

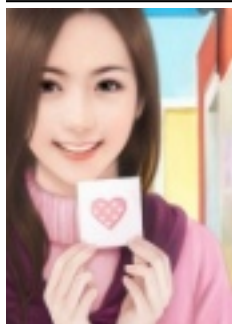
Câu Chuyện Về Em

Contents

Câu Chuyện Về Em	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	9
4. Chương 4	11
5. Chương 5	14
6. Chương 6	17
7. Chương 7	24
8. Chương 8	32
9. Chương 9	37
10. Chương 10	41
11. Chương 11	46
12. Chương 12	53
13. Chương 13	58
14. Chương 14	66
15. Chương 15	68
16. Chương 16	74
17. Chương 17	77
18. Chương 18	84
19. Chương 19	90
20. Chương 20	96
21. Chương 21	99
22. Chương 22	103
23. Chương 23	108
24. Chương 24	113
25. Chương 25	116
26. Chương 26	122
27. Chương 27	127
28. Chương 28	131
29. Chương 29	131
30. Chương 30	137
31. Chương 31	143
32. Chương 32	147
33. Chương 33	154
34. Chương 34	160
35. Chương 35	172
36. Chương 36	181
37. Chương 37	187
38. Chương 38	199
39. Chương 39	202
40. Chương 40	205
41. Chương 41	211

42. Chương 42	217
43. Chương 43	221
44. Chương 44	227
45. Chương 45	237
46. Chương 46	243
47. Chương 47	248
48. Chương 48	253
49. Chương 49	258
50. Chương 50	266
51. Chương 51	271
52. Chương 52	276
53. Chương 53	280
54. Chương 54	285
55. Chương 55	293
56. Chương 56: Ngoại Truyện 1: Tuần Trăng Mật	297
57. Chương 57: Ngoại Truyện 2: Đêm Thất Tịch	302
58. Chương 58: Ngoại Truyện 3	308
59. Chương 59: Ngoại Truyện 4: Mang Thai	314
60. Chương 60: Ngoại Truyện 5: Bé Nha Cửa Nhà Họ Ôn	318

Câu Chuyện Về Em

Giới thiệu

Đó là một Câu Chuyện Về Em , Ôn Hành Chi là một cô gái không mấy nổi bật được một người “chú

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cau-chuyen-ve-em>

1. Chương 1

Ôn Viễn đứng trên tầng hai ngược nhìn mặt trời mùa hè chói chang trên đỉnh đầu, trong lòng có chút khó chịu.

Ở thành phố B vào tháng bảy tháng tám, trời nóng như lò lửa, chỉ cần vận động nhẹ là cả người đã ướt đầm mồ hôi chứ đừng nói đến chuyện cô đã phải đứng dưới ánh mặt trời hơn nửa tiếng đồng hồ rồi. Ôn Viễn chán nản lau mồ hôi trên trán, bỗng nhiên nghe thấy một giọng nam trầm thấp từ xa truyền đến: “Viễn Viễn.”

Giọng nói ấy không giận mà uy khiến Ôn Viễn lập tức rụt cổ lại, sợ sệt xoay người sang chỗ khác. Cô không dám nhìn vào gương mặt người kia mà chỉ dám nhìn chằm chằm vào khuy áo màu vàng trên cổ tay áo của người đàn ông đó.

Người đàn ông liếc nhìn cô một cái, biết rõ là cô đang giả vờ nhưng cũng không vạch trần. Anh quay đầu nói với người phụ nữ tóc xoăn bên cạnh: “Cô Phương, nếu không còn việc gì nữa thì tôi xin dẫn Viễn Viễn về trước. Làm mất thời gian của cô, thật ngại quá.”

Người phụ nữ được gọi là cô Phương chỉ cười thẹn thùng, thân hình béo phì có chút kích động, “Ngài Ôn đừng nói vậy, dạy dỗ học trò là trách nhiệm của giáo viên chúng tôi. Huống chi, Viễn Viễn chỉ hơi nghịch ngợm mà thôi.”

Càng huống chi, cô ta cũng không ngại gặp vị phụ huynh trẻ tuổi đẹp trai này.

Người đàn ông gật đầu, đôi môi khẽ cong lên, “Đã làm phiền cô rồi.”

Ôn Viễn đứng bên cạnh nghe mà mím môi lại. Hai người này có qua có lại, kẻ xướng người họa, chẳng nề nang gì mà bán cô đi. Cô ngẩng đầu lờm người đàn ông kia tỏ vẻ bất mãn nhưng lại bị anh bắt quả tang tại trận. Cho nên một giây sau, Ôn Viễn lập tức cúi đầu an phận mà nghe.

Chiếc xe màu đen Bentley đang khiêm tốn đậu cách cổng trường 200m. Ôn Viễn vừa lên xe, hơi lạnh điều hòa khiến cô cảm thấy tất cả lỗ chân lông trên người như được mở ra, dễ chịu khép hờ mắt. Vừa định cảm thán một câu thật thoải mái lại nghe thấy người đàn ông bên cạnh mình lên tiếng: “Chú Lý, lái xe trở về đại viện.”

Ôn Viễn ngay lập tức tỉnh táo lại, ngoan ngoãn dựa lưng vào ghế. Cô lén liếc người đàn ông ngồi bên cạnh. Tuy rằng anh quay mặt đi khiến cô chỉ nhìn thấy sườn mặt gầy gò, nhưng dù sao cũng nhờ anh đưa cô từ chỗ cô giáo ra nên Ôn Viễn rất biết điều, ngoan ngoãn nói với người đàn ông bên cạnh: “Chú, cảm ơn chú!”

Người đàn ông nhắm mắt dựa vào lưng ghế nghỉ ngơi, nghe cô nói nhưng vẫn lười phản ứng lại. Trái lại là người lái xe họ Lý ngồi ghế trước mà Viễn Viễn hay gọi là chú Lý cười nói: “Viễn Viễn, Ôn tiên sinh vừa mới họp xong nhận được điện thoại của giáo viên đã lập tức chạy tới. Con là một đứa bé hư nha, dám gây chuyện ở trường học.”

Ôn Viễn khẽ ngáp ngừng: “Chú Lý, chú còn trách cháu.”

Chú Lý cười lắc đầu. Ôn Viễn cảm thấy có chút chán nản, ôm túi sách của mình. Bỗng nhiên người đàn ông bên cạnh mở miệng hỏi: “Sao bài kiểm tra tiếng Anh hàng tháng lại không đạt tiêu chuẩn?”

Ôn Viễn nghẹn lời, im lặng một lúc lâu, không nhận được nữa mới nói: “Ngay cả chuyện này mà bà mập đó cũng nói cho chú rồi sao?”

“Đó là giáo viên của cháu.”

Giáo viên cái gì, có giáo viên nào suốt ngày háo sắc với phụ huynh sao!

Ôn Viễn uất ức nói: “Cháu vốn dĩ có thể đạt được tiêu chuẩn, nhưng mà bà ấy nói cháu gian dối nên cho cháu 59 điểm.” Cô chỉ lầm bầm hai chữ bà mập, đúng lúc bị bà ta nghe thấy. Kết quả là mời phụ huynh.

Người đàn ông không nói lời nào, chỉ nhìn chăm chăm vào bàn tay của cô. Ôn Viễn tự biết mình đuối lý, thế là giấu tay ra sau, “Cháu ghi từ mới vào lòng bàn tay nhưng trong lúc làm bài cháu không nhìn, tuyệt đối không!”

Cô thề thốt đảm bảo. Người đàn ông hiển nhiên không chịu được sự làm nũng của cô, nheo mắt, rồi lại dựa lưng vào ghế, nhắm mắt lại, hạ giọng nói: “Lần sau không được viện cớ này nữa.”

Nói vậy là xem như truy xét nữa, mặt mày Ôn Viễn lập tức hớn hở.

Chiếc xe chậm rãi dừng lại trước một ngôi nhà lớn, Ôn Viễn nhanh chóng xuống xe, còn cười với người lính gác cổng. Mà anh lính đang đứng gác cổng vẫn không hề nhúc nhích. Đại viện này tuy ở nơi kín đáo, nhưng ai cũng biết, đi qua cánh cửa này chính là nơi ở của đại gia đình họ Ôn.

Hiểu biết của Ôn viễn về lịch sử huy hoàng của nhà họ Ôn không ít, suốt ngày nghe bà nội Thành xòe tay tính trong dòng họ có bao nhiêu người tham gia chiến đấu lập công về sau được phong tướng, còn có bao nhiêu người thi văn đỗ trạng nguyên, còn có bao nhiêu người Cô nghe đến lúc lỗ tai lúng búng bà nội mới thôi.

Trong sân, Kiều Vũ Phân đang tưới hoa. Nhìn thấy hai người đang đi vào liền nở nụ cười nói với hai người: “Hành Chi dẫn Viễn Viễn về đó à?!”. Bà liếc mắt dò xét Ôn Viễn, “Viễn Viễn cũng thật là, luôn mang phiền phức đến cho chú.”

Ôn Viễn lè lưỡi, xốc cặp sách đi ngang qua vườn hoa rồi vào nhà. Ra về vô cùng ngoan ngoãn.

Ôn Hành Chi ngẩng đầu nhìn cô đi vào nhà, sau đó mới thu hồi tầm mắt, “Không sao đâu chị.”

Ôn Viễn vừa vào nhà thì nhìn thấy Ôn Kỳ đang ngồi trên ghế sofa đọc sách, ngay lập tức cô lại cảm thấy đau đầu. Cô xoa đầu, chưa kịp xoay người bỏ đi thì đã nghe thấy anh ta hỏi với vẻ quái gở: “Lại để chú đưa về à? Có phải lại gây họa rồi không?”

Ôn Viễn bực mình, nhưng nghĩ đến chuyện ‘phụ nữ tốt không đối chọi với người đàn ông xấu’, bèn cười ngọt ngào nói: “Chịu thôi, ai bảo chú yêu thương em chứ.”

Ôn Kỳ tỏ vẻ cực kỳ khinh thường.

Tâm tình của Ôn Viễn trở nên rất tốt, chạy nhanh về phía phòng bếp tìm bà nội.

Thật ra Ôn Viễn luôn thắc mắc, chắc có rất ít anh em nào lại không hợp nhau như cô và Ôn Kỳ nhỉ? Bình thường anh trai phải yêu thương em gái mình chứ? Ai như anh cô, ngày nào mà anh ấy không soi mói khuyết điểm của cô thì ngày đó cô sẽ đi tụng kinh niệm Phật. Còn bà nội Thành thì chỉ luôn nhìn cô bằng ánh mắt trìu mến, đôi khi chỉ lắc đầu. Từ khi Ôn Viễn hiểu chuyện thì bà Thành đã giúp việc ở đây rồi, bây giờ bà đã sáu mươi tuổi nhưng cơ thể vẫn còn rất khỏe mạnh. Ở trong nhà này ngoại trừ mẹ Kiều Vũ Phân ra, thì người thương yêu cô nhất chính là bà Thành.

“Bà Thành, hôm nay có món gì ngon không?” Ôn Viễn nhìn thấy trên bàn bày đầy món ăn, nhin không được mà chảy nước miếng.

“Con mèo nhỏ ham ăn!” Mũi bị véo một cái, “Chú của con hiếm khi mới về, hôm nay đều là món nó thích ăn đó.”

“A...” Ôn Viễn lùi về sau mấy bước, qua cửa sổ phòng bếp cô có thể nhìn thấy bóng dáng cao lớn tuần tú của anh.

Bởi vì Ôn Hành Chi về nhà ăn cơm, cho nên trên bàn toàn là món ăn thanh đạm. Điều này làm cho người thích ăn thịt như Ôn Viễn không vui, trong lòng có chút buồn phiền cầm chặt chiếc đũa không biết hạ đũa như thế nào.

Hôm nay mọi người trong nhà đều có mặt đông đủ, tâm trạng ông nội Ôn không tệ, cho nên lúc ăn cơm cũng ăn nhiều hơn bình thường. Kiều Vũ Phân cười nói: “Gần đây cha không khỏe, nếu không phải vì Hành Chi trở về ăn cơm, e là cha cũng không ăn nhiều đến vậy.”

Ôn Viễn hơi sợ ông nội. Nhà người ta càng cách nhiều tuổi càng thân, nhưng ông nội cô đối với con cháu lại cực kỳ nghiêm khắc. Bà nội cũng đã từng nói, lúc còn trẻ ông từng tham gia quân ngũ đã quen với sự nghiêm túc nên dạy con cháu cũng nghiêm khắc, khó mà ôn hòa được. Ôn Viễn nghe xong khi không nói gì. Thật ra cô biết luôn có một người là ngoại lệ, người đó chính là Ôn Hành Chi.

Sau khi ăn cơm xong, Ôn Viễn về phòng ở trên lầu hai làm bài tập. Năm nay cô học lớp mười một, còn hai năm nữa thì cô sẽ thi đại học, nhưng cô không muốn thi. Từ nhỏ Kiều Vũ Phân đã dạy dỗ cô rất nghiêm khắc, đến lúc cô lên trung học lại càng nghiêm hơn. Có mấy lần Ôn Viễn không chịu nổi, làm nũng oán giận với bà, nhưng cũng không thay đổi được gì.

Kiều Vũ Phân từng nói với cô, “Con nhìn chị Ôn Nhiễm và anh con rồi nhìn lại mình đi. Hai đứa nó đứa nào cũng học đại học nổi tiếng, con cũng nên cố gắng giống họ, con cũng đâu có gốc gác gì cho cam.”

Cô cúi đầu, không phản đối được gì. Người ngoài nhìn vào thấy con cháu họ Ôn ai cũng ưu tú, là niềm kiêu hãnh của ông Ôn, đời thứ ba của nhà họ Ôn không ai không tài giỏi. Nếu để cho họ biết, trong nhà họ Ôn có Ôn Viễn năm ngày ba bị gọi phụ huynh, không chừng sẽ tức giận đến học máu mắt.

Nghĩ vậy, cô nằm trên đồng sách giáo khoa nở một nụ cười đầy gian xảo.

May mà cô còn có tuyệt chiêu, ở nhà thì có Kiều Vũ Phân và bà nội Thành che chở cho cô, ở trường thì có chú chống lưng cho cô. Cho nên cô chưa bao giờ vấp phải bất cứ trở ngại nào. Bảo cô thông minh cũng không sai, bởi vì từ nhỏ cô đã biết tìm người che chở ỉn.

Nhưng cô cũng nhớ rõ có người từng nói qua với cô: “Không ngốc là không ngốc, chỉ là đầu óc chưa được dùng vào đúng chỗ của nó mà thôi.”

Một lời trúng đích, sắc bén như dao. Người nói lời này, ngoài Ôn Hành Chi ra thì còn ai vào đây nữa. Nhưng cho dù chú ấy có nói thế nào đi chăng nữa thì đến khi Ôn Viễn gây họa, cũng là chú ấy giải quyết thôi.

Còn về việc cô tìm được vị thần hộ mệnh này lúc nào thì phải kể lại từ đầu.

2. Chương 2

Ở trường học Ôn Viễn luôn là một học sinh ngoan ngoãn, cho dù cô gần gũi với hot boy đang đứng đầu bảng - Triệu Duy Nhất, thì cũng không có ai nói này nói nọ, ngoài ra còn có Tô Tiệp nữa. Triệu Duy Nhất tuy là con nhà giàu vậy mà luôn ăn chơi trác táng, đi tới chỗ nào thì gieo họa chỗ đó. Mỗi lần gây sự xong, đều trưng ra một khuôn mặt đầy đào hoa. Còn Ôn Viễn đi theo sau bọn họ, có thể có chút cáo mượn oai hùm.

Mùa hè ở thành phố B đối với Ôn Viễn luôn là một cơn ác mộng, nhất là lúc trời nóng nực mà còn phải ngồi trong phòng học chịu đựng.

Cô giáo đang ở trên bảng lái nhải nói này nói nọ. Triệu Duy Nhất từ phía sau chọt chọt vào lưng của cô, “Có tin mới. Muốn nghe không?”

“Sao?”

Triệu Duy Nhất cười đầy xấu xa, “Xế chiều hôm nay có buổi họp. Chúng ta tìm cơ hội chuồng ra khỏi cổng trường đi chơi. Sao? đi không?” Ở trường học của họ, buổi chiều thứ sáu mỗi tuần các giáo viên đều phải đi họp, vì thế đây là thời gian vàng cho bọn họ trốn học.

Ôn Viễn bĩu môi, “Từ cổng Nam đến phố Đại Bắc cậu đều đi hết rồi. Bây giờ chuẩn bị đi nơi nào đây?”

Triệu Duy Nhất hừ hừ hai tiếng, “Cậu quá khinh thường mình rồi. Tối qua anh mình trở về, mình trộm được một thứ đồ tốt trong phòng của anh ấy.”

“Cái gì?” Ôn Viễn dựng sách giáo khoa lên, hạ giọng nói. Bây giờ trước mắt cô là một tấm thẻ màu vàng đầy chói mắt.

“Trợn tròn mắt rồi à! Đây là hội viên VIP ở phố Trường Môn mới mở nha. Anh mình là người nào, nhân tài đó! Nơi này có nhiều thứ để chơi lắm, chúng ta đi thăm dò tin tức trước đi!” Nói xong Triệu Duy Nhất còn cười đầy gian xảo, “Thế nào? Chúng ta cùng đi giải trí đi.”

“Như mà Tô Tiệp không có ở đây!” Ôn Viễn do dự nói.

Triệu Duy Nhất liếc cô một cái rồi mới nói, “Tên nhải ranh đó tuần trước bị hoa hậu giảng đường bám lấy rồi, chắc giờ này đang chán ngấy đây.”

Vì thế hai người rất ăn ý với nhau, cả hai đồng ý trốn đi. Tuy là Ôn Viễn thường xuyên mù quáng đi với Triệu Duy Nhất, nhưng mà đây là lần đầu tiên cô theo anh đi vào quán bar.

“Cậu vẫn không đáng tin!” Ôn Viễn đâm chọt Triệu Duy Nhất.

Triệu Duy Nhất đang ngồi uống đến hăng say với đám bạn thân, nghe thấy cô nói vậy thì vỗ vỗ đầu nói: “Cậu yên tâm đi. Nơi này không phải ai muốn vào thì vào, cho nên cậu cứ việc uống đi. Tất cả anh mình sẽ trả.”

Nói xong thì cậu bảo nhân viên phục vụ rót rượu cho Ôn Viễn. Vì thế chẳng bao lâu sau Ôn Viễn đã bắt đầu ôm cái ly mà ngồi ca hát, Triệu Duy Nhất nhìn thấy như vậy, cảm thấy có chút lo lắng. Cô không nên uống tiếp nữa, vừa định lấy cái ly từ trong tay của cô, thì nhân viên phục vụ vừa rồi bước tới, đưa cho Ôn Viễn một tờ giấy màu hồng trong đó có ghi gì đó.

Cô khó hiểu nhìn nhân viên phục vụ. Nhân viên phục vụ cười rồi giải thích với cô, “Cái này là do một vị tiên sinh ở bên kia đưa. Ngài ấy muốn mời tiểu thư qua bên kia ngồi một chút.”

Lời vừa dứt, một cánh tay đã lướt ngang qua, lấy đi tờ giấy đang ở trong tay cô. Nhân viên phục vụ ngẩn đầu lên, nhìn Triệu Duy Nhất mở tờ giấy ra xem, khuôn mặt nghiêm túc nhưng đầy tuần tú, “Người này là người nào? Không có mắt hay sao, dám tán tỉnh Viễn Viễn nhà ta. Bộ không biết tao đây là ai sao?”

Người có thể vào được nơi này chắc chắn không bình thường, nhân viên phục vụ chỉ có thể cẩn thận trả lời, “Vị tiên sinh kia chỉ muốn mời vị tiểu thư này qua ngồi một chút. Nếu như ngài không muốn, tôi sẽ đi từ chối.”

“Không cần.” Triệu Duy Nhất kêu la, qua lại sờ sờ vào đầu của Ôn Viễn. “Mình thấy cậu nên trở về đi.” Nói xong thì cậu ôm một bình rượu rồi đứng dậy.

Triệu Duy Nhất là một người có năng lực, tuy là ngoại hình không bằng Tô Tiệp. Nhưng mà có thể ngang hàng với Tô Tiệp, thì chắc chắn sẽ có nguyên nhân. Chỉ là người này ở trường học luôn thích ẩn giấu, cho nên luôn bày ra vẻ tầm thường. Bây giờ Ôn Viễn ngồi cắn ống hút chờ xem kịch vui.

Nhìn thấy người nọ hơi lớn tuổi, sắc mặt của Triệu Duy Nhất hơi thay đổi. Cậu đặt bình rượu lên bàn, cùng người nọ nói mấy câu, sau đó hai người bắt đầu uống rượu.

Ôn Viễn có chút không hiểu, anh em của Triệu Duy Nhất thấy thế chỉ cười một tiếng, đôi mắt đảo hoa chuyển động. “Cô phải cẩn thận đó, Duy Nhất đang liều mạng uống rượu với người đó. Nếu như thua thì cô phải qua đó.”

Ôn Viễn nháy nháy mắt, “Anh đang gạt tôi. Có khi nào mà Triệu Duy Nhất uống rượu sẽ thua.” Theo như những lời cô nghe được, thì tên đó từ nhỏ đã xem rượu thành nước lọc mà uống.

Bỗng nhiên trong quán bar nổi lên một trận ồn ào, Ôn Viễn vừa quay đầu lại thì đã nhìn thấy Triệu Duy Nhất đập bể chai rượu. Cậu ta đang kéo áo người nọ kêu la cái gì đó. Trong lòng cô cảm thấy lo lắng, vừa định đứng dậy đi qua bên kia thì bạn của Triệu Duy Nhất đã kéo lấy cánh tay của cô. “Khoan. Đứng có gấp, có người tới.”

Cô nhìn theo tầm mắt của anh, nhìn thấy có hai người đàn ông mặc đồ vest đang đi tới. Một tay đang bắt lấy cánh tay của Triệu Duy Nhất, mặc dù cậu ta đang rất tức giận nhưng không thể động dậy được gì. Nhìn thấy chiếc ghim cài áo trên ống tay áo, cô cảm thấy có chút quen mắt.

Cô tóm lấy cánh tay người bên cạnh, giọng đầy khó hiểu mà hỏi: “Anh có thấy cái khuy áo kia không? Sao mà giống của chú tôi vậy?”

Xế chiều, mặt trời chiếu sáng, làm cho Ôn Viễn nhìn không rõ người trước mặt là ai. Hơn nữa cô vừa mới uống rượu, bây giờ nửa tỉnh nửa mơ...

Nhưng mà nhìn kỹ thì thấy có một đôi mắt lạnh nhìn cô.

Ôn Hành Chi híp mắt, ăn mặc chỉnh tề đứng trước mặt hai người. Mùi rượu nồng nặc, làm cho anh hơi nhúu mày. Còn có kẻ không biết sống chết.

“Chú. Sao chú cũng tới nơi này?” Ôn Viễn vò đầu bứt tóc, giọng nói không lưu loát.

Ôn Hành Chi nhìn chăm chăm, cuối cùng cũng quyết định buông tha cho cô. Nhưng mà nhìn về phía của Triệu Duy Nhất, hỏi: “Tại sao lại ở đây?”

Triệu Duy Nhất lui về sau mấy bước, “Tụi cháu đi tới đây tham quan.”

“Hả? Tìm trò chơi sao, đáng bị đánh ột trận.” Giọng nói của anh không nóng không lạnh, nhưng mà trong ánh mắt lại phát ra khí lạnh không che giấu được.

“Này, cái đó là...” Triệu Duy Nhất áp a áp ứng nói, “Bọn họ thật quá đáng! Chú không biết đâu, tên đàn ông đó nói Viễn Viễn giả bộ ngoan ngoãn gì, được ông ta nhìn tới đã là có phúc lắm rồi. Chú nói xem, tên đó có đáng đánh không?” Nói xong cậu còn nghiêng răng nghiêng lợi, giống như muốn đi mài dao chém người. Cho dù khí thế mạnh tới đâu, nhưng mà người đàn ông trước mặt sắc mặt vẫn không thay đổi nhìn cậu, cho nên khí thế của cậu cũng dần nhỏ lại. Thật lâu sau, từ trên đỉnh đầu truyền tới một giọng nói đầy lạnh lùng, “Được rồi, chuyện này hôm nay chấm dứt tại đây.”

Ôn Hành Chi liếc nhìn người nào đó đứng bên cạnh sắp ôm cây mà ngủ. Cuối cùng cũng khai ân mà thả người.

Triệu Duy Nhất chỉ còn thiếu dập đầu tạ ơn, làm gì mà có tâm trạng quan tâm đến Ôn Viễn. Nghe được câu tha tội thì đã chạy mất dép. Dù sao Viễn Viễn cũng là người thân của chú ấy...

Trong lúc mơ màng ngủ, Ôn Viễn cảm thấy mình chạm vào cái gì vừa tròn mà lại lạnh lạnh. Cái này làm cho cơ thể đang khô nóng của cô cực kỳ dễ chịu, tùy tiện cọ tới cọ lui vài cái. Nhưng mà chỉ mới có vài cái, thì đã có một bàn tay ngăn cô lại.

Cô bắt mãi, ai mà hẹp hòi vậy. Cô tiếp tục cọ cọ vào, lúc này thì không có ai ngăn cản cô nữa. Ôn Viễn cười mãn nguyện.

Đến khi tỉnh lại, cô có chút sợ nhìn căn phòng rộng lớn trước mặt, đôi mắt khê chớp.

“Dậy rồi à?” Một giọng nói của đàn ông đầy trầm thấp vang lên, cô chậm rãi nhìn về phía phát ra tiếng nói, trong nhất thời liên tưởng.

“Chú...” Cô có chút hoảng sợ nhìn người đang ngồi ở đó.

“Ừ...” Người đàn ông chỉ nhàn nhạt trả lời, sau đó đưa cho cô một bộ quần áo, “Trước tiên đi tắm trước đi. Sau đó thay đồ.”

“Vâng ạ.” Cô nhận lấy bộ quần áo, rồi chạy như bay vào phòng tắm. Cửa vừa đóng lại, cô thở dài, trong lòng lập tức kêu to ba chữ - thật đáng sợ.

Ôn Viễn biết rõ Ôn Hành Chi là một người bạn rộng, quanh năm luôn đi công tác tại thành phố T. Thỉnh thoảng trở về thành phố B thì cũng như rồng thấy đầu không thấy đuôi. Nếu so với anh, thì cô nhìn thấy trợ lý của anh nhiều hơn. Nhưng mà chuyện lần này, cô ngẩng đầu lên nhìn xung quanh. Đây là nhà riêng của chú sao?

Ôn Viễn tiếp tục kêu rên, cô tại sao lại bị chú mang tới đây...

Ngồi trước bàn ăn, Ôn Viễn đang ăn một bát cháo. Nhìn Ôn Hành Chi đang ngồi đối diện, cô cảm thấy có chút đứng ngồi không yên. “Chú, bây giờ là mấy giờ rồi?”

“Tám giờ.”

“Cái gì?” Ôn Viễn sợ hãi kêu lên, “Sao chú không đưa cháu về nhà?”

“Cả người nồng nặc mùi rượu. Đưa cháu về nhà chắc chắn người tức giận không chỉ có chị dâu, mà còn có ông nội của cháu đó.” Anh nhìn cô một cái. Ôn Viễn ừ ừ, không nói gì được, chỉ dám ngồi xuống tiếp tục ăn.

Ăn được vài muỗng cháo, cô đã đặt muỗng xuống. “Chú. Hôm nay, hôm nay... là lần đầu tiên cháu đi tới mấy nơi đó. Cháu cũng không biết bên trong đó lại đón tiếp mấy người như vậy.” Ôn Viễn áp úp nói, “Thật ra cháu không thích nơi đó chút nào.”

Ôn Viễn lấp bắp nói, còn nhìn Ôn Hành Chi. Rất lâu sau mới nghe thấy một tiếp trả lời lại, “Biết rồi.”

Cô buồn bực... tới muốn bứt cả tóc mình.

Ăn xong cháo, Ôn Hành Chi đưa cô về nhà.

Vừa mới đi xuống lầu, Ôn Viễn phát hiện ra trong xe của anh có một người phụ nữ đang ngồi. Người này thì Ôn Viễn biết, đó chính là nữ trợ lý vừa đẹp vừa tài giỏi - Lại Dĩ Ninh.

Vị trợ lý đó nở một nụ cười yếu ớt chào hỏi Ôn Viễn. Ôn Viễn chỉ lễ phép gật đầu, sau đó khom người chui vào trong xe.

Ôn Hành Chi thì ngồi vào chỗ người lái, đây là lần đầu tiên Ôn Viễn ngồi vào chiếc xe Bentley này. Dọc đường đi cô luôn sững sờ nhìn phía trước, không hề chớp mắt.

“Ôn tiên sinh, ngân hàng Thu Đình bên kia tối nay sẽ tổ chức một buổi tiệc, ngài có muốn đi không?” Trợ lý Ninh xoay người lại, vừa nói vừa xem lịch trình, “Mã Cách tiên sinh sẽ có mặt.”

“Cho qua đi.” Ôn Hành Chi nhủ mảy lại, không quan tâm tới. Quay đầu nhìn người đang ngồi nghiêm chỉnh bên cạnh, “Ôn Viễn.”

“Dạ?” Ôn Viễn khấn trương, quay đầu sang chỗ khác. Không dám nhìn anh, trong lòng không nghĩ tới người này bận đến vậy mà vẫn nghĩ tới cô.

Ôn Hành Chi hơi nghiêng đầu hỏi, “Thành tích học tập thế nào?”

Chú ấy hỏi cái này để làm gì? Ôn Viễn nháy mắt mấy cái, ấp úng nói: “Tốt ạ. Cũng tạm được.”

Giống như trong dự tính, Ôn Hành Chi quay đầu đi. Ôn Viễn không khỏi rơi nước mắt, nếu bây giờ mà bên cạnh cô có tường, cô sẽ duỗi móng mà nạo đi.

Lúc về đến nhà thì đã mất một tiếng đồng hồ rồi. Ôn Hành Chi dừng xe ở nội thành, cách nhà lớn nhà họ Ôn không xa lắm. Xe dần dần dừng lại, cô vừa muốn bước xuống xe, thì đã nghe người ở phía sau gọi: “Ôn Viễn.”

Cô hoảng hốt xoay người sang chỗ khác, nhìn thấy Ôn Hành Chi đã bước xuống xe. Đôi mắt màu đen được đèn đường tô điểm ột chút sáng bóng. Nhìn qua thì dịu dàng hơn bình thường nhiều, điều này làm cho Ôn Viễn có dũng khí nói, “Chú có chuyện gì sao?”

“Sau này không được đến mấy nơi đó nữa.”

“Vâng...” Ôn Viễn rụt cổ lại, có một tấm danh thiếp được đưa tới trước mặt. Cô do dự nhìn, trong đôi mắt đầy vẻ khó hiểu.

Ôn Hành Chi nhìn thấy bộ dạng của cô, mở miệng nói: “Trên này có số điện thoại nhà riêng của chú.”

Cái gì!!!!

Ôn Viễn mở to hai mắt, còn chưa kịp hỏi gì thì mẹ cô đã từ trong nhà lớn đi ra. Gương mặt tràn đầy vẻ lo lắng, “Sao giờ này mới về?” Sau đó nhìn thấy Ôn Hành Chi thì vẻ mặt càng kinh ngạc, “Hành Chi? Sau chú lại đưa Viễn Viễn về?”

Ôn Hành Chi gật đầu chào, “Tiện đường thôi.”

Kiều Vũ Phân cười, vỗ vỗ đầu của Ôn Viễn, “Sao còn chưa cảm ơn chú của con nữa? Đứa nhỏ này, nếu không phải Duy Nhất gọi điện đến nhà nói sinh nhật bạn con, con muốn ở lại chơi thêm một chút, mẹ sẽ lo đến chết mất.”

Ôn Viễn cuối đầu nhận sai.

“Hành Chi, đêm nay ở lại đây đi.”

“Không được. Đêm nay em còn có việc.” Ôn Hành Chi nói, còn liếc nhìn Ôn Viễn. Sau đó mới lên xe rời đi.

Ôn Viễn và Kiều Vũ Phân đều nhìn theo chiếc xe rời đi. Kiều Vũ Phân vừa đi vừa dạy cô, Ôn Viễn đi ở phía sau, trong tay nắm thật chặt tấm danh thiếp. Quay đầu lại, mơ hồ thấy ánh đèn xe dần dần mờ nhạt đi, cuối cùng thì tắt ngúm...

Ôn Viễn suy nghĩ trong đầu, người này thật kỳ lạ.

3. Chương 3

Lúc đi học, mỗi trường học cũng đều có vài nhân vật điển hình để khích lệ học sinh toàn trường. Bọn họ có thành tích học tập xuất sắc, lại biết tôn trọng thầy cô và bạn bạn bè. Và ngoài ra, ngoại hình họ thường trông rất hấp dẫn. Người như vậy, là học sinh gương mẫu, đó cũng là chuyện đương nhiên. Mà những học sinh khác, nhìn từ dưới lên, càng tự nhiên thêm lộ ra vẻ nhỏ bé. Bạn học Ôn Viễn chính là một con người nhỏ bé trong tập thể đó.

Bắt đầu phân tích từ điều kiện cá nhân của họ.

Đối với những cô gái mười bảy mười tám tuổi, thì với chiều cao 1m60 cũng là một chuyện bình thường. Xét về vẻ bề ngoài thì Ôn Viễn có một đôi mắt đen tuyền, sáng ngời, khi cười thì cong lên thành hình cong trăng lưỡi liềm. Lại thêm một gương mặt với hai lúm đồng tiền. Nhìn rất đáng yêu.

Nhưng mà với ngoại hình của Ôn Viễn, thì cũng không thể gọi là mỹ nữ, cùng lắm chỉ được gọi là thanh tú mà thôi. Theo như Triệu Duy Nhất nói thì về chuyện phát dục, cô vẫn còn phải cố gắng. Nói tóm lại nếu dùng từ hình dung về Ôn Viễn thì chỉ có hai từ bình thường.

Điều này làm cho Ôn Viễn có chút không vui, nhưng mà chỉ trong lát sau thì lại dùng điều khác để an ủi chính mình, ví dụ như thành tích học tập.

Ở trong lớp vừa dán tờ phiếu điểm hàng tháng, Ôn Viễn tự thuyết phục mình, cô đứng hạng thứ hai mươi mốt cũng coi như là tốt rồi, trên trung bình! Đối mặt với hai sự đả kích như vậy, bạn học Ôn Viễn ủ rũ, hai tay ôm lấy mặt của mình.

“Mới sáng sớm đã làm gì rồi! Úp mặt vào tường sám hối sao?” Một giọng nam bên tai vang lên, nếu như xem nhẹ lời nói trêu đùa cô, thì tiếng nói này có thể nói là dễ nghe.

Là Tô Tiệp, Ôn Viễn từ giữa kê tay nhìn thấy cái tên đào hoa trêu chọc không ít người đang nở nụ cười âm ỉ. Cậu hiểu rất rõ ưu thế của chính bản thân mình, cũng vận dụng vô cùng nhuần nhuyễn. Nếu là bình thường, dưới tình huống như thế này thì bạn học Ôn Viễn sẽ bắt đầu kể khổ rồi. Nhưng bây giờ, người này cực kỳ làm người ta ghét. Bởi vì cậu ta chính là kiểu học sinh gương mẫu vừa có thể chơi mà lại rất nghiêm túc đảng hoàng trong việc học tập trong truyền thuyết kia ... !

Vì thế Ôn Viễn liếc cậu một cái, sau đó từng bước đi tới chỗ ngồi. Không thèm chú ý tới cậu.

Tô Tiệp không biết là cô đang giận chó đánh mèo, kéo lỗ tai của Triệu Duy Nhất đang nằm ngủ trên bàn, hỏi: “Viễn Viễn làm sao vậy? Thật ngang ngược.”

Triệu Duy Nhất hé mắt, liếc Ôn Viễn một cái rồi tiếp tục gục xuống bàn, “Không chừng là tối qua trở về nhà lại bị phạt rồi.”

“Ai phạt?” Đôi mắt đẹp của Tô Tiệp nhú lại, “Hôm qua cậu ấy làm gì?”

Triệu Duy Nhất biết không thể giấu được, lau mặt mình, kể lại hết mọi chuyện hôm qua.

Tô Tiệp cảm thấy buồn cười, “Hèn chi.”

Theo ý của cậu, Ôn Viễn không phải là loại con gái ham chơi. Tại sao lại thích đi theo bọn họ, còn khi trở về nhà thì vẫn ngoan ngoãn dịu dàng. Cậu từng cười hỏi cô làm kẻ hai mặt như vậy có mệt hay không? Cô chỉ nhăn mũi lại, cuối đầu lẩm bẩm một câu làm cho người khác không hiểu, cuối cùng thì bỏ qua luôn.

Tô Tiệp trở về chỗ ngồi, tiết đầu tiên là tiết của cô giáo mậ, cậu lấy sách tiếng Anh để sẵn trên bàn, thuận tay lật đại vài tờ, rồi vò giấy lại một cục, nghiêng người ném về phía trước. Ôn Viễn đang ngồi yên, bị ném trúng liền quay đầu lại trợn mắt nhìn cậu.

Tô Tiệp miễn cưỡng cười, “Bây giờ Triệu Duy Nhất không đáng tin rồi, tối qua trở về có bị phạt không?”

Nhớ lại tối hôm qua, có một loại cảm giác khác thường xảy ra. Cô lắc đầu, thấp giọng nói: “Không có chuyện gì.”

“Vậy thì tốt rồi.” Tô Tiệp duỗi cánh tay vuốt lấy mái tóc dài mượt của cô, làm cho gương mặt của cô vừa đỏ vừa tức giận.

Ôn Viễn đẩy tay của cậu ra, quay đầu lại ngồi nghiêm chỉnh rồi bắt đầu học.

Học sinh trung học bị quản lý chặt chẽ vô cùng. Buổi sáng bảy giờ bắt đầu học, các bạn học tán dóc vài câu rồi bắt đầu một ngày lên lớp. Thời khóa biểu tuy có nhiều loại, nhưng mà mấy môn học về khoa học tự nhiên thì cũng nhiều đó lặp đi lặp lại, cũng không có gì mới. Còn mấy môn học về xã hội thì cũng rất khô cứng, không về những chuyện xấu của mình tinh thì cũng là chuyện quốc gia đại sự, mấy cái chuyện này thì những người xung quanh cũng đã nói hết rồi.

Đối với độ tuổi mười bảy mười tám mà nói, bọn họ chú ý tới mấy chuyện xấu của mấy mình tinh thì rất hưng phấn. Dù sao thì có lúc cũng sẽ nhìn thấy người, lúc cao hứng thì còn có thể chỉ trỏ nói này nói nọ.

Đối với những thứ này thì Ôn Viễn không cảm thấy hứng thú lắm. Một là vì hoàn cảnh không cho phép, nhiều lắm là khi thảo luận thì cô chỉ đứng ở bên cạnh cũng không nói gì. Hai là vì những học sinh điên cuồng truyền ra những tin này, hơn phân nửa đều là con nhà giàu, mà mấy người này đều có quen biết với cô. Cô đối với mấy người này chỉ cảm thấy mệt mỏi, hoàn toàn không có hứng thú.

Đại khái chắc là ông trời thấy tâm tình cô không chịu phát triển nên không thể nhin được nữa. Học kỳ hai của lớp mười một bắt đầu không được bao lâu, ông trời liền cho cô một việc không vui.

Hôm đó là một ngày nóng bức ở thành phố B.

Dựa theo tính tình của Ôn Viễn thì thời tiết như vậy, cô sẽ trốn ở trong phòng ngủ có máy điều hòa mà ôm cái chăn. Cô còn chưa kịp co chân mà trốn, thì đã bị Tô Tiệp xách tới sân bóng rổ. Bởi vì trận thi đấu bóng rổ khối trung học đã bắt đầu, địa điểm cử hành chính là trường của Ôn Viễn.

Trận đấu đầu tiên khối mười một đánh với Ngũ Trung, ngay tại sân nhà. Tô Tiệp nằm trong đội, bạn học Ôn Viễn làm sao có thể không đi cổ vũ.

Ôn Viễn than thở: “Cậu muốn bày ra tư thế oai hùng thì nên đi tìm bạn gái của mình đến xem đi!”

Tô Tiệp gãi đầu, nghe được cô oán giận thì nở nụ cười: “Ai nói mình có bạn gái rồi?”

Ôn Viễn cắn chai nước suối nói: “Duy Nhất nói! Không phải là tiểu mỹ nữ đó sao?”

Tô Tiệp cũng không trả lời, lấy chai nước suối trong tay cô, uống hơn phân nửa mới nhét lại trong tay cô. Chỉnh sửa lại quần áo thì đấu của mình, rồi chạy ra sân. Ôn Viễn bị ánh nắng mặt trời chiếu đến gương mặt ửng hồng, nhìn chằm chằm chai nước thật lâu, sau đó mới la với cái bóng lưng đã đi xa: “Này! Sau cậu lại uống nước của mình!”

Sau khi la xong, cô còn tức giận đến chống nạnh. Mà người mới vừa uống nước của cô thì chỉ vẫy vẫy tay với cô, cũng không thèm quay đầu lại nhìn mà đi thẳng ra sân.

Ôn Viễn nổi giận, nhưng vẫn lên khán đài ngồi xuống. Trong lúc quay đầu nhìn, thì phát hiện đằng xa có mấy học sinh nữ đang chỉ trỏ cô. Bởi vì vừa mới phân ban, Ôn Viễn cũng không nhớ mặt nhiều. Nhưng mà học sinh nữ cầm đầu thì cô biết người đó, bởi vì cô ta ở cùng ban với cô, tên nghe rất hay, gọi là An Nhiên.

Cô nhớ lại, lễ phép gật đầu cười với họ. Làm cho họ buồn bực, An Nhiên chỉ liếc cô một cái, rồi tầm mắt chuyển vào Tô Tiệp.

Ôn Viễn lập tức hiểu ra, thì ra mình lại bị biến thành tấm bia đỡ đạn.

Trong trường học này người mến mộ Tô Tiệp cũng không ít, mà có nhiều người còn mặt dày đi tìm cậu ta. Đối với khuôn mặt này, theo như Triệu Duy Nhất nói, cũng chỉ là một cô gái có gương mặt nhỏ đầy quyến rũ. Cho nên Ôn Viễn cũng được gọi là một đóa hoa tuyết thế, một đóa hoa mà Tô Tiệp không dụ dỗ được.

Đối với sự khen thưởng của Triệu Duy Nhất, Ôn Viễn có chút thẹn thùng.

Nhưng mà cô vẫn còn bình tĩnh như vậy cũng là do hoàn cảnh gia đình soi sáng mà ra, theo như bà nội nói, mẹ của bà nội lúc còn trẻ cũng có tiếng là mỹ nữ. Mấy thế hệ sau diện mạo cũng rất đẹp đẽ và dễ nhìn. Còn nữa, anh của Ôn Viễn là Ôn Kỳ cũng kế thừa gen tốt đẹp của cha và mẹ cô, đáng vẻ y như con gái. Đúng là để đi gieo họa.

Cho nên, nhiều năm ở chung cùng một đám mỹ nam mỹ nữ thế này, Ôn Viễn cũng có chút tự ti. Bởi vì trong nhà, chỉ có cô là bình thường nhất. Mà tại sao cô lại có dung mạo bình thường như vậy, cô không cần nghĩ cũng có thể cho ra đáp án.

Chính là Ôn Hành Chi, người này là một nhân tài. Danh hiệu thạc sĩ tài chính, sau khi tốt nghiệp thì từ chối các văn phòng ở Bắc Mĩ, sau đó chạy tới Anh đi làm công ột ngân hàng tư bản. Đến hôm nay thì lấy thân phận tổng giám đốc trở về đầu tư ngân hàng Á Thái. Đoạn đường mà anh đi được Ôn Viễn xem như là một truyền kỳ!

Cô khẳng định mình làm không được như chú ấy, ngay cả mẹ cô Kiều Vũ Phân lúc dạy dỗ cô cũng nói, “Nếu như con được một nửa của chú con thì mẹ đã không đau đầu rồi!”

Một nửa?

Không biết lột hết da của cô, cô có được một phần ba của chú ấy không nữa?

Ôn Viễn thì thảo than thở, ngẩng đầu lên nhìn trần đầu hừng hực khí thế ở cách đó không xa. Gương mặt có chút mơ màng.

Bỗng nhiên trên khán đài có tiếng hoan hô, sân nhà khối mười một đã thắng. Ôn Viễn vội vàng đứng lên, nhìn ra giữa sân, đúng lúc này Tô Tiệp và Triệu Duy Nhất cùng cho cô một chiếc hôn gió. Gương mặt của cô đỏ ửng, nhưng vẫn bật cười hì hì.

4. Chương 4

Bởi vì hôm nay có trận thi đấu, nên Ôn Viễn được tan học sớm. Lúc tới nhà thì trong nhà hoàn toàn im lặng, có một chiếc ô tô màu đen đậu ngoài sân, Ôn Viễn liếc một cái, rồi bước vào nhà.

Bà nội đang ở sân sau hái dưa chuột, ánh mắt trời âm áp dần dần ngã về phía tây. Tóc của bà nội đã bạc trắng hơn phân nửa, giờ đây lại như ánh kim chiếu sáng. Lúc bà xoay người nhìn thấy Ôn Viễn, tiện tay lấy một trái dưa chuột bên cạnh rửa sạch rồi đưa cho cô.

Ôn Viễn cắn hai cái, đôi mắt nheo lại.

Lúc đi vào trong phòng khách, Kiều Vũ Phân đang nói chuyện với người khác, nhìn thấy Ôn Viễn đi vào, vội vàng vẫy vẫy tay với cô. “Viễn Viễn mau tới đây chào hỏi dì Chu đi.”

Ôn Viễn gật đầu chào, bà Chu nhìn thấy Ôn Viễn liền lộ ra một nụ cười hiền lành, “Con là Viễn Viễn sao? Đã lớn thế này rồi à!”

“Còn không phải sao, chúng ta đều bị con cái làm cho già rồi.”

Ôn Viễn ngưỡng ngừng gãi gãi đầu, lê lêch đi tới phòng ở lầu hai. Ném túi xách lên bàn học, cả người không hề có hình tượng mà ngồi phịch lên giường.

Điên cả một ngày rồi, cô mệt muốn chết luôn. Lục lọi túi xách, cô nhớ mình còn rất nhiều bài tập chưa làm. Chỉ nghĩ tới thôi thì đã không còn tí sức nào, Ôn Viễn có chút buồn phiền, cầm lấy con gấu Teddy ở đầu giường mà ra sức nắm chặt lấy nó.

Con gấu Teddy này là quà sinh nhật năm ngoái anh trai Ôn Kỳ tặng cho cô, bởi vì cô và Ôn Kỳ luôn cãi nhau, nên những gì anh trai đưa cô luôn xem không vừa mắt. Cho nên vào lúc mà tâm trạng của Ôn Viễn không vui cô luôn ngược đãi nó.

Bây giờ, con gấu Teddy đáng thương đã bị Ôn Viễn dùng lực quá mạnh mà ném nó đến giàn hoa trồng ngay cửa sổ. Ôn Viễn nghĩ lại, vắn từ trên giường ngồi dậy đứng lên nhặt nó trở về. Trong lúc vô tình cô nhìn thấy chiếc xe màu đen có rèm che đậu ở bên ngoài, cũng vào một buổi tối của ngày kia, chiếc xe có màn che cũng từ từ đi xa dần.

Ôn Viễn thăm tính toán, từ cái đêm đó chú đưa cô trở về. Thì đã gần hai tháng rồi cô chưa gặp lại chú.

Bận rộn đến vậy sao.

Ôn Viễn ôm Tiểu Hùng, nhìn ra ngoài cửa sổ, nhỏ giọng thì thầm.

Bỗng nhiên tiếng gõ cửa vang lên, Ôn Viễn lập tức lê dép đi mở cửa. Ở bên ngoài Kiều Vũ Phân đang bưng mâm trái cây, Ôn Viễn vội vàng cầm lấy cái mâm, để cho Kiều Vũ Phân đi vào phòng mình, “Đang làm gì đó? Không làm bài tập sao?”

Ôn Viễn kéo cánh tay của Kiều Vũ Phân làm nũng: “Con vừa mới về mà. Chờ lúc ăn cơm xong rồi con sẽ làm.”

Kiều Vũ Phân coi như không thấy gì, đối với cách kéo dài được bao nhiêu thì kéo của cô thì bà đã quen rồi, ngất cái mũi của cô, nói: “Con còn nhớ rõ dì Chu không? Chính là lúc khi con còn nhỏ, chúng ta đã ở cùng nhau trong một viện. Về sau bởi vì chồng của dì ấy chuyển nghề, nên họ mới chuyển đi.”

Ôn Viễn vẫn mơ màng lắc đầu.

Kiều Vũ Phân bật cười, “Coi trí nhớ của con đó, dì Chu còn nhớ rõ con, nói con trước đây luôn buộc hai chùm tóc rồi tết thành hai cái bím. Còn tìm dì đòi ăn kẹo đường.”

Mặt của Ôn Viễn lập tức đỏ lên, “Tại sao dì Chu lại tới nhà chúng ta?”

“Không có chuyện gì, dì Chu và con trai của dì ấy đi tới trường một chuyến. Lúc trở về thì đi ngang nhà của chúng ta, nên mới vào ngồi một lát.”

“Bị mời phụ huynh sao?”

“Ừ, nghe dì Chu nói là vì vấn đề yêu sớm.” Vừa nói Kiều Vũ Phân vừa bật cười, “Bây giờ chỉ mới là một đứa trẻ, mà đã tìm hiểu những vấn đề này rồi.” Bà vuốt vuốt tóc của Ôn Viễn, dặn dò: “Con cũng đừng có gây chuyện ở trường học đó.”

Ôn Viễn , nắm lấy tóc mình, “Con không có đâu.”

“Không có thì tốt!” Kiều Vũ Phân chỉ chỉ trán của cô, cười đầy mãn nguyện.

Mặc dù Ôn Viễn khí thế hào hùng đảm bảo, nhưng vẫn bị cơn ác mộng ban đêm làm tỉnh giấc. Mơ thấy mình làm người hầu ột tên đầu gấu cực kỳ xấu trong trường, cả này bị mọi người chọc ghẹo: “Ôn Viễn mau theo xxx đi.” Ôn Viễn sợ tới mức vội vàng chạy trốn, nhưng mà họ vẫn không buông tha, vẫn bám theo cô.

Bị đuổi theo, bị đuổi theo, Ôn Viễn giật mình tỉnh lại. Bất người ngồi dậy, vẫn còn kinh sợ mà thở phì phò. Cơn sợ còn chưa lắng xuống, thì cửa phòng đã bị đập: “Ôn Viễn còn chưa dậy sao, sẽ bị trễ đó! Chuẩn bị chờ bị phạt đi.”

Ôn Viễn đành vội vàng lau mồ hôi, an ủi chính mình chỉ là một giấc mơ thôi. Cô rửa mặt, mặc quần áo vừa đúng năm phút. Đi tới cửa còn trừng mắt với Ôn Kỳ đang đứng dựa vào cửa cười đầy đắc ý. Liếc Ôn Kỳ một cái rồi nhanh chân chạy xuống lầu.

Cô ngồi trước bàn ăn nhìn đồng hồ, may quá còn ba mươi phút!

Bà nội mang đến cho cô một chén cháo mạch nha, nhìn thấy đôi mắt gấu mèo của cô thì oán trách: “Tối hôm qua con lại đi ngủ muộn phải không? Mấy giáo viên ở trường học cũng thiệt là, cho nhiều bài tập đến vậy, không thể để cho cháu yêu của bà được nghỉ ngơi.”

Ôn Viễn vừa gạt đầu vừa ăn cháo. Khi ăn hết cháo, cô cắn một cái bánh chiên rồi chạy ra ngoài, cũng không thèm để ý đến lời nói của bà nội ở phía sau: “Quay trở lại, ngồi xuống ăn đàng hoàng.”

“Con trễ rồi!” Cô nói qua loa, không cần thận mà đụng vào cánh cửa. Trong nháy mắt Ôn Viễn hiểu được thế nào là đau, nước mắt lưng tròng, ra sức cắn lấy cái bánh bao chiên, chạy ra ngoài!

Bà nội Thành nhìn thấy cô vội vàng vàng, cũng chỉ biết bật cười rồi lắc đầu.

Trên đường đi tới trường học không gặp trở ngại gì, Ôn Viễn vừa mới ngồi vào chỗ, còn chưa ổn định hơi thở, thì chuông trường đã reo.

Bà mập giẫm lên đôi giày cao gót đi vào, nghe thấy tiếng giày cao gót vang lên lạnh lạnh, nhìn lại bên này thấy một đồng thệ. Ôn Viễn có chút lo lắng cho đôi giày cao gót đó chịu không nổi mà sẽ gãy mất. Nghĩ đến cảnh tượng đó, cô đã cảm thấy buồn cười.

Ôn Viễn không nhịn được xì cười một tiếng, kết quả là ánh mắt thờ ơ của bà mập quét đến cô.

Ôn Viễn vội vàng nắm lấy tóc của mình, lập tức ngồi ngay ngắn. Vừa mở sách giáo khoa ra, vừa cảm thấy có chút gì đó không đúng. Dựa theo tính của bà mập thì nếu như cô đi học mà có gì mờ ám, nhất định sẽ bị dạy dỗ. Nhưng mà hôm nay bà mập không có dạy dỗ cô?

Ôn Viễn ngẩng đầu liếc trộm, phát hiện ra sắc mặt của bà mập không tốt. Theo như lời của Triệu Duy Nhất thì đây là thời kỳ mãn kinh.

Nhắc tới Triệu Duy Nhất, cô mới để ý sáng nay cả Triệu Duy Nhất và Tô Tiệp đều không có mặt, tám phần là tối qua sau khi thi đấu xong thì hưng phấn chạy đi uống rượu rồi. Nếu là bình thường thì bà mập đã lên giọng rồi, nhưng mà mấy bữa nay vì trận đấu nên bà ấy mở một con mắt nhắm một con mắt.

Ôn Viễn thở phào, bắt đầu nghe bà mập giảng bài.

Mặc dù bà mập hơi nghiêm khắc một chút, nhưng mà vẫn là một giáo viên chuyên nghiệp. Vẫn rèn luyện hàng ngày, mỗi một tiết bài giảng đều hết sức chặt chẽ, chỉ cần lơ mơ một chút là không theo kịp.

Nhưng mà tiết học này có chút kỳ lạ, năm phút cuối cùng của tiết học, đôi mắt nghiêm nghị quét một vòng, rồi sau đó dừng lại ở trên người cô.

Ngay tức khắc Ôn Viễn như mắc nghẹn, mở to đôi mắt nhìn chằm chằm vào môi của bà mập, nghe bà ấy nói: “Ôn Viễn, em đi tới văn phòng với tôi.”

Bây giờ là giờ tan học, trong văn phòng rất náo nhiệt.

Bà mập cũng không vội mở miệng, vẫn gạt cô vào góc tường. Ôn Viễn có thể khẳng định hành vi này rất khác ngày thường, nếu như cô đã ở nơi này của bà mập, thì nhất định cô đã phạm chuyện gì lớn rồi. Nhưng mà nghĩ tới nghĩ lui, cô cũng không phát hiện mình gây ra chuyện gì.

Vất vả đợi tới khi chuông reo vào lớp, các thầy cô giáo trong văn phòng cũng đã rời đi hơn phân nửa. Bà mập mới vẫy tay bảo cô đi lại, ném cho cô một phong thư, “Có biết thứ này hay không?”

Ôn Viễn thấy hơi quen quen, nhất thời đầu nổ oanh một tiếng. Phần ký tên ghi hai chữ “Ôn Viễn”, thư tình viết cho Triệu Duy Nhất! Ôn Viễn nhìn phong thư, môi dưới run lên, không biết nói gì cho phải.

“Thế nào, không biết?” Bà mập nghiêng đầu nhìn cô, khóe miệng hiện lên một tia cười lạnh, “Tôi đây đã dạy nhiều năm vậy rồi. Mấy người như em tôi đã thấy rất nhiều, bị bắt thì không thừa nhận, thật có bản lĩnh. Dám làm loạn!” Nói xong bà ấy lấy hai tờ giấy bên trong ra. “Chữ như thế này, tôi nhìn cũng không biết phải là em viết hay không...”

Ôn Viễn bị bà mập dùng dáng vẻ có lý trấn áp, rất lâu sau mới lắp bắp phủ nhận: “Không phải... Không phải em viết...”

“Tên của em, còn không phải em viết sao?” Bà mập tức giận cắt ngang lời cô, “Còn nữa, cả ngày người ở cùng Triệu Duy Nhất trong trường này ngoại trừ em ra thì còn có ai?”

Ôn Viễn khóc không ra nước mắt, đừng nói là cô không có ý với Triệu Duy Nhất, cho dù có cũng không viết bức thư buồn nôn như vậy. Nếu như thư này trong tay cậu ta, nhất định cậu ta sẽ cười đến nổi rớt cả hàm răng.

Nhìn hình dạng nét chữ khá quen thuộc, muốn nói không phải cô viết thì khó mà tin được. Bởi vì chữ viết của cô cực kỳ đặc biệt, tuy không phải là đẹp, nhưng mà cũng không dễ dàng bắt chước.

Nhìn bức thư, Ôn Viễn cắn môi, hỏi: “Cô giáo, cô lấy bức thư này từ đâu...”

“Ở đâu thì em cũng đừng quan tâm.” Bà mập chặn lời nói của cô, “VẬY ĐI, tôi sẽ gọi cha mẹ của em tới, rồi nói chuyện với họ. Còn hai năm nữa thì phải thi vào đại học, cả ngày nghĩ những chuyện này coi có được không. Học sinh thời nay thật là...”

Bà mập vẫn nói nhỏ, nhưng mà Ôn Viễn không nghe thấy gì, bởi vì lực chú ý của cô bị ba chữ “mời cha mẹ” làm cho rung động.

Gọi phụ huynh?!

Tiêu đời rồi?!

5. Chương 5

Mặc dù Ôn Viễn không phải một học sinh xuất sắc, nhưng cũng là một người biết tôn sư trọng đạo, rất biết an phận.

Ôn Viễn rất ít gây chuyện, một là tính cách không cho phép, hai là gia giáo của gia đình rất nghiêm khắc. Tối hôm qua Kiều Vũ Phân vẫn ân cần dạy dỗ cô, thử hỏi sao cô dám gây chuyện?

Không nghĩ tới, lúc này lại lỗi ra một bức thư, cô sắp bị mời phụ huynh nữa chứ!

Ôn Viễn nhớ tới cũng không khỏi chán nản. Có thể ông trời cảm thấy cô chưa đủ thắm, cho nên mới vừa về tới nhà thì đã nghe thấy tiếng cười nói từ phòng khách truyền tới. Ôn Viễn kinh ngạc, chẳng lẽ cha của cô Ôn Hành Lễ đã trở về?

Ôn Hành Lễ là con trưởng của nhà họ Ôn, tốt nghiệp đầy danh giá, bây giờ đang công tác ở Bộ Ngoại Giao. Có khi nửa năm hoặc một năm cũng không ở nhà.

Đối với việc không có ông ở nhà Ôn Viễn cũng đã quen, bây giờ trong lúc mấu chốt bị mời phụ huynh thì cha của cô lại trở về. Cô không biết phải làm sao. Chỉ ngơ ngác đứng ngay cửa, mãi cho đến khi Kiều Vũ Phân nhìn thấy cô, mới gọi cô đi tới.

“Này, con đứng ở đó làm gì?”

Ôn Viễn nắm lấy góc áo của mình, đi tới trước mặt Ôn Hành Lễ. Rất lễ phép gọi một tiếng, “Cha.”

“Ừ, về rồi à?” Ôn Hành Lễ để ly trà trong tay xuống, nhìn quần áo rộng rãi của cô, sau đó thì nhíu mày. “Nhìn quần áo của con kia. Các học sinh trong trường học của con đều ăn mặc như vậy sao?”

Ôn Viễn cúi đầu, cọ xát mũi chân vào nhau, không nói gì hết. Trái lại thì Kiều Vũ Phân giúp cô giải vây, “Là do Viễn Viễn quá gầy. Nói ra cũng kỳ thật, con bé này ăn cơm cũng không ít, cũng không hề khó ăn. Tại sao mãi vẫn không mập?”

“Vậy thì em mau dẫn nó đi bệnh viện kiểm tra xem. Không thể để cho con cứ tiếp tục gầy nữa!”

“Em biết rồi.” Kiều Vũ Phân cười đáp lại, đưa cho Ôn Viễn một cái hộp, “Đây là quà cha con mua ở nước ngoài cho con. Nhìn xem có thích hay không?”

Ôn Viễn chậm chạp nhận lấy.

Là một chiếc váy tơ lụa viền ren kiểu công chúa, chỗ cổ áo được viền bởi một vòng kim cương mỏng, dưới ánh mặt trời thì chúng phát sáng lấp lánh. Ôn Viễn cầm trong tay, biểu hiện không có gì là vui vẻ khi được nhận quà. Ôn Hành Lễ nhìn cô, nhíu mày hỏi: “Không thích sao?”

Ông không thường mua quà cho cô, khi ngồi xe đi ngang qua một cửa hàng. Ngẫu nhiên nhìn thấy chiếc váy này, nên mới nhờ thư ký xuống xe đi mua.

Hôm nay Ôn Viễn bị dạy dỗ ở trong trường, bây giờ đầu óc còn mơ hồ. Nhìn thấy biểu tình của Ôn Hành Lễ, khi đó cô mới phản ứng kịp, đưa tay gỡ gỡ đầu, vội vàng lộ ra một nụ cười ngọt ngào, “Không ạ! Con rất thích.”

Lúc này Ôn Hành Lễ mới thả lỏng nét mặt, sau đó lại hỏi đến tình hình học tập của cô. Ôn Viễn trả lời có chút lúng túng, nhưng mà cũng may là Ôn Hành Lễ cũng hài lòng, mới tha cho cô lên lầu.

Nhìn thấy bóng lưng Ôn Viễn hoảng hốt bỏ chạy, Kiều Vũ Phân có chút bất mãn, “Anh xem đi, về tới nhà còn lên mặt cái gì nữa. Không thể đối với con dịu dàng một chút sao?”

Ôn Hành Lễ chỉ nhìn bà, cũng không nói gì, cuối đầu uống trà.

Ở trong phòng, Ôn Viễn treo chiếc váy công chúa lên, ngẩn người nhìn nó.

Chiếc váy rất đẹp, chỉ nhìn chiếc vòng kim cương này thôi cũng cảm thấy đẹp rồi. Chỉ là nhìn thấy chiếc váy, Ôn Viễn có chút thất vọng.

Cha cô đã quên là cô chưa bao giờ mặc váy. Theo như lời của Triệu Duy Nhất thì cô là một người vừa lòi thoi vừa ngốc nghếch, cho nên những bộ quần áo đẹp đẽ và rực rỡ, thì không thích hợp với cô.

“Thôi bỏ đi, cũng không phải là lần đầu tiên.”

Ôn Viễn tự an ủi chính mình, đem bộ váy nhét vào trong tủ quần áo, bao gồm tất cả những bộ trước kia.

Buổi cơm chiều cả nhà đều ngồi ăn chung với nhau.

Ông nội và cha đều ở đây, cho nên hai người luôn đấu võ mồm với nhau là Ôn Viễn và Ôn Kỳ giờ phút này rất ngoan ngoãn ngồi ăn cơm. Ôn Viễn biết dĩ nhiên là Ôn Kỳ đang làm bộ.

Kiều Vũ Phân là người ngồi xuống cuối cùng, bà vừa chia thức ăn vừa nói: “Mới vừa rồi Hành Chi gọi điện về, nói là buổi tối còn có một buổi họp. Không về nhà được.”

“Hừ, chỉ lo họp và họp. Nó nước còn bận rộn hơn chủ tịch nước!”

“Cha đừng nói như vậy.” Ôn Hành Lễ cười dụ dỗ ông cụ, “Bây giờ tình hình kinh tế đang khó khăn. Hành Chi làm ngành này, dĩ nhiên là phải nhanh tay rồi!”

“Cha thấy nó bị tiền làm mờ mắt rồi!” Ông nội Ôn vẫn còn tức giận, “Mỗi ngày cứ chạy đi chạy lại, vấn đề đứng đắn thì không quan tâm.”

Lúc này Ôn Hành Lễ cũng không xen vào. Chỉ cười nhẹ, rồi lắc đầu.

Ôn Viễn biết ông nội cô nói chuyện đứng đắn là chuyện gì. Năm nay Ôn Hành Chi đã hai mươi chín tuổi, nhưng mà vẫn còn độc thân. Ông nội Ôn đã thúc giục anh nhiều lần phải kết hôn, nhưng mà lần nào cũng bị anh lơ đi. Đến cuối cùng cũng không chịu nổi nữa, dùng một cách rất đơn giản mà trực tiếp đó là bức hôn. Kết quả là bây giờ số lần anh về nhà càng ngày càng ít, ông nội Ôn cũng không nói được gì.

Có một ngày Ôn Viễn nghe thấy ông nội Ôn lén lút hỏi cha cô: “Con nói xem, có phải Hành Chi có chuyện gì không? Nếu không thì sau mỗi lần cha nói đến vấn đề về phụ nữ nó lại không bình tĩnh.”

Ôn Hành Lễ bật cười, “Về phương diện này nó cực kỳ bình thường, là do cha thúc giục quá mức. Tính tình Hành Chi vốn lạnh lùng, cha mà cứ thúc giục nó nói không chừng nó sẽ thực sự có vấn đề!”

Vì thế, Ông nội Ôn không giám thúc giục nữa.

Ôn Viễn đặc biệt khâm phục Ôn Hành Chi, đó chính là lúc mà chuyện gì anh đã không muốn, thì không ai ép anh làm được. Cho dù là ông nội cũng vô ích.

“Nghĩ cái gì vậy? Thịt đã nguội hết rồi kìa!” Ôn Kỳ khó có cơ hội bày tỏ thái độ của một người anh quan tâm em gái.

Ôn Viễn vội vàng hoàn hồn, vội vàng gấp miếng thịt lên bỏ vào miệng, xém chút nữa là mắc nghẹn rồi.

Kiều Vũ Phân bật cười, vội vàng vỗ vỗ lưng cô, “Đứa nhỏ này, lúc ăn cơm mà còn có thể ngáy người! Lại nghĩ cái gì vậy, có phải là gây họa gì ở trường rồi không?”

Ôn Viễn nghe xong lập tức lắc đầu nói: “Không có, không có, tuyệt đối không có!”

Do quá khấn trương, làm cho ông nội và cha đều nhìn cô. Ôn Viễn gãi gãi đầu, nói: “Là do gần đây con học hơi nhiều.”

“Chú ý sức khỏe.” Cha cô nhàn nhạt dặn dò.

“Vâng...”

Ôn Viễn ngoan ngoãn trả lời.

Cha cô vừa về tới nhà, bạn học Ôn Viễn càng thêm buồn phiền. Cô không thể để ông nội và cha mình biết được mọi chuyện, bây giờ chỉ có thể đi nhờ mẹ cô giải quyết thôi.

Bạn học Ôn Viễn ngẩng đầu, bày ra bộ mặt buồn phiền với cái trần nhà. Tâm trạng không ổn định, từ trên giường lặn xuống, kết quả là đầu bị đụng trúng.

Ôn Viễn nước mắt lưng tròng mà xoa đầu của mình, bỗng nhiên cô nhìn thấy dưới sàn nhà có một tấm giấy. Cô cúi người thêm một chút, kéo nó từ dưới gầm giường ra. Vừa nhìn thấy, thì nhớ ngay là tấm danh thiếp mà hai tháng trước Ôn Hành Chi đưa cho cô.

Cầm tấm danh thiếp trong tay, hai mắt của Ôn Viễn sáng lên.

Tại thành phố T, bên trong bộ phận GP, giờ phút này đèn trong phòng vẫn sáng trưng.

Gần đây có một công ty ở nước Anh đang điên cuồng bán tháo cổ phiếu. Các ngân hàng nhìn thấy có lợi, nên đã bắt đầu ngóc đầu dậy. Là một trong những ngân hàng đầu tư chủ chốt của nước Anh đối với động tĩnh lớn như vậy đương nhiên là GP có nghe thấy, nhưng mà tới giờ vẫn thờ ơ lạnh nhạt.

Điện thoại của Ôn Hành Chi sắp bị người khác làm nổ rồi. Anh tắt điện thoại, bảo trợ lý bỏ qua những cuộc điện thoại không liên quan, ngồi trong phòng làm việc, uống xong một ly nước.

Hôm qua anh mới trở về từ London, đã trái múi giờ vậy mà còn phải đối phó với những cuộc điện thoại từ các nơi trên thế giới gọi tới.

Không thể không nói, sức hấp dẫn của tư bản không thể xem thường.

Uống cạn một ly nước suối, Ôn Hành Chi vừa mới dựa đầu vào ghế chuẩn bị nghỉ ngơi, thì đã nghe thấy tiếng ong ong từ trong ngăn kéo truyền tới. Đó là điện thoại di động của anh đang reo. Ôn Hành Chi cúi xuống, vừa lấy ra, thì lông mày hơi nhướng lên.

Đây là số điện thoại ở nhà, chắc là ông nội Ôn biết anh không quay về, nên mới gọi tới hỏi tội. Anh xoa xoa hai bên thái dương, đè nút nghe xuống, “Alô...”

Đầu bên kia điện thoại có chút im lặng, đợi vài giây sau mới có một âm thanh đầy mềm mại truyền tới: “Chú, là cháu.”

Ôn Viễn?

Ôn Hành Chi hơi bất ngờ, chớp mắt một cái mới mở miệng nói: “Có chuyện gì?”

Ôn Viễn vừa nín chặt con gấu Teddy vừa nói: “Chú, gần đây chú có rảnh không?”

“Sao vậy?”

Bên này Ôn Viễn vẫn tiếp tục ôm chặt con gấu Teddy: “Lần trước chú đưa cho cháu tấm danh thiếp, còn nói một câu. Chú còn nhớ không?” Thấy anh không nói lời nào, Ôn Viễn vội vàng bổ sung: “Nếu như cháu có chuyện gì, có thể gọi điện thoại cho chú.”

“Ừ, đúng là chú đã nói vậy.” Âm thanh của Ôn Hành Chi vẫn nhàn nhạt như cũ, “Vậy cháu gọi điện thoại cho chú, có phải gặp phiền phức gì rồi không?”

“Vâng” Ôn Viễn gãi gãi đầu, cười ba tiếng đầy ngây ngô, nói: “Vâng, có chút chút.”

Ôn Hành Chi ở đầu bên kia sau khi nghe xong mấy lời này của cô thì không lên tiếng. Ôn Viễn có chút buồn bực, chẳng lẽ chú lại hối hận rồi? Cô tiếp tục nắm tóc.

Hình như nghe được tiếng kêu rên, rốt cuộc Ôn Hành Chi cũng mở miệng, “Rốt cuộc là có chuyện gì?”

“Mời... Mời phụ huynh.”

“Khi nào?”

“Cho tới thứ hai.” Bà mập quy định thời gian cuối cùng.

“Nguyên nhân là gì?”

“...”

Xem ra nguyên nhân này rất khó mở miệng, Ôn Hàn Chi trầm ngâm một chút nói: “Được rồi. Giữa trưa thứ sáu.”

“Hả?”

“Chờ chút ở trước cổng trường, chúng ta nói chuyện một lát.”

“Hả? Nói chuyện?” Ôn Viễn giật mình. Phải biết rằng cô cố gắng lấy cam đảm lấy mới dám gọi cho anh, bây giờ còn gặp mặt nói chuyện, bảo cô phải nói làm sao?

“Khó nói à?”

Ba chữ kia rất có lực, làm cho bạn học Ôn Viễn không khỏi lo lắng. Cô nắm tóc của mình, “Không... Không có.”

“Cứ quyết định vậy đi.”

Một tiếng tút vang lên, cuộc gọi bị cắt đứt. Ôn Viễn nhìn ống nghe điện thoại kêu bíp bíp. Cảm giác bất lực, tự mình đã không giải quyết được vấn đề, bây giờ còn chuốc thêm phiền phức.

6. Chương 6

Mặc kệ là phiền phức có tự nhiên tìm tới không. Nếu như chú ấy đã yêu cầu, thì cô sẽ phải chấp nhận yêu cầu của chú ấy thôi.

Giữa trưa thứ sáu, bạn học Ôn Viễn lưng mang cặp sách, cả người hớn hờ chạy tới trước cổng trường. Đứng ở trước cửa trường học cô tìm một vòng trong đám xe, cũng không thấy chiếc xe màu đen với biển chữ số có chữ B đầu của Ôn Hàn Chi. Cô rút điện thoại di động ra, kết quả là có một tin nhắn được gửi tới: “Bạn học. Tối nay sẽ đến. Tìm một chỗ gần trường học chờ chút.”

Nhìn tin nhắn trước mặt, bạn học Ôn Viễn thở dài.

Chủ nhật này thành phố có một cuộc thi toàn quốc, nên bọn họ học xong buổi sáng thì được đi về rồi! Bởi vì cuộc thi toàn quốc này mượn phòng học của trường cô làm nơi để thi, bạn học Ôn Viễn lại bất hạnh bị bà mập bắt ở lại tổ chức trường thi.

Đây chính là phương pháp giáo dục của bà mập, nếu bạn làm sai, thì bạn phải chuẩn bị ‘lao động cải tạo’. Ở lại cùng cô còn có một học sinh nữ khác, nghe nói là lên đọc tiểu thuyết bị bà mập bắt được.

Hai học sinh nữ này chỉ im lặng nhận chỉ thị rồi bắt đầu sắp xếp trường thi. Đến lúc xong hết mọi việc thì đã là mười hai giờ ba mươi phút, Ôn Viễn không nói hai lời liền ném cây chổi lại rồi chạy ra cửa trường học. Cô không dám để cho Ôn Hàn Chi đợi lâu.

May mắn là chú ấy không có tới.

Đóng nắp điện thoại di động lại, Ôn Viễn nhìn xung quanh một lát rồi mới quyết định đi tới một tiệm trà sữa cách trường học hai trăm mét chờ chú ấy.

Mấy ngày nay thời tiết của thành phố B có chút thay đổi, Ôn Viễn đi vào quán trà sữa không bao lâu thì nghe thấy một tiếng sét từ bên ngoài. Trong chốc lát, trời liền mưa to.

Ôn Viễn cảm thán mình thật may mắn, sau khi gọi một ly trà sữa, mới mở điện thoại ra gửi tin nhắn báo cáo cho Ôn Hành Chi nơi mình đang ở. Chỉ là lần này không có nhận được tin nhắn trả lời.

Có thể là chú ấy vẫn đang bận, Ôn Viễn hút một ngụm trà sữa, nhìn mưa to bên ngoài rồi tự an ủi chính mình.

Yên lặng ngồi đợi một lúc lâu, ly trà sữa từng chút từng chút một bị cô uống hết. Lúc này rốt cục Ôn Viễn cũng cảm thấy buồn chán rồi.

Ôn Viễn bối mớ chiếc túi xách của mình, cô chuẩn bị lấy sách giáo khoa tiếng Anh ra còn làm bộ nhìn thời gian. Bỗng nhiên cô nhìn thấy trong túi xách có một quyển sách lạ.

Vừa nhìn thấy tên sách, Ôn Viễn liền

Quyển sách này không phải là của cô. Ôn Viễn lặng lẽ nhớ lại, chẳng lẽ vừa rồi do quá gấp gáp nên lấy lộn của bạn học nữ ở lại làm vệ sinh với cô?

Ôn Viễn kéo tóc, mở sách ra. Lật vài tờ thì biểu cảm càng

Thì ra cô ấy thích xem loại sách này! Chả trách bị bà mập kéo lại bắt ‘lao động cải tạo’, cái này, thật không tốt rồi

“Thực sự là không tốt rồi!”

Ôn Viễn lắc đầu như một bà cụ, nhưng ngón tay lại không thể khống chế mà lật tiếp. Cô căn bản không chú ý tới, có một bóng dáng đang nhẹ nhàng đi về phía cô. Đợi cho đến lúc cô đọc đến tìm đập nhanh, mặt đỏ ửng. Bạn học Ôn Viễn không dám nhìn nữa, đóng cuốn sách lại thật mạnh, liều mạng lấy tay mình làm thành chiếc quạt gió mà quạt.

“Không nhìn, không nhìn... Không thể nhìn tiếp!” Nhìn tiếp sẽ xong đời, cái này toàn là thứ gì đâu không. Ôn Viễn nói lảm nhảm, bỗng nhiên từ trên đầu truyền xuống một giọng nói của nam.

“Đang xem cái gì?”

Bạn học Ôn Viễn lập tức giấu cuốn sách đi: “Cái gì cũng không xem! Tôi không xem gì hết!” Nói xong, cô phát hiện có điều gì đó không đúng. Hô hấp của cô ổn định lại, ngẩng đầu lên, nhìn thấy người mà trong nháy mắt cô hận không thể đào một cái hố để chôn chính mình.

Chính là Ôn Hành Chi!

“Ch...Chú!” Ôn Viễn mở to hai mắt, có chút ngạc nhiên nhìn anh.

Ôn Hành Chi cũng không thèm liếc cô, trực tiếp cầm lấy cuốn sách cô đang giấu đi. Cầm ở trong tay, lật vài tờ xem.

Mí mắt của Ôn Viễn giật giật, nhìn động tác của anh. Cũng không kịp cảm thán ngón tay của anh có bao nhiêu thon dài, bao nhiêu đẹp. Trong đầu cô giờ chỉ có ba chữ to đùng: Cô xong rồi!

Tên sách viết rất đơn thuần - Cô vợ nhỏ của tổng giám đốc ác ma. Ôn Hành Chi cũng biết rõ thể loại của quyển sách này là gì rồi, nhưng mà anh vẫn kiên trì lật vài trang. Sau khi lật xong, anh đóng quyển sách lại, nhìn Ôn Viễn, cuối cùng mở miệng: “Ngồi xuống trước.”

“Hả?” Cô thấp thỏm hồi lâu chờ con dao treo trên đầu rơi xuống, không nghĩ tới kết quả lại như vậy. Trong lúc này Ôn Viễn có chút không dám tin, mãi cho tới khi Ôn Hành Chi ngồi xuống đối diện cô, cô mới từng bước đi về phía chỗ ngồi.

Nhân viên phục vụ canh thời gian mà đi tới.

Lúc Ôn Hành Chi đi vào thì cô đã chú ý rồi. Quán trà sữa này ở gần trường học, bình thường người tới quán trà sữa đều là học sinh cấp hai và cấp ba. Không dễ gì có một người đàn ông trưởng thành đi vào, dáng người cao gầy. Khuôn mặt tuấn tú, có thể nói là luôn hấp dẫn ánh mắt của người khác.

Cô để thực đơn trước mặt Ôn Hành Chi: “Tiên sinh, anh muốn dùng gì?”

Giọng nói đầy dịu dàng đến Ôn Viễn cũng cảm thấy có chút không thoải mái. Cô yên lặng ngẩng đầu lên, nhìn thấy vẻ mặt của nhân viên phục vụ miệng cười, rồi lại yên lặng quay đầu đi.

Bản chất mê trai. Cô không cần so đo, không cần so đo.

Trong lòng cô yên lặng mà nói mãi một câu, sau đó nghe thấy giọng của Ôn Hành Chi vừa trong veo vừa lạnh lùng trả lời lại: “Cho tôi một ly nước ấm.”

Hở? Trên thực đơn có món này sao? Ôn Viễn tò mò liếc nhân viên phục vụ, chỉ thấy cô ta nhanh chóng lấy tờ thực đơn lại, duy trì nụ cười ở khóe miệng, cười nói: “Xin chờ một chút.”

Ly nước ấm rất nhanh được mang tới, Ôn Viễn cúi đầu. Dựa vào thính giác mà để ý nhất cử nhất động của người đối diện. Chỉ nghe thấy anh uống một ngụm nước, sau khi đặt ly nước xuống, thì gõ gõ vào bàn. Ôn Viễn bắt đầu dĩ phải ngẩng đầu lên.

“Nói đi. Rốt cuộc xảy ra chuyện gì.”

Anh bình tĩnh hỏi cô, sắc mặt của Ôn Viễn trở nên đỏ ửng. Kéo kéo tóc của mình, ấp a ấp úng nói: “Cháu... Cháu có thể không nói được không?”

Ôn Hành Chi nhìn thấy cử chỉ mờ ám của cô, cũng không nói nhiều, ánh mắt liền rơi vào quyển tiểu thuyết đang mở để trên bàn.

Không lâu sau, thức ăn được mang lên. Đôi mắt của Ôn Viễn sáng lên, cầm chiếc thìa lên bắt đầu đối phó đĩa cơm rang trước mặt.

Sức ăn của cô không được tính là khỏe, thích ăn cay, kén ăn lại ăn cơm rất chậm. Cho nên lúc ăn cơm cùng Ôn Hành Chi, cô có chút không quen. Bởi vì khẩu vị của anh rất nhạt, với lại thích ăn đồ chay.

Ôn Viễn nhìn Ôn Hành Chi sắp xếp những lọ gia vị gọn gàng chỉnh tề trước mặt, do dự một chút mới nhỏ giọng nói với anh: “Chú, có thể hay không đưa cho cháu cái lọ kia?”

Ôn Hành Chi nhìn cô chỉ cái lọ nhỏ, lấy đưa cho cô. Chỉ thấy cô mặt mày hớn hở, dùng muỗng nhỏ múc thêm vài thìa cơm rang.

Ôn Hành Chi nhìn cô, lên tiếng ngăn cản: “Khoan đã, ăn cay ít thôi.”

Ôn Viễn đang cao hứng, cũng không nghĩ tới lời này là ai nói, thuận miệng trả lời lại: “Chú không biết đâu, đồ ăn không cay là ăn không vô.”

Ôn Hành Chi nhìn dáng vẻ vui mừng của cô, cũng không nói gì để mặc cho cô làm.

Thêm đủ ớt cay vào, bạn học Ôn Viễn mới bắt đầu ăn. Vừa mới ăn vài muỗng, thì phát hiện không đúng rồi. Cô vội vàng cuối đầu, vội vàng ăn thêm vài muỗng. Trong nháy mắt đầu liền gục xuống.

Có cà rốt! Có cà rốt!

Ôn Viễn buồn bực, cẩn thận liếc mắt nhìn Ôn Hành Chi. Bắt đầu dùng thìa lựa cà rốt ra. Sau một lúc, thấy người nọ buông thìa xuống.

“Ôn Viễn.”

“Dạ.” Cô hạ thấp đầu xuống.

“Tật xấu kén ăn này của cháu, là do ai gây ra?”

“Cháu không có kén ăn, chỉ là không ăn cà rốt thôi.” Suy nghĩ lại một chút, giọng của cô nhỏ lại thêm vào một câu, “Cũng không phải là con thỏ.”

Ôn Hành Chi cũng không để ý lời nói thăm của cô, múc thêm một chén canh đưa tới trước mặt cô. Sau đó đem lọ tiêu đặt ở nơi mà cô không vớ tới. Cuối đầu nói: “Không được bỏ ra ngoài nữa. Nhất là cà rốt.”

“Dạ...” Cô ủy khuất đồng ý, nhìn đĩa cơm rang có cà rốt, múc một muỗng đưa vào miệng, tùy tiện ăn vài ngụm rồi nuốt xuống bụng.

Một bữa cơm qua loa vậy là xong. Buổi chiều Ôn Viễn còn muốn về nhà để chuẩn bị cho buổi thi toàn quốc. Ôn Hành Chi trực tiếp lái xe đưa cô về.

Ngồi trên xe, lại đứng lúc vừa sau buổi trưa. Ôn Viễn lập tức như con gà mổ thóc, ngủ gà ngủ gật. Ôn Hành Chi vẫn chuyên tâm lái xe, khi dừng xe chờ đèn đỏ, anh nghiêng đầu nhìn Ôn Viễn. Cô đang dựa vào cửa kính mà ngủ say sưa.

Mới có một chút, đã ngủ say như vậy rồi, cũng coi như có bản lĩnh lắm.

Ôn Hành Chi lắc đầu, tầm mắt rơi vào cổ tay của cô. Ở nơi đó không có món trang sức nào mà chỉ là một sợi dây màu đỏ, có thể đã lâu rồi nên màu sắc không còn tươi mới nữa, nhưng mà lại rất sạch sẽ. Anh nhìn toàn bộ, do dự một chút, nhưng vẫn vương tay ra nắm lấy cổ tay của cô.

Cổ tay, rồi tới cánh tay, tất cả đều mảnh khảnh vượt qua dự đoán của anh. Có thể tưởng tượng được, nếu thả cô gái này lên cái cân, khẳng định trọng lượng không có bấy nhiêu.

Không nghĩ tới, một cô gái sống mười mấy năm ở trong một ngôi nhà rộng mười mấy m2, mà lại gầy như vậy.

Ôn Hành Chi có chút mê mẩn, đúng lúc đó đèn xanh được bật lên. Anh mới rút tay mình về, mở đèn xi-nhan, rồi chạy thẳng về nhà.

Đảo mắt một cái cuộc thi toàn quốc đã xong, chẳng mấy chốc đã tới thứ hai.

Vào buổi chiều khi tan học, Ôn Viễn đã đi tới cửa trường học từ sớm. Lần này Ôn Hành Chi không có tới trễ, sáu giờ đúng thì xe của anh đã đậu cách trường học một trăm mét. Sau đó anh đi bộ tới cổng trường.

Từ xa đã nhìn thấy Ôn Viễn, mặc bộ đồng phục không phù hợp với dáng người của cô, đang cúi đầu, đứng dưới tàng cây, dáng vẻ giống như quả cà bị thúi. Anh nhìn cô chậm rãi đi về phía trước.

“Ôn Viễn.”

Cô bé Ôn bị gọi tên liền giật mình, nhìn thấy trước mặt là một đôi giày da màu nâu, lặng lẽ ngẩng đầu lên. Nhìn thấy Ôn Hành Chi cô liền nhớ tới chuyện hôm đó. Để thoát khỏi sự xấu hổ này, cô theo bản năng nắm tóc của mình, dò xét chào hỏi anh: “Chú.”

Ôn Hành Chi nhàn nhạt ừ một tiếng. Anh phát hiện ra tuy là cô bé này chỉ mới mười bảy tuổi, cộng thêm cái đầu cũng không tính là cao. Đứng ở trên đường cứ như một đứa trẻ con, cô chỉ mới đứng tới cằm của anh. Với chiều cao và dáng vẻ này so với bạn cùng lứa, suy cho cùng là thuộc trình độ nào?

“Ôn Viễn.” Anh nhìn cô, nói: “Đồng phục ở trường của cháu, không có phù hiệu sao?”

Ôn Viễn bị hỏi có chút, cô cúi đầu chỉnh lại quần áo của mình, nhỏ giọng ngập ngừng nói: “Lớp mười có, lớp mười một không có.”

Trường học của bọn họ mỗi năm có đồng phục khác nhau, lúc lớp 10 thì cô còn mặc vừa, đến lớp 11 đồ rộng hơn cô mặc đương nhiên là lớn hơn rồi.

Ôn Hành Chi cũng coi như là có học trung học ở thành phố B này, đối với tình huống này thì cũng biết ít nhiều. Anh nhìn cô một cái rồi mới nói: “Được rồi, dẫn chú đi gặp chủ nhiệm lớp đi.”

Ôn Viễn dạ một tiếng, dẫn anh đi vào trong trường. Lúc này trường đã tan học được một lúc, phần lớn mọi người đều đã rời khỏi trường. Nhưng mà cũng có vài người đi về trễ, nhìn thấy hai người bọn họ, cũng không nhận được mà nhìn vài lần. Nhất là các bạn học sinh nữ.

Lúc đầu Ôn Hành Chi vẫn không phát hiện. Mãi cho đến bạn học Ôn Viễn không nhận được mà bĩu môi, anh mới phát hiện vẻ mặt của cô đầy chán nản.

“Sao vậy?” Anh nhỏ giọng hỏi.

Ôn Viễn nhìn anh một cái, cúi đầu thì thầm nói: “Không có gì.”

Rõ ràng là anh ăn mặc không hề bắt mắt, chỉ có một cái áo sơ mi trắng mà thôi, làm sao mà lại có thể gây chú ý đến vậy? Loại chuyện mời phụ huynh này cần phải khiêm tốn mà phạt chứ?! Cô gái nhỏ vừa nghĩ vừa oán hận, bước chân cũng đi nhanh hơn.

Ôn Hành Chi cũng không hiểu tại sao. Một lúc sau, anh nhìn xung quanh mới bắt đầu thấy những ánh mắt chú ý tới anh. Xem ra mọi chuyện sáng tỏ rồi. Đôi chân mày nhíu lại, bước chân cũng dài hơn, không lâu sao thì đuổi kịp Ôn Viễn.

Bà mập, chính là cô giáo Phương, đang ở trong văn phòng chờ Ôn Hành Chi. Mới vừa rót xong một ly nước, thì thấy Ôn Viễn hăm hăm dẫn một người đi vào văn phòng. Bà đang muốn ra về kêu căng của một giáo viên dạy dỗ Ôn Viễn, nhưng khi nhìn thấy người đi sau lưng cô thì bộ mặt đầy hung tợn lập tức biến mất.

Nhìn thấy người đang đi tới, giáo viên Phương lập tức cười tươi.

“Đây là phụ huynh của Ôn Viễn.”

Cô ta nhìn Ôn Hành Chi, vươn tay ra. Ôn Hành Chi chỉ ảm đạm cười, bắt tay lại: “Xin chào, giáo viên Phương.”

Sau khi bắt tay xong, bà mập nhìn Ôn Hành Chi từ trên xuống dưới, hỏi: “Xin hỏi ngài là gì của Ôn Viễn?”

“Đây là chú của em.” Ôn Viễn cướp lời nói, “Ba mẹ em có việc bận, cho nên mới nhờ chú em đến...”

Cô nói dối trước mặt Ôn Hành Chi có chút không quen. Nói đến nửa câu sau, thì âm thanh dần nhỏ lại. May mà Ôn Hành Chi chỉ liếc cô, chưa nói gì.

Bà mập chắc chắn không nhìn ra manh mối gì

Mặc dù các bạn học sinh đều gọi cô ta là bà mập, nhưng mà cô ta cũng không đến nỗi già. Năm nay chỉ mới hai mươi bảy thôi, vẫn chưa kết hôn. Cho nên khi nhìn thấy Ôn Hành Chi, giáo viên Phương có chút không bình tĩnh. May mà cô ta có tố chất tâm lý tốt, trong khoảng thời gian ngắn liền ổn định lại tinh thần, “À... Chúng ta vào trong nói chuyện đi.”

Ôn Hành Chi gật đầu, quay đầu liếc nhìn Ôn Viễn. Nói với cô: “Ở bên ngoài chờ chú.”

Hả?

Ôn Viễn vừa nghe thấy thì liền đứng lại, ngoan ngoãn gật đầu chờ ở bên ngoài văn phòng.

Vừa vào văn phòng, bà mập liền mời Ôn Hành Chi ngồi.

Ôn Hành Chi cũng không từ chối, vừa ngồi xuống thì đã nói câu đầu tiên: “Thật xin lỗi, đã làm chậm trễ thời gian của cô Phương.”

“Không có, không có.” Bà mập vẫy tay, hơi xấu hổ nói: “Tiếp đãi phụ huynh là một trong những nhiệm vụ quan trọng mà. Sau có thể gọi là tốn thời gian.”

Ôn Hành Chi hơi vuốt cằm, do dự một lát, sau đó mới nói: “Tôi đã nghe Viễn Viễn nói rồi. Lần này là vấn đề yêu sớm?”

“À. Đúng thật là có chuyện này.” Bà mập đứng lên, từ trong ngăn kéo lấy ra một bức thư, đưa cho Ôn Hành Chi: “Nhắc tới chuyện này thì không tính là chuyện lớn lao gì. Nhưng mà hiện nay Ôn Viễn đã học lớp mười một, còn không tới hai năm thì sẽ thi vào đại học. Thành tích học tập của em ấy chỉ thuộc dạng trung bình, nếu không để tâm vào chuyện học, thì khả năng đậu đại học sẽ không cao lắm.”

Ôn Hành Chi không nói gì, chỉ nhìn bức thư có nhiều nét gấp. Đọc nhanh bức thư đó, sau khi xem xong, anh chỉ nghĩ đến một điều. Nếu như bức thư này là của Ôn Viễn viết thì chữ của nó thực sự là đạt tới trình độ quá khó coi rồi. Nếu như không phải nó viết thì người cố tình viết ra bức thư này cũng phải bỏ nhiều công sức.

“Cô Phương.” Anh gấp bức thư lại, trả lại cho bà mập. “Tôi muốn biết, bức thư này làm sao cô cô phát hiện được?”

Bà mập thấy anh nghiêm túc hỏi vậy, cũng không định giấu diếm mà nói ra sự thật: “Là một học sinh đưa cho tôi. Nói là sau khi tan học thì phát hiện trong học tủ của Ôn Viễn.”

Ôn Hành Chi chỉ cười cười: “Xin cô hãy nghe một vài lời của tôi. Tôi thì lại nghĩ khác. Ôn Viễn nói với tôi là không hề có ấn tượng gì với bức thư này, nhưng mà lời cô giáo nghe thấy lại hoàn toàn khác. Mặc kệ kết quả là như thế nào, hai người chắc sẽ có người nói dối, điều đó không thể nghi ngờ. Nhưng mà cho dù là ai nói dối, thì không thể dựa vào bức thư này mà kết luận được.”

Bà mập có chút nghi ngờ: “Nhưng mà nét chữ này là của Ôn Viễn.”

“Nét chữ không thể nào làm chuẩn. Chữ của Viễn Viễn không đẹp, nếu muốn bắt chước thì cũng không phải không thể làm được.”

Càng nói chuyện, bà mập càng cảm thấy chuyện này có chút phức tạp. Bà vỗ bàn nói: “Chuyện này nhất định tôi sẽ điều tra rõ. Nếu biết ai là tôi nhất định không tha.”

Ôn Hành Chi hơi suy nghĩ một chút, nói: “Trường trị thì nhất định rồi. Nếu như hôm nay tôi đã tới đây, thì hy vọng mọi chuyện dừng ở đây. Không cần vì chuyện này mà ảnh hưởng đến kết quả học tập của hai đứa nó. Nói cho cùng cũng không phải là chuyện lớn gì.”

Ánh mặt của bà mập sáng ngời trước thái độ của người đàn ông này. Một lát sau bà mập nở một nụ cười đầy xấu hổ: “Ngài xem! Chuyện này tôi chưa làm rõ thì đã mờ phụ huynh rồi!” Suy nghĩ một chút còn nói: “Nhưng mà con bé Ôn Viễn này, bình thường hay chơi với Triệu Duy Nhất. Khi tôi nhìn thấy bức thư tình này, cũng không nghĩ nhiều, lập tức...”

“Không sao.” Ôn Hành Chi không để ý còn cười nói, “Ở trường học, Viễn Viễn vẫn cần phải nhờ cô giáo Phương đây dạy dỗ nhiều hơn.”

Thế là trong khi bạn học Ôn Viễn đang rối rắm đứng chờ ở bên ngoài, thì bên trong mọi chuyện đã kết thúc trong bầu không khí hòa bình.

Cô bé Ôn đang đứng ở bên ngoài do dự mãi, nhìn thấy cửa văn phòng mở ra, liền vội vàng bước lên.

“Mau chào tạm biệt cô giáo đi.”

Ôn Hành Chi dặn dò, Ôn Viễn đành phải nhẫn nại nhìn bà mập nói một tiếng hẹn gặp lại. Bà mập cười tít mắt lại, vẻ mặt hiền lành hơn mọi lúc.

Trong lúc nhất thời Ôn Viễn có chút khó tin, nhắm mắt đuổi theo phía sau Ôn Hành Chi. Vừa mới đi ra khỏi cổng trường, nhìn xung quanh không có người mới hỏi, “Chú, bà... cô Phương nói sao?”

“Chưa nói gì hết.”

Ôn Hành Chi thản nhiên trả lời lại, mở cửa xe ra.

Ôn Viễn nghe thấy đáp án như vậy, nhất thời ghen hờn. Đang muốn tiếp tục hỏi, thì thấy có hai bóng người đang chạy về phía cô.

“Ôn Viễn!”

Là Tô Tiệp và Triệu Duy Nhất.

Nhìn thấy hai người, Ôn Viễn liền kích động. Chuyện bị mời phụ huynh bọn họ không biết. Một là vì trong khoảng thời gian này bọn họ quá bận rộn cho trận đấu, rất ít khi tới trường học. Thứ hai là Ôn Viễn không muốn cho bọn họ biết. Tâm tư của con gái luôn là như vậy, đang là bạn thân, bỗng nhiên bị người khác nói thành loại quan hệ này, trong lòng dĩ nhiên có chút khó chịu.

Cho nên, cô chỉ liếc nhìn hai người một cái, rồi quay đầu bỏ đi.

“Ôn Viễn!” Triệu Duy Nhất chạy không kịp thở đến trước mặt cô. Sau đó liền nói một câu: “Sao cậu không nói cho tụi mình biết? Bà mập không làm khó gì cậu chứ?”

“Không có gì.” Hai tay Ôn Viễn nắm hai dây đeo cặp sách, nở một nụ cười ngọt ngào.

“Thư tình là do ai viết?” Tô Tiệp hỏi.

Ôn Viễn bấu môi, trừng mắt liếc Triệu Duy Nhất một cái, nói: “Mình không ngu tới vậy đâu.”

Triệu Duy Nhất tạm thời không so đo với cô, “Thế bà mập tha cho cậu rồi à?”

Ôn Viễn thở dài, “Làm gì có, bị mời phụ huynh thôi.”

Cô nói xong, Tô Tiện và Triệu Duy Nhất mới chú ý tới người bên cạnh.

Nhìn thấy người này, trong nháy mắt Triệu Duy Nhất có cảm giác không tốt, mí mắt giật mạnh. Cậu vò mái tóc ngắn có chút cứng ngắc mà chào hỏi Ôn Hành Chi, “Chào chú.”

Tô Tiện đứng bên cạnh thì bình tĩnh hơn. Mỉm cười với người đang đứng trước mặt, mỉm cười nói: “Xin chào.”

Ôn Hành Chi gật đầu nhìn hai người, tầm mắt quét từ trên xuống dưới hai người. Sau đó lạnh nhạt nói: “Trời tối rồi, mau về nhà sớm đi.”

“Dạ....”

Triệu Duy Nhất vội vàng gật đầu. Đùa gì, cậu chỉ mới gặp Ôn Hành Chi chỉ có hai lần, mỗi lần đều là lúc gây ra chuyện. Biểu hiện của chú này mà không vui, thì nhất định sẽ không họ chơi với nhau nữa.

Ôn Viễn nhìn thấy dáng vẻ chó con của cậu, thì liền bật cười. Cười chào tạm biệt hai người, rồi mới ngồi vào trong xe.

Ôn Hành Chi vẫn nhìn chăm chăm vào kính chiếu hậu, mãi cho tới khi Ôn Viễn lên xe, thắt dây an toàn. Anh mới dời tầm mắt, lái xe rời đi.

Hoàng hôn dần dần ngã màu. Ôn Viễn ngồi ở ghế trước, chỉ lát sau là cảm thấy nhàm chán. Hai ngón tay thất vào nhau, hết nhìn tới đông thì nhìn tới tây.

Lúc Ôn Hành Chi lái xe không thích nói chuyện, cũng không nhìn xung quanh. Nhưng mà bây giờ bên cạnh anh có một người như đang ngồi trên lửa, anh không muốn chú ý cũng khó.

Anh liếc Ôn Viễn, nói: “Ở đó có đĩa CD, muốn nghe bài nào thì tự mình chọn.”

Ôn Viễn khôn ngoan mà đáp lại, chui đầu vào đóng đĩa CD. Những chiếc đĩa ở đây đều là nhạc kịch nước ngoài chỉ có duy nhất một cái là nhạc nội mà lại là Côn Khúc. Nhìn đóng đĩa này, lông mi của bạn học dần nheo lại.

Ôn Hành Chi quẹo cua, nhìn thấy cô biết là cô không thích nghe mấy đĩa nhạc này. Cho nên mới hỏi một vấn đề khác: “Sách mua vào hai ngày trước, cháu đã xem chưa?”

“Có nhìn sơ qua, nhưng vẫn không hiểu.” Ôn Viễn nhúc nhích, “Chú nói xem xong sẽ không phạm sai lầm. Đúng là sau khi cháu xem xong, càng không hiểu gì về tình yêu nam nữ.”

Cô bé Ôn đầy vô tâm, nhưng mà khi Ôn Hành Chi nghe xong mấy lời này thì khóe miệng lại cong lên. “Cũng không đến mức phải hiểu hết mọi thứ đâu.” Anh dừng xe trước đèn đỏ, hờ hững nói: “Cháu chỉ cần biết, ở cái tuổi này của cháu mà phát sinh cảm giác khác lạ với người khác giới, thì chỉ là thần kinh bị kích thích. Không thể lấy đó mà làm chuẩn được.”

Ôn Viễn ồ lên một tiếng, “Vậy nếu suy đi tính kỹ cũng không được sao?”

“Không được.”

Ôn Viễn buồn bực, “Vậy thì khi nào mới được?”

“Sau hai mươi lăm tuổi.” Ôn Hành Chi nhìn đèn đỏ đang đếm ngược, chuẩn bị lái xe, nói, “Chờ khi cháu biết được cái gì là tốt cái gì là xấu. Lúc đó mới có thể bắt đầu.”

Nói xong thì đèn xanh sáng lên. Ôn Hành Chi đạp ga chạy về phía trước.

7. Chương 7

Nguy cơ yêu sớm đã thành công bị xóa bỏ, bạn học Ôn Viễn thở phào nhẹ nhõm. Tuy nhiên thằng nhãi Triệu Duy Nhất đào hoa này cứ quẩn lầy cô, cũng không ngại cho cô một nụ hôn gió. Nhưng mà bạn học Ôn Viễn trước giờ nếu gặp phiền phức thì sẽ tránh càng xa càng tốt, bây giờ chỉ một lần sơ ý cô đã thua toàn bộ.

Bây giờ đã là tháng mười, thành phố B đã bắt đầu trở lạnh. Trường vừa mới phát đồng phục mùa đông cho Ôn Viễn, càng nhìn càng xinh xắn và hoạt bát.

”Làm sao để không béo đây?” Ôn Viễn vuốt mái tóc dài của mình, gương mặt thanh tú nhú mày nhìn đại sảnh ở lầu một.

Bỗng nhiên Tô Tiệp đi tới phía sau lưng cô, nhìn thấy dáng vẻ của cô cười nhạt nói: “Đi thôi.”

Cậu vẫy vẫy tay gọi cô, Ôn Viễn nhìn thấy cách đó không xa bà mập liếc cô một cái, nói thầm: “Làm sao đây? Sắp tới giờ vào lớp rồi!”

“Mình quyết định, trốn khỏi giờ lên lớp.” Nói xong, cậu không để ý bạn học Ôn Viễn đang giãy giụa, dẫn cô đến tầng cao nhất.

Sau khi Ôn Viễn đứng lại thì trừng mắt nhìn Tô Tiệp, cậu đưa cho cô một món đồ. Ôn Viễn nhìn thấy, mặt mày hớn hớn, cô thích nhất là uống sữa có vị chuối.

Cô cầm lấy túi sữa, cười dò xét nhìn cậu, làm bộ nói: “Bây giờ coi như xong đi, nhưng mà lần sau không có giải quyết như vậy đâu.”

Tô Tiệp ho một tiếng, vuốt cái đầu lồi thoi của cô bé trước mặt: “Bây giờ cậu càng ngày càng sợ bà mập rồi sao?”

Ôn Viễn cắn ống hút, không lên tiếng.

Tô Tiệp nhìn cô, híp mắt lại: “Không ngờ cậu lại cố ý cách xa tụi mình?”

Trong lúc nhất thời Ôn Viễn cả kinh, răng đang cắn ống hút đột nhiên cắn mạnh vào đầu lưỡi của mình. Ngay lập tức đôi mắt của cô trở nên đỏ ửng.

Tô Tiệp cũng chẳng thêm chất vấn, nâng cằm của cô lên hỏi: “Có sao không?”

Ôn Viễn lắc đầu, đẩy tay cậu ra: “Không có chuyện gì. Không có chuyện gì... là do mình không cẩn thận.”

Tô Tiệp nghiêm mặt nhìn cô, rất lâu sau mới ừ một tiếng.

Ôn Viễn hít thở, cẩn thận nhìn Tô Tiệp. Cân nhắc một hồi, mới nói: “Thật ra là mình cảm nhận được. Ở trường học mà nói, chúng ta vẫn nên giữ khoảng cách nhất định.”

Tô Tiệp nhìn cô, nhàn nhạt hỏi: “Tại sao?”

“Bởi vì bây giờ mình là mục tiêu chú ý của bà mập.” Cô đỏ mặt than thở, “Không chừng lúc bị bà ta bắt được, lại đòi mời phụ huynh.”

Tô Tiệp lẳng lặng quan sát cô một hồi, không có lên tiếng. Mãi cho đến khi hộp sữa trong tay của Ôn Viễn đã hết, anh mới cười đến cong đôi mắt. Cong ngón tay lại rồi gõ vào đầu cô, “Cậu thật lắm chuyện. Mình đoán chắc gần đây bà mập chẳng chú ý tới cậu đâu, bởi trong trường này không chỉ có một mình cậu là duy nhất..”

“Thật sao?” Ôn Viễn gãi gãi tóc, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Hèn chi mấy ngày nay không thấy bóng dáng của cậu. Hóa ra là vậy.”

Bạn gái mới của Triệu Duy Nhất là Trần Dao, bây giờ đang học cấp ba lớp mười một. Không lâu sau, sẽ tham gia thi nghệ thuật. Dáng người hoàn mỹ, gương mặt cũng xinh đẹp. Lần đầu Ôn Viễn nhìn thấy cô ta, liền ngẩn cả người.

Một lúc lâu sau, cô kéo tay áo của Triệu Duy Nhất hỏi: “Cậu đi nơi nào mà tìm được thần tiên tỷ tỷ vậy?”

Bạn gái được khen ngợi, Triệu Duy Nhất cũng có chút sĩ diện. Nhưng trong lòng lại cảm thán đứa nhỏ này thật khoe khoang: “Mình vốn dĩ là nhà tư bản, đừng nói không tìm, một khi đã tìm thì phải đủ tiêu chuẩn.”

Trần Dao nhìn cậu đáng vẻ đầy đắc ý, chỉ cười giễu cợt, lắc đầu.

Chuyện học sinh trung học yêu đương là chuyện không thể tiết lộ ra ngoài ánh sáng. Cho dù Triệu Duy Nhất có đắc ý tới đâu thì cũng phải giấu diếm. Nhưng mà ở đây không có người ngoài.

Vì để hỗ trợ, mỗi ngày tan học đều là Trần Dao và Ôn Viễn cùng nhau đi ra cổng trường, sau khi đi khỏi cổng trường một đoạn thì Trần Dao xinh đẹp giao cho Triệu Duy Nhất. Nhìn bóng lưng của hai người tình chàng ý thiếp, đột nhiên Ôn Viễn cảm thấy vị hộ hoa sứ giả này có chút thâm hiểm rồi.

Khi về tới nhà thì trẻ hơn bình thường nhiều. Cho nên không tránh được bị bà nội Thành nhắc nhở vài câu, “Mấy ngày nay đã làm gì, sao mà mỗi lần đều về trễ như vậy?”

Ôn Viễn ‘vâng’ một tiếng, cuối đầu đi lên lầu. Vừa mới đẩy cửa phòng ra, thì nghe thấy điện thoại riêng run lên. Cô ngẩn ra, sau đó mới ném túi xách đi nghe điện thoại.

“Alo?”

“Là chú.”

Tiếng nói có chút trong veo và lạnh lùng, cũng có chút khàn khàn. Ôn Viễn vừa nghe thì biết là ai, cho dù dùng anh không có ở ngay trước mặt cô, nhưng mà cô cũng theo bản năng mà ngẩn người, “Chú.”

Ôn Hành Chi uống một ngụm nước, nhàn nhạt lên tiếng, nói: “Xế chiều hôm nay, cô giáo Phương gọi cho chú.”

“A?” Ôn Viễn cảm thấy khó hiểu, than thở nói: “Thời gian này cháu rất ngoan.”

“Cô giáo nói, bài kiểm tra giữa kỳ môn tiếng Anh không đạt tiêu chuẩn.”

“...”

“...”

“Cái đó, cái đó ... à là có sai lầm.” Ôn Viễn nắm chặt dây điện thoại, liều mạng cố chống chọi: “Tiếng Anh của cháu vẫn tốt mà.”

“Cô giáo nói cháu từ lớp mười một tới nay, bài kiểm tra lớn nhỏ môn tiếng Anh chưa từng tốt.”

“...” Ôn Viễn vắt hết óc, linh hoạt nói, “Tiếng Anh của cháu kém, nói ra thì cháu rất yêu nước mà.”

Những lời vừa nói ra, Ôn Viễn hận không thể tát mình một cái. Không ngờ đầu dây bên kia lại ừ một tiếng.

“Lý do đó không sai.” Anh nói, “Nếu như cháu thi vào trường đại học mà không có kiểm tra môn tiếng Anh, thì ngược lại chú không ngại việc cháu vẫn yêu nước.”

“...”

“Như vậy đi.” Anh im lặng khoảng một phút, rốt cục cũng mở miệng. “Chú sẽ tìm cho cháu một người phụ đạo ở thành phố B, mỗi cuối tuần sẽ phụ đạo bốn giờ. Tranh thủ kỳ thi cuối kỳ đạt điểm ôn tiếng Anh.”

Ôn Viễn khó hiểu, kêu ‘a’ một tiếng: “Không phải là nói đạt tiêu chuẩn sao? Sao bây giờ lại nói đạt điểm cao?”

Nếu người khác nghe được lời này nhất định sẽ cho cô một cái tát lên đầu, còn mắng to cô là một nha đầu chết tiệt, không có lòng cầu tiến. Nhưng mà cho tới cùng thì sắc mặt Ôn Hành Chi không phát hiện ra là vui hay giận, im lặng vài giây rồi mới nói: “Cứ quyết định như vậy đi. Địa chỉ chú đã đưa cho Ôn Kỳ, chủ nhật này nó sẽ đưa cho cháu đi.”

Ôn Viễn méo miệng: “Cháu có thể tự đi!” Để cho Ôn Kỳ đưa đi, chẳng khác nào giết chết cô.

“Không được.” Ôn Hành Chi cự tuyệt rất rõ ràng, ngón tay nhẹ nhàng gõ mặt bàn, gặt từng chữ rất rõ ràng: “Ôn Kỳ nói, cháu là dân mù đường.”

Ôn Viễn: “...”

Cúp điện thoại, bạn học Ôn Viễn nghiêng răng nghiêng lợi trong vài giây. Sau đó, xách con gấu Teddy đi tới phòng của Ôn Kỳ. Đẩy cửa phòng của cậu ra, trực tiếp dùng con gấu đánh lên người cậu.

Ôn Kỳ đang nằm đọc sách ở trên giường, bị cô làm như vậy thì sững sốt vài giây. Sau khi bị đánh trúng người mới phản ứng lại, một bên túm lấy con gấu của cô, một bên bắt chéo hai tay của cô choàng ra phía sau: “Muốn tạo phản à?”

Ôn Viễn hung hăng dùng chân giẫm lấy anh: “Là người nào dám hủy danh dự của em trước mặt chú?”

“Anh nói cái gì về em sao?” Ôn Kỳ không hiểu nhìn cô.

Gương mặt Ôn Viễn đỏ lên: “Người nào nói với chú em là dân mù đường!”

“À.” Ôn Kỳ suy nghĩ vài giây, rồi mới nhớ ra, cậu buông tay cô ra. Một lần nữa trở lại ngồi dựa vào giường, trên gương mặt lộ ra một nụ cười không đành hoàng, “Em dám nói không đúng sao?”

Ôn Viễn nhìn thấy nụ cười yêu nghiệt của anh liền giận dữ. Vừa định đập cho anh một cước, liền nghe thấy tiếng gọi của bà nội Thành ở dưới lầu, “Ăn cơm. Viễn Viễn và Tiểu Kỳ nhanh chóng xuống ăn cơm, không được náo loạn ở trên lầu.”

Ôn Viễn lúc này mới hung hăng trừng mắt nhìn cậu, xoay người chạy đi. Ôn Kỳ nhìn bóng dáng của cô, cười nhạo một tiếng, phui bụi trên ống quần rồi mới đi xuống.

Vào thứ bảy, Ôn Kỳ đúng giờ lái xe đưa Ôn Viễn đi học phụ đạo.

Ôn Viễn thấy, khắc tinh của cô chính là Ôn Kỳ, cứ một lúc không tìm cô là cảm thấy toàn thân đều khó chịu. Cho nên, đối với chuyện đẩy mình vào trong hố lửa này, dĩ nhiên Ôn Kỳ phải rất tích cực.

Ôn Viễn ngồi ở ghế trước, nhìn khỏe miệng của Ôn Kỳ nhếch lên, nhin không được mà thì thầm một tiếng: “Không có lòng tốt.”

Lúc này Ôn Kỳ mới liếc xéo cô, không trả lời cô, đến dưới lầu của giáo viên phụ đạo mới mở miệng: “Giáo viên họ Tô. Sống một mình tại lầu mười, vào cửa nhớ chào hỏi. Nghe thấy không?”

“Vâng.” Ôn Viễn than thở nói, “Giữa trưa anh có đón em không?”

Ôn Kỳ không hề khách sáo mà cười nhạo cô, “Không phải chê anh không có lòng tốt sao? Tại sao anh lại phải tới?”

Cất. Ôn Viễn lườm cậu một cái, xách túi đi lên lầu.

Thang máy rất nhanh đi tới lầu mười, Ôn Viễn theo bản năng mà đeo cặp sách vào. Có chút khẩn trương nhìn cái nhà chiếm cả một tầng lầu.

Lúc đang chuẩn bị nhấn chuông cửa thì cửa bỗng nhiên mở ra, một người phụ nữ từ bên trong đi ra. Nhìn thấy cô, liền ngây cả người.

Ở thành phố B này có rất nhiều trường học, Trung học Thập Nhất vốn có tiếng là trường có nhiều nữ sinh xinh đẹp. Theo như lời giải thích của Triệu Duy Nhất thì buổi tối đa phần là tự học, trước cửa trường học có một dàn dài các loại xe xa hoa, đều tới đón các học sinh của trường cô. Mặc dù Ôn Viễn có chút khinh thường, nhưng mà ít nhiều gì cũng chứng minh được, học sinh nữ trường cô rất khá.

Ôn Viễn cũng nhìn thấy mấy lần, quả thực là có vài người đẹp mắt. Nhìn người phụ nữ trước mắt, cô ấy mới chính là một cô gái thành thực và xinh đẹp. Tóc dài màu nâu được quấn đơn giản rồi dùng một cái kẹp bóp chặt lại, áo màu xám nhạt, cổ áo hở, thêm một vài món đồ trang sức xinh xắn làm tôn lên khuôn mặt tinh xảo, nhìn qua rất thoải mái và rất trang nhã.

Nhìn lại cô, Ôn Viễn theo bản năng kéo áo khoác của mình. Hôm nay cô dậy trễ, lại bị Ôn Kỳ giục, trong lúc vội vã tùy tiện chọn đại một cái áo khoác, giờ phút này mặc lên người toàn là nếp nhăn.

Người phụ nữ nhìn cô, đôi mắt hạnh hơi tròn tròn, nhẹ nhàng cười: “Là Viễn Viễn à.”

“Vâng.” Ôn Viễn xấu hổ gật đầu, “Xin chào, cô giáo Tô.”

“Mau vào đi.” Tô Mạn cười nhẹ nhàng, con người lấp lánh như được vẽ, “Muốn uống gì nào?”

Ôn Viễn cung kính ngồi trên sofa, nghe câu hỏi của cô thì vội vàng vẫy tay nói: “Phiền cô quá, em không khát.”

“Uống một chút đi, mấy ngày nay trời cũng nóng mà.” Tô Mạn cười đi vào phòng bếp, chỉ chốc lát sau liền bưng ra một ly nước trái cây, “Nào, uống chút nước chanh đi. Mới ép đó.”

Ôn Viễn lễ phép cảm ơn, bưng ly nước lên uống một hơi hơn nửa ly.

Tô Mạn ngồi xuống bên cạnh cô, nhìn cô hỏi nhẹ nhàng: “Cô nghe chú của em nói là năm nay em học lớp mười một rồi à?”

“Vâng.” Ôn Viễn gật đầu, “Lớp mười một trường Thập Nhất.”

“Không tệ.” Cô cười âm thầm, lấy sách giáo khoa Ôn Viễn ôm trong ngực lật vài tờ xem, “Bài vở trong lớp đều làm hết, nhưng tại sao lúc kiểm tra lại không đạt tiêu chuẩn?”

Ôn Viễn kéo kéo tóc, ngập ngừng nói: “Em cũng không rõ, có thể là do ngữ pháp của em không tốt. Từ ngữ cũng không nhớ được nhiều.”

Tô Mạn nghe xong thì do dự trong giây lát: “Ngữ pháp không cần vội, rất nhiều học sinh học tiếng mẹ đẻ là tiếng Anh của mình, lúc học ngữ pháp cũng rất sợ. Chờ lát nữa cô giúp em trao đổi lại. Còn về phần từ ngữ, cái này phải tự em cố gắng, bình thường phải bồi...”

Ôn Viễn nhìn cô nói đầu vào đây, cảm giác đầu của mình phải to hơn rồi.

Quả nhiên là chú tìm cho cô một cô giáo tốt nha. Vừa mới tới, đã nói đạo lý rõ ràng vậy. Xem ra muốn lười biếng cũng khó rồi.

Trong lòng Ôn Viễn thầm rên một tiếng, uống xong phần nước còn lại, cô cũng ngồi vào bàn.

Giọng của Tô Mạn cực kỳ dễ nghe, nếu so với bà mập thì ôn nhu hơn nhiều. Ôn Viễn vừa nghe cô nói, vừa vụng về tay chân theo sát cô. Không biết phải làm sao, đầu gối của cô đã cong hết cỡ, gập đến độ cô muốn dậm chân.

Tô Mạn nhìn dáng vẻ của cô, không nhịn được mà cười: “Thật ra, chú của em nói tiếng Anh rất giỏi. Là cựu học sinh của Oxford, nếu mà anh ta có thời gian, thì việc phụ đạo này có thể giao lại cho anh ta.”

Ôn Viễn sững sờ nhìn cô, “Cô đã nghe chú nói tiếng Anh.”

“Anh ấy không nói cho em biết chúng tôi từng học chung với nhau sao?”

Ôn Viễn lắc đầu.

Tô Mạn im lặng một lúc, sau đó mới nói: “Ở nước ngoài, chúng tôi học cùng trường.”

Ôn Viễn gật đầu, cuối nhìn đóng bài tập, sau đó ngẩng đầu lên hỏi: “Vậy, hai người rất quen thân sao?”

Động tác lật sách của Tô Mạn dừng lại, Ôn Viễn nhìn thấy trong đôi mắt trong suốt của cô giờ phút này không nháy mắt cũng không nhìn cô. Suy nghĩ, cô thấp giọng nói: “Cũng coi như là bạn bè.”

Cô nói hết sức mơ hồ, Ôn Viễn nghe không rõ. Mà giờ phút này Tô Mạn lại nở nụ cười nhàn nhạt: “Nói ra thì, chú của em cũng từng cứu cô một mạng.”

“A.” Nói tới đây Ôn Viễn bỗng nhiên rất hứng thú, đem đóng bài tập ném sang một bên, mắt sáng ngời nhìn cô.

Tô Mạn tức giận gõ vào đầu cô gái nhỏ, “Trước tiên phải học đã, sau khi học xong thì nói tiếp chuyện cũ.”

Ôn Viễn bĩu môi, một mặt suy nghĩ về vấn đề, mặt khác lại hỏi một vấn đề khác: “Vậy, cô nói xem chú của em là người như thế nào.”

Là dạng người như thế nào à?

Tô Mạn nhìn cô, hơi suy nghĩ một chút, rồi nở nụ cười: “A sober-sided and sensible man.”

Một người đàn ông vừa cẩn thận mà vừa lý trí. Hình dung anh như vậy thì quá là tốt rồi.

Buổi trưa cứ như vậy mà trôi qua.

Lúc mười một giờ rưỡi, Tô Mạn buông sách xuống, ưỡn thẳng lưng.

Cô nghiêng đầu, nhìn cô gái đeo mắt kính đen đang làm bài tập mà gục xuống bàn. Cả người nhìn cực kỳ gầy, khuôn mặt chỉ lớn bằng một bàn tay, lại để theo một kiểu tóc lồi thoi, làm cho người khác nhìn vào vừa buồn cười, vừa đáng yêu. Giọng nói cũng rất mềm mại, ngọt ngào mà không ngán.

Tô Mạn có chút cảm thấy ngoài ý muốn, một cô gái nhìn bình thường như vậy, lại là cháu của anh.

Cô không khỏi có chút hoảng hốt.

“Được rồi, hôm nay học tới đây thôi. Em cũng mệt rồi.”

Tô Mạn đóng tập sách của cô lại, abc cho tới trưa, Ôn Viễn cũng có chút choáng váng. Nhìn thấy Tô Mạn đưa cho cô một hộp sữa vị chuối, đôi mắt của cô liền sáng lên, lập tức nhận lấy.

Tô Mạn nhìn cô như con mèo nhỏ ham ăn, lắc đầu không nói gì.

Ôn Viễn vui vẻ thu dọn sách vở, đến trước cửa cười tí mắt nói lời tạm biệt với Tô Mạn: “Cô giáo Tô, em đi trước.”

“Chờ một chút.”

Tô Mạn thay đồ, cầm theo ví tiền. Cùng cô đi xuống lầu.

Ôn Viễn vừa hút sữa vừa hỏi: “Cô Tô, cô cũng muốn ra ngoài sao?”

Tô Mạn cười ảm đạm: “Đi mua đồ ăn, trong nhà hết đồ ăn rồi.”

“Vâng.”

Ôn Viễn nhìn cô, không thể tưởng tượng nổi người như vậy mà lại biết xuống bếp. Không biết lúc xuống bếp thì cảnh tượng sẽ như thế nào.

Chắc chắn cảnh tượng đó rất đẹp.

Ôn Viễn không tự chủ được mà cắn ống hút.

“Sao vậy? Nghĩ gì vậy?”

Nhìn thấy cô gục đầu xuống, Tô Mạn lên tiếng hỏi.

Ôn Viễn lắc đầu, đúng lúc đó thang máy xuống tới lầu một. Khi cửa thang máy mở ra, ánh mặt trời chiếu vào, tâm trạng của bạn học Ôn Viễn cũng khá hơn.

Cô bước ra khỏi thang máy trước.

Lúc buổi sáng cô và Ôn Kỳ mới đấu vô mệnh xong, bây giờ Ôn Viễn cũng không hy vọng anh ta tới đón mình. Nhưng mà khi cô đi ra khỏi hàng lang, vẫn rất khinh hãi, mà còn là kinh hãi rất lớn.

Các đó không xa, có một chiếc xe đang đậu ở đó. Mà cô đã ngồi chiếc xe này vài lần rồi, cho nên vô cùng quen thuộc. Chiếc này chính là chiếc Bentley của Ôn Hành Chi.

Cô có chút không dám tin tưởng, đứng yên tại chỗ nhìn Ôn Hành Chi bước xuống xe.

Hôm nay trời nóng nực đến khác thường, Ôn Hành Chi chỉ mặc một cái áo sơ mi trắng, quần áo được ủi chỉnh tề dính sát vào người anh. Làm tôn lên bóng dáng thon dài của anh. Nhìn kỹ anh một chút, trên mặt anh cũng không có biểu cảm gì. Chỉ cuối đầu xem giờ, sau đó nhìn người đang từ hành lang đi tới. Khi anh ngẩng đầu lên thì có thể nhìn thấy cô, nhưng mà phản ứng của anh chỉ là lông mày hơi nhướng lên.

Ôn Viễn tự mình hiểu rõ. Hôm nay cô ở đây là vì môn tiếng Anh của mình không đạt chuẩn, bị anh bắt tới nơi này học phụ đạo, cho nên anh không nhìn cô với sắc mặt vui vẻ cũng là bình thường. Nhưng mà dù gì cũng không gặp nhau một tháng, thân là chú cháu có phải nên biểu hiện thân thiết một chút không. Như vậy cũng đâu có rơi rớt miếng thịt nào đâu?

Ôn Viễn bấu môi, đứng ở một bên.

Nhìn thấy Ôn Hành Chi ở nơi này, Tô Mạn ít nhiều gì cũng có chút bất ngờ. Cô nhớ là sau khi anh về nước, phần lớn thời gian đều là làm việc ở GP của thành phố T. Ở đó anh cũng có một căn hộ, mà công việc của anh lại bẽ bộn, cho nên dù từ thành phố T trở về thành phố B không tới hai tiếng. Nhưng mà số lần anh trở về cũng đếm trên đầu ngón tay.

Nhưng mà cuối cùng cô cũng kèm chế tốt, cười ảm đạm nói: “Trở về rồi à.”

Ôn Hành Chi chỉ ừ một tiếng, “Học xong rồi sao?”

“Ừ.” Tô Mạn vuốt mái tóc mềm mại của Ôn Viễn, nụ cười trên mặt cũng không giảm “Tối đón Viễn Viễn sao?”

Ôn Hành Chi không nói gì, chỉ nhìn thoáng qua Ôn Viễn.

Hôm nay cô lại mặc một bộ đồ rất vừa vặn, chỉ là tóc không được chải tốt, nhìn có chút lung tung. Chiếc mũi vẫn đeo một chiếc kính, khóe miệng vẫn còn đọng lại giọt sữa.

Anh đã quen với hình ảnh này rồi. Mỗi lần nhìn thấy cô bé này, luôn là một bộ dạng không chỉnh tề tí nào.

Ôn Viễn bị anh nhìn chằm chằm có chút không được tự nhiên. Theo bản năng mà đưa tay vuốt vuốt tóc mình.

Ôn Hành Chi thu hồi tầm mắt, đưa mắt nhìn về phía Tô Mạn: “Phiền cô rồi.”

“Làm gì có.” Tô Mạn xua tay nói: “Đứa nhỏ này rất thông minh. Dạy dỗ nó không tốn nhiều thời gian.”

Sau khi Tô Mạn về nước thì tới thành phố B làm giáo viên dạy ngoại ngữ tại một học viện, thỉnh thoảng sức khỏe giáo sư trong ngành không tốt nhờ cô đi hỗ trợ khóa đào tạo thạc sĩ. Dạy Ôn Viễn đương nhiên là không thể khó hơn được rồi.

Ôn Viễn nhìn hai người, chỉ biết cúi đầu mím môi.

Ôn Hành Chi nhìn thấy hành động mờ ám của cô, sau đó nheo mắt lại nhìn cô, nói với Tô Mạn: “Tôi đưa nó về đây.”

Tô Mạn gật đầu, nhìn Ôn Viễn nói tạm biệt: “Viễn Viễn. Hẹn gặp lại, tuần sau đừng muộn đó nha...”

Ôn Viễn nắm lấy tóc, đi theo sau Ôn Hành Chi. Mới đi vài bước thì nhớ tới cái gì, vội vàng nói: “Cô Tô, không phải cô muốn đi mua đồ sao? Hay là để chú đưa cô một đoạn, sáng nay lúc đi học em thấy siêu thị khá xa chỗ này.”

Cô không cần ngồi xe của anh, việc này có lẽ không được tự nhiên.

Tô Mạn hơi sững sốt, cô không nghĩ đứa nhỏ này lại trực tiếp như vậy. Từ chối thì không được, sắc mặt của cô hơi có chút khó coi.

Ôn Hành Chi đang mở cửa xe, tầm mắt nhìn thấy hai người đang băn khoăn. Anh nói với Tô Mạn: “Lên xe đi. Tôi đưa cô đi.”

Đối mặt với anh, Tô Mạn cũng không biết từ chối thế nào. đành phải gật đầu, rồi bước lên xe.

Bạn học Ôn Viễn cũng thuận tiện chui vào băng ghế phía sau, để ghế trước lại cho Tô Mạn ngồi. Suốt chặng đường đi, cô và Tô Mạn nói chuyện với nhau rất vui vẻ.

“Cô Tô, cô vẫn đang ở một mình sao?”

“Cô Tô, tự cô nấu cơm sao? Có phải tài nấu bếp của cô tốt lắm không?”

“Cô Tô, lần sau em có thể ở lại nhà cô ăn cơm không?”

Tô Mạn không nhanh không chậm trả lời cô bé này. Trong lòng thì rất buồn bực, sao mà cô bé này nói nhiều thế.

“Cô Tô, buổi trưa hôm nay cô đừng nấu cơm. Đến nhà em ăn cơm đi, tay nghề bà nội em tốt lắm.” Ôn Viễn ra sức nịnh bợ Tô Mạn.

Tô Mạn đỡ khóc đỡ cười cự tuyệt: “Như vậy sao được?”

“Tại sao lại không được?” Cô bấu môi, “Không tin thì cô hỏi chú của em đi.”

Cô dựa vào ghế ngồi của Ôn Hành Chi, chỉ chỉ vào vai của anh.

Lúc Ôn Hành Chi lái xe cực kỳ nghiêm túc, đối với sự lú lút của cô. Anh chỉ cho vào tai trái ra tai phải.

Bây giờ anh khẽ ngẩng đầu lên, từ trong kính chiếu hậu nhìn thấy vẻ mặt chờ mong của Ôn Viễn. Tổ thái độ nói: “Hôm nay trong nhà không có ai, mà bà nội của cháu cũng không được khỏe. Cháu cũng đừng có trở về mà làm phiền bà của mình.”

Ôn Viễn nghe vậy cũng không dám nói gì, vẫn nhìn anh như cũ. Mà Tô Mạn nghe vậy, đầu đã từ từ cúi xuống, đôi lông mi dài che khuất ánh mắt, chỉ để lại một đường cong dài trên khóe môi. Người khác nhìn vào còn tưởng cô đang cười.

Nghĩ tới nghĩ lui, Ôn Hành Chi còn nói: “Như vậy đi. Hôm nay chúng ta ăn cơm ở ngoài.”

“Thật tuyệt!”

Ôn Viễn cười tíu mắt trả lời.

Thật ra sáng nay lúc mà cô chuẩn bị đi học thì mẹ cô Kiều Vũ Phân đã nói cho cô biết. Hôm nay mẹ đưa bà nội đi bệnh viện một chuyến, có thể là về lúc buổi trưa, để cho Ôn Kỳ dẫn cô ra ngoài ăn. Bây giờ Ôn Hành Chi tới đón cô, cô chỉ có thể đi ăn với chú thôi.

Ăn cơm với anh, cô cực kỳ khó chịu.

Ôn Hành Chi chọn một quán cơm tên là Hoài Dương, không xa chỗ ở của Tô Mạn lắm. Bây giờ đúng vào thời gian ăn cơm trưa, khách chật ních, kể cả đại sảnh cũng không còn chỗ.

Ôn Hành Chi nhíu mày, gọi nhân viên phục vụ tới, nói gì với nhân viên phục vụ. Người nọ liền cười tíu mắt dẫn họ vào một phòng ở lầu hai.

“Ôn tiên sinh, người xem xem. Hôm nay người muốn dùng gì?”

Nhân viên phục vụ đưa thực đơn ra, Ôn Hành Chi chỉ nhìn thoáng qua rồi đưa cho Tô Mạn, “Tôi không biết khẩu vị của cô. Hay là cô chọn đi.”

Phản ứng của Tô Mạn có chút chậm chạp.

Cô không nghĩ tới anh sẽ dẫn cô tới đây ăn cơm. Lần trước hai người cũng ăn ở chỗ này rồi, đó là lúc cô mới về nước. Lúc đó cô mời anh ăn cơm với tư cách là sư huynh trên danh nghĩa, từ sau lần đó trở đi họ cũng ít liên hệ với nhau. Gần đây có liên hệ một lần với nhau, đó là tuần trước. Anh bỗng nhiên gọi điện cho cô, nói muốn nhờ cô dạy kèm cho cháu của mình.

Nhìn thực đơn, Tô Mạn cười nói: “Vẫn nên là để cho Viễn Viễn chọn đi. Tôi ăn món thanh đạm là được rồi.”

Khẩu vị của hai người họ không khác biệt lắm, Ôn Hành Chi cũng không miễn cưỡng nhiều.

Anh nhìn về phía Ôn Viễn, cô gái nhỏ đang vén bức màn cổ kính nhìn xuống bên dưới, hai con mắt chớp chớp không ngừng.

Ôn Hành Chi nhìn cô, lông mày hơi nhướng lên “Ôn Viễn, ngồi xuống.”

“Dạ?” Cô quay đầu lại liếc Ôn Hành Chi. Đồng thời cũng ngồi đối diện Tô Mạn.

“Muốn ăn cái gì?” Ôn Hành Chi hỏi cô.

Ôn Viễn chớp chớp mắt mấy cái, nói: “Thịt. Cháu muốn ăn thịt”

Lời vừa nói ra, Tô Mạn không nhịn được mà nở nụ cười.

Ôn Hành Chi liếc cô, cầm lấy thực đơn, tùy tiện gọi mấy món rồi đuổi nhân viên phục vụ đi.

Đồ ăn mang lên vô cùng nhanh. Ôn Viễn nhìn một bàn đồ ăn, cầm chiếc đũa lên nóng lòng muốn ăn thử.

Tuy chỉ là những món thanh đạm, nhưng mà có xem lẫn vài món thịt. Bạn học Ôn Viễn quyết định tạm thời xem nhẹ chuyện này. Cô nhìn đĩa thịt viên trước mặt, thận trọng gấp một cái vào trong chén của mình. Đang chuẩn bị gấp cái thứ hai, thì người nào đó ngồi ở đối diện dùng đũa gấp viên thịt đang ở trong chén của cô.

Ôn Viễn bấu môi nhìn về phía Ôn Hành Chi. Anh cũng đang liếc cô, cũng thấy được sự bất mãn trong mắt của cô.

“Đồ ăn không ăn hết thì không được gấp tiếp.”

Quả nhiên.

Từ lần trước ăn cơm với Ôn Hành Chi, về sau sinh hoạt của Ôn Viễn liền thay đổi. Đến cả việc học tập cô giáo cũng gọi điện cho phụ huynh càng ngày càng nhiều. Cô ở trường học muốn ngủ lén một chút cũng không được. Đến bữa ăn hằng ngày, món chính là thịt cũng càng ngày càng ít.

Lúc cô lên tiếng kháng nghị thì bà nội lại nói: “Chú của con gọi điện về nhắc nhắc tới con. Nói sở dĩ con gầy như vậy là do dinh dưỡng không cân đối, nên ít ăn thịt lại, ăn rau dưa nhiều hơn. Tóm lại là không thể kiêng ăn!”

Có cần quản lý rộng rãi đến vậy không.

Bạn học Ôn Viễn méo miệng, không tình nguyện ăn thức ăn như đang uống thuốc.

Tô Mạn ngồi một bên, có chút khó nuốt.

Cô liếc mắt nhìn người đàn ông ngồi đối diện, cô biết anh là người ít nói. Bình thường rất ít nói chuyện, lúc ăn cơm lại càng không nói. Giống như là một người được giáo dục rất nghiêm túc, đúng thật là cô lần đầu tiên nhìn thấy.

Ăn cơm xong, Ôn Hành Chi đề nghị đưa Tô Mạn trở về. Cô cười cười, xua tay cự tuyệt: “Không cần, tôi còn muốn qua bên kia đi dạo.”

“Ừ.” Ôn Hành Chi không có miễn cưỡng cô. Chỉ đơn giản nói lời từ biệt, nhìn thấy anh nhón chân lên nhìn Ôn Viễn đứng phía sau Tô Mạn, không nói nhiều, chỉ hai chữ: “Lên xe.”

Ôn Viễn dò xét nhìn anh, kéo kéo tóc, đi theo anh lên xe.

Mặc dù đã tới tháng mười, nhưng mà thời tiết hôm nay lại rất khác thường.

Ôn Viễn ngồi ở ghế trước một hồi, kiềm nén không được mà kéo cửa kính xuống. Trong nháy mắt, có gió lạnh ùa vào khe hở, Ôn Viễn thoải mái mà dựa vào ghế ngồi.

Không bao lâu sau, thì cửa kính bị kéo lên.

Ôn Viễn mím môi nhìn Ôn Hành Chi, nhỏ giọng thanh thỏ: “Nóng.”

Ôn Hành Chi nghe vậy thì liếc cô một cái, sau đó quay đầu tiếp tục lái xe. Ôn Viễn không còn cách nào, đành phải xoay người lại, ôm túi xách, kìm nén mà nhìn ngoài cửa sổ.

Cả đường đi không nói gì. Khó khăn lắm mới về tới nhà họ Ôn, lúc Ôn Viễn mở cửa xuống xe thì nghe thấy Ôn Hành Chi nói: “Chú còn có việc, sẽ không đi vào.”

“À...” Ôn Viễn vẫn đứng ở cửa xe, nói tạm biệt với anh, “Chú. Hẹn gặp lại.”

Mặc dù từ đó về sau, hai người tiếp xúc với nhau nhiều hơn trước một chút. Nhưng mà Ôn Viễn vẫn cảm thấy, người này cho tới bây giờ biểu tình chỉ có một, đó chính là gương mặt không một chút thay đổi. Bạn học Ôn Viễn đã quen với việc mềm nắn rắn buông. Cho nên khi nhìn thấy anh, cô có chút không khỏi khiếp sợ. Bây giờ nghe thấy anh không ở lại, trong lòng bạn học Ôn Viễn thở dài đầy nhẹ nhõm, gương mặt lại sáng hơn vài phần.

Cô vẫy tay chào anh, làm ra dáng vẻ quan trọng tiễn anh đi.

Bản thân Ôn Hành Chi có chút tính toán không ở lại lâu, nhưng mà nhìn thấy dáng vẻ nhảy nhót của Ôn Viễn, lập tức chân chừ. Anh vô ý thức dùng tay phải gõ gõ vài tay lái, nói: “Ôn Viễn. Lần trước chú yêu cầu bài kiểm tra tiếng Anh cuối kỳ ít nhất phải bao nhiêu điểm?”

Mí mắt Ôn Viễn nhảy dựng lên, thành thật trả lời: “Theo như tiêu chuẩn của chú đưa ra. Con phải được tám mươi điểm.”

Cao nhất là một trăm điểm. Nếu như mà xuất sắc thì tám mươi có được không? Trong lòng Ôn Viễn oán thầm, mà dáng vẻ Ôn Hành Chi lại như sáng tỏ, neho mắt lại nhìn cô, hỏi: “Có thể đạt được nhiều đó sao?”

“Có thể!” Ôn Viễn vỗ ngực, cô dám nói không sao?

“Tốt lắm!” Ôn Hành Chi nhìn cô, giọng nhạt nhẽo cực kỳ, “Nếu có lòng tin như vậy, không ngại thi được một trăm điểm rồi ”

“A...” Ôn Viễn như con nai con bị hù sợ, đôi mắt lập tức mở to, “Chú sao có thể nói mà không giữ lời.”

Bạn học Ôn Viễn có chút tức giận rồi. Mà Ôn Hành Chi nhìn thấy biểu tình của cô lấy lòng, giữ hai hàng lông mày rớt cực cũng có một tia cười đầy mơ hồ. Anh nhìn đôi má của cô đang tức giận mà phồng lên, cũng không nói thêm một câu nào nữa. Đóng cửa xe lại, nghênh ngang rời đi.

Quả thực là Ôn Viễn bị chọc giận đến nổi muốn bần nổ rồi.

Cô chống nạnh đứng tại chỗ, nhìn bóng dáng của chiếc xe đang xa dần, không kìm nén được mà nói một câu: “90/100 thì 90/100. Cháu, cháu... cho chú tức chết!”

8. Chương 8

Dáng vẻ cà lơ phất phơ được ngày nào hay ngày ấy không hề có chí cầu tiến là như thế nào?

Nhìn bạn học Ôn Viễn thì sẽ biết rõ thôi.

Thành tích của Ôn Viễn từ cấp 1 đến cấp 2 cấp 3 đều ở mức độ trung bình. Lâu lâu chăm chỉ một lần thì có khả năng lọt vào top 20, nhưng những tình huống như thế chỉ có thể coi là “một phút huy hoàng rồi chợp tắt”.

Ôn Viễn là một người thế đó. Đối với chuyện thì mình thích thì làm nhiệt tình 100% không biết mệt là gì, còn chuyện mình không thích thì cho dù có kiên cường tới đâu cũng không làm được. Theo Tô Tiệp nói, cuộc sống của cô theo chủ nghĩa duy tâm và quá cảm tính, luôn làm mọi chuyện theo ý của mình và không đụng trúng tường thì không bao giờ quay đầu. Cho nên khi đã hết giờ học mà Tô Tiệp và Triệu Duy Nhất vẫn còn thấy cô nằm úp sấp trên bàn làm bài tập tiếng Anh mà cô ghét nhất thì đã hiểu ra một điều, chắc chắn cô nàng này đã chịu kích thích nào đó rồi.

Chuông tan học vang lên, Tô Tiệp thu dọn tập vở rồi nhìn sang Ôn Viễn thấy cô vẫn còn đang vui đầu làm bài, Tô Tiệp nhìn xung quanh, cúi đầu gõ gõ vào cái bàn của cô. nói một câu “Ồ cổng trường” rồi quay đầu bỏ đi.

Ở trường do bị bà mập theo dõi nên Ôn Viễn rất ít nói chuyện với Tô Tiệp và Triệu Duy Nhất, vì thế bọn họ có một ám hiệu riêng để gặp nhau cùng về nhà sau giờ tan học.

Tô Tiệp mang balo trên lưng đứng ở trước cửa, với chiều cao 1m80 cộng thêm một gương mặt tuấn tú của cậu thì cậu luôn hấp dẫn mọi người. Ôn Viễn gãi đầu, đi ra khỏi cổng trường thì rẽ phải, đi nhanh vài bước thì cậu cũng đi theo lên đưa cho cô một món đồ.

Ôm Viễn cầm hộp sữa hương chuối trong tay cười hì hì.

“Bồi bổ cho cậu gần đây học hành vất vả đấy.”

nói đến việc này Ôn Viễn cảm thấy buồn bực, cô cắn cắn ống hút rồi nói: “Mình có thể hỏi cậu một vấn đề không?”

“Gi?”

“Cậu làm thế nào mà mỗi lần kiểm tra đều được điểm cao vậy?” Ôn Viễn nói xong, vẻ mặt hiện lên vẻ khó hiểu. “Cậu cũng học như tụi mình mà sao lần nào thi xong thứ hạng luôn cách xa mình và Triệu Duy Nhất vậy?”

Lời cuối cùng nói ra dường như có chút bất bình. Tô Tiệp cười cười, nhìn cô nói: “Cái này à, cậu thật sự muốn biết đáp án sao?”

“Đương nhiên.”

“Vậy được rồi.” Tô Tiệp nhú mày, “Chắc là, trí tuệ của chúng ta khác nhau đó. Có những người trời sinh đã thông minh, làm chuyện cũng chỉ cần ba phần sức đã có hiệu quả. Lại có một số người...”

Nghe cậu giọng kéo dài thì Ôn Viễn đã hiểu ra là cậu đang trêu đùa mình. cô thẹn quá hóa giận đánh cho cậu một đấm rồi gầm lên: “Cậu đi chết đi...”

Tô Tiệp nhìn cô cười to. không thể không nói, có đôi khi trêu chọc cô bé này rất thú vị.

không biết có phải do chuyên tâm học hành hay không mà Ôn Viễn thấy thời gian trôi qua rất nhanh, thoáng một cái đã sắp đến Giáng Sinh.

Chưa tới một tháng nữa là thi cuối kỳ mà thành tích của Ôn Viễn cũng không khá lên chút nào. Mỗi lần đến chỗ của Tô Mạn mà bị hỏi thành tích sao rồi thì cô đều trưng bộ mặt vô cảm ra. Tô Mạn an ủi cô: “Chuyện học hành không thể gấp gáp phải tích lũy từng ngày từng tháng, một ngày nào đó cũng có kết quả tốt.”

Ôn Viễn cảm thấy mệt mỏi nhưng lại không dám oán giận với Tô Mạn, chỉ có thể nhẹ giọng than thở: Nếu không phải do Ôn Hành Chi yêu cầu, cô không bao giờ giầy vò ép buộc chính mình.

Gần tới cuối năm, Ôn Hành Chi phải nhanh chóng hoàn thành các hạng mục nên rất ít về thành phố B, với lại thị trường châu Âu đang rối loạn do một ngân hàng lớn sắp đóng cửa nữa nên anh thường xuyên bay đến London.

Cho dù có thế nào đi nữa thì bà mập vẫn báo cáo đều đặn tình hình của cô cho anh nghe, từ bài kiểm tra hàng tháng không đạt, tuột hạng hay đến việc ngăn người trong lớp. Đối với mấy chuyện này Ôn Hành Chi vẫn chưa nói gì.

Mặc dù anh không có động tĩnh gì nhưng Ôn Viễn biết bà mập sẽ không bỏ qua cho cô, cho nên cô như kiến bò trên chảo nóng.

”Cậu nói đi, lần này kiểm tra

mình không đạt điểm xuất sắc liệu chú ấy có tính sổ với mình không?” Ôn Viễn cúi đầu hút sữa, vẻ mặt buồn phiền hỏi Duy Nhất.

Trong thời gian này, Triệu Duy Nhất cũng có chuyện buồn phiền, nghe cô nói như vậy cậu mới cười nhạo ra tiếng: “Có phải đó là chú của cậu không vậy? Sao cậu lại sợ đến vậy?”

“Cậu không hiểu đâu.” Ôn Viễn chu miệng nói.

Triệu Duy Nhất xoa đầu Ôn Viễn. Ôn Viễn buồn bực uống sữa, bỗng nhiên nghĩ tới chuyện gì, nheo mắt lại nhìn Triệu Duy Nhất: “Sao hôm nay giải lao cậu lại không đi tìm Trần Dao mà đi phờn nắng với mình?”

Lông mày Triệu Duy Nhất nhú lại, cậu không nói gì cố gắng quay đầu né tránh ánh mắt đang soi mói của cô.

Nhưng mà càng làm như vậy thì càng có vấn đề, Ôn Viễn quay đầu cậu lại hỏi: “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Hai người cãi nhau rồi sao?”

“Mình ầu trĩ đến vậy sao?” Triệu Duy Nhất cười nói, sau một hồi lâu mới cúi đầu lẩm bẩm một câu: “Trần Dao muốn thi vào học viện điện ảnh.”

“Hả?” Ôn Viễn khó hiểu, “Hình như vậy không tốt lắm, chị Trần Dao xinh đẹp thế, sau này còn là ngôi sao lớn, vậy thì không phải cậu càng không xứng hay sao?”

“Đâu có dễ dàng như vậy!” Triệu Duy Nhất gõ gõ vào đầu cô. “Bây giờ xinh đẹp không cần biết là tự nhiên hay qua phẫu thuật, đưa tay nắm một cái là đầy ra, như cô ta chẳng qua là nổi tiếng một chút thôi.”

Xem lời nói này đi.

“Cậu nói với cô ấy mấy lời đó sao?” Ôn Viễn trừng mắt nhìn cậu, khó trách người ta lại không để ý tới cậu, nếu là mình thì mình cũng không thêm để ý.

“Cậu?” Triệu Duy Nhất cười quỷ dị, đưa tay xoa nắn gương mặt của cô. “Viễn Viễn, không phải là mình đã kích cậu. Nếu như trước đây, không chừng cậu còn có thể trở thành một ngôi sao nhỏ tuổi dần dần, nhưng mà bây giờ...”

không đợi cậu nói xong, Ôn Viễn đã dùng sức giẫm lên chân của cậu.

Triệu Duy Nhất đau nhức kêu rên, không dám trêu chọc cô nữa.

Hai người ở trên sân thượng buồn bực một lúc, đợi cho tới khi hết thời gian nghỉ giữa giờ, các học sinh chen lấn nhau đi vào lớp, bỗng nhiên Triệu Duy Nhất mở miệng hỏi: “Theo mình thì Trần Dao rất thẳng thắn, cô ấy nói cô ấy luôn mơ ước trở thành diễn viên, sẽ là người nổi tiếng. Mình thực sự không hiểu, làm người bình thường không tốt sao? Cần gì phải nổi tiếng mới thể hiện được giá trị con người? Hơn nữa, bây giờ, muốn nổi tiếng đâu dễ dàng như vậy, nhìn mấy nữ minh tinh cao quý tao nhả trên TV không biết có bao nhiêu người đã bị bao nuôi.”

“Đừng nói vậy!” Ôn Viễn lại trừng mắt với cậu ta.

“Cậu không hiểu?” Triệu Duy Nhất liếc mắt dò xét cô. “Bây giờ rất nhiều kẻ có tiền, chơi minh tinh cũng như chơi búp bê. Cho dù cậu thuần khiết không tỳ vết cũng không muốn có nhiều người hơn mình nên vẫn bị cảm dỗ thôi.”

Hiếm khi thấy Ôn Viễn nghe xong mà không phản bác lại. cô cúi đầu trầm mặc một lúc, nhỏ giọng hỏi: “Kẻ có tiền đều thích như vậy sao? không có người tốt sao...”

Triệu Duy Nhất cắt ngang lời cô, như là đang cười cô ngốc.

Ôn Viễn hiểu rõ ý của cậu cho nên cô không nói nữa. Trong đầu cô bỗng nhiên hiện ra một ý nghĩ.

Chú, cũng được coi là người có tiền? Chú có thể có hay không?

Nghĩ như vậy, bạn học Ôn Viễn cảm thấy buồn nôn.

Nếu mà chú thực sự làm vậy, người khác thì không nói nhưng mà ông nội có thể sẽ đánh gãy chân của chú ấy!

Có thể là thái độ của Triệu Duy Nhất có vấn đề nên hai tuần Trần Dao tranh cãi với cậu ta không hề hời han gì đến cậu cả.

Triệu Duy Nhất nhỏ bé của nhà họ Triệu cũng phát cáu, cậu đổi đi về nhà trước Ôn Viễn và Trần Dao. Ra khỏi cổng trường đã là trời tối, cũng không thấy Triệu Duy Nhất đi theo sau.

Chẳng lẽ cậu ta giận dữ thiệt rồi sao?

Lúc mà Ôn Viễn đang bực bội thì Triệu Duy Nhất lại tới tìm cô. Nhưng mà không phải là vì Trần Dao, mà là vì cô.

“Sao vậy? Hôm nay tuyết rơi nhiều mà lại hẹn mình ở bên ngoài, tìm mình có chuyện gì sao?” Ôn Viễn nhận điện thoại của cậu, lấy một cái áo khoác thật dày trùm lên đầu rồi chạy ra ngoài.

Triệu Duy Nhất ngồi trong một chiếc xe Jeep, nhìn thấy cô lạnh đến nổi chóp mũi đã đỏ ửng, vội vàng mở cửa xe cho cô chui vào.

“Ôn Viễn, mình nhờ cậu một chuyện có được không?”

Ôn Viễn tròn tròn mắt, không thể tin tưởng túm lấy chùm tóc ngắn của cậu, “Cậu là Triệu Duy Nhất?”

“Đừng quây.” Cậu tức giận phủi tay cô, “Vài ngày nữa Trần Dao tham gia cuộc thi ở thành phố T. cô ấy đi một mình như vậy mình thấy rất lo lắng, cho nên...” Triệu Duy Nhất nhìn thẳng vào cô, trong mắt mang theo sự nịnh hót: “Cho nên, cậu đi cùng cô ấy có được không?”

Ôn Viễn nghe xong cũng không trả lời ngay. Triệu Duy Nhất cho rằng cô không đồng ý, vội vàng nói: “Toàn bộ chi phí mình đều trả hết.”

Ôn Viễn: “Tại sao cậu lại không đi cùng cô ấy?”

“Mình rất muốn.” Triệu Duy Nhất nhỏ giọng than thở. “không phải mới cãi nhau sao, cô ấy kiên quyết từ chối mình cũng không thể gấp gáp được

“Mình phải nói như thế nào với người nhà đây?”

“Đơn giản thôi, cậu nói là đi chơi với bạn học đi. đi có một hai ngày thôi, thế nào?”

Xem ra người này đã lên kế hoạch hết rồi, cô còn có thể từ chối sao? Ôn Viễn hắt hơi, liếc nhìn Triệu Duy Nhất.

Gần tới tết Nguyên Đán, ông nội và cha đều vô cùng bận rộn. Trước đó ông nội Ôn đã về hưu tại bộ tổng tham mưu, mấy ngày nay bộ tổng tham mưu tổ chức các hoạt động cho những cựu cán bộ, ông nội Ôn không có việc gì làm nên tham dự. Mà cha cô - Ôn Hành Lễ đã đi ra nước ngoài, cho nên bây giờ trong nhà chỉ còn lại Kiều Vũ Phân và bà Thành.

Kiều Vũ Phân dạy dỗ Ôn Viễn cực kỳ nghiêm khắc, cho nên gần đây cô cũng có biểu hiện tốt lên. Mỗi ngày về tới nhà đều học tập tới khuya, bà yêu thương Ôn Viễn chăm chỉ học tập nên khi nghe cô nói muốn đi chơi với bạn hai ngày, bà chỉ do dự một chút rồi đồng ý.

Trần Dao không nghĩ tới Triệu Duy Nhất sẽ nhờ Ôn Viễn đi với cô, cho nên khi ở nhà ga nhìn thấy Ôn Viễn cô liền ngăn người. Cuối cùng, chỉ biết dờ dẩn, bất đắc dĩ nở nụ cười.

“Chị gọi điện thoại cho Duy Nhất, Viễn Viễn em chờ một chút...” nói xong cô còn làm bộ lấy di động ra.

Ôn Viễn vội vàng nắm lấy tay cô, cười đùa nói: “không có gì đâu, em coi như là đi du lịch đường ngắn ngủi sao em cũng chưa từng đi tới thành phố T.”

Trần Dao lớn như vậy, nhưng mà đây cũng là lần đầu tiên cô đi xa. Cho nên khi nghe Ôn Viễn nói vậy, cô cũng có chút do dự. cô nhìn Ôn Viễn, im lặng một lát sau đó mới nói: “Chị cũng không rảnh đi dạo cùng em, em nghĩ kỹ đi.”

Ôn Viễn giơ tay lên thề giống như một đứa trẻ học tiểu học: “Em sẽ tự đi chơi không làm phiền chị!”

Trần Dao bị dáng vẻ này của cô chọc cười, xoa xoa đầu của cô, nói: “Chị nói thế nào thì Triệu Duy Nhất cũng sống chết đòi đi mua vé, thì ra

là chủ ý của em. Được rồi, đi thôi.”

Cuộc thi tổ chức ngày thứ bảy và chủ nhật, đúng vào ngày nghỉ cuối tuần cho nên Triệu Duy Nhất mua vé xe chiều thứ sáu. Từ thành phố B tới thành phố T cũng không xa lắm, đi bằng xe lửa thì cũng chỉ mất nửa tiếng. Ôn Viễn và Trần Dao mang hành lý tới một khách sạn, sau đó đi tới học viện điện ảnh của thành phố T làm giấy báo dự thi.

Hôm nay ở thành phố T có trận tuyết đầu tiên, mọi người đứng xếp hàng thành dài bên ngoài học viện điện ảnh. Ôn Viễn mặc áo lông thật dày, mang bao tay da cừu, đồ bị lộ tai, hai chân như muốn đông cứng, cô đành phải dậm dậm chân.

Trần Dao mặc nhiều hơn cô một chút nhưng vẫn cần thận đứng đó, nhìn cô cười. “Nếu không thì em đi về trước đi? một mình chị xếp hàng là được rồi.”

Ôn Viễn lắc đầu, “không sao, em muốn ở lại đây nhìn soái ca và mỹ nữ! Chị xem, bên đó còn có camera của đài truyền hình kia.”

Do những sinh viên của học viện điện ảnh đều là những ngôi sao tương lai nên mỗi khi tổ chức xét tuyển đều thu hút sự chú ý của truyền thông.

Trần Dao nhón chân nhìn xung quanh rồi quay lại nhìn Ôn Viễn, cô gái ngốc này còn khấn trương hơn cả mình, nhìn cô trong lòng Trần Dao cảm thấy phức tạp.

Khi nhận được giấy báo dự thi, thì đã là sáu giờ tối. Trần Dao và Ôn Viễn mỗi người mua một củ khoai lang nướng giòn, đi dọc theo bên ngoài học viện điện ảnh tản bộ giữa bầu trời đầy tuyết.

“Ôn Viễn, em cảm thấy nơi này thế nào?”

Ôn Viễn đâu biết những thứ này, cô liếm khóe miệng dính khoai lang, cầu nhàu: “Sao chị lại muốn tới thành phố T trong khi học viện điện ảnh ở thành phố B nổi tiếng hơn?”

“Chị không thi đâu.” Trần Dao thở dài: “Chị biết rõ trình độ của mình, có thể thi ở chỗ này là may lắm rồi. Còn nữa...” cô quay mặt vào bên trong, ánh mắt say mê: “Có rất nhiều danh nhân cũng đi ra từ nơi này. Chị hy vọng sẽ có một ngày mình cũng được như họ.”

Ôn Viễn không hiểu suy nghĩ của cô ấy. Nhưng mà lại rất hâm mộ cô ấy, hâm mộ cô ấy biết rõ tương lai của mình sẽ làm gì và ở đâu. Hâm mộ cô ấy cố gắng đạt được mục tiêu, không giống như cô, dù cho khoảng thời gian này cô có cố gắng tới đâu, cũng chỉ là vì đạt tới yêu cầu của chú mà thôi.

Nhớ tới điều này, Ôn Viễn có chút nổi giận.

cô ngẩng đầu, nhìn thấy vẻ mặt của Trần Dao rất u ám. Suy nghĩ một chút, Ôn Viễn đề nghị: “Chúng ta đi lên cầu Đại ngắm cảnh đêm ở thành phố T không?”

một câu nói của cô khiến Trần Dao mơ hồ, nhưng mà Ôn Viễn đã nhanh chóng ăn khoai rồi nắm lấy tay cô chạy nhanh về phía cây cầu Đại được mở đèn đuốc sáng trưng như nạm vàng.

Vừa chạy vừa reo hò, bông tuyết lạnh lạnh bay vào miệng, hai cô gái nhỏ chạy như điên, đèn đường chiếu sáng khuôn mặt trẻ tuổi của hai người.

Giờ cây cầu này có thể nói là nổi tiếng dài nhất ở thành phố T, vắt vẻo chạy đến cuối cầu, Ôn Viễn nhìn Trần Dao cười cười: “không có Triệu Duy Nhất bên cạnh, có phải chị đang hối hận hay không?”

Trần Dao chạy không kịp thở, khom người nhìn Ôn Viễn, nói không nên lời. cô cúi đầu tìm khăn giấy lau mồ hôi, để tránh mồ hôi làm trôi lớp trang điểm.

Lục lọi một lúc, bỗng nhiên Trần Dao ngừng hành động lại, ngẩng đầu lên, vẻ mặt xanh mét nhìn Ôn Viễn.

“Sao vậy?” Ôn Viễn chớp mắt nhìn cô.

“Vớ tiền của chị rớt rồi!”

Trần Dao nói không lưu loát, chẳng quan tâm mồ hôi trên người, quay trở lại dọc đường, tìm vớ tiền bị mất. Ôn Viễn cũng ý thức được tầm quan trọng của vấn đề, lập tức đi theo.

Lúc này trời đã tối, cho dù có đèn đường nhưng vẫn không chiếu sáng hết mọi nơi. Ôn Viễn giúp Trần Dao cầm điện thoại, dùng ánh sáng nhỏ nhoi chiếu sáng cho cô tìm kiếm.

“Chị Trần Dao trong vớ tiền đó có gì quan trọng sao?”

Trần Dao lắc đầu: “không có bao nhiêu tiền, nhưng mà vấn đề là giấy báo dự thi ở trong đó.”

“Cái gì?”

Sắc mặt Ôn Viễn cũng trở nên tái mét, cô không dám hỏi nhiều, đi theo Trần Dao tìm kiếm, từ chỗ cầu Đại trở về học viện điện ảnh, một chỗ cũng không bỏ qua, nhưng mà cuối cùng cũng không tìm thấy tung tích của bớ tiền.

“Làm sao bây giờ? Lần này xong rồi, không có giấy báo thi thì ngày mai chị thi thế nào?”

Trần Dao gấp đến muốn khóc, Ôn Viễn nhìn cô, cũng không biết nên làm gì bây giờ. cô nhìn xung quanh, nhìn trên đường có nhiều người xa lạ, trong lòng cô cảm thấy thất vọng.

Từng chiếc xe lái ngang qua bọn họ, đèn đường chiếu sáng gương mặt lo lắng của hai người. Ôn Viễn bắt lực nhìn từng chiếc xe lướt ngang qua, bỗng dưng ánh mắt cô sáng lên.

“Chị Trần Dao cho em mượn di động của chị một lát.”

“Em gọi cho ai? Đừng có gọi cho Triệu Duy Nhất đó!” Trần Dao ngăn cản cô.

“không phải.” Ôn Viễn lắc đầu, cắn cắn môi, dường như không muốn đề cập đến anh: “Em gọi cho chú của em. Chú ấy sống ở thành phố T.”

9. Chương 9

Ôn Hành Chi vừa đi ra khỏi tòa nhà GP không lâu thì nhận được điện thoại của Ôn Viễn, sau khi nghe xong anh bảo tài xế chạy thẳng đến học viện điện ảnh.

Trong khoảng thời gian này anh bận rộn nhiều việc. Gần đây ở Châu Âu có một ngân hàng lớn tên là MH đang có nguy cơ phá sản rất cao, những người gửi tiền vào bây giờ đang nhao nhao rút tiền làm cho nguồn vốn đầu tư của thị trường tư bản càng thêm hỗn loạn. GP ở trung tâm vòng xoáy nên đối với chuyện MH phá sản GP bị ảnh hưởng cũng không ít, nhưng mà ông chủ của trụ sở chính GP tại Anh lại đang quan tâm tới vấn đề khác.

Trước đó hội đồng quản trị của MH có ủy thác một quỹ bảo hiểm lớn ở trong nước, lập một tài khoản cá nhân để đầu tư các nghiệp vụ ở nước ngoài. Bây giờ MH sắp bị phá sản, chắc chắn hội đồng quản trị sẽ rút hết các khoản đầu tư và chuyển vào bên anh. Đây chính là miếng thịt béo đối với bất kỳ ngân hàng nào. Khoan hãy nói tới lợi nhuận như thế nào, chỉ cần nhìn chi phí ủy thác hàng năm cũng thấy cao rồi. Cho nên, khi nghe tin tức phá sản của MH thì tổng bộ của GP đã lập tức gọi điện thoại tới thành phố T.

Đương nhiên Ôn Hành Chi hiểu rõ ý định của cuộc điện thoại này, sau khi cúp điện thoại thì trực tiếp gọi cho phó bộ trưởng của ban quản trị ở bộ phận đầu tư nước ngoài hẹn đêm nay gặp mặt.

Ôn Hành Chi trầm ngâm một lúc rồi hỏi: “Buổi tiệc tối nay mấy giờ?”

Lại Dĩ Ninh ngồi trên ghế trước trả lời: “7 giờ 30.”

Nghe vậy, Ôn Hành Chi cúi đầu nhìn đồng hồ. Còn 15 phút mới tới bảy giờ, vẫn còn kịp.

Giờ này là giờ tan tầm nên rất đông người. Học viện điện ảnh lại nằm trên tuyến đường chính của thành phố T, kẹt xe một lúc mới chạy tới cửa chính của học viện điện ảnh.

Ôn Hành Chi ngẩng đầu, liếc mắt một cái đã nhìn thấy bóng dáng bé nhỏ đứng trong tuyết và gió lạnh. Cả người cô co lại cúi đầu cọ mũi giày vào nhau nên ở khoảng cách này không thể nhìn thấy được nét mặt của cô. Anh biết đây là dáng vẻ khi cô làm sai điều gì đó, tranh thủ mọi người chưa trách mắng thì biết điều làm ra vẻ nhận sai trước. Suy nghĩ ngây thơ này làm cho Ôn Hành Chi cảm thấy buồn cười, chân mày của anh hơi buông lỏng, bước xuống xe.

Ôn Viễn vừa nhìn thấy chiếc xe kia thì không dám di chuyển nữa, vội vàng kéo Trần Dao lại nhìn người đàn ông đang từ từ đi về phía họ.

Trần Dao từng nghe Triệu Duy Nhất nhắc tới chú của Ôn Viễn mỗi khi trêu chọc cô ấy, cô chỉ biết là Ôn Viễn rất sợ người này. Cô nghĩ chắc người này là một người nghiêm túc, cẩn thận tỉ mỉ, nhưng không ngờ là khuôn mặt lại tuấn tú và nho nhã như vậy. Điều này làm cho Trần Dao cảm thấy không phù hợp lắm nên phải nhìn thêm vài lần.

Tầm mắt của Ôn Hành Chi rơi vào Ôn Viễn, im lặng vài giây rồi mới nói: “Cháu có bản lĩnh rồi đấy, trời nhiều tuyết như vậy mà dám chạy đến thành phố T, trong nhà có biết hay không?”

Ôn Viễn ngẩng đầu nhìn anh, nhìn vẻ mặt anh không u ám lắm mới nhỏ giọng nói: “Không biết.” Nói xong lại bù thêm một câu: “Nhưng mà không phải con đi một mình, có chị Trần Dao đi với con.”

Ôn Hành Chi nghe xong, nét mặt không ổn định lắm, “Nếu không phải có chuyện xảy ra thì chắc là cháu sẽ không gọi cho tôi?”

Đúng như lời anh nói, Ôn Viễn vốn tính toán yên lặng giấu diếm. Nghĩ như vậy Ôn Viễn lại nhịn không được mà bịu môi. Tại sao ở trước mặt anh cô lại hồ đồ đến mức này, mỗi lần nhìn thấy anh là mình luôn gặp phiền phức. Cô cảm thấy nhất định là ông trời cố ý làm khổ cô, bằng không tại sao không để cho cô hãnh diện trước mặt chú một lần?

Chỉ có điều cô gái nhỏ họ Ôn cũng không phải là kẻ ngu ngốc. Nghe giọng điệu của anh dường như không vui đành phải e dè nói: “Chỉ sợ chú đang bận rộn nên ngại không muốn làm phiền thôi.”

Ôn Hành Chi nghe cô nói thì đã biết cô gái này đã có chủ kiến của bản thân mình rồi. Anh híp mắt nhìn cô, vừa định nói gì đó thì nghe thấy giọng của Trần Dao.

“Là cháu không tốt.” Trần Dao vừa nói vẻ mặt vừa có lỗi, “Viễn Viễn đi theo giúp cháu tham gia cuộc thi, do cháu không cẩn thận làm mất bốp tiền có giấy báo thi trong đó, không còn cách nào khác đành phải gọi cho chú.”

Trần Dao nói chen vào làm cho Ôn Hành Chi phải nhìn cô ta một lần. Sau đó quay đầu lại nhìn Ôn Viễn, chỉ thấy cô đang cúi đầu, dáng vẻ uất ức nhận sai. Anh cũng chẳng muốn trách cô nữa, chỉ bỏ lại một câu “Lên xe” rồi quay người bỏ đi.

“Vây đồ của chị Trần Dao thì sao?”

“Cái đó không cần cháu quan tâm.”

Nghe như vậy, Ôn Viễn đành phải mím môi bước lên xe cùng với Trần Dao.

May mắn là khách sạn cách học viện điện ảnh không xa lắm. Khi đến nơi Ôn Hành Chi nhìn thấy dáng vẻ của hai người vẫn còn đứng ở trên đường. Anh suy nghĩ một lúc rồi đi tới đại sảnh lầu một nói chuyện với nhân viên phục vụ, sắp xếp chỗ ngồi cho Ôn Viễn và Trần Dao.

“Tôi còn có một buổi tiệc trên lầu, hai người ở đây ăn chút gì đi.” Nói xong anh quay về phía Trần Dao nói: “Tôi đã cho người đến đồn cảnh sát khai báo xem coi có ai nhặt được không, với lại còn giấy tờ gì có thể chứng minh được thân phận của cháu hay không?”

Trần Dao cắn chặt môi, “Chứng minh thì vẫn còn ở đây nhưng bây giờ thì không làm giấy báo thi được nữa.”

“Không mất là được rồi. Ngày mai tôi cho người dẫn cô đi làm lại.”

Dặn dò Trần Dao xong, Ôn Viễn biết đến phiên cô rồi.

Cô cẩn thận ngẩng đầu nhìn anh.

Mặc dù tầm mắt Ôn Hành Chi nhìn Ôn Viễn nhưng lại nói với nhân viên phục vụ: “Có món ăn gì ngon thì giới thiệu cho họ, nhớ rõ là phải chay mặn đầy đủ.”

Sau khi nói xong, chỉ thấy đôi má của Ôn Viễn phồng lên.

Anh nhìn cô cảnh cáo sau đó nói với nhân viên phục vụ: “Hóa đơn đưa lên vườn hoa Hồ Sen ở trên lầu” rồi xoay người đi lên lầu.

Nhân viên phục vụ là phải biết nhìn người bởi người có thể đăng ký tiệc trên vườn Hồ Sen không phải là nhân vật tầm thường nên đồng ý ngay lập tức.

Nhìn thấy bóng lưng của anh, Ôn Viễn càng tức giận.

Cô cầm lấy thực đơn, đặt ở trên bàn lật một cách giận dữ. Miệng không ngừng nói: “Biết ngay là không thể chờ mong gì từ chú ấy mà. Tôi muốn ăn thịt! Tôi muốn ăn thịt!”

Trần Dao bị dáng vẻ của cô chọc cười, chống cằm cười một lúc rồi cảm thán: “Có phải là chị gây thêm phiền phức cho chú của em rồi không? Chị thấy chú ấy thực sự rất bận.”

Ôn Viễn bĩu môi: “Dù sao cũng không phải là lần đầu tiên nên không sao đâu.”

Chỉ sợ là người nào đó đã quen rồi.

Trần Dao yên tâm gạt đầu, không biết là bởi vì nhiệt độ hay là vì nguyên nhân nào khác mà đôi má hơi ửng hồng.

So với hai người đang vui vẻ ăn cơm dưới lầu thì bữa tiệc Hồng Môn Yến (1) trên lầu lại làm cho người khác nuốt không trôi.

Ôn Hành Chi là người chú trọng đến việc ăn hơn nữa anh lại thích ăn những món thanh đạm, cho nên trong bữa tiệc anh chỉ gấp vài đũa tượng trưng, huống chi rượu mới là trọng điểm trong các bữa tiệc.

Lần này GP để Ôn Hành Chi tự thân ra tay nên không dẫn theo nhiều người, chỉ có một trợ lý. Bên kia cũng không có nhiều người, ngoại trừ phó bộ trưởng Lưu thì cũng chỉ có thêm hai người trẻ tuổi.

Nâng ly cạn chén xong phó bộ trưởng Lưu từ từ mở miệng, “Tình hình kinh tế bây giờ không có phát triển gì cả, tiền vốn chúng ta đầu tư cổ phiếu vào 8 năm trước còn nhận được chưa tới 10% lợi nhuận, thế mà bây giờ chỉ cần một nửa thôi cũng tốt rồi!”

Ôn Hành Chi chỉ cười nhạt chứ không nói gì, phó bộ trưởng Lưu nói: “Cứ lên xuống như thế hoài thì không chịu nổi mất.”

Ôn Hành Chi ngắc đầu: “Ông cảm thấy bao nhiêu mới thích hợp?”

Giọng nói như mây gió lướt qua, làm cho phó bộ trưởng Lưu có chút chần chờ. Ông và Ôn Hành Chi cũng coi như có quen biết, nếu không GP cũng không có khả năng có thể hẹn ông nhanh đến vậy. Bởi vì khi ban quản trị vừa công bố tin tức thì lập tức có không ít quỹ chứng khoán tranh giành mua bán. Nếu như ông đã đáp ứng Ôn Hành Chi, thì chắc chắn ông đã có quyết định của mình.

Suy nghĩ một chút, phó bộ trưởng Lưu nói: “Theo tôi thì phải cao hơn năm ngoái không được thấp hơn.”

“Vậy thì tốt rồi.” Ôn Hành Chi gõ gõ cái bàn, dáng vẻ thoải mái nói: “Tôi sẽ cho ông 8% lợi nhuận nhưng tôi muốn chi phí tổn thất lần này phải là...”

Anh dùng ngón tay vẽ số “1” và số “4”, phó bộ trưởng Lưu nhìn thấy liền kinh hãi: “1,4? Chúng tôi không chịu mức tổn thất cao đến như vậy.”

Ôn Hành Chi không nói gì, ý là để cho ông ấy suy xét cái lợi và cái hại trong lần hợp tác này.

Phó bộ trưởng Lưu do dự một chút, sau đó nói: “Cái này e là có chút khó khăn.” Ông cười cười, “Cho dù đối với ban quản trị bọn họ cũng không chịu mức cao như vậy, huống chi có chính phủ đứng phía sau nên bọn họ tha hồ trả giá, anh mua bán với bọn họ một lần thì sẽ biết.”

“Tôi không mua bán với chính phủ.” Ôn Hành Chi nói, ánh mắt trầm tĩnh hiểu rõ tất cả tình hình, “Tiền bạc của chính phủ thì dễ kiếm, nhưng mà quy định cứng nhắc thì lại nhiều. Hơn nữa phó bộ trưởng Lưu nói về ban quản trị kia thì tôi hiểu rất rõ, đó là tiền lương của dân chúng, nếu động đến chúng thì sẽ liên lụy đến hàng triệu dân. Với hoàn cảnh trước mắt của châu Âu chúng ta không thể tùy tiện hành động, như vậy rất nguy hiểm.”

Nhìn thấy phó bộ trưởng Lưu do dự, Ôn Hành Chi nở nụ cười: “Ông không cần phải quyết định gấp gáp, nhưng tôi vẫn hy vọng ông có thể cẩn thận suy xét những điều kiện chúng ta đặt ra này giờ.”

Lời vừa nói xong, đôi phương đều nhìn nhau cười. Trò chuyện thêm một chút, phó bộ trưởng Lưu đứng dậy tiếp điện thoại.

Trong lòng Ôn Hành Chi thở dài đầy nhẹ nhõm, ngồi một bên lặng lẽ uống nước ấm. Đợi cho đến lúc phó bộ trưởng Lưu nói chuyện điện thoại xong thì ly nước của anh đã thấy đầy rồi.

Phó bộ trưởng Lưu cười xấu hổ, “Là điện thoại của con tôi. Nói ra cũng đúng dịp, nó đang học ở trường học mà cậu cũng từng học ở nước ngoài. Nó rất sùng bái những nhân vật làm mưa làm gió, nghe thấy tôi có hẹn với cậu nên muốn ghé qua gặp mặt.”

Ôn Hành Chi nghe vậy chỉ cười nhẹ. Nói là đúng lúc nhưng chỉ sợ là đã sắp xếp trước rồi.

Anh có nghe được chút ít về con của phó bộ trưởng Lưu. Ý vào trong nhà có chút tiền thì không an phận ở nước ngoài học tập mà quay về thành phố T, suốt ngày tụ tập với mấy bang phái. Tạo ra bao nhiêu chuyện phiền phức rồi phó bộ trưởng Lưu mới nhớ tới phải tìm cho cậu ta vài việc làm nghiêm túc.

Hiểu rõ tâm tư của đối phương, sự việc trở nên tốt hơn.

Ôn Hành Chi cầm chai rượu lên, rót rượu cho đối phương. Nhớ tới hai người đang ăn cơm ở dưới lầu, anh nghiêng người bảo Lại Dĩ Ninh đưa họ về trước. Xem tình hình đêm này thì có khả năng bữa tiệc sẽ không kết thúc sớm rồi!

Lại Dĩ Ninh cũng hiểu rõ mọi chuyện, hạ thấp người xuống sau đó đi thẳng xuống lầu.

Nhìn dáng người Lại Dĩ Ninh đi ngang qua, phó bộ trưởng Lưu không nhịn được nhìn thêm vài lần rồi cảm thán, “Tổng giám đốc Ôn thật có phúc khí. Bản thân đã có bản lĩnh thì không nói, ngay cả nhân viên cũng xinh đẹp giỏi giang.”

“Cũng tạm được!”

Ôn Hành Chi vừa nói, khoe miệng không khỏi hiện lên nụ cười trào phúng. Đúng lúc này điện thoại lại vang lên, Ôn Hành Chi nhìn lướt qua phó bộ trưởng Lưu, cười áy náy. “Tôi có chút việc, xin phép xuống lầu một lát.”

“Không sao. Việc của cậu quan trọng hơn.”

Đại sảnh dưới lầu đang trở nên rối rắm.

Nhân viên phục vụ đang đỡ thân hình cao lớn của một người đàn ông, cả gương mặt anh ta đỏ bừng, khi nói chuyện còn toát ra mùi rượu nồng nặc. Anh ta đẩy người đang đỡ mình ra, nói với ba người đứng đối diện: “Tao.. Tao nói cho tụi mày biết, tao đây vừa ý với mày mà mày không biết đón nhận. Mày thử hỏi khắp thành phố T này xem, tao muốn người phụ nữ nào mà không được chứ!”

Lời vừa dứt, một ly nước lạnh đã hắt thẳng vào mặt anh.

Tay phải của Lại Dĩ Ninh nắm chặt ly thủy tinh, cười lạnh lùng với người đàn ông uống rượu đang có ý đồ xấu này: “Tôi giúp anh tỉnh rượu. Cho anh biết cái gì nên động vào và cái gì không nên động vào!”

Nói xong Lại Dĩ Ninh xoay người đi về phía Ôn Viễn và Trần Dao, không thèm quan tâm đến tên đàn ông đó.

Cả hai người đang nhìn cô đầy kinh ngạc.

Điều này cũng khó trách, vốn dĩ đang ăn cơm ngon lành tự nhiên lại bị một tên đàn ông say rượu xa lạ đùa cợt trước mặt mọi người. Đều là con gái mười bảy, mười tám tuổi làm gì mà từng trải qua chuyện này.

Đôi mắt Trần Dao mở to, đầy sợ hãi: “Làm mích lòng hắn ta sẽ không có chuyện gì chứ? Em thấy hắn rất hung dữ...”

Dường như Ôn Viễn chưa phản ứng kịp, đứng đó che mặt nhìn tên đàn ông đang nhe nanh múa vuốt mà không dám nhúc nhích. Mãi cho tới khi có một đôi tay mạnh mẽ cầm lấy đôi tay cô đang che mặt, thì lúc này cô mới giật mình tỉnh dậy, kinh sợ nhìn chằm chằm người đàn ông ở trước mặt.

“Chú...”

Cô vừa mở miệng, giọng nói đầy run rẩy. Ôn Hành Chi không nói chuyện, quay mặt của cô lại, nơi đó đã sưng đỏ lên.

“Sao lại thế này?”

Giọng nói của anh cực kỳ kém, cả sắc mặt cũng trầm xuống. Ôn Viễn nhìn anh, không dám mở miệng nói chuyện. Trần Dao thì bình tĩnh lại đôi chút, chỉ vào người đàn ông uống say nói: “Chính là hần,hần đã tát Viễn Viễn.”

Lúc này Ôn Hành Chi mới nhìn thẳng người đàn ông đó. Chỉ liếc mắt một cái, trong mắt từ tức giận chuyển thành một sự hài hước và châm chọc. Anh ngẩng đầu nhìn Phó bộ trưởng Lưu đang vội vàng đi xuống.

Chỉ thấy phó bộ trưởng Lưu đi tới trước mặt người đàn ông kia, cho hần ta một cái tát: “Mày, ai ày chạy tới đây gây ra chuyện hả?! Tối nay mày tới đây làm gì biết không?!”

Nói là một cái tát, nhưng mà đã bị Ôn Hành Chi làm gián đoạn giữa chừng.

Ôn Hành Chi không nghĩ tới tối nay lại xảy ra chuyện như thế này. Anh liếc nhìn hai cha con trước mặt, không hề che giấu vẻ đùa cợt trong ánh mắt. Phó bộ trưởng Lưu lập tức rút tay về, khom người giải thích với Ôn Hành Chi: “Cậu xem, thật sự xin lỗi, con của tôi thật là vô liêm sỉ, tôi...”

Ôn Hành Chi cười lạnh lùng, hít sâu vào một hơi, sau đó mới hạ giọng đầy sắc bén nói: “Xem ra cậu ấy uống hơi nhiều, chuyện đêm nay có lẽ không bàn tiếp được nữa. Thế này cũng được, gương mặt cháu gái tôi cũng đã sưng lên hết rồi, tôi phải dẫn nó về trước đã.”

“Vâng vâng...” Phó bộ trưởng biết, đây là đang nể mặt ông. Nhìn thấy họ đi khỏi thì quay lại tát cho con mình một cái, “Mày gây ra chuyện khốn nạn rồi!”

10. Chương 10

Trong khách sạn huyền ảo không nhỏ, tài xế đã sớm đợi sẵn. Ôn Hành Chi nhanh chân đi tới cửa xe, nói vài câu với Lại Di Ninh rồi xoay người lên xe. Ôn Viễn vẫn sững sờ đứng ở một bên, mãi cho đến khi cửa xe được mở ra, cô mới lấy lại tinh thần đi theo anh.

Hơn hai tiếng trôi qua, tuyết rơi ngày càng nhiều. Tuyến đường chính có rất nhiều xe, tài xế không thể chạy nhanh được đành nặng nề chạy trên tuyết.

Ôn Viễn ngồi ở phía sau, từ góc độ của cô chỉ có thể nhìn thấy gò má của Ôn Hành Chi. Cơn tức giận đã dịu xuống nhiều cho nên hô hấp cũng trở nên ổn định hơn,nhưng mà lúc này bị anh làm giật mình, nghĩ lại Ôn Viễn vẫn còn hơi sợ. cô không nhìn anh nữa mà mở to hai mắt nhìn ngoài cửa sổ cho tới khi Trần Dao đẩy nhẹ cánh tay cô.

“Viễn Viễn, chị thấy đây không phải là đường về khách sạn.”

Trần Dao nhỏ giọng nói bên tai cô, Ôn Viễn mượn ánh đèn đường nhìn kỹ, mới phát hiện xe chạy càng lúc càng xa. cô và Trần Dao liếc nhau một cái, có chút do dự nhìn Ôn Hành Chi.

Liếm liếm môi dưới, cô nói: “Chú, có phải đi sai đường rồi không? Khách sạn không phải ở đường này.”

“Đêm nay không ở khách sạn.”

“Hả?” Ôn Viễn kinh ngạc mở to hai mắt, “Ngày mai Trần Dao có cuộc thi, không thể đi lung tung.”

“Gương mặt sưng thế kia mà muốn ở khách sạn sao?” Ôn Hành Chi hơi nghiêng đầu, giọng điệu không được tốt lắm. Nhìn thấy đầu cô cúi đầu giọng nói của anh mềm lại, “Đừng có lo, đêm nay ở chỗ của tôi, ngày mai tôi sẽ đưa cháu và Trần Dao đi.”

Trần Dao nghe thấy anh nói vậy, sững sốt một lúc rồi túm lấy tay của Ôn Viễn: “không sao đâu Viễn Viễn, lo cho gương mặt của em trước đã.”

Ôn Viễn cúi đầu rầu rĩ ừ một tiếng, qua một lúc lâu cô mới nhỏ giọng than thở: “Em đâu có cố ý.”

Dù gì cũng còn là trẻ con, bị người lớn giáo huấn như vậy dù sao cũng cảm thấy buồn. Ôn Hành Chi nghe xong, nhìn thấy ánh mắt uất ức và cái mũi đều đã nhăn lại, giữa hai hàng lông mày anh hơi buông lỏng.

Nơi Ôn Hành Chi ở khá xa nội thành, xe chạy tới đây thì thả chậm tốc độ lại. Ôn Viễn nhìn qua cửa xe thấy một dãy biệt, trong đó thấp thoáng có vài tòa nhà cao tầng rất chói mắt. Từ nhỏ Ôn Viễn đã không có khái niệm đối với tiền bạc, khi nhìn thấy những thứ này cô chợt quay sang nhìn Ôn Hành Chi, đột nhiên nghĩ cho anh một biệt danh: nhà tư bản.

Có thể là bị cô nhìn chăm chú quá lâu nên Ôn Hành Chi quay đầu lại nhìn cô. Chỉ thấy ánh mắt của cô lấp lánh, trên miệng còn mang theo một nụ cười, cả đôi mắt cong lại như một ánh trăng khuyết. Nếu không để ý đến gương mặt đang bị sừng của cô thì có thể nó nét mặt cô đang rất sinh động.

Anh dẫn cả hai người đi lên lầu.

Căn nhà ở tòa nhà mười hai tầng này đã được anh mua từ trước, và cũng là nơi mà anh ở nhiều nhất. Anh là người thích yên tĩnh nên hoàn cảnh ở đây rất phù hợp với yêu cầu của anh.

Ôn Viễn đứng ở cửa, một làn không khí ẩm áp tràn tới làm cô không nhịn được mà hắt xì, toàn thân đều run lên. Ôn Hành Chi lấy hai đôi dép lê đưa cho hai người.

“Phòng này có một cái giường lớn, đêm nay hai đứa ở đây đi.” Ôn Hành Chi nhìn hai người nói: “Thành phố T lớn như vậy, hai đứa ở lại khách sạn sẽ không an toàn, hai ngày này nên ở đây đi.”

Trần Dao nghe xong lập tức mở lời cảm ơn. Nhưng mà Ôn Viễn thì lẩm bẩm không ngừng, thật vất vả mới có cơ đến thành phố T, vậy mà còn bị anh tiếp tục quẫn thúc.

Hình như nhìn ra Ôn Viễn không tình nguyện, Ôn Hành Chi rất bình tĩnh nhượng lòng mảy nói với cô, “Ôn Viễn, đi theo tôi.”

Anh dẫn cô đi vào phòng bếp. Lấy cái ghế dựa để cho cô ngồi xuống rồi đưa tay mở đèn lên.

“Ngẩng đầu lên.”

Ôn Viễn đang thất thần, nghe thấy anh nói như vậy liền ngẩng đầu lên. Đối mặt với Ôn Hành Chi, nhìn thấy đôi mắt đen đang sáng một cách lạ thường.

Ôn Viễn sững sốt một giây, Ôn Hành Chi nâng cằm cô lên, đưa một bên gương mặt đang bị sừng ra trước ánh đèn.

Ôn Viễn nhin không được mà hít sâu vào một hơi, sau đó thì nghe thấy Ôn Hành Chi hỏi: “Rất đau sao?”

Nhìn thấy lông mày anh hơi chau lại, Ôn Viễn vội vàng lắc đầu: “không đau, không đau ...A!”

Chú vậy mà đang lấy tay ôm mặt cô! Ôn Viễn sợ hãi kêu lên lập tức hất tay anh ra, nước mắt lưng tròng trừng anh.

không biết có phải là ảo giác của cô hay không, hình như Ôn Viễn thấy khóe miệng của Ôn Hành Chi hiện lên một tia cười. Còn chưa kịp nhìn rõ thì người nọ đã đứng dậy đi vào trong bếp.

Ôn Hành Chi lấy một cái khăn mặt, thấm nước lạnh rồi đưa cho Ôn Viễn. Ôn Viễn cẩn thận đắp lên mặt, trong lúc nhất thời bị khí lạnh làm cho run cầm cập, hơi lạnh từ trong khăn bốc ra.

May mà có một bàn tay đúng lúc bưng kín mặt cô, Ôn Viễn lại run lên, ngẩng đầu nháy mắt nhìn Ôn Hành Chi. Ở khoảng cách gần như vậy, Ôn Viễn có chút ngoài dự kiến, gương mặt của cô trở nên đỏ ửng nên nóng không biết làm gì cho phải.

Ôn Hành Chi cũng nhận ra cô không được tự nhiên đợi sau khi cô thích ứng thì buông ra.

“Đầu tiên chườm lạnh trước, không được thì bôi thêm một chút thuốc mỡ.”

Ôn Viễn “vâng” một tiếng, đợi cho Ôn Hành Chi xoay người rồi đi mới lặng lẽ thở dài đầy nhẹ nhõm.

Lại Dĩ Ninh mang hành lý của hai người tới. Bởi vì ngày mai Trần Dao phải thi nên đătắm rửa rồi đi ngủ sớm. Mà Ôn Viễn thì không ngủ được, mặc dù đã thay áo ngủ khá thoải mái nhưng vẫn tiếp tục lẩn qua lẩn lại ở ghế sofa trong phòng khách.

thật ra con trai của Lưu Phó bộ Trưởng đúng là không tốt, cha hắn ta vất vả sắp xếp cho hắn một lần gặp mặt, vậy mà hắn lại đi với đám bạn bè không tốt xong rồi mới tới. Toàn thân đều ngập tràn mùi rượu, vốn

đã làm người khác cảm thấy phiền hà vậy mà còn không chịu an phận. Cũng may là hấn say quá mức nên không sử dụng nhiều lực.

Nhưng làn da của con gái vốn mềm mại với lại da của Ôn Viễn hơi đặc biệt cảm một chút thì cũng đã hồng lên rồi nói chi cần một cái tát.

Trong lòng Ôn Viễn có chút khó chịu, vừa nhỏ giọng nói vừa xoa mặt mình.

Lúc này Ôn Hành Chi đang ngồi ở ghế sofa đối diện nghiêm túc nhìn vào laptop.

Bình thường Ôn Viễn chỉ thấy anh mặc đồ nghiêm chỉnh mà bây giờ anh đã thay đồ ở nhà rồi nên cô cứ nhìn mãi thôi. Cuối cùng cô bĩu môi, bất luận anh làm cái gì đều có dáng vẻ cẩn thận tỉ mỉ.

“Chú, tối nay cháu đắc tội với người kia chắc không có chuyện gì chứ?”

“Thế nào?”

“Cháu thấy chị Trần Dao có chút lo lắng.”

“Con và Trần Dao thân lắm sao?”

Ôn Viễn nhìn anh ngập ngừng nói: “Cũng không thân lắm. Chỉ là bạn bè bình thường.” nói xong cô còn gãi tóc, giống như không tự tin với lời nói của mình.

Lúc này Ôn Hành Chi mới ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn cô. Áo ngủ của cô hơi rộng, nếu rút cổ lại chắc chắn sẽ che mất nửa gương mặt của cô. Cái mũi nhỏ nhắn luôn nhăn lại mỗi khi có chuyện gì cuốn quýt. Nhìn xuống chút thì thấy sợi dây màu đỏ trên cổ tay.

Anh nhìn chăm chăm vào nó một lúc, sau đó mới dời tầm mắt đi, từ tốn nói: “ngủ đi.”

Ôn Viễn: “...”

Ôn Viễn tự xưng mình là người mạnh mẽ, cho nên khi nghe anh nói câu đó cô liền đứng lên, nhìn anh một lúc rồi... trở về phòng ngủ.

âm thanh đóng cửa hơi lớn, thể hiện sự bất mãn với cô.

Ôn Hành Chi nhìn chăm chăm vào cánh cửa một lúc. Cuối cùng, chỉ nhẹ nhàng lắc đầu.

Tuyết rơi ở thành phố T cả một đêm. Sáng hôm sau thì cả thành phố đã dày đặc một tầng tuyết trắng. Bởi vì Ôn Hành Chi có việc phải đi trước cho nên đã bảo Lại Dĩ Ninh đưa Trần Dao đi tới học viện điện ảnh.

Ôn Viễn gấp dài đi cùng với Trần Dao tới trường. không biết là có phải vì ngủ không tốt hay là hồi hộp trước khi thi mà sắc mặt hơi tái, tinh thần có vẻ không tốt lắm. Khi xe chạy tới trước cửa học viện, thì các vị phụ huynh đã đứng trước cửa xếp thành hàng như trong quân đội. Thời tiết như vậy, cha mẹ của các thí sinh ăn mặc dày dặn kín đáo. Nhưng mà các thí sinh, bởi vì tham gia thi nên không dám mặc quá nhiều, cho dù bên ngoài có mặc áo khoác dài nhưng mà vẫn lạnh run.

Nhìn họ mà Ôn Viễn không nhịn được thở dài. May mà mình không có ý chí, nếu không chắc cũng khổ như họ rồi.

“Viễn Viễn, tôi dẫn Trần Dao đi làm lại thủ tục. Trời rất lạnh, cô ở trên xe chờ đừng có xuống xe.” Lại Dĩ Ninh khom lưng dặn dò cô.

Ôn Viễn nháy mắt mấy cái, sau đó ngồi trong xe. Nhìn qua cửa xe trong suốt, Ôn Viễn không chớp mắt nhìn Lại Dĩ Ninh dẫn Trần Dao đi vào cửa chính, sau đó nhìn không được mà cảm thấy một tiếng.

Đạo này cũng có vài chuyện có vẻ tốt.

Đợi một lúc, cửa chính của học viện mở ra các thí sinh ủa vào như ong vỡ tổ. Lại Dĩ Ninh bình tĩnh chen ngược trong đám người đi tới xe, sau khi đóng cửa xe mới thở dài nhẹ nhõm.

“Xem ra cuộc thi này sẽ không kết thúc sớm, chúng ta đi tới chỗ khác đi.” Lại Dĩ Ninh khởi động xe, gương mặt tươi cười nhìn Ôn Viễn, “Muốn đi chỗ nào chơi?”

Ôn Viễn hiềm khi nhìn thấy một Lại Dĩ Ninh như thế. Cũng khó trách được cô ấy, bởi vì mỗi khi cô ấy đều trong vai trò là trợ lý của Ôn Hành Chi, lúc nào cũng trưng ra một khuôn mặt tươi cười, cả người toát ra khí chất của một người phụ nữ kiên cường làm cho Ôn Viễn không dám lại gần.

Ôn Viễn kéo tóc, nhìn Lại Dĩ Ninh cười ngây ngô rồi lắc đầu.

Lại Dĩ Ninh trầm ngâm trong một lúc, còn chưa quyết định thì điện thoại của cô vang lên. Lại Dĩ Ninh rất nhanh trả lời điện thoại, sau khi nói xong thì cười bất đắc dĩ nhìn Ôn Viễn: “Xem ra chúng ta không thể đi chơi rồi. Ông chủ bảo tôi chờ cô qua đó.”

“Qua đâu?” Ôn Viễn mở to hai mắt, “đi chỗ nào?”

Dĩ nhiên là cao ốc chi nhánh GP ở trung tâm thành phố T.

Ôn Viễn nhăn mặt ỉu xìu đi theo Lại Dĩ Ninh vào cao ốc GP. Lại Dĩ Ninh buồn cười liếc mắt dò xét cô gái nhỏ này, vào thang máy, nhấn nút đi lên.

Trong thang máy chỉ có hai người họ. Ôn Viễn đứng ở phía sau một lúc, rồi mới nhỏ giọng hỏi: “Chú bảo em tới đây là có chuyện gì sao?”

“không có”

“...” Ôn Viễn trầm mặc một lát, sau đó hỏi: “Chẳng phải bây giờ chú ấy rất bận rộn sao? Tại sao lại có thời gian rảnh rỗi gặp em?”

“Ừm, cái này tôi cũng không rõ.”

Lại Dĩ Ninh đã khôi phục lại dáng vẻ cũ. Ôn Viễn buồn bực nắm tóc của mình.

Hôm nay quả thực Ôn Hành Chi có hơi bận. Tuy tối hôm qua có việc xích mích với con của phó bộ trưởng Lưu nhưng mà bên hội đồng quản trị lại nói cuộc làm ăn này có tiến triển. Mặc dù việc này nằm ngoài dự kiến của mọi người nhưng Ôn Hành Chi đã nhanh chóng tập hợp mọi người, tranh thủ bắt lấy hợp đồng gấp thác lần này.

Lúc mà Ôn Viễn tới thì anh cũng kết thúc cuộc hội nghị qua video. Hội nghị này kéo dài hai giờ làm cho Ôn Hành Chi hơi nhăn mặt, nhìn thấy Ôn Viễn thì trầm trạng buông lỏng một chút.

“Xong rồi à?”

“Vâng, đã chào hỏi chủ nhiệm Trần nhờ làm lại giấy báo thi.”

Ôn Hành Chi gật đầu, xoay người về phía Ôn Viễn. Cả tòa cao ốc này được chỉnh nhiệt độ vừa phải, Ôn Viễn thấy nóng nên lay lay cái mũi của mình rồi còn đưa tay nghịch tóc. Gương mặt sưng đỏ tối qua đã được chườm lạnh nên đã bớt đi không ít, nhưng mà trên gương mặt trắng nõn vẫn còn nhìn thấy vết đỏ rất rõ ràng.

Ôn Hành Chi dời tầm mắt, nói với Lại Dĩ Ninh: “Có phải hôm nay chủ nhiệm Lý quản lý đại học B muốn qua đây không?”

“Vâng, là vấn đề liên hệ thực tập.”

“Vậy sắp xếp cho tôi một tiếng. Tôi muốn nói chuyện với ngài ấy.”

Chuyện này không có ở trong phạm vi của cô nhưng nếu ông chủ đã lên tiếng, thì trợ lý như cô cũng phải làm. Lại Dĩ Ninh mỉm cười: “Vâng, Ôn tiên sinh.”

Ôn Viễn ngồi ở ghế sofa trong phòng làm việc của Ôn Hành Chi. Thừa dịp anh đang nói chuyện với Lại Dĩ Ninh về lịch trình thì cô tranh thủ đánh giá căn phòng này một lần.

So với khu nhà ngoại ô ở thành phố T, thì không có khác gì nhau. Mỗi chỗ đều đưa ra sự lạnh lẽo và tỉ mỉ giống như anh vậy.

Cái ý nghĩ này vừa xuất hiện, Ôn Viễn lập tức cảm thấy sợ.

Từ khi nào mà cô đã hiểu anh đến vậy? cô ngẩng đầu cẩn thận đánh giá Ôn Hành Chi đúng lúc bị bắt quả tang tại trận, cô vội vàng cúi đầu nhìn ra chỗ khác.

Ôn Hành Chi thu mọi biểu hiện mờ ám của cô vào trong mắt. Anh cúi đầu nhìn

vào bản dự thảo hợp đồng, hỏi cô: “Gần đây học tập thế nào?”

Nghe thấy anh hỏi như vậy, trong đầu Ôn Viễn lập tức hiện ra ba chữ to đùng: Tính sổ sau. Cho dù vì cái gì cô cũng không dám không trả lời câu hỏi của anh. Vì thế Ôn Viễn theo quán tính nắm lấy tóc mình, nhỏ giọng nói: “Cũng tạm được.”

nói xong thì nhìn thấy anh ngẩng đầu lên liếc nhìn cô. Ôn Viễn bị bắt không kịp đề phòng. Vì không thể biểu hiện mình chột dạ mà cô cố gắng mở to hai mắt nhìn anh.

Giống như đang trừng mắt nhìn anh.

Nhìn nhau hơn mười giây, Ôn Hành Chi khép tài liệu lại nói: ‘Lát nữa theo tôi đi gặp một người.’

Gặp người?

“Gặp ai?” Ôn Viễn nắm một bên tóc hỏi.

“Thấy thì cháu sẽ biết.”

Ôn Hành Chi không nói nhiều lời. nhưng mà Ôn Viễn lại giống như hiểu được đôi chút: “không phải là lại tìm gia sư cho con chứ?”

cô nói xong, không nhin được mà mím môi.

cô biết ngay một khi người này hỏi cô thì chắc chắn đã biết rõ mọi chuyện của mình. Nhưng mà Ôn Viễn cảm thấy ủy khuất, trong khoảng thời gian này cô học tập rất nghiêm túc. Hai chữ “tạm được” này quả thực là cô chịu không nổi.

Ôn Hành Chi liếc cô, nội tâm cảm thấy có vài phần buồn cười.

“Đến khi người tới thì con sẽ hiểu rõ.” Anh đứng lên, đi về phía trước rót cho cô một ly nước ấm rồi chậm rãi nói: “Cũng không phải là gia sư gì, chỉ là quản lý của đại học B, dẫn cháu đi cho cháu quen mặt. ”

“Quen mặt cái gì? ” Ôn Viễn than thở tiếp nhận ly nước, bỗng nhiên hiểu ra cái gì đó. Nhất thời bật dậy từ trên ghế sofa, mở to hai mắt nhìn Ôn Hành Chi.

Phản ứng quá khích này làm cho anh có chút ngoài ý muốn, anh nắm lấy cổ tay của cô không để nước nóng đổ vào người cô. Vốn dĩ gương mặt đã sưng lên, nếu mà tay còn bị thương, về nhà nhất định sẽ có chuyện.

“Maulau tay đi.”

Ôn Viễn không để ý tới anh, chớp chớp mắt nhìn anh hỏi: “Vì sao muốn dẫn con đi gặp lãnh đạo học viện quản lý?”

thật ra lúc này cô đã đoán được nguyên nhân.

Kiều Vũ Phân lo lắng nhất là thành tích học tập của Ôn Viễn rất nửa vời. “Nếu như mà cô thi tốt nghiệp trung học chưa biết sẽ tới đâu. Còn nữa, dựa theo cách nghĩ của Kiều Vũ Phân, con gái giữ ở bên cạnh sẽ tốt hơn. Nếu để tùy tiện đi học ở trường nào, lỡ như bị mấy tên con trai xấu bắt cóc rồi sao? Trường học ở thành phố B cũng không ít, nhưng mà thành tích của Ôn Viễn lại không tốt, chọn đi chọn lại cũng không hài lòng.

Rơi vào đường cùng, Kiều Vũ Phân mới nghĩ tới Ôn Hành Chi.

Thứ nhất chính là thân phận của Ôn Hành Chi. Anh không giống như Ôn Hành Lễ, là người trong thương trường, thiếu nợ tình người thì không tốt. Căn bản mà nói, anh là một thương nhân đang hoàng, giao thiệp cũng rộng, cho dù là nhờ người khác sau cũng có thể thỏa thuận lại giữa hai bên. Thứ hai là thái độ của ông nội Ôn, ông nội Ôn giáo dục Ôn Hành Lễ và Ôn Viễn rất nghiêm khắc, nếu như để cho ông biết thành tích học tập của Ôn Viễn không tốt phải nhờ tới sự giúp đỡ trong nhà thì con bé sẽ phải chịu khổ mất.

Ôn Viễn nghĩ lại chuyện này cũng rất hợp lý.

cô nhìn Ôn Hành Chi, do dự một lát sau đó vươn tay ra nắm lấy ống tay áo của anh. “Cháu không muốn học đại học B...”

Giống như đang làm nũng nhưng thái độ lại rất kiên cường.

Ôn Hành Chi cầm cổ tay cô, lau sạch vết nước sau đó lại buông ra một câu: “Tại sao?”

Đại học B, có bao nhiêu người muốn mà cũng không được vào. Bây giờ có một cơ hội ở trước mặt cô, vậy mà cô lại từ chối?

Ôn Viễn biết cô nghĩ như vậy nhiều người sẽ nói cô rất ngu ngốc. Nhưng mà cho dù như thế nào, trong lòng Ôn Viễn vẫn luôn giữ suy nghĩ mãnh liệt đó. cô không muốn học ở thành phố B, bây giờ mà đồng ý thì sau này sẽ rất khó đi.

Chỉ là suy nghĩ này cô tuyệt đối không để cho người nhà biết.

Nghĩ nghĩ một lúc cô lại kéo tay áo anh: “Chú, cháu biết cháu học không giỏi, nhưng gần đây đã cố gắng theo ý của chú rồi! Có thể để con thử một lần hay không?”

cô mở to mắt nhìn Ôn Hành Chi, bất luận là gì thì prong mắt cô đều thể hiện sự chân thành của mình. Ôn Hành Chi nhìn cô vài giây, nghiên cứu cho ra cảm xúc trong mắt cô, “Đây là quyết định của cháu?”

Ôn Viễn vội vàng gật đầu.

Ôn Hành Chi nhìn cô thêm lần nữa, lông mày anh chau lại rồi quay trở lại bàn làm việc.

Ôn Viễn không hiểu ý của anh đành phải nắm ngón tay anh đang để sau lưng: “Chú, cháu nói thật đấy! Thành tích học tập cháu bây giờ đã tốt lên. Chú không tin thì có thể hỏi cô Phương, các bài kiểm tra tiếng Anh đều đạt tiêu chuẩn...”

“Được.” Rốt cuộc Ôn Hành Chi nghe không vô nữa, ngắt lời cô.

Anh nhìn cô theo bản năng dùng tay che miệng, còn cái đầu lồi 'có vài cọng tóc chĩa lên trông rất buồn cười. Rốt cuộc lông mày anh cũng buông lỏng, anh buồn cười, “‘Chú biết rồi!’”

11. Chương 11

Cuộc thi kéo dài gần một ngày mới kết thúc. Thế là mất toi cả ngày chủ nhật, hơn nữa từ lúc Trần Dao thi xong thì như mất nửa cái mạng, không còn tâm trí đâu mà đi dạo nữa. Buổi chiều hai người bọn họ đón xe trở về thành phố B.

Hai ngày nay Ôn Hành Chi đi họp liên tục nên đã bố trí tài xế đưa hai người đến bến xe. Vé cũng đã mua xong rồi, nửa giờ nữa sẽ về đến nhà. Nhận sự giúp đỡ của Ôn Hành Chi nhiều như vậy nên trong thâm tâm Trần Dao thấy rất áy náy, vốn định thừa dịp trên đường đi đến bến xe nói cảm ơn, nhưng không ngờ tài xế lại tới đón bọn họ. Trần Dao thất vọng đành phải nhờ Ôn Viễn gửi lời dùm mình.

Tâm tình của Ôn Viễn đang không yên, cho đến khi về đến nhà thấy bà Thành và Kiều Vũ Phân hình như vẫn không biết chuyện kia thì mới yên lòng.

Nhưng mà hình như tình hình vẫn còn nguy hiểm, bà Thành nhìn thấy má cô sưng đỏ chưa tan thì kinh ngạc hỏi: “Cái con bé này, bị làm sao vậy chứ?”

Ôn Viễn chớp chớp mắt rồi nói ra lý do đã suy nghĩ trước đó: “Trong lúc ngủ không cẩn thận bị va vào, không có việc gì đâu mà bà Thành.”

Bà Thành tin cô không cẩn thận nên không hỏi nữa.

Do cuộc thi cuối kỳ đã sắp tới nên vừa hết ngày nghỉ thì Ôn Viễn vội vàng học tập. Những năm trước mỗi khi đến thi cuối kỳ là cô luôn vội vàng đến sớm đầu bể trán, năm nay bởi vì Ôn Hành Chi có yêu cầu cao nên áp lực càng lớn hơn, thậm chí ngay cả buổi sáng lúc vẫn còn đang ngái ngủ trên miệng cũng sẽ lẩm bẩm đọc từ vựng.

Bà Thành thấy cô như vậy cũng hơi đau lòng. Mà Kiều Vũ Phân thì lại thấy thật vui mừng. Bà nghĩ, Ôn Viễn cứ phát huy theo như tình trạng bây giờ thì chắc có lẽ có thể thi đậu được một trong những trường đại học ở thành phố B. Như vậy cũng không cần phiền đến Hành Chi mà Ôn Viễn vẫn có thể ở lại bên cạnh bà. Chẳng phải là vẹn cả đôi đường hay sao?

Nghĩ như vậy, Kiều Vũ Phân càng thấy vui mừng.

Ăn sáng xong Ôn Viễn liền đi lên trên nhà học bài. Mấy ngày nay biểu hiện tích cực của cô ngay cả bà mập cũng nhìn ra nên không còn soi mói cô giống trước như dây nữa. Điều này làm cho Ôn Viễn vui đi biết bao nhiêu áp lực, trong giờ nghỉ giải lao môn thể dục còn có thể trốn lên trên sân thượng, nhắm nháp một chút sữa tươi hương chuối.

“p-r-o-f-e-s-s-o-r——pro-fes-sor” Đọc từ “giáo sư” xong thì Ôn Viễn nhú mồm hút chút sữa tươi.

Tô Tịch ngồi song song với Ôn Viễn, cậu quay sang nhìn cô rồi nhếch môi cười, “Xem ra năm nay mình phải cố gắng thêm một chút rồi.”

“Hả?” Ôn Viễn không hiểu nhìn cậu.

Cậu nhẹ nhàng cười một tiếng, đưa tay sờ sờ cái mũi của cô, nói: “Bởi vì lại có thêm một người muốn giành danh hiệu đầu bảng với mình.”

Ôn Viễn chợt bị hành động thân mật của cậu làm giật mình, sau khi phản ứng được mới ngượng ngùng sờ sờ mũi rồi đặt hộp sữa vào giữa hai người, nhả mồm lại nói: “Cậu đừng có trêu mình, mình mà được trung bình thôi thì cũng vui rồi.”

Tô Tịch rất muốn làm như không thấy hành động vô ý xa lánh của cô. Cậu trầm mặc mấy giây, cuối cùng vẫn bật cười lên: “Viễn Viễn, sau này cậu muốn thi trường nào?”

Trong khoảng thời gian này, chủ đề này được nhắc tới thường xuyên làm Ôn Viễn không biết trả lời như thế nào. Cô gãi gãi đầu, nói: “Còn có thể tự chọn hay sao, tùy tiện thi một trường, học chỗ nào mà chẳng như nhau.”

Tô Tịch ừ một tiếng. “Cậu mà còn thi như vậy thì mình làm thế nào?”

“Gì chứ?” Ôn Viễn nhìn cậu giống như người ngoài tinh: “Cậu mà còn cần phải nghĩ sao, người năm nào cũng đứng đầu toàn trường như cậu thi trường nào mà chẳng đỗ.”

Lời khen như vậy không ai là không muốn nghe. Nhưng lúc này Tô Tịch chỉ nhàn nhạt nở nụ cười, nhìn chăm chăm vào một đám học sinh mặc đồng phục đang vung về tập luyện trên sân thể thao mà trầm mặc một hồi, rồi sau đó xoa xoa đầu của Ôn Viễn, đứng lên nói: “Đi thôi, một lát nữa phải vào lớp học rồi.”

Cực khổ suốt một tháng, những ngày cuối lại càng nặng nề, Ôn Viễn và các bạn đồng trang lứa cuối cùng cũng đã bước qua kỳ thi cuối kỳ. Rồi sau đó lại phải trải qua hai tuần lễ bổ túc mới được nghỉ đông.

Khi về đến nhà Ôn Viễn như cởi bỏ một lớp da ra, trong khoảng thời gian này cô quá mệt mỏi rồi. Vất vả khổ sở học tập lâu như vậy, mới đổi được tám mươi lăm điểm tiếng Anh.

Nhìn con số đỏ tươi trên phiếu điểm, Ôn Viễn mím môi tủi thân, hai mươi sáu chữ cái đúng là tử huyết của cô mà.

Thật đúng là càng sợ cái gì thì cái đó lại càng tới mau.

Vừa về đến cửa Ôn Viễn đã nhìn thấy một chiếc xe trông vô cùng quen mắt. Mí mắt liền giật giật, trong đầu nhảy ra năm chữ to: Chú út đã trở lại!

Ở ngoài cổng chính chần chừ thật lâu, Ôn Viễn vuốt vuốt tóc rồi mới đi vào.

Vào cửa chính mới phát hiện, người cha Ôn Hành Lễ đã lâu không gặp cũng đã trở về. Lần này thì tốt rồi Ôn Hành Lễ, Ôn Hành Chi, Kiều Vũ Phân. Ba nhân vật quan trọng đang ngồi ở trong phòng khách tán gẫu. Bạn học Ôn Viễn đứng ở ngoài cửa phòng khách run rẩy toàn thân.

Vẫn là bà Thành nhìn thấy cô trước, vừa đặt hoa quả lên bàn vừa gọi Ôn Viễn vào nhà. Ôn Viễn cũng hết cách rồi đành phải nhắm mắt đi tới.

Kiều Vũ Phân nhận lấy đĩa trái cây, cười nói: “Hành Chi không thường ở nhà, mỗi lần trở lại, đều được dì Thành đối đãi như khách quý.” Quét mắt nhìn Ôn Viễn đứng đó không xa nói: “Viễn Viễn, sao còn chưa chào hả?”

Ôn Viễn dạ một tiếng liền cắt lời: “Ba, chú út.”

Ôn Hành Lễ rất hiếm khi tươi cười với cô nhưng đoán chừng là nghe Kiều Vũ Phân nói trong khoảng thời gian này rất cố gắng nên cũng hòa nhã không ít. Mà Ôn Hành Chi bình thường cũng đã thấy bộ dạng hay khoe mẽ này của bà chị nên chỉ bình tĩnh nhún mày ngồi nghe.

Ôn Viễn cũng thường thấy dáng vẻ lạnh lùng điềm tĩnh kia nên cũng không lấy làm lạ chỉ bĩu môi, đang muốn lên lầu thì bị Kiều Vũ Phân gọi lại.

“Phiếu điểm đã mang về chưa?”

“À? Vâng....” Ôn Viễn gãi gãi đầu, lẩm bẩm trong lòng là tiêu đời rồi nhưng vẫn cố gắng bình tĩnh đưa phiếu điểm trong tay ra, sau đó cúi đầu thắt ngón tay vào nhau không lên tiếng.

Kiều Vũ Phân vừa nhìn thoáng qua, đã thể hiện vui mừng rõ ràng. Bà đưa tờ thành tích cho Ôn Hành Lễ, “Ông xem, tôi nói không sai chứ, trong khoảng thời gian này Viễn Viễn tiến bộ không nhỏ đấy. Nhất là môn tiếng Anh, trước kia đều là điểm kém vậy mà lần này thi được tám mươi lăm điểm”

Thân là quan chức trong Bộ Ngoại Giao nên Ôn Hành Lễ cũng có chút thiên phú đối với ngoại ngữ. Theo ông, thành tích như vậy cũng không phải là tốt lắm. Nhưng nếu là Ôn Viễn, thì ông phải thay đổi cách nhìn, đứa bé này được kết quả này cũng không phải một ngày hai ngày là có, điều này chứng minh nó đã rất cố gắng rồi.

“Không thể kiêu ngạo, biết không?”

Ôn Viễn gật đầu không ngừng, mới vừa thở phào nhẹ nhõm, thì Ôn Hành Chi vẫn ngồi ở một bên không lên tiếng lúc này lại chợt mở miệng: “Chị dâu, cho em xem phiếu điểm của Ôn Viễn một chút.”

Kiều Vũ Phân vừa kinh ngạc vừa vui mừng nhìn Ôn Hành Chi. Mặc dù chú em này bình thường là người hướng nội, không hay nói nhiều, nhưng bà có thể nhìn ra được, chú ấy cũng để ý đối với chuyện trước đây bà đề cập tới.

Mà Ôn Viễn khi nhìn thấy Ôn Hành Chi cầm bảng thành tích của mình thì trong nháy mắt lại chán nản cúi đầu. Không dám nhìn thẳng vào anh, chỉ dám đưa mắt liếc trộm.

Anh cúi đầu, ngón tay thon dài nắm thật chặt phiếu điểm, cho thấy anh đang cực kỳ nghiêm túc, hình như mỗi một môn đều phải xem cho kỹ.

“Ôn Viễn.” Rốt cuộc anh cũng ngẩng đầu gọi tên cô.

Cô nhóc liền dạ một tiếng, nhìn anh, chờ đợi câu nói tiếp theo.

Nhưng Ôn Hành Chi lại nhìn chằm chằm vào phiếu điểm một lát rồi đưa cho Ôn Viễn, hơn nữa lại còn nói hai chữ: “Không tệ.”

Không tệ? Đây là đang khích lệ cô sao? Ôn Viễn không hiểu ý tứ của anh.

Trong lúc Ôn Viễn nhấp nháy mắt nhìn anh thì Kiều Vũ Phân cười nói: “Chú út của con rất hiếm khi khen ai đấy.”

Ôn Viễn đành phải thu hồi tất cả nghi vấn, cười khúc khích hai tiếng.

[Website đăng truyện chính thức: diendan]

Gần tới năm mới nên Ôn Hành Chi rất hiếm khi ở nhà. Nhưng điều làm cho Ôn Viễn không hiểu chính là trong những ngày lễ mừng năm mới chú không về nhà, cho dù có về thì cũng sẽ không ngủ lại mà trở về ngủ ở nơi khác trong thành phố B. Càng làm cho cô không lí giải được chính là thái độ của ông nội. Bình thường ông luôn trách chú không về nhà nhưng đến năm mới thì lại không hề hối thúc, giống như trong lòng ông cũng biết chú ấy đi nơi đó vậy.

Ôn Viễn đã từng âm thầm đã hỏi bà Thành nhưng chỉ được nghe một câu : “Trẻ con không nên tò mò” rồi xong. Sau lần đó cô cũng không hỏi nữa, bởi vì bà Thành cũng sẽ không nói cho cô biết chuyện này, mà người trong nhà cũng sẽ không có ai nói với cô.

Sau khi tắm xong, Ôn Viễn mặc áo ngủ thoải mái nằm thẳng cẳng trên giường. Đang lúc lặn qua lộn lại không ngủ được thì bỗng nhiên trong sân lóe lên ánh đèn xe. Cô ngồi dậy nhìn qua cửa sổ liền nhận ra đó là xe của Ôn Hành Chi.

Tối nay chú ấy lại không ở nhà. Về phần vì sao phải ngủ ở nơi đó, sợ rằng chỉ có chính chú ấy biết mà thôi.

Ôn Viễn đột nhiên nảy sinh một ý tưởng thật kỳ quái. Bà Thành không phải đã nói, chú ấy không ngủ ở nhà thì sẽ đến ở một nhà khác không phải sao? Sao cô lại suy nghĩ nhiều như vậy chứ? Đi ngủ thôi.

Ôn Viễn nằm ở trên giường cố dỗ mình ngủ thì lại càng không ngủ được. Sau đó lại ngồi dậy, nhìn chăm chăm điện thoại trên bàn một lát, rồi cầm lên, bấm số.

Điện thoại đổ chuông mấy tiếng thì người bên kia bắt máy: “Alo.”

“Chú út, là cháu.”

“Đã trễ thế này, sao vẫn chưa ngủ?”

“Tí nữa cháu sẽ ngủ.” Ôn Viễn cười cười.” Cháu muốn nói cho chú thành tích của cháu.”

Tiếng nói của cô qua điện thoại nghe cực kỳ mềm mại, Ôn Hành Chi điềm tĩnh chớp mắt một cái mới nói: “Thế nào?”

“Lần này bài thi tiếng Anh hơi khó.” Thấy được đáp lại, Ôn Viễn lập tức nói: “Hơn nữa, hơn nữa.....”

“Hơn nữa cháu chậm chạp, cho nên mới không thể đạt tới yêu cầu của chú.” Ôn Hành Chi nhận lấy lời mở đầu của cô, không nhanh không chậm nói: “Điều cháu muốn nói, có phải là cái này hay không?”

Thật đúng là.

Ôn Viễn mím môi, suy nghĩ một chút, rồi nói: “Lần sau, cho dù như thế nào cháu nhất định sẽ khiến chú hài lòng!”

Dù là bây giờ anh không ở trước mặt cô, nhưng cũng có thể tưởng tượng được cô đang giơ tay lên bảo đảm. Ôn Hành Chi phát hiện, càng chú ý thì càng hiểu rõ cô bé này thật có nhiều chủ ý.

“Được rồi.” Ôn Hành Chi nói: “Mấy lời thề thốt của cháu tôi nghe chán rồi.”

“Vậy lần này, coi như đã vượt qua kiểm tra rồi nhé?” Ôn Viễn ôm điện thoại, vui vẻ đến không khép được miệng.

Không thể không nói, bạn học Ôn Viễn chính là loại người dễ dàng đắc ý vênh váo. Mới vừa được ân xá thì một giây kế tiếp liền bắt đầu khua chân múa tay. Nghe thấy giọng điệu của cô cũng biết cô đang vui mừng như thế nào rồi.

Nếu không kìm chế tốt thì Ôn Hành Chi đã muốn bật cười rồi. “Đi ngủ đi.”

“Chú út ngủ ngon!”

Giọng điệu dĩ nhiên là vừa kích động vừa vui sướng. Cúp điện thoại, Ôn Viễn lăn lộn mấy vòng ở trên giường rồi ngủ thiếp đi.

Cầm thấy Ôn Hành Chi gần đây ngày càng ôn hòa nên Ôn Viễn cũng không còn sợ anh như trước đây nữa. Mà lại vừa được nghỉ đông nên những ngày kế tiếp của bạn học Ôn Viễn trôi qua vô cùng thư thái.

Nhưng hình như không muốn nha đầu này thư thái như vậy nên sáng sớm Ôn Kỳ đã gõ cửa phòng cô dựng cô dậy. Ôn Viễn đang ôm Teddy ngủ say sưa, chăn bị vén lên nên cô hắt hơi vài cái rồi từ từ mở mắt.

Khi hoàn toàn tỉnh táo thì đã nhìn thấy kẻ đáng ghét nhất đứng ở đầu giường của mình, đã thế trong tay của người kia còn đang giữ chăn mền của cô lên nữa chứ. Ôn Viễn tức giận rời giường muốn xông vào đâm đá anh mấy cú nhưng không ngờ đều bị Ôn Kỳ dễ dàng chế ngự. “Đừng trách anh không nhắc nhở, ông nội đang ở dưới nhà lâu rồi, em mà náo loạn ở trên này thì chắc chắn lão nhân gia ở dưới sẽ nghe thấy đấy.”

Ôn Viễn cắn răng nghiêng lợi nói: “Ai cho anh vào phòng em, vén chăn của em lên nữa chứ? Làm sao anh lại đáng ghét như vậy!”

Ôn Kỳ nhặt đồng hồ báo thức bị cô đá lăn lông lốc trên sàn nhà lên đặt ở trước mặt của cô: “Tự nhìn xem bây giờ là mấy giờ rồi, cứ chờ mà bị mắng đi.”

Ôn Viễn nhìn chằm chằm vào đồng hồ báo thức, tức giận trợn mắt lườm Ôn Kỳ một cái, xuống giường chuẩn bị thay quần áo. Ôn Kỳ đi theo phía sau cô, quét mắt một vòng vào tủ treo quần áo, sau khi chắc chắn lắc đầu một cái thì chọn một bộ mà anh nhìn vừa mắt đưa cho cô. “Mặc bộ này đi.”

Ôn Viễn đoạt lại quần áo rồi nói. “Quần nhiều quá rồi đấy. Em muốn thay quần áo rồi, sao anh còn không đi?”

Ôn Kỳ hừ một tiếng, đi tới cửa liếc mắt thấy cô đang cầm bộ quần áo chần chừ do dự không quyết thì nói: “Mặc bộ anh đưa cho em đi, hôm nay trong nhà có khách.”

Có khách?

Ôn Viễn chớp chớp mắt, nhanh chóng thay đổi quần áo rồi đi xuống lầu.

Ở lầu một, mọi người đang cực kỳ bận rộn.

Bà Thành đang ở trong phòng bếp cắt trái cây, Kiều Vũ Phân đang ngồi bên cái bàn tròn nhỏ pha trà, thấy Ôn Viễn từ trên lầu đi xuống liền vẫy vẫy tay: “Con mang trà cho ông nội con ở ngoài phòng khách đi.”

Ôn Viễn khó hiểu: “Ông nội ở phòng khách tiếp khách sao?”

Từ trước tới nay ông nội đều tiếp khách ở thư phòng, sao lần này lại đổi sang phòng khách chứ? Ôn Viễn buồn bực bưng khay, từ từ đi tới phòng khách.

Hôm nay cách ông cụ chiêu đãi khách có chút đặc biệt. Ông cụ trước đây đã từng lãnh đạo không ít binh lính, mỗi năm cứ vào thời điểm này trong nhà đều có mấy người đeo quân hàm trên vai tới chúc tết. Ôn Viễn cũng đã sớm quen với những cảnh này, lại được Kiều Vũ Phân dạy dỗ gọi chú chú, bác bác vô cùng thuận miệng.

Nhưng lần này lại không giống. Hôm nay người mà ông nội tiếp đãi lại là một phụ nữ trẻ tuổi. Ôn Viễn đứng ở một bên, không biết xưng hô như thế nào, lúc đó cô ta lại lên tiếng giải vây cho cô: “Đây là Viễn Viễn sao, đã lớn như vậy rồi.”

Giọng nói tuy rất thân thiết, nhưng đối với lời nói của người phụ nữ trẻ đẹp này Ôn Viễn nghe thế nào cũng thấy khó chịu. Cô đưa mắt nhìn sang ông nội, ông Ôn cười giới thiệu: “Đây là Tần Chiêu con gái của bác Tần, lúc cháu còn rất nhỏ cô ấy đã đến Mĩ du học, chắc hẳn là cháu không nhớ rồi. Nói về vai vế thì cháu phải gọi Tần Chiêu là chị.”

Bác Tần này Ôn Viễn cũng biết. Bởi vì bác ấy và Ôn Hành Lễ cùng làm ở Bộ Ngoại Giao, quan hệ cũng khá thân, hàng năm cứ gần đến tết lại tới nhà thăm hỏi một chút, Ôn Viễn cũng đã gặp qua nhiều lần rồi.

Thế nhưng quả thật đây là lần đầu tiên Ôn Viễn thấy Tần Chiêu. Khuôn mặt tinh xảo như ngọc tạc giống bác Tần mấy phần, đôi mắt thâm thúy lấp lánh ánh nước vô cùng sáng ngời, nở nụ cười thản nhiên mà nói: “Để bác phải giới thiệu như vậy, làm cho cháu trẻ hơn không ít rồi.” Nói xong nhìn về phía Ôn Viễn, “Thật ra thì, cô chỉ nhỏ hơn chú út cháu hai tuổi.”

“À, vâng.” Ôn Viễn gãi gãi đầu, giả bộ ngu ngơ.

Cô ta giới thiệu như vậy làm cho Ôn Viễn càng không biết nên xưng hô như thế nào, để bình trà xuống rồi lập tức trốn vào trong sân.

Mới vừa chạy tới sân, liền bị người nào đó lôi lại, Ôn Viễn nghiêng đầu tức giận mắng Ôn Kỳ: “Anh làm gì thế?”

“Gặp quỷ hay sao mà chạy nhanh như vậy.” Ôn Kỳ dạy bảo cô một câu rồi cúi đầu lau tóc của mình.

Ôn Viễn nhìn anh như vậy thì xì cười, “Anh làm thế nào mà tóc anh đầy nước thế.”

“Không cho cười!”

Ôn Viễn cố gắng nín cười, kéo Ôn Kỳ vào trong sân hỏi: “Hôm nay người tới nhà chúng ta anh có quen hay không?”

“Không quen.” Ôn Kỳ trở mặt ngay.

Ôn Viễn phồng má.”Thật?”

“Hỏi cái này làm gì?”

“Muốn hỏi thì hỏi chứ sao.”

Ôn Kỳ quay sang đưa khăn bông trong tay cho cô: “Lau khô tóc cho anh, phục vụ anh cho tốt thì anh sẽ suy tính xem có nên nói cho biết em hay không?”

Ôn Viễn tròn mắt nhìn cái ót của anh một lát, mím môi lấy khăn rồi vò loạn trên đầu anh.

“Em đừng có làm rối!” Ôn Kỳ cười xấu xa dạy dỗ cô: “Anh không hiểu bình thường em biết được cái gì? Tần Chiêu mà lại không biết? Đó là nghệ sĩ Piano nổi tiếng khắp nước, có biết vì sao cô ta trở về không? Cô ta vừa ký hợp đồng với một công ty nước ngoài đấy.”

Ôn Kỳ vốn có hai sở thích. Một là thể thao, hai là âm nhạc. Dưới sự ảnh hưởng của anh, lâu dần Ôn Viễn cũng mưa dầm thấm đất.

“Không phải anh nói những thứ kia đều trình diễn quá máy móc, không truyền cảm chút nào sao?”

“Đó là những người không có nổi tiếng.”

Ôn Kỳ cười nhạo một tiếng, ánh mắt lơ đãng quét qua người đang lắc mình vào cửa, nhanh chóng giựt lấy khăn lông từ trong tay Ôn Viễn. Ôn Viễn đang thấy buồn bực thì nhìn thấy Ôn Hành Chi mặc nguyên bộ tây trang màu đen đang từ từ đi vào.

“Hai người các cháu đứng lý ở đây làm cái gì?”

Ôn Hành Chi liếc mắt nhìn Ôn Kỳ, chỉ nghe anh cười hì hì hai tiếng, bỏ lại một câu “Trao đổi tình cảm” rồi chạy vào nhà. Ôn Viễn nghe được thật muốn chém anh một dao.

Trong lúc Ôn Viễn cắn răng nghiêng lợi thì Ôn Hành Chi đã đưa tay đặt lên đầu của cô. Ôn Viễn tuy không kịp phòng bị, nhưng theo bản năng lui về phía sau trốn đi, liền bị khiển trách :” Đừng động.”

Nói xong lấy một sợi lông ngấn màu nâu từ trên đầu cô xuống, Ôn Viễn vừa nhìn, liền nhận ra đó là lông của con gấu Teddy mỗi đêm cô ôm đi ngủ.

Ôn Viễn nhìn chằm chằm sợi lông đặt ở trên lòng bàn tay, mặt như đưa đám: “Sao không ai nhắc cháu chứ...làm cháu chạy lung tung khắp nơi.”

Ôn Hành Chi thấy cô rối rắm như vậy bỗng nhiên thấy buồn cười.”Nghỉ đông không học tập, lại chạy ra sân diễn trò với Ôn Kỳ. Ôn Viễn, có phải cháu cảm thấy gần đây tôi không có thời gian quản cháu đúng không?”

Ôn Viễn có chút chột dạ, im lặng nửa ngày, mới thốt ra một câu: “Học tập và vui chơi phải kết hợp nhau, không thể luôn học bài được.”

Ôn Hành Chi liếc nhìn cô một cái, không giáo huấn nữa, xoay người đi vào bên trong.

Ôn Viễn le lười với bóng lưng của anh, một lát sau thấy không có gì vui nên ngoan ngoãn đi theo anh vào phòng khách.

Trong phòng khách, ông cụ và Tần Chiêu đang nói chuyện rất vui vẻ.

Ôn Viễn vì đã nghe Ôn Kỳ kể chuyện nên khi đi vào liền nhìn đôi bàn tay của Tần Chiêu. Mảnh khảnh thon dài, móng tay được cắt dũa gọn gàng, đôi tay này, khi múa trên bàn phím nhất định sẽ rất đẹp.

Ông cụ nhìn thấy Ôn Hành Chi đi vào thì vui vẻ gọi anh: “Con đã đến rồi, mau tới đây nói chuyện với Tần Chiêu này.”

Nghe thấy lời của ông cụ, Tần Chiêu liền đứng lên, nở nụ cười nhẹ nhàng nhìn Ôn Hành Chi: “Bác cũng ở chỗ này, nên em không biết xưng hô thế nào.” Nói xong liền đưa tay phải ra: “Lại gặp mặt rồi.”

Tất nhiên là Ôn Hành Chi không nghĩ tới nhìn thấy Tần Chiêu ở trong nhà, trầm ngâm chốc lát, chân mày thoáng nhíu lại rồi bắt tay cô ta: “Hoan nghênh trở lại.”

Thật ra thì Tần Chiêu đã biết Ôn Hành Chi từ lâu rồi.

Từ lúc Tần Chiêu học Piano ở trong học viện âm nhạc tại Mỹ, khi đó Ôn Hành Chi cũng đang học ở Mỹ. Bởi vì hai nhà có giao tình nên cha của Tần Chiêu nhờ vả Ôn Hành Chi giúp đỡ con gái của mình. Sau này Ôn Hành Chi đến Anh mà Tần Chiêu ký hợp đồng biểu diễn nghệ thuật nên đến Đức, từ đó về sau hai người không gặp lại nhau nữa.

Ông cụ Ôn nhìn Tần Chiêu nhã nhặn, “Nghe nói trong khoảng thời gian này cháu còn tham gia biểu diễn, cũng sắp bước sang năm mới rồi mà còn bận rộn vậy sao?”

Tần Chiêu cười nhẹ: “Vốn là muốn nghỉ ngơi, nhưng buổi biểu diễn hơn hai ngày ở Pauli do giáo sư Trần Khôn Bình làm nhạc trưởng, lại có vài người bạn ở nước ngoài đến nên cháu đồng ý. Nếu bác có thời gian thì mời bác đến nghe một chút.”

“Ừ, nhưng ta nghe không được.” Ông cụ Ôn vội khoát tay: “Cho ta nghe kinh kịch thì còn tạm được.”

“Cháu về nước biểu diễn mà bác không đến cổ vũ sao ạ, cháu còn chuẩn bị cho bác hai vé đây này.” Nói xong còn lấy ra hai tấm vé.

Ông cụ cười cười, tiện tay đưa vé cho Ôn Hành Chi, “Như vậy thì con đi thay cho cha đi.”

Ôn Hành Chi cầm vé cười, “Người tha cho con, hai ngày nữa con bay đến Luân Đôn rồi, nếu con cầm thì thật sự quá lãng phí.”

Tần Chiêu không ngờ anh sẽ cự tuyệt, sững sốt một chút rồi nói: “Là bài hát anh thích đấy.”

Bài hát Shostakovich này cô ta nhớ anh đã từng nói qua, là bài hát thể hiện lòng tự tôn về dân tộc hay nhất của người Nga.

“Tôi thật sự không có thời gian.” Ôn Hành Chi cười cười xin lỗi, suy nghĩ một lát gọi Ôn Kỳ tới đưa vé cho cậu, “Không phải cháu vẫn muốn nghe giáo sư Trần biểu diễn sao?”

Ôn Kỳ đã muốn đi từ sớm rồi, dĩ nhiên là không khách khí chút nào liền nhận lấy ngay: “Cám ơn chú út! Cháu sẽ tìm bạn cùng đi.”

“Không cần tìm, có sẵn rồi.”

“Người nào?”

“Ôn Viễn.” Ôn Hành Chi nói: “Mang theo Ôn Viễn cùng đi đi.”

Đối với sự hun đúc lâu dài của Ôn Kỳ với các đại danh gia trong làng âm nhạc mà nói, trình độ thưởng thức của Ôn Viễn có thể xưng là đàn gảy tai trâu. Mang một người như thế đi nghe nhạc hội mà cậu đã mong muốn đã lâu thì Ôn đại thiếu gia cảm thấy không cam tâm.

Ôn Viễn cũng có chút buồn bực. Cô đương nhiên là không muốn đi, nhưng không đợi cô mở miệng cự tuyệt, ông nội đã cười nói: “Vậy cũng tốt, nha đầu này nghịch ngợm đã quen, nên cảm thụ thêm âm nhạc để tu tâm dưỡng tính.”

“Ông nội!”

Ôn Viễn không thuận theo đứng dậm chân, mím môi trợn mắt nhìn người kia một cái. Lần này thì tốt rồi, ông nội đã lên tiếng, không đi cũng phải đi.

12. Chương 12

Đại nhạc hội sẽ diễn ra vào chủ nhật.

Buổi tối, Ôn Kỳ gõ cửa gọi. Ôn Viễn dĩ nhiên là rất không vui nên tùy tiện mặc vào một bộ quần áo rồi đi xuống lầu. Ôn Kỳ day day huyết thái dương, cổ kìm nén để không bốc hỏa, giơ tay xách cổ cô quay lại phòng, tự chọn một bộ tương đối trang trọng đưa cho cô mặc vào.

Ôn Viễn vừa lấy tay cầm bộ váy tám trăm năm không mặc một lần kia vừa quay sang hỏi Ôn Kỳ: “Em với anh thương lượng chuyện này có được hay không?”

“Miễn đi.” Ôn Kỳ liếc nhìn cô em nói thêm: “Phải để cho em dùng đến hai từ thương lượng này thì bình thường đều không phải là chuyện tốt gì.”

Miệng của Ôn Viễn méo xệch: “Không đi không được à?”

Ôn Kỳ hừ một tiếng, thay cho câu trả lời.

Lái xe gần nửa giờ mới đến được nhà hát Pauli. Hôm nay thành phố B có tuyết rơi nhưng vẫn không ngăn được một đoàn dài xe đang đỗ trước cửa nhà hát. Ôn Viễn hắt hơi một cái, nhắm mắt đi theo phía sau Ôn Kỳ.

Trong đại sảnh đã có không ít người, nhìn dáng dấp đều giống như tới đây để thưởng thức âm nhạc. Bên trong cũng không ít người quen biết Ôn Kỳ, bọn họ cười cười chào hỏi với anh, trong khi đó Ôn Viễn vẫn nấp ở sau lưng không dám lộ diện. Những người này trong giới quan trường đều có quan hệ với Ôn gia, cho dù thường lui tới trong nhà nhưng Ôn Viễn cũng không quen thuộc, thậm chí là còn không nhớ ai vào ai.

Mà Ôn đại thiếu cũng không có kiên nhẫn để ứng phó liền treo trên mặt vẻ hăng hái nhiệt tình đi xuyên qua đám người, mang theo Ôn Viễn đi đến một cánh cửa bên cạnh đại sảnh.

Còn chưa đi vài bước, liền nhìn thấy Tần Chiêu đứng ở cửa .

Cô ấy đang đứng ở đó nói chuyện với một người. Tóc dài đến eo được buộc lên thật cao, tuy không sử dụng nhiều đồ trang sức nhưng lại tỏ rõ vẻ hào phóng, ưu nhã. Hôm nay cô ấy mặc một bộ lễ phục truyền thống rất hoa lệ tôn lên vóc dáng hấp dẫn quyến rũ nhưng cũng tạo nhả của mình lên.

Ôn Viễn nhìn cô ấy cảm thấy hai mắt liền tỏa sáng. Ôn Kỳ thấy ánh mắt của cô chợt lóe, không khỏi cười nhạo một tiếng: “Xem ra Tần Chiêu cũng đủ thông minh.”

“Nói thế là ý gì?” Ôn Viễn chớp mắt hỏi.

Ôn Kỳ nhếch môi còn chưa tới kịp trả lời, đã nhìn thấy Tần Chiêu không nhanh không chậm bước đến chỗ của hai người.

“Hai người tới rồi.”

Ở trước mặt mỹ nữ như Tần Chiêu, Ôn Kỳ liền thể hiện thái độ thân sĩ của mình. Ôn Viễn thấy cô ấy đưa tay qua, sưng sốt một chút, rồi mới bắt tay. Đây là lần đầu tiên cô sờ vào tay của nghệ sĩ Piano nên theo bản năng liền nắm lại.

Khi buông tay ra liền nhìn thấy Tần Chiêu cười híp mắt nhìn mình, hình như cô ấy đã phát hiện ra ý đồ của cô rồi thì phải. Ôn Viễn nhất thời thấy ngượng ngùng, liền cho tay lên vuốt vuốt tóc theo thói quen.

“Đi vào trước đi, hôm nay cô tương đối bận rộn, nên không dẫn hai cháu qua được.”

Ôn Kỳ cũng thường tới đây, dĩ nhiên là rất thông thuộc địa hình. Ôn Viễn đi theo sau anh, khi tìm được chỗ ngồi liền thở phào nhẹ nhõm. Bây giờ còn cách giờ biểu diễn nửa tiếng, mà chỗ ngồi đã đầy hơn phân nửa, Ôn Viễn lẩm lét nhìn trái nhìn phải một chút, rồi buồn chán rụt về.

Chợt nhớ tới cái gì liền kéo ống tay áo của Ôn Kỳ nói: “Đúng rồi, mới vừa rồi, tại sao anh lại nói cô ấy đủ thông minh?”

Ôn Kỳ đang xem danh mục biểu diễn, nghe cô hỏi cũng không ngẩng đầu lên, chỉ nói: “Tí nữa xem tiết mục độc tấu thì sẽ biết.” Có lẽ lại nghĩ đến nói như vậy thì nha đầu này cũng không nhìn ra manh mối gì, nên Ôn Kỳ lại nói tiếp: “Lần biểu diễn này tổng cộng có hai nữ nghệ sĩ Piano, một người khác so với Tần Chiêu nổi danh sớm hơn, danh tiếng trên trường quốc tế cũng lớn hơn cô ấy.”

Ôn Viễn nghe anh nói một cách hăng say như vậy, không khỏi tò mò hỏi: “Anh thích?”

“Nếu như cô ấy có thể đem năng lực chú ý của mình chia một ít cho khả năng biểu diễn thì anh có thể sẽ thưởng thức một chút khả năng trình diễn này.”

Ôn Viễn: “....”

“Nói trắng ra là người kia so cái gì cũng hơn Tần Chiêu, cái làm mọi người chú ý hơn đó chính là mỗi lần biểu diễn cô ấy đều ăn mặc hết sức xinh đẹp.” Nói xong, Ôn Kỳ cũng không chút để ý liền cười cười: “Có thể thấy được, coi như gương mặt xinh đẹp của Tần Chiêu cũng không phải không có ích nhưng dù sao thì cũng hơi tầm thường.”

Ôn Viễn bị anh quay mòng mòng có chút choáng váng, yên lặng phản ứng một lát cũng đã đến giờ mở màn rồi.

Ở trên đường tới đây, Ôn Viễn chỉ sợ mình vừa nghe đã liền ngủ mất rồi, nhưng thật đến khi màn đầu tiên trình diễn lúc âm thanh hòa tấu vang lên thì Ôn Viễn vẫn nghe rất nhập tâm. Tần Chiêu là người biểu diễn cho chương nhạc thứ ba, lúc cô ấy ra sân khẩu rất lễ phép cúi chào bốn phía, sau đó liền ngồi vào ghế đàn.

Cử chỉ này ở trong mắt của Ôn Viễn, mỗi một động tác cũng đều lộ ra vẻ ưu nhã, chuyên nghiệp. Đoạn nhạc tiếp theo vốn đang trầm thấp đè nén cũng bởi vì sự xuất hiện của cô mà lóe lên một chút ánh sáng.

Đôi tay kia như cắt giấu mạch nước ngầm mãnh liệt, sóng to gió lớn của bài hát được cô diễn tả rất tốt, khi phần trình diễn kết thúc thì lập tức trong nhà hát vang lên tiếng vỗ tay như sấm.

Ôn Viễn ngồi ở đó nhìn Tần Chiêu đang ngồi trên ghế đàn nở nụ cười tươi rói, chỉ cảm thấy giờ phút này cô ấy vô cùng động lòng người. Hít sâu một hơi, Ôn Viễn dùng sức vỗ tay tán thưởng.

Lúc buổi biểu diễn kết thúc, Tần Chiêu lại mang đến cho Ôn Kỳ một kinh hỉ. cô ấy nói rằng Ôn Kỳ vẫn luôn ngưỡng mộ giáo sư Trần Khôn Bình nên hôm nay khó có được rảnh rỗi, muốn mời anh đến gặp mặt. Ôn Kỳ từ lúc nhỏ đã chịu sự giáo dục của gia đình nên đối với âm nhạc nhất là chỉ huy dàn nhạc vẫn cảm thấy rất hứng thú. Nhưng bởi vì cha không đồng ý, lên lúc lên đại học vẫn lựa chọn chuyên ngành tài chính để học, xem âm nhạc như một sở thích nghiệp dư mà thôi. Hôm nay có cơ hội như thế đương nhiên sẽ không cự tuyệt.

Ôn Viễn cảm thấy nhàm chán, quyết định đi ra trước. Chỉ là vừa mới đi ra cửa bên cạnh liền nhìn thấy Tần Chiêu đi về phía mình. Mới một lát mà cô ấy đã đổi sang một bộ quần áo thoải mái hơn nhiều. không xinh đẹp động lòng người như lúc trước nhưng lại dịu dàng hơn rất nhiều.

cô ấy lấy cặp kính che khuất nửa gương mặt đang đeo xuống, cười cười nhìn về phía Ôn Viễn. “đi thôi, cô đưa cháu về nhà.”

Ôn Viễn nhìn cô ấy theo bản năng liền cự tuyệt: “không cần phiền đến cô đâu, cháu về với anh trai được rồi.”

“Anh trai cháu đang trò chuyện với giáo sư Trần rất vui vẻ, nếu cháu muốn chờ sợ rằng cũng khá lâu đấy.” Tần Chiêu cười nói tiếp: “đi thôi, cô cũng đã nói với cậu ấy rồi.”

Ôn Viễn do dự mấy giây, đi theo Tần Chiêu ra xe.

Tần Chiêu cảm thấy nha đầu này rất buồn cười, thấy cô đã thắt dây an toàn, liền khởi động xe “Yên tâm, sẽ không đem cháu đi bán đâu.”

Ôn Viễn nghiêm túc nhìn cô ta một cái, sau khi phát hiện là khi tiếp xúc một mình với cô ta thì trong lòng vẫn còn có chút khẩn trương.

Ôn Viễn đem nguyên nhân quy kết lên trên người của Ôn Hành Chi. Chú ấy là trưởng bối của cô, mà Tần Chiêu lại là bạn của trưởng bối, khó tránh khỏi cũng sẽ mang đến áp lực giống nhau.

“Khúc nhạc kia có dễ nghe không?”

“Hả?” Ôn Viễn trở mắt trong chốc lát mới phản ứng kịp, không ngừng gật đầu: “Dễ nghe, cực kỳ dễ nghe.”

Tần Chiêu nghe cô nói vậy liền quay đầu nói một câu: “Xem racô trình diễn vẫn chưa đủ tốt rồi.”

Ôn Viễn không hiểu, rõ ràng đã nói là dễ nghe mà?!

Như cảm nhận thấy vẻ không hiểu của cô, Tần Chiêu liền cười nhạt giải thích. “Trong mắt của tôi, âm nhạc không chỉ hưởng thụ bằng đôi tai. Có âm nhạc, là có thể khống chế được tinh thần và ý chí của con người. Lần đầu tiên nghe hết bài hát này cô đã bị đè nén chừng mấy ngày mới dần tiêu bớt. ”

Ôn Viễn có chút như đưa đám: “Cháu...cháu không hiểu lắm.”

“không sao, lần sau nếu như có cơ hội cô sẽ mời cháu nghe một bài thật vui vẻ.” Tần Chiêu cười tự đắc, cân nhắc một chút liền hỏi: “Chú của cháu gần đây rất bận sao?”

“À? Chú ấy có chút bận rộn, mấy ngày nay hình như không ở trong nước.”

“đi Anh sao?”

Ôn Viễn gật đầu: “Cháu nghe anh trai nói, hàng năm vào thời điểm này chú ấy rất bận, cho nên không thường ở nhà.”

“không ở nhà để mừng năm mới sao?” Tần Chiêu có chút kinh ngạc hỏi, sau khi lấy được đáp án khẳng định lại không nhận được mà cười nói: “Như thế thì vài năm nay anh ấy không có gì thay đổi cả, làm việc không muốn sống nữa rồi.”

Nghe được những lời này, Ôn Viễn cũng không nói gì.

Bên trong xe yên lặng một lát không bao lâu nữa là đến nhà họ Ôn rồi, Tần Chiêu lại hỏi: “Ôn Viễn, những năm này, chú của cháu đều một mình ở nước ngoài sao?”

“Hả?”

Ôn Viễn chớp mắt nhìn cô ta, không thể lý giải được hết ý nghĩa của câu hỏi kia. Mà Tần Chiêu chợt thả tốc độ, trên nét mặt liền có một tia thẹn thùng. May mà bốn phía đều sáng trưng nên không nhìn rõ, lúc này mới nói tiếp: “cô muốn nói, chú của cháu không có bạn gái sao?”

Ôn Viễn bị cô ấy hỏi có chút lơ mơ, nghiêng đầu mờ mịt nhìn cô ấy một lát mới thì thầm nói: “Cháu...cháu không rõ lắm....”

Mà Tần Chiêu cũng bị vẻ mặt mê man của cô chọc cười, lúc lái đến ngoài cửa lớn của nhà họ Ôn, liền quay đầu sang nhìn Ôn Viễn, gần từng chữ hỏi một câu khiến Ôn Viễn lại càng không biết nên trả lời như thế nào.

“Cháu thấy, nếu cô theo đuổi chú út của cháu thì anh ấy sẽ không cự tuyệt chứ?”

Phản ứng đầu tiên của Ôn Viễn là mở to hai mắt.

Theo đuổi chú Út? một người lạnh nhạt lại xa cách như vậy, vẫn còn có phụ nữ muốn theo đuổi? Ôn Viễn muốn >_<>

Đoán chừng Ôn Viễn bị người nọ áp bức đã lâu. Nên cô hoàn toàn bỏ quên điểm quan trọng nhất, người đàn ông kia vốn luôn có lực hấp dẫn trí mạng.

Tại thành phố T.

Còn hai tuần nữa là chính thức bước sang năm mới, một trận tuyết lớn vừa đổ xuống thành phố liền mang đến không khí của năm mới đến rõ ràng. Tại tòa nhà GP các bộ phận người đến người đi nườm nượp, bởi vì giờ phút này chính là thời điểm bận nhất vào cuối năm.

Sau khi cúp điện thoại, Ôn Hành Chi lấy áo khoác từ trên giá xuống, vừa đi vừa phân phó cho trợ lý Ninh. Trợ lý Ninh vội vàng ngừng đầu lên cúp điện thoại, rồi báo cáo công việc hiện tại, sau đó thu dọn đồ đạc cùng anh đi xuống lầu. Ban quản trị vừa ký một hợp đồng chính thức với GP, nên tối nay muốn đặt mấy bàn rượu ở một khách sạn lớn của thành phố T, bên GP cũng có không ít người đi nên Ôn Hành Chi làm chủ phải chịu trách nhiệm tham gia tiếp đón.

Ban quản trị vận hành độc lập nhưng cũng có chính phủ làm hậu thuẫn nên dĩ nhiên không giống với các công ty khác. Lần này cùng GP hợp tác cũng là lần đầu gặp mặt, nhưng không nghĩ Ôn Hành Chi vừa mở miệng liền hứa chia lợi nhuận cao hơn gấp đôi. Làm ăn buôn bán đương nhiên là phải có lời. Mặc dù người đàn ông này há miệng muốn phí ỷ thác nhưng cũng là cái giá cao nhất trong ngành này rồi.

Là một người làm ăn, nhưng thứ mà Ôn Hành Chi ghét nhấps chính là tiệc rượu. Tửu lượng của anh tuy không tệ, nhưng đối với chuyện uống rượu như vậy nếu có thể tránh liền tránh, thật sự tránh không được thì không thể làm gì khác hơn là uống tương trưng một chút. Để cho anh có chút ngoài ý muốn chính là, hôm nay trong bữa tiệc này, phó phòng Lưu thế nhưng cũng có mặt lại còn dẫn theo cả con trai đi cùng.

Người nọ nhìn thấy Ôn Hành Chi liền có chút xấu hổ, dù sao lần trước uống rượu khinh suất mà đánh con gái nhà người ta. Lần này cha của cậu ta dẫn tới đây, cũng coi như có ý bồi tội. Nhưng quan sát sắc mặt của Ôn Hành Chi, lại thật nhìn không ra đầu mối gì, nhưng mà toàn thân tản mát ra một chút lạnh lùng không nên có ở phong cách của người thời nay.

Trong lòng Ôn Hành Chi cũng không coi cậu ta ra gì, nhưng cũng không thể hiện ra mặt, cũng coi như không nhìn thấy.

Sau khi qua ba lần rượu, phó phòng Lưu liền mang một ly rượu đi tới.

”Tổng giám đốc Ôn, hợp tác vui vẻ.

Điều kiện mà Ban trị sự mở cho GP có thể nói là những quy định không có giới hạn, so với những điều kiện lúc trước Ôn Hành Chi mở ra còn cao hơn 0.1. Đối với người chu toàn như Ôn Hành Chi dĩ nhiên là rõ ràng. Anh liền cười cười, không nhanh không chậm bắt tay một cái, cầm lên một ly rượu trắng gần cạnh nói: “Còn phải cảm ơn phó phòng Lưu rồi.”

“Ái chà, đâu có, đâu có.” Phó phòng Lưu làm bộ khiêm tốn cười cười, “Lần trước bởi vì con trai tôi hồ đồ nên có chút hiểu lầm, trong lòng nó cũng không yên cho nên muốn nhân cơ hội này nói lời xin lỗi với Tổng giám đốc Ôn.” nói xong liền nhìn về phía con trai của mình quát: “Còn không mau rót rượu!”

Ôn Hành Chi không biến sắc nhìn người nọ rót rượu ình, khi giờ ly rượu lên mới chính đáng hợp tình mà nhìn cậu ta một cái, làm cho cậu ta có chút sợ hãi. Lúc này Ôn Hành Chi mới nhận lấy ly rượu, uống một hơi cạn sạch.

Khi bữa tiệc kết thúc cũng đã gần mười giờ. Ôn Hành Chi vừa mới ngồi vào trong xe, liền phân phó trợ lý Ninh: “Tìm chỗ trống ở hạng mục của phó phòng Lưu, bố trí cho con trai của ông ta vào đó.”

Trước ăn đào, sau trả lại mặt. Đạo lý này Ôn Hành Chi dĩ nhiên là hiểu được, ngược lại anh còn nguyện ý giúp đỡ người ta, chỉ là nếu muốn vào GP thì thật đúng là không dễ dàng như vậy.

Trợ lý Ninh tự nhiên cũng hiểu, sau khi ghi nhớ liền nói với Ôn Hành Chi: “Mới vừa rồi trong nhà ở thành phố B có gọi điện thoại tới.”

Ôn Hành Chi nghe vậy lông mi khẽ nhúc nhích, Ông cụ mỗi lần đối với hành trình của anh đều nắm vô cùng chính xác. Tựa như lần này cũng vậy, ngày hôm qua mới từ Luân Đôn trở lại, hôm nay điện thoại liền trực tiếp gọi tới. Theo lời của anh cả Ôn Hành Lễ mà nói, ông cụ lúc còn trẻ không hổ là lính trinh sát, có hẳn một đội quân tình báo.

“Ông cụ nói gì?”

trợ lý Ninh suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn cười cười đem lời của lão gia tự thuật lại cho anh nghe. Ôn Hành Chi nghe quả nhiên nhú mồm, cuối cùng không nói gì dựa vào ghế ngồi, giấu mình vào trong vùng đất tăm tối.

Năm sau mới vào khai giảng, bạn học Ôn Viễn có thể nói là đang có những ngày vô cùng thoải mái nhàn nhã. Thứ không được hoàn mỹ duy nhất chính là, sắp bước sang năm mới rồi mà Kiều Vũ Phân vẫn bắt cở ở nhà, không cho cô chạy đi lung tung.

Từ ngày Ôn Kỳ dẫn cô đi nghe Tần Chiêu biểu diễn về thì từ đó về sau Ôn Viễn cũng chưa từng ra ngoài. Tần Chiêu thỉnh thoảng sẽ tới nhà thăm hỏi, nhưng Ôn Viễn lần nào cũng lấy cớ học tập mà trốn ở trong phòng, không đi xuống gặp. Tựa như phạm nhân vậy. Mà Tần Chiêu nhìn thấy cô cũng vẫn thông dong hào phóng như cũ, coi như không có chuyện gì xảy ra.

Mấy ngày nay Tần Chiêu cũng rất nổi danh. Thời gian trước đến các thành phố lớn trình diễn cũng tuyên truyền rầm rộ nên danh tiếng lập tức được đề cao, nghệ sĩ trẻ Piano có tài ở trong nước vốn đã ít, hơn nữa diện mạo của Tần Chiêu cũng tạo ưu thế không nhỏ, muốn không được chú ý cũng khó. Các video của Tần Chiêu biểu diễn ở nước ngoài trên internet số lượng người xem cũng liên tục tăng lên. Ôn Viễn cũng âm thầm mở ra xem, ở trong lòng lặng lẽ nghĩ nếu Ôn Hành Chi cùng với cô ấy đứng chung một chỗ thì như thế nào, nhưng lại cảm thấy không thoải mái.

một người như vậy, nếu thật sự theo đuổi chú Út, chỉ sợ chú ấy cũng sẽ không cự tuyệt?

Ôn Viễn cắn đầu ngón tay ngẫm nghĩ.

“Râm, râm, râm.”

Đây chính là cách gõ cửa điển hình của Ôn Kỳ, Ôn Viễn lầu bầu một tiếng, tắt những vwebsites có tin tức liên quan để Tần Chiêu rồi chạy ra mở cửa.

“Ở trong ở làm chuyện xấu gì đấy? Cửa còn khóa trái nữa!” Ôn Kỳ cà lơ phất phơ bước vào.

Ôn Viễn trừng mắt liếc anh một cái hỏi: “Có chuyện gì sao?”

Ôn Kỳ thấy cô trợn mắt, liền cười tà một tiếng, vuốt vuốt những sợi tóc đang dựng lên của cô xuống. “Tôi để chăm sóc em, sợ em cả ngày ở trong nhà buồn bực đến mốc lên rồi.”

Ôn Viễn không chút khách khí vuốt ve tay của anh.

Ôn Kỳ lượn vòng quanh một vòng, rồi ngồi xuống trước bàn máy vi tính, di di con chuột, rồi lại hăng hái gõ gõ, thấy Ôn Viễn đứng ôm gối Teddy không nhúc nhích nhìn anh chằm chằm.

Đưa tay ngắt mặt của cô: “Đừng có trừng anh, nói thật nhé, có muốn anh dẫn em đi chơi không?”

Ôn Viễn hoài nghi nhìn anh. “‘Khi nào thì đi chơi, mang em theo đi?’”

“Anh vì thấy em học tập cực khổ nên muốn khao em một chuyến, cơ hội mất đi sẽ không trở lại đâu đấy.”

Ôn Viễn bĩu môi. “đi chỗ nào chứ?”

“Khu du lịch núi Tước Lĩnh, đi tắm suối nước nóng, như thế nào?” Ôn Kỳ cười híp mắt nhìn Ôn Viễn đồng học có chút động lòng lại có chút trời rầm, cuối cùng vuốt đầu của nàng, ép mái tóc đang vểnh lên nói, “Thu dọn đồ đạc, thứ bảy lên đường!”

Trước tiên đi đến làng du lịch ở núi Tước Lĩnh vừa mới được khai phá mấy năm, rồi tắm suối nước nóng chảy qua khe núi, lại còn có núi xanh vây quanh nên cực kỳ yên tĩnh. một người bạn của Ôn Kỳ ở đó, nhiều lần mời anh đi đến chơi, nhưng vẫn không thu xếp được thời gian. Lần này không biết vì sao, Ôn Kỳ lại đồng ý tới chơi.

Núi Tước Lĩnh cách thành phố B gần ba giờ lái xe. sáng sớm thứ bảy lên đường, khi tới làng du lịch là mười giờ sáng, đúng lúc mặt trời lên cao. Ôn Kỳ đổ xe vào bãi đậu xe của một quán rượu, mới vừa cùng Ôn Viễn xuống xe đã nhìn thấy một người trẻ tuổi đi về phía anh.

“Ôn đại tiểu, rất hân hạnh được đón tiếp.”

Ôn Kỳ mỉm cười,ôm Ôn Viễn đứng ở một bên nói: “Dẫn vợ con tới thư giãn một chút.”

Người nọ nhìn Ôn Viễn, sững sốt một chút, không nhìn được mà chế nhạo: “Tôi nói này, anh không nói mang em gái đi theo nên tôi chỉ chuẩn bị có một phòng thôi,phải làm sao bây giờ đây?”

Ôn Kỳ tiện tay ấn đầu anh ta xuống. “Vậy thì chuẩn bị thêm một phòng nữa cho lão tử!”

Người nọ ôm đầu đi về phía trước. Ôn Kỳ xoa xoa cổ tay, nhìn về phía Ôn Viễn, thấy cô đang ngơ ngác ngác liền hỏi: “Sao thế?”

Chỉ thấy Ôn Viễn nhìn chằm chằm một chiếc xe, trong miệng lẩm bẩm nói: “Hình như em thấy xe của chú Út....”

Ôn Kỳ còn tưởng rằng mới vừa rồi nghe người ta nói đùa nên mới phản ứng không kịp, nhưng giờ phút này vừa nghe cô nói như thế, chỉ cảm thấy buồn cười: ‘Còn ngăn ra đó à? hiện tại chú Út còn kém em tám mươi giờ đây.’

Ôn Viễn cũng nhanh chóng hồi hồn, ngượng ngùng cười một tiếng.

Đúng vậy, cô đúng là ngớ ngẩn thật rồi, chú ấy làm sao có thể ở chỗ này được chứ.

13. Chương 13

Cất đồ của mình xong Ôn Viễn đi theo Ôn Kỳ ra ngoài thăm quan một chút. không bao lâu sau cô phát hiện, nơi này ngoài suối nước nóng ra còn có sân trượt tuyết nữa. Tuy nói lá gan của Ôn Viễn nhỏ, nhưng nhìn mọi người trượt tuyết thật high, thì hứng thú trong lòng liền rục rịch ngóc đầu dậy.

“Nhìn thú vị không?” Hai tay của Ôn Kỳ dút vào túi nhìn Ôn Viễn.

Thấy cô gạt đầu Ôn Kỳ cười hà hà không nể nang, từ lúc nhỏ anh đã yêu thích vận động rồi, sân trượt tuyết nào ở thành phố B mà chưa từng chơi qua một lần, kỹ thuật cũng rất thuần thục, vì vậy nhìn thấy cảnh này cũng không cảm thấy có gì mới mẻ cả. Tuy là đang cười cười, nhưng nếu để ý kỹ sẽ cảm thấy có cái gì đó không đúng. Ôn Viễn nhận ra trong mắt anh có ánh sáng đang phát ra!

“Đừng có dùng ánh mắt của Chi-bi Maruko mà nhìn anh như vậy” Ôn Kỳ bị cô nhìn chăm chú có chút rợn cả tóc gáy: “Có chuyện gì thì nói.”

“Em muốn trượt tuyết! Anh dạy cho em nhé!” Ôn Viễn nín thở nhìn tay của Ôn Kỳ, vô cùng khẩn thiết nhìn vào mắt anh.

“Nghĩ hay quá.” Ôn Kỳ không nói hai lời liền cự tuyệt, trời sinh tế bào vận động của nha đầu này đã không phát triển rồi, đi theo nó chỉ có nước gặp hạn.

Ôn Viễn thấy anh muốn đi thì cuống quýt lên. Lập tức níu chặt cánh tay của anh lằng nhằng. Hôm qua núi Tước Linh có một trận tuyết rơi, Ôn Viễn đạp xuống tuyết, bị anh kéo đi lên phía trước vài bước.

“Ôn Viễn, buông tay ra!” Ôn Kỳ cắn răng nghiêng lợi nhìn cô nói. Tuy cô không cần mặt mũi nhưng anh vẫn cần!

“không đâu.”

Ôn Viễn cũng không ngại mất thể diện, cứ mặc cho anh kéo về phía trước, không khác gì trượt băng cả.

“Ôn Viễn!”

Ôn Kỳ lại quát cô một tiếng, hai người giằng co một lát, cảm thấy hành động này quá khó coi nên Ôn Kỳ đành phải đầu hàng.

“Được rồi, được rồi!” Anh gỡ cái tay nắm chặt vào tay mình ra, thấy mặt cô vô cùng hả hê sau khi được nhứ thì tức giận bật cười.

Sân trượt tuyết ở núi Tước Linh tuy không lớn nhưng có một thời gian ở đây từng là trụ sở huấn luyện vận động viên trượt tuyết chuyên nghiệp, trên núi tuyết đọng dày đến một mét, mà đường trượt lại rất dài. Đối

với Ôn Kỳ mà nói thì vận động ở trên con đường trượt tuyết được xưng tụng là con đường dài nhất cả nước này cũng là một lựa chọn không tồi.

Nhưng mà, hiện tại. Anh nhìn tay chân Ôn Viễn vụng về trên ván trượt tuyết thì cảm thấy đau đầu.

“Anh đã nói với em như thế nào? Đầu tiên phải cố định trước mặt đã rồi mới cố định phía sau....” Ôn Kỳ cúi người chỉ cho cô: “Còn nữa, gậy trượt tuyết phải cầm chỗ cổ tay, như vậy mới không bay ra ngoài.”

“A, đúng rồi.”

Vừa nghe anh nói như vậy, Ôn Viễn lại luống cuống tay chân bắt đầu điều chỉnh. Vì không có tí kinh nghiệm nào nên kết quả dĩ nhiên là càng sửa càng loạn. Ôn Kỳ thở dài, ngồi xổm xuống trước mặt cô. Ôn Viễn nhìn vào xoáy tóc trên đỉnh đầu của anh có chút không phản ứng kịp, Ôn Kỳ vỗ vỗ vào bắp chân của cô nói: “Đứng ngay ngắn, lấy tay ra.”

Ở bên ngoài chơi nhiều năm như vậy người có thể để cho Ôn đại thiếu tự mình phục vụ như vậy đúng là không nhiều lắm.

“đi ván trượt tuyết vào rồi ra đứng trên đất bằng thích ứng một chút, đừng vào trong tuyết ngay. Chờ thích ứng được rồi thì hãy ra thử. không được bắt chéo ván trượt tuyết, nếu không rất dễ bị ngã” Lạch cạch một tiếng, Ôn Kỳ cố định ván trượt tuyết cho Ôn Viễn thật tốt, khom người nhìn thẳng vào cô hỏi: “Nhớ chưa?”

“Cám ơn, em vẫn chưa gốc đến trình độ đó.”

Ôn Kỳ buồn cười vênh khéo môi, chỉnh lại mũ cho cô, vỗ vỗ đầu của cô nói: “Được rồi, đi hai bước xem sao.”

Ôn Viễn chống gậy trượt tuyết xuống rồi đạp ván trượt tuyết, cẩn thận từng li từng tí đi về phía trước hai bước. cô phối hợp cũng không tệ, hơn nữa đất bằng phẳng cũng dễ đi hơn, Ôn Viễn đi được mấy bước thì từ từ thả lỏng người. Sau đó liền đứng lại, thở phào nhẹ nhõm.

Ôn Kỳ đi theo phía sau cô, thấy cô đã thích ứng được thì vuốt vuốt cằm, nói với cô: “đi lên trên kia thử thăng bằng một chút.”

Ôn Viễn nhìn mấy cái người ở trên dốc, đôi mày thanh tú không kìm được mà nhíu lại: “Sao lại đi ngang, thật là khó nhìn, trông giống như con cua vậy.”

Ôn Kỳ liền hừ một tiếng, đứng tại chỗ không nhúc nhích: “Chỉ sợ là ngay cả bước theo kiểu của con cua em còn không bước được ấy chứ.”

Coi thường cô sao! Ôn Viễn chu mỏ lên, chống hai cây gậy trượt tuyết xuống đất, duy trì thăng bằng, rồi từ từ trèo lên trên. Lúc này Ôn Kỳ cũng đã đi ván trượt vào, bắt đầu hành trình trượt tuyết của mình.

Tế bào vận động của Ôn Kỳ tốt hơn Ôn Viễn rất nhiều, hơn nữa lại vô cùng thông thạo nên có thể trượt rất điệu nghệ. Anh lao từ trên cao xuống, hai gậy và hai vai duy trì thăng bằng, cơ thể hơi nghiêng về phía trước, lao xuống càng nhanh. Động tác lưu loát, dáng người rất tự nhiên.

Đến khi Ôn Kỳ hưởng thụ xong, phanh lại thì anh chợt dâng lên một dự cảm xấu. Anh đưa mắt nhìn ra chỗ của Ôn Viễn thì quả nhiên không thấy bóng dáng của nha đầu kia đâu!

Đúng là không thể hy vọng cô ngoan ngoãn nghe lời được!

Ôn Kỳ cảm thấy hối hận quá. Chống gậy trượt tuyết lên gạt tuyết qua một bên vừa đi vừa nhìn chung quanh tìm Ôn Viễn, lúc vô tình nhìn thấy cô, sau khi sửng sốt một chút thì nghiêng răng nghiêng lợi. Còn chưa học bò đã lo học chạy, nha đầu này đang đứng trên cao suy nghĩ xem có nên lao thẳng xuống!

“Ôn Viễn!” Anh cũng không thềm để ý đến hình tượng nữa, rống hòng gọi cô: “Mau xuống ngay!” nói xong lại không nhận được hét lên tiếp: “Chậm một chút, người đừng nghiêng về trước nhiều như vậy, giữ vững trọng tâm!”

Ôn Viễn cảm thấy mình tính toán rất hợp lý rồi nhưng bị anh gào lên như vậy một bắt đầu có chút sợ, hơn nữa vì để tránh chạm vào người khác nên cô cố gắng giữ gậy trượt, giữ vững thăng bằng, căn bản không

nghe được Ôn Kỳ nói những gì nữa, chỉ cảm thấy tốc độ mình lao xuống càng lúc càng nhanh. Mà lúc này, cô lại chợt nhớ tới một vấn đề, cô còn không biết thắng lại!

“Em không biết thắng lại! Làm thế nào bây giờ!”

Ôn Viễn nhìn về phía Ôn Kỳ hô to, mà Ôn Kỳ cũng không nói gì, nhìn nha đầu này lao thẳng tới một bóng dáng màu đỏ, anh cúi người, ôm lấy mặt. Nội tâm không ngừng cầu nguyện, ông trời phù hộ này cho nha đầu này có thể đem ván trượt tuyết xé thành tám mảnh, nếu không thì phải ngã thảm đây.

Trong giây phút Ôn Viễn ngã xuống cô nhớ tới một câu nói mà mới vừa rồi trong lúc đi lên cô nghe được.

Trượt tuyết, ngã mấy lần thì sẽ biết cách trượt thôi. Mà lúc này cô mới có lần đầu tiên, mặc dù hơi khó coi một chút nhưng Ôn Viễn cảm thấy, ngã thế này so với ngã chống vó lên trời vẫn còn tốt hơn nhiều.

Ôn Viễn phun tuyết ở trong miệng ra, chống gậy trượt tuyết lên muốn bò dậy. Nhưng do ngã rất bất đắc dĩ nên khi đứng lên không có dễ.

Lúc này Ôn Viễn mới nhớ tới người vô tội vừa rồi bị cô va phải, cô ngẩng đầu lên nhìn trái phải một chút, phát hiện người nọ cũng đang lồm cồm bò dậy giống cô. cô gái đó may mắn hơn Ôn Viễn là đang có người đi tới vươn tay đỡ cô ta dậy.

Ôn Viễn ngẩng đầu nhìn người đang đỡ cô ta lên, nhìn cái cài áo của chiếc áo bành tô và cái quần tây trắng tấp ròi mới ngược mắt nhìn vào gương mặt đó, Ôn Viễn sợ ngây người!

Ôn Hành Chi! Là chú út Ôn Hành Chi!

Tiếp theo đó, cô lại ngây ngốc nhìn người phụ nữ mà anh đã đỡ dậy, hóa ra là Tần Chiêu!

Con người của Ôn Viễn rụt lại, hiển nhiên là bị kinh sợ. cô trợn tròn mắt, há hốc mồm, nhìn hai người ở trước mặt không thể tin được. Đợi một lát sau, cô nhận thức được một việc vô cùng quan trọng, một sự thật khiến cho cô vô cùng khó chịu đó chính là cô đã ngã sấp xuống trước mặt hai người này!

Ôn Viễn rất muốn đào ỉnh một cái hố sấn trượt tuyết này.

Tần Chiêu không giải thích được sao mình bị ngã bất ngờ vậy, cô ta cũng không quá am hiểu về trượt tuyết, khi trượt tuyết cũng có nơm nớp lo sợ ai dè lại đụng phải một người còn kém hơn cả mình.

cô ta nhúu đôi mày thanh tú, còn chưa kịp liếc mắt nhìn tên đầu sỏ gây nên đã nhìn thấy một cái tay đưa tới trước mặt mình. Ngẩng đầu nhìn lên, thì ra là Ôn Hành Chi.

“Ngã có sao không? Tôi đỡ cô.” Anh đưa mắt nhìn ra phía sau cô ta, nhàn nhạt hỏi.

“không sao.”

Tần Chiêu từ từ đứng lên. Ôn Hành Chi đứng ở một bên nhìn một lát, sau khi xác định cô ta không có gì đáng ngại thì buông tay ra, đi về phía người nào đó vẫn đang nằm ở trên tuyết.

Anh nhìn nha đầu kia vẫn nằm ở trên mặt đất với vẻ mặt vô cùng rối rắm, khe khom người xuống nói: “Cháu còn muốn nằm sấp trên đất bao lâu nữa?”

Giọng nói không khinh không giận, giống như người đang dọa sợ mọi người kia không phải là cháu gái của mình.

Ôn Viễn sau khi xác định không thể giả chết thì khẽ ngẩng đầu nhìn vào khuôn mặt không có biểu cảm gì kia, cười hi hi ha ha như muốn lấy lòng. Ôn Hành Chi cũng không để ý đến thái độ chân chó của cô, chỉ đưa tay ra để cho cô bám vào mà đứng lên rồi từ từ trượt đến trước mặt của Tần Chiêu.

Tần Chiêu đang đứng tại chỗ, hai mắt đen nhánh xinh đẹp khẽ trợn to, làm như bất ngờ khi thấy Ôn Viễn ở chỗ này. Cũng khó trách anh ấy lại ra tay đỡ cô ấy như vậy.

Ôn Viễn xấu hổ nhìn Tần Chiêu nói: “thật xin lỗi cô Tần, cháu mới vừa học trượt tuyết, còn chưa nắm rõ kỹ thuật trượt cho lắm.”

Vì lớn tuổi hơn nên Tần Chiêu đã sớm ổn định cảm xúc. cô ta chống gậy trượt tuyết nhìn Ôn Viễn cười ngọt ngào: “không bị làm sao là tốt rồi. Hai người không thông thạo va vào nhau, không ngã cũng khó.”

Ôn Viễn ngượng ngừng vuốt vuốt tóc.

Ôn Hành Chi nhú mày nhìn cô hỏi: “Đến đây với ai?”

Ôn Viễn cúi đầu chỉ chỉ vào Ôn Kỳ cách đó không xa đang đi về phía này.

Ôn Kỳ khi nhìn thấy Ôn Hành Chi thì hơi bất ngờ, nhưng nghĩ tới câu nói của Ôn Viễn lúc ở bãi đậu xe, lại thấy Tần Chiêu đứng bên cạnh anh thì đã hiểu rõ mọi chuyện. Anh nhắm mắt đi tới trước mặt Ôn Hành Chi, còn chưa kịp nói chuyện đã nghe thấy Ôn Hành Chi nói: “Cháu dạy con bé trượt tuyết?”

Ôn Kỳ liền khoát khoát tay: “Đừng, cháu làm sao dạy nổi học sinh này. Tự ý như vậy suýt nữa hù chết cháu rồi.”

nói xong liền nhìn thấy Ôn Viễn đang làm mặt quỷ với mình. Tần Chiêu cười khi một tiếng, mà Ôn Hành Chi cũng không khiển trách hai người nữa.

Ôn Viễn ngẩng đầu mắt liếc Tần Chiêu, rồi liếc sang Ôn Hành Chi, cúi đầu không nói thêm gì nữa.

thật ra thì ở bãi đậu xe, Ôn Viễn không có nhìn lầm. Xe đúng là của Ôn Hành Chi nhưng anh tới sớm hơn bọn họ cho nên không chạm mặt nhau.

Về phần Tần Chiêu, Ôn Viễn không cần nghĩ cũng biết chuyện gì xảy ra, chắc là hẹn hò đây mà.

Lúc trước Tần Chiêu có nhắc tới Ôn Hành Chi như một nữ sinh mới biết yêu lần đầu còn khó nén lo lắng ngượng ngừng, mà bây giờ khi gặp lại cô đã có thể tao nhã đứng bên cạnh Ôn Hành Chi. Cứ như vậy, trông có vẻ xứng đôi.

Xem ra, chú út đối với Tần Chiêu cũng không thể nói là không có gì?

Ôn Viễn đang suy nghĩ miên man, lại nghe Tần Chiêu hỏi: “Hai người tới đây lúc nào?”

“Hôm nay vừa mới tới, muốn nghỉ ngơi nên mang Viễn Viễn tới chỗ này thư giãn hai ngày.”

Tần Chiêu cười cười, nhìn sang Ôn Hành Chi đứng bên cạnh, nói: “Nơi này đúng là một chỗ tốt, suối nước nóng là tuyệt nhất.”

Ôn Kỳ trả lời: “Bọn cháu cũng muốn đi đến đó. Nếu không thì đi cùng nhau đi?”

Ôn Viễn kinh hãi, cô không biết đây là Ôn Kỳ chỉ nói khách sáo thế thôi, vì thế liền giật giật ống tay áo của anh. Còn chưa kịp nói gì đã nghe Ôn Hành Chi nói: “Cũng được, lái xe của chú đi.”

Ôn Viễn: “....”

Tại suối nước nóng.

Núi Tước Lĩnh có nhiệt độ rất thấp, Ôn Viễn lại mới vừa ở sân trượt tuyết đã trải qua xui xẻo như vậy nên cũng không dám quạ nữa, ngoan ngoãn đi tắm suối nước nóng. Có lẽ là bụng hơi đói nên Ôn Viễn cảm thấy nhức đầu, đành phải khoác khăn tắm đi ra ngoài, tắm rửa qua loa rồi chuẩn bị đi đến đại sảnh của khách sạn kiểm chút gì ăn, vừa ăn vừa chờ Ôn Kỳ.

Trong đại sảnh đã có không ít người. Ôn Viễn nhìn chung quanh một vòng, đang tìm kiếm chỗ ngồi thì thấy Ôn Hành Chi đang đứng ở bên cửa sổ. Bên trong phòng không khí rất ấm áp, anh đã cởi bỏ áo khoác ngoài, chỉ mặc áo sơ mi trắng đơn giản. Anh đang nghe điện thoại, không biết người bên kia nói cái gì mà chân mày anh khẽ nhú lại, vẻ mặt không còn kiên nhẫn.

Sở dĩ Ôn Viễn dùng từ này là bởi vì đã rất lâu rồi anh không có thể hiện cảm xúc ra ngoài.

Ôn Viễn sờ mũi, tính đi qua chỗ khác nhưng không ngờ đúng lúc này Ôn Hành Chi lại cúp điện thoại, xoay người tầm mắt rơi vào trên người của cô. Ôn Viễn không thể làm gì khác hơn là chớp mắt mấy cái, nắm một lọn tóc chưa khô hẳn, nhìn anh cười ngây ngô.

“Lại đây.”

Mặc dù nghe không rõ giọng nói của anh, nhưng Ôn Viễn nhìn khẩu hình miệng là có thể đoán ra ý của câu nói. Muốn cô đi làm bóng đèn? Cái này không được đâu! Ôn Viễn mím môi, từng bước từng bước đi đến trước mặt Ôn Hành Chi.

“Ngồi đây đi, muốn ăn cái gì thì tự mình gọi.”

“Cháu không đói bụng.”

Bạn học Ôn Viễn vừa bật thốt lên thì cũng là lúc cái bụng lên tiếng. Ôi chao, cô mặt đỏ tía tai ở trong lòng rên lên một tiếng, bụng của cô sao lại không có tiền đồ như vậy chứ? Làm hại cô không dám ngẩng đầu nhìn nét mặt của Ôn Hành Chi.

Ôn Hành Chi đã sớm quen với cách Ôn Viễn ăn nói hai lòng rồi. Anh hơi nghiêng người về phía trước, đưa tay nắm lấy cằm của Ôn Viễn nói: “Ngẩng đầu lên.”

Ôn Viễn liền ngẩng đầu lên, có chút mờ mịt lại có chút vô tội nhìn anh. Ôn Hành Chi không hề chớp mắt nhìn mình chằm chằm cô thì nhịp tim cô bỗng dưng rối loạn lên.

Nhận ra vẻ căng thẳng của cô nên Ôn Hành Chi buông cằm cô ra, trở về chỗ ngồi: “một bên mặt có vết xước đấy, tí nữa về nhớ bôi thuốc.”

Ôn Viễn: “....”

thì ra là vì vậy, Ôn Viễn im lặng đồng thời lại thở phào nhẹ nhõm. Nhớ tới dáng vẻ lúc anh nâng cằm của mình lên vừa rồi, cự ly gần đến nỗi có thể nhìn thấy cả lông mi của anh.

Sau đó gọi món ăn, đồ ăn mới vừa được mang lên thì nhìn thấy Tần Chiêu đi vào đại sảnh của khách sạn. cô ta cũng mới vừa từ suối nước nóng ra ngoài, mái tóc mềm mại quăn lên ở sau gáy, cả người toát ra vẻ hấp dẫn vốn có. Có lẽ là do cách ăn mặc đầy gợi cảm mà trong đại sảnh có người nhận ra cô ta, nhìn thấy cô ta đi thẳng đến chỗ của Ôn Hành Chi thì bàn tán mấy câu. cô gái Tần Chiêu này tuy là nghệ sĩ chơi Piano nhưng cũng không kém gì minh tinh trong giới giải trí cả, theo mức độ nổi tiếng thì các loại xì căng đan cũng tự nhiên kéo đến, dù là người trong cuộc luôn bày ra một tư thái: “Mặc cho các người thổi gió đông, tây, nam hay bắc thì ta vẫn cứ bất động”.

Ôn Viễn cũng nghe được mấy câu, ngược mắt nhìn Ôn Hành Chi, nhưng nét mặt vẫn không có chút cảm xúc nào cả. Chỉ khi Tần Chiêu đến gần thì đưa tay kéo ghế cho cô ấy.

Tần Chiêu mỉm cười ngồi xuống, thấy trước mặt Ôn Viễn là một đĩa thịt, liền cười cười nói: “Còn trẻ thật là tốt, muốn ăn cái gì thì ăn cái đó.”

Mới không phải! Ôn Viễn nhét một miếng thịt vào trong miệng, chuyên tâm nhai nuốt. Nguyên nhân thứ hai mà cô không muốn ăn cơm với Ôn Hành Chi cũng là bởi vì anh không để cho cô ăn nhiều thịt! Trong lòng oán thầm nhưng ngoài miệng Ôn Viễn vẫn cười ngọt ngào: “Ha ha, cháu thích ăn thịt nhất!”

Tần Chiêu không nhịn được bẹo vào má của cô, cảm thán: “Vậy cũng thật khó tin, trông cháu cũng không béo tí nào.”

“Đó là bởi vì....”

“Đó là bởi vì nó kén ăn.”

Lời này là Ôn Hành Chi thay cô nói. Ôn Viễn nghe xong liền mím môi, thấy anh muốn vươn tay ra, cô vội vàng che cái đĩa của mình. Ôn Hành Chi thấy hành động vô cùng ngây thơ kia thì lườm cô một cái, đưa tay cầm cốc trà Đại cát linh lên uống. Động tác này theo lý giải của Ôn Viễn thì đó chính là..... không thêm để ý

(Trà Đại cát linh hay còn gọi là trà sâm banh đen có nguồn gốc từ Tây Tạng, và là một trong ba loại trà nổi tiếng của thế giới)

Lại tỏ vẻ mình là một ông chú tốt chứ gì. Ôn Viễn lặng lẽ bĩu môi, lúc này, phục vụ lại bê lên một đĩa salad trái cây, đặt xuống trước mặt của Tần Chiêu.

Tần Chiêu có chút ngoài ý muốn nhìn Ôn Hành Chi, nhận thấy cô ta nhìn mình chăm chú, Ôn Hành Chi giải thích hời hợt: "Gọi trước cho cô."

Tần Chiêu giống như là thụ sủng nhược kinh, nói: "Cám ơn."

Vì để giữ vóc dáng của mình nên buổi tối cô ta không ăn cơm, hoặc là chỉ ăn trái cây mà thôi. Tối hôm qua lúc cô ta cùng anh ăn cơm cũng đã gọi món salad trái cây này, vậy mà anh cũng vẫn còn nhớ.

Ôn Viễn đang vui đầu ăn nhưng cũng khá ngạc nhiên. không thể trách cô được bởi vì kể từ khi quen biết Ôn Hành Chi tới nay, cô chưa từng nhìn thấy anh vì một người nữ nào mà phục vụ chu đáo như vậy, ngay cả ăn cái gì cũng nhớ kỹ. Bạn học Ôn Viễn không biết đây chỉ là thái độ nên có của người đàn ông thôi, trong đầu cô chỉ có một ý niệm duy nhất đó chính là chú út nhất định là có ý với Tần Chiêu, nếu không làm sao sẽ chú ý như vậy chứ?

Biết được một điểm này, đột nhiên Ôn Viễn cảm thấy lo sợ trong lòng. cô không hiểu lắm, Ôn Hành Chi chưa từng mang người phụ nữ khác về nhà hoặc là ở trước mặt của cô. Hơn nữa với tính cách của anh thì Ôn Viễn không nghĩ tới sẽ có một ngày bên cạnh Ôn Hành Chi sẽ xuất hiện một người phụ nữ với tư cách làm thím út của mình. Cho nên khi xuất hiện, bạn học Ôn Viễn lại có cảm giác giống như hồi bé con búp bê mà mình thích nhất bị người ta đoạt lấy vậy. Loại cảm giác này thật là lạ, Ôn Viễn lập tức bị chính mình dọa sợ.

Sao cô lại có loại cảm giác như thế chứ?

Ăn cơm tối xong, vẫn không thấy bóng dáng của Ôn Kỳ đâu. Thở mở cửa phòng đều ở chỗ của Ôn Kỳ, vì vậy Ôn Viễn đành phải nhắm mắt đi theo Ôn Hành Chi mặc dù hiện tại cô cực kỳ không muốn.

Vào ban đêm núi Tước Lĩnh lại có hơi thở mát mẻ nhàn nhạt, Ôn Viễn nhìn một đám người trẻ tuổi đang vây quanh đồng lửa ở đằng xa, do dự một lát rồi tung tăng chạy qua bên kia tham gia náo nhiệt. Ôn Hành Chi và Tần Chiêu đi song song ở phía sau, nhìn thấy bóng dáng màu đỏ vừa chạy vừa nhảy trên tuyết, hai hàng lông mày liền thoáng buông lỏng.

"Nha đầu Ôn Viễn này, nhìn ngoài mặt điềm đạm nhưng thực tế thì vẫn vô cùng hoạt bát." Tần Chiêu cười nói.

Ôn Hành Chi nghe vậy, chỉ cười nhạt nhưng không nói lời nào.

Tần Chiêu nghiêng đầu nhìn anh, cân nhắc một lát rồi nói: "Còn chưa cám ơn anh đã đi cùng em." Vừa nói vừa cười cười."Trước đó lúc cất lời mời anh thì trong lòng em vô cùng thấp thỏm sợ làm trễ nãi thời gian của nhà tư bản, chi phí bỏ ra hơi lớn."

thật ra thì, chuyến đi đến núi Tước Lĩnh lần này là do cô ta mời anh. cô ta cho rằng anh chắc chắn sẽ không đồng ý, mẹ của cô ta cũng đã nói, người đàn ông như Ôn Hành Chi không thể nào nắm chắc được nên không muốn bọn họ tiến tới. Vừa mới bắt đầu Tần Chiêu còn thấp thỏm bất an, không ngờ anh lại đồng ý, hơn nữa còn đặc biệt quan tâm chăm sóc cô, giống như lúc này....

Tần Chiêu đã xác định, nếu anh chịu bỏ ra một ít thời gian, hạ thấp mình mà đi dỗ dành phụ nữ thì không có ai mà không đổ cả.

Mà hiện tại anh quả thật cũng đang làm như vậy, anh nói: "không sao, đôi khi thư giãn một chút cũng không tệ."

Tần Chiêu yên tâm, nét cười trên mặt càng nhiều thêm: "Qua bên kia xem một chút đi, hình như em nghe được tiếng kèn đồng."

Cách đó không xa có một khán đài lớn, nhìn qua giống như là dùng để biểu diễn. Giờ này đang có mấy người trẻ tuổi ở phía trên chơi nhạc cụ. Đối với âm nhạc và nhạc cụ mình yêu thích, Tần Chiêu đều hứng thú quan sát. Cho đến khi trên đài có mấy người trẻ tuổi nhìn thấy cô, vỗ tay với cô ta.

một thanh niên người Anh nói: "Hi, chúng tôi còn thiếu một tay đàn Violin, cô có muốn chơi không?"

Tần Chiêu vẫn rất thích hưởng thụ cảm giác xem mình như người bình thường này, mặc dù miệng nói "Ôi trời, tôi chỉ biết chơi đàn Piano thôi.", nhưng sau khi lên sân khấu vẫn nghiêm túc nhận lấy Violin, thử âm

một chú, rồi nói với người trẻ tuổi: “Bắt đầu đi.”

Đây là một điệu Valse vô cùng vui vẻ.

Khi âm thứ nhất vừa vang lên, những người trẻ tuổi vây quanh ở phía dưới đang chờ đợi thưởng thức âm nhạc trở nên sôi nổi, giống như đang ở một buổi dạ vũ náo nhiệt vậy.

Mà ở trong bầu không khí náo nhiệt đó, Ôn Hành Chi vẫn đứng ở nơi xa nhất, từ đầu đến cuối vẫn không đi đến phía trước. Mà ở đầu này, Ôn Viễn đang nấp ở phía sau đồng lửa. cô nhìn mọi người đang đắm chìm trong khúc nhạc của Tần Chiêu, giờ phút này trên người cô ta đang tỏa ra một loại ánh sáng rực rỡ. Mặc dù không bằng đứng bên cạnh ghế đàn tình xảo, nhưng cô vẫn không dám nhìn thẳng.

Người phụ nữ như vậy có đáng giá để yêu không? Đáng hay không đáng? Ôn Viễn bị cuốn vào mớ bong bóng rối rắm của chính mình.

“Ha ha, uống rượu không?”

Bên cạnh có người đẩy cô, Ôn Viễn ngỡ ngàng nhìn tên người nước ngoài tóc vàng mắt xanh đang nói với mình, mờ mờ đưa tay nhận lấy rồi uống vào.

“Khiêu vũ không? Khúc nhạc hay như vậy không thể lãng phí được?”

Đây coi là điểm ngộ sao? Bạn học Ôn Viễn chớp chớp mắt, còn chưa kịp cự tuyệt đã bị người ta kéo lên.

Dĩ nhiên, đây là lần đầu tiên cậu thanh niên ngoại quốc tới núi Tước Lĩnh lại gặp được bạn học Ôn Viễn duyên dáng, đáng yêu nên mới đến làm quen. Hai người khiêu vũ một hồi với bước chân rối loạn lúc đó anh bạn ngoại quốc này mới phát hiện thì ra là Ôn Viễn không biết khiêu vũ!

“không biết khiêu vũ?”

“Dĩ nhiên!”

Ôn Viễn bị cậu ta xoay vòng vòng đến choáng váng cả đầu óc, muốn trừng cậu ta cũng không có khí thế nào. Vừa đúng lúc trên sân khấu đổi sang bài hát khác nên Ôn Viễn lập tức trốn đi xa.

Có lẽ là bởi vì chưa từng uống rượu, nên đầu của Ôn Viễn rất đau, buồn bực xoa đầu đi tới đồng lửa trại, nhưng mới được nửa đường đã đụng phải một bức “tường” thịt, cô mím môi ngẩng đầu lên nhìn thấy Ôn Hành Chi cũng đang mím chặt môi.

“Chơi đủ chưa?” Ôn Hành Chi nhìn cô, nhàn nhạt nói: “Uống rượu?”

Ôn Viễn cười hi hi, cọ cọ vào vạt áo khoác ngoài của anh, đưa một đầu ngón tay lên: “Uống một ly.”

Ôn Hành Chi rũ hàng mi nhìn cô, bởi vì hành động vừa rồi của cô có chút mờ ám nên trầm mặc mấy giây rồi mới nói: “không biết khiêu vũ?”

“Còn nói sao!” Ôn Viễn đã say nên lá gan cũng lớn hơn nhiều, dậm dậm chân nói: “Người kia, hỏi cũng không hỏi đã kéo cháu lên, cuối cùng còn oán trách cháu làm trẻ nãi điểm ngộ của cậu ta!”

Nghe cô nói bằng giọng căm giận bất bình như vậy Ôn Hành Chi chỉ cảm thấy buồn cười. Vì uống rượu lại có chút kích động nên gương mặt Ôn Viễn đã trở nên hồng hồng, dưới ánh lửa bập bùng lại càng nổi bật, nhưng lại có vẻ hơi bất thường.

Ôn Hành Chi nhìn cô, nói: “Đứng ngay ngắn.”

“Làm gì?” Ôn Viễn đang phần uất, vừa nghe anh nói như vậy, lập tức tức giận hỏi lại.

Ôn Hành Chi làm như không để ý, đỡ cánh tay của cô, một tay cầm bàn tay nhỏ bé của cô, một tay đặt lên eo của cô.

Ôn Viễn bị hành động bất ngờ này của anh làm hết hồn, cô ngẩng đầu, tay chân luống cuống nhìn anh. Nhưng lại không nhìn rõ vẻ mặt của anh, chỉ nghe anh nói: “Điệu nhảy này, tôi chỉ dạy một lần, nếu không học được thì chỉ do cháu ngu ngốc.”

“Cháu không ngu ngốc!” Câu này của bạn học Ôn Viễn nói ra rất là thuận miệng.

Ôn Hành Chi dạy cho cô điệu Waltz đơn giản nhất, mới đầu Ôn Viễn còn không rõ phải bước chân như thế nào, sau khi dẫm vào chân của Ôn Hành Chi mấy cái thì rốt cuộc hiểu ra một chút đạo lý. Vừa hoàn thành xong một động tác xoay người, bạn học Ôn Viễn vui mừng nhìn ôn Hành Chi nói: “Cháu học được rồi? ?”

Nhìn nét mặt cô hưng phấn, Ôn Hành Chi không hề keo kiệt chút nào dội ngay một gáo nước lạnh: “Miễn cưỡng đạt tiêu chuẩn.”

Hừ. Điều này cũng không thể làm ảnh hưởng đến tâm tình của cô lúc này.

Bạn học Ôn Viễn hưng phấn khởi động hai cánh tay nói: “một lần nữa nhé.”

Vừa đứng trên sân khấu lại đổi một bài hát khác. Mặc dù bọn họ cách khá xa, nhưng Ôn Hành Chi vẫn nghe được. Điệu Valse thứ hai, một bài hát rộn ràng rất dễ dàng làm cho người ta phấn chấn.

Ôn Hành Chi nhìn cô, sau khi trầm mặc mấy giây mới nói: “không được mắc lỗi.”

“Tất nhiên!”

Ôn Viễn giơ cao lời thề son sắt.

cô phát hiện ra Ôn Hành Chi là một người dẫn dắt rất tốt, phối hợp bước nhảy của cô, không nhanh không chậm đi theo tiết tấu của bài hát.

Dần dần, Ôn Viễn cũng cảm nhận được một loại cảm giác mê muội. không giống với lúc say rượu, loại Waltz này lúc xoay tròn mang tới một cảm giác không thể diễn tả được, chỉ cảm thấy tất cả xung quanh mình đều trở nên mơ hồ. Các vì sao ở chân trời càng trở nên xa vời vợi, muốn đưa tay ra bắt lại phát hiện tay của mình đang bị anh nắm chặt, một tay khác lại đang đặt lên trên bả vai của anh, thế nào cũng không chuyển động được.

Chuyện gì đã xảy ra? Ôn Viễn chớp mắt nhìn gương mặt đối diện càng ngày càng mơ hồ, vô thức chuyển động theo anh. một khúc cuối cùng, phẳng phất như rơi vào giữa không trung, không có một chút cảm giác thực tế nào.

cô cứ sững sờ nhìn Ôn Hành Chi như vậy, tất cả xúc cảm đều do cánh tay đang đặt ở bên hông cô mang tới. Trừ cái đó ra, không còn cái gì khác.

không đúng, cái này không chân thật. Cái này không chân thật.....

Lúc này Ôn Hành Chi cũng cúi đầu nhìn Ôn Viễn, thấy ánh mắt của cô hiện lên trạng thái dờ dẩn, ngay cả chớp mắt cũng không. Anh nhú nhú mày, vừa muốn buông tay cô ra thì Ôn Viễn đã vùi đầu vào trong ngực của anh rồi nhanh chóng níu lấy cổ áo của anh, nhón chân lên, không nói hai lời cắn lên môi dưới.....của anh.

Đột nhiên bị tập kích khiến Ôn Hành Chi sững sờ, muốn vươn tay ra đỡ lấy người của Ôn Viễn. Chỉ chốc lát sau, anh đang định muốn tiến thêm một bước thì bạn học Ôn Viễn đầu sỏ gây chuyện lại buông tay ra.

Ôn Viễn đứng tại chỗ, lấy hai tay che mặt, cố gắng mở to hai mắt muốn nhìn rõ người trước mặt. Lúc này Ôn Hành Chi đã xác định nha đầu này bị men rượu phát tác, qua ánh lửa anh thấy hai gò má của cô hồng rục lên, hai mắt phát sáng giống như hai ánh sao ở chân trời.

“Đứng ngay ngắn, không được lộn xộn.”

Anh đưa tay ra đỡ Ôn Viễn, nhưng không thấy cô có bất kỳ động tác gì, nhìn anh chăm chăm, cuối cùng than thở: “Có phải chút út hay không? không đúng, anh không phải, không phải là.....”

Giống như là tự thôi miên mình vậy, lặp lại câu anh không phải rất nhiều lần, rồi sau đó bạn học Ôn Viễn rốt cuộc cũng..... hôn mê bất tỉnh!

14. Chương 14

Đối với Ôn Viễn, những thứ có liên quan đến rượu đều bị Kiều Vũ Phân không cho phép động vào. Vì vậy Ôn Viễn có tửu lượng thật sự kém hay nói đúng hơn là không uống được rượu. Nhưng bàn về tửu lượng thì mỗi người mỗi khác không ai giống ai cả.

Ôn Viễn là bị đau mà tỉnh lại. Nhức đầu, đầu đau như búa bổ, giống như đang tiến hành một cuộc đấu sức vậy. cô chớp chớp mắt, cho đến lúc thật sự đau không nhịn được nữa mới ngồi dậy bắt đầu bóp đầu. nhẹ nhàng xoa bóp một lát, cô xuống giường rửa mặt, mơ hồ đánh răng xong, lúc ngẩng đầu chuẩn bị rửa mặt thì lập tức ngất ngẫn cả người.

Mái tóc vốn mềm mại óng ả giờ phút này giống y như là tổ quạ, vành mắt cũng phồng hồng. Còn có cái trán của cô nữa, mới có một ngày mà lại nổi lên hai hột mụn! Ôn Viễn bị hình ảnh trong gương của mình dọa sợ hết hồn, mãnh liệt xoa mặt nghĩ lại xem chuyện này đã xảy ra.

Trong đầu loạn tùm lum, còn chưa kịp hiểu rõ ràng bỗng nhiên có người gõ cửa phòng của cô, là giọng của Ôn Kỳ: “Ôn Viễn, mở cửa!”

Ôn Viễn bị anh gọi sợ hết hồn, lau mặt thật nhanh, vừa vuốt vuốt tóc vừa mở cửa cho Ôn Kỳ.

Ôn Kỳ mặc một bộ đồ thể thao đơn giản đứng ở ngoài cửa, kiểu tóc thời gian trước mới cắt bị Ôn Viễn cười nhạo suốt mấy ngày cũng đã được xử lý gọn gàng. Anh đứng đó mang theo một khí thế bức người nhưng mà sắc mặt hơi khó coi.

Ôn Viễn nhìn sắc mặt âm trầm kia không nhịn được rụt cổ. Ôn Kỳ hừ một tiếng, lắc mình đi vào, ném cái áo mang cho cô vào trong phòng.

“Anh làm sao vậy?” Ôn Viễn đá anh.

Ôn Kỳ nhìn cô cắn răng nghiêng lợi nói: “Có đủ năng lực rồi đúng không, hơi không để ý đến em thì em lập tức gây chuyện, không biết uống rượu thì đừng có uống..., nếu gây ra chuyện gì thì khi trở về anh biết ăn nói thế nào? !”

Ôn Viễn mím môi trừng anh, vào lúc này mới ra dáng một người anh tốt, lúc anh bỏ lại cô thì sao không lo lắng cô có chuyện gì đi.

“Ai biết được rượu kia lại nặng như vậy, uống một chén đã say rồi.” cô liền than thở.

“Thôi đi.” Ôn Kỳ không cảm kích chút nào: “Em uống rượu gì mà chẳng như nhau!”

Bị vạch trần, Ôn Viễn không thể làm gì khác hơn là trợn mắt lên nhìn anh. Hai người mắt to trừng mắt nhỏ thật lâu, Ôn Viễn chợt nhớ tới cái gì liền hỏi: “Tối hôm qua em uống rượu say gây sự?”

Ôn Kỳ nghiêng đầu nhìn cô: “Em nói xem, tay khác gì móng vuốt của mèo, gặp ai thì cào người đó.”

Ôn Viễn lớn như vậy cũng rất ít khi say rượu, càng không biết sau khi say rượu mình sẽ thành cái dạng này, mặt cô đỏ lên: “Anh đừng có lừa em, em cào anh sao? Em cào vào chỗ nào chứ?”

nói xong đi lên vạch áo khoác của anh ra, Ôn Kỳ dĩ nhiên không thể để cho cô được như vậy, lập lại chiêu cũ nhắc cổ áo lôi cô vào phòng vệ sinh, “Mười phút, mau đi chải lại cái đầu nấm của em đi.”

Đêm qua núi Tước Linh lại có một trận tuyết rơi, nhiệt độ sáng nay thấp hơn hôm qua một chút. Bạn học Ôn Viễn bọc mình trong bộ quần áo phía trước màu trắng sau lưng thì lại đen bị Ôn Kỳ gọi là chim cánh cụt, vừa xoa mặt vừa đi theo Ôn Kỳ ra đại sảnh khách sạn. Có lẽ là bởi vì thời tiết hơi lạnh, nên đầu óc của bạn học Ôn Viễn tỉnh táo hơn rất nhiều. cô nhìn theo bóng lưng của Ôn Kỳ, bắt đầu nhớ lại chuyện tối hôm qua.

Khó trách hôm nay anh kéo cao cổ áo như vậy, tối hôm qua cô thật sự đã cào anh sao? Thế nào lại không nhớ rõ? Chỉ nhớ cô cùng một đám người trẻ tuổi ở xung quanh đồng lửa, bị mời một ly rượu, sau đó lại cùng một tên thanh niên ngoại quốc không biết tên họ ngoại nhảy một đoạn lộn xộn lung tung.

Sau đó, sau đó.....

Tầm mắt rơi vào phía bên phải, Ôn Viễn chợt “A” một tiếng, che miệng đứng im tại chỗ không động dấy. Thừa dịp Ôn Kỳ nhìn sang, liền bắt cánh tay của anh lại, về mặt đưa đăm đăm môi nói: “Em không ăn sáng đâu!”

Ở phía bên phải của phòng ăn bên cạnh bàn ăn có Ôn Hành Chi đang ngồi.

Vẫn ăn mặc chỉnh tề như thế, anh đang cúi đầu đang đọc báo buổi sáng nay, nhìn từ xa cảm thấy anh ôn hòa hơn nhiều. Phục vụ mang đến một cốc nước, Ôn Hành Chi đưa tay nhận lấy, rồi nói cảm ơn.

Tầm mắt quét qua nơi nào đó, rồi dừng lại.

Ôn Viễn đang nấp ở sau lưng Ôn Kỳ, chợt dạ ngẩng đầu liếc anh, sau khi bị bắt gặp lại vội cúi đầu. Trong lòng âm thầm kêu rên, xong đời rồi, cô nhìn thấy khoe miệng của anh có vết thương rồi ! Hu hu..... !

Ôn Kỳ tức giận liếc nhìn Ôn Viễn trong bộ quần áo chim cánh cụt, sau đó lên tiếng chào Ôn Hành Chi: “Chú út, chào buổi sáng.”

“Chào buổi sáng.” Giọng nói có vẻ trầm thấp hơn bình thường, lại còn hơi khàn nữa. Có lẽ Ôn Hành Chi cảm thấy không thoải mái nên uống một hớp nước ấm, nhìn về phía Ôn Viễn đang đứng một bên xoắn ngón tay: “Còn đứng ở đó làm cái gì?”

Ôn Viễn đang trầm ngâm bị anh nói vậy thì sợ hết hồn, ngẩng đầu nhìn anh thấy vẻ mặt anh vẫn như thường, mới giải đầu ngồi xuống.

Cúi đầu buồn bực một lát, Ôn Viễn lại không nhịn được ngẩng đầu lên quan sát. Khoe môi của Ôn Hành Chi quả thật có vết thương, tuy không lớn nhưng vẫn rất rõ ràng. Hơn nữa, bị thương ở chỗ này, khó tránh khỏi làm cho người ta nghĩ lung tung. Dù thế nào thì cũng sẽ không phải là cô chứ, nào có người đàn như vậy. Ôn Viễn càng nghĩ càng tuyệt vọng.

Nhận thấy được ánh mắt đốt người kia, Ôn Hành Chi liền liếc cô một cái, lúc này Ôn Viễn lại không hề trốn tránh, mím môi lại, về mặt đáng thương nhìn anh. Ôn Hành Chi trầm ngâm nhìn chăm chú một lát, mặt không đổi sắc rồi di dời tầm mắt. Vì vậy bạn học Ôn Viễn càng thêm đáng thương rồi.

Đang lúc đầu của Ôn Viễn sắp đụng vào cái bàn thì Tần Chiêu đi đến. Dưới thời tiết dưới 0 độ mà cô ta lại mặc váy, không hề mặc quần áo mùa đông giống Ôn Viễn chút nào. Ôn Viễn thấy vậy không nhịn được mà chặc lưỡi hít hà. Cho đến khi Tần Chiêu mỉm cười nhìn cô thì cô mới phục hồi lại tinh thần, nhớ tới tối hôm qua Tần Chiêu cũng ở chỗ đó, không khỏi cảm thấy lúng túng.

“Xin lỗi, tôi tới muộn.” Tần Chiêu nói: “Nhận được điện thoại của giáo sư, nói có chương trình biểu diễn tôi có thể phải đi về trước.” Nhìn như là đang giải thích với ba người, nhưng tầm mắt của cô ta luôn rơi vào trên người Ôn Hành Chi.

“không sao.” Ôn Hành Chi cười nhạt: “Tôi sẽ đưa cô về.”

“Làm phiền anh rồi.” Khoe môi của Tần Chiêu hơi nhếch lên nhưng đáy lòng lại hơi ảm đạm bởi vì thái độ xa cách của người đàn ông này.

Hai anh em nhà họ Ôn ngồi ở phía đối diện vẫn không lên tiếng. Ôn đại thiếu là lười nói chuyện, bởi vì ấn tượng của anh đối với Tần Chiêu vẫn luôn luôn không tốt. Còn Ôn Viễn thì lại không biết nên nói gì, chỉ nhìn vào khoe môi của Ôn Hành Chi rồi lại yên lặng cúi đầu xuống.

Bỗng nhiên cảm giác là lạ ngày hôm qua lại nổi lên, Ôn Viễn cố gắng hết sức đè nó xuống.

Ăn sáng xong, Tần Chiêu trở về phòng dọn dẹp hành lý còn Ôn Hành Chi đi thẳng ra bãi đậu xe lấy xe. Ôn Viễn lặng lẽ đứng trước bậc thang một lát, đầu chợt bị người nào vỗ một cái. Ngẩng đầu nhìn lên, là Ôn Kỳ, anh ném cho cô hai cái túi mà lúc tới đây bọn họ đã cầm tới.

Thấy Ôn Viễn nhìn mình không hiểu, Ôn Kỳ nhún vai giải thích: “Cha về rồi, mẹ gọi điện thoại nói không được ở bên ngoài quá lâu nên về nhà sớm một chút.”

Bọn họ mới tới đây có một ngày thôi. Ôn Viễn có chút không đành lòng, chỉ chỉ vào xe của Ôn Hành Chi mới nói: “Vậy chúng ta phải theo chân bọn họ cùng nhau trở về rồi sao?”

không biết vì sao, Ôn Viễn theo bản năng có chút kháng cự.

“không.” Ôn Kỳ cầm chìa khóa xe nói tiếp: “Tần Chiêu biểu diễn ở thành phố T, nên chú út đưa cô ta tới đó.”

Núi Tước Lĩnh nằm giữa thành phố B và thành phố T cho nên đường bọn họ đi sẽ trái ngược với nhau. Biết được điều này Ôn Viễn không khỏi thở phào một cái.

Xe của Ôn Hành Chi mới dừng cách đó không xa, nhân lúc Ôn Kỳ đi lấy xe Ôn Viễn liền vuốt vuốt mái tóc, tay xách hai cái túi đi tới phía trước, gõ gõ vào cửa xe của Ôn Hành Chi.

Ôn Hành Chi đã sớm nhìn thấy cô, vốn dĩ muốn xuống xe. Nhưng nhìn thấy mặt của cô vừa muốn lấy lòng lại vừa đáng thương ở ngoài cửa sổ thì anh liền đổi chủ ý chỉ từ từ hạ cửa kính xe xuống thôi.

“Mang theo hai cái túi làm gì?”

Ôn Viễn chớp chớp mắt: “Ba cháu đã trở về rồi, cháu và anh trai chuẩn bị về nhà.”

Ở trước mặt trưởng bối, cô vẫn hết sức lễ độ gọi Ôn Kỳ là anh trai. Ôn Hành Chi ừ một tiếng, rồi dặn dò: “Bảo nó trên đường lái xe cẩn thận.”

Ôn Viễn liền gật đầu, nhìn hai bên phải trái một lúc, lại quan sát vẻ mặt của anh rồi mới nhỏ giọng hỏi: “Chú út, chú, sao khoe môi của chú lại có vết xước vậy?”

cô biết rõ nhưng vẫn cố tình hỏi bởi nếu anh giả bộ ngớ ngẩn để lừa đảo, thì cô cũng giả vờ như không biết gì. Tuy bạn học Ôn Viễn đã tính toán đâu vào đấy như vậy mà người trước mắt này đã sớm nhìn thấu tâm tư của cô rồi.

Ôn Hành Chi nheo mắt nhìn cô, bình thản nói: “Chuyện không liên quan cháu, mèo cào thôi.”

Ôn Viễn: ”~~o(>_

15. Chương 15

Con người ta tuy nỗ lực và kiên trì nhưng cũng phải cần phương hướng và sự tín niệm, những lời như thế Ôn Viễn đã sớm nghe người ta nói qua, nhưng chân chính thử nghiệm thì đến bây giờ mới có. Bạn học Ôn Viễn cảm thấy, bởi vì đã có mục tiêu nên khi nhìn lại những môn học khó nhằn trước đây cũng cảm thấy không còn khó như vậy nữa.

Thời gian thoát một cái đã đến cuối tháng sáu, thi cuối kỳ xong, học kỳ sau Ôn Viễn đã trở thành học sinh cuối cấp rồi. Với chế độ giáo dục như hiện nay, có rất nhiều trường học vì để cho học sinh có kết quả cao trong kỳ thi tốt nghiệp trung học đã đẩy nhanh quá trình học của lớp mười, lớp mười một để kết thúc nhanh, thời gian còn lại toàn bộ dùng để lớp mười hai tập trung học tập cho cuộc thi tốt nghiệp. Do thành phố B có điều kiện nên còn chưa tới mức nghiêm trọng như vậy. Bộ giáo dục đã có quy định, tất cả trường học để thời gian cho lớp mười hai tập trung thi tốt nghiệp, hơn nữa còn chiếm dụng luôn thời gian nghỉ hè. Ôn Viễn đã quen thoải mái, mới chịu tí cực khổ của một học kỳ vừa rồi mà thôi, vừa nghe thời gian nghỉ hè chỉ có hai mươi ngày liền thấy muốn khóc.

Tô Tịch cũng cảm thấy khó hiểu, không biết tại sao cứ mỗi khi thi xong cô bạn này đều trưng vẻ mặt đưa đám, vừa cầm sách giúp cô vừa nói: “Thế nào? Lại không làm được bài sao?”

Nhìn vẻ mặt cười tủm tỉm của cậu Ôn Viễn cảm thấy tức, bĩu môi nói: “Đừng có rửa mình.”

Tô Tịch cười cười, đem toàn bộ sách vở của cô đặt lên chiếc xe đạp, rồi đẩy xe đưa cô về nhà. Thời gian tự học buổi tối của lớp mười một thường về trễ nên trong nhà không yên tâm để một mình Ôn Viễn đi tới đi lui, nên mỗi tối đều phải một người tới đón cô về. Cùng Tô Tịch đi về như thế này chỉ có khi kết thúc cuộc thi mới xảy ra. Đây cũng là thời gian duy nhất bọn họ đi chung với nhau.

Ôn Viễn chợt nhớ tới cái gì, hỏi: “Duy Nhất đâu? Mấy ngày nay sao không thấy cậu ấy tới trường học.”

“Ừ, gia đình cậu ấy mời thầy giáo đến dạy kèm tại nhà, nói là muốn ôn luyện cho tốt hơn. Tháng 12 năm nay nhập ngũ, sau đó ghi danh thi vào trường quân sự”

“Trường quân sự?” Ôn Viễn buồn cười: “Tính tình của cậu ấy có thể thích ứng sao?”

“Một Nhị Thế Tổ như vậy, trong nhà đưa vào quân đội chính là muốn nhổ lông của cậu ấy rồi.”

Nói xong, hai người cùng hiểu ý cười phá lên.

“Này, Trần Dao đâu?” Một lát sau, Ôn Viễn lại nghĩ tới một vấn đề: “Tại sao mình cảm giác trong khoảng thời gian này Trần Dao cũng không xuất hiện?”

“Hai người họ chia tay rồi.”

“Chia tay?” Ôn Viễn rất ngạc nhiên: “Làm sao lại thế, Duy Nhất thích chị ta như vậy cơ mà!”

“Rất đơn giản, một sĩ quan tương lai và một minh tinh tương lai, nói thế nào, đều không thể cùng đi trên một con đường.”

“Tại sao?” Ôn Viễn cảm thấy không hiểu: “Bọn họ làm nghề gì với việc bọn họ chia tay có quan hệ gì với nhau chứ?”

Thật là một người đơn thuần đến cố chấp. Tô Tiệp cười cười, chỉ nói qua loa: “Sự phân biệt này chỉ có người trong cuộc mới có thể hiểu được, nói trắng ra thì Duy Nhất là con người rất đơn thuần mà Trần Dao thì cậu cũng nhìn ra rồi đấy, đã tâm bình bĩnh, lòng dạ thâm sâu. Hai người họ ở chung một chỗ sẽ không có kết quả tốt. Giải tán sớm ngày nào thì tốt ngày ấy.”

Ôn Viễn chỉ im lặng. Cô nhớ lại lời mình đã nói với Ôn Hành Chi mấy ngày trước, đạo lý tuy giống nhau, nhưng đặt ở trên người của Triệu Duy Nhất lại cảm thấy không tiếp nhận được. Loại cảm giác khác biệt này khiến Ôn Viễn thấy là lạ.

Thấy vậy cô chau lại, Tô Tiệp thở dài: “Thôi, chúng ta nên thảo luận xem lát nữa đi tới khúc quanh kia ăn kem gì thì tốt hơn.”

Bị xem thường như vậy bạn học Ôn Viễn không thể làm gì khác hơn là cố gắng trừng mắt nhìn cậu.

Lúc đi tới cửa nhà, điện thoại di động của Ôn Viễn chợt vang lên. Đây là điện thoại là Kiều Vũ Phân mua cho cô từ khi cô tham gia lớp tự học buổi tối của lớp mười một, chuyên dùng để liên lạc với người nhà. Nói đến cái này Ôn Viễn lại cảm thấy có chút uất ức, Kiều Vũ Phân sợ sau khi có điện thoại di động thì cô sẽ không chuyên tâm vào học nữa nên vẫn chưa cho cô mua. Cho dù là hiện tại có một cái nhưng cũng chỉ có chức năng nghe gọi mà thôi.

Tuy vậy Ôn Viễn vẫn có chút vui mừng, ngày hôm sau khi mua sim điện thoại, hớn hờ nhắn cho Ôn Hành Chi báo cáo đây là số điện thoại mới của mình. Đây cũng là tin nhắn đầu tiên khi cô dùng cái máy này nhưng đối lại kết quả chỉ là mấy chữ của Ôn Hành Chi: “Biết rồi.”

Ôn Viễn nhìn thấy mấy chữ này thì không nhận được dùng điện thoại cùi bắp kia gửi tiếp một vẻ mặt “__” đến để bày tỏ sự bất mãn của mình, kết quả, dĩ nhiên bị Ôn Hành Chi xem như không thấy cũng là chuyện đương nhiên rồi.

Giờ phút này, nhìn thấy số điện thoại của anh hiện lên trên màn hình. Việc đầu tiên là Ôn Viễn mím mím môi, rồi mới ấn phím call. Đầu kia vẫn là giọng nói sóng nước chẳng xao vô cùng quen thuộc: “Thi xong rồi à?”

“Vâng.” Ôn Viễn ngẩng đầu đưa mắt nhìn Tô Tiệp đang đứng đối diện, rồi quay lưng đi nhận điện thoại.

“Như thế nào?”

Ôn Viễn ỉu xìu: “Tiếng Anh thi không tốt....”

Ôn Hành Chi nghe cô nói vậy lại không hề trách mắng mà chỉ nói: “Nghe Tô Mạn nói, kỳ nghỉ hè cháu mời cô ấy bố tức tiếng Anh?”

“Dạ.” Ôn Viễn mở to hai mắt nói: “Có vấn đề gì không?”

Ôn Hành Chi hơi trầm giọng xuống nói: “Kỳ nghỉ hè không nên phiền đến người ta.”

Ôn Viễn méo máo: “Cháu chậm chạp cần bắt đầu sớm một chút.”

Ôn Hành Chi nghe cô nói mà hai hàng ông mày thả lỏng ra: “Học nhiều thì cũng vẫn như thế, chuyện học thêm đến khi khai giảng hãy nói.”

Ôn Viễn: “ _ ”

Lần này, Ôn Viễn cúp điện thoại của Ôn Hành Chi trước, mặc dù vẫn còn tức giận. Nhưng khi xoay người, thấy Tô Tiệp đang cười tủm tỉm, cô xấu hổ, nên giải thích: “Là chú út của mình.”

Tô Tiệp ừ một tiếng, đưa sách đang cầm trong tay cho cô rồi nói: “Mình không vào được nữa, đưa cậu đến đây thôi.”

Ôn Viễn cảm ơn, mới đi được vài bước lại bị Tô Tiệp gọi giật lại: “Ôn Viễn.”

Ôn Viễn không hiểu xoay người nhìn cậu, nghe cậu nói: “Nếu cậu đồng ý, nghỉ hè mình sẽ bỏ tức tiếng Anh cho cậu?”

“Thật chứ?” Cô hỏi lại, hiển nhiên là bị mấy lời trong điện thoại vừa rồi đã kích.

“Thật.” Tô Tiệp cười nói: “Đừng sợ lãng phí thời gian đâu.”

Ôn Viễn và Tô Tiệp quen nhau cũng đã lâu nhưng đây là lần đầu tiên cô tới nhà của cậu. Hơn nữa không đến thì không biết, vừa đến đã giật mình, thì ra nhà của Tô Tiệp chính là một tòa biệt thự riêng biệt. Hơn nữa lại còn ở trong khu trung tâm được ca tụng là tắc đất tắc vàng của thành phố B.

Tô Tiệp dẫn Ôn Viễn vào cửa, cả đường đi cô đều mắt chữ O mồm chữ A. Tô Tiệp lại thấy hơi ảo não, không ngờ phản ứng của cô lại như vậy, sớm biết thì đã trực tiếp dẫn đến KFC rồi.

“Mình cũng biết nhà cậu có tiền, nhưng lại không biết nhà cậu lại giàu như vậy.” Ôn Viễn thở dài nói.

Tô Tiệp chỉ là cười: “Có tiền cũng không nhất định thật là chuyện tốt.”

Ôn Viễn không hiểu, nhưng cũng không hỏi nữa. Bởi vì một người đang đi tới càng làm cho cô không thể ngờ được, đó chính là An Nhiên? !

An Nhiên hiển nhiên cũng nhìn thấy cô, vốn đang tươi cười đi về phía Tô Tiệp trong nháy mắt liền âm trầm xuống, còn phải cố ẩn nhẫn để không phát tác nữa. Cô nàng liếc nhìn Ôn Viễn một cái, rồi quay sang nói với Tô Tiệp: “Hôm nay cậu có rảnh không?”

Tô Tiệp lắc đầu đáp: “Hôm nay phải giúp Ôn Viễn học thêm, có chuyện gì ngày mai lại nói.”

“Vậy thì để ngày mai vậy.” An Nhiên cười ngọt ngào, nhưng khóe mắt nhìn về phía Ôn Viễn lại treo ngược lên thật cao: “Cũng nên tổ chức vài khóa bồi dưỡng, học tập mà không tốt, vậy thì hoàn toàn không có ai thèm nhìn đâu.”

Khi đi học Ôn Viễn không nói ra gia thế của mình với mọi người. Một là bởi vì cha của cô rất nghiêm khắc, hai là bởi vì cô vẫn có thói quen khiêm tốn, không muốn bởi vì cái này lại chuốc thêm phiền toái. Giờ phút này bị An Nhiên coi thường như vậy, Ôn Viễn thật sự không thêm để ý. Đợi đến khi An Nhiên yếu điệu rời khỏi tầm mắt của mình, Ôn Viễn mới xoay đầu lại le lưỡi, ai oán nói: “Cậu và cậu ấy ở cùng một khu à?”

“Ừ.” Tô Tiệp không chút để ý gật đầu một cái: “Mẹ của mình với mẹ của cậu ấy cùng dạy ở một trường đại học, còn cha của mình trên phương diện làm ăn cũng có lui tới.”

“Ồ, vậy là thanh mai trúc mã rồi.” Nói xong đầu liền bị đánh một cái không nặng cũng không nhẹ.

“Nói cái gì vậy chứ.” Hiếm có khi Tô Tiệp trừng mắt nhìn cô như vậy, thấy cô đầu hàng xin tha mới thôi.

Ngày thứ nhất đã có kinh nghiệm, ngày thứ hai Tô Tiệp dời địa điểm đến quán cà phê gần nhà. Cái quán này là do một người bạn của cậu mở, diện tích tuy không lớn, nhưng lại cực kỳ đặc biệt. Bài trí rất có phong cách phương Tây.

Uống xong cà phê chủ quán tự mình đi pha, Ôn Viễn chống cằm nhìn Tô Tiệp: “Không ngờ cậu cũng có lúc bình dân như vậy.”

“Chẳng lẽ khi ở trường học mình rất kiêu ngạo sao?”

Ôn Viễn đáp lại: “Ngày ngày đều có người xếp hàng đưa thư tình thì làm sao có thể không cao ngạo chứ?”

Nói xong, đầu liền bị gõ lên. Ôn Viễn ôm đầu, cúi xuống làm bài tập. Không gian ở quán cà phê này rất yên tĩnh, nhưng không bao lâu sau sự yên tĩnh này bị một tiếng hô kinh ngạc phá vỡ hoàn toàn.

“Em trai, Ôn Viễn?”

Ôn Viễn ngẩng đầu lên, nhìn thấy người này suýt chút nữa cắn đứt cán bút đang ngậm trong miệng. Lại, lại là Tô Mạn? ! Cô đẩy sách luyện tập trước mặt ra, lễ phép đứng lên, trong lòng lại thầm than rất cuộc chuyện này là thế nào chứ....

Thấy Tô Mạn xuất hiện ở nơi này, Tô Tiện cũng ngạc nhiên, cậu đứng lên, cười chào hỏi: “Hôm nay sao lại rảnh rỗi đến đây thế này?”

Tô Mạn là giảng viên đại học, bình thường cũng ở nhà bên kia, rất ít khi trở về biệt thự. Giờ này chị ấy đang mở to đôi mắt hạnh, có chút không tin nhìn Ôn Viễn và Tô Tiện: “Hai em, hai em đang ở đây học bổ túc?”

“Đúng, đúng vậy.” Ôn Viễn gãi gãi đầu, lắp bắp nói.

Tô Mạn nhìn cô bé này rõ ràng đang rất hồi hộp, lại nhìn sang em trai đang vô cùng thản nhiên, cười cười nói: “Ngồi xuống đi. Chị cũng chỉ vừa đứng lái xe đi ngang qua, nhìn qua cửa sổ thấy hai em nên mới vào. Đang học bổ túc tiếng Anh sao? Tại sao không đến chỗ chị hả?”

Ôn Viễn liền phồng má đáp: “Chú út nói, không làm phiền chị thì tốt hơn.”

“Anh ấy nói như vậy sao?” Tô Mạn làm như có chút không tin, quay đầu sang nhìn cô. Thấy Ôn Viễn chớp mắt gật đầu một cái, mới xoay người, nhìn lên quyển sách luyện tập ở trước mặt, có chút vui vẻ nói: “Tiếng Anh của Tô Tiện cũng rất khá, có nó giúp em học thêm cũng giống như chị thôi.”

Ôn Viễn văng dạ một tiếng, hai mắt chợt sáng lên, nhìn chăm chăm Tô Tiện và Tô Mạn một lúc, cho đến khi hai người họ cảm thấy sợ hãi, mới hài lòng cảm thán một tiếng: “Nhìn kỹ thấy thật giống nhau.”

Làm cho hai chị em họ cùng bật cười lên.

Bởi vì có hai chị em Tô Mạn và Tô Tiện giúp một tay, nên nhiệm vụ học thêm vào buổi trưa lần này của Ôn Viễn đã hoàn thành vượt mức rồi. Trên đường Tô Mạn lái xe đưa cô về nhà, Ôn Viễn cao hứng nói chờ thi tốt nghiệp trung học xong sẽ khao Tô Tiện và Tô Mạn một bữa tiệc lớn.

Tô Mạn cười yếu ớt: “Tốt nhất phải nhiều thịt một chút”

Ôn Viễn cảm thấy có chút ngượng ngùng: “Cô Tô, cô đừng có trêu em.”

Tô Tiện ngồi ở ghế cạnh tài xế chỉ im lặng nghe, nhìn mặt mày Ôn Viễn hớn hở từ trong kính chiếu hậu, khóe môi không tự chủ mà khê cong lên.

Tô Mạn vẫn chú ý đến em trai, đưa Ôn Viễn về đến nhà, trên đường trở về mới mở miệng hỏi: “Ôn Viễn, chính là cô bé em nói với chị lúc trước phải không?”

Tô Tiện có chút xấu hổ đỏ mặt.

Đối với đứa em trai này, Tô Mạn hiểu nó rất rõ, trước sau như một, ưu tú và kín kẽ, đối với mọi người, đối với mọi chuyện đều có phương thức biểu đạt của mình. Mà người như nó lại gọi điện thoại hỏi cô về chuyện tình cảm thì chắc chắn là có vấn đề rồi. Nó hỏi cô động lòng là như thế nào, thích là như thế nào.

Tô Mạn nhớ tới bản thân mình thật lâu trước đây, chỉ lặng lẽ cười.

“Cô bé ấy có thái độ với em như thế nào?” Tô Mạn hỏi: “Chị muốn nói đến thái độ trên phương diện tình cảm.”

Tô Tiện nghe vậy trầm mặc một lát, một lúc lâu mới cười khỏ: “Chắc là bạn bè, vẫn luôn là như vậy.”

Tô Mạn cũng không biết nên an ủi cậu em mình như thế nào không thể làm gì khác hơn là cười một tiếng rồi yên lặng lái xe.

Kỳ nghỉ hè kết thúc rất nhanh, ngày đầu tiên chính là lễ khai giảng năm học mới. Trong buổi lễ nhà trường nêu gương trước toàn thể học sinh những đàn anh, đàn chị khóa trước đã đạt được thành tích cao trong kỳ thi tốt nghiệp trung học, sau đó kêu gọi lớp đàn em tiếp theo noi gương bọn họ mà học tập, không kiêu không nóng nảy, ổn định tập trung nhất định sẽ thắng lợi. Ôn Viễn được khích lệ nên nhiệt huyết liền sôi trào, nghiêm túc học tập một hồi lâu.

Những ngày sau đó quả thật Triệu Duy Nhất thật sự không đến trường học nữa, Ôn Viễn gọi điện cho cậu mấy lần, đều do lính cần vụ nhận. Xem ra nhà họ Triệu thật sự dốc hết sức lực để nhổ hết lông của cậu rồi, Ôn Viễn chỉ có thể đồng tình theo mà thôi. Quá trình học tập căng thẳng mà lại nhợt nhạt kéo dài từ khi bắt đầu tựu trường đến tuần thứ tư của học kỳ.

Đầu tuần thứ năm, sáng sớm bạn học Ôn Viễn phải đến trường học.

Cô đến hơi trễ, tất cả mọi người đã tập hợp ở sân thể dục để kéo Quốc kỳ rồi, trong phòng học chỉ có một mình An Nhiên đang thu thập đồ đạc. Trong lúc vội vàng Ôn Viễn vẫn lên tiếng chào nhưng cô ta lại không thèm nhìn cô một cái mà đi thẳng ra khỏi phòng học. Tuy Ôn Viễn không vui nhưng không thể làm gì khác hơn là sửa sang đồ của mình rồi chạy như bay tới sân thể dục, nhưng chạy quá nhanh, làm một lá thư màu xanh nhạt rơi ra từ trong ngăn bàn.

Ôn Viễn dừng bước, ngồi xuống nhặt lên. Vừa nhìn thấy chữ viết trên lá thư kia nhất thời giật mình.

Là chữ của Tô Tiệp!

Sao Tô Tiệp lại viết thư cho cô chứ? !

Ôn Viễn toát mồ hôi mở lá thư ra, chỉ nhìn thoáng qua liền nhanh chóng khép lại. Nhìn về phía của Tô Tiệp, nhịp tim rầm rầm tăng tốc.

Bởi vì, thư Tô Tiệp viết cho cô là một lá thư tình.

Bởi vì lá thư tình này mà cả ngày bạn học Ôn Viễn cứ như phát sốt không tự nhiên. Từ khi cô lên cấp ba, đây là lần đầu tiên nhận được thư tình, nhưng lại từ một người mà cô cho rằng không có khả năng nhất.

Làm sao có thể chứ? Lúc nghỉ trưa, Ôn Viễn nằm ở trên bàn, len lén liếc mắt nhìn Tô Tiệp rồi lại nhanh chóng xoay đầu lại.

Không được, cô phải tìm cậu ấy hỏi một chút mới được.

Lúc kết thúc giờ học buổi chiều, cách giờ tự học buổi tối bọn họ còn có một ít thời gian để ăn cơm tối. Thừa dịp này, Ôn Viễn nghiêm mặt kéo Tô Tiệp đến phía sau trường học. Sau đó đối diện với vẻ mặt khó hiểu của Tô Tiệp thì không biết nên mở miệng thế nào, đành phải đi tới đi lui quanh cậu ấy.

“Dừng lại.” Tô Tiệp làm ra dấu bảo cô dừng lại: “Cậu làm mình chóng mặt quá.”

Ôn Viễn đỏ mặt nhìn cậu bạn, nắm thật chặt lá thư màu xanh dương trong tay, cất tiếng hỏi: “Có phải cậu viết hay không?”

Tô Tiệp không lên tiếng, chỉ nhìn cô chằm chằm. Phản ứng này khiến cho Ôn Viễn không nhận được lại đoán: “Thật là cậu viết sao? Sao cậu lại có thể như vậy chứ? Mình vẫn xem cậu như bạn tốt mà! Hơn nữa cậu xem, chúng ta cũng học lớp mười hai rồi, sao có thể phát sinh những vấn đề này được? Cô mập đã dạy cậu như thế nào! Chúng ta vẫn còn nhỏ, không nên nghĩ đến những chuyện này có được hay không?”

“Ôn Viễn.” Trong lúc bạn học Ôn Viễn xù lông lải nhải cả một tràng, thì Tô Tiệp mở miệng bảo cô ngưng lại.

Ôn Viễn giống như là đĩa đang phát chương trình vậy, chợt ngừng lại, sau khi hai người bọn họ nhìn nhau mấy phút, từ trong ánh mắt của cậu Ôn Viễn không thấy được bất kỳ sự dao động nào. Cho đến khi cậu cong ngón tay gõ lên đầu cô một cái. Tô Tiệp chợt cười nói: “Cậu nói huyền thuyên cái gì đó? Mình viết cái gì chứ?”

“Cái này.” Giọng của Ôn Viễn bây giờ chỉ như con muỗi đang vo ve.

Tô Tịch đưa tay cầm lấy, giả vờ nhìn một lát rồi nói: “Ừ, viết là thật tốt. Tình cảm dạt dào, cảm động vô cùng.”

“Nhưng chữ của cậu mà.” Ôn Viễn trừng mắt nhìn cậu.

Tô Tịch bày ra vẻ mặt rất khoa trương, tiếp theo lại cốc lên đầu cô một cái: “Chữ của mình mà khó nhìn như vậy sao? Mình đã từng nhận được giải đặc biệt trong cuộc thi thư pháp toàn quốc đấy.”

Ôn Viễn lại trừng mắt nhìn cậu hỏi lại: “Thật không phải cậu viết chứ?”

Tô Tịch lắc đầu.

Ôn Viễn thở phào nhẹ nhõm: “Làm mình sợ muốn chết.”

Tô Tịch bật cười lên: “Đừng nói với mình, cậu vì chuyện này mà phiền não suốt một ngày đấy.”

“Dĩ nhiên..... sẽ không!” Ôn Viễn méo máo: “Mình chỉ muốn biết, là ai đáng ghét như vậy, có phải lại muốn giống như lần trước, viết một lá thư tình để hãm hại mình hay không đây. Xong rồi lại phải mời phụ huynh đến.” Nói xong liền bày ra một vẻ mặt đầy thù hận: “Mình nghĩ nếu là nguyên nhân này mà bị gọi phụ huynh đến, chú út nhất định sẽ không tới đâu.”

Tô Tịch nhìn miệng Ôn Viễn liến thoắng, không ngừng oán trách, đột nhiên hỏi: “Nếu như lá thư này, thật là do mình viết cho cậu thì sao?”

“Hả?” Ôn Viễn miệng chữ O mắt chữ A rồi.

Tô Tịch thấy vậy bất chợt hăng hái: “Giả thiết thôi, như trong thư đã nói, mình thích cậu, muốn cùng cậu thi một trường đại học, về sau sẽ luôn ở bên cạnh nhau, nếu thế thì cậu thấy như thế nào?”

Ôn Viễn nhìn cậu như đang nhìn người ngoài hành tinh cuối cùng vẫn vung về cự tuyệt: “Không được, chú út của mình đã nói, bao giờ hai mươi lăm tuổi mới có thể nói chuyện yêu đương.”

Tô Tịch lẳng lặng nhìn cô, khóe miệng cuối cùng giương lên một nụ cười: “Ôn Viễn, cậu có biết cảm giác thích một người là như thế nào không?”

“Gì cơ?”

“Thích, nhưng không nhất định phải giữ lấy. Cậu có thể sẽ thỉnh thoảng gặp mặt nghe những lời mà người đó nói với cậu, nhìn người ấy cười, thấy người ấy tốt với người khác thì trong lòng thấy khó chịu, vô ý thức làm bản thân khổ sở. Biết cái gì gọi là vô ý thức không? Đó là chính bản thân cậu cũng không biết từ khi nào thì bắt đầu có những cảm xúc.....” Thấy vẻ mặt của cô từ từ trở nên mơ hồ Tô Tịch nói tiếp: “Nói tóm lại, cũng không biết từ lúc nào thì rất hay nhớ tới người đó, sau đó lại không thể nào dễ dàng bỏ ra khỏi tâm trí được.”

Hả.....

Ôn Viễn lặng lẽ nghiền ngẫm những lời này của Tô Tịch.

Mỗi một câu, mỗi nụ cười của người đó, thấy người đó đối tốt với người khác thì trong lòng sẽ khó chịu? Khổ sở? Cảm giác lạ lẫm, vô ý thức này, không biết sẽ có cảm giác như thế nào?

Tựa như cô đối với chú út sao?

Nghĩ đến điểm này, Ôn Viễn cảm thấy trong lòng như chợt nứt ra một khe hở, điều này làm cô dờ dẫm đứng nguyên tại nguyên chỗ, không thể động đậy.

Làm sao có thể!

Ôn Viễn bị ý nghĩ của chính mình dọa sợ hết hồn.

Nghe xong những lời nói của Tô Tịch, phản ứng đầu tiên của cô lại là nghĩ đến chú út Ôn Hành Chi? Ôn Viễn lắc đầu phủ nhận, nhưng trái tim thì lại đập bình bình trong ngực không ngừng tăng tốc.

Bạn học Ôn Viễn cố gắng coi thường phản ứng này. Nhưng nỗ lực luôn hoàn toàn ngược lại, lời nói của Tô Tiệp chính là một đường phân cách, đem một chút sáng tối đến cùng một chỗ, tạo thành phản ứng hóa học liên tiếp. Ôn Viễn cảm thấy đầu óc trở nên vô cùng hỗn loạn.

Cô bị bệnh gì chứ? Cô đang thích một người không nên thích, không biết bắt đầu từ khi nào, đợi đến khi phát hiện thì đã là bệnh hiểm nghèo thời kỳ cuối rồi.

Điều này làm cô bó tay vô phương cứu chữa, hơn nữa không chỗ nào có thể trốn được.

Trong khoảng thời gian này Ôn Viễn có chút rối loạn .

Bởi vì cái cảm giác khác lạ từ lần trước sau khi nghe Tô Tiệp thuyết giáo xong, phản ứng duy nhất của Ôn Viễn lại là chạy trốn chết. Không dám nhìn thẳng vào mắt của cậu, tựa như chỉ cần nhìn vào mắt của cô thì cậu ấy có thể đọc được hết ý nghĩ trong đầu cô vậy. Mặc dù sau đó khi gặp nhau Tô Tiệp vẫn bình thường như trước đây nhưng Ôn Viễn lại cảm thấy rối loạn . Giống như đáy lòng cất giấu bí mật đã lâu, bị người khác theo dõi hoặc như là trái tim đang ẩn dấu hai con thỏ nhỏ, cả ngày nhảy nhót không ngừng.

“Bị chứng bệnh cưỡng chế, nhất định là bệnh cưỡng chế (*) rồi!”

(*) Rối loạn ám ảnh cưỡng chế (tiếng Anh: Obsessive-Compulsive Disorder - OCD) là một rối loạn tâm lý có tính chất mãn tính, dấu hiệu phổ biến của bệnh đó là ý nghĩ ám ảnh, lo lắng không có lý do chính đáng và phải thực hiện các hành vi có tính chất ép buộc để giảm bớt căng thẳng, đây là một dạng trong nhóm bệnh liên quan trực tiếp đến Stress. Bệnh còn có tên khác là rối loạn ám ảnh cưỡng bức.

16. Chương 16

Bạn học Ôn Viễn chán nản vùi đầu vào trong gối, đau khổ không muốn ra ngoài. Ngay cả khi Kiều Vũ Phân gõ cửa cũng không nghe thấy, cho đến khi bà đẩy cửa vào thì mới giật mình ngồi dậy.

“Làm sao vậy, Viễn Viễn.” Kiều Vũ Phân nhìn Ôn viễn đang cuộn mình trong chăn nằm trên giường vừa tức giận vừa buồn cười, lời cô ra ngoài.

Bạn học Ôn Viễn nhăn mặt, cọ cọ lên vai của bà làm nũng: “Mẹ.”

“Cái này có vẻ lạ nha, không phải nói lớp mười hai phải học tập thật giỏi sao? Bây giờ cũng đã chín giờ mà còn chưa chịu rời giường. Nếu là ông nội và ba con mà ở nhà thì cứ chờ mà bị mắng đi!” nói xong tìm bộ quần áo trong tủ đưa cho Ôn Viễn thay.

Ôn Viễn lên tinh thần đi tới mặc quần áo, mới vừa mặc xong áo khoác, ngẩng đầu lên đã nhìn thấy bóng lưng cao lớn nghênh ngang của Ôn Kỳ. Lúc đi ngang qua cửa phòng cô vẫn không quên nghiêng đầu, nhàn nhạt lại chặc chặc hai tiếng để bày tỏ sự coi thường đối với bạn học Ôn Viễn .

Ôn Viễn bĩu môi, chẳng được bao lâu, trong đầu chợt thoáng qua một tia sáng, mắt của bạn học Ôn Viễn liền sáng rực lên.

Nhanh chóng giải quyết xong bữa sáng, Ôn Viễn xông thẳng vào phòng của Ôn Kỳ. Chỉ là cái người này cực kỳ chú trọng riêng tư cá nhân nên cửa phòng luôn luôn đóng chặt. Ôn Viễn mở to mắt nhìn, ôm gấu Teddy, gõ cửa phòng của Ôn Kỳ.

Ôn Kỳ lên tiếng mời vào, lúc này anh đang ngồi ở trước máy vi tính viết gì đó, chỉ liếc qua Ôn Viễn một cái. Thấy nha đầu này trưng bộ mặt “Tôi có tâm sự” ra, lấp lánh có hồn đứng ở trước mặt của anh. Ánh mắt của cô khiến cho anh có chút sợ hãi.

“Sao thế?” Nhìn thấy cô đang ôm trong ngực con gấu Teddy lần trước mà anh cho, Ôn Kỳ không khỏi bật cười: “Ồ, thứ này vẫn còn ở đây sao, lông cũng chưa bị em nhổ sạch, vẫn còn nguyên, có tiến bộ?”

Ôn Viễn méo máo: “Em có chuyện nghiêm túc.”

“Chuyện gì?”

Anh bê cốc nước lên uống nhìn bạn học Ôn Viễn cúi đầu xuống, chỉ thỉnh thoảng ngẩng đầu đưa mắt nhìn anh mấy lần, cuối cùng mới nặn ra một câu: “Em muốn tìm anh để tâm sự.”

Ôn Kỳ vừa uống một hớp nước nên cố gắng không để mình bị sặc chết. “Khụ khụ, khụ khụ. Anh nói này Viễn Viễn, muốn kể chuyện cười phải tùy lúc chứ? Anh trai của em đang uống nước đấy.”

Ôn Viễn cũng cảm thấy ngượng ngùng. Gương mặt đỏ lên, phản bác: “Em không nói đùa đâu.” Nếu có người để giải bày thì còn lâu cô mới đi tìm anh, ai bảo chị Ôn Nhiễm không có ở đây chứ..

Ôn Kỳ đã lên đại học, một tháng về nhà bốn lần, cũng không thấy bạn học Ôn Viễn có gì khác thường. Nhìn nha đầu này đang làm ra vẻ ta đây như vậy chắc chắn đã gặp phải việc gì phiền lòng rồi. Vì vậy anh đứng lên khỏi máy vi tính, đi lấy một con dao nhỏ rồi lại lấy một quả táo trong đĩa hoa quả lắc lư với Ôn Viễn: “Muốn tâm sự cái gì, có chuyện gì thì cứ nói thẳng ra.”

Tuy muốn nói nhưng Ôn Viễn lại không biết mở miệng thế nào. cô ngồi ở trên giường của Ôn Kỳ, ngơ ngác nhìn anh đứng ở bên cửa sổ gọt táo. Ôn Kỳ sử dụng dao rất tốt, gọt vỏ thành từng vòng nhưng không hề bị đứt đoạn. Nhìn hành động lưu loát này Ôn Viễn tức giận, đầu óc thoáng chuyển một cái, Ôn Viễn đưa ra hai ngón tay, nhẹ nhàng kéo cho nó đứt ra. Ôn Kỳ cũng biết cô đang phá đám nhưng vẫn gọt xong quả táo, rồi dứt vào trong miệng cô bịt lại, sau đó cầm lên quả táo thứ hai.

Ôn Viễn cảm thấy không vui nữa nhụt chí vừa gặm táo vừa nói mơ hồ: “Em muốn hỏi anh một vấn đề.”

“nói.”

“Anh có người trong lòng không?”

nói xong, Ôn Viễn nhìn thẳng vào Ôn Kỳ đợi câu trả lời. Vấn đề mà cô vừa hỏi vượt quá suy nghĩ và dự đoán của Ôn Kỳ, phải nói là bị kinh ngạc mới đúng. Nhưng động tác gọt táo của Ôn Kỳ cũng không ngừng lại, chỉ cười nhạt một tiếng: “Anh trai em đầu gì cũng đã thành niên rồi, có người thích thì có gì lạ sao? Hơn nữa, người giống như anh đây chỉ cần đứng tại chỗ không cần động đã có người chủ động theo đuổi rồi, tin không?”

Ôn Viễn bĩu môi phản bác: “Anh bị chiều đến phát hư rồi, căn bản cũng không sẽ chủ động đi thích một cô gái nào.” Còn nói đạo lý kia rõ ràng như vậy, làm như đã từng hẹn hò rồi đấy.

Ôn Kỳ cắn một miếng táo vừa gọt xong, nhìn cô nói: “Em nhìn ở đâu mà nói là anh không chủ động?”

“Vậy anh có bạn gái sao? Là anh chủ động làm quen?”

”Tại sao em lại dám khẳng định là anh không có chứ?”

“thật sự có à?” Ôn Viễn tròn tròn hai mắt hỏi.

Ôn Kỳ thấy cô tỏ vẻ nghi ngờ thì để quả táo đang ăn dở sang một bên, tiếp đó lại đi gọt tiếp quả thứ ba, để tránh ánh nhìn soi mói của cô. “Đương nhiên là có, nếu muốn xem sáng mai anh có thể dẫn em theo để nhìn cho rõ.”

“Được!”

Bạn học Ôn Viễn dứt khoát nói. Nhìn mặt Ôn Kỳ đang hời hợt không ngừng liền cười rất hả hê. cô chưa từng hẹn hò nên không biết thích một người là như thế nào vì vậy đi xem người khác hẹn hò cũng khá hay.

Thấy Ôn Viễn vui vẻ như vậy, Ôn Kỳ cuối cùng đã biết cái gì gọi là bê đá tự đập vào chân của mình. Vừa lái xe, vừa nhìn vào kính chiếu hậu dặn dò Ôn Viễn: “Lát nữa đừng nói lung tung nghe không? Anh của em ở trường học cũng là thần tượng trong lòng các cô gái, đừng có mở miệng đã kéo anh xuống bùn đấy.”

Ôn Viễn không kiên nhẫn phát tay, tỏ vẻ mình biết rồi.

Xe chạy nhanh trên đường, chạy đến nơi Ôn Viễn có thể gặp mặt bạn gái Ôn Kỳ. Theo lời của anh nói thì cô bạn gái chính là hoa khôi của khoa tiếng Trung, cũng là hoa khôi của trường. Theo đuổi anh một thời

gian dài anh mới đồng ý hẹn hò. Cho nên Ôn Viễn đoán rằng hiện tại có thể chính là thời kỳ trăng mật của bọn họ.

Xe chạy đến một khu dân cư bình thường, từ xa Ôn Viễn nhìn thấy một cô gái mặc toàn thân màu trắng đứng ở cửa chính, đang ngóng theo xe bọn họ. Xe càng đến gần, Ôn Viễn càng nhìn rõ dung nhan cô gái này, không đợi xe dừng hẳn đã tươi cười đi đến. Nhưng sau khi thấy Ôn Viễn ngồi ở phía sau thì nụ cười trở nên cứng ngắc.

Ôn Viễn rất thông minh sau khi xuống xe lựa chọn đi theo phía sau Ôn Kỳ. Khiến Ôn Kỳ buồn cười liếc Ôn Viễn một cái, rồi nhìn sang hoa khôi của trường dịu dàng cười một tiếng, chào hỏi: “Đợi lâu chưa?”

“Cũng chưa lâu.” Hoa khôi của trường quay sang mỉm cười ngọt ngào, nhưng tầm mắt lại rơi vào trên người Ôn Viễn.

Ôn Kỳ thấy thế, giới thiệu: “Đây là Ôn Viễn em gái anh, cha mẹ đều không ở nhà, sợ nó không nghe lời, nên bảo anh dẫn theo.”

Ôn Viễn vừa nghe, giận sôi lên.

Hoa khôi của trường lại dịu dàng cười một tiếng đáp: “không sao đâu.” Rồi quay sang nhìn Ôn Viễn nói: “Em gái anh trông thật đáng yêu, em rất thích đấy.”

Khen cô đáng yêu? Ôn Viễn nhất thời có chút ngượng ngùng.

Đón mỹ nhân xong, Ôn Kỳ lái xe đến đường dành riêng cho người đi bộ. Vốn hẹn xong tùy tiện đi dạo một chút, cũng không có mục đích gì. Ôn Viễn đeo túi nhỏ trên vai đi dạo theo sau hai người nhằm chán đến chết, chỉ chốc lát sau đã cảm thấy tê chân. thật vất vả đi tới một cửa tiệm, hoa khôi của trường nhìn trúng vài bộ quần áo rồi cầm đi thử, lúc này Ôn Viễn mới có thời gian nghỉ ngơi một lát.

Ôn Kỳ đi đến bên cạnh Ôn Viễn, nhìn nét mặt ỉu xìu kia khiến cho tâm tình của anh thật tốt. Hai chân vắt chéo nhau, không nhìn được mà trêu chọc: “Như thế nào?”

Ôn Viễn vừa xoa chân vừa lườm bầu nói: “Có phải tùy tiện tìm một người đến gạt em hay không? cô ấy là bạn gái của anh sao? Cũng không thấy hai người tay trong tay gì cả!”

“Em cho rằng an với em bằng tuổi chắc, hơn nữa, người ta da mặt mỏng, có một cái bóng đèn là em ở đây nữa chứ, không biết xấu hổ lại còn lải nhải?” nói xong đưa tay vò loạn tóc của cô lên.

Ôn Viễn tức giận trừng mắt nhìn anh, tiếp theo lại có chút nhụt chí. “một lát nữa em cách xa một chút là được chứ gì.”

Ôn Kỳ không nói gì, trên mặt vẫn ra vẻ bất cần đời như cũ.

Hoa khôi của trường chọn quần áo xong, tâm tình thật tốt. Muốn cùng Ôn Kỳ đi xem phim, lúc đi ra vừa đúng lúc đến giờ ăn trưa. Ôn Viễn đã sớm đói đến mức da bụng dán vào da lưng rồi, Ôn Kỳ nhìn cô đáng thương, nên dẫn bọn họ đi ăn cơm trưa. Hoa khôi của trường hớn hỏ đồng ý đề nghị đi ăn đồ Tây.

Ôn Viễn thì lại không thích ăn cơm Tây, tất cả đều là bởi vì từ nhỏ đến lớn bị bà Thành dùng đồ ăn Trung Hoa nuông chiều thành nghiện rồi. Ôn Kỳ cũng giống như thế, nhưng cũng không thể để cho hoa hậu của trường mất hứng được, không thể làm gì khác hơn là đi đến quán ăn Tây.

Dọc theo đường đi, hoa khôi của trường cười nói với cô: “Nhà hàng này có món thịt bò bít tết rất ngon, đợi lát nữa em nếm thử một chút, nhất định sẽ thích.”

Ôn Viễn vội vàng gật đầu, mà Ôn Kỳ làm như cũng biết cô không tình nguyện, nháy mắt với cô trong kính chiếu hậu, Ôn Viễn nhất thời cảm thấy nổi hết cả da gà, quay đầu đi.

Trong lúc quay đầu chợt nhìn thấy một người liền sợ hãi vội vàng quay đầu lại. Ôn Kỳ nhìn cô hỏi “Sao thế?”

Còn làm sao nữa, người nào có thể làm cho cô phản ứng lớn như vậy chứ trừ Ôn Hành Chi ra còn có thể là ai.

Về mặt Ôn Viễn như đưa đám đáp: “Đổi quán cơm khác có được hay không...”

Dĩ nhiên là không thể.

Trong lúc Ôn Kỳ lái xe vào chỗ đậu xe thì một chiếc Bentley màu đen cũng đỗ vào đó. Hai xe đỗ ngay cạnh nhau, một xe mở cửa ra, tầm mắt giao nhau, đúng là Ôn Hành Chi.

Ôn Viễn vừa không ngừng than khổ vừa liếc trộm Ôn Hành Chi, hình như mới tham gia hội nghị về, toàn thân mặc một bộ tây trang màu đen nổi bật nghiêm túc hơn bình thường rất nhiều. Ôn Kỳ cười cười cùng anh chào hỏi. Trong khi đó Ôn Viễn đang ôm tâm tư quý dị trong lòng nên không dám ngẩng đầu nhìn anh, chỉ cúi đầu buồn bực lên tiếng chào: “Chú út.”

Ôn Hành Chi không ngờ lại gặp bọn họ ở chỗ này, nhìn ba người, thấy Ôn Viễn đang cúi đầu đành nhìn vào Ôn Kỳ, “Tới nơi này ăn cơm?”

“Vâng, ở tầng ba mới mở một nhà hàng Tây.”

“Ăn xong thì tính cho GP .”

“Cám ơn chú út đã quan tâm.” Ôn Kỳ không khách khí nói tiếp: “Chú út cũng tới đây ăn cơm thì ăn cùng với bọn cháu luôn. Đúng rồi, quên giới thiệu cho chú, đây là bạn gái cháu của cháu.”

Bạn gái?

Lời này khiến Ôn Hành Chi nhíu nhíu mày. Bình thường anh và Ôn Kỳ coi như cũng quen thuộc, không biết trong sinh hoạt cá nhân thằng cháu nhỏ lại phóng túng như thế. Nhưng nghĩ tới đã có anh cả và cha của mình quản lý, tiểu tử này chắc cũng sẽ không đi quá giới hạn.

Nhìn hoa khôi của trường đang khép nép đứng ở một bên nói: ”không cần đâu, chú đã đặt chỗ ở tầng chín rồi.

Ôn Viễn thấy anh phải đi, làm ra vẻ ngoan ngoãn đưa mắt nhìn anh..

Ôn Hành Chi liếc cô một cái, chỉ có một thời gian không gặp mà hôm nay nha đầu này nhìn thấy anh lại bày ra nét mặt như chuột nhìn thấy mèo vậy. Ôn Viễn thì bị anh nhìn có chút ít sợ hãi, hai tay vòng trước ngực, cảm thấy nhịp tim như đánh trống, nhảy binh binh không ngừng. không thể để tình hình như vậy kéo dài thêm nữa, Ôn Viễn nâng mí mắt, ngẩng đầu lên, đánh bạo nói một câu: “Chú út, hẹn gặp lại.”

đi nhanh lên đi, đi nhanh lên đi!

Hình như biết cô đang giấu giếm cái gì đó, Ôn Hành Chi cũng không sốt ruột. Anh nhìn Ôn Viễn rồi quay sang hỏi Ôn Kỳ: “Cháu hẹn hò với bạn gái sao còn mang theo Ôn Viễn? Thói quen gì vậy chứ?”

Ôn Viễn thầm kêu không ổn, mà Ôn Kỳ lại còn bày ra một vẻ mặt uất ức tố khổ: “Đâu có, là nha đầu này cứ nhất định đòi tới. Nếu không thì chú tốt bụng mang cái bóng đèn này đi giúp cháu?”

Mắt Ôn Viễn sắp lòi ra rồi: “không được đâu! Em còn chưa ăn cơm! Em đói bụng!”

“Vậy thì càng hay, dù sao em cũng không thích ăn đồ tây, bảo chú út dẫn em đi ăn thịt đi!”

Trong hốc mắt của Ôn Viễn chất chứa không biết bao nhiêu là nước mắt, nhìn thật đáng thương. cô túm áo của Ôn Hành Chi tố cáo: “Chú út, anh ấy khi dễ cháu, mỗi lần dẫn cháu ra ngoài đến cuối cùng cũng bỏ rơi cả!”

Ôn Hành Chi vẫn không

lên tiếng, đợi hai người rồi rầm xong rồi mới không nhanh không chậm mở miệng: “Được rồi.” Anh nhìn vào mắt Ôn Viễn, nói: “Cháu theo tôi đi lên.”

Ôn Viễn: ” ~~o(>_

17. Chương 17

Có lẽ là thời gian của lớp mười hai hơi eo hẹp nên Ôn Viễn cảm giác mùa đông năm nay đến thành phố B hơi sớm. Cuối tháng mười một mà đã có một trận tuyết lớn, cả tháng mười hai cũng đều bao phủ trong

không khí rét lạnh.

Tâm tình của Ôn Viễn mấy ngày nay cũng không được tốt lắm, bởi vì gần tới cuối kỳ nên trường học thường tổ chức những cuộc thi lớn. Bởi vì tâm lý không được ổn định nên kết quả của cuộc thi lần này của bạn học Ôn Viễn không lý tưởng cho lắm. Cũng may sau khi thi xong trường học cho nghỉ ba ngày để các học sinh nghỉ xả hơi thư giãn đầu óc.

Đã là tháng mười hai nên đường phố mới sáng sớm đã cực kỳ náo nhiệt. Mà khu biệt viện của nhà họ Ôn ở trung tâm thành phố B cũng vẫn an tĩnh và bình thản trước sau như một. Bà Thành dậy thật sớm để chăm sóc cho những cây phong lan của bà thuận tiện chuẩn bị bữa sáng cho cả nhà. Kiều Vũ Phân cũng dậy rất sớm, rửa mặt xong đi xuống lầu chợt nhớ tới điều gì, lại quay ngược lại lầu hai, gõ cửa phòng của Ôn Viễn.

Tối hôm qua bạn học Ôn Viễn đọc sách đến khuya nên giờ này dĩ nhiên là không thể dậy nổi. Lúc Kiều Vũ Phân đẩy cửa bước vào cô vẫn còn đang đắp chăn ngủ say sưa, hơn nữa cả đầu cũng chui vào trong chăn, chỉ lộ đỉnh đầu ra ngoài.

Kiều Vũ Phân cúi xuống vuốt vuốt tóc của cô, rồi kéo chăn xuống đúng lúc đó Ôn Viễn mới mắt nhắm mắt mở mơ màng tỉnh dậy. Nhìn dáng vẻ mơ hồ của cô Kiều Vũ Phân nhất thời cười xòa: “Còn ngủ nướng nữa hả, mau dậy thôi. Bà Thành cũng đã làm xong bữa sáng rồi, hôm nay ông nội con và Ôn Kỳ đều không có ở đây, bà Thành có ý nấu muộn để con ngủ thêm một lát.”

Ôn Viễn khoan chân lại, để đầu gối cọ sát xuống giường. Trong lúc Ôn Viễn làm vệ sinh cá nhân, Kiều Vũ Phân vừa giúp cô dọn dẹp phòng vừa nói: “Con gái mẹ thời gian này học hành thật vất vả, hôm nay nghỉ ngơi một chút đi, chị Ôn Nhiễm của con sẽ đến chơi đấy.”

Ôn Viễn đang nhắm mắt lại đánh răng, nghe những lời này thì tinh thần lập tức lên cao: “Có thật không ạ? Lúc nào thì đến?”

“Sáng hôm nay. Ôn Nhiễm chuẩn bị nghỉ đông rồi, trước khi trở về muốn tới đây một chuyến.”

Vậy thì thật là tốt quá! Ôn Viễn vui mừng không dứt. Trong khoảng thời gian này Ôn Kỳ vẫn không về nhà, chỉ có một mình tiểu bối là cô ở nhà, ngay cả người để nói lời tri tâm cũng không có. Dĩ nhiên, coi như Ôn Kỳ có ở nhà thì cô cũng sẽ không nói cho anh biết.

Ôn Nhiễm là chị họ của Ôn Viễn và Ôn Kỳ, là con gái của Ôn Hành Nhuận, con trai thứ hai của Ôn Khác, bây giờ đang học nghiên cứu sinh ở đại học B. Tuy là con gái của chú hai nhưng theo Ôn Viễn nhớ thì Ôn Nhiễm chưa bao giờ ở trong đại viện của nhà họ Ôn. Bác hai mất sớm, chị họ Ôn Nhiễm này từ trước đến nay vẫn ở cùng với bác gái ở thành phố T. Lúc nhỏ Ôn Viễn đã gặp qua Ôn Nhiễm vài lần, rồi sau đó cũng rất ít gặp, Ôn Viễn tính toán thời gian thì hẳn là từ lúc bác hai qua đời. Nhiều năm như vậy, thông qua nhiều nguồn tin của mọi người thì Ôn Viễn cũng đại khái hiểu được nguyên do của chuyện này. Cũng may Ôn Nhiễm học ở đại học B, Kiều Vũ Phân chịu sự ủy thác của mẹ Ôn Nhiễm cũng thường chăm sóc Ôn Nhiễm, cho nên số lần Ôn Viễn gặp Ôn Nhiễm mới nhiều lên một chút.

Mặc dù trước khi Ôn Nhiễm lên đại học hai người đã thật lâu chưa gặp nhau nhưng tính tình của bọn họ tương đối giống nhau nên không bao lâu đã quen thuộc, đến lúc Ôn Nhiễm học xong năm đầu tiên phải về nhà, Ôn Viễn chết sống không để cho cô đi, nhất định giữ cô lại thành phố B đón năm mới. Tình chị em thâm thiết của bọn họ ngay cả Kiều Vũ Phân cũng không nhận được mà cảm thán.

“Nhìn con đi... khi ba con về cũng không thấy con vui mừng đến như vậy.”

Thật ra thì điều này cũng không trách được Ôn Viễn, Ôn Hành Lễ đối với hai đứa con nhà mình đều vô cùng nghiêm khắc. Cũng may Ôn Kỳ là con trai, mọi mặt cũng đều rất ưu tú, đối với yêu cầu của ông luôn hoàn thành hai trăm phần trăm. Mà Ôn Viễn thì lại không được thiên phú kia của Ôn Kỳ, tất cả yêu cầu của cha mình đối với cô mà nói, đều rất khó đạt tới. Cũng may hiện tại Ôn Hành Lễ đã tiếp nhận thực tế về Ôn Viễn rồi, cũng không hà khắc với cô như trước nữa. Nếu mà lúc trước, mỗi lần cầm bài thi về nhà ký tên, thì tim của Ôn Viễn lúc nào cũng sợ run cầm cập.

Kiều Vũ Phân cũng biết bọn nhỏ có chút kiêng kỵ đối với Ôn Hành Lễ nên cũng không còn nói thêm nữa. Giúp Ôn Viễn dọn dẹp bàn học, lại thuận tiện nhặt lên một lá thư từ trên mặt đất lên. Đợi đến khi bạn

học Ôn Viễn lau mặt xong từ phòng vệ sinh đi ra thì đã thấy Kiều Vũ Phân đang vắn vẽ tấm giấy viết thư màu xanh nhạt, chân mày nhíu chặt lại.

Ôn Viễn vừa nhìn liền biết không tốt rồi. Đây chính là lá thư tình mạo danh Tô Tiệp, từ sự kiện đen đui lần trước trôi qua, Ôn Viễn vẫn không có vứt bỏ, mà là nhét vào chỗ dưới cùng của chồng sách. Chắc là không cẩn thận nên rút ra ngoài. Sao lại xui xẻo như vậy chứ, đúng lúc này lại bị phát hiện.

Kiều Vũ Phân nhìn Ôn Viễn một cái rồi hỏi: “Chuyện gì thế này?”

Ôn Viễn đỏ mặt, lộp bộp giải thích: “Không phải viết cho con, là hiểu lầm thôi, chỉ là một trò đùa.”

“Nhưng trên này viết tên của con đấy, sao mẹ không nhìn ra chứ?” Kiều Vũ Phân chỉ chỉ tên của cô, nghiêm trang nói: “Con đã hứa với mẹ là sẽ không yêu sớm.”

“Con không có yêu sớm!” Ôn Viễn ủy khuất giải thích: “Không biết là người nào, để trong ngăn bàn của con, con cũng không để ý nên nhét vào trong cặp.”

Kiều Vũ Phân biết Triệu Duy Nhất, bởi vì nhà họ Triệu dù sao cũng có quan hệ với nhà họ Ôn. Nhưng Tô Tiệp thì bà không biết, cho nên Ôn Viễn mới dám nói dối như vậy.

Kiều Vũ Phân nửa tin nửa ngờ nhìn cô một cái, rồi sau đó tịch thu lá thư kia, vỗ vào gáy của cô nói: “Còn có nửa năm nữa là sẽ phải thi tốt nghiệp trung học rồi, không thể là quân nhân đào ngũ được. Nếu không đỗ vào được đại học ở thành phố B, xem ông và ba con giáo huấn con như thế nào! Khi đó tới tìm mẹ nói giúp thì đã muộn.”

“Con biết rồi.”

Ôn Viễn mím môi, nhìn theo bóng lưng của Kiều Vũ Phân rời đi, đầu không còn hơi sức mà gục xuống.

Đại học của thành phố B.

Từ khi lên cấp ba tới nay, Kiều Vũ Phân vẫn thời thời khắc khắc nói bên tai cô. Mỗi lần nói đều làm cho Ôn Viễn cảm thấy hữu tâm vô lực.

Mười giờ sáng Ôn Nhiễm tới đại viện nhà họ Ôn.

Ôn Viễn đang ở lầu hai phơi nắng, nhìn thấy bóng dáng quen thuộc kia thì vèo một cái chạy ngay xuống lầu.

“Chị Nhiễm Nhiễm!”

Bạn học Ôn Viễn giống y như gấu Koala nhào tới trên người Ôn Nhiễm, làm hại bà Thành và Kiều Vũ Phân giật nảy mình.

“Đứa nhỏ này, mau xuống đi, đừng có dọa chị Ôn Nhiễm của con sợ chứ.”

“Không có sao đâu ạ.” Ôn Nhiễm đỏ mặt, cười yếu ớt đỡ Ôn Viễn xuống. Hai người tuy đã lâu không gặp, nhưng vừa cười một tiếng thì cảm giác quen thuộc đã ùa về rồi.

Ôn Viễn có quá nhiều chuyện muốn nói cùng Ôn Nhiễm, nên khi Ôn Nhiễm ở dưới lầu chuyện trò cùng với Kiều Vũ Phân chưa đến mười phút đã nghe Ôn Viễn ở trên lầu thúc giục.

Kiều Vũ Phân đã được ông cụ Ôn dặn dò không thể để cô quấy rối nhiều, nói chuyện với Ôn Nhiễm một lát, những gì nên giao phó cũng đã bàn giao toàn bộ rồi lúc này mới thả cô lên lầu.

Không thể tưởng tượng được ở trong phòng trên lầu hai, Ôn Viễn đang nằm trên giường thực hiện một động tác có độ khó cao. Trong khoảng thời gian này Kiều Vũ Phân đang luyện tập yoga, Ôn Viễn thường nhìn bà tập nên cũng học theo mấy động tác.

Lại nói, trừ Ôn Hành Lễ yêu cầu quá nghiêm khắc ra thì tuổi thơ của Ôn Viễn vẫn coi như rất hạnh phúc. Tối thiểu trong nhà không có ai ép buộc cô phải học cái này cái kia, toàn bộ đều do cô quyết định. Dĩ nhiên Ôn Viễn cũng không muốn lãng phí ngày chủ nhật lên những chuyện này, nhưng từ khi kết thúc tiểu học để chúc mừng việc thi đỗ cấp hai, người bạn nhỏ Ôn Viễn bị chủ nhiệm lớp chọn để biểu diễn một tiết mục

múa. Thế mà từ đó người bạn nhỏ Ôn Viễn lại sinh ra hứng thú với các điệu múa, trong nhà cũng cho cô tham gia vào lớp học năng khiếu này. Cho nên độ mềm dẻo cơ thể của Ôn Viễn cũng không tệ lắm.

Ôn Nhiễm nhìn chằm chằm động tác ly kỳ cổ quái kia một lát, cuối cùng thì xì cười: “Gấp gấp gọi chị lên đây như vậy, nói đi, lại gặp phải vấn đề khó khăn gì phải không?”

Đầu chân Ôn Viễn đảo ngược nhìn Ôn Nhiễm, đợi đến khi gương mặt bị dồn đầy máu đến thật sự thiếu kiên nhẫn mới khôi phục lại tư thế bình thường. Nằm ở trên giường không ngừng thở hổn hển, thật vất vả mới thở được bình thường lúc này mới nhìn thẳng vào mắt Ôn Nhiễm, mỉm cười toe toét.

Cười chán chê, Ôn Viễn hỏi: “Chị, chị nhận được thư tình chưa?”

“Chị còn tưởng là chuyện gì cơ chứ.” Ôn Nhiễm siết chặt mặt của Ôn Viễn: “Thế nào, nhận được thư tình rồi hả?”

Ôn Viễn có chút ngượng ngùng, giấu mặt ở sau gấu Teddy, nhỏ giọng lầu bầu: “Không phải, thật ra thì em chỉ muốn biết, chị đã yêu bao giờ chưa?”

Câu hỏi của cô làm cho Ôn Nhiễm suy tư rất lâu mà không lên tiếng. Ôn Viễn cảm thấy kỳ quái, đưa mắt nhìn cô một cái, chỉ thấy Ôn Nhiễm cúi đầu, môi khẽ mỉm cười, như đang nghĩ gì đó.

Thần thái như vậy Ôn Viễn không cần cô nói gì cũng tự hiểu.

“Thật sự có à?” Ôn Viễn kích động ngồi dậy.

“Sao nào?” Ôn Nhiễm tựa như tức giận trừng mắt nhìn cô: “Chị em đã từng này tuổi rồi, có bạn trai thì rất kỳ quái sao?”

Ôn Viễn méo máo: “Chắc là đã đạt đến một trình độ nào đó rồi nên mới không nói cho em chứ gì!”

Ôn Nhiễm nhìn dáng vẻ của cô em, cười sờ sờ cái mũi của cô nói: “Em gái cũng nghĩ đến chuyện này rồi sao?”

“Không đâu.” Ôn Viễn quay đầu đi, mặt hồng lan cả ra cổ.

Ôn Nhiễm nhìn cô, không nói gì. Hai người nằm song song trên giường của Ôn Viễn, một lát sau, Ôn Nhiễm cảm giác Ôn Viễn đang véo tay mình thì quay đầu sang liền nghe em gái thì thầm: “Chị, chị cảm thấy chú út thế nào?”

“Chú út?” Ôn Nhiễm ngẩn ngơ trong chốc lát rồi nói: “Cảm nhận của em so với chị phải tận tường hơn nhiều chứ, thời gian trước không phải còn nói chú út quản em rất nghiêm, yêu cầu so với bác cả còn cao hơn.”

“Quả thật rất nghiêm.” Cô trưng ra một vẻ mặt thê thảm, Ôn Viễn vùi đầu ở trong gối nói: “Đừng nói cái này nói đến cái khác đi.”

“Khác hả....” Ôn Nhiễm đảo mắt ngẫm nghĩ: “Chú út nhà ta, có tiền có tài có mạo lại còn độc thân, là một người đàn ông độc thân điển hình trong giới kim cương vương lão ngũ.”

Ôn Hành Chi cũng rất ít tiếp xúc với các tiểu bối trong nhà, mà Ôn Nhiễm sinh sống ở thành phố T nên rất lạnh nhạt với anh. Lời nói này không cần suy nghĩ nhiều, nhưng mà Ôn Viễn nghe xong lại có vẻ dăm chiêu, lát sau mới hỏi: “Chị Nhiễm Nhiễm, thích một người như vậy, có bình thường không?”

“Dĩ nhiên là bình thường.” Ôn Nhiễm bật cười: “Đừng hoài nghi sức quyến rũ của chú út, chẳng lẽ em lại ghét chú út?”

Hoài nghi sao?

Ôn Viễn cười khổ, buồn buồn nói một câu: “Không ghét.” Một lát sau mới chậm rãi bổ sung: “Hình như, có chút thích.”

Nghe cô nói vậy..., Ôn Nhiễm sững sờ.

Ôn Viễn nhìn nét mặt của cô, vụng về giải thích: “Em nói thích ở đây không phải là cái loại thích như chị nghĩ đâu!”

Ôn Nhiễm nhìn cô, mắt mở càng lớn hơn: “Nếu không phải là cái loại kia..., còn nếu phải thì coi như phiền toái rồi.” Cô như rơi vào trong sương mù, ngồi thẳng người lên nhìn Ôn Viễn nói: “Em ngồi yên, nói cho rõ ràng đi.”

Ôn Viễn có chút không dám đối mặt với Ôn Nhiễm: “Không có gì đáng nói, có thể nói thì em đã nói rồi.”

Ôn Nhiễm không thể làm gì khác hơn là trừng mắt rồi rơi vào trầm mặc. Hai người cứ như vậy giằng co một lát, cho đến khi bên ngoài truyền tới tiếng kèn, mới phá vỡ bầu không khí yên tĩnh làm cho Ôn Viễn hít thở không thông này. Giờ phút này cô giống như chim sợ cành cong, chỉ sợ người khác nhìn rõ tâm sự của mình. Rồi lại cố che giấu, chỉ sợ làm không tốt giấu đầu lại lộ đuôi. Cô biết không phải là chị họ nghĩ sai, mà là từ lúc vừa mới bắt đầu cô đã hiểu rõ, cô thích anh, đến tận cùng là loại tình cảm như thế nào.

Tay chợt bị người ta cầm lấy, Ôn Viễn ngẩng đầu, ánh mắt có chút tránh né nhìn Ôn Nhiễm.

“Ôn Viễn.” Ôn Nhiễm nhìn cô nói: “Em còn nhỏ, có biết không?”

Ôn Nhiễm cũng không nói thêm cái gì nữa, nhưng Ôn Viễn đã hiểu ý của chị họ rồi.

Dĩ nhiên cô biết, cho nên phải cố gắng đem tình cảm không nên có diệt trừ hết đi.

Chỉ là, trước đó, cô còn có một việc phải làm.

Tháng 12 là sinh nhật của Ôn Hành Chi.

Trước đó Ôn Viễn đã nghĩ nên tặng quà sinh nhật cho anh trước, nhưng không biết mua cái gì. Quà tặng là phải thể hiện thành ý, mà không phải đưa vì nghĩa vụ. Ôn Viễn nghĩ như vậy cũng có cái lý của nó, nhưng rốt cuộc tặng cái gì mới tốt đây. Ôn Viễn vật vờ suy nghĩ, cuối cùng chọn một quà tặng rất đơn giản đó chính là áo sơ mi.

Cô nhớ tới lần đầu tiên gặp riêng Ôn Hành Chi, trên người anh chỉ mặc một chiếc áo sơ mi rất đơn giản. Khi đó Ôn Hành Chi đi ở phía trước, cô hơi ngẩng đầu nhìn thấy cách ăn mặc cẩn thận tỉ mỉ của anh. Áo sơ mi tuy đơn giản nhưng lại vô cùng phù hợp với khí chất của anh, Ôn Viễn nhớ đến lúc đó chợt thấy thoáng hoảng hốt.

Sau khi mua về nhà, Ôn Viễn nghĩ đến vẻ mặt của Ôn Hành Chi khi nhìn thấy quà tặng này. Chắc chắn sẽ không quá kinh ngạc, bởi vì chuyện có lớn hơn nữa Ôn Viễn cũng không thấy anh biểu hiện lên trên mặt bao giờ. Đoán chừng nhìn thấy tấm thiệp “Sinh nhật vui vẻ” mà cô tự tay viết lúc ấy chỉ nhú nhú mày thôi. Nghĩ đến đây, bạn học Ôn Viễn thấy phiền muộn. Thôi, cứ đưa đi, không nên nghĩ nhiều nữa.

Ôn Viễn xoa xoa mặt, tự động viên mình rồi lấy điện thoại di động ra bấm số của Ôn Hành Chi. Thật ngoài dự đoán Ôn Hành Chi nhận rất nhanh: “Ôn Viễn?”

Ôn Viễn ồ lên một tiếng, từ trong điện thoại nghe được tiếng âm ỉ vọng lại liền hỏi: “Chú út, đang bận sao?”

Ôn Hành Chi từ chối cho ý kiến, nhìn xuống phòng làm việc của mình có vẻ hơi rối ren nên đi tới bên cửa sổ nói: “Có chuyện gì sao?”

Lần trước cơm nước xong Ôn Hành Chi đưa cô về nhà, trước khi đi còn dặn dò cô phải học tập cho tốt. Từ sau lần đó đến bây giờ, Ôn Viễn cũng không gặp anh thêm lần nào. Hôm nay gọi điện thoại, mở miệng ra vẫn là những câu như vậy khiến cho bạn học Ôn Viễn buồn bực không thôi.

Cô chau mày lại nhìn những cây hoa bà Thành trồng ở trong sân, ỉu xìu hỏi: “Chú út, sắp đến tết rồi, bao giờ chú về?”

Mỗi lần đến cuối năm ngân hàng đều vất chân lên cổ mà chạy vì thế Ôn Hành Chi rất ít khi ở nhà ăn tết. Ông cụ Ôn cũng không trông mong gì vào anh ngay cả tết âm lịch còn không về nhà chứ đừng nói đến tết Tây. Ôn Viễn cũng không nghĩ anh sẽ trở lại chỉ muốn thử dò xét một chút xem trước tháng 12 anh có về đây hay không thôi.

Ôn Hành Chi không ngờ Ôn Viễn gọi điện thoại tới để hỏi vấn đề này. Sau khi nghe cô hỏi vậy anh mới chợt phát hiện đã nhiều năm mình không có ở nhà vào những ngày lễ như vậy rồi.

Anh xoay người nhìn lại lịch làm việc rồi nói: “Hai ngày nữa thôi”, nghe thấy Ôn Viễn ở đầu bên kia ồ lên một tiếng, Ôn Hành Chi lại hỏi: “Không lo học lại gọi điện thoại hỏi vấn đề này làm gì?”

Ôn Viễn lập tức mếu máo: “Cháu quan tâm chú không được sao!”

“Vậy thì tôi thật thụ sủng nhược kinh.” Ôn Hành Chi mỉm cười nói tiếp: “Đừng để cho tôi phải chịu thêm mệt mỏi thì coi như cháu đã hiểu thuận rồi.”

Ôn Viễn nổi giận, rầm rì nửa ngày, mới thốt ra một câu phản kích: “Cháu thềm vào hiểu thuận với chú.”

Nói như vậy hình như cũng hơi quá phận thì phải!

“Được rồi, cúp đi. Tôi còn phải đi họp, hai ngày nữa sẽ trở về thành phố B.” Giáo dục được người đó, tâm tình của Ôn Hành Chi hình như cũng khá lên nhiều, những mệt mỏi vì công việc của mấy ngày qua cũng được hóa giải đi không ít.

Ở đầu này Ôn Viễn cũng không nhìn thấy được tâm tình của ai kia nên sau khi cúp điện thoại nhìn chăm chăm vào cái di động mà phần uất bất bình. Cô cũng không tài nào hiểu được, tại sao mỗi lần anh nói với chuyện với cô đều giống như đang giáo dục trẻ con vậy, rất có bài bản. Không thể khen cô một chút hay sao trong khoảng thời gian này cô cũng biểu hiện khá tốt mà.

Ôn Viễn chống cằm, đang bày ra một bộ mặt như đưa đám thì nghe thấy tiếng gõ cửa. Ôn Viễn vội vàng đem túi quà ở trên giường cất đi, sửa lại tóc tai mới đi ra mở cửa.

Vừa mở ra đã nhìn thấy Ôn Kỳ đang đen mặt đứng ở ngoài cửa, thấy Ôn Viễn nhìn mình tránh né càng thêm tức giận: “Bạn học Ôn Viễn, em vào phòng anh lục lọi tủ quần áo đúng không?”

“A, cái đó” Ôn Viễn xoa đầu, mắt đảo như bị, đang muốn nghĩ xem nên giải thích như thế nào. Cô vào phòng của Ôn Kỳ bởi vì thân hình của anh và Ôn Hành Chi không chênh lệch lắm, cho nên cô muốn tham khảo số đo và nhãn hiệu một chút.

Nhìn lên thấy bộ mặt đang chột dạ kia của cô, Ôn Kỳ cũng không cần phải hỏi nữa nói thẳng: “Gan lớn đấy, ngay cả gì đó của anh cũng dám bóc.”

Ôn Viễn rút cổ lại, vội vàng bảo đảm: “Em chỉ xem quần áo của anh thôi!”

Ôn Kỳ liền vỗ bốp một cái lên đầu cô hỏi: “Xem quần áo của anh làm gì?”

“Anh sợ gì chứ.” Ôn Viễn ôm đầu, trừng anh: “Sợ em nhìn thấy cái gì chứ, cái đĩa phim cấm anh nhét trong hộp em cũng không thềm xem đâu!”

“Cái gì đĩa cấm! Cái đó được gọi là phim hành động tình yêu!” Ôn Kỳ giáo dục cô, khi phản ứng kịp liền cảm thấy có gì đó không đúng, nhìn về phía Ôn Viễn đã chạy trốn ra bên ngoài cửa gầm lên: “Em...em trở lại cho anh....”

Ôn Viễn quay đầu lại làm mặt quỷ, rồi nhanh chóng chạy xuống lầu.

Nhìn theo bóng lưng đang chạy trốn của cô, Ôn Kỳ thu lại vẻ giận dữ, lên tiếng chê cười: “Con gấu nhỏ không ngờ chạy nhanh như vậy.” Đứa nhỏ này trời sinh không thể làm chuyện xấu, con gấu Teddy mà anh đưa cho cũng bị bỏ quên ở trong ngăn kéo tủ làm sao mà không phát hiện được. Cũng không phải sợ cô nhìn thấy đĩa phim kia chỉ là có một ít đồ không thể để cô nhìn thấy được.

Tiện tay đem gấu Teddy đặt ở một chỗ, đá đá thùng rác ở cạnh cửa, đang chuẩn bị rời đi, Ôn Kỳ vừa ngẩng đầu lại nhìn thấy cái gì đó. Cánh tay dài duỗi một cái, vật kia bị cầm lên. Ngón tay lưu loát mở cái hộp ra, nhìn thấy thứ đồ kia khiến cho chân mày anh không khỏi giương lên.

Một cái áo sơ mi. Nhãn hiệu cũng là nhãn hiệu mà anh thích mặc. Lại liên tưởng đến câu Ôn Viễn vừa mới nói, Ôn Kỳ lập tức sững sốt.

Ngày hai mươi tháng mười hai rơi vào đúng thứ bảy, trường học cho học sinh nghỉ đông hai tuần cũng vào đúng dịp này.

Ôn Viễn dậy thật sớm, đi tới phòng bếp. Kiều Vũ Phân còn chưa dậy, chỉ có bà Thành đang nấu cơm, nhìn thấy cô đi tới thì cười nói: “Thật vất vả mới được nghỉ, sao không ngủ thêm một lúc nữa?”

Ôn Viễn nắm cả cánh tay của bà làm nũng đáp: “Cháu tới giúp bà làm việc.”

Bà Thành dí tay vào mũi của cô nói: “Chỉ làm ta thêm phiền thôi.”

Ôn Viễn méo máo, đứng ở một bên nhìn bà Thành nấu nước, lại nhìn lên trên lầu mấy lần rồi mới nói: “Bà Thành, mọi chìa khóa trong nhà để ở đâu ạ.”

“Ừ, sao thế?”

“Sách lớp mười lăm của cháu mẹ đã cho tất cả lên lầu ba khóa lại rồi, bây giờ cháu cần dùng cho nên muốn mượn bà chìa khóa.” Ôn Viễn nói thế tuy mặt không đổi sắc nhưng tim trong lồng ngực thì lại nhảy bình bình. Bởi vì cô đang nói dối.

“Vậy chờ bà làm xong đồ ăn ngon cho cháu rồi sẽ đi tìm.”

“Dạ, cảm ơn bà Thành.”

Ôn Viễn vui mừng trả lời. Cô nhớ, Ôn Hành Chi ở thành phố B cũng có một căn hộ. Căn hộ này lần trước lúc cô và Triệu Duy Nhất ở quán bar uống rượu say được anh dẫn đến một lần, lúc rời đi cô cũng đã nhìn được tên của tiểu khu, đại khái vẫn còn có chút ấn tượng. Đó là một chung cư rất bình thường, cũng không phải là khu nhà cấp cao, cho nên cũng không dùng đến khóa mật mã... Phương thức mở cửa thì Ôn Viễn nghĩ, mỗi tuần nhà đều có người định kỳ đến dọn vệ sinh, nên cái chìa khóa này cũng không khó tìm.

Quả nhiên, Ôn Viễn làm bộ tò mò, sau một hồi quán lầy bà Thành đã tìm ra được cái chìa khóa kia. Giữ lại trong lòng bàn tay, cầm chặt đến nỗi nóng rất cả tay lên.

Ôn Viễn muốn đưa quà tặng cho anh, nhưng lại sợ anh hỏi quá sâu, mà cô lại không biết cách trả lời như thế nào vì vậy không thể làm gì khác hơn là đem quà tặng lặng lẽ đặt ở trong nhà của anh. Về việc lúc nào anh nhìn thấy, Ôn Viễn cũng không muốn nghĩ đến.

“Sẽ nhìn thấy thôi.”

Ôn Viễn đeo cặp sách lên, nhìn chằm chằm hộp quà tặng trong tay, nhủ thầm trong lòng. Ăn sáng xong tìm lý do học thêm để đi ra ngoài, giờ này cũng chính là giờ cao điểm để đi chợ nên đường phố rất đông đúc, cho đến khi đến tiểu khu của Ôn Hành Chi mới cảm thấy yên tĩnh lại.

Xe dừng ở cửa, Ôn Viễn vừa xuống xe, nhìn thấy một chiếc xe ô tô màu đen đang đỗ ở cửa chung cư. Ôn Viễn cảm thấy mí mắt chợt giật giật, không tin liếc dụi dụi mắt của mình lúc này mới khẳng định đã nhìn lầm rồi.

Đều là xe màu đen, vừa nhìn Ôn Viễn còn tưởng rằng là xe của Ôn Hành Chi chứ. Nhưng nhìn kỹ, mới phát hiện biển số xe không giống nhau, người ở bên trong cũng không phải. Ôn Viễn lặng lẽ liếc mắt một cái, chỉ thấy hai người đàn ông mặc vest đen ngồi ở đằng trước, cả hai đều đeo kính đen, nhìn rất giống với đại ca xã hội đen. Thấy Ôn Viễn nhìn chằm chú, bọn họ cũng quay sang nhìn cô, không hề che giấu vẻ không vui của mình. Ôn Viễn thấy vậy da đầu run lên, vội vàng xoay đầu lại, đi tới cửa của chung cư.

Chung cư này cũng không lớn lắm nhưng được cái rất yên tĩnh. Ôn Viễn dựa vào miêu tả của bà Thành về nơi đó và cô đã tìm được nhà của Ôn Hành Chi. Đứng ở trong căn phòng có chút xa lạ lại có chút quen thuộc, cô thở phào một cái.

Cách bài trí vẫn giống trong trí nhớ của cô, theo đúng như phong cách của con người anh vậy. Rất có trật tự, cẩn thận tỉ mỉ, bố trí tinh tế, chỉ hai màu trắng đen đơn điệu, bố cục vô cùng lạnh lẽo.

Ôn Viễn nhẹ nhàng bấu môi, đẩy cửa phòng ngủ ra. Cửa sổ đã được đóng chặt lại, không khí trong phòng không quá tốt, nhưng lại không có nhiều bụi bặm, chắc là thường xuyên có người đến đây quét dọn. Ôn Viễn mở ra cửa tủ ra, bên trong một hàng tây trang vừa nhìn vào đã thấy chói mắt. Ngón tay từ từ lướt qua, Ôn Viễn cảm mỗi suy xét. Toàn là những nhãn hiệu mà cô không biết, cũng không biết đồ cô mua anh có thích hay không.

Có thể anh sẽ không thích, nhưng đây là tâm ý của cô nên nhất định phải đưa đến.

Suy nghĩ một chút Ôn Viễn quyết định không bỏ vào trong tủ nữa mà trực tiếp đặt ở trên giường của anh, sợ anh không để ý đến, tiện tay nhét vào đâu đó.

Làm xong tất cả, Ôn Viễn đi một vòng quanh nhà, sau khi xác định tất cả đều hoàn hảo mới đóng cửa rồi đi.

Lúc cô đi ra, chiếc xe màu đen kia vẫn đỗ ở ngoài cửa, nhưng hai người trong xe lại đi ra. Ôn Viễn liếc bọn họ một cái đồng thời phát hiện bọn họ cũng đang nhìn cô chăm chú. Ánh mắt ấy khiến cho Ôn Viễn có chút sợ hãi, cũng không còn thắc mắc những người này là người nào, chỉ cố cách thật xa, cúi đầu đi qua mặt bọn họ.

Nhưng dù cho như thế, Ôn Viễn cũng cảm thấy bọn họ vẫn một mực nhìn chăm chú vào mình, cô cảm thấy hơi phiền não rồi đấy, đến khi đi thật xa cô mới nghiêng đầu nhìn lại, càng làm cho cô giật mình! Hai người kia thế nhưng vừa nói vừa đi về phía cô! Cảm giác như đang xông tới bắt người vậy!

Ôn Viễn không dám nhìn nữa, xoay người co cẳng chạy, cũng thật may là có một chiếc taxi dừng ở trước mặt, Ôn Viễn nhanh chóng mở cửa xe ra, thở hổn hển nói với tài xế: “Chú ơi, đi nhanh lên, lái nhanh lên một chút!”

Lái xe thấy cô vừa gấp gáp, vừa sợ cười đáp: “Nhưng trước tiên cháu cần phải nói đi đến đâu thì chú mới có thể lái được chứ?”

Ôn Viễn không có tâm tư nói đùa, vội vàng đọc địa chỉ, nghiêng đầu nhìn ra lần nữa, hai người kia đã nổ máy xe, đuổi theo xe taxi rồi.

“Nhanh lên một chút, nhanh lên một chút!” Ôn Viễn không ngừng thúc giục tài xế.

Tài xế bị cô thúc giục cũng thấy buồn bực: “Cháu có việc gấp sao?”

“Cháu...cháu bị người xấu theo dõi!” Ôn Viễn khóc không ra nước mắt. Hôm nay ra cửa không biết đã bước chân phải hay chân trái mà lại gặp phải bọn buôn người như vậy? Ôn Viễn đoán mò.

Vốn tới chỗ này tâm tình đang xuống thấp, trải qua sự việc này, Ôn Viễn cũng không đoái hoài tới xuống thấp hay không nữa rồi, trong lòng chỉ còn lại khẩn trương và sợ hãi.

Tài xế cũng bị những lời này của cô làm cho kinh hãi, thật lâu mới phản ứng được, khẩn trương nói: “Người xấu sao, chú hiểu rồi, ngồi yên nhé!”

Nói xong đạp chân ga, nhanh chóng chạy lên trước. Mà chiếc xe ở phía sau cũng theo sát không ngừng, hai chiếc xe giống như mãnh liệt đuổi bắt ở trong dòng xe, Ôn Viễn chỉ có thể nắm thật chặt tay vịn, trong lòng run rẩy cầu nguyện.

Lái xe vào trung tâm, dòng xe càng ngày càng đông, lòng Ôn Viễn như có lửa đốt, đang chuẩn bị nhìn ra đằng sau xem chiếc xe màu đen thì lại nghe bác tài xế hô to: “Ồi, đèn đỏ!”

Các xe phía trước tốc độ cũng chậm lại, bác tài vội vàng phanh xe nhưng vẫn không kịp liền đâm thẳng vào chiếc Porsche màu trắng ở trước mặt.

Ôn Viễn ngồi ở ghế sau, bởi vì chưa trụ vững nên đầu va vào cửa xe. Nhất thời, chỉ thấy hai mắt tối sầm lại, hôn mê bất tỉnh.

18. Chương 18

Bệnh viện quân khu thành phố B.

Bệnh viện vẫn huyền ảo như nó vốn có, Ôn Nhiễm bước nhanh về khu điều trị nội trú ở lầu hai, không lâu sau tìm thấy phòng bệnh của Ôn Viễn. Cô đứng ở cửa phòng bệnh hít một hơi, rồi mới đẩy cửa ra, nhìn thấy Kiều Vũ Phân nhăn mày tiến lên đón.

“Nhiễm Nhiễm, cháu đến rồi à.”

Ôn Nhiễm đảo mắt nhìn quanh phòng bệnh, nhỏ giọng hỏi Kiều Vũ Phân: “Chuyện gì xảy ra vậy ạ?”

“Tai nạn xe ở nội thành, Viễn Viễn ngồi trong xe taxi đụng phải xe khác, bệnh viện kiểm tra nói đầu và tay của con bé bị chấn thương.”

Ôn Nhiễm mấp máy môi: “Tài xế thì sao ạ?”

“Tài xế ngược lại không bị sao hết, bác mới vừa đến thăm, hỏi tình huống một chút, tài xế nói là nghe Viễn Viễn bảo phía sau có người đuổi theo nên mới chạy nhanh như vậy.”

“Có người đuổi theo xe?” Ôn Nhiễm giật mình lặp lại.

Kiều Vũ Phân cũng có chút gấp gáp nói: “Ai biết là chuyện gì xảy ra, bác thấy ông ta không thoải mái lắm nên cũng không hỏi nhiều. Có thể là chiếc xe phía sau kia cũng chạy nhanh mà thôi.”

Ôn Nhiễm trầm mặc một hồi rồi đẩy cửa phòng ở bên trong ra, Ôn Viễn vẫn còn đang ngủ, cánh tay của cô bị rạn xương nên bị đắp thạch cao. Có thể là đau nên khi ngủ chân mày cũng nhíu chặt lại. Ôn Nhiễm cúi đầu nhìn cô em họ một lát rồi vươn tay ra vuốt vuốt lông mày cho giãn ra.

Vốn ngủ không sâu, cơ thể Ôn Viễn vẫn còn hơi choáng váng, từ từ mở mắt. Đôi mắt đen lầy nhìn người trước mặt không chớp, sau khi nhìn thấy rõ thì có hơi thất vọng.

Nào có ai không che giấu sự thất vọng như cô cơ chứ? Ôn Nhiễm bật cười, kéo kéo chăn hỏi: “Đã tỉnh rồi hả ? Có khát không?”

Ôn Viễn nhìn chị họ chăm chăm trong chốc lát rồi lắc đầu.

“Em đi đâu vậy ? Sao lại xảy ra tai nạn xe chứ?”

“Có đi đâu đâu.” Ôn Viễn ỉu xiu nói, giọng nói có hơi khàn khàn.

“Còn muốn gạt chị.” Ôn Nhiễm vuốt vuốt mái tóc có chút rối bời của cô em, nhỏ giọng nói: “Tặng quà chưa?”

Ôn Viễn biết không có thể giấu giếm được Ôn Nhiễm, hướng chỉ quà tặng này còn nhờ chị ấy giúp một tay lựa chọn. Cô giật giật cánh tay, khẽ động đến vết thương, hít một hơi mới nói: “Đưa rồi, chú ấy không có ở nhà.”

Ôn Nhiễm nhìn vẻ mặt của cô em rồi thở dài, điều chỉnh cánh tay cho cô thấy dễ chịu thoải mái hơn. Nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu của cô hỏi: “Chú út biết em bị tai nạn chưa?”

Ôn Viễn lắc đầu thay cho trả lời. Nhất định là không biết, trong nhà đã có mẹ và bà Thành ở đây, vẫn còn cả ông anh trai không đáng tin cậy cũng ở đây nên không có ai thông báo cho anh biết cả.

Ôn Nhiễm cũng hiểu đạo lý này, suy nghĩ một chút rồi đứng lên: “Vậy em cứ nghỉ ngơi cho thật tốt, cũng đừng chạy loạn nữa, trước tiên phải vượt qua các kỳ thi của lớp mười hai đã, đừng làm cho hai bác lo lắng.”

Ôn Viễn buồn buồn đáp một tiếng, rót cuộc cũng ngẩng đầu lên, nhìn Ôn Nhiễm với ánh mắt phảng phất như có một tầng hơi nước nhàn nhạt. Ôn Nhiễm cũng hiểu được cảm giác của cô, vốn đang định an ủi cô thêm mấy câu thì Kiều Vũ Phân lại đẩy cửa vào, nhìn vẻ mặt lo lắng của bà rồi đang định nói lại nuốt ngược vào trong.

Kiều Vũ Phân nhận được thông báo của bệnh viện mới chạy tới, khi nghe nói Ôn Viễn xảy ra tai nạn xe cộ, thì ngay cả điện thoại cũng không cầm nổi phải nhờ bà Thành nghe giúp. Bà cảm thấy rất thất vọng đứa nhỏ này sáng sớm đi ra ngoài bảo là muốn đến nhà bạn để hỏi như thế nào mà mới một lát đã xảy ra tai nạn xe cộ, hơn nữa hỏi kỹ tình huống còn khiến cho bà rụng rời chân tay. Nếu không phải ở trung tâm thành phố tốc độ xe lưu hành cũng chậm thì hậu quả của vụ tai nạn xe này không biết sẽ còn như thế nào nữa.

Kiều Vũ Phân nhìn Ôn Viễn, thấp giọng hỏi: “Viễn Viễn, nói ẹ biết, chuyện gì đã xảy ra?”

Ôn Viễn ngẩng đầu nhìn Kiều Vũ Phân, chớp chớp mắt, nặn ra mấy chữ: “Con không nhớ rõ lắm.”

“Sao lại không nhớ rõ?” Kiều Vũ Phân nóng nảy hỏi thêm: “Không phải tài xế kia đã nói có xe đuổi theo con sao? Là ai ở đuổi theo con? Còn con nữa chạy đến trung tâm thành phố làm cái gì, bạn của con ở đó sao?”

Từng bước từng bước đi đến vấn đề, Ôn Viễn không biết nên trả lời như thế nào mới phải. Cô chắc chắn không nói thật được nhưng nếu không trả lời Kiều Vũ Phân chắc chắn sẽ hỏi tới tận cùng. Còn cả chiếc xe kia nữa, hai người đàn ông này sao lại phiền toái như vậy. Suy nghĩ một chút, Ôn Viễn miễn cưỡng cầm tay Kiều Vũ Phân nói: “Mẹ, con nhớ đầu.”

Đầu của cô bị va chạm giờ nghĩ không ra cũng là chuyện bình thường. Kiều Vũ Phân vội vàng đỡ cô nằm xuống nói: “Ngủ một chút đi. Bác sĩ đã nói con không có gì đáng ngại, mẹ nghĩ chắc chỉ phải ở bệnh viện mấy ngày thôi.” Vừa đúng lúc này Ôn Nhiễm nói chuyện điện thoại xong quay vào phòng bệnh, Kiều Vũ Phân đỡ dành Ôn Viễn: “Để cho chị Nhiễm Nhiễm ở đây với con nhé.”

Ôn Viễn thần thờ một chút rồi gật đầu.

“Ngủ đi.” Đưa mắt nhìn Kiều Vũ Phân rời đi, Ôn Nhiễm đi đến chỉnh lại cái chăn cho cô rồi nói: “Hai ngày nữa là có thể xuất viện.”

Ôn Viễn từ trong chăn lộ ra, ánh mắt lấp lánh có hồn nhìn Ôn Nhiễm: “Gọi điện thoại rồi sao?”

Nhìn ánh mắt đầy mong đợi của cô em họ, sắc mặt của Ôn Nhiễm ngược lại không được tốt lắm, “Gọi rồi.”

“Chú út nhận?”

Ôn Nhiễm suy nghĩ một lát rồi nói: “Cứ xem là thế đi....”

“Xem như thế đi?” Ôn Viễn có chút khó hiểu, “Nếu không chị lấy điện thoại của em gọi lại cho chú ấy?” Nói xong liền mở túi sách ra.

“Thôi, được rồi.” Ôn Nhiễm thấy thế vội ngăn cản: “Lần đầu tiên là Lại Dĩ Ninh nhận, nói là chú út đang bận, một lát sau chú út gọi lại, chú ấy nói thời gian này có chút vội, không rảnh về thăm em được, muốn em tự chăm sóc mình tốt! Nghe chưa? Nghe rồi thì mau ngoan ngoãn nằm xuống, đừng làm rộn nữa.”

Ôn Nhiễm rất ít khi dùng phương thức nói chuyện đầy cảm xúc như thế này với cô, vì vậy Ôn Viễn nhất thời có hơi sững sờ. Đợi đến khi phản ứng kịp, mới chậm rãi xoay tay lại, cúi đầu, từ từ nằm xuống.

Thật ra thì, như vậy mới được coi là bình thường.

Anh bình thường rất bận nên không để ý đến cô cũng là chuyện như cơm bữa, hơn nữa không phải cô đã nghĩ thông suốt rồi sao?

Nhưng sự khổ sở trong lòng là từ đâu mà ra chứ?

Ôn Viễn kéo chăn che đầu của mình, từ từ nhắm hai mắt lại.

Thành phố T, chi nhánh GP.

Gần tới cuối năm, mọi người ở đây ai cũng bận rộn hơn nhiều so với bình thường. So sánh với năm trước, người của GP hình như còn khẩn trương hơn. Hàng năm cứ vào lúc này là sếp lớn Ôn đã bay đến Luân Đôn rồi, thế nhưng năm nay vẫn ở lại thành phố T. Sếp lớn vẫn còn ở đây, ai dám buông lỏng chứ.

Thân là trợ lý của Ôn Hành Chi, có thể nói vào lúc này Lại Dĩ Ninh chính là người bận rộn nhất, còn bận hơn sếp lớn Ôn. Một giây trước vừa tiếp điện thoại xong với một khách hàng, một giây sau lại có điện thoại gọi đến. Nghe trong điện thoại là một giọng Luân Đôn tiêu chuẩn, Lại Dĩ Ninh lập tức cung kính đưa điện thoại cho người đang đứng bên cửa sổ.

Nhìn Ôn Hành Chi, trong lòng Lại Dĩ Ninh không khỏi thở dài. Sợ rằng vào giờ phút này cả GP người nhàn nhả nhất chính là vị sếp lớn này, kể từ khi nhận được điện thoại từ thành phố B thì vẫn đứng ngăn người bên cửa sổ. Lúc này cũng vậy, cô gọi vài lần mới có phản ứng.

Ôn Hành Chi nhíu mày, nhận lấy điện thoại của tổng bộ gọi tới. Trầm mặc nghe mấy phút sau đó mới cúp máy rồi lập tức gọi ột người khác. Sau khi điện thoại vang lên mấy giây, liền có người nhận, một giọng nam trầm thấp truyền tới: “Tổng giám đốc Ôn, tôi vẫn còn đang dạy học.”

“Coi như mượn học sinh của cậu mấy phút.” Ôn Hành Chi nói tiếp: “Tôi có việc muốn nói với cậu.”

” Đợi tôi đi ra ngoài đã.” Diệp Dĩ Trinh đứng ở trong hành lang hỏi: “Chuyện gì?”

Đầu kia trầm mặc mấy giây mới nhỏ giọng nói: “Hạng mục của bạn trị sự xảy ra chút vấn đề.”

“Chuyện gì xảy ra chứ? Không phải nói tiền đã sớm chuyển đến rồi sao?”

“Tôi biết.” Ôn Hành Chi lấy tay day trán, thấp giọng kể: “Thật ra thì tiền đã sớm được chuyển đến hạng mục, đúng như theo quy định của hợp đồng, dĩ nhiên cũng là theo chính sách cao nhất, chúng ta hưởng nhiều nhất là mười phần trăm, chẳng qua là tôi đã điều tra ra thực tế số tiền đó vẫn chưa được một nửa.”

Nghe đến đó, Diệp Dĩ Trinh không khỏi bần thần: “Chẳng lẽ có người tham ô khoản tiền này?”

“Nếu chỉ có thế thì cũng đã không phiền toái như vậy.” Ôn Hành Chi khom người nhìn ra ngoài cửa sổ vừa đúng lúc ánh mặt trời chiếu vào nên khẽ nhíu mày: “Số tiền kia có vấn đề, đường về không rõ, có dính líu đến vấn đề rửa tiền. Hạng mục này do chính phủ tập trung đầu tư vào, bọn họ sợ, muốn hủy hợp đồng, hơn nữa còn rất sẵn khoái bồi thường tiền vi phạm hợp đồng nữa.” Nói tới chỗ này anh không khỏi cười châm biếm: “Nếu như vừa bắt đầu bọn họ đưa ra chủ ý này thì chuyện kia cũng dễ làm. Vấn đề mấu chốt là khi phát hiện ra vấn đề này thì chúng ta đã đầu tư vào thị trường năm phần trăm, hiện tại rút về, có chút khó khăn. GP ở Anh cũng đang rất nhức đầu về vấn đề này.”

Diệp Dĩ Trinh suy nghĩ một lát rồi nói: “Phó bộ trưởng Lưu và cậu ký hợp đồng này ông ta muốn hại cậu sao?”

“Không đến nỗi thế, ông ta cũng chỉ là người bị lợi dụng thôi.”

“Đã lâu chưa?”

“Một tuần trước.”

Diệp Dĩ Trinh không khỏi ngoài ý muốn, “Lâu như vậy mà sao cậu không báo sớm cho tôi biết?”

“Cho nên mới nói, hiện tại phiền toái tới rồi.”

Mặc dù nói là phiền toái, nhưng Diệp Dĩ Trinh nghe giọng nói ở đầu bên kia hình như không có một tia phiền não nào: “Vậy cậu muốn làm gì tiếp theo?”

Ôn Hành Chi từ chối cho ý kiến: “Tôi chỉ báo cho cậu biết để phòng trước, có thể làm ra loại chuyện này thì cũng không phải là người hiền lành gì.”

“Được, đã biết.”

Cúp điện thoại, Ôn Hành Chi nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt vốn thâm thúy bây giờ còn u ám thêm vài phần.

Ở bệnh viện bốn ngày, Kiều Vũ Phân mới cho Ôn Viễn về nhà. Ngày cô xuất viện còn nhận được điện thoại của người cha đang công tác ở nước Mỹ xa xôi, mặc dù nói gần nói xa vẫn còn nghiêm khắc, dặn dò cô về sau không được nôn nồn nóng nóng, nhưng vẫn làm cho Ôn Viễn thụ sủng nhược kinh. Kiều Vũ Phân tới đón cô ra viện mà người tự mình lái xe chở bọn họ lại là Ôn Kỳ. Cái trận thế này, thật đúng là khiến cho Ôn Viễn sợ hết hồn.

Chỉ là, ở trong trận thế đó, có một người từ đầu đến cuối lại chưa từng xuất hiện lần nào. Mặt Ôn Viễn như đưa đám suốt bốn ngày rồi cuộc cũng hiểu rõ một chuyện, thì ra là kỳ vọng và thực tế có sự chênh lệch rất lớn không khác gì lòng sông so với mặt biển vậy.

Về đến nhà nghỉ ngơi một hai ngày Ôn Viễn trở lại trường học, đây đã là kỳ cuối cùng của lớp mười hai rồi, vòng thi thử đại học lần thứ nhất đã chuẩn bị kết thúc, trường học có kế hoạch vừa vào lớp mười hai liền bắt đầu chuẩn bị tiến hành kỳ thi thử đầu tiên, cho nên lần thi cuối kỳ này chỉ có thể coi là món khai vị, bữa ăn chính vẫn còn chờ ở phía sau, chờ tất cả học sinh cấp ba tới gặm.

Người ta đều nói lớp mười hai là địa ngục để tôi luyện, nhưng luyện lâu ngày Ôn Viễn cũng đã quen dần. Không biết là thời gian trước tinh thần của cô hoảng hốt hay bởi vì tai nạn xe cộ ở nhà nghỉ ngơi gần một tuần cho nên khi quay lại trường học cảm giác không được như xưa nữa, muốn đuổi kịp tiến độ thật phải

tốn rất nhiều công sức. Cũng may đã có Tô Tiệp toàn năng ở đây, Ôn Viễn có cái gì không hiểu còn có thể hỏi cậu ấy. Mặc dù đã tiến độ đuổi kịp, nhưng bởi vì cơ sở không vững vàng, nên kết quả cuối kỳ của bạn học Ôn Viễn vẫn không được cao lắm. Lĩnh phiếu điểm là sẽ được nghỉ đông rồi, nhưng trước khi nghỉ, Ôn Viễn còn bị cô giáo mập mời đến phòng giáo viên một chuyện.

Ôn Viễn vẫn có điều kiêng kỵ đối với cô giáo mập, mất thấy phòng làm việc chỉ có hai người bọn họ, không khỏi lo sợ. Cô giáo vừa sửa sang lại bảng thành tích mới vừa viết vừa hỏi cô: “Ôn Viễn, lần này em thi không được tốt lắm”

Ôn Viễn vuốt vuốt mái tóc đáp: “Lần sau em sẽ nỗ lực hơn ạ.”

“Tốt lắm, đứng xa thế làm gì, sợ tôi ăn thịt em hay sao?” Cô mập cười cười nhìn cô nói.

Chẳng lẽ cô ấy bày ra trận thế ăn thịt người đối với cô còn thiếu sao? Ôn Viễn tiến lên phía trước mấy bước, ở trong lòng oán thầm.

“Phụ huynh của em gọi điện thoại tới cho tôi, nói là thời gian trước em xảy ra tai nạn xe cộ, đầu bị chấn thương cho nên thành tích có thể không được tốt.”

Ôn Viễn bỗng ngẩng đầu lên hỏi: “Phụ huynh của em, là ai ạ?”

“Đương nhiên là mẹ của em rồi.” Cô giáo mập kỳ quái liếc cô một cái, đồng thời liền nghĩ tới một vị phụ huynh khác của cô học sinh này liền nói: “Lại nói, chú út của em đã rất lâu không có hỏi tới tình hình của em, tôi nghĩ anh ta chắc rất bận, về sau có chuyện gì, tôi sẽ trực tiếp liên lạc với mẹ của em.”

Ôn Viễn cảm giác như tim nhói lên một cái, có chút mất mát, nhưng vẫn nằm trong dự liệu không phải sao. Cô cũng không nói gì nhiều chỉ nhàn nhạt gật đầu đáp ứng.

Thành phố B mấy ngày vừa rồi đều có tuyết rơi, nhưng đã ngừng từ ngày hôm qua rồi, hôm nay mặt trời đã lộ dạng chiếu những tia nắng ấm áp xuống sưởi ấm lòng người. Hôm nay cũng là ngày cuối cùng của học kỳ này, trường học cho học sinh nghỉ sớm, từ trong phòng giáo viên ra ngoài, Ôn Viễn không nói chuyện với bất kỳ ai, thất thểu đạp tuyết đi về nhà.

Ở cửa đại viện lính gác đang đổi ca cho nhau, hai người sóng vai đi theo tư thế hành quân, nhìn qua rất có khí thế. Ôn Kỳ người vẫn tự xưng có phẩm vị cao nhã luôn cho rằng kiểu bước chân như thế này rất phù hợp với tiêu chuẩn của anh, nó kể tục từ thời phát xít Đức, kiên cường uy nghiêm khí phách tồn tại song hành. Ôn Viễn đứng ở một bên lặng lẽ nhìn một lát, cuối cùng vẫn âm thầm đi vào.

Bà Thành đang đứng ở cửa chăm cây, hai ngày trước tuyết rơi quá đột ngột, qua một đêm thức dậy tuyết đã phủ trắng xóa khắp nơi. Vì không kịp chuyển hoa vào trong nhà nên giờ này bà Thành chỉ có thể cau mày thương tiếc nhìn những bông hoa bị tuyết làm rũ xuống. Nhưng chỉ trong chớp mắt nhìn thấy Ôn Viễn, bà lại cười rất tươi.

“Mọi người đều nói người còn yêu kiều hơn hoa, thế nào mà người so với hoa còn ỉu xiu hơn như thế?”

Ôn Viễn quệt môi nói: “Bà Thành, hôm nay cháu được nghỉ, có đồ gì ngon không bà?”

“Chú mèo ham ăn!” Bà Thành sờ sờ mũi của cô nói: “Tuổi còn trẻ mà cứ nhú mày, nhăn mặt làm cái gì, lên tinh thần đi, hôm nay chú út cũng về đấy, tâm tình của ông nội cháu cũng không tệ, đừng để cho ông ấy nhìn thấy bộ dáng này của cháu lại mất hứng.”

Ôn Viễn buồn buồn dạ một tiếng, trong đầu như có một luồng sáng thoáng qua, cô ngẩng đầu lên, túm lấy ống tay áo của bà Thành: “Bà nói, chú út về rồi sao?!”

“Làm sao thế?” Bà Thành kỳ quái liếc nhìn cô một cái, rồi cười cười gõ gõ đầu cô: “Đây là nhà của nó, nó không thể về sao chứ?”

Ôn Viễn chỉ cảm thấy tim căng thẳng đập liên hồi, giống như là bị ai túm lấy vậy. Cô cố gắng hít sâu một hơi, đi theo sau bà Thành đi vào cửa chính.

Nếu Ôn Hành Chi đã về nhà, thì bữa này cơm tối dĩ nhiên không thể chậm trễ rồi. Dì Trương đang ở trong bếp bận rộn chuẩn bị, cất rửa các nguyên liệu chỉ đợi bà Thành trở tài nữa thôi. Ông nội Ôn Khác đang ngồi ở trên ghế sofa, lông mày giãn ra, nhìn vào đã thấy tâm tình không tệ. Mà người ngồi đối diện với ông,

dáng vẻ vẫn bình tĩnh trầm ổn như cũ, cũng không bởi vì đã lâu không về mà thoáng lộ ra chút tâm tình vui sướng.

Ôn Viễn đứng sững sờ ở cửa, cho đến khi bà Thành phát hiện ra cô vẫn còn chưa đi vào mới xoay người vỗ vỗ tay nói: “Đứa nhỏ này, còn đứng ở cửa làm gì? Mau vào nhà, xem ai đã trở lại này.”

Ôn Viễn lê bước chân vào cửa, ngẩng đầu lên, nhìn vào Ôn Khác, lại quay sang nhìn Kiều Vũ Phân, cuối cùng tầm mắt mới rơi vào trên người của Ôn Hành Chi. Ánh mắt của anh nhìn cô so với trước đây cũng không khác nhau nhiều, quan sát cô từ đầu đến chân, đang chuẩn bị mở miệng nói chuyện thì Kiều Vũ Phân lại đoạt trước: “Còn không mau chào hỏi chú út của con đi” nói xong chuyển sang Ôn Hành Chi: “Đứa nhỏ này vẫn hay ngăn người ra như vậy, lúc này cũng không biết đang nghĩ cái gì?”

Ôn Hành Chi cười rất thanh nhã: “Chị dâu khách sáo rồi, Hành Chi cũng không phải là người ngoài, không câu nệ những lễ tiết này.” Nói xong lại liếc nhìn Ôn Viễn, ánh mắt vẫn còn mang theo ý cười, thật không biết anh đang nghĩ gì nữa.

Chắc là đã quên thời gian trước cô xảy ra tai nạn xe rồi, mà thế thì cũng bình thường thôi, anh là người bận rộn, bận rộn xử lý nhiều chuyện nên ném cô ra sau đầu cũng là chuyện dễ hiểu. Chỉ có cô là vẫn ôm mong đợi mà thôi.

Mẹ nói không sai, cô rất thích ngăn người ra như vậy..

Kiều Vũ Phân không chú ý tới cảm xúc của Ôn Viễn đang xuống thấp, nghe Ôn Hành Chi nói vậy cười nhẹ một tiếng, kéo Ôn Viễn đến trước mặt mình hỏi: “Cuộc thi đã kết thúc chưa? Được nghỉ rồi chứ? Con gái mẹ thời gian này chắc rất mệt mỏi. À, đúng rồi, chú út còn tặng cho con một món quà tặng đấy. Đi xem một chút đi.”

Kiều Vũ Phân đẩy Ôn Viễn về phía trước, Ôn Viễn không hề chuẩn bị đã ở trước mặt của anh rồi. Sau khi trốn ra sau, còn chưa kịp nói gì, đã nhìn thấy Ôn Hành Chi cầm một hộp gấm ở trên bàn lên nói: “Hai ngày trước có đi Tây Bắc một chuyến, ở đó có chọn được một viên ngọc thạch rồi nhờ người ta chế tác luôn.”

Kiều Vũ Phân liếc mắt nhìn, mừng rỡ không thôi: “À, là con thỏ. Không phải Viên Viên cũng cảm tình con thỏ sao?”

Ôn Hành Chi giương khóe môi, đem khuyên tai ngọc đặc chế lấy ra ngoài: “Đã khai quang rồi, đeo vào để bảo vệ bình an.”

Ôn Viễn ngơ ngác nhận lấy phần quà tặng này, sắc ngọc dịu dàng trong suốt, thỏ ngọc sáng long lanh nhìn qua thấy rất khéo léo tinh xảo.

Ông cụ Ôn hình như rất hài lòng, uống một hớp trà, chỉ vào Ôn Hành Chi nói: “Hiếm khi thấy con thể hiện tâm ý với bọn trẻ như vậy.”

Kiều Vũ Phân cũng cười nói theo: “Còn không cảm ơn chú út của con.”

Dưới ánh nhìn soi mói của ba người, Ôn Viễn im lặng nắm chặt thỏ ngọc trong tay. Anh mới vừa nói cái gì, bảo vệ bình an? Là nói đến chuyện thời gian trước cô xảy ra tai nạn xe cộ chuyện sao? Xem ra anh đều biết, chỉ có điều không trở lại thăm cô mà thôi? Ôn Viễn cảm thấy rất uất ức, cảm thấy người này nói không giữ lời. Rõ ràng nói hai ngày sẽ trở lại, kết quả thế nào? Hiện tại cầm thỏ ngọc tới để dụ dỗ cô sao?

Ôn Hành Chi nhìn cô cúi đầu không nhúc nhích, biết có gì đó không đúng, anh cũng cười nói với Kiều Vũ Phân: “Chị dâu đừng khách sáo.”

Vừa nói xong, liền nghe thấy tiếng thút thít của cô gái nhỏ trước mặt. Vừa mới bắt đầu còn nhỏ một chút, sau liền khóc thành tiếng, rồi lấy tay áo lau nước mắt.

Những giọt nước mắt đột ngột này khiến cho Kiều Vũ Phân kinh ngạc. Bà quan sát một chút sắc mặt của Ôn Hành Chi rồi nói: “Đứa nhỏ này, sao thế, sao tự dưng lại khóc? Đã xảy ra chuyện gì?”

Ôn Viễn cũng không biết tại sao. Lúc không nhìn thấy thì Ôn Viễn cảm giác mình có thể nhịn, nhưng vừa nhìn thấy anh, những uất ức trong lòng quay trở lại toàn bộ, cộng thêm mắt mắt ngày hôm nay nên không

kìm chế được nữa, nước mắt cứ rơi xuống một cách tự nhiên như vậy. Cô cũng không muốn, nhưng lại nhịn không được.

Cô cố gắng mở to mắt, vừa nghĩ tới việc phải giải thích thế nào vừa khóc thút thít, cuối cùng, chỉ nặn ra được một câu: “Con...thi cuối kỳ không được tốt! Cô giáo nói sẽ gọi điện thoại đến cho phụ huynh nên con sợ!”

Lý do này khiến cho Kiều Vũ Phân đỡ khóc đỡ cười, càng làm cho ông cụ Ôn cười to không dứt. Ông cụ thường ngày rất ít khi cười, hiện tại lại cười to như vậy khiến cho Kiều Vũ Phân cũng yên tâm.

“Cái con bé này!” Kiều Vũ Phân cũng không biết nên đánh vào chỗ nào bởi trên đầu còn đang chấn thương nên phát lên mông đít cô một cái.

Ôn Viễn che cái mông, thút thít liếc Ôn Hành Chi, phát hiện ra anh đang cười gượng như cảm thấy rất bất đắc dĩ?

Bởi vì cảm xúc không tốt, nên buổi tối Ôn Viễn cũng không ăn bao nhiêu cơm. Sau khi ăn xong ngay cả hoa quả tráng miệng cũng không ăn mà đi thẳng lên phòng mình ở lầu hai .

Cô không bật đèn, nhưng vẫn có vài ánh đèn đường lặng lẽ chiếu vào, tạo thành một không gian mờ mờ. Ôn Viễn mở hộp gấm mà cô đã cẩn thận cho vào trong túi xách ra nhìn. Trong không gian này thỏ ngọc càng thêm xinh đẹp hơn, cô giơ nó lên cao, phát hiện sau lưng thỏ ngọc có một hàng chữ nhỏ.

Ôn Viễn sững sờ một chút, bật đèn lên, dưới ánh đèn sáng ngời cô nhìn được hàng chữ nhỏ kia rất rõ ràng. Thật ra thì cũng chỉ có hai chữ, viết bằng lối hành thư, nếu như không nhìn kỹ thì sẽ không nhìn ra.

Ôn Viễn nhìn hai chữ này, lặng lẽ đến ngẩn người. Hai chữ này, là tên của cô. Rất nhỏ, cũng rất rõ ràng. Từ lúc nhìn thấy hai chữ này Ôn Viễn phát hiện mình đã mềm lòng. Cứ bị dễ dàng như vậy sao? Ôn Viễn chép chép miệng.

Cho nên nói cũng không thể trách anh coi cô như một đứa trẻ? Bởi vì bản chất của cô vốn là như vậy.

19. Chương 19

Vừa rạng sáng ngày hôm sau, Ôn Viễn đã bị bà Thành vén chăn gọi dậy để đi chợ sớm. Bình thường bà Thành không có sở thích gì trừ trồng hoa và đi chợ sớm để mua một số đồ chơi hiếm lạ. Ôn Viễn mắt nhắm mắt mở đi tới trong sân, vừa nhìn thấy bóng dáng của người nào đó đang đứng ở trên bậc thềm ở trước cửa phòng khách thì hoàn toàn tỉnh táo hẳn.

Người kia không phải ai khác mà chính là Ôn Hành Chi, trên người vẫn mặc bộ quần áo ở nhà đang cúi người ngắm hoa của bà Thành. Thấy hai người đi đến, theo bản năng hí hí mắt lại. Ôn Viễn nhìn thấy anh ở đây thì có chút kinh ngạc, tối hôm qua cô nằm ở trên giường một lát thì ngủ quên mất, cũng không xuống lầu, thật không ngờ tối hôm qua Ôn Hành Chi lại ngủ ở nhà.

Bà Thành cười cười chào Ôn Hành Chi rồi đi vào bếp làm bữa sáng, Ôn Viễn thì vẫn đứng yên tại chỗ, tránh né ánh nhìn sẫm soi của anh. Mà tầm mắt của người kia đang đặt trên những bông hoa chuyển qua đầu của cô, trong mắt thoáng qua một tia buồn cười. Ôn Viễn không tự chủ đưa tay chỉnh lại cái mũ đang đội trên đầu. Buổi sáng đi vội nên tiện tay đội lên, cái mũ này là mấy năm trước bà Thành đan cho cô, mũ lông xù lại còn có cả một đôi tai thỏ nữa.

“Chú út, sao tối hôm qua lại ngủ ở đây ạ?”

“Tôi ở nhà mình, rất kỳ quái sao?” Ôn Hành Chi đưa mắt nhìn cô nói, Ôn Viễn cũng không lên tiếng, chỉ cảm thấy có một đôi tay đưa lên đỉnh đầu của cô, đùa nghịch đôi tai thỏ “Có thích quà của tôi tặng cho cháu hay không?”

“Dạ, thích.” Ôn Viễn muốn vả vào miệng của mình một cái, sao lại nhiệt tình như thế chứ.

“Ngày hôm qua sao lại khóc như vậy? Thật sự bởi vì lý do thi cử sao?”

“Vâng.” Ôn Viễn liếc anh một cái rồi nói tiếp: “Sợ bị phụ huynh mắng.”

“Thôi đi.” Ôn Hành Chi mỉm cười, “Cho dù thành tích thi có kém đi nữa thì việc này cũng nằm trong dự liệu của cha mẹ cháu rồi, còn sợ nhiều hơn một lần sao?”

Ôn Viễn trợn mắt lên nhìn anh giận dữ, cô nói phụ huynh ở đây cũng không phải là anh! Hơn nữa, số lần anh giáo huấn cô còn thiếu sao?

“Ôn Viễn, sao lại ở đây trợn mắt trợn mũi như thế, ai cho con nói chuyện với chú út với thái độ như vậy?”

Đang nói chuyện thì Kiều Vũ Phân đi tới. Nhìn vẻ mặt không kịp lấy lại sự phẫn nộ của Ôn Viễn đã giáo huấn cô. Ôn Viễn sợ hãi lập tức cắn vào đầu lưỡi, đau đến mức không thể mở miệng giải thích.

“Không sao, chị dâu.” Ôn Hành Chi nhìn cô rồi cười nhạt nói với Kiều Vũ Phân: “Em chỉ đang nói đùa với Ôn Viễn thôi.”

Kiều Vũ Phân nhất thời ngạc nhiên, lại xấu hổ cười cười: “Viễn Viễn cũng do tôi chiều hư rồi, nói chuyện không biết lớn nhỏ.”

“Em thì lại nghĩ cháu nó rất ngoan, trên phương diện học tập cũng rất cố gắng.”

Ôn Viễn trừng to mắt nhìn anh, đây là đang khen cô sao? Cô học giỏi hay không thì chẳng phải anh là người rõ ràng nhất hay sao!

Kiều Vũ Phân cười cười rồi dí tay vào trán Ôn Viễn nói: “Còn khen nó nữa, ngày hôm qua không biết là ai bởi vì thi không tốt mà mít ứt như vậy chứ.”

“Mẹ.” Ôn Viễn ảo não lắm bầm một tiếng.

Kiều Vũ Phân cũng không để ý tới cô, chỉ hỏi Ôn Hành Chi: “Hành Chi, thành tích học tập của nha đầu này vẫn lên xuống không ổn định, em có biết ai dạy tốt tốt không? Chị muốn tìm cho Viễn Viễn một gia sư, mấy ngày nghỉ bổ túc thêm cho nó.”

Ôn Viễn nghe xong nhất thời thấy thật khổ hạnh. Ôn Hành Chi hơi trầm ngâm rồi đáp: “Có thì vẫn có, chỉ có điều cũng đã sắp hết năm, sợ rằng đi phiền toái người ta cũng không quá tốt.”

“Điều này cũng đúng.” Kiều Vũ Phân gật đầu thừa nhận.

Nhìn ánh mắt của Ôn Viễn lại sáng lên, Ôn Hành Chi bỗng nhiên lại nói: “Nếu như chị dâu lo lắng thì em có thể giúp Ôn Viễn học thêm.”

Kiều Vũ Phân có chút khó tin, theo trình độ học vấn của Ôn Hành Chi thì kiến thức của lớp mười hai không phải chỉ là trò chơi thôi sao. Nhưng chú ấy luôn luôn không thân thiết với mấy đứa trẻ trong nhà, đừng nói là học thêm, mà chỉ quan tâm đến bài tập của bọn nhỏ thôi cũng là chuyện hiếm có rồi. Bà cũng hơi chần chừ nói: “Cái này thì, ngân hàng của chú bên kia bận rộn như vậy, làm trẻ nãi công tác cũng không hay.....”

Ôn Viễn đang đắm chìm trong lời nói của anh nên cũng không kịp phản ứng, anh muốn dạy cô học thêm? Ý tứ chính là rốt cuộc thấy thành tích của cô quá kém nên muốn đích thân ra trận sao? Nói thật thì lúc này cảm xúc của bạn học Ôn Viễn có chút phức tạp, có thể nhìn thấy anh thì quả là rất tốt, nhưng vấn đề học thêm chuyên tra tấn tinh thần này thì.....

Ôn Viễn mở to mắt nhìn anh, ý muốn nói là không cần.

Mà Ôn Hành Chi thì lại cười nhạt, nhìn Ôn Viễn nói: “Không có việc gì, vừa đúng tuần này có chút thời gian.”

Kiều Vũ Phân lập tức không kìm được vui mừng đáp: “Vậy thì tốt quá, vậy thì tốt quá rồi.”

Ôn Viễn rơi lệ như mưa.

Có lúc Ôn Viễn nghĩ, Ôn Hành Chi có phải có hứng thú chơi ác hay không, nhất là trong chuyện giáo dục cô như thế này. Luôn lấy hành hạ cô làm thú vui của mình. Như vậy mà tại sao cô lại vẫn thích anh chứ? Chẳng lẽ có khuynh hướng thích bị ngược? Ôn Viễn đối với đáp án này thấy .

Mặc kệ cô có vui hay không, vừa rạng sáng hôm sau Kiều Vũ Phân đã thu thập xong đồ của cô rồi sai tài xế lái xe đưa cô đến chung cư Đông Giao, một chung cư cao cấp của thành phố B. Tài xế đưa Ôn Viễn đến dưới lầu của toàn nhà, lúc cô đeo túi xách rơi vào trạng thái sương mù thì thấy Ôn Hành Chi lái xe đến. Anh đỗ xe vào nhà để xe, đi tới chỗ của Ôn Viễn.

“Đây là đâu vậy? Chẳng lẽ lại học thêm ở chỗ này? Cái này hình như không phải là căn hộ trước kia.”

Ôn Hành Chi đánh giá cô một chút, bên ngoài là áo khoác lông đỏ chói, đầu lại đội cái mũ tai thỏ nhìn thế nào cũng thấy buồn cười, chứ đừng nói chớp mũi hồng hồng kia trông lại càng giống như con thỏ, “Căn hộ trước kia đã bán rồi, hiện tại tôi ở bên này.” Anh lại nhìn túi sách phình to trên lưng cô, cố ý dùng ngón tay từ trên vai cô nhắc lên ước lượng thử liền thấy quả nhiên rất nặng: “Túi này đựng những cái gì?”

Thì ra là anh đã bán căn hộ kia rồi, còn món quà của cô không biết có còn tồn tại không? Áo cô tặng chắc sẽ không bị xử lý như những cái khác chứ. Ôn Viễn chán nản nghĩ tới đây, đối với câu hỏi của anh chỉ ừ ừ đáp lại: “Sách và quần áo.”

Ôn Hành Chi hí hóp mắt hỏi: “Cầm quần áo theo làm gì?”

Nhắc tới cái này Ôn Viễn tự nhiên lại thấy tức giận bất bình: “Mẹ nói gần tới cuối năm, mấy ngày này trong nhà có rất nhiều khách, mà nhà chú thì lại yên tĩnh, cho nên cháu ở chỗ này vài ngày, học bổ túc cho thật tốt!” Nói như vậy cứ như là sợ cô mãi chơi mà không lo học vậy.

Ôn Hành Chi có chút ngoài ý muốn, nhưng nghe cô nói vậy thì ngược lại thấy buồn cười: “Mẹ cháu muốn đẩy phiền toái sang chỗ tôi.” Đầu lông mày của anh giãn ra, vỗ vỗ đầu của cô nói tiếp: “Được rồi, theo tôi lên lầu.”

Căn hộ này nếu so với cái trước thì sang trọng hơn rất nhiều, rất giống với căn hộ của anh ở thành phố T. Ôn Viễn nhỏ giọng thăm thì một câu nhà tư bản, rồi thay giày vào cửa. Phong cách của căn nhà không cần nhìn cũng đoán được trước sau như một, màu sắc đơn điệu, phong cách lạnh lẽo, Ôn Viễn không khỏi thắc mắc, ngộ nhỡ có một ngày anh kết hôn, một nửa kia của anh cũng phải ở trong căn nhà như thế này không biết có chịu được không? Dù sao nếu là cô thì cô sẽ không thích. Ôn Viễn yên lặng trầm nghĩ ở trong lòng.

“Thất thần gì nữa? Mau cất đồ đi.”

“Vâng.” Bạn học Ôn Viễn ôm túi sách của mình đáp, chợt nhớ tới một vấn đề quan trọng liền hỏi: “Phòng của cháu ở đâu?”

“Căn phòng hướng Đông kia.”

Mặc dù nơi này rất ấm áp, nhưng lâu ngày không có người ở, vào buổi tối nhất định là sẽ lạnh. Ôn Viễn khom lưng đi vào phòng của mình, sau khi nhìn rõ cách bài trí của nó liền chép chép miệng. Quả là giống nhau như đúc, có thể mang đi triển lãm rồi.

Ôn Viễn suy nghĩ một chút sau khi nhanh chóng thu thập đồ đạc thì đi ra ngoài tìm Ôn Hành Chi. Người nọ đã thay quần áo ở nhà đang ở trong bếp pha cà phê, cùng với phong cách của căn phòng quả thật rất là tương xứng.

Ôn Viễn đứng ở cửa, hỏi anh: “Chú út, cháu có thể dùng ga giường của mình không?” Thấy Ôn Hành Chi nhìn mình, Ôn Viễn lập tức giơ ga giường trong tay ra: “Đồ mới, còn chưa dùng qua lần nào.”

“Chuẩn bị đầy đủ nhĩ.” Ôn Hành Chi nhìn chằm chằm vào ga giường in hình Mèo Máy Đôrêmon trong tay cô nói: “Cháu không thích dùng đồ ở chỗ này?”

Ôn Viễn liền lắc đầu đáp: “Mẹ sợ cháu làm bẩn đồ của chú.”

“Muốn dùng thì cứ dùng.” Ôn Hành Chi lại nói tiếp: “Ở lại đây mấy ngày, căn phòng cho cháu toàn quyền sử dụng, tự ý giày vò.”

“Thật sao?” Hai mắt Ôn Viễn lấp lánh như sao.

Ôn Hành Chi sâu sắc cảm thấy bản thân mình quá dễ dãi rồi, ngẫm nghĩ một lát bổ sung thêm một câu: “Không cho phép vượt ra ngoài khả năng chịu đựng của tôi.”

Ôn Viễn bấu môi, cô cũng đoán được thế nào cũng có thêm câu sau mà. Chỉ là cô cũng không thể được voi đòi tiên được nói thế nào thì coi như cách mạng cũng đã thắng lợi một nửa rồi không đúng sao?

Pha cà phê xong, Ôn Hành Chi đi vào thư phòng. Mặc dù trong khoảng thời gian này người nào đó ở thành phố B, nhưng chuyện của GP vẫn không thể hoàn toàn gác lại được. Còn phải tính thời gian chênh lệch để chat webcam với sếp tổng ở Luân Đôn nữa, sau khi hội nghị kết thúc thì sắc trời đã hoàn toàn tối sầm lại rồi. Ôn Hành Chi cúi đầu nhìn đồng hồ, chỉ kém mười lăm phút nữa là đến sáu giờ tối. Anh đẩy cửa đi ra ngoài, phòng khách im ắng tạo cho anh ảo giác trong nhà này chỉ có một mình anh mà thôi. Cau mày lại, đẩy cửa phòng của Ôn Viễn ra.

Vừa đi vào, đập vào mắt anh chính là ga giường theo xu hướng phim hoạt hình vô cùng ngây thơ. Ôn Hành Chi đối với cái này cũng không phát biểu bất kỳ ý kiến gì, tầm mắt quanh một vòng nhìn thấy Ôn Viễn. Sách đang được mở ra, mà bản thân cô gái nhỏ thì đang nằm ở trên bàn ngủ say sưa.

Hai hàng lông mày khê nhúc nhích, Ôn Hành Chi đi tới trước bàn học của Ôn Viễn. Thấy cô gối đầu lên trên cánh tay, tư thế này nhất định là không thoải mái, cho nên chân mày cũng hơi nhíu lại. Dù như vậy nhưng vẫn còn ngủ ngon lành, có thể thấy được hôm qua cô đã bị mất ngủ.

Thật ra thì Ôn Viễn ngủ cũng không sâu lắm, cô không muốn để Ôn Hành Chi phát hiện, cho nên trong đầu lúc nào cũng lo lắng như cây cung đã căng dây vậy. Nhất là người có khí thế mạnh mẽ như Ôn Hành Chi, Ôn Viễn mơ mơ màng màng cảm thấy có cái gì không đúng, nhúc nhích cánh tay, sau đó mở mắt ra, nhìn thấy có người đứng ở trước bàn đang mở sách bài tập của cô ra.

Ôn Viễn lập tức tỉnh táo hẳn, hoảng hốt đến mức bật cả người dậy: “Út, chú út.”

Ôn Hành Chi nhìn cô một cái, nhìn vẻ mặt vội vội vàng vàng kia của cô gần một phút mới đưa cho cô một tờ khăn giấy: “Lau bớt nước dãi đang chảy trên miệng đi.”

Ôn Viễn chớp mắt mấy cái, nhìn chằm chằm vào tờ khăn giấy kia một lát, mới bừng tỉnh hiểu ra, nghiêm mặt nhận lấy. Vừa lau vừa liếc trộm Ôn Hành Chi, cuối cùng không có sức lực mà giải thích: “Tối hôm qua ngủ không ngon....”

Ôn Hành Chi nghe vậy nhìn cô, cái tư thế nhận sai này thấy thật quen thuộc. Không dám ngẩng đầu nhìn lên, vênh vênh đều đưa đỉnh đầu về phía người khác, tỏ vẻ nghiêm túc chăm chỉ, tự kiểm điểm. Anh không khỏi suy nghĩ với dáng vẻ như thế này cô gái nhỏ đã tránh thoát bao nhiêu lần giáo huấn rồi.

Sợ rằng cũng không ít đâu.

Anh nhàn nhạt lắc đầu trả sách về chỗ cũ rồi nói: “Được rồi, thay quần áo xong ra ngoài một chút.”

Không mắng cô nữa sao? Ôn Viễn âm thầm thấy may mắn. Chỉ thật không thấy quen lắm, bạn học Ôn Viễn lắm bầm.....

“Buổi tối chúng ta đi ra ngoài ăn sao?” Thay quần áo xong, ngồi ở trên ghế cạnh cạnh tài xế, Ôn Viễn lăm lăm nhìn trái phải hỏi.

“Ăn ở nhà.”

“Hả?” Ôn Viễn đang thắt dây an toàn thì dừng lại: “Vậy sao còn phải đi ra ngoài ?”

Ôn Hành Chi đang quan sát đường xá, vừa lái xe đi ra ngoài, vừa nói: “Đi siêu thị một chuyến.”

Đi siêu thị? Đi siêu thị? Đi siêu thị! Ánh mắt của bạn học Ôn Viễn sáng lên!

Gần tới tết âm lịch, trong siêu thị lúc nào cũng đầy ắp người. Hàng năm Ôn Viễn đều cùng bà Thành đi siêu thị mua đồ, chú, bác, cô đi ai đến đây cũng đều rất hăng hái nói chung là cảm giác rất tuyệt vời. Cho nên lần này bạn học Ôn Viễn cũng chuẩn bị kỹ càng, mặc dù siêu thị mà cô và Ôn Hành Chi đến không đông người bằng siêu thị cô vẫn hay đi, nhưng Ôn Viễn vẫn cứ hào hứng bừng bừng.

Từ lúc ở trong xe Ôn Hành Chi đã nhìn thấy hai con mắt của Ôn Viễn lóe sáng lấp lánh nhưng không biết cô gái này đang suy nghĩ cái gì. Lấy chiếc xe đẩy ở cửa siêu thị rồi dẫn cô đi vào bên trong. Bởi vì có nhiều người, nên đi tới đi lui một hồi lúc anh quay đầu lại đã không thấy bóng dáng của bạn học Ôn Viễn đâu

nữa. Cau mày nhìn quanh một phen, phát hiện cô đang đứng ngậy người trước kệ hàng hóa đặc biệt. Ôn Hành Chi thở dài, đi tới bên cạnh, rồi túm vạt áo cô kéo ra ngoài.

Ôn Viễn kháng nghị: “Đồ đẹp mà giá lại thấp, xem một chút không được sao!”

“Trước tiên mua những gì cần thiết đã rồi lại nói.”

Cho tới bây giờ Ôn Hành Chi tới siêu thị đều không phải để đi dạo, mỗi lần đến đều có mục đích, trực tiếp mua đồ, không có thời gian để thể nghiệm những niềm vui thú như người bạn nhỏ Ôn Viễn này. Vì vậy, chờ anh chọn nguyên liệu xong, nghiêng đầu lần nữa lại không thấy người bạn nhỏ đâu. Chuyện như thế được lặp đi lặp lại nhiều lần, cho dù tính tình Ôn tiên sinh có tốt mấy đi chăng nữa cũng muốn phát điên, huống chi tính nhẫn nại của anh lại không được tốt như vậy.

Trầm ngâm chốc lát, Ôn Hành Chi vẫy vẫy tay với Ôn Viễn hiện tại đang đang hoàng đi theo phía sau mình: “Cháu tới đây.”

“Làm gì ạ?” Ôn Viễn nhìn vẻ mặt nghiêm túc kia không khỏi lo lắng.

Ôn Hành Chi sử dụng ánh mắt ra hiệu cho cô ngồi vào xe đẩy: “Ngồi lên.”

“Vì sao?” Ôn Viễn mở to mắt hỏi.

“Cứ ngồi lên đi đã.”

Ôn Viễn nửa tin nửa ngờ đi đến, mới vừa ột chân lên thì cái xe đã động khiến cho cái chân khác không tự chủ mà nhảy lên theo, bạn học Ôn Viễn lập tức an vị ở trong xe đẩy hàng. Còn chưa kịp phản ứng thì Ôn Hành Chi đã đẩy xe đi về phía trước.

“Chú...chú làm gì thế?” Ôn Viễn ổn định bản thân rồi tiếp tục nói: “Cháu muốn đi xuống!”

“Để đỡ phải đi tìm trong biển người thế này.” Ôn Hành Chi nói xong còn kín đáo đưa cho cô một hộp khăn giấy.

Ôn Viễn ôm khăn giấy tức giận bất bình nói: “Chỉ có trẻ con ba tuổi trở xuống mới ngồi ở đây thôi! Cháu không muốn ngồi!” Nói xong không để ý xe vẫn còn đang chuyển động bước xuống, không cẩn thận va phải một người phụ nữ có thai.

Chỉ nghe thấy “Ai ôi” một tiếng, Ôn Hành Chi trầm giọng gọi Ôn Viễn lại: “Không được lộn xộn.”

Ôn Viễn cũng bị người đàn ông bên cạnh người phụ nữ có thai trừng mắt cảnh cáo nên lại lùi về trong xe đẩy. Đi được một lát liền than thở: “Cháu sẽ bị người ta cười cho xem.”

Mặc dù đã an phận, nhưng bạn học Ôn Viễn vẫn hết sức bất mãn vì bản thân bị đối xử như vậy, tất cả oán khí chỉ đành thừa dịp Ôn Hành Chi không để ý mà thể hiện ra bằng ánh mắt của mình. Thật vất vả đi tới một chỗ vắng người, Ôn Viễn mím môi chỉ chỉ vào đồng sữa tươi: “Cho cháu cầm mười hộp vị chuối tiêu!”

Ôn Hành Chi nghe vậy, không nhanh không chậm đưa mắt nhìn cô rồi lấy sữa từ trên kệ hàng xuống. Ôn Viễn ôm sữa tươi vào trong ngực, không nhịn được trợn mắt nhìn anh một cái. Mà bên cạnh lúc này lại truyền đến một tiếng cười thật thấp. Ôn Viễn nhìn sang phía đối diện thấy một người mẹ dắt tay người bạn nhỏ nhìn cô đang ngồi ở trong xe đẩy nháy mắt cười rồi le lưỡi một cái, dùng một ngón tay sờ sờ mặt, làm như đang lêu lêu.

Ôn Viễn quả thật xấu hổ muốn cắn lưỡi mà chết, cô tội nghiệp ngược nhìn Ôn Hành Chi: “Để cho cháu xuống có được hay không? Chú xem đi cháu còn bị một đứa trẻ con cười nhạo đấy!”

Ôn Hành Chi quay sang nhìn người bạn nhỏ kia, không có hành động gì chỉ nói: “Chờ đến lúc ngoan được như thế rồi lại nói.”

Ôn Viễn thật rất muốn khóc, quá khi dễ người rồi, về sau cô sẽ không đi siêu thị với người đàn ông bá đạo này nữa.

Mắt thấy Ôn tiểu cô nương sắp khóc, tâm tình của Ôn Hành Chi ngược lại khá hơn trước nhiều. Buổi tối trên đường rất ít người, về đến nhà mới có hơn bảy giờ. Liếc nhìn đồng hồ treo tường, Ôn Hành Chi thay quần áo rồi đi vào phòng bếp.

Tâm tình của Ôn Viễn vốn còn chưa khôi phục lại như cũ, vừa nhìn thấy anh đi vào trong bếp, lòng hiếu kỳ lập tức nổi lên. Cô đứng cạnh cửa, nhìn Ôn Hành Chi vén tay áo lên, không tin hỏi: “Chú út, chú biết nấu ăn sao?”

Về mặt không hề tin tưởng chút nào, giọng nói thì lại càng không xác định được. Ôn Hành Chi liếc cô nói: “Chẳng lẽ cháu nấu?”

Ôn Viễn bĩu môi: “Cháu vẫn làm trợ thủ cho bà Thành đấy.”

“Trợ thủ?” Ôn Hành Chi buồn cười lặp lại lời của cô một lần nữa “Thêm phiền phức thì đúng hơn.”

“Đừng có coi thường cháu!” Ôn Viễn bĩu môi, vén lên tay áo xông vào phòng bếp.

Nhìn cô khí thế dâng cao càng khiến cho anh thêm phiền, chân mày của Ôn Hành Chi khẽ nhíu nhíu, đem rau vừa mới lấy ra đưa cho cô. “Trước tiên cứ rửa sạch sẽ, còn lại chú sẽ xử lý.” Khi ra khỏi cửa bếp, anh còn không quên quay đầu lại dặn dò một câu: “Không được chạm vào dao.”

Nhìn bóng lưng của anh, nghe đến câu sau Ôn Viễn lè lưỡi. Anh không cho cô động, thì cô sẽ len lén động còn không được sao?

Đi tới phòng khách, nghe thấy tiếng chuông điện thoại vang lên, Ôn Hành Chi lập tức nghe máy. Là một người bạn học lúc ở Mỹ của anh gọi tới, mỗi khi vào cuối năm bọn họ đều tụ tập nhau lại, tuy rằng Ôn Hành Chi không thường đi, nhưng là bạn học chung sống đã lâu nên điện thoại bị réo không ngừng.

Người bạn này quan hệ với anh cũng không tệ, sau khi tốt nghiệp đến làm ở Wall Street, năm trước bởi vì khủng hoảng tài chính mà bị sa thải. Lại nói vừa mới bắt đầu Ôn Hành Chi còn không bằng cậu ta. Khi anh vào làm việc cho GP thì người bạn học này đã vào làm trong một ngân hàng lớn ở Mỹ. Tất cả mọi người đều vô cùng hâm mộ, nhưng ai nghĩ được, ngân hàng được coi là “Lớn mà không già” này lại có ngày tuyên cáo phá sản. Hết cách rồi, chỉ đành phải đi trở về nước thôi. Hôm nay cậu ta liên lạc với Ôn Hành Chi, nói là sang năm chuẩn bị kết hôn, muốn mời anh đến tham gia hôn lễ.

Ôn Hành Chi thấy may mắn vì cậu ta đã gọi đến nơi này, nếu để cho ông cụ nghe thấy, sợ rằng lại bị thúc giục. Anh nghe xong liền đồng ý tham dự. Đối với câu hỏi khi nào kết hôn do cậu ta đặt ra Ôn Hành Chi chỉ đành ậm ừ cho qua chuyện, mới vừa gác điện thoại, đã nghe được từ phòng bếp truyền đến một tiếng hét thê thảm.

Anh khẽ nhíu mày, bước nhanh đi đến phòng bếp, nhìn thấy Ôn Viễn đang giơ ngón tay chảy máu vội vàng thổi phù phù. Mà ở một bên, còn đang để một cây dao và nguyên liệu đang thái dở. Ôn Viễn cũng đã nhìn thấy anh, há mồm muốn nói lại nuốt trở vào. Giống như là nói ra sẽ bị ăn mắng vậy.

Ôn Hành Chi nhìn vết thương của cô rồi vươn tay nắm miệng vết thương nói: “Đi đến phòng khách.”

Ôn Viễn chóng mặt nhìn anh. Thật ra thì cũng không phải rất nghiêm trọng, chảy một tí máu thôi, chỉ là mới vừa rồi nhện không được nên mới thét lên thảm thiết như vậy. Hiện tại, nhìn vẻ mặt của anh, Ôn Viễn có chút lo sợ. Dù sao cô cũng là người không nghe lời.

Ôn Hành Chi để cho cô ngồi ở trên ghế sofa, sau đó lấy cồn sát trùng và băng dán cá nhân, chuẩn bị bọc vết thương lại.

“Tự cháu làm được rồi!” Nhìn thấy anh cúi người xuống, Ôn Viễn vội vàng nói.

“Chỉ còn một tay mà muốn tự làm sao?” Ôn Hành Chi nghiêm mặt quát: “Ngồi xuống.”

Ôn Viễn chu môi, ngồi xuống. Còn bôi vào vết thương thấy đau đau, Ôn Viễn hít vào một hơi không dám lên tiếng nữa, hốc mắt cũng dần dần đỏ lên.

“Đau không?” Ôn Hành Chi dùng băng dán cá nhân bọc vết thương lại, nhỏ giọng hỏi.

“Không đau.” Ôn Viễn lầu bầu: “Đây coi là cái gì, lần trước lúc bị tai nạn xe, cánh tay còn bị rạn xương cơ mà.”

Nghe thấy vậy, động tác băng bó của Ôn Hành Chi ngừng lại một chút, cuối cùng hỏi: “Có khóc không?”

Ôn Viễn cúi đầu nhìn anh, cô rất ít nhìn anh từ góc độ này. Tóc đen mượt, lông mi thật dài, so với cô có khi còn dài hơn, còn có cái tay đang cầm tay cô nữa. Ôn Viễn nghĩ, nếu như trong bốn ngày nằm viện anh tới nhìn cô một chút thì tốt biết mấy, cho dù có giáo huấn cô cũng được.

Thôi đi, vẫn không nghĩ nữa thì hơn.

Nhìn bằng dấn cá nhân trên ngón tay, Ôn Viễn ngẩng đầu, ánh mắt chợt lóe lên: “Không hề, mặc dù rạn xương, nhưng cháu không khóc đâu.”

Nói xong nhìn anh, nét mặt kia khiến cho Ôn Hành Chi tràn đầy hài lòng. Chuẩn bị dạy dỗ cô hay sao mà nhìn cô như vậy chứ? Nhưng Ôn Hành Chi chỉ sờ sờ mũi của cô rồi nói: “Thật có bản lĩnh.”

Nhìn kỹ mới nhận thấy, ở bên trong ánh mắt thâm thúy tối tăm lại chứa đựng một nụ cười thản nhiên.

20. Chương 20

Khó có khi được biểu hiện một lần, đã bất hạnh làm ngón tay bị thương. Ôn Viễn không biết nên cảm thán bản thân may mắn hay là xui xẻo, bởi vì dấu vết thương lại ở ngay trên tay cầm bút cho nên hai ngày kế tiếp trên phương diện viết chữ bạn học Ôn Viễn gặp chút khó khăn. Thấy vậy Ôn Viễn không khỏi suy nghĩ, như thế này, có thể coi là tai nạn lao động hay không?

Rối rắm nhìn vết thương của cô, Ôn Hành Chi cũng chợt nhớ tới cái gì cái gì: “Tay phải bị thương chẳng lẽ lại cầm dao tay trái?”

Ôn Viễn vuốt vuốt mái tóc: “Trừ ăn cơm và viết chữ ra, những thứ khác cháu đều thích dùng tay trái. Đây chính là thuận tay trái mà người ta vẫn thường nói?”

Ôn Hành Chi chau chau mày, lạnh nhạt nói: “Ngược lại không nhìn ra.”

“Tại sao?”

“Người thuận tay trái thì tương đối thông minh.”

Cái này thì có quan hệ gì với nhau sao?

Ôn Viễn suy nghĩ một lát, mới hiểu được là người nọ quanh co lòng vòng nói cô đàn đây mà, lập tức bĩu môi: “Trừ học tập không giỏi còn những phương diện khác cháu đều có thể làm được.”

Vừa dứt lời, chỉ thấy Ôn Hành Chi buông tờ báo trong tay xuống, nhìn cô thật sâu, cuối cùng, tầm mắt rơi vào trên ngón tay của cô. Ôn Viễn đui lý, hừ một tiếng, vùi đầu tiếp tục xem sách.

Trong nháy mắt, cả thư phòng đều tĩnh lặng lại.

Ôn Viễn cúi người xuống mặt bàn ở thư phòng, trong nháy mắt cảm thấy có chút không thích ứng. Vốn là căn phòng của cô cũng có một bàn học, nhưng kể từ ngày hôm qua cô nằm ở đó ngủ thì đã bị Ôn Hành Chi xách tới đây để tiện theo dõi. Nhưng mà, cô quan sát một lúc, cũng không thấy anh để ý gì đến mình, hầu hết thời gian đều bận rộn xử lý công việc. Thậm chí Ôn Viễn còn cảm thấy anh nói học thêm căn bản là nói chơi mà thôi, cho dù không mặc kệ cô nhưng chỉ dạy cho cô chút phương pháp học tập, còn lại đều là tự thân vận động cả.

Bạn học Ôn Viễn đối với tài nghệ yêu cầu luôn luôn không đạt tiêu chuẩn, học tập một lát liền thất thần, lén lén lút lút lấy một quyển sách từ phía sau giá sách, đặt ở trên đùi gỡ ra xem.

Đây lại là một quyển photo album. Ôn Viễn có chút ngoài ý muốn, ngẩng đầu nhìn Ôn Hành Chi một lát, thấy anh đang hết sức chăm chú nhìn chằm chằm vào màn hình vi tính nên yên tâm cúi đầu xuống, gỡ từng tờ ra xem. Nhìn qua một chút không khỏi hưng phấn. Album ảnh ở nhà tuy không ít, cô lật ra xem một lần nhưng lại phát hiện ở trong đó có rất ít hình của Ôn Hành Chi. Chỉ có khi cô lên tiểu học lúc chụp ảnh gia đình thì mới có anh ở trong đó.

Mà quyển photo album này, lại toàn là hình của anh.

Đại khái là hình từ lúc ba bốn tuổi, mãi cho đến tốt nghiệp nghiên cứu sinh. Mặc dù hình ảnh không phải rất nhiều, nhưng đúng là ghi dấu từng thời khắc quan trọng của người nào đó mà cô lại không có duyên nhìn thấy bao giờ. Nhìn những thứ này, Ôn Viễn như vớ được vàng vậy.

Thì ra là người này từ nhỏ đã không thích cười rồi, luôn thể hiện một vẻ mặt nghiêm túc. Chụp hình cười một cái cũng sẽ không rơi một miếng thịt, mặc dù anh như vậy nhìn cũng rất đẹp

Ôn Viễn nói thầm rồi khẽ lật qua một trang khác, cho đến khi cô nhìn thấy hình của một cô gái. Cô thấy kinh ngạc, ngón tay dừng lại trong hình một hồi lâu, mới chậm rãi phục hồi lại tinh thần.

Cái này hình xem ra chụp đã lâu, ảnh đã ngả màu vàng, thậm chí bốn phía còn cuộn lên một vạch nhỏ như sợi lông. Nhưng nụ cười của cô gái trong hình vẫn thanh tú như cũ, nhìn số tuổi hình như cũng bằng tuổi cô bây giờ, vẻ mặt có chút thẹn thùng, giống như là đang bị người trong lòng nhìn chăm chú, chỉ liếc mắt một cái gương mặt đã hồng lên tựa như say rượu vậy.

Phản ứng đầu tiên của Ôn Viễn là có chút ghen tỵ, lật tới lật lui phía trên thì thấy chỉ có duy nhất một cô gái như vậy. Phản ứng thứ hai chính là thở phào một cái, nhìn bộ quần trang trên người cô, nhận thấy rất rõ ràng đây chính là một vị trưởng bối.

Sẽ là ai chứ? Là bà nội lúc còn trẻ? Ôn Viễn nhanh chóng suy đoán, nhưng những hình khác của bà nội lúc còn trẻ lại không giống như cái này. Sẽ là ai nhỉ?

Ôn Viễn khổ sở suy nghĩ, thậm chí ngay cả lúc Ôn Hành Chi đi về phía mình cũng không hề chú ý đến. Cho đến khi cảm thấy trên đỉnh đầu tối sầm thì đã muộn rồi.

“Đang nhìn cái gì mà lại tập trung tinh thần như vậy ?”

Ôn Viễn lập tức khép photo album lại, nhưng không ngờ tấm hình kia bị rơi ra ngoài, Ôn Viễn cúi người nhặt, trong lúc cuống quýt không cẩn thận lại đạp lên ảnh. Sau khi nhặt lên khấn trương nhìn Ôn Hành Chi.

Gương mặt xinh đẹp trong tấm hình đã bị phủ lên trên chút bụi. Ôn Viễn còn chưa kịp lau, đã bị Ôn Hành Chi cầm lấy. Anh khẽ nhíu mày, nhìn chăm chăm bức hình ước chừng một phút mới ngẩng đầu lên.

Ôn Viễn ngập ngừng giải thích: “Cháu...cháu không phải cố ý! Đúng là muốn tìm quyển sách xem một chút....”

Ôn Hành Chi làm như không nghe cô giải thích, cánh tay dài duỗi một cái, vội giắt lấy quyển album từ trong tay cô. Lật nhanh vài tờ, cầm tấm hình kia lau sạch sẽ, động tác nhẹ nhàng chậm rãi cho vào. Hành động cẩn thận như vậy đập vào mắt Ôn Viễn khiến cô không nhận được thấy sống mũi cay cay.

“Chú út, cháu....”

“Được rồi.” Ôn Hành Chi cắt đứt lời của cô: “Không được quấy nữa.”

Ôn Viễn sững sốt. Anh đang tức giận sao?

Ở trong lòng của Ôn Viễn, mặc dù Ôn Hành Chi không thể hiện vui buồn ra mặt, nhưng đối với cô mà nói thì đa phần vẫn luôn dung túng. Nếu không đối với thành tích kia của cô ở trường cũng đủ bị anh khiển trách rất nhiều lần rồi. Có lẽ cũng bởi vì được dung túng như vậy đã khiến cô quên mất, anh còn chính là một người không nên chọc vào.

“Ôn Viễn, mày đúng là con ngốc.” Nhắm mắt lại, ở trong lòng cô thầm mắng chính mình một câu.

Mùa đông giá rét nên trời thường tối rất sớm. Mới qua năm giờ mà đã thấy âm u rồi. Ôn Viễn tỉnh giấc do bị lạnh, bởi vì trong phòng quá ấm nên cô mở cửa sổ ra cho đỡ ngột ngạt, kết quả lại ngủ quên, gió lạnh vi vu thổi vào, Ôn Viễn vừa mở mắt ra không nhận được, hắt xì mấy cái.

Cô ngáy ngốc nhìn chăm chăm vào trần nhà một lát, sau khi tỉnh táo lại nghe có tiếng đi lại từ trong phòng khách truyền đến. Ôn Viễn vuốt vuốt mặt, lê dép, mở cửa phòng, cẩn thận từng li từng tí đi ra ngoài.

Mặc dù Ôn Viễn mới ở chỗ này hai ngày, nhưng cô biết, nơi này mỗi ngày đều có người tới đây quét dọn vệ sinh, có lúc thuận tiện còn giúp làm cơm tối nữa. Lòng tràn đầy nghi ngờ không biết có phải là tiếng của dì giúp việc hay không, nhưng không nghĩ vừa mở cửa ra người mà cô nhìn thấy lại là Ôn Hành Chi. Đèn phòng bếp đã được bật lên sáng choang, anh thì đang ở bên trong bận rộn đi lại. Ôn Viễn lặng lẽ theo dõi, cho đến ánh mắt thấy cay cay thì chợt nghe anh lên tiếng: “Thần thờ đứng ở đó làm gì, dép trên chân đi đâu mất rồi?”

Ôn Viễn hít mũi một cái, cúi đầu nhìn xuống chân của mình. Thì ra là trong lúc hoảng hốt cô chỉ xỏ một chân vào dép, còn chân kia thì vẫn vô tư giẫm lên trên sàn nhà.

Ôn Viễn cũng hơi xấu hổ, vuốt vuốt mái tóc, nhìn chung quanh tìm chiếc còn lại: “Dép của cháu đâu nhỉ? Dép của mình đang ở nơi nào rồi?”

Đang lúc cô vội vàng đứng tại chỗ tìm thì người kia đã lướt qua bên người cô mang theo mùi vị quen thuộc, mùi hương vừa xẹt qua rất nhanh lại trở về. Cô lập tức mở mắt ra, nhìn thấy Ôn Hành Chi khom lưng đặt ở trước mặt cô chiếc dép còn lại. Cô còn chưa kịp phản ứng, lòng bàn chân đã bị anh nắm lấy trực tiếp xỏ vào chân của cô.

Ôn Viễn mở to hai mắt, có chút không tin nhìn hành động anh vừa làm xong.

“Ngốc muốn chết, đứng là tự tìm phiền phức mà.” Ôn Hành Chi nói xong, hình như trong giọng nói còn mang theo chút bất đắc dĩ.

Có thể để ột người như vậy phát sinh tâm tình bất đắc dĩ này, vẫn là bạn học Ôn Viễn có bản lĩnh. Chỉ là Ôn Viễn lại không an ủi mình như vậy, lực chú ý của cô toàn bộ đặt lên hai chữ “phiền toái”.

Ôn Viễn chép miệng nói: “Cháu không có ý.”

Câu nói mang theo hàm ý xin lỗi, Ôn Hành Chi dĩ nhiên là nghe được rõ ràng, anh sửa lại quần cho cô, cất giọng trầm thấp: “Cháu có biết là hình của ai không?”

Ôn Viễn lắc đầu thay cho câu trả lời.

Ôn Hành Chi nhìn vào đôi mắt đang mở thật to của cô, trầm ngâm một chút, rồi quay đầu đi nói: “Cũng coi như là bà nội của cháu.”

Bà nội? Ôn Viễn khó tin nhìn anh.

“Ông cụ từng có hai người vợ, cha của cháu và bác hai là cùng một mẹ sinh ra.”

Ôn Viễn hiển nhiên là khó có thể tiêu hóa ngay được: “Này, vậy nói như thế, chú và ba cháu là anh em cùng cha khác mẹ rồi?”

“Không tin sao?” Anh duỗi ngón tay ra nâng cằm của cô lên để cho cái miệng đang mở to ra khép lại: “Bà nội đầu tiên qua đời sớm, qua sự giới thiệu của tổ chức ông cụ mới quen mẹ của tôi.”

Ông trời, cái này có phải là có chút cẩu huyết hay không? Mắt của Ôn Viễn xoay vòng vòng một lát, cuối cùng, cô nín ồng tay áo của Ôn Hành Chi hỏi: “Bà nội hiện tại đang ở đâu? Cãi nhau với ông nội nên ra ở riêng rồi hả ? Cứ vào mỗi cuối năm chú đều về ở với bà sao?”

Vừa dứt lời, trên đầu liền bị gõ một cái.

“Nghĩ quá nhiều rồi.” Mặt của Ôn Hành Chi không thay đổi cất tiếng dò xét: “Cả hai bà nội đều đã qua đời rồi.”

Ôn Viễn ôm đầu kêu đau hỏi: “Vậy tại sao hàng năm chú đều không về nhà?”

“Đó là bởi vì mẹ của tôi còn có một người em gái nên mỗi khi vào cuối năm, nếu như có thời gian tôi sẽ qua bên kia.”

Ôn Viễn cảm thấy tò mò, dì ruột và cha ruột ai mới là người quan trọng hơn? Đương nhiên phải là cha ruột rồi, năm hết tết đến cũng không về với cha ruột, khẳng định không chỉ vì một nguyên nhân như thế này.

Chỉ có điều anh không muốn nói cho cô biết mà thôi, nhưng cô nghĩ bà nội ở trong hình kia đối với anh mà nói nhất định là một người rất quan trọng.

Trầm mặc một hồi, Ôn Viễn liếc gò má có chút tái nhợt khác thường của anh, dịu dàng nói: “Chú út, thật xin lỗi. Về sau cháu sẽ không quậy đồ của chú nữa, chú đừng giận nữa nhé.”

Ôn Hành Chi nheo mắt nhìn cô rồi mỉm cười đáp: “Nếu chú hẹp hòi như vậy, sớm đã bị cháu làm cho tức chết lâu rồi.”

Ôn Viễn vuốt vuốt tóc, ngượng ngùng cười cười không nói.

21. Chương 21

Ôn Viễn chưa bao giờ nghĩ chỉ bằng một tấm ảnh chụp lại diễn ra nhiều chuyện xưa như vậy. Cô nhìn dáng vẻ bà nội trong ảnh thêm một lần, khuôn mặt mềm mại thanh nhã, đáng vẻ như người ở trong tranh, tựa như vừa mở miệng chính là điệu hát mài nước Giang Nam ngô nông êm ái.

Cũng khó trách diện mạo anh nhìn đẹp như vậy, Ôn Viễn đã từng được nhìn dáng vẻ ông nội mặc quân trang khi còn trẻ, anh tuấn cường tráng, mà bà nội lại động lòng người như vậy, một đôi trời sinh, con cái của hai người, diện mạo làm sao có thể khó coi cho được.

Ôn Viễn chống cằm, nằm úp sấp trên giường, trong lòng lặng lẽ mô tả đường nét của anh một lần lại một lần. Không lâu sau, một cơn gió lạnh chợt rít gào thổi tới, Ôn Viễn bị lạnh cóng phải hoàn hồn. Rút vai đến bên cửa sổ đóng lại.

Vừa đưa tay ra ngoài, một thứ nho nhỏ khê bay vào, rơi vào trong tay cô, mang theo cảm giác lạnh lạnh. Ôn Viễn cúi đầu nhìn kỹ, vẻ mặt tràn đầy vui thích.

Tuyết rơi.

Ôn Viễn thích nhất mùa đông, nhất là ngày tuyết rơi, vì chỉ có thời khắc giá lạnh này mới có thể cảm nhận được ấm áp đáng quý, chỉ có thời khắc giá lạnh này, mới không cần kiêng cố để ôm ấp. Trời lạnh, có thể mặc thêm quần áo, từng cái từng cái lại từng cái đến khi không còn lạnh mới thôi. Ôn Viễn thích loại cảm giác ấm áp ấy.

Cô há há miệng, chạy vào phòng bếp pha trà nóng. Quét tuyết pha trà, thật là chuyện có nhiều ý cảnh.

Khi đi qua phòng Ôn Hành Chi, Ôn Viễn dừng bước chân, nhẹ nhàng gõ một cái vào cửa phòng anh: “Chú, tuyết rơi rồi!”

Đối với sự tung tăng vui sướng quá mức này của cô, trong phòng chỉ truyền tới hai ba tiếng ho khan, cùng một câu nhàn nhạt biết rồi.

Ôn Viễn chu chu miệng: “Chú, cháu pha trà cho chú uống!”

Nói xong hứng thú dạt dào chạy về phía phòng bếp, hoàn toàn không nghe thấy một câu “Không cần” của Ôn Hành Chi.

Ôn Viễn lục tung trong bếp một lúc, lấy ra trà Minh Tiền Long Tĩnh mà Ôn Hành Chi nhất thời nổi hứng mang về nhà. Dựa theo học lỏm được chút tay nghề của Kiều Vũ Phân, ngâm xong một ấm trà. Cô tự rót một tách cho mình, cảm thấy hương vị hơi đắng, liền lọc nước trà ra ngoài rồi mức thêm mấy thìa mật ong vào. Nếm lần nữa, đã có chút vị ngọt rồi.

Ôn Viễn mặc kệ đây là cách uống gì, cũng không cần biết Ôn Hành Chi thích ngọt hay không, cầm lấy tách của anh rót một tách cho anh, rồi gõ cửa phòng anh.

“Vào đi.”

Ôn Viễn mở một khe cửa, ló đầu vào. Cô vừa nhìn, phát hiện toàn thân Ôn Hành Chi mặc đồ ngủ đang ngồi dựa trên giường, chân bông vốn trải trên giường lớn bị anh quần lên trên người. Nhìn tư thế, là muốn ngủ?

“Trong tay cầm gì vậy?”

Ôn Hành Chi mở miệng hỏi, Ôn Viễn cười hì hì, đẩy cửa đi vào: “Là trà cháu pha, chú ném thử đi.”

Ôn Hành Chi liếc nhìn tách trà được đưa tới trước mặt, lông mày nhíu lại, nói: “Cháu thật có bản lĩnh, trà Minh Tiền Long Tĩnh cũng bị cháu lục ra được.”

Ôn Viễn cười he he ba tiếng. “Chú thử ném xem, cháu đảm bảo uống ngon!” Ngắc khuôn mặt nhỏ nhắn lên, Ôn Viễn bày ra vẻ mặt chú mà không uống nhất định sẽ hối hận.

Ôn Hành Chi liếc cô một cái, đưa tay đặt sách sang một bên, cầm lấy tách trà hơi nóng trong tay cô, nhấp thử một ngụm. Ngọt ngào vừa vào miệng làm anh phản xạ nhíu nhíu mày, miễn cưỡng nuốt xuống, anh nhìn Ôn Viễn hỏi: “Sao ngọt vậy?”

Ôn Viễn nhìn vẻ mặt không tính là quá hưởng thụ của anh, lúng túng đáp: “Cháu ật ong vào, không nhiều lắm, chỉ ba muỗng.”

Ôn Hành Chi rút cuộc cũng phục cô, anh đặt cái tách lên tủ đầu giường. Nhìn Ôn Viễn một cái, hơi hơi nhích về phía sau, nhắm mắt lại bắt đầu dưỡng thần. Ôn Viễn dè dặt nhìn trộm anh, anh không phát ra một tiếng động nào, cô đứng tại chỗ cũng không dám nhúc nhích.

Sắc mặt của Ôn Hành Chi nhìn qua có chút tái nhợt, vẻ mặt cũng mệt mỏi, Ôn Viễn không khỏi nói thầm trong lòng, không phải bởi vì uống trà thêm mật đấy chứ? Suy nghĩ này khiến cô rối bời, cô liếm liếm môi, dịch bước về phía trước: “Chú, không sao chứ?”

Ôn Hành Chi cúi đầu ừ một tiếng, mở to hai mắt, chỉ chỉ vào một hộp giống như thuốc mỡ trên cái tủ bên cạnh: “Đưa thứ kia cho tôi.”

Ôn Viễn theo lời anh cầm tới, thừa dịp anh không để ý nhìn nhìn chú giải trên thân hộp. Là một loại thuốc mỡ xuất xứ từ biển chuyên trị chứng đau đầu, rất có tác dụng, nhưng không được sản xuất nhiều. Mẹ cô Kiều Vũ Phân có bệnh đau đầu thường xuyên, ở nhà cũng thường dùng cái này. Cho nên Ôn Viễn mới liếc một cái đã nhận ra, cô cắn cắn môi, hỏi Ôn Hành Chi: “Chú không thấy thoải mái sao?” Không đợi trả lời, lại nói tiếp: “Cháu giúp chú bôi thuốc.”

Ôn Hành Chi không lên tiếng, chỉ gật gật đầu, coi như là cho phép.

Ôn Viễn nửa quỳ bên mép giường, mở nắp ra, quẹt đều lên hai huyệt thái dương của anh. Một mùi vị mang theo hơi hướm của biển xông vào mũi.

Thoa thuốc xong, Ôn Viễn đang chuẩn bị xuống giường, tay lại không cẩn thận đụng phải trán Ôn Hành Chi, nhiệt độ nóng hừng hực làm cô hết hồn, suýt chút nữa không đứng vững, lão đảo về phía sau: “Chú...chú phát sốt rồi? !”

“Không có việc gì.” Ôn Hành Chi đưa tay đỡ lấy Ôn Viễn: “Ngủ một giấc là được.”

“Không được, như vậy ngày hôm sau sẽ đau đầu hơn.” Ôn Viễn lo lắng nhìn anh: “Đến bệnh viện đi, nếu không gọi điện cho gọi bác sĩ của khu này?”

“Không cần phiền phức như vậy.” Ôn Hành Chi hơi mỉm cười. “Uống thuốc là được.” Anh hất cằm về phía Ôn Viễn: “Ngăn tử tạng thứ hai có thuốc hạ sốt với thuốc cầm. Một viên thuốc hạ sốt, hai viên thuốc cầm, rót thêm một cốc nước ấm, không thêm mật.”

Sai bảo cô rất lưu loát. Có điều, coi anh như một bệnh nhân, Ôn Viễn quyết định không thèm so đo. Lại còn dám ghét bỏ cô tự tay thêm mật ong vào trà xanh, Ôn Viễn rót nước nóng xong, vừa lấy thuốc vừa hừ hừ hai tiếng. Tầm mắt rơi vào thuốc hạ sốt, hai mắt Ôn Viễn chợt tỏa sáng, khoe miệng xẹt qua một nét cười giảo hoạt.

Ôn Hành Chi nhìn phần thuốc trước mắt được bạn Ôn Viễn trình lên, lại dời tầm mắt lên, rơi vào trên mặt Ôn Viễn. Về mặt bạn nhỏ Ôn Viễn vô tội nhìn anh, giải thích: “Mỗi lần cháu uống thuốc đều thế, viên thuốc lớn như vậy, phải bẻ thành bốn phần mới được, nếu không sẽ nuốt không trôi.”

“Cháu cho rằng ai cũng giống cháu sao?” Ôn Hành Chi liếc cô một cái, lấy qua, nuốt vào.

Tốt bụng mà không được đền đáp. Ôn Viễn chu chu miệng, nhụt chí ghé bên giường, hỏi: “Sao chú lại sốt vậy?”

“Cảm lạnh.”

Anh nói qua loa, nhưng thật ra vì thời gian trước công tác quá vội vàng, thân thể sau khi được thả lỏng mới cảm thấy khó chịu, hơn nữa hôm lại chịu lạnh. Trong nhà có dùng lò sưởi, rất nóng, mà khi Ôn Viễn ở thư phòng đọc sách không thích nóng nên mở một cánh cửa sổ ra. Hôm nay bởi sự kiện tấm hình khiến bạn nhỏ nào đó chạy trốn chết, mà anh lại ngồi cả một buổi trưa trong phòng mở một cánh cửa sổ. Cho đến khi trở lại phòng khách ấm áp, mới ý thức được nhiệt độ phòng sách thấp đến thế nào.

Khôi phục lại tinh thần, Ôn Hành Chi nhìn Ôn Viễn, “Sao còn ở chỗ này thất thần? Ngủ đi.”

Ôn Viễn lắc lắc đầu: “Mỗi lần cháu ngã bệnh, bà Thành luôn trông cháu ngủ mới đi. Như vậy khi cháu khó chịu ngủ không yên bà sẽ trò chuyện cùng cháu. Chú cứ ngủ đi, cháu đợi chú ngủ sẽ đi.”

Nha đầu này thật sự coi anh như người bệnh để chăm sóc?

Ôn Hành Chi bật cười, muốn khuyên bảo cô, nhưng nhìn thấy ánh mắt vô tội của nha đầu này, ngậm lại vẫn là thôi. Dù sao, anh đã uống thuốc, không khó ngủ. Vì vậy, anh nói: “Tắt đèn trên đầu giường.”

Tuyết rơi ban đêm, thật ra không hề tối.

Bởi đèn đường bị khúc xạ của tuyết đọng lại nên ánh đèn đặc biệt sáng ngời, mờ mờ ảo ảo chiếu lên bóng cây ngoài phòng, chiếu vào người trong phòng, cũng không quá chân thật.

Ôn Viễn chống cằm, nhìn Ôn Hành Chi đang khép mắt, hô hấp dần trở nên ổn định. Chớp mắt một cái, cô vươn tay quơ quơ trước mặt anh, lông mi anh không hề động đậy.

Xem chừng đã ngủ say. Ôn Viễn rất hài lòng, nằm ở trên mép giường, lặng yên nhìn anh. Trong khoảng tối yên tĩnh, lần đầu tiên cô nhìn anh không hề kiêng kỵ. Có lẽ vì ốm đau hành hạ, anh khẽ nhíu mày, nhưng không hề che đi vẻ thanh tú. Sống mũi cao, mang theo một khí thế lạnh lùng. Môi mỏng hơi nhếch, vừa mở miệng luôn răn đe cô. Ôn Viễn buồn bực, rõ ràng cũng giống như rất nhiều đàn ông khác, nhưng tổ hợp thành gương mặt, lại cực kì đẹp mắt.

Ôn Viễn nghĩ, anh thật cô độc. Không thân thiết với trẻ con trong nhà, mỗi lần về nhà mẹ Kiều Vũ Phân đều dùng cách tiếp đãi khách quý mà tiếp anh, thật cẩn thận tiếp cận lấy lòng, chỉ vì muốn anh ở lại thêm vài ngày, khiến ông cụ vui vui về về. Mẹ đối xử với anh như vậy, anh thật sự sẽ vui về sao? Ôn Viễn còn nhớ lời anh từng nói, anh không cầu nệ những thứ ấy. Cái anh muốn, có lẽ chỉ là một cách đối xử bình thường, đối xử như người một nhà. Còn giấu cả ảnh bà nội nữa, trước đây, Ôn Viễn chưa bao giờ thấy ảnh của bà ở nhà, cũng chưa từng nghe ai nhắc đến. Chắc hẳn, nhất định là có nguyên nhân. Mà trong album ảnh của anh, Ôn Viễn chỉ thấy được một bức ảnh được trân quý vẹn toàn, kẹp ở tờ cuối cùng. Giữ gìn thật cẩn thận như vậy.

Cho nên Ôn Viễn muốn ở bên anh. Dù trước đây cô đã tự nói với chính mình, đừng thích người này nữa, mà không đủ tư cách.

Bởi vì, cô không buông bỏ được. Gần bên anh, cho dù chỉ mang đến cho anh một chút xịu ấm áp của người nhà, cũng đã đủ rồi.

Nghĩ như vậy, Ôn Viễn từ từ ngủ thiếp đi. Mơ một giấc mộng, trong mộng có người nhẹ nhàng ôm lấy cô, cô ưm một tiếng, bởi không thấy rõ mặt mũi người nọ nên muốn tránh thoát. Người nọ ngăn cô lại, trầm thấp nói một tiếng: “Không được quậy.”

Cô cảm thấy mình như đang bị người nào ôm vào trong lồng ngực ấm áp, không nhịn được rúc vào trong. Ngay sau đó có một đôi tay ôm lấy eo của cô, như không để cô lộn xộn, lại như muốn trấn an cô, để cô mau

mau ngủ.

“Ngủ đi.”

Giọng nói này, nghe sao quen thuộc đến thế, làm người ta an tâm. Trong lúc ngủ mơ Ôn Viễn vẫn cong cong khóe miệng.

Một đêm này, Ôn Viễn ngủ rất say.

Ngày hôm sau khi tỉnh lại trời vẫn mờ mờ, Ôn Viễn mơ mơ màng màng mở mắt ra, nhìn chăm chăm gian phòng hơi tối tăm có chút mất hồn, phản ứng một lúc lâu, mới phát hiện mình đang nằm trên giường ngủ.

Trên giường? Mắt Ôn Viễn sáng lên, đi tới bên cửa sổ xoay một cái kéo màn cửa ra, đến khi ánh sáng ngoài cửa sổ chiếu vào, cô mới hoàn toàn tỉnh táo. Tối qua cô đã ngủ trên giường của chú? !

Ông trời, Ôn Viễn như bị sấm đánh một phen, vẻ mặt không thể nào tin nổi. Nói vậy, tối hôm qua không phải là mơ sao? Là sự thật? Cô ngủ trên giường của anh, còn chui vào trong lòng anh!

Ôn Viễn không dám nghĩ nữa, ra sức vò mặt: “Ta không nói mơ chứ, không nói không nói mà!”

Ngay tại lúc Ôn Viễn đang không ngừng lẩm bẩm, ngoài cửa phòng khách truyền đến một tiếng động rất nhỏ. Ôn Viễn lập tức yên tĩnh lại, cẩn thận di chuyển đến gần cửa, mở cửa, lộ đầu ra ngoài thăm dò.

Không có ai? Chẳng lẽ chú đã ra ngoài?

Ôn Viễn vuốt vuốt mái tóc, đi tới phòng khách. Vừa mới đi mấy bước, nghe thấy tiếng cửa mở từ cửa trước. Cô ngơ ngác xoay người sang, nhìn thấy Ôn Hành Chi từ ngoài cửa đi vào.

Bốn mắt nhìn nhau, Ôn Viễn vô cùng lúng túng, mặt đỏ lên, không dám ngẩng đầu nhìn vẻ mặt của người nọ.

Ôn Hành Chi liếc nhìn điệu bộ nhận sai của Ôn Viễn, hơi cong môi nói: “Dậy rồi?”

Ôn Viễn sợ hãi vâng một tiếng, nhắm mắt theo phía sau Ôn Hành Chi. Ôn Hành Chi chuẩn bị đi vào phòng bếp, đi vài bước phát hiện cái đuôi nhỏ theo phía sau thì dừng bước, nhìn Ôn Viễn nói: “Đi theo tôi làm gì, nhanh rửa mặt đi. Tôi đã mua bữa sáng, ăn xong thì đưa cháu về nhà.”

Ôn Viễn ồ một tiếng, xoay người định đi, đến khi cô phản ứng kịp ý tứ trong lời anh, mới bỗng chốc xoay người lại: “Chú...chú muốn đưa cháu về nhà?”

“Mấy ngày nữa là tết ông Táo, không đưa cháu về nhà chẳng lẽ để cháu ở một mình chỗ này?”

“Vậy còn chú? Chú không về nhà sao?”

Ôn Hành Chi đang chuẩn bị bữa ăn sáng trong phòng bếp, không quay đầu lại, chỉ nói: “Hai ngày nữa còn phải đi một chuyến đến Luân Đôn, không về nhà.”

Lại không về nhà.

Ôn Viễn có chút suy sụp. Cô như bị anh làm hư, thật tình không biết một người bạn rợn như anh rút ra mấy ngày ở bên cô là một chuyện khó có được cỡ nào.

Ăn qua bữa sáng, Ôn Viễn thu thập xong đồ cùng Ôn Hành Chi trở về nhà. Đêm qua tuyết rơi rất nhiều, trên mặt đất đọng lại một tầng tuyết dày, Ôn Hành Chi mở một chiếc SUV ra, đưa Ôn Viễn về nhà.

Ôn Viễn ngồi trên ghế trước, vẻ mặt có chút uể oải. Ôn Hành Chi cũng không nói gì, chỉ yên lặng lái xe. Chợt một tiếng reng reng vang lên, điện thoại di động của Ôn Viễn có một tin nhắn, cô cúi đầu xem, là Kiều Vũ Phân gửi tới, nói là muốn cô sớm trở về nhà.

Cất điện thoại đi, lại chăm chú nhìn ngoài cửa sổ ngẩn ngơ một hồi, Ôn Viễn chợt nhớ tới một chuyện: “Chú, sinh nhật của ông nội là cuối năm phải không?”

“Ừ.”

Phản ứng lại nhỏ như vậy? Ôn Viễn chu miệng, trầm mặc một lúc, mới nói: “Qua sinh nhật lần này là ông đã 73 tuổi rồi.”

“74.”

“74 ạ!” Ôn Viễn cố ra vẻ kinh ngạc cảm thán một tiếng, bị Ôn Hành Chi nhìn lướt qua, lập tức quéo lại. Cô vâng vâng quai đeo cặp sách, buồn bực nói. “Sinh nhật nào của ông, hình như chú cũng không có ở nhà.”

“Thế nào, ông cụ còn chưa nói gì, cháu thay ông tới giáo huấn tôi?”

Ôn Viễn bĩu môi: “Bất hiếu.”

Xe dừng ở cửa lớn nhà họ Ôn, Ôn Hành Chi không định xuống xe. Bởi anh biết lúc này ông cụ nhất định không có ở nhà, hàng năm vào thời điểm này đều là ngày hoạt động cán bộ kỳ cựu cố định của tổng tham mưu.

Ôn Viễn đeo túi sách, đứng ở bên cửa kính xe nói từ biệt với anh. Sàn xe Suv cao, Ôn Viễn đứng đó mới có thể nhìn thẳng vào người ngồi trong xe.

“Chú, cháu vào đây.”

“Đi đi, đường trơn đi chậm một chút.”

“À.” Ôn Viễn gãi gãi tóc, xoay người đi vài bước, nhớ tới cái gì, lại xoay người chạy lại.

Ôn Hành Chi hơi bất ngờ nhìn cô. “Sao vậy? Quên mang đồ?”

Ôn Viễn lắc đầu một cái. “Cháu chỉ muốn hỏi chú một vấn đề, quà cháu tặng chú có được không? Chú.....Chú có thích không?”

Mặt Ôn Viễn đỏ rần rần, vì chạy và tâm tình khẩn trương, nhịp tim càng không ngừng tăng nhanh. Ôn Hành Chi nhìn cô như vậy, không lên tiếng, chỉ đưa tay mở cúc áo khoác, mới đầu Ôn Viễn có chút không hiểu, nhưng đến khi cô nhìn thấy áo chiếc sơ mi anh mặc ở bên trong, ánh mắt có ý cười cong lên.

“Đẹp đó!”

Cô cười đắc ý, sau đó đầu đã bị đánh một cái.

“Trở về luyện chữ cho tốt, viết chữ như chó cào, tôi cũng mất mặt giùm cháu.”

Bị giáo huấn cũng không hề ảnh hưởng đến tâm tình tốt của cô, bạn nhỏ Ôn Viễn lấy được đáp án vừa lòng, cười hì hì mà đi. Chiếc Suv cũng dừng lại thật lâu ở ven đường, nhìn bóng dáng đỏ thắm nhanh nhẹn biến mất trong tầm mắt, Ôn Hành Chi chợt có chút hối hận, hối hận đã đưa cô về nhà.

Có điều cảm xúc chỉ dừng lại không tới một phút đồng hồ, Ôn Hành Chi khôi phục lại tinh thần, lái xe, rời đi.

22. Chương 22

Giai đoạn trước khi thi vào trường đại học được gọi là “Bình minh trước bóng tối”, người bạn nhỏ Ôn Viễn vẫn được trải qua năm mới tương đối vui vẻ.

Đầu tiên, cha Ôn Hành Lễ từ nước ngoài trở về, tặng ổi người trong nhà một món quà. Tiếp đến là Ôn Kỳ, Ôn Kỳ đang học năm thứ tư đại học đã bắt đầu đi ra ngoài gây dựng sự nghiệp. Trong nhà vốn tưởng còn nhỏ muốn thử sức, không ngờ lại có chút quy mô. Khi về nhà nghỉ phép, cũng cho chuẩn bị ổi người một món quà.

Đưa cho Ôn Viễn là một đồng quần áo đồ ăn vặt và búp bê. Hiếm khi anh hào phóng như vậy, Ôn Viễn còn không kịp phản ứng. Cô giẫm lên ghế sofa kéo kéo gương mặt Ôn Kỳ, bị móng vuốt của Ôn đại thiếu vồ xuống.

“Đừng có mà động tay động chân.”

Ôn Viễn sờ sờ tay, cười hề hề: “Nghe bà Thành nói, anh kiếm được tiền rồi?”

“Ừ.” Dáng vẻ Ôn Kỳ không quan tâm mấy, vừa cài khuy áo vừa đẩy cô ra.

Mắt Ôn Viễn sáng lên, đuôi hai móng vuốt ra: “Mang li xì ra!”

Ôn Kỳ liếc nhìn ánh mắt từng bị anh gọi là “Chibi Maruko”, bỗng chốc nở nụ cười: “Em đúng là không biết xấu hổ, tiền tiêu vật bình thường của em đâu thiếu, năm mới này, cũng không biết hiếu kính cho anh của em à?”

Ôn Viễn méo máo: “Bao nhiêu cũng không nhiều bằng anh, anh còn không biết thẹn mà đòi em.”

Ôn Kỳ không hề tức giận, còn sát lại gần: “Thật sự không chuẩn bị quà cho người anh này à?”

Ôn Viễn không hiểu nhìn anh. Cảm thấy hôm nay anh có chút kì lạ, trước kia đâu có thấy anh đòi mình tặng quà đâu. Ôn Kỳ chỉ khe khẽ cười, bày ra một bộ dáng bí hiểm, chấp tay sau lưng đi lên lầu hai. Thấy thế, Ôn Viễn cũng đành phải đi theo.

Ôn Kỳ chậm rãi mở cửa phòng Ôn Viễn, bước chân nhẹ nhàng dạo qua phòng: “Ồ, phòng của em vẫn rất ngăn nắp. Biết cha về nhà, chắc đã tốn không ít thời gian dọn dẹp.”

Ôn Viễn cắt một tiếng. “Anh định làm gì?”

Ôn Kỳ không lên tiếng, tiếp tục dạo quanh phòng cô, sau đó đứng trước tủ của cô, đưa tay mở cửa tủ. Ôn Viễn thấy thế vội vàng chặn lại: “Không được lục tủ của em!”

“Người lúc trước đã lục tủ của anh không có tư cách nói lời này, đứng sang một bên đi.” Ôn Kỳ nhắc nhở cô rồi nắm vạt áo cô đẩy sang một bên.

Ôn Viễn bị ghét bỏ, chỉ có thể tức giận đứng ở một bên, nhìn búp bê bị đập bể trong tay anh. Dù gì cũng là đồ anh mua, cô cũng không thấy đau lòng. Ôn Kỳ không hề bị ảnh hưởng đến, khom lưng đưa tay lật tới lật lui trong ngăn tủ của cô, như đang tìm thứ gì đó. Nét mặt lúc bắt đầu là thoải mái, thậm chí còn mang theo một nụ cười, dần dần, chân mày nhíu lại.

Hai tay Ôn Kỳ không tự chủ nắm lại, nhìn về phía Ôn Viễn: “Ôn Viễn, thật sự em không có gì tặng cho anh?”

Nhắc nhở này của anh đã rõ ràng như vậy, con gấu này sẽ không còn muốn không đứng dậy đi.

Ôn Viễn chột dạ đứng tại chỗ: “Còn, còn chưa kịp chuẩn bị. Nếu không, trong tủ này anh vừa ý cái gì thì cứ lấy cái đó.”

Sắc mặt Ôn Kỳ chợt khó coi, anh nghiêng mặt chăm chú nhìn cô thật lâu, thấy Ôn Viễn tay chân không biết đặt chỗ nào, mới cười lạnh một tiếng, nói: “Thôi, là tôi tự đa tình.”

Nói xong, lướt qua người cô.

Ôn Viễn vẫn mờ mịt đứng tại chỗ, sau một lúc lâu mới che miệng A một tiếng: không phải lần trước anh ấy đã thấy chiếc áo sơ mi đấy chứ? Liên hệ với lần cô vào phòng anh lục ngăn tủ quần áo của anh, lấy tính cách tự kỷ của Ôn Kỳ, rất khó không liên tưởng đến quà tặng ấy là đưa cho anh.

Đáng tiếc, thật sự là không phải mà.

Ôn Viễn có chút quẫn. Cô có một cảm giác, lúc này Ôn Kỳ thật sự đã giận cô. Trước đó hai người luôn đối nghịch, nghĩ hết các loại từ ngữ để nói móc cười nhạo đối phương. Trước giờ miệng lưỡi Ôn Kỳ vẫn lanh lợi, Ôn Viễn không thắng được anh, thường ở thế hạ phong. Lần này cuối cùng cô cũng chiếm được thượng phong một lần, thật đáng tiếc, Ôn Viễn lại không vui mừng nổi.

Cả ngày nghỉ bạn Ôn Viễn đều suy nghĩ đến việc làm thế nào để hóa giải xích mích bất chợt này của anh em, nhưng làm cho cô buồn bực chính là, vừa qua mừng hai, Ôn Kỳ lấy cớ có việc ở công ty, về trường học sớm trước thời hạn. Mà Ôn Viễn ở nhà buồn bực ba ngày, đến ngày mừng sáu tựu trường thì ngoan ngoãn đến trường học.

Cuối cấp là thời gian nắm chặt từng giây, ngay cả học sinh Ôn Viễn vốn không thích học mà ngày ngày dựa vào bàn học hành, dưới kỳ tổng ôn, bạn Ôn Viễn lại gầy mất mấy cân, việc này khiến cho bà Thành hết sức đau lòng. Nhưng việc làm cho bạn Ôn Viễn đặc ý chính là sau khi trải qua kì thi thử kết thúc tổng ôn, cô

đạt được thành tích tốt từ trước nay chưa từng có. Vì vậy, bạn Ôn Viễn rất có động lực để báo cho Kiều Vũ Phân tham dự cuộc họp phụ huynh sau kì thi thử.

Lần họp phụ huynh này vẫn vào ngày 11 như cũ, sau kì thi thử còn không tới một tháng đã đến kì thi đại học, thành tích của học sinh vào lúc này đã quyết định loại hình, trừ những học sinh bình thường không học hành trước kì thi mới điên cuồng gấp gáp, còn lại phần lớn không có gì tiến triển. Lúc này là có thể bắt đầu suy tính báo nguyện vọng sau thi rồi.

Đầu tháng năm, thời tiết đã có hơi nóng. Kiều Vũ Phân rời giường sớm, dọn dẹp ổn thỏa rồi cùng với Ôn Viễn đến trường học. Trong trường học, cô Phương mập cũng đã sớm chờ trước cửa, đợi đến khi các phụ huynh đến đông đủ, cuộc họp phụ huynh mới chính thức bắt đầu.

Ôn Viễn ngán ngẩm đứng ngoài phòng học, ngán người nhìn sân thể dục phía xa. Trên sân bóng rổ có một nam sinh đang chơi bóng rổ, nhìn dáng đồng phục như là cao nhất. Ôn Viễn nhớ lại mình lúc trước, khi đó giờ học rất thoáng, tùy tiện cúp mắt một tiết, theo Tô Tiệp và Triệu Duy Nhất cùng tới sân thể dục chơi bóng.

Mà bây giờ, Triệu Duy Nhất tham gia quân ngũ, nghe nói là đoàn kỹ thuật truyền thông ngoại thành thủ đô thành phố B, chuẩn bị thi trường quân đội. Còn Tô Tiệp, đã rất lâu không đến đây, nói là ôn tập trong nhà. Ôn Viễn cảm thấy, cứ như Tô Tiệp, căn bản không cần ưu sầu. Thi đại cũng có thể vào lớp chuyên, làm cô ghen tị muốn chết.

“Nghĩ gì vậy?”

Đầu quả dưa bỗng nhiên bị xoa nhẹ, Ôn Viễn giật mình quay đầu lại, thấy Tô Tiệp hai tháng nay không gặp. Định thần lại, Ôn Viễn trợn mắt với cậu: “Cậu làm tớ sợ muốn chết.”

Tô Tiệp chỉ cười, không nói lời nào. Ôn Viễn xoa xoa ngực, hỏi: “Sao cậu lại tới đây?”

Tô Tiệp hất hất cằm về phía phòng học: “Cô Phương gọi điện ẹ tớ đến đây tham dự họp phụ huynh, nên tớ cũng theo tới.”

Ôn Viễn bĩu môi: “Ở nhà thật thoải mái.”

Tô Tiệp làm như thật chống cằm suy nghĩ một hồi, nói: “Ngoài việc không có ai náo loạn làm trò cười cho tớ, còn lại tất cả đều tốt vô cùng.”

Nói xong, chỉ thấy Ôn Viễn lườm cậu. Tô Tiệp cười ha hả, ánh nắng mang theo chút cảm giác tươi mát lướt qua má cậu, khiến trên khuôn mặt thanh tú thiếu niên dâng lên một vầng sáng.

Hai người sóng vai nhìn về phía sân thể dục, Tô Tiệp phóng tầm mắt ra thật xa, ở tầng cao nhất khu dạy học toàn trường, cậu có thể trông thấy sân bóng rổ mình đã lăn lộn gần cha năm, chính ở nơi này, cậu và Ôn Viễn dần dần quen nhau. Nghĩ tới đây, khóe miệng cậu gợn lên khe cười.

“Tô Tiệp.” Ôn Viễn chợt mở miệng: “Cậu định thi vào trường nào?”

Tô Tiệp chau chau mày, đây là lần đầu tiên cô chủ động hỏi mình vấn đề này.

“Tớ đi đâu cũng được.” Tô Tiệp nhàn nhạt nói, quay đầu hỏi Ôn Viễn. “Cậu thì sao?”

Ôn Viễn nhìn về phía trước, lặng im vài giây mới nói: “Tớ không biết.”

Tô Tiệp nhẹ nhàng cười một tiếng, xoay đầu lại nhìn phía xa, không nói gì nữa.

Kết thúc cuộc họp phụ huynh tâm tình Kiều Vũ Phân rất tốt. Ôn Viễn nghĩ nguyên do có thể vì bà mập khen ngợi cô, dù sao lần này cô cũng là người tiến bộ nhất trong lớp.

Về đến nhà, Kiều Vũ Phân kéo cô đến trước mặt mình, tươi cười rạng rỡ nhìn cô: “Nha đầu, con đoán xem cô Phương đã nói với mẹ cái gì?”

Ấm áp nháy mắt nhìn cô, cô chưa kịp nói thì Kiều Vũ Phân khí định thần nhàn uống một ngụm nước, nói: “Cô Phương của con nói, cứ theo cái đà phát triển này của con, thi đậu thành phố B không là vấn đề.” Nhẹ thở một hơi, tiếp tục nói: “Lần này tốt lắm, cha con vẫn lo lắng vấn đề việc học của con, hiện giờ coi như

có cái để ăn nói rồi. Viễn Viễn à, con có muốn không, trường học ở thành phố B mà con thích, chúng ta suy nghĩ trọng điểm một chút.” Kiều Vũ Phân cười đến híp cả mắt.

Cũng khó trách bà vui mừng như thế, nha đầu hăng hái như vậy, không uống công người một nhà đều có khả năng thi vào trường giỏi. Tốt nhất có thể ở gần đây, như vậy bà đi thăm cô cũng thuận tiện, tốt nghiệp sẽ tìm một công việc thanh nhàn, con gái không cần kiếm nhiều tiền, có thể thường xuyên để bà trông thấy là không còn gì tốt hơn rồi.

Ôn Viễn không biết trong vòng một phút đồng hồ ngắn ngủi mà Kiều Vũ Phân lại nghĩ tới nhiều thứ như vậy, cô ngoan ngoãn đứng tại chỗ, đợi đến khi Kiều Vũ Phân uống xong ly trà trong tay, mới cúi đầu mở miệng: “Mẹ, con không muốn học đại học ở thành phố B.”

Kiều Vũ Phân như nghe không rõ, phản xạ có điều kiện hỏi lại: “Con nói cái gì?”

“Con nói.” Ôn Viễn lấy hết dũng khí, ngẩng đầu lên nhìn thẳng Kiều Vũ Phân: “Con không muốn học đại học ở thành phố B.”

Kiều Vũ Phân nghe xong sững sốt một hồi, ngay lúc Ôn Viễn thấp thỏm không ngại muốn mở miệng giải thích mấy câu thì Kiều Vũ Phân phì cười. “Đứa nhỏ ngốc, bao nhiêu người muốn thi vào thành phố B còn không được, con thì ngược lại, có điều kiện còn muốn chạy ra ngoài. Thế nào, bỏ mẹ và bà Thành được sao?”

Dĩ nhiên không bỏ được.

Kiều Vũ Phân nhìn thấu sự do dự của cô, dịu dàng vuốt vuốt mái tóc có chút rối bời của cô, vỗ vỗ vai cô: “Được rồi, mẹ thấy trong khoảng thời gian này con học tập đã quá mệt mỏi, mới có thể suy nghĩ lung tung. Về phòng nghỉ ngơi một lát đi, còn một tháng nữa mới thi mà, thi xong mới báo nguyện vọng, đến lúc đó nghĩ cũng không muộn.”

Ôn Viễn vô cùng chán nản trở về phòng.

Cô đã lường trước, về vấn đề cô học đại học, nhất định có một trận đánh ác liệt phải đánh. Nhưng không muốn đánh, giờ chỉ là một thăm dò nhỏ nhỏ mà cô đã bại trận như vậy. Nếu thật sự đến thời điểm báo nguyện vọng, cô có thể xong đời.

Ôn Viễn chán nản vò vò tóc, ngây ngẩn một hồi, lấy điện thoại trong túi sách, gọi một cuộc điện thoại. Từ trong loa truyền đến một tiếng tí tí, Ôn Viễn ngẩng đầu nhìn đồng hồ, sắp đến giờ cơm trưa, có thể nói máy được chứ?

“Ôn Viễn?”

Giọng nói của Ôn Hành Chi truyền tới, Ôn Viễn quả thật muốn reo lên. Hơi ảm ức gọi một tiếng chú, bạn nhỏ Ôn Viễn thuật lại chuyện vừa rồi cho Ôn Hành Chi.

Ôn Hành Chi nghe xong, không nhanh không chậm nói: “Bình thường chẳng phải vẫn bằng mặt không bằng lòng với tôi sao, thế nào đối người khác lại không có dũng khí rồi?”

Ôn Viễn bĩu môi, không lên tiếng.

Thấy bạn nhỏ Ôn Viễn tâm tình cam chịu, Ôn Hành Chi khẽ cong cong khóe môi: “Tóm lại thi đại học xong mới báo trường học, bây giờ cháu thi thế nào còn chưa rõ, nghĩ đến vấn đề này hơi sớm đấy. Trước hết làm tốt việc cần làm trong tay rồi nói sau đi.”

“Chú có giúp cháu không?” Bạn nhỏ Ôn Viễn chân chó hỏi.

Ôn tiên sinh như hừ lạnh một tiếng: “Cháu thích nhất có phải là gây phiền toái cho tôi đúng không?”

Ôn Viễn cười hì hì: “Chú à, cháu thi đại học T có được không?”

Đại học T, là trường tốt nhất thành phố T.

Ôn Hành Chi nhìn đám người dưới lầu đi tới đi lui, hơi nhíu mày, nói: “Có bản lĩnh thi được hãy nói.”

Không ngoài dự đoán, đầu bên kia bạn nhỏ Ôn Viễn vô cùng hờ hững cúp điện thoại. Ôn Hành Chi yên lặng nghe thêm một lát rồi mới cúp điện thoại.

Có được hay không?

Có gì không tốt, không tốt nhất chỉ là tìm cho bản thân chút phiên toái nhỏ trong bốn năm mà thôi. Nếu như không soi gương, Ôn tiên sinh nhất định không phát hiện ra ánh mắt của mình trở nên có chút nhu hòa.

Quay người lại, anh ấn vào điện thoại nội bộ: “Sắp xếp tư liệu báo thi đại học T, đưa đến văn phòng tôi.”

Vì cuộc điện thoại này, trong lòng Ôn Viễn giống như có thêm vài phần sức lực. Khoảng một tháng nước rút tiếp đó, bạn Ôn Viễn lấy ra nghị lực chăm chỉ hơn mười năm đi học chưa từng có. Người trong nhà thấy mà phải trợn mắt há mồm.

Người trong nhà dĩ nhiên cũng tỏ vẻ xem trọng, hơn nữa khiến Ôn Viễn cảm thấy thụ sủng nhược kinh chính là, vào khoảng thời gian cách lúc thi đại học có một tuần, cha Ôn Hành Lễ ở nước ngoài xa xôi trở về.

Đầu tháng sáu thời tiết đã nóng lên, cách kì thi còn một tuần, Ôn Viễn chậm rãi thu dọn một đồng sách cao như núi của cô, một là đang chờ lính cần vụ trong nhà đến đón, hai là, cô còn muốn nhìn lại trường học này. Dù hai người khác sâu trong trí nhớ của cô trong trường không có ở đây.

Lúc chạng vạng, đợi đến khi mọi người trong trường về hết, lính cần vụ mới chạy một chiếc xe Jeep tới đón Ôn Viễn về nhà. Trở về nhà họ Ôn, vừa mới xuống xe, đã nhìn thấy chiếc xe của Ôn Hành Lễ khí phách sáng chói. Ôn Viễn không khỏi cả kinh, cha trở về?

Cô đưa sách cho lính cần vụ, vội vàng đi về phía phòng khách. Trong phòng khách chỉ có hai người, Kiều Vũ Phân và Ôn Hành Lễ, vốn đang nói chuyện, thấy Ôn Viễn đi vào, không khỏi ngẩng đầu lên, nhìn cô.

Nhìn như vậy khiến Ôn Viễn có chút xấu hổ, cô đứng tại chỗ, gãi gãi mái tóc: “Con. . . con nghe nói cha trở lại.”

Kiều Vũ Phân, cười nói với Ôn Hành Lễ: “Anh xem, con nó nghe nói anh trở về, vui vẻ thành cái dạng gì rồi.”

Ôn Hành Lễ chỉ cười, không lên tiếng.

Kiều Vũ Phân đi tới cầm túi sách cho Ôn Viễn: “Nghe nói cô út nhà chúng ta sắp thi đại học, cha con dành riêng để ra vài ngày trở về gặp con đó.”

“Cũng không phải dành riêng, lần này trở về nước còn có mấy chuyện phải xử lý.” Như sợ Ôn Viễn vì việc này mà có áp lực lớn, Ôn Hành Lễ bình tĩnh giải thích, ông đưa thứ đang cầm trong tay cho Kiều Vũ Phân, vẫy vẫy tay với Ôn Viễn. “Đến đây, Viễn Viễn, theo cha lên lầu.”

Thư phòng lầu hai.

Trong nhà tổng cộng có hai thư phòng, một của ông, một của cha. Cả năm hầu như cha đều ở nước ngoài nên rất ít khi dùng đến, vì thế thư phòng này thiết kế không lớn bằng của ông nội. Ôn Viễn vừa đi vào, cảm thấy áp lực kéo tới.

Cô ngoan ngoãn cúi đầu đứng trước bàn, không dám nhìn Ôn Hành Lễ. Hồi lâu, nghe thấy người đối diện trầm thấp thở dài một tiếng: “Đứng gần đây chút, con sợ cha như vậy sao?”

Ôn Viễn ngẩng đầu, ngập ngừng nói: “Không sợ.”

Ôn Hành Lễ cười khở lắc đầu một cái. Điều này cũng không trách con bé được, ông ngồi trước bàn đọc sách, cố gắng dùng giọng ôn hòa nói: “Chuẩn bị sao rồi?”

“Tạm được.” Ôn Viễn cười ngọt ngào.

“Vậy thì tốt, không nên quá căng thẳng. Nhưng mà thi tốt nghiệp trung học chỉ có một lần?”

Ôn Viễn gật gật đầu.

Ôn Hành Lễ trầm ngâm chốc lát, lại hỏi: “Đã nghĩ nộp đến đâu chưa?”

Xét theo kinh nghiệm lần trước, Ôn Viễn không dám nói thẳng, chỉ lắc đầu một cái: “Vẫn đang suy nghĩ ạ.”

Ôn Hành Lễ ừ một tiếng, gật gật đầu. Ông nhìn cô gái trước mặt, chẳng biết từ chao giờ đã lớn đến thế này rồi. Tuy nói gương mặt vẫn trẻ con, nhưng đã thành thực hiểu chuyện không ít.

Ông nhìn Ôn Viễn, sau một lúc trầm mặc, nói: “Vậy nghe đề nghị của cha một chút, ở lại thành phố B học thì thế nào?”

“Thành phố B?”

“Cha chỉ đưa ra ý kiến.” Ôn Hành Lễ ôn hòa cười cười: “Con xem, bọn trẻ trong nhà đều ở bên ngoài, còn cha cũng đi khắp thế giới, chỉ còn lại một mình mẹ con, cha nghĩ, con có thể ở bên bà ấy nhiều một chút không?”

Ôn Viễn cắn cắn môi, không nói gì. Dưới ánh nhìn chăm chú mang theo chờ đợi của cha, cô đành mở miệng: “Con sẽ suy nghĩ thật kỹ.”

“Tốt.” Ôn Hành Lễ vui mừng nói.

Trong ấn tượng của Ôn Viễn, cha Ôn chưa chao giờ nói chuyện nhiều với cô như vậy. Một lần hiếm có, cũng là mở miệng muốn cô ở lại thành phố B.

Với người khác có lẽ là chuyện rất đơn giản, nhưng với Ôn Viễn, lại là một chuyện rất khó để quyết định.

Cô biết, có thể lựa chọn của cô sẽ làm rất nhiều người thất vọng về cô. Nhưng trong lòng Ôn Viễn vẫn có một ý nghĩ mãnh liệt, đó chính là, cô muốn rời khỏi ngôi nhà này.

* Nền giáo dục Trung Quốc:

+ Cao nhất: năm trung học thứ nhất (ngang với lớp mười ở)

+ Cao nhị: năm trung học thứ hai (ngang với lớp mười một)

+ Cao tam: năm trung học thứ ba (ngang với lớp mười hai)

Học xong ba năm trung học, các học sinh sẽ tổng ôn và thi thử (giống thi tốt nghiệp). Rồi thi cao khảo (thi ĐH hoặc CĐ), thi cao khảo xong sẽ báo nguyện vọng mình nộp trường nào.

23. Chương 23

Tại sân bay quốc tế thành phố T.

Mấy ngày đầu tháng sáu thời tiết ở thành phố T rất nóng bức. Sau buổi trưa có mấy hạt mưa phùn, cuối cùng cũng có chút lành lạnh. Ôn Hành Chi đỗ xe xong, vừa mới đi tới trước cửa số 3 cổng sân bay đã thấy cửa cổng mở rộng, một người đàn ông có thân hình cao lớn rắn rỏi khoan khoái bước đi ra.

Ôn Hành Chi vẫy vẫy tay, nhìn người nọ đi về bên này.

“Đã trở về.”

Người nọ cười cười, ừ một tiếng. “Còn phải làm phiền cậu đích thân tới đón.”

Ôn Hành Chi chau chau mày, đổi chủ đề: “Giải phẫu như thế nào rồi?”

“Đích thân ông chủ GP giới thiệu bác sĩ mổ chính, đương nhiên hết sức thuận lợi.” Người nọ chính là giáo sư Diệp - Diệp Di Trinh quản lý học viện đại học B kiêm chức chuyên gia phân tích cao cấp khu vực GP Châu Á- Thái Bình Dương, cười đầy đầy kính mắt trên mũi.

“Cậu không nên trở về sớm như vậy, phải nghỉ ngơi thêm một thời gian mới tốt.” Ôn Hành Chi lấy hành lý của người nọ để vào trong xe, nghiêm túc nhìn anh nói.

Hai tuần trước Diệp Di Trinh mới vừa mới phẫu thuật trên đầu, ngồi trên máy bay một thời gian dài làm anh có chút mệt mỏi, ngồi ghế cạnh lái, không nhịn được nâng tay day day giữa hai lông mày: “Tôi không

bỏ được bên này, gần tới tốt nghiệp, rất nhiều học sinh cần thầy hướng dẫn, còn có hàng loạt kỳ biện luận. Ngoài ra....”

“Ngoài ra là Ôn Nhiễm, cậu không bỏ được cô ấy.”

Diệp Dĩ Trinh cười tủm tỉm nhìn sang: “Có lẽ.”

Ôn Hành Chi nhúu chặt mày, không nói chuyện nữa.

Sau khi đưa Diệp Dĩ Trinh đến nhà ở thành phố T xong thì Ôn Hành Chi chạy xe về GP. Khoảng thời gian trước vừa mới xử lý cục diện hỗn loạn của hội đồng bên kia bỏ lại, nhà máy đồng của người Nhật ở Nam Mỹ chạy đến LME bán khổng đồng, một vài ngân sách cơ cấu ở Anh bán tháo trắng trợn trái phiếu, phải xoay sở tiền bạc để đối đầu với những kẻ ngu ngốc này. Cấp dưới GP cũng có nghe tin cơ cấu lập tức hành động, ông chủ lớn của GP trấn thủ ở Luân Đôn, chuẩn bị triệu tập một cuộc hội nghị cấp cao.

Một tuần nay Ôn Hành Chi chạy đi chạy lại ba nơi Newyork, Luân Đôn và Hong Kong, trái mũi giờ còn chưa điều chỉnh lại hoàn toàn, giữa hai lông mày khó giấu được vẻ mệt mỏi. Lúc đi vào văn phòng, Lại Dĩ Ninh đang tiếp điện thoại thay anh, thấy anh đi vào, vội đưa đến: “Điện thoại ở nhà thành phố B, ông Ôn gọi tới.”

“Uhm.”

Thuận tay khoát áo vest lên ghế, Ôn Hành Chi nhận lấy điện thoại .

Đã gần đến năm giờ rưỡi, sắp tan làm, Lại Dĩ Ninh vốn có mấy việc còn chưa báo cáo với Ôn Hành Chi. Có điều, cô hiểu tính tình sếp, sau khi nhận điện thoại, sẽ không có tâm tình nghe cô nói. Bởi lẽ, giọng nói ông cụ bên kia điện thoại không tốt cho lắm, phải nói là — hết sức không tốt.

Ngày bảy, ngày tám tháng sáu.

Chắc rằng ông trời thương xót học sinh năm cuối, hai ngày thi đại học thời tiết bỗng nhiên hạ nhiệt, nhiệt độ giảm xuống làm người ta thấy dễ chịu. Nhưng từ ngày chín trở đi, bắt đầu rơi xuống mấy hạt mưa tí tách. Song cho dù thế nào thì cuộc thi đại học cuối cùng đã kết thúc.

Ôn Viễn thở phào nhẹ nhõm, vốn nên là giờ phút reo hò, nhưng vì dây cung vốn đang giương căng lại bị cắt đứt, vào buổi tối sau khi kết thúc kì thi đại học, cô bị sốt cao. Việc này dọa đến người trong nhà, hai giờ sáng gọi điện thoại mời bác sĩ riêng của ông cụ đến khám cho cô, vất vả một đêm, vào lúc trời vừa sáng, nhiệt độ cuối cùng cũng hạ xuống được một chút.

Ôn Viễn mơ mơ màng màng nhìn bên giường có người đi tới đi lui, cảm giác khó chịu xé rách cô, mím môi tưởng như muốn khóc. Lại ngủ một giấc, lúc hơi tỉnh lại, Ôn Viễn kéo kéo góc áo Kiều Vũ Phân, dặn bà đừng vứt sách của cô đi.

Kiều Vũ Phân không hiểu: “Giữ lại những sách này làm gì? Chẳng lẽ còn muốn học một năm nữa.”

“Không ạ.” Ôn Viễn khó chịu ngọt ngào nói: “Con muốn giữ lại, đợi đến khi đến trường học, phải leo lên lầu cao nhất của trường xé sách giáo khoa thành mảnh nhỏ ném xuống.”

Kiều Vũ Phân quả thật dở khóc dở cười, nhìn mặt Ôn Viễn đỏ như thiêu, nói: “Đã bệnh như vậy còn vẫn nhớ đến chuyện này, ngoan ngoãn một chút, phá hoại môi trường ít thôi.”

Cứ như vậy, vài ngày vô tri vô giác trôi qua, cơn sốt của Ôn Viễn cuối cùng đã hoàn toàn rút khỏi. Nắng sớm chói nhúc mắt cô, như phản xạ có điều kiện lấy tay dụi dụi mắt, mặc cho Kiều Vũ Phân đỡ ngồi dậy từ trên giường.

“Nào, húp một chút cháo. Cô Phương đã mang tài liệu để báo nguyện vọng đến rồi, đợi con đỡ hơn, chúng ta cùng xem rồi lựa một trường. Đúng rồi, con bị ốm, không đi đến trường tra điểm được, chủ nhiệm lớp con đã đưa một bản đáp án đến đây, trước khi chọn trường hãy dự tính điểm trước.”

Ôn Viễn nháy nháy mắt, không lên tiếng, chỉ húp cháo.

“Viễn Viễn, con thấy lần thi này thế nào?”

“Không được tốt lắm.” Trong miệng ngậm cháo, lời Ôn Viễn nói không rõ ràng.

Kiều Vũ Phân thở dài một hơi: “Vây chọn trường phải cẩn thận một chút.” Như sợ ảnh hưởng đến tâm tình Ôn Viễn dưỡng bệnh, Kiều Vũ Phân lên tinh thần nói: “May mà biết thành tích mới báo nguyện vọng, đến lúc đăng ký nguyện vọng, chắc vẫn có một trường trong thành phố B.”

Ôn Viễn nuốt hớp cháo, quan sát sắc mặt Kiều Vũ Phân một chút, thăm dò nói: “Thật ra thì, trường học ở thành phố T điểm chuẩn cho học sinh không cao như thành phố B, có mấy trường có thể suy xét một chút.”

“Chọn trường ở thành phố T để làm gì? Một mình con chạy đến nơi đó, có thể thích ứng sao? Bà Thành và mẹ nhớ con thì phải làm thế nào?”

“Có nhiều phương tiện mà, muốn thăm cũng dễ thôi.” Ôn Viễn ôm cánh tay của mẹ làm nũng.

“Hừ, nói thì dễ nghe. Vây nếu con ốm một trận thế này, ai tới chăm sóc con? Đến lúc đó chỉ sợ ngay cả người mua thuốc cho con cũng không có!”

Ôn Viễn dẫu môi, dè dặt lắm bắm một câu: “Chú không phải ở đó sao.”

“Không được!” Kiều Vũ Phân dứt khoát nói: “Chỉ ở thành phố B, không đi đâu hết.”

Ôn Viễn kinh ngạc nhìn Kiều Vũ Phân đứng dậy, bưng chén ra ngoài. Cô hơi lơ mờ, một lúc lâu sau mới nhận ra Kiều Vũ Phân đang tức giận. Điều này làm cô bối rối, xoắn ngón tay, ngẩn người nhìn ánh nắng sau cơn mưa ngoài cửa sổ.

Trong ấn tượng của Ôn Viễn, Kiều Vũ Phân rất ít khi nổi giận với cô. Dù bà để ý học hành của cô như vậy cũng không hề mắng mỏ cô khi thi không tốt, lớn như vậy, mắng cô nhiều nhất, lại là Ôn Hành Chi. Nói tốt cũng không tốt, giống như hiện tại, đối mặt với tức giận của Kiều Vũ Phân, Ôn Viễn không biết nên sao làm sao đây.

“Cộc cộc cộc”

Tiếng gõ cửa vang lên, Ôn Viễn lê dép đi mở cửa, nhìn thấy bà Thành đứng ở ngoài cửa: “Bạn học của cháu gọi điện tới, mau đi xuống nhận.”

Bạn học?

Ôn Viễn hơi nhú mảy, đi theo bà Thành xuống lầu.

Trong phòng khách, Kiều Vũ Phân đang cầm điện thoại nói với đầu bên kia không ngừng, khóe miệng như hơi mỉm cười: “Viễn Viễn nhà bác đương nhiên ở thành phố B rồi, cháu và nó có thể chăm sóc lẫn nhau. Đừng thấy nó mười tám tuổi, vậy mà vẫn chưa chăm sóc được mình đâu.” Nhìn thấy Ôn Viễn, Kiều Vũ Phân vẫy vẫy tay với cô: “Bạn học, Tô Tiện.”

Mí mắt Ôn Viễn nhảy lên, vội vàng nhận lấy điện thoại. Giọng Tô Tiện từ đầu kia truyền tới, Ôn Viễn liếc nhìn Kiều Vũ Phân, nắm chặt ống nói: “Cậu gọi điện tìm tớ?”

“Ừ, muốn hỏi cậu về tình hình dự tính điểm, thế nào??”

“Cũng, cũng tạm được.” Ôn Viễn xoắn dây điện thoại, úp mở nói: “Cậu thì sao? Vào đại học B êm ả chứ?”

“Đâu có linh như cậu nói, lần này tớ làm không tốt.”

Ôn Viễn không tin: “Làm không tốt nhưng vào trường cũng không thành vấn đề.”

Tô Tiện cười cười, nói tránh đi: “Nghĩ được chưa? Báo trường nào? Nghe bác gái nói là thành phố B.”

Vừa nghe đến hai từ bác gái, Ôn Viễn theo phản xạ nhìn nhìn Kiều Vũ Phân ngồi bên cạnh. Tuy đang pha trà, nhưng vừa nhìn về mặt kia cũng biết bà đang rất chú ý đến bên này. Ôn Viễn cảm thấy tim đập rộn lên, cô quay đầu, ừ một tiếng với đầu bên kia điện thoại: “Tớ nghĩ rồi, vẫn ở lại gần nhà thì tốt hơn. Đi học tốt nhất nên gần nhà một chút, như vậy bất cứ lúc nào cũng về được.”

“Được, tớ biết rồi.”

Tô Tiện nói xong, cúp điện thoại. Ôn Viễn nhìn điện thoại có chút không hiểu, cậu biết rồi? Biết cái gì?

“Viễn Viễn.”

Cúp điện thoại, thấy Kiều Vũ Phân vẫy cô qua đây. Ôn Viễn do dự một chút, nắm vạt áo đứng ở bên sofa. Kiều Vũ Phân nhìn cô, giống như là hoàn toàn quên mất không vui lúc trước, kéo tay cô, cười híp mắt hỏi: “Có phải là người lúc trước viết thư tình cho con không?”

Ôn Viễn lúng túng: “Không phải như mẹ nghĩ....”

“Còn muốn giấu mẹ.” Kiều Vũ Phân lườm cô, nhìn mặt cô hồng hồng, cho rằng cô đang xấu hổ, lại nói: “Có gì đáng ngại đâu, mẹ nghe đứa bé kia nói gần nói xa là người có chừng mực, gọi điện thoại đến hỏi thăm, rõ ràng là muốn học chung trường với con.” Dừng một chút, lại hỏi: “Có biết cha mẹ nó đang làm gì không?”

Ôn Viễn cảm thấy mặt mình như muốn chết cháy: “Mẹ, hai chúng con chỉ là bạn bè bình thường.”

Bạn bè bình thường?

Kiều Vũ Phân nghĩ nghĩ: “Thôi, tóm lại con còn nhỏ, bây giờ nghĩ nhiều như vậy cũng hơi sớm.” Nói xong dắt tay Ôn Viễn: “Lại đây, hai ngày nay mẹ đã xem cho con mấy trường, con xem xem có vừa ý hay không. Nói cũng đúng, nên chọn ở gần nhà, như vậy dễ dàng....”

Tay bị Kiều Vũ Phân cầm mờ mờ ứa ra dính dính, Ôn Viễn không tự nhiên lắm theo bà đi lên thư phòng, trái tim đang lơ lửng như vật rơi tự do, mỗi bước đi, đều nặng nề rơi xuống mấy phần.

Điểm ra rất nhanh.

Chỉ hai tuần sau khi thi, các trường trung học trong thành phố B đều có bảng vàng danh dự. Trong lúc ấy, các thảo luận về thủ khoa cũng nổ oanh. Năm nay là năm thu hoạch của trung học Thập Nhất, thủ khoa xã hội tự nhiên đều học ra từ trường này. Thủ khoa khoa học xã hội là một nữ sinh Ôn Viễn chưa từng nghe đến, xem trên báo chí, diện mạo rất bình thường. Thủ khoa khoa học tự nhiên, đã quen thuộc với cô, là Tô Tiệp.

Có điều nghe xong tin tức này, Ôn Viễn còn chưa kịp kinh ngạc, đã bị một tin tức khác làm choáng váng. Sở giáo dục gửi tin đến, thông báo thành tích của cô đồng thời nói cho cô biết, điểm của cô, hơn điểm chuẩn thành phố B tới hai mươi điểm.

Tin tức này làm cho trên dưới nhà họ Ôn đều vui đến phát điên. Mà Ôn Viễn siết chặt điện thoại trong tay, có chút hoảng hốt.

“Còn đứng ngây đó làm gì? Mau đổi trường khác tốt hơn thôi!” Kiều Vũ Phân chọc chọc trán Ôn Viễn, thấy cô không có phản ứng, cười nói với Ôn Hành Lễ: “Nhìn xem nha đầu này vui đến bối rối rồi.”

Trên gương mặt luôn nghiêm nghị của Ôn Hành Lễ cũng có nét cười nhiều hơn: “Không cần gấp gáp, vẫn còn thời gian, có thể từ từ chọn.”

“Cha, mẹ, con...con muốn về phòng kiểm tra mấy thứ.” Ôn Viễn gãi gãi đầu, nói.

“Tra cái gì?”

“Tra thành tích.” Ôn Viễn có phần khó tin: “Mẹ nói xem, có phải đã sai sót gì không, điểm này không phải của con chứ?”

“Lại còn có thể sai sót!” Kiều Vũ Phân bật cười: “Vậy con đi đi.”

Ôn Viễn ngọt ngào đáp một tiếng, dè dặt đóng lại cửa phòng, xoay người lấy điện thoại từ trong ngăn kéo, tìm số điện thoại của Ôn Hành Chi, không chút do dự ấn xuống. Nghe tiếng tút tút trong loa, Ôn Viễn cảm thấy tiếng tim mình đang đập nhanh hơn, trở nên to lớn, giống như muốn nhảy ra vậy.

Cô áp tai thật sát, thấp thỏm bất an chờ điện thoại được nối, cuối cùng bị báo lại: người dùng không trả lời.

Nghe giọng nữ máy móc trong loa, Ôn Viễn như bị lấy hết sức lực, ngồi xuống giường.

Ôn Viễn vò vò tóc, rất sâu não. Thi xong cô cảm thấy rất tốt, qua điểm chuẩn là được rồi, như vậy đến thành phố T tuyệt đối không thành vấn đề. Nhưng ai có thể tưởng hơn điểm chuẩn hai mươi điểm, thành tích như vậy, đúng là khiến cho cô vừa mừng vừa lo.

Lúc này trong đầu Ôn Viễn chỉ có năm chữ to: “Lần này xong đời rồi.”

Có Ôn Hành Lễ ở đây, mọi việc đều quyết định rất nhanh chóng.

Chỉ có hai ngày, đã quyết định trường học. Là đại học A mà con trai trưởng nhà họ Ôn từng học, ngay cả chuyên ngành cũng không thay đổi điền vào tài chính như Ôn Kỳ học. Đối với chuyện lần này Kiều Vũ Phân rất hài lòng, còn nhân lúc khó khăn lắm Ôn Kỳ mới về nhà một lần mà tận tâm chỉ bảo anh: “Con ở trường có quan hệ tốt với giảng viên không? Sau này liên lạc nhiều hơn, Viễn Viễn học ở đó mới có lợi.”

Ôn Kỳ ngồi ở trên ghế sofa, hai chân thon dài vắt chéo nhau, nhìn quyển tạp chí trong tay, nghe xong đầu cũng không ngẩng lên: “Thôi đi, lớn như vậy rồi còn ném phiền toái cho con, con không chịu nổi.”

Kiều Vũ Phân nghe vậy chọc vào trán anh một cái: “Con nói thế nào vậy, có kiểu làm anh như con sao?”

Ôn Viễn mím môi ngồi ở một bên, nếu là trước kia nhất định sẽ mở miệng ném trả hai câu, nhưng kể từ sau sự kiện quà tặng năm mới, Ôn Kỳ đối xử với cô lạnh nhạt hẳn, mỗi lần đến gần đều là mặt nóng dần dần lạnh.

Mắt thấy Kiều Vũ Phân vào phòng bếp, Ôn Viễn đung đung vào bên người Ôn Kỳ: “Anh.”

Ôn Kỳ hơi khoa trương bả vai run lên một cái, xê dịch sang một bên.

Ôn Viễn méo máo, đại nhân không chấp lỗi tiểu nhân, lại cọ cọ chỗ anh.

“Dừng lại, cách tôi xa một mét.” Ôn Kỳ đưa tay ngăn cô lại.

“Anh.” Ôn Viễn cố ý kéo dài âm điệu gọi anh, thấy anh bị cô lôi không nhẹ, khanh khách cười: “Anh vẫn còn giận sao? Tết năm nay em chuẩn bị cho anh một món quà được không?”

Ôn Kỳ hừ một tiếng: “Không phiền em tốn kém.”

Ôn Viễn bĩu môi, một lát sau, mới hỏi: “Em học đại học A, có việc gì có thể gọi điện thoại cho anh không?”

“Dừng, anh của cô rất bận, không hưởng được phúc này của cô.”

Ôn Viễn bị ngắt lời, ngồi ở một bên không lên tiếng, nhìn ánh mặt trời ngoài cửa sổ ngẩn người. Đúng vậy, cô còn có thể đi đâu để tìm được một người như vậy, mặc dù người ấy lần nào cũng rất ghét bỏ cô, nhưng đến cuối cùng giúp cô giải quyết tất cả.

Ăn xong cơm tối, Ôn Viễn trở về phòng sớm hơn.

Mặc dù thời gian nhập trường còn một tháng nữa, nhưng Kiều Vũ Phân đã sớm bắt đầu chuẩn bị. Mỗi tối xem TV với bà, Ôn Viễn luôn có thể nghe thấy bà nhắc đến quảng cáo trên TV: “Đúng rồi đúng rồi, cái này cũng phải mua về để mang tới trường học.”

Nghe nói như vậy, trong lòng Ôn Viễn có một chút ít áy náy. Người sống nương tựa cùng bà mười tám năm, sợ rằng thế nào cũng sẽ không nghĩ đến, người ngồi bên bà lại nghĩ làm thế nào để rời khỏi bà.

Ích kỷ sao? Ôn Viễn cảm thấy không thể nghi ngờ đáp án này. Nhưng cô cảm thấy cô như một chú chim bị nhốt, không bay khỏi lồng giam vĩnh viễn sẽ không thể bay được.

Có lẽ sợ loại cảm xúc này lộ ra ngoài quá lâu, dễ dàng bị nhìn ra. Ôn Viễn tính toán dứt khoát ở trong phòng, gây người trước máy vi tính. Lâu sau, mới nhúc nhích thân thể, lấy điện thoại qua, bấm số điện thoại đến Ôn Hành Chi.

Tiếng tút hơn mười giây, điện thoại được người nhận.

“Đây, là Viễn Viễn phải không?”

Ôn Viễn không phản ứng kịp, một là bởi vì mấy nay cô gọi điện cho anh không hề có ai nhận, thoáng có chút không ngờ. Hai là bởi vì, người nhận điện thoại là một phụ nữ.

Ôn Viễn nuốt nước miếng một cái, thử dò xét hỏi: “Là trợ lý Lại sao?”

“Là tôi.” Lại Di Ninh nhàn nhạt cười một tiếng: “Tìm Ôn tiên sinh?”

Ôn Viễn thoáng thở phào nhẹ nhõm: “Vâng, chú có ở đây không ạ?”

“Thật không may, mấy ngày nay Ôn tiên sinh đến Luân Đôn rồi. Có chuyện gì sao?”

Hóa ra là như vậy.....

Ôn Viễn im lặng một lúc, nói với Lại Dĩ Ninh: “Không có việc gì, không có việc gì.”

Qua quít cúp điện thoại, Ôn Viễn ngẩn người với màn hình máy tính. Ngón tay vô thức đặt tại con chuột bên trái bàn phím gỗ tới gõ lui, lâu sau, mới nhẹ nhàng bấm xuống.

Ôn Viễn nhìn trang web xuất hiện trước mắt mình, một loạt hàng chữ cực to màu đỏ làm cô có chút run sợ..... hệ thống tổng hợp học sinh kê khai nguyện vọng. Trên màn hình máy vi tính, Ôn Viễn đánh số báo danh và mật mã của mình, hệ thống xác định chờ chuyển sang trang khác. Chỉ trong mấy giây, mà Ôn Viễn lại cảm thấy tốc độ internet trở nên chậm hơn, thời gian chờ đợi trở nên thật dài.

Trong cột nguyện vọng đều là trường và chuyên ngành Ôn Hành Lễ và Kiều Vũ Phân lựa chọn. Ôn Viễn nhìn chăm chăm vào đó một lát, xóa tất cả đi. Đổi thành số hiệu học viện và chuyên ngành mình đã sớm thuộc lòng. Từng bước từng bước, gõ cực kỳ chậm chạp.

Gõ xong, nhảy ra một cửa sổ: “Xác định muốn sửa đổi thông tin báo thi?”

Xác định không?

Tối mai là hết hạn rồi, cô thật sự xác định không?

Ôn Viễn chỉ cảm thấy trong lòng có chút không yên, cô nhắm mắt lại, nhấp vào phần xác định. Lâu sau, mới chậm rãi mở mắt, liếc nhìn thoáng qua rồi lúng túng tắt máy tính.

Cho đến khi một quãng sáng từ trong phòng mất hẳn, ở trong bóng tối, Ôn Viễn nghe thấy tiếng tim mình đập. Kịch liệt mà run rẩy.

24. Chương 24

Chờ ngày thông báo, tổng cộng chỉ có hai tuần lễ, mà Ôn Viễn lại cảm thấy dài đằng đẳng.

Không biết cảm xúc mấy ngày nay là gì, mặc dù đã sớm nghĩ xong lời giải thích, nhưng nghĩ đến cảnh tượng phải đối mặt, lòng Ôn Viễn lại lo sợ bất an. Cũng thật may mấy ngày nay tâm tình Kiều Vũ Phân rất tốt, không nhìn ra khác thường của Ôn Viễn. Nhưng bà Thành, nhìn ra sắc mặt cô không ổn, quan tâm hỏi thăm.

“Mấy ngày nay nhìn cháu cơm cũng ăn ít, có phải nghĩ đến qua một thời gian ngắn phải rời khỏi nhà ăn không được ăn ngon nên không vui vẻ hả?”

Bà Thành cười trêu chọc cô, cô ở nhà họ Ôn nhiều năm như vậy, chưa từng có thứ gì có thể hấp dẫn như đồ ăn bà làm.

Ôn Viễn chu mỏ, há miệng ngáp một cái, tiếp tục cùng bà Thành dạo quanh chợ sáng.

Bà Thành dẫn cô mua rất nhiều đồ chơi nhỏ, chọn rất nhiều đồ để cô mang đến trường học.

Ôn Viễn làm nũng giống như đứa bé: “Nhiều quá làm sao mang được!”

Bà Thành quở mắng liếc nhìn cô một cái: “Đến lúc đó có tài xế đưa con, đến trường học rồi, bà Thành của con ở đây, mọi thứ không để con phải thu dọn là được.”

Ôn Viễn nhìn bà, cười ngọt ngào, đáy lòng lại có chút chua xót.

Nhắc tới người trong nhà, thương cô nhất không phải Kiều Vũ Phân, mà là bà Thành.

Ôn Viễn còn nhớ rõ khi còn bé, lúc ngủ cô sợ tối, là bà Thành dỗ cô ngủ mỗi đêm, hôm sau lại làm cháo táo đỏ vừa ngọt vừa mềm đánh thức cô dậy, đưa cô đi học. Về sau cô lên cấp hai, Kiều Vũ Phân không để bà Thành trông nom cô nhiều như vậy, một là bà Thành tuổi đã cao, sợ bà nhọc lòng quá nhiều không tốt

cho thân thể, hai là lên cấp hai phải quản chặt, Kiều Vũ Phân cảm thấy đích thân mình dạy dỗ cô thì tốt hơn. Nhưng dù cho như thế, một ngày ba bữa, bà Thành vẫn chăm sóc chu đáo trước sau như một.

Nếu thật có một ngày cô phải rời khỏi gia đình này, luyến tiếc nhất chỉ sợ sẽ là bà Thành. Nghĩ đến đây, Ôn Viễn đã cảm thấy vành mắt không nén được, cô cúi đầu, cọ cọ vào bả vai bà Thành.

Cuối tháng bảy từ sáng sớm thành phố B đã bắt đầu nóng, nhiệt độ trái đất tăng cao, nhưng không thấy có mặt trời, không khí cũng giống như ngưng kết, thật sự oi bức muốn chết. Khoảng chừng ba giờ chiều, Ôn Viễn đi ra ngoài, lúc trở lại toàn thân đều là mồ hôi, cô thở dài, lau lau trán, lúc sắp đi đến cửa đại viện, thấy một người đứng ở tàng cây phía xa xa. Định thần nhìn lại, là Triệu Duy Nhất. Cô nhìn cái đầu bị cạo còn có một tác đang cúi xuống của cậu không khỏi cười cười, chậm rãi bước tới, đi về phía cậu.

“Cậu ở đây làm gì? Không nóng à?” Nói xong dùng móng vuốt tóm lấy đầu cậu, cảm giác hơi gai tay khiến Ôn Viễn cười khúc khích: “Không ngờ, kiểu tóc này lại tôn lên con người cậu.”

“Đừng có làm vậy.” Triệu Duy Nhất phủi móng vuốt của cô xuống, rất chú ý kiểu tóc của mình. Cậu vừa ngẩng đầu, nhướn nhướn mày với cô: “Lần này tớ được nghỉ bốn ngày liền, chỉ ra một ngày tới tìm cậu, cảm động không?”

Ôn Viễn bĩu môi.

Triệu Duy Nhất cười: “Thoát khỏi bể khổ, vui mừng chứ?”

“Tất nhiên là vậy.” Ôn Viễn trả lời không rõ ràng.

Triệu Duy Nhất không biết thâm ý trong đó, chỉ coi cô như không muốn, cười xoa xoa đầu cô: “Tiểu Viễn Nhi cũng đã trưởng thành, đi, chúng ta tìm một chỗ ăn mừng một trận, gọi thêm Tô Tiệp nữa.”

“Uống rượu à? Tớ không đi đâu.” Ôn Viễn chu mỏ: “Hơn nữa, cậu tìm tớ chỉ để uống rượu?”

Đến trước nhà kéo cô đi uống rượu, đây không phải là tìm chết đó sao? Triệu Duy Nhất vừa hậm hực nghĩ nhóc này khi nào phản ứng nhanh như vậy vừa móc từ trong ngực một phong thư nhét vào trong tay Ôn Viễn. Thấy Ôn Viễn không hiểu nhìn cậu, lại nói: “Nếu gặp Trần Dao, giúp tớ đưa cho cô ấy.”

“Sao cậu không tự mình đưa?”

“Sao nói lời vô nghĩa nhiều như vậy, bảo cậu giúp thì cứ giúp đi.” Triệu Duy Nhất gầy gầy đầu cô.

Ôn Viễn trề trề miệng, nhìn vẻ mặt cậu không tự nhiên cho lắm, nhận lấy thư.

Tiến bước Triệu Duy Nhất, Ôn Viễn về phòng của mình. Thời tiết giữa hè, rèm cửa sổ che lại, cô nằm ở trên giường lẳng lặng bật điều hòa. Một loại cảm giác mất mát nhàn nhạt dâng lên trong lòng, không biết là vì sao, có lẽ là vì lời nói của bà Thành, cũng có lẽ là bởi vì Triệu Duy Nhất. Có lẽ rất lâu rất lâu sau này, những người này cũng sẽ dần dần phai nhạt khỏi cuộc sống của cô. Sẽ có tiếc nuối sao? Đương nhiên là vậy, nhưng, đây là lựa chọn của chính cô, cho dù không muốn không hối hận, cũng chỉ là vô dụng.

Thôi, không nghĩ nữa.

Ôn Viễn lật người, vùi đầu trong gối, nhiệt độ dễ chịu làm cô có chút buồn ngủ, cho đến khi một tiếng vang lớn từ dưới lầu truyền đến. Ôn Viễn mở to hai mắt, bò dậy khỏi giường, nhìn xuống lịch bàn trên tủ đầu giường, chợt tỉnh táo lại.

Cô lại quên mất, hôm nay là ngày báo kết quả.

Ôn Viễn dè dặt mở cửa, vừa mới lộ đầu ra, chỉ thấy dưới lầu có hai ánh mắt chiếu về phía cô. Trốn cũng không trốn được, bị Ôn Hành Lễ gọi lại: “Viễn Viễn, con tới đây.”

Tinh thần Ôn Viễn thấp thỏm đi về phía phòng khách, chỉ thấy vẻ mặt không cảm xúc của Kiều Vũ Phân ngồi một bên. Lại nhìn điện thoại trong tay bà Ôn Viễn liền hiểu ra, trong lòng cô thoáng hồi hộp, ngẩng đầu có chút chột dạ nhìn về phía Ôn Hành Lễ.

Hai ngày trước Ôn Hành Lễ đi một chuyến đến Tây Bắc, tối hôm qua vừa mới về nhà, ngủ được khoảng ba tiếng thì thức dậy, giờ phút này trạng thái tinh thần không tốt cho lắm. Ông xoa xoa phần giữa hai lông

mày, nhìn Ôn Viễn nói: “Sở giáo dục vừa gửi thông báo, nói con được đại học T ngành tài chính chuyên nghiệp tuyển chọn.”

Mắt Ôn Viễn xoay xoay mấy vòng, nói: “Cài này, thật ra thì sau đó con đã nghĩ lại, sợ rằng đang ký nguyện vọng chỉ có đại học A thì không chắc chắn, ngộ nhờ bị trả lại hồ sơ thì làm thế nào, cho nên sau đó con thêm đại học T, nguyện vọng song song, có thể đăng ký năm trường mà.”

Ôn Hành Lễ suy nghĩ một chút: “Vậy ý của con là, điểm của con không đủ vào đại học A?”

“Vâng, chắc là vậy.” Ôn Viễn xoắn xoắn ngón tay.

Ôn Hành Lễ trầm ngâm chốc lát, nói: “Ta gọi cho viện giáo dục hỏi một chút, xem đã xảy ra chuyện gì.”

“Không cần.” Kiều Vũ Phân nhàn nhạt mở miệng, mí mắt Ôn Viễn giãn giật, nhìn bà, chỉ thấy tay bà vẫn cầm điện thoại, bà ngẩng đầu lên nhìn cô: “Tôi đã hỏi rồi, sở giáo dục nói điểm vào đại học A thấp hơn điểm của nó tới mười điểm, nếu nguyện vọng thứ nhất điền đại học A, không có lí nào không được.”

Ôn Hành Lễ nhất thời ngẩn ra trong phút chốc, ngay sau đó nhìn về phía Ôn Viễn: “Con....”

Kiều Vũ Phân đứng lên, nhìn Ôn Viễn cười khổ: “Ôn Viễn, có phải vì cảm thấy mẹ quản con quá nhiều?”

Ôn Viễn lúng túng ngẩng đầu lên, ngập ngừng nói: “Con...con không có.”

“Vậy con chạy đến thành phố T làm gì? Ngàn chọn vạn chọn trường cho con, rõ ràng cao hơn điểm chuẩn mười điểm, lại bị trường học khác thu nhận, còn gạt mẹ nói cái gì mà nguyện vọng song song? Con cứ như vậy gạt mẹ phải không? Thành phố B có gì không tốt? Con nói xem con chạy đến thành phố T để làm gì?”

Nhịp tim Ôn Viễn kịch liệt tăng mạnh, vô cùng sợ hãi: “Con không muốn đến thành phố T, con chỉ thử một chút....”

“Thử một chút?” Kiều Vũ Phân cảm thấy buồn cười: “Mẹ thấy con chỉ mong sao rời khỏi mẹ xa một chút, mẹ đã suy nghĩ rõ ràng, con hãy tự đếm thử xem, trước khi đăng ký, con ở bên tai mẹ đề cập bao nhiêu lần về đại học T, tự con tính ra đi!”

“Vũ Phân!” Ôn Hành Lễ nhú mày gọi bà: “Không nên nói chuyện với con như vậy.”

“Ông có quyền gì mà nói vậy với tôi?” Kiều Vũ Phân đột nhiên phát giận sang Ôn Hành Lễ, Ôn Viễn bị giọng nói bén nhọn của bà làm cho hoảng sợ. Cô ngẩng đầu lên, nhìn Kiều Vũ Phân, không biết làm sao cả.

Sắc mặt Ôn Hành Lễ trở nên không tốt: “Đừng hét lên như vậy, cha vẫn còn đang nghỉ ngơi, mấy ngày nay thân thể ông không tốt, bà làm ồn lên như vậy không nghĩ đến ông ấy sao?”

“Bây giờ ông còn chê tôi ồn ỉ? Còn ông đếm xem tôi đã bao nhiêu năm không cãi nhau với ông? Tôi chạy đến ông sao? Quanh năm suốt tháng đều ở bên ngoài, ông thật sự bận như vậy sao? Các người tự hỏi lòng mình xem thật sự bận như vậy sao?” Mắt Kiều Vũ Phân phấp phồng, lạnh lùng nhìn người đàn ông trước mặt: “Tôi không trông cậy được ông, Ôn Kỳ cũng chạy đến nơi xa. Bây giờ chỉ còn lại Ôn Viễn, nhưng ông coi nó đi, nghĩ ra cách gạt tôi đi bằng được, đi thành phố T gì đó? Dù là đại học A thật sự không nhận, thành phố B còn nhiều trường như vậy, ông nói xem cái nào không thể đăng ký!”

“Con bé muốn đi ra ngoài có gì sai? Ôn Viễn cũng là một con người, có đầu óc có chủ kiến, chẳng lẽ cứ phải cột vào bên cạnh bà mới được?”

“Vậy tôi không phải là người đúng không? Các người đều đi hết đi, để một mình tôi ở lại cái nhà này? ! Ôn Hành Lễ tôi cho ông biết, tôi chịu đủ rồi!”

Ôn Viễn hoàn toàn bị kinh sợ, cô đoán rằng sẽ bị Kiều Vũ Phân mắng ột trận, lại không nghĩ rằng, sẽ không nề mặt như vậy, cuồng loạn, giống như bất mãn oán giận tích tụ mười mấy năm, hiện giờ muốn trút hết toàn bộ ra ngoài. Cô không thể ngờ rằng, người mẹ xưa nay hòa ái tao nhã, sẽ phản ứng như thế này.

Ôn Viễn cảm thấy nhịp tim của mình đập thành thịch rất lớn tiếng, cô khó khăn ép lại nước mắt, vươn tay kéo Kiều Vũ Phân, nói: “Mẹ, là con không tốt, là con không đúng, mẹ đừng cãi vã với cha, là con tự ra quyết định....”

Giọng cô gần như run rẩy, mà Kiều Vũ Phân lại lạnh lùng liếc cô, gạt tay cô ra: “Đừng gọi tôi là mẹ, tôi không phải mẹ cô!”

Ôn Viễn ngơ ngẩn, đôi mắt Ôn Hành Lễ đỏ quạch hạ thấp giọng lạnh quát lên: “Đừng có nói bậy với con nó!”

“Tôi nói bậy?” Kiều Vũ Phân cười lạnh hỏi ngược lại: “Ôn Hành Lễ ông đừng quá khờ khạo như vậy. Ông còn tưởng rằng Ôn Viễn chưa biết?”

“Nó biết cái gì?” Ôn Hành Lễ nhìn về phía Ôn Viễn, lạnh giọng quát lên: “Bà câm miệng cho tôi!”

“Tôi cứ không đấy!” Ánh mắt Kiều Vũ Phân phiếm hồng nhìn qua có dấu hiệu như không khống chế được, chỉ vào đôi tay đang có chút run rẩy kia của Ôn Viễn: “Ông đừng cho rằng chọn trường đơn giản như vậy, tôi cho ông biết Ôn Hành Lễ, nó đã lập kế hoạch trước, đây chỉ là bước đầu tiên, nó muốn rời khỏi tôi, rời khỏi cái nhà này ông có biết không! Đứa nhỏ này, nó đã sớm không coi tôi là mẹ! Nếu không làm sao có thể làm ra chuyện như vậy! Ông hỏi nó đi, ông để nó nhìn thẳng vào mắt ông mà trả lời, xem tôi nói có đúng hay không!”

Ôn Hành Lễ đang nổi giận chợt sững sốt một chút, ông nhìn Ôn Viễn, âm thanh có chút khàn khàn: “Nha đầu, con cùng cha nói....”

Kiều Vũ Phân và Ôn Hành Lễ đồng thời nhìn cô. Ôn Viễn đứng ngơ ngác đứng yên tại chỗ, mắt cha đỏ quạch, như có gì đó không nói nên lời, lại mong rằng cô đừng biết gì. Mà Kiều Vũ Phân, Ôn Viễn chưa từng thấy nét mặt này trên mặt bà. Giống như mức độ tổn thương là 1000 thì hết 800 là sự sáng khoái. Có lẽ bà nói ra chân tướng như vậy, bà đã nhẫn nhịn quá lâu. Nhưng vẫn nhịn được quá tốt, không nhận ra một tia sơ hở, thế nên Ôn Viễn không biết, hiện tại nên đối mặt như thế nào với cha mẹ. Khóe mắt như muốn vỡ ra, nhe ra toàn bộ nanh vuốt, đối với nhau như thể hận không thể ăn thịt đối phương, thoát khỏi nguy trang, bất chấp tất cả. Cô chưa bao giờ nghĩ tới, có thể thấy cảnh cha mẹ thế này, hơn nữa lại còn vì cô.

Cô bỗng cảm thấy ghê tởm, che miệng muốn nôn mửa, cô không muốn thấy hết thảy trước mặt, điều này làm cho cô cảm thấy khổ sở. Cho nên Ôn Viễn đẩy cửa phòng, không để ý bên ngoài chợt trút xuống cơn mưa xối xả, lao đầu đi, mạnh mẽ đâm thẳng về phía cửa đại viện, lại thấy, một chiếc xe hơi màu đen, lao nhanh về phía bên này.

25. Chương 25

Ôn Viễn đứng trong làn mưa, sững sờ nhìn chiếc xe chạy về phía cô. Sắc trời bắt đầu tối, ánh đèn xe xuyên qua làn mưa chiếu tới cực kỳ chói mắt, Ôn Viễn theo bản năng che mắt lại, đến khi đèn xe tắt đi, cô bỏ tay xuống, thấy Ôn Hành Chi giương một cái ô màu đen xuống xe, bước nhanh về phía cô.

“Làm sao mà hốt hoảng như vậy?”

Bởi phải che mưa cho cô, quá nửa người Ôn Hành Chi đều ở ngoài ô, bị mưa trút lên ướt đẫm, Ôn Viễn vẫn không ngừng nhìn anh, đôi môi run rẩy không biết phải nói những gì.

Ôn Hành Chi vươn tay, muốn vuốt tóc ướt dính trên trán cô, nhưng vừa duỗi lên giữa không trung, Ôn Viễn vốn đang ngăn người chợt phản ứng, nức nở một tiếng nhào vào trong ngực anh. Thật lâu, mới cúi đầu, phát ra một âm thanh nhỏ xíu, nghẹn ngào như con thú nhỏ bị thương: “Chú.”

Ôn Hành Chi cúi đầu nhìn cô, chau mày.

Thành phố B, Đông Giao.

Thành phố B đã nhiều ngày nóng bức liên tục, thời tiết ngột ngạt giống như lồng hấp, nhin đến hôm nay, rốt cuộc trút xuống một cơn mưa xối xả, rửa sạch giảm đi hơi nóng mấy ngày nay. Tầng lầu thật cao, cửa sổ vừa mở ra, một cơn gió cuốn vào, mang theo một tia mát mẻ.

Ôn Viễn vẫn cứ đứng trước cửa sổ, quần áo ướt đẫm dính vào làm cô không thoải mái, nhưng cô vẫn không muốn động dậy. Ôn Hành Chi từ trong phòng tắm đi ra, nhìn bóng dáng nho nhỏ phía trước cửa sổ, hơi

nhú mảy, nói: “Nước đã xong, vào tắm đi.” Nhìn thấy cô ngây ngẩn quay người lại, còn nói: “Quần áo ướt để một bên, quần áo khô sẽ lập tức đưa đến.”

Ôn Viễn nghe vậy chỉ đứng tại chỗ, cọ mũi chân. Ôn Hành Chi cởi hết cúc áo, nhìn cô vẫn bất động như cũ, thúc giục: “Tắm trước, có chuyện gì ra ngoài hãy nói.”

Ôn Viễn ngẩng đầu nhìn anh, cắn cắn môi, vào phòng tắm. Nước ấm vừa đủ, cô ngâm trong nước một lúc. Một ngày nay cô mệt muốn chết rồi, cho tới bây giờ đầu óc vẫn còn hỗn loạn, cho nên cô quả thật cần được nghỉ ngơi.

Ngâm mình trong nước một lúc, đến khi cảm thấy hơi khá hơn một chút, Ôn Viễn mới lặng lẽ đứng dậy. Quần áo sạch đặt trong giỏ bên ngoài, Ôn Viễn chậm chạp mặc lên người, đi tới phòng khách.

Ôn Hành Chi đã đổi lại quần áo khô ráo, lọn tóc hơi ẩm nhìn ra vừa mới tắm qua. Thấy cô tới, bèn vẫy vẫy cô, đưa cho cô một cốc nước: “Uống cái này đi.”

Ôn Viễn ném ném, là vị thuốc pha nước. Cô chu mỏ: “Cháu đâu có cảm.”

“Phòng ngừa ngộ nhỡ.”

Anh cũng không nhìn cô, lấy quần áo và đồ ăn Lại Dĩ Ninh mua bên ngoài mang tới ra, thức ăn đã hơi nguội, đành phải bỏ vào trong lò vi sóng đun nóng. Trong lúc này, cả gian phòng hai trăm mét vuông, vang vọng chỉ có âm thanh nho nhỏ của lò vi sóng đang làm việc.

“Cháu không đói.”

Ôn Viễn núp phía sau gối ôm, từ chối ăn cơm, lại nhìn anh lấy gối ôm ra khỏi lòng ngực mình, đặt một phần sủi cảo tôm một phần canh trứng trước mặt cô. Sủi cảo tôm là bên ngoài đưa tới, nhưng canh trứng là anh nấu lúc cô tắm, hơi nóng từ trong bát bốc lên, khói xông lên làm mắt cô nóng nóng, giống như là có nước mắt muốn ứa ra.

“Không đói cũng phải ăn một chút.”

Hiếm khi anh có kiên nhẫn, đặt đôi đũa vào trong tay cô, vừa dùng thìa khuấy vào trong nước canh, lại nghe cạch một tiếng, Ôn Viễn ném lên trên bàn, tiếp tục cầm gối ôm che khuất khuôn mặt mình. Ôn Hành Chi ngẩng đầu, tầm mắt rơi vào trên người cô, phát hiện bả vai của cô đang run rẩy, giống như là đang khóc, nhưng không hề có tiếng động. Tới gần, mới nghe thấy tiếng khóc rất nhỏ của cô. Đè nén mà run rẩy, không giống một đứa bé.

Ôn Viễn lớn như vậy, anh rất ít khi thấy cô khóc.

Từ nhỏ cô và Ôn Kỳ cùng nhau lớn lên, Ôn Kỳ không hiểu chuyện, Ôn Viễn luôn bị bắt nạt. Đầu là trẻ con đang lúc đùa giỡn, người lớn không tiện quản, cứ tưởng rằng nha đầu này nhất định nén một bụng ầm ứ, lại không nghĩ rằng cô lại khác xa với suy nghĩ của anh.

Có một lần anh từ nước ngoài trở về, vừa vào đến cửa, nhìn thấy hai người đứng trên phòng trong nhà, một cô nhóc tết hai bím tóc nhỏ như sừng dê chống nạnh ngôn ngữ mạnh mẽ cảnh cáo anh trai không cho phép bắt nạt cô nữa, nếu không sẽ mách với cha. Một bộ dáng bé nhỏ nghiêm chỉnh. Trong lòng anh không để tâm đến hai đứa nhỏ này, đợi đến lúc ăn cơm tối, khi cô nhóc bị mẹ nhắc nhở gọi anh là chú mới nhìn cô một lúc, tóc hình như vừa gội qua, vừa mềm vừa mượt, miệng ngọt ngào gọi anh, biểu tình có chút kính sợ lại miễn cưỡng mỉm cười vô cùng thú vị.

Chỉ chớp mắt đáng đáp đã lớn như vậy, nha đầu lớn như vậy cũng không coi mình như đứa bé, bắt đầu giống người lớn.

Anh không thích cô như vậy .

“Ôn Viễn.”

Anh vô cùng kiên nhẫn nâng đầu cô dậy, chỉ có điều cô giãy giụa nên bị đau, một thoáng ngẩng đầu cô khóc lớn lên.

Anh không dỗi dành cô, chỉ cúi đầu nhìn cô khóc, rồi sau đó lấy khăn lông cô để một bên, lau mái tóc hơi ẩm ướt của cô. Lau một hồi, tiếng khóc của cô dần trở nên yếu ớt, anh mới mở miệng nhắc lại: “Một lát ăn chút gì, ăn xong tôi đưa cháu về nhà.”

“Cháu không trở về nhà.” Cô thút thút đáp.

“Không được.”

“....”

“....”

“Cháu ghét chú!” Khăn lông bị giật lấy, Ôn Hành Chi cúi đầu, thấy đôi mắt sưng đỏ của Ôn Viễn giận dữ trừng mắt anh: “Chú nói mà không giữ lời! Chú đã nói sẽ giúp cháu mà!”

Ý đồ của cô là muốn Ôn tiên sinh áy náy, lại thấy trong đôi mắt Ôn Hành Chi nhìn cô rõ ràng xen lẫn mỉa cười, như thể bất đắc dĩ. Vốn là cô rất có khí thế, nhưng quần áo đang mặc hơi rộng, cả người cô rụt lại ở bên trong, nên có vẻ hơi nhỏ bé.

Nhìn cô như vậy, Ôn Hành Chi quả thật có chút áy náy không đứng dậy. Suy nghĩ một chút, anh cầm lấy khăn lông trong tay cô lau mắt cho cô. Ôn Viễn mím miệng gạt tay anh ra, túm lấy tay áo sơ mi anh vừa đổi lau lau ở trên mặt, coi như là lau nước mắt, cũng coi là phát tiết.

Ôn Hành Chi híp híp mắt, gõ gõ đầu dừa của cô: “Biết cháu ngốc, lại không nghĩ rằng sẽ ngốc đến mức độ này.”

Thấy cô lại định kháng nghị, liền chụp khăn lông lên đầu cô, vừa chậm rãi lau tóc vừa nói: “Cứ chạy thẳng như vậy, nếu không gặp tôi, cháu định đến nơi nào?”

Khăn lông choàng lên đầu, Ôn Viễn chu chu miệng, không được tự nhiên giật giật: “Dù sao cháu không muốn ở nhà chờ đợi.”

“Thế nào, có người mắng cháu?”

“..... Vâng.”

“Bởi vì nguyện vọng?”

“Ừm.”

“Tại sao không muốn ở lại thành phố B?”

“....” Ôn Viễn không biết nên trả lời như thế nào, cô cảm thấy mình ở trước mặt người này chính là một trang giấy trắng, làm cái gì đều bị nhìn thấu: “Không vì sao cả.”

Cô nhỏ giọng lẩm bầm một câu, nói xong đầu bị nâng lên.

Ôn Viễn có chút kinh hoảng nhìn anh bỗng nhiên áp gần, vốn có chút chột dạ, dưới cái nhìn chăm chú của anh nhịp tim càng tăng nhanh, tưởng như muốn nhảy ra. Một đôi mắt lấp lánh cũng chớp càng ngày càng nhanh, hô hấp, cũng theo đó mà ngắn ngủi. Cô liếm liếm môi, định nói gì đó, lại thấy tầm mắt Ôn Hành Chi chợt rơi vào trên môi cô, ngay tiếp theo vẻ mặt có chút biến hóa. Biến hóa ấy cô nhìn không quá rõ, không đợi cô tra cứu, Ôn Hành Chi liền buông cô ra, lấy chén sủi cảo tôm trước mặt cô lên, xoay người rời đi: “Ơm hơi nguội rồi, tôi đi hâm nóng.”

Ôn Viễn mở to hai mắt nhìn anh, cuối cùng, thở phào nhẹ nhõm, lùi về trên ghế sofa.

Cả người vô lực, tim vẫn thỉnh thoảng đập không ngừng. Bởi vì, một khắc kia, xém nữa cô cho rằng anh đang muốn hôn cô.

Đêm đó, Ôn Hành Chi không đưa Ôn Viễn về nhà, nhưng cũng không tiếp tục hỏi nhiều, tổng cô vào phòng mà cô hay ngủ, để cô nghỉ ngơi sớm, có chuyện gì ngày mai hãy nói. Vậy mà, chính anh lại không ngủ được, ngồi ở thư phòng một lúc, bấm gọi điện về nhà họ Ôn.

Rất nhanh điện thoại được nhận, xem ra vẫn luôn chờ đợi.

“Hành Chi, như thế nào?”

Anh cúi đầu nhìn khuy tay áo trên áo sơ mi, là anh thấy trong quàng sinh nhật cô tặng, cũng không phải bảo bối gì cả, nhưng hôm nay anh lại cài lên. Giờ phút này nó tỏa ra một màu nâu, rất giống đôi mắt cô. Giọng nói bên kia có chút vội vàng, giọng Ôn Hành Chi lại có vẻ không mặn không nhạt: “Ngủ rồi.”

“À, vậy thì tốt, vậy thì tốt.” Luôn miệng vậy là tốt rồi, không biết là an ủi mình hay đang an ủi người bên cạnh.

Ôn Hành Chi cầm điện thoại di động đi tới bên cửa sổ, trong phòng anh không mở điều hòa, bởi vì tối nay vô cùng mát mẻ: “Chị dâu thế nào rồi?”

Ôn Hành Lễ im lặng mấy giây, mới nói: “Uống chút thuốc, cũng ngủ rồi.”

“Tốt nhất nên đến gặp bác sĩ, em có người quen cũng rất tốt, có thể giới thiệu cho chị dâu.”

“Không, không cần không cần!” Ôn Hành Lễ vội vàng phủ nhận, ý thức được mình có chút luống cuống, nên nói chậm lại: “Tự anh có thể thu xếp, còn phải, còn phải cô ấy đồng ý đi mới được.....”

“Anh cả.” Ôn Hành Chi nhàn nhạt ngắt lời ông: “Anh cảm thấy cứ phải kéo dài như vậy sao?”

Đáp lại anh là một khoảng yên lặng, Ôn Hành Chi cũng không gấp gáp, lẳng lặng đứng yên trước cửa sổ, cho đến khi bên kia truyền đến giọng khàn khàn của Ôn Hành Lễ: “Nhiều năm như vậy, là anh có lỗi với cô ấy. Còn cả Viễn Viễn, đứa bé này, anh không có chăm sóc tốt, không quan tâm đến.”

“Con bé quen rồi.”

“Hành Chi, chú để anh nói đã.” Giọng Ôn Hành Lễ tựa như có chút cầu xin: “Hôm nay vì chuyện nguyện vọng của nha đầu, anh nói chuyện với cô Phương chủ nhiệm lớp con bé, cũng biết mấy năm nha đầu lên cao trung chú chăm sóc nhiều đến con bé. Anh hổ thẹn, hổ thẹn chính người cha này, thiếu sự gần gũi với con mình.”

Ôn Hành Chi môi mím thật chặt, càng tỏ vẻ lạnh lùng: “Em tưởng anh cũng đã biết, con bé xa lánh anh không phải chỉ là một nguyên nhân này.”

Ôn Hành Lễ nghẹn lời, hồi lâu, mới trầm thấp thở dài. Cuộc điện thoại tối nay, ông đã trầm mặc nhiều lần, ông là một người ngoại giao, sở trường là kỹ thuật ăn nói, nhưng đối mặt với chất vấn có như không của Ôn Hành Chi, thế mà ông lại không biết nên nói gì. Có lẽ cú điện thoại này gọi không phải lúc, tối nay, khí thế bức người trong trẻo lạnh lùng của người em trai trước sau như một có phần ngoài dự liệu với ông.

Ông ép chính mình mở miệng: “Mới đầu Vũ Phân nói tôi còn không tin, nhưng về sau một mình tôi yên tĩnh suy nghĩ lại mới hiểu được, nha đầu nhất định đã biết cái gì rồi.” Chậm chậm ngừng lại, ông không hiểu thở dài: “Rốt cuộc là khi nào? Người trong nhà chắc chắn sẽ không nói với con bé những thứ này, con bé nghe được từ nơi nào.” Tiếng nói bỗng nhiên dừng lại, khi lần nữa mở miệng giọng của Ôn Hành Lễ có chút khản trương: “Chẳng lẽ là.....”

“Thế nào?” Ôn Hành Chi theo bản năng nắm chặt điện thoại di động.

Ôn Hành Lễ cơ hồ là có chút ảo não nói: “Tôi nhớ ra rồi, đó chắc là gần lúc tốt nghiệp tiểu học của Viễn Viễn.”

Khi đó chính sách của thành phố B là phân trường cho các học sinh nhập học, Kiều Vũ Phân không hài lòng với trường học phân cho Ôn Viễn cho lắm, vừa lúc Ôn Hành Lễ ở nhà, bà để ông đi quan hệ một chút, đối tượng cho Ôn Viễn. Ôn Hành Lễ không đồng ý kiến của bà, trường phân cho Ôn Viễn là trường trung học thực hành, thời gian học rất nhiều nhưng lại không có sự quản lý nghiêm ngặt. Ý của Kiều Vũ Phân muốn cho con bé chuyển đến trường khác, nơi đó mặc dù hơi xa nhưng các thầy giáo quản rất nghiêm, các học sinh cũng chịu học. Hàng năm học sinh mới tốt nhất cũng đến từ trường này. Ôn Hành Lễ cân nhắc nhiều lần mới hỏi ý kiến Ôn Viễn, Ôn Viễn lựa chọn trường trước. Ôn Hành Lễ tôn trọng mong muốn của Ôn Viễn, không chuyển trường cho con bé, sau lại bị Kiều Vũ Phân thúc giục mấy lần, thúc giục làm hai người tranh cãi âm ỉ một trận.

Ông còn nhớ rõ lời Kiều Vũ Phân nói: “Đứa nhỏ này, ôm về nuôi là ý của ông. Tôi không hề phản đối, dù biết mình phản đối cũng vô dụng. Ông nói ông quanh năm ở bên ngoài, để đứa nhỏ này làm bạn với tôi, đứa bé này là để tôi trông nom. Nó thành người như thế nào, là tôi định đoạt. Còn bây giờ thì sao? Ông là mặt đỏ, để tôi diễn mặt trắng? Người tốt cũng là ông làm? Tôi nói cho Ôn Hành Lễ ông biết chuyện này không tốt như vậy được! Nó phải đi trường học, không được thương lượng! Tôi không thể để tâm huyết của chính mình hủy ở cái trường rách kia được!”

Khi đó tính cách cố chấp của Kiều Vũ Phân bắt đầu lộ ra, đặt vào chuyện khác thì không sao. Chỉ cần dính đến chuyện của bọn nhỏ, nhất là chuyện của Ôn Viễn, bà ấy luôn mang dáng vẻ hoàn toàn nắm trong tay. Có lúc, ông thậm chí cảm thấy mê muội, người phụ nữ này, đối với đứa con không phải của mình, thậm chí không phải máu mủ nhà họ Ôn, rốt cuộc là yêu hay hận?

“Cãi nhau xong anh bị cử ra nước ngoài, ra đến trước cửa nhà chỉ nhớ nha đầu đứng ở cửa sân nhìn anh, dáng vẻ như muốn tiến lên lại không dám. Đoán chừng con bé đã biết chút gì khi ấy. Ngoài ra, lúc Ôn Viễn đưa vào nhà Ôn Kỳ cũng đã hiểu ít chuyện, không biết đã nói qua với con bé cái gì.” Càng nghĩ tiếp Ôn Hành Lễ càng phiền chán: “Thật là rối ren.”

Ôn Hành Chi vẫn yên lặng lắng nghe, cuối cùng nhẹ nhàng nở nụ cười, Ôn Hành Lễ nghe ra, như có một ý vị không nói nên lời: “Đúng là rối ren.”

Một cuộc điện thoại này vẫn chưa làm Ôn Hành Chi ngủ an ổn, thỉnh thoảng mở máy vì tính ra xử lý một số việc, khép lại máy vì tính tựa vào ghế nhắm mắt dưỡng thần chỉ chốc lát, mở mắt ra trời đã tờ mờ sáng. Anh vuốt vuốt lông mày, đứng dậy đi ra ngoài.

Đi tới trước cửa phòng Ôn Viễn, thấy cửa đã mở, mà Ôn Viễn đang rút người trong bộ quần áo rộng ôm chần ngồi ngẩn người trên giường, nghe tiếng bước chân sững sờ ngẩng đầu lên, nhìn thấy Ôn Hành Chi, lại giật dỗi hất đầu.

Ôn Hành Chi làm như không thèm để ý đến đôi mắt hình viên đạn của người bạn nhỏ này, đưa một bộ quần áo khác mà Lại Dĩ Ninh chuẩn bị cho cô, “Không muốn ngủ thì rời giường.”

“Rời giường để làm gì?”

“Đưa cháu về nhà.”

“Cháu không muốn về nhà.” Ôn Viễn phồng má.

“Thế có muốn đến đại học T hay không?”

Ôn Viễn có chút do dự, đương nhiên muốn đến đại học T, nhưng cô quả thật không biết đối mặt thế nào với hai người gọi là cha mẹ trong nhà. Cúi đầu rối rắm, cô đưa tay kéo ống tay áo Ôn Hành Chi, đáng thương cọ xát: “Chú à.”

Bộ dạng nũng nịu này thật giống trẻ con.

“Được rồi.” Anh nói: “Tôi dẫn cháu trở về.”

Trải qua một trận mưa to, hoa trong sân nhà họ Ôn gần như bị đốn héo.

Sau đó bà Thành cũng không quan tâm đến hoa cảnh này nữa, sáng sớm đã đứng ở cửa viện, vẻ mặt có chút lo âu. Ôn Hành Chi dẫn Ôn Viễn vào cửa viện, vừa mới ngẩng đầu, liền nhìn thấy bà Thành lão đảo bước tới.

“Bà chậm một chút.”

Ôn Hành Chi nâng đỡ bà, bà Thành nhìn anh, lại nhìn Ôn Viễn, quả thật không biết nên nói gì cho phải. Do dự chốc lát, mới mở miệng: “Bà thấy vẫn nên chờ một lúc mới vào, trên lầu....”

Lời còn chưa dứt, đã nghe âm một tiếng, tiếp theo là tiếng vỡ tan tành của đồ đạc rơi xuống. Nghe âm thanh kia, là từ trong phòng Ôn Hành Lễ và Kiều Vũ Phân truyền tới.

Ôn Hành Chi rất nhanh đã hiểu ra, chân mày khê chau, nói: “Ông cụ ở nhà ạ?”

“Ông cụ không có ở đây, sáng sớm tổng bộ cho xe tới đón ông ấy tham gia hoạt động, nói là buổi tối sẽ đưa về. Cũng đã biết trong nhà xảy ra một số chuyện, có điều Hành Lễ giấu một chút, cũng không giận nhiều lắm.”

Ôn Hành Chi yên lặng gật đầu một cái, hơi suy nghĩ, quay đầu nói với Ôn Viễn: “Cháu về phòng cùng bà Thành.”

Ôn Viễn lắc đầu một cái: “Cháu...cháu muốn đi xem mẹ.”

Anh cúi đầu chăm chú nhìn cô một lát, không hề nói gì, xoay người đi. Ôn Viễn và bà Thành liếc mắt nhìn nhau, trầm mặc đi theo sau.

Gần tới phòng Kiều Vũ Phân, cửa phòng bỗng mở ra, một người mặc áo blouse từ trong đi ra. Người này Ôn Viễn biết, là bác sĩ trong sở vệ sinh đại viện, là chuyên khám bệnh cho các thủ trường cùng người thân của họ.

Giờ phút này mặt mày vị bác sĩ họ Trương khổ sở, lắc lắc đầu. Ôn Hành Chi gật gật đầu với ông, nghiêng người vào phòng.

Tình trạng trong phòng so với ngoài sân còn bết bát hơn, trên nệm giường vẫn luôn sạch sẽ đọng một vũng nước, giống như thuốc được sắc bị hắt lật chuyển. Tóc tai Kiều Vũ Phân bù xù, đối diện Ôn Hành Lễ làm loạn.

“Ông gọi bác sĩ vào nhà là có ý gì? Tôi nói cho Ôn Hành Lễ ông biết, tôi không có bệnh! Tôi — không có — bệnh!” Ba chữ cuối cùng cơ hồ như cuồng loạn gào ra, sợ rằng mỗi một người trong nhà này đều có thể nghe thấy.

Ôn Hành Lễ hình như là mất hết tính nóng nảy, chỉ dụ dỗ bà, nói: “Vây đi đổi chăn có được không? Ấm ướt không tốt cho chân.”

Kiều Vũ Phân hừ lạnh một tiếng: “Chân tôi không tốt đã bao nhiêu năm, ông bây giờ mới biết quan tâm đến tôi? Giả mù sa mưa!”

Ôn Hành Chi vẫn không nói gì, đứng ở nơi đó nhìn Ôn Hành Lễ tự tay thay chăn cho Kiều Vũ Phân, mặt không chút thay đổi. Ôn Viễn nghiêng nghiêng đầu, nhìn thấy một y tá cầm khay thuốc đi về phía này. Thuốc đông y quá đắng, Kiều Vũ Phân không muốn uống, đành phải uống thuốc tây.

Ôn Viễn mấp máy môi, khi y tá đi qua đưa tay đỡ lấy cái khay: “Để tôi vào.”

Cô bưng thuốc đi vào trong phòng, còn chưa đi đến trước giường, Kiều Vũ Phân đã ngẩng phắt đầu, nhìn chăm chăm vào cái khay trong tay cô. Ôn Viễn bị giật mình, nhưng vẫn kiên trì đi tới.

“Cô đứng lại, cô đừng cử động.” Kiều Vũ Phân chợt mở miệng: “Trong tay cô bưng là cái gì?” Chỉ chỉ Ôn Viễn, lại nhìn Ôn Hành Lễ: “Nó bưng cái gì? Tôi nói tôi không có bệnh, các người một người hai người muốn bắt tôi uống là ý gì? Chỉ mong tôi sớm chết đúng không? Đúng không? !”

Ôn Hành Lễ vội giữ bà: “Đâu nói bà bệnh, chỉ uống rồi ngủ một giấc thật ngon, tỉnh lại là không có chuyện gì rồi.”

“Tôi không uống!” Kiều Vũ Phân ra sức dấm vào giường, chợt ngẩng đầu lên, nhào qua Ôn Viễn: “Cô cút ra ngoài cho tôi! Cút ra ngoài!”

Ôn Viễn đã bị sợ choáng váng, đứng tại chỗ quên nhúc nhích, ngơ ngác nhìn Kiều Vũ Phân giương nanh múa vuốt với mình. Chợt một lực mạnh mẽ kéo bà lại, còn chưa phản ứng kịp, một bóng dáng đã đứng ở trước mặt cô, dùng tay giữ chặt Kiều Vũ Phân.

Nhìn như không dùng bao nhiêu lực, nhưng Kiều Vũ Phân lại không giãy thoát được.

“Hành Chi. Chú! Chú buông cô ấy ra!” Ôn Hành Lễ gấp đến độ nói cũng không được đầy đủ, cuống quýt chạy sang đỡ Kiều Vũ Phân.

Ôn Hành Chi lạnh lùng liếc nhìn ông, buông lỏng tay: “Anh thích dây dưa như vậy nếu sau này xảy ra chuyện gì, đừng trách em chưa nhắc nhở anh.”

Động tác Ôn Hành Lễ chăm sóc Kiều Vũ Phân dừng một chút, cuối cùng, không hề nói gì.

Ra khỏi phòng, đầu óc Ôn Viễn như càng rối loạn, tình hình trước mắt làm cô không biết phải làm sao. Cô không hiểu, một nguyên vọng nho nhỏ, làm sao sẽ biến thành tình trạng như hiện nay. Cô ngồi trên giường, cảm thấy trong lòng khó chịu vô cùng.

Bà Thành đi vào, nhìn dáng vẻ cô, chỉ thương xót thở dài. Ôn Viễn nhìn bà Thành, chớp chớp đôi mắt phấp phồng, chui vào trong lòng bà.

“Bà, bà nói có phải con đã sai rồi không?”

Bà Thành vuốt vuốt tóc cô. Giống như trước đây cô bị ám ức cũng ôm đong đưa dỗ cô, lâu sau, mới trầm thấp thở dài: “Nha đầu bướng bỉnh.”

...

26. Chương 26

Sau một hồi lộn xộn, trong khoảng thời gian Kiều Vũ Phân phải nhập viện Ôn Hành Lễ tạm gác tất cả công việc, ngày đêm vất vả chăm sóc cho vợ.

Kiều Vũ Phân cố gắng kìm nén cảm xúc, nhưng sự việc lần này đã hao tổn của bà rất nhiều sức lực, cho nên từ lúc nhập viện tới nay cả ngày đều là bộ dáng ỉu xiu. Bác sỹ nói bà vẫn phải từ từ điều dưỡng thân thể đồng thời phải tiếp nhận trị liệu tâm lý. Ôn Hành Lễ suy nghĩ tới vấn đề Kiều Vũ Phân không chịu tiếp nhận điều trị tâm lý thì có chút phân vân.

Mỗi ngày Ôn Viễn đều theo bà Thành đến bệnh viện đưa cơm, tuy nhiên cô chưa từng bước vào phòng bệnh. Cha cô đi ra đi vào nhìn thấy cô nhưng cũng không nói gì. Hai người bọn họ không dám mạo hiểm, chỉ sợ Kiều Vũ Phân nhìn thấy Ôn Viễn thì bệnh cũ tái phát, khiến cho tình thế càng thêm rối rắm.

Ôn Viễn có thể nhìn thấy trong cặp mắt Ôn Hành Lễ chất chứa nhiều chuyện cần nói, nhiều cảm xúc phức tạp mà có lẽ cô chưa hiểu hết, nhưng nhìn thấy bộ dáng muốn nói lại thôi của cha thì cô đã hiểu.

Kể từ ngày đó thành phố B đã không còn những trận mưa to, chỉ là mấy ngày gần đây mỗi khi gần đến tối thì sẽ có những trận mưa nhỏ. Những ngày tiếp theo do nhiệt độ mặt trời lên cao chiếu sáng khiến cho không khí rất oi bức. Ôn Viễn đứng ở bên cửa sổ phòng bệnh cuối hành lang chờ bà Thành đi ra, ngoài cửa sổ có cây cổ thụ rất to, trên cây râm ran tiếng ve làm cho cô cảm thấy phiền lòng. Ôn Viễn ảo não, với tay ra bẻ lấy cành cây trước mặt.

Giữa trưa, bệnh viện vẫn tấp nập người như cũ. Đứng ở chỗ này có thể thấy cổng lớn của bệnh viện, dòng xe cộ qua lại không ngừng. Cô lơ mơ nhận ra một chiếc xe quen thuộc đang chạy về hướng này.

Lúc đầu Ôn Viễn chưa kịp có phản ứng bởi vì mấy ngày Kiều Vũ Phân nhập viện cũng không thấy Ôn Hành Chi tới thăm cô. Kể từ ngày anh nói những lời vô tình ở nhà Ôn Viễn cũng không gặp lại anh, mỗi lần nhớ cô cũng chỉ biết chịu đựng. Cô hy vọng anh sẽ luôn ở bên cạnh mình, chỉ những lúc như vậy cô mới không suy nghĩ lung tung. Mỗi khi nghĩ tới vấn đề này thì đầu óc Ôn Viễn lại trở nên rối loạn. Cô tức giận vứt cành cây xuống đất, dùng sức xoa mặt.

Chợt nghe có tiếng động ở dưới lầu, Ôn Viễn nghiêng người ngó xuống một cái, cái nhìn này làm cho cô hoảng loạn. Cô chỉ thấy Ôn Hành Chi đang khom lưng nhặt nhánh cây cổ vừa ném xuống rồi ngẩng đầu lên nhìn cô một cái.

Không cẩn thận bị anh bắt gặp làm cho Ôn Viễn có chút chột dạ. Nhưng lúc này nhìn thấy vẻ mặt bình tĩnh của anh thì cô lại cảm thấy có chút tức giận.

Cô lầu bầu trong miệng cũng không có nói lời xin lỗi anh. Ôn Hành Chi cũng không muốn tính toán cùng với cô, bỏ nhánh cây vào thùng rác, đi thẳng lên lầu. Chỉ một lát sau đã thấy bóng dáng cao lớn kia đứng ở cửa cầu thang.

“Giữa trưa mà cháu đứng ở đây làm gì?”

Không đợi Ôn Viễn nghĩ cách mở lời như thế nào thì Ôn Hành Chi đã hỏi cô rồi.

“Bà Thành đi đưa canh, cháu đi theo tới đây.” Ôn Viễn khéo léo chỉ chỉ cái cửa rồi nói.

“Tại sao không vào?”

“.....”

“Đưa canh mấy ngày rồi?”

“....cũng mấy ngày rồi.”

“Cho nên nói, cháu chờ ở ngoài này mấy ngày rồi?”

Ôn Viễn không lên tiếng. Ôn Hành Chi cũng không làm khó cô nữa, sau khi hỏi xong anh trực tiếp đẩy cửa phòng đi vào.

Ôn Viễn cảm thấy khí thế cường đại trước mặt mình biến mất thì nhỏ giọng lầm bầm: “Nếu là quan tâm cháu thì chú cũng đừng dùng giọng điệu chất vấn ấy có được không....rất dọa người đó.”

Ôn Hành Chi tới đây chuyển này là do ông cụ gọi anh tới. Đối với người em trai không hề xuất hiện từ khi vợ mình nhập viện này thì Ôn Hành Lễ cũng không hề có nửa phần trách cứ. Ông đem đồ vật đang cầm trong tay giao cho bà Thành, đi ra bên ngoài cùng với Ôn Hành Chi.

Ánh mặt trời giữa trưa rọi vào trong phòng, Ôn Hành Lễ bảo Ôn Hành Chi ngồi xuống.

“Anh muốn chú nói với Ôn Viễn chuyện học đại học.”

Ôn Hành Chi vừa ngồi xuống, nghe thấy câu này thì cười nói: “Anh và chị dâu đều ở đây chuyện này sợ rằng không tới phần em nhúng tay vào.”

“Hành Chi.” Nét mặt Ôn Hành Lễ xấu hổ: “Giữa anh em ta không nhất thiết phải nhiều lời, chú chăm sóc Viễn Viễn còn nhiều hơn so với anh, con bé thân thiết với chú hơn anh rất nhiều, anh nghĩ.... chú có thể nói chuyện với con bé?”

Ôn Hành Chi cúi đầu suy tính trong chốc lát: “Em đại khái đã hiểu ý của anh, chỉ là, chuyện này làm như vậy cũng không ổn.”

Anh nói: “Em không hiểu vì sao chị dâu lại phải đem chuyện Ôn Viễn đi học bốn năm ở thành phố T trở nên nặng nề như vậy, em nghĩ chắc là con bé muốn tự rèn luyện bản thân, đây có thể xem là một chuyện tốt, tội gì phải chuyện bé xé ra to.”

“Vậy ý chú là phải làm thế nào?”

“Rất đơn giản.” Ôn Hành Chi nói: “Ai chữa bệnh lo chữa bệnh, ai đi học thì cứ đi học, không ai làm ảnh hưởng đến ai. Huống chi anh cũng rõ bệnh của chị dâu cũng không phải là do Ôn Viễn mà ra.”

Lời nói này đối với Ôn Hành Lễ có thể xem là châm chọc trắng trợn. Vợ ông bởi vì ông mà uất ức nhiều năm, thế nhưng ông lại muốn đổ những uất ức này lên đầu một đứa nhỏ chưa tới hai mươi tuổi để tự tìm bình an cho bản thân, đây không phải cũng là hèn nhát hay sao?

Ôn Hành Lễ có chút biểu lộ bức bối nhưng không thể làm gì hơn là đi chỗ khác hút thuốc. Ôn Hành Chi cũng lười nhắc nhở ông nên trực tiếp cầm áo khoác đi ra khỏi phòng bệnh.

Nha đầu kia vẫn đứng ở chỗ cũ, bóng dáng nhỏ nhắn được ánh mặt trời bao bọc lấy, hai má có chút ửng đỏ lên. Ôn Hành Chi dừng bước nhìn cô một lát, nhưng trong lòng cũng không khỏi ngạc nhiên, con người bé nhỏ như vậy thế nhưng lại rất bướng bỉnh.

Anh vẫy vẫy tay về phía cô: “Ôn Viễn, tới đây.”

Ôn Viễn có chút do dự nhìn anh, sau khi xác định không có gì khác thường mới đi đến bên cạnh anh.

“Có chuyện gì à?”

Giọng nói không còn cung kính giống như lúc đầu nữa. Anh gõ ót cô một cái làm cô nhăn mũi lại.

“Tôi đưa cháu trở về.”

Ôn Viễn che cái trán, trừng mắt nhìn anh: “Cháu còn phải chờ bà Thành đấy.”

“Bà Thành một lát nữa mới về được.”

Ôn Viễn liếc nhìn xung quanh chợt vui vẻ ra mặt: “Vây cũng được, cháu về cùng với chú.”

Ôn Hành Chi nhìn cô có chút kỳ lạ nhưng cũng không muốn dò xét thêm. Anh đi lái xe tới đây, đưa cô về nhà. Trên đường về là giờ tan tầm cho nên xe đi rất chậm. Chỉ là Ôn Viễn cũng không cảm thấy khó chịu, cô kéo tấm chăn nắng phía trước xuống, ngồi xích về bên phía tài xế nơi có máy lạnh thổi tới.

Da của cô rất đẹp, trắng nõn giống như món đồ sứ tinh tế, nên bị ánh mặt trời chiếu vào liền ửng đỏ lên. Ôn Hành Chi liếc nhìn thấy vẻ mặt thoải mái của nha đầu này thì cũng không làm phiền cô. Ôn Viễn thì ngược lại, lúc xe chạy gần về đến nhà thì dường như chợt nhớ tới cái gì đó, lập tức phá vỡ không khí yên tĩnh này.

“Chú, mấy ngày này sao chú không tới bệnh viện?”

“Có cháu ngày ngày đều có mặt thì tôi cần gì phải khẩn trương?”

Ôn Viễn không khỏi đỏ mặt lên, đi theo anh xuống xe, nhỏ giọng nói: “Cháu với chú không giống nhau.”

“Tôi không có gây chuyện như cháu, cũng không có thời gian rảnh rỗi.” Đã tới cổng lớn, bước chân Ôn Hành Chi chợt dừng lại, xoay đầu nhìn cô: “Mấy ngày tới cháu đừng tới bệnh viện nữa, đợi mọi chuyện trở nên tốt hơn rồi hãy nói tiếp.”

Nghe vậy Ôn Viễn muốn kháng nghị lại nhưng lại bị ánh mắt cảnh cáo của anh thì dừng lại.

“Làm xong những chuyện nên làm của bản thân đi, chuyện còn lại không cần cháu quan tâm. Chuyện chọn trường đã quyết định xong không cần suy nghĩ nữa.”

Ôn Viễn im lặng, một lúc lâu sau mới cúi đầu lầu bầu: “Vây còn chú?” Cô ngẩng đầu lên: “Chú có phải rất bận hay không? Còn mấy ngày nữa là tới lễ tốt nghiệp của cháu chú có đến dự hay không?”

“Cái này tôi sẽ không quên.”

Mặt mày Ôn Hành Chi có chút nhu hòa khi nói đến vấn đề này. Thật ra thì anh cũng có chút mong chờ cô gái này đứng trên bục cao trước toàn trường.

Giống như một cô công chúa cao ngạo, mà từ trước đến giờ cô chưa từng có bộ dạng như vậy.

Mấy ngày về sau quả nhiên Ôn Hành Chi đều không xuất hiện, Ôn Viễn cũng không vì vậy mà ở lý trong nhà. Lâu lâu cô cũng chạy tới bệnh viện mấy lần, cho tới một hôm cô nhìn thấy Ôn Kỳ đã lâu không gặp ở trong bệnh viện.

Lúc nhìn thấy Ôn Kỳ, Ôn Viễn cảm thấy kinh ngạc. Cô theo bản năng đứng thẳng người trong khi đó Ôn Kỳ lại đang có chút vội vã, anh nhìn nhìn Ôn Viễn giống như có chuyện gì đó muốn nói, nhưng trong đầu vẫn còn ẩn chứa nhiều bức bối nên cuối cùng chỉ ném ra một câu: “Em...em ở chỗ này đợi anh.”

Giọng nói có vẻ rất nghiêm túc làm cho Ôn Viễn cảm thấy có chút thấp thỏm. Cô đợi ở ngoài phòng bệnh một hồi lâu sắp được một tiếng mới thấy Ôn Kỳ đẩy cửa đi ra.

Anh nhìn Ôn Viễn chằm chằm: “Đứng ở đây làm cái gì? Muốn làm thần giữ cửa hả?”

“Em muốn như vậy.” Ôn Viễn không tự nhiên cọ cọ chân.

“Em cố ý gây ra phiền toái, em cố ý.” Ôn Kỳ gơ tay gõ gõ vào đầu cô: “Cùng anh xuống dưới.”

Nói xong anh cũng không đợi cô đồng ý mà đi trước. Ôn Viễn vuốt vuốt tóc, uất ức trừng mắt nhìn anh.

Thời tiết hôm nay cũng không được xem là quá nóng, nhiệt độ đến buổi tối cũng xem như là vừa phải. Ôn Kỳ từ từ bước đi ở phía trước, đi tới một vườn hoa nhỏ trong bệnh viện thì dừng lại, xoay người nhìn Ôn Viễn. Anh thấy cô đang đến gần thì vội lên tiếng kêu cô ngừng lại.

Ôn Viễn có chút kinh ngạc nhìn, chỉ thấy anh có cười thần bí, sau đó lấy từ trong túi áo khoác một hộp sữa vị chuối tiêu đưa cho cô.

“Thấy sao? Thấy anh có ra dáng một người anh không?”

Anh theo thói quen chờ đợi sự phản ứng của cô nhưng thật không nghĩ tới lại thấy cô khóc. Ôn Viễn cũng không biết nguyên nhân, lỗ mũi chợt có chút ê ẩm, nước mắt không được cho phép nhưng cứ thế mà tuôn ra. Tất cả rất đột ngột, giống như là thuận nước đẩy thuyền.

Ôn Viễn ngẩng đầu nhìn anh chằm chằm, lau lau nước mắt: “Anh cho rằng lúc này em cầm hộp sữa của anh thì em có thể quên đi lúc anh khi dễ em sao? Không có chuyện đó đâu.”

Ôn Kỳ cười cười, nụ cười mang theo mùi vị của người trưởng thành.

Anh sờ tóc Ôn Viễn, khan khan giọng nói: “Lần này quả là thông minh, không tệ.”

Xét thấy Ôn Kỳ từ nhỏ đến lớn vẫn luôn làm người xấu, Ôn Viễn không chút khách khí giật lấy áo khoác của anh trải lên thảm cỏ. Sân cỏ này mới được sửa chữa lại nên lúc này cũng có một số cỏ non nhú lên. Ôn Kỳ đỡ khóc đỡ cười nhìn cô, cuối cùng cũng đi tới nằm kế bên, anh cũng không quên chen lấn với cô một chút.

Toàn bộ những người ở bệnh viện lúc này sợ chỉ có hai người là nhân hạ nhất mà thôi.

“Sao anh lại quay về?”

Cô nhớ, lúc Kiều Vũ Phân nhập viện vẫn là giấu diếm Ôn Kỳ.

“Anh gọi điện về nhà thì gặp bà Thành, với sự thông minh của mình thì anh chỉ cần hỏi hai ba câu là có thể biết hết mọi việc.”

Ôn Viễn quay qua cắn anh một cái.

“Ôn Viễn.”

“Hả?”

Ôn Kỳ nhìn lên bầu trời đã có vẻ tối xuống, những ngôi sao kia giống hệt như ánh mắt của cô. Cho nên anh thay đổi tư thế, không nhìn cô nữa.

“Có phải em không thích ngôi nhà này?” Ôn Kỳ đem tay gối lên đầu, anh nhàn nhã nói: “Khi còn bé em luôn bị anh bắt nạt, lớn lên thì lại bị mẹ quản giáo nghiêm ngặt, có phải em không cảm thấy tự do?”

“Anh còn biết mình đối xử với em không tốt?” Ôn Viễn vừa nhéo, vừa đá anh một cái.

Ôn Kỳ cười nhạt, không lên tiếng.

Thật ra thì cô muốn rời nhà không phải hoàn toàn vì những lý do đó.

Khi tốt nghiệp tiểu học nghe được trận cãi vã của cha mẹ đối với cô mà nói đó có thể xem là điều ngoài ý muốn. Cha mẹ sống cùng vài chục năm không phải là ruột thịt, đả kích này đối với cô tất nhiên là khó có thể chịu đựng được.

Cô vẫn sợ cha mẹ như cũ, sau khi cha rời đi cô cũng không dám đi tìm mẹ để xác minh điều kia mà lại đi tìm bà Thành. Bà Thành đã ở nhà này nửa đời rồi, có chuyện gì mà lại không biết, nhưng bà làm sao có thể nói cho cô biết được? Bất đắc dĩ Ôn Viễn mới phải đe dọa bà Thành muốn đi ra khỏi nhà này, bà mới bất đắc dĩ nói cho cô biết sự thật.

Không biết bà Thành có nói hết sự thật ra hay không, nhưng những điều Ôn Viễn nghe được từ bà là như thế này: mẹ của cô trong miệng bà Thành là một mỹ nhân mỹ lệ dịu dàng, là bạn học với Ôn Hành Lễ. Hai người học cùng ngành ngoại giao, chỉ là Ôn Hành Lễ lớn hơn mẹ cô ba lớp, cho nên khi mẹ vừa nhập học thì Ôn Hành Lễ đã chuẩn bị tốt nghiệp.

Theo lý thuyết thì hai người không có cơ hội quen biết nhau. Năm cuối cùng chuẩn bị tốt nghiệp thì Ôn Hành Lễ lại càng không có cơ hội xuất hiện ở trường bởi vì lúc đó tài năng khan hiếm, mà Ôn Hành Lễ lại

là nhân tài tinh thông ngoại ngữ trong ngoại giao, hơn nữa gia thế của ông cũng rất hiển hách, cho nên dù chưa tốt nghiệp đã được điều vào Bộ Ngoại Giao làm trợ lý, tiền đồ rất sáng lạng.

Chính vì sự ưu tú này, cho nên học viện Ngoại Giao nơi ông học đã mời ông diễn giảng ở buổi nhập học của tân sinh viên. Cũng chính trong lần diễn giảng này đã khiến ẹ cô biết đến con người ưu tú này, sau đó lại ôm ấp tình cảm trong lòng.

Mẹ của Ôn Viễn rất bướng bỉnh, so với cô còn có phần hơn, đồng thời bà cũng rất kiên nhẫn, từng thề muốn cùng Ôn Hành Lễ sánh duyên. Bà khổ luyện tiếng Anh ngày đêm. Nếu chuyện này xảy ra ở hiện tại thì tuyệt đối là một bộ phim tình cảm sâu sắc, và mọi người cũng nhìn thấy ước muốn của nữ chính dần dần thành hiện thực. Nhưng thực tế là khi mẹ cô từng bước từng bước cố gắng tiến vào trái tim người đàn ông ấy thì lại phát hiện bên cạnh người đàn ông này đã có một người con gái. Là đối tượng do gia đình giới thiệu, gia thế môn đăng hộ đối mà quan trọng nhất là ông ta cũng không có ác cảm với người phụ nữ kia.

Cái thời đại đó thật sự không cần cái gọi là tình yêu, chỉ cần cả hai cảm thấy thích hợp là có thể sống với nhau cả đời. Mẹ Ôn Viễn giống như một con cá khác loài, hơn nữa trong lòng bà cũng cực kỳ khổ sở. Bà có thể nhận thấy tình cảm mà người đàn ông ấy dành ỉn nhưng điều này cũng không đủ để ông buông tay người phụ nữ kia đến với mình. Ông nói bà còn trẻ, còn có thể có nhiều sự lựa chọn hơn. Nếu như bà không biết xấu hổ là gì thì có thể tiếp tục qua lại với ông sau khi ông đã cưới vợ. Hai lựa chọn, cái nào cũng có sự khởi đầu khó khăn.

Nhưng cuối cùng thì mẹ Ôn Viễn cũng coi trọng tôn nghiêm của bản thân, bà quả quyết gạt tình cảm qua một bên, bắt đầu cố gắng học hành, sau đó thì đi ra nước ngoài.

Gia cảnh của mẹ cô thì cha mẹ đều mất, được chú nuôi dưỡng, muốn ra nước ngoài thì cần rất nhiều tiền mà bà lúc đó tuyệt đối không thể gánh vác nổi, mà lúc đó đi ra nước ngoài cũng không đơn giản như bây giờ. Nhưng cuối cùng bà cũng thành công đi ra nước ngoài nhờ sự giúp đỡ của Ôn Hành Lễ.

Ôn Hành Lễ làm ở Bộ Ngoại Giao giúp đỡ bà một ít chi phí cộng với tích góp của bản thân trong mấy năm trời đi làm, cuối cùng bà cũng ra được nước ngoài.

Sau lại nghe bà Thành nói bà rất thành công ở nước ngoài, sau đó trở về trong cuộc tìm kiếm lưu học sinh nghiên cứu vật lý rồi kết hôn ở thành phố B. Sau đó một thời gian hai người cùng đi đến Tây Tạng.

Ba mẹ ruột của Ôn Viễn đều là người hiền lành, họ ở Tây Tạng giúp đỡ thiếu nhi, nên cứ cách một năm lại trở lại đó một lần. Nhưng sau đó gặp chuyện không may, hai người gặp một trận lở đất, cả một nhóm người đi chung nhưng không còn ai sống sót.

“Bà Thành nói bởi vì họ hiền lành, cho nên khi chết đi nhất định sẽ tới Thiên Đường. Sau khi chết đi nhất định rất an bình.”

Ôn Viễn mở mắt nhìn lên trời cao, thì thầm nói. Ôn Kỳ nghiêng đầu qua nhìn cô, cuối cùng anh đưa tay vỗ vỗ đầu cô. Chuyện sau này anh đã đều biết, khi đó đã có ý thức nên mọi chuyện đại khái cũng coi như là biết. Anh nhớ sau khi ba biết chuyện này đã không quản sự ngăn cản của mẹ mà chạy cả đêm đến Tây Tạng, sau khi trở về thì ôm theo một đứa bé trở về. Mẹ làm loạn cả nhà không muốn nghe theo, ba cầu xin mẹ, nói ba mẹ đứa bé đã qua đời, không còn người thân nào nữa nên xin mẹ mở lòng từ bi.

Tóm lại sau đó vẫn có một ít náo loạn nhưng cuối cùng đứa bé vẫn được ở lại. Tên đứa bé là Ôn Viễn, bởi vì trong tên của mẹ cô bé có một chữ Viễn.

“Em không hỏi anh những chuyện này vậy tại sao anh lại nói cho em biết?”

Ôn Viễn quay đầu, ánh mắt sáng ngời nhìn anh: “Đã có lúc em nghĩ anh không đối xử tốt với em, có phải vì em đã chiếm mất một nửa tình yêu của mẹ. Nếu là em em cũng nghĩ như thế, ba hàng năm đều không ở nhà, có phải mẹ thường xa cách em, ông nội cũng rất ít khi cười với em, cho nên em nghĩ em nên đi xa một chút, như vậy có lẽ mọi chuyện sẽ tốt hơn.”

“Em nghĩ lung tung gì đấy?” Anh nặng nề gõ lên đầu cô.

Ôn Viễn hơi nhúu mày: “Dù sao em cũng cảm thấy là như vậy.”

“Em nghĩ cái gì thì cũng đều đúng hả? Vậy em cứ dứt khoát giao tính mệnh cho người khác chăm lo là được rồi.”

“Anh.” Ôn Viễn nín lấy tay, vùi đầu vào khuỷu tay anh.

Ôn Kỳ tỏ vẻ tức giận ôm lấy cô: “Không ai chán ghét em cả, biết không? Không nên suy nghĩ linh tinh.”

“Ừm.”

Hiếm khi mới có lúc không cãi cộ cùng với anh, nhưng có lẽ cô còn chưa rõ. Ôn Kỳ, cái người anh trai trên danh nghĩa này chưa từng có ghét cô.

27. Chương 27

Sau khi Ôn Kỳ ghé thăm thì cảm xúc của Kiều Vũ Phân dường như trở nên khá hơn, bà thấy Ôn Viễn cũng không còn phản ứng kích động nữa mà trở về bộ dạng hiền hòa như trước kia.

Nhưng Ôn Viễn vẫn còn nỗi lo sợ, hoàn toàn không dám đến gần cho đến khi xác định bà hoàn toàn không có tái phát bệnh cũ nữa thì mới dám ngồi bên cạnh. Ôn Viễn nhìn bà giống như không hề nhớ rõ chuyện đã xảy ra trước đây.

Ôn Viễn thấy bà như vậy cũng không biết phải làm sao. Nhưng Ôn Hành Lễ lại cảm thấy vui mừng, đến ngày thứ tư sau khi Kiều Vũ Phân trở nên tốt hơn thì cho bà xuất viện về nhà tịnh dưỡng. Mấy ngày nay đúng lúc ông cụ đi thành phố L nên không có ở nhà.

Ngày mai là lễ tốt nghiệp, Ôn Viễn vừa thay đồng phục ra định gọi điện thoại cho Ôn Hành Chi thì Kiều Vũ Phân chợt đẩy cửa đi vào.

“Mẹ.”

Ôn Viễn nhanh tay tắt điện thoại, Kiều Vũ Phân nhìn thấy thế thì cười cười: “Con gọi điện thoại cho ai mà thần thần bí bí như vậy?”

“Không có ai hết.”

Kiều Vũ Phân thấy thế cũng không gượng ép, chỉ nói: “Mẹ có chuyện muốn thương lượng với con một chút.”

Vừa nghe thấy thế trong lòng Ôn Viễn chợt có dự cảm xấu: “Mẹ nói đi.”

“Mấy ngày trước ba con có đi thị sát giáo dục một chuyến, mặc dù con đã đăng ký đại học T có nhưng hồ sơ vẫn chưa xong, mẹ muốn con có thể thay đổi một chút. Con đừng nóng vội, nghe mẹ nói hết đã...” Nhìn thấy dáng vẻ muốn mở miệng của Ôn Viễn thì Kiều Vũ Phân liền ngăn cản cô: “Ông cụ luôn không thích mọi người làm việc dựa dẫm vào gia đình, nhưng mẹ nghĩ, nếu đã có mối quan hệ thì cũng không nên lãng phí. Cha con là người làm chính trị có thể không nợ tình cảm thì càng tốt nhưng chú của con là một người kinh doanh, mối quan hệ cũng rất rộng.”

Ôn Viễn dần dần hiểu ý tứ của Kiều Vũ Phân, cô thốt tim: “Ý mẹ là?”

Kiều Vũ Phân nhìn Ôn Viễn, sắc mặt bà lúc này không còn hồng hào như xưa mà tái nhợt do mới bị bệnh, nhưng nụ cười thì vẫn ung dung: “Lúc trước cha con với chú có nói chuyện với nhau rồi, hỏi chú con có quen ai ở đại học A không, giới thiệu cho chúng ta làm quen.”

Ôn Viễn cảm thấy lòng bàn tay chợt lạnh, cô đứng không vững, tái mặt ngẩng đầu: “Chú, chú đã đồng ý?”

Kiều Vũ Phân vỗ tay cười một tiếng: “Trong nhà không ai là không biết tính chú ấy, nếu chú ấy không đồng ý thì ai có thể ép chú ấy làm?”

Đúng là như vậy.

Nếu anh không đồng ý thì ai có thể ép buộc anh làm?

Ôn Viễn hít mạnh một hơi: “Để con nghĩ một chút.”

Thấy cô cũng không còn cứng rắn nữa thì Kiều Vũ Phân cũng thở phào nhẹ nhõm: “Đừng vội, con còn có thời gian.”

Giữa trưa, nhân lúc Kiều Vũ Phân ngủ trưa, Ôn Viễn khóa kỹ cửa phòng mình lại để gọi điện thoại nhưng không ngờ điện thoại của Ôn Hành Chi lại đang trong tình trạng tắt máy không gọi được. Ôn Viễn suy nghĩ rồi sau đó cô cầm điện thoại gọi cho Ôn Hành Lễ là thư ký bắt máy nói Ôn Hành Lễ đang đi họp không tiện nhận điện thoại, nếu có chuyện gì cứ nhắn lại. Ôn Viễn gấp đến mức vò đầu bứt tai, cô bèn gọi điện cho tài xế Ninh.

“Viễn Viễn?”

“Ừm.” Mặt trời nắng chói chang, trên trán Ôn Viễn rịn ra một tầng mồ hôi: “Cháu muốn hỏi có phải chú của cháu đang ở thành phố T phải không?”

“Ôn tiên sinh không có ở thành phố T.”

“Vậy chú ấy đang ở đâu?”

“À—“

“London?”

“Không phải—“

“Là đang ở HongKong?”

Giọng nói dồn dập của Ôn Viễn cuối cùng cũng bị cắt đứt bởi câu nói của tài xế Ninh: “Ôn tiên sinh đang bận công việc, hiện tại đang đi tới thành phố U, chắc hai ngày nữa sẽ trở về thành phố B. Viễn Viễn cháu có chuyện gì chú có thể chuyển lời giúp cho.”

Chuyển lời, chuyển lời.

Ôn Viễn không kiềm chế được mà quăng điện thoại đi.

Cô chưa từng lâm vào hoàn cảnh không biết phải làm như thế nào thế này, dù là mấy ngày trước ba mẹ có cãi nhau, Kiều Vũ Phân phát bệnh nằm trong nhà náo loạn lên nhưng cô cũng chưa từng cảm thấy sợ hãi.

Hiện tại Ôn Viễn cảm thấy mình bị ép buộc đến mức không còn đường để đi, thỏa hiệp ư? Cô biết mình sẽ không thể, bởi vì chỉ cần thỏa hiệp một lần thì sẽ có lần thứ hai, thứ ba sau này.

Ôn Viễn biết Kiều Vũ Phân không hề thích mình nhưng cô cũng chưa từng nghĩ tới bà lại có thể ép buộc cô.

Tuy đứng dưới ánh mặt trời mà cả người Ôn Viễn đổ đầy mồ hôi lạnh.

Buổi tối ở thành phố B lại trút xuống một trận mưa, thế nhưng cũng không thể ngăn cản ánh mặt trời của ngày hôm sau. Sau khi ăn xong điểm tâm, mặt trời lại càng rực rỡ hơn.

Ôn Viễn thức dậy từ sớm, bởi vì một đêm không ngủ mà đôi mắt cô trở thành đôi mắt gấu mèo lại còn bị bà Thành chê chọc. Ôn Viễn giật giật khóe miệng yên lặng cùng Kiều Vũ Phân ăn hết bữa sáng.

Vừa bước ra đến cửa thì bị Kiều Vũ Phân gọi lại, kín đáo đưa cho cô một cái ô: “Mấy ngày nay thời tiết bất ổn, cầm theo cái ô để đề phòng.”

“Cảm ơn mẹ.”

“Đứa nhỏ này nói chuyện thật ngốc nghếch.” Ánh mắt Kiều Vũ Phân hiện từ nhìn cô mặc đồng phục, giống như chợt nhớ ra điều gì: “Hôm nay chính là ngày con tốt nghiệp, đáng tiếc thân thể mẹ còn chưa có hồi phục. Nếu không nhất định mẹ sẽ đi.”

Ôn Viễn giật giật khóe miệng, điềm tĩnh cười: “Không sao, con sẽ mang bằng khen về ẹ.”

Kiều Vũ Phân hiềm khi thấy cô nhu thuận như thế thì hơi sững sốt, sau đó khoát tay để cho cô rời đi. Ôn Viễn suy nghĩ một chút, đi tới cửa thì chợt dừng lại.

Cô biết mình nhất định sẽ làm cho bà thất vọng: “Mẹ.”

“Hả?” Kiều Vũ Phân vừa xoay người đi vào phòng.

“Chuyện tối hôm qua con vẫn thấy nên theo nguyện vọng lúc trước, vì thế chuyện đổi trường học hay là thôi đi.”

Thật lâu trước đây, lâu đến mức khi cô mới tốt nghiệp tiểu học, sắp bước vào trung học, cô cũng phải miễn cưỡng chia tay bạn bè để tiếp nhận một môi trường giáo dục mới, tạm biệt bà Thành để trở thành bản thân mình như hiện tại.

Không biết là tốt hay xấu nhưng chung quy lại đáy lòng vẫn có chút tiếc nuối. Cho nên lần này cô phải tự mình quyết định, không chỉ là trường học mà còn cuộc sống sau này, cô cũng muốn tự mình quyết định.

Ôn Viễn tự động viên mình, lấy điện thoại gọi cho Ôn Hành Chi.

Đầu dây bên kia vẫn yên lặng như cũ, cô nhìn đồng hồ trên điện thoại, từ giờ đến lúc làm lễ còn ba tiếng.

Nhìn chằm chằm điện thoại một lúc, Ôn Viễn lại bỏ nó vào túi.

Cô nghĩ, nếu như bây giờ anh xuất hiện cô sẽ quên đi tất cả những lời Kiều Vũ Phân đã nói, nhưng nếu như không xuất hiện thì sao ?

Nếu như anh không đến, cô cũng không có cách nào khác.

Ôn Viễn bày ra một nụ cười khổ đi vào trường, cô đi đến lễ đường gần sân bóng rổ thì nhìn thấy Tô Tiện. Đã lâu không gặp, trong lòng Ôn Viễn nhất thời sững sờ.

Cậu đang cùng đàn em lớp dưới đá bóng, bộ quần áo mặc trên người không giống như đi tham dự lễ tốt nghiệp. Ôn Viễn đứng lại nhìn cậu đá bóng, mà dường như Tô Tiện cảm nhận được ánh mắt của cô nên từ từ nhìn qua, trên môi hơi lộ ra nụ cười.

Ôn Viễn vẫy vẫy tay với cậu, Tô Tiện ném bóng cho đồng đội rồi chạy ra khỏi sân.

“Cậu qua đây làm gì, không chơi bóng với họ nữa à?”

“Chỉ đùa chút thôi.” Tô Tiện không kiêng nể mà dùng quần áo lau đi mồ hôi trên trán rồi lại nhìn đồng phục của cô, giọng nói chế nhạo: “Đây là đồng phục lớp mười một sao?”

Quả nhiên là kỳ thi cô nhỏ bé, Ôn Viễn trừng mắt nhìn cậu.

Tô Tiện cười ha hả, cùng cô đi đến ghế dưới cây cổ thụ bên đường, ngồi xuống nói chuyện phiếm.

Thời tiết hôm nay không có khó chịu như mọi khi, tuy có mặt trời nhưng cũng có gió mát thổi vi vu. Ôn Viễn rất thích loại thời tiết này, ngồi trên ghế thật không muốn động đây, cho đến khi Tô Tiện huých cánh tay cô.

“Đăng ký ở trường nào rồi?”

“Đại học T thuộc thành phố T.” Ôn Viễn chột dạ nói.

“Không phải nói ở lại thành phố B sao?”

Ôn Viễn ưm một tiếng rồi lại không lên tiếng.

“Thích thành phố T?”

“Cậu đang thẩm tra tớ à?” Ôn Viễn then quá hóa giận đá cho cậu một cái : “Còn cậu thì sao?”

Cô cho rằng cậu sẽ cho cô một đáp án thật xấu hổ nhưng không ngờ Tô Tiện quay đầu cười nhẹ nhàng một tiếng, âm thanh mê người: “Tớ à, ra nước ngoài du học.”

Ôn Viễn sững sờ, bưng tỉnh đá cho cậu một cái: “Hai chúng ta đúng là người tám lạng kẻ nửa cân.”

Người càng phô trương thanh thế lại là người không có sức mạnh. Điều này thật sự rất đúng.

So với Ôn Viễn âm ỉ thì Tô Tiệp quả thực rất an tĩnh, cậu nhìn Ôn Viễn với ánh mắt tươi cười: “Đúng vậy, tớ đoán trúng khúc đầu nhưng lại đoán sai kết quả.”

“Này.” Ôn Viễn lo lắng không muốn đụng chạm với cậu thì bất ngờ cậu lại tiến tới gần.

“Cậu còn nhớ chúng ta quen nhau là lúc nào không?”

Ôn Viễn hơi mù mờ, Tô Tiệp liền cười hả hê: “Là hồi học lớp chín, lúc đó cậu cũng để tóc dài giống như bây giờ, còn đeo mắt kính gọng đen, là một người bình thường giữa bao nhiêu người.”

Ôn Viễn không thể nào lý giải lời nói sắc bén hôm nay của Tô Tiệp, cô chu mỏ: “Tớ hiện tại cũng chỉ là người qua đường mà thôi.”

“Đúng vậy, người qua đường.” Tô Tiệp cười cười: “Vậy cậu nói đi, tại sao tớ lại thích người qua đường.”

Ôn Viễn muốn phản bác lại cậu nhưng chưa kịp phản ứng thì toàn thân đột nhiên cứng ngắc.

“Cậu.....cậu—”

“Vậy là cậu thông minh, yêu sớm đều không có kết quả tốt, cho nên dứt khoát không nói ra. Cậu xem tớ đây, vừa yêu sớm, vừa thâm mến, hiện tại còn không phải là cái bộ dạng này nữa sao. Nói chuyện đi, thật sự là bị dọa đến sợ luôn rồi sao? Tớ nhớ lần trước nhận được thư tình của tớ cũng không có phản ứng như thế này, lúc này tớ mới nói câu đầu tiên mà đã làm cậu sợ đến mức này rồi sao, thật sự là tớ không thể tin được.....”

Ôn Viễn cắt đứt lời thao thao bất tuyệt của cậu: “Cậu nói, lá thư lần trước là cậu viết.”

“Là tớ viết.”

Tô Tiệp hào phóng thừa nhận, sau đó lại cười một cách chế giễu: “Có lúc tớ thật sự muốn đánh ỉnh mấy bạt tai, cậu nói lúc đó tớ nên thừa nhận thì có phải bây giờ hai chúng ta đã ở cùng nhau rồi đúng không. Chao ôi, Ôn Viễn, hiện tại tớ thừa nhận rồi, cậu có thể tiếp nhận tớ không?”

Ôn Viễn nhìn vẻ mặt Tô Tiệp lúc này, cô không biết đây là cậu đang làm bộ hay là sự thật, đôi mắt cô đỏ lên. Cô lấy tay đánh cậu: “Cậu nói đủ chưa?”

“Cũng như vậy à.” Tô Tiệp nói: “Về sau theo đuổi cô gái nào cũng không thể do dự như vậy nữa, lúc cần thiết thì phải ra tay.”

Ôn Viễn không lên tiếng, chỉ cảm thấy cổ họng nghẹn lại, giống như có cái gì đó không nuốt trôi được.

Một lúc lâu sau sân trường có nhiều người qua lại, cũng không còn sớm nữa nên Tô Tiệp đứng lên: “Tớ đi đây.”

“Cậu đi đâu vậy? Không tham dự lễ tốt nghiệp sao?”

“Đã muốn ra nước ngoài thì còn tham dự cái lễ này làm gì? Đi đây.” Tô Tiệp cố làm ra bộ dáng tiêu sái khoát khoát tay.

Ôn Viễn trừng cậu, Tô Tiệp chỉ cười, ôm lấy Ôn Viễn từ phía sau nói bên tai cô một câu rồi xoay người bỏ đi.

Bởi vì buổi lễ sắp bắt đầu nên sân trường dần dần nhiều người hơn rồi sau đó lại thưa thớt dần.

Ôn Viễn vẫn ngồi trên cái ghế dài đó. Cô cẩn thận suy nghĩ lại ngày xưa, cô nhớ đến bức thư mà cậu viết, cậu nói cậu thích cô, muốn sau này cùng cô học chung một trường đại học. Về sau này cô còn thấy cậu bóng gió hỏi mình muốn đăng ký ngành học gì. Thật ra cô đều nhớ nhưng chỉ làm bộ không biết.

Vì muốn được học chung trường với cô mà thành tích thi tốt nghiệp của Tô Tiệp chỉ đứng trên hạng 30. Đối với học sinh ưu tú mà có phong độ thất thường như thế này thì tất nhiên cũng không được lên bục nhận thưởng.

Ôn Viễn chợt có cảm giác bị ức hiếp. Cô ra sức giãy giụa đến bây giờ, không tiếc dùng tinh thần AQ để lấn át người khác lại bị Tô Tiệp vạch trần toàn bộ trong cuộc nói chuyện.

Cuối cùng cô nhận được gì? Cô chẳng nhận được gì ngoài cảm giác tự cho là mình đúng.

Ôn Viễn ôm đầu gối khóc lớn, tự an ủi bản thân, Tô Tiệp nói đúng, yêu sớm đúng là không có kết quả tốt.

Cô còn trẻ, có thể giống như mẹ, lấy lại sự tự tôn của mình, buông tha người không thương mình. Tìm người đàn ông tốt để gả, đó là chuyện cả đời.

Nhưng nghĩ là nghĩ như vậy, Ôn Viễn vẫn cảm thấy đau lòng cực kỳ, thời tiết lúc này cũng cực kỳ phù hợp với tâm trạng của cô. Từng mảng mây đen kéo đến rồi đổ mưa xuống.

Ôn Viễn suy nghĩ một chút rồi lau khô nước mắt trên mặt, lấy điện thoại di động ra gọi cho Ôn Hành Chi, mặc kệ đầu dây bên kia có thông hay không chỉ nói: “Cháu hiểu cháu là người ngốc nghếch, chú cũng vì bị lây bệnh của cháu mà trở nên điên loạn, hiện tại cháu không thể để mình tiếp tục làm tên ngốc nữa. Chú cũng đừng cho là cháu thích chú mà tùy tiện khi dễ cháu. Cháu cho chú biết, bắt đầu từ bây giờ cháu không thích chú nữa.”

Cô tự cho mình vô cùng quả quyết tràn đầy khí thế, lau nước mắt chuẩn bị cúp điện thoại thì chợt nhìn thấy màn hình điện thoại lập tức sợ ngây người—

Điện thoại thế mà đang kết nối.

Cô không dám tin, một lần nữa đặt điện thoại bên tai.

Giọng nói Ôn Hành Chi ở đầu bên kia có chút gấp gáp: “Ôn Viễn, không được cúp điện thoại.”

28. Chương 28

muốn lùi lại phía sau một bước.

Bởi vì một bước này mà Ôn Hành Chi dừng lại. Nhìn ánh mắt của cô có chút ảo não, lại có chờ đợi. Giống như ngày trước, lần đầu tiên anh nhận được điện thoại của cô, chính là giọng điệu như thế.

“Sợ?” Anh hỏi cô.

Ôn Viễn lấy hết dũng khí nhìn thẳng vào anh: “Không sợ.”

Ôn Hành Chi hơi nhíu mày, tiếp tục cúi xuống nhẹ nhàng hôn khóe môi của cô. Giống như chuồn chuồn lướt nước nhưng lại làm cho linh hồn của cô run rẩy.

Một lúc lâu sau.

Cô đỏ mặt, buồn bực ở trong lòng anh nói: “Làm sao anh có thể như vậy?”

Ôn tiên sinh bình tĩnh nói: “Không phải em nói em là người trưởng thành sao?”

Ôn Viễn chợt nhớ tới cái gì đó, bỗng nhiên ngẩng đầu lên cảm tức nhìn anh: “Đều là bởi vì anh mà em đã bỏ lỡ lẽ tốt nghiệp.”

Ôn Hành Chi cảm thấy mình bị oan nhưng cũng không sao.

“Anh sẽ đền bù cho em.”

Còn nhiều thời gian, những thứ anh thiếu anh sẽ từ từ bù đắp cho cô.

29. Chương 29

Tháng chín ở thành phố T.

Mặc dù đã cuối mùa hè nhưng thời tiết thành phố T vẫn bao trùm một bầu không khí nóng nực. Bên trong đại học T khắp nơi đều là cây xanh rậm rạp hàng trăm tuổi làm cho bầu không khí cũng trở nên mát mẻ hơn nhiều.

Trường đại học T, ở xa nhìn tới có thể nhìn thấy nó mang kiến trúc Xô Viết đặc sắc. Ở trước sân bày rất nhiều bàn, phía sau là những cái cây mà bên trên được dán rất nhiều điều chúc phúc, ở bên trên đầu là dòng chữ “Chào mừng tân sinh viên”.

Ngày khai giảng bắt đầu năm học mới lúc nào cũng là ngày náo nhiệt nhất.

Rất nhiều tân sinh viên và cựu sinh viên cùng nhau trở về trường làm cho sân trường yên lặng cả một mùa hè trở nên sôi nổi.

Sinh viên ở trong ký túc xá, khắp nơi đều là tân sinh viên và phụ huynh của họ. Một thân hình nhỏ nhắn xách theo hành lý nhìn có vẻ đặc biệt.

Đó là.....Ôn Viễn.

Ngày một tháng chín nhập học cũng là ngày Ôn Viễn đến ký túc xá, bây giờ đã là hơn 10 giờ sáng. Từ lúc bước chân vào trường cô đã không ngừng hỏi đường.

Đi bộ loay quanh ở trong sân trường hết gần cả tiếng cô mới tìm được chỗ quản lý để báo danh. Năm nay thật không may mắn khi các trường đều ra sức quảng bá và kết quả là chỗ báo danh chật kín người. Hai cái bàn ghép lại thành chỗ báo danh bị người vây quanh lại ở giữa, nhìn vào thật chật chội. Thân hình Ôn Viễn nhỏ bé, chen chúc vào bên trong. Thật vất vả mới làm xong thủ tục, học viện cũng coi như có trách nhiệm, cử một học trưởng đưa cô đến ký túc xá, nếu không chắc còn phải đi qua đi lại một giờ nữa.

Đứng trước cửa ký túc xá, Ôn Viễn thở phào nhẹ nhõm.

Cô đang định đẩy cửa vào thì bỗng nhiên cửa được mở từ bên trong ra, đập vào mắt là một bạn học cột tóc đuôi ngựa thật cao lộ đầu ra, nhìn thấy Ôn Viễn, hai người đồng thời sợ hãi dựng lên.

Người bạn cùng phòng kia kịp phản ứng trước: “Cậu cũng ở phòng này?”

“Đúng vậy đấy.”

Ôn Viễn cười rạng rỡ.

Đối với cô gái gặp người thì cười này làm cho cô bạn tóc buộc tóc đuôi ngựa rất có cảm tình, cô ấy giúp cô mang hành lý vào phòng.

Vừa vào cửa Ôn Viễn đã bị tình hình trong phòng làm cho hết hồn.

Dãy nhà ký túc xá này cũng được xem là mới, mỗi phòng ký túc xá cho 4 người, ở phía dưới là bàn, hai bên là giường mỗi chiếc giường có hai tầng. Giường của Ôn Viễn nằm ở bên tay phải phía dưới.

Ký túc xá này diện tích cũng không lớn, hiện nay đã đầy ắp người. Đa số đều có phụ huynh đưa đến, vào ký túc xá cũng được phụ huynh dọn dẹp cho.

Cô bạn tóc buộc tóc đuôi ngựa buông hành lý của Ôn Viễn xuống, tùy tiện đưa tay ra: “Giới thiệu chút nha, mình tên là Lưu Xuân Hỉ, cậu tên là gì vậy?”

Ôn Viễn nghe được cái tên này thì không nhịn được cười.

Bạn học Xuân Hỉ chắc cũng hiểu được tên mình có chút mộc mạc, chẳng những không hề tức giận mà còn nói: “Cậu đừng chỉ cười mình, cậu nói xem cậu tên gì.”

Ôn Viễn đưa tay của mình ra: “Mình tên là Ôn Viễn.”

“Tên rất hay.” Xuân Hỉ thở dài.

Ôn Viễn còn chưa kịp nói gì thì đã nghe thấy một giọng nữ trung niên hơi ô ô vang lên: “Xuân Hỉ, mau dọn dẹp đồ đạc của con vào ngăn tủ đi.”

Lưu Xuân Hỉ lè lưỡi xoay người rời đi.

Ôn Viễn quay lại xem xét chỗ ở của mình, mở hành lý của mình lấy ga giường ra ném lên trên giường bắt đầu trải giường chiếu.

Đối diện với chiếc giường của cô cũng có một bạn nữ đang thu xếp đồ đạc, ánh mắt bạn nữ đó và Ôn Viễn giao nhau, nở nụ cười ngọt ngào. Bạn nữ đó gọi là Chu Nghiêu, đến từ miền Nam, giọng nói mang theo ngữ điệu địa phương nhưng cũng không khó nghe. Mẹ Chu Nghiêu nhìn Ôn Viễn khen ngợi: “Cô gái nhỏ cháu tự nhập học một mình sao? Thật là không tệ nha.”

Ôn Viễn ngược ngùng gãi gãi đầu, cúi đầu tiếp tục làm việc của mình.

Ở đại học T thì mười một giờ là có thể đến căn tin ăn cơm. Theo như thường lệ thì thức ăn ở đại học thường không được đánh giá cao nhưng có mấy trường học đặc biệt, thức ăn cung cấp cho sinh viên được xem là ngon.

Đại học T chính là một trường như thế, cho nên tới giờ ăn cơm các phụ huynh đều dẫn con cái xuống nhà ăn. Xuân Hỉ kêu Ôn Viễn đi cùng với bọn họ, dù sao cũng là không quen thân lắm nên Ôn Viễn không muốn đi chung, ở lại một mình trong ký túc xá lặng lẽ dọn dẹp đồ đạc. Cô mang cũng không nhiều đồ lắm, bởi vì phần lớn đồ đạc sẽ được nhà trường phân cho từng cá nhân, chất lượng cũng coi như không tệ. Huống chi, cô chỉ có một mình.

Từ sau khi Kiều Vũ Phân xuất viện thì Ôn Hành Lễ luôn bận rộn công việc. Sức khỏe Kiều Vũ Phân thì cũng hoàn toàn khôi phục rồi, nhưng không biết tại sao, giữa tháng tám lại bắt đầu cái tật xấu quậy ầm lên, mặc dù không nghiêm trọng như ngày xưa nhưng cũng khiến ọi người phải xem chừng. Vì vậy bà Thành cũng không đưa cô đi được.

Dĩ nhiên Ôn Viễn cũng không muốn trong nhà hó xử, cô chủ động từ chối việc Kiều Vũ Phân cho tài xế đưa cô đi. Dù sao thì thành phố B cách thành phố T cũng gần, đi xe lửa nửa tiếng là có thể đến, vừa tiện vừa nhanh gọn, cô cũng không mang theo nhiều đồ nên có thể tự mình đi. Kiều Vũ Phân cũng không có kiên trì, bà đưa cho cô một cái thẻ, bên trong có học phí và tiền sinh hoạt nửa năm.

Trong khoảng thời gian này Ôn Hành Chi ở Hong Kong, có yêu cầu cho Lại Dĩ Ninh lái xe tới đón cô nhưng cũng bị cô từ chối, Ôn Viễn cảm thấy cô có thể tự làm được. Ôn Hành Chi suy nghĩ đến lòng tự ái của người bạn nhỏ này lại có chút nhạy cảm nên cũng không miễn cưỡng cô nữa.

Ôn Viễn than thở một tiếng vui đầu vào trong chăn, xem ra cô cũng hơi thê thảm, vẫn là do cô tự chuốc lấy.

Có lẽ ông trời cũng thương cảm Ôn Viễn, cô đang buồn bực trong chăn thì điện thoại chợt vang lên. Ôn Viễn luống cuống tay chân nhận điện thoại, giọng nói từ tốn của người kia truyền đến: “Đã tới trường học chưa?”

“Ừ.”

“Hành lý sắp xếp như thế nào rồi?”

“Đã dọn dẹp xong rồi.”

“Vậy em đi ra ngoài đi, anh chờ em ở cổng trường.”

Ôn Viễn sững sờ: “Anh không phải là đang ở Hong Kong sao?”

“Ừ, đã trở về rồi.” Ôn Hành Chi nói: “Mười phút nữa anh tới cổng trường, có phải em vẫn chưa ăn cơm?”

Ôn Viễn chợt hiểu ra: “Em lập tức sẽ xuống.”

Cúp điện thoại xong, bạn học Ôn Viễn xua đi tâm tình ủ rũ, xuống giường, đi giày, soi gương chỉnh lại đầu tóc rồi đi xuống dưới lầu. Cũng may là từ ký túc xá đến cổng trường của bọn họ cũng khá gần, không tới 5 phút đồng hồ thì Ôn Viễn đã đi tới ven đường. Nhưng ngoài dự đoán, xe của Ôn Hành Chi đã đứng đợi ở phía ngoài cổng.

Gần hai tuần lễ nay Ôn Hành Chi đều đi công tác ở Hong Kong nên đã một thời gian Ôn Viễn không nhìn thấy anh. Cô đứng yên tại chỗ một lúc rồi nhẹ nhàng bước về phía chiếc xe SUV. Ôn Hành Chi nhìn thấy

cô, duỗi cánh tay dài ra mở cửa đằng trước. Ôn Viễn đứng ở cửa xe, nhìn thấy tinh thần anh thoải mái liền chộp miệng rồi đi ra phía sau ngồi.

Cô đơn giản chỉ coi anh là tài xế. Ôn tiên sinh nhìn thấy cảm xúc kỳ cục của Ôn tiểu thư thì đại khái cũng hiểu được nguyên do ở trong đó. Lòng mày anh hơi nhướng lên, vươn tay đóng cửa trước lại, nổ máy xe từ từ rời đi.

Bạn học Ôn Viễn không được để ý tới thì liền bắt mãi chọc chọc bờ vai Ôn Hành Chi: “Này.” Giọng nói buồn buồn: “Anh trở về khi nào vậy?”

“Mười giờ sáng.”

Ôn Viễn ngạc nhiên: “Vậy là anh tới đây luôn?”

Ôn tiên sinh không trả lời vấn đề của cô, chỉ nói: “Ngồi yên, không nên lộn xộn.”

Bạn học Ôn Viễn chợt cảm thấy có chút vui vẻ, lúc nhận điện thoại cô còn tưởng anh đã về thành phố T từ lâu rồi mà bởi vì cô đã từ chối nên mới không đến trường học xem cô, không ngờ hôm nay anh phải bay, mà máy bay vừa mới hạ cánh anh liền tới đây.

Ôn Viễn lại chọc chọc bờ vai của anh, nịnh bợ nói: “Bây giờ em lên đằng trước ngồi có được không?”

Ôn tiên sinh liếc cô trong kính chiếu hậu một cái, mặt không đổi sắc, dời tầm mắt đi chỗ khác nói: “Muộn rồi.”

Hẹp hòi.

Ôn Viễn lầu bầu một câu, thừa dịp đèn đỏ bò lên trước. Ôn Hành Chi là người lớn cũng không thèm chấp nhặt lỗi lầm của trẻ con nên đưa tay đỡ lấy cô, Ôn Viễn thuận lợi ngồi xuống rồi cười hì hì với anh. Bộ dáng này của cô anh đã thấy quá nhiều. Đèn xanh sáng lên anh chạy đến trước một khách sạn.

Thành phố T có nhà hàng thịt nướng nổi tiếng là Đại Lí. Thịt ở đây đều là tuyển chọn, tươi ngon vô cùng. Ôn Hành Chi đã tới đây mấy lần, lần này cũng vì muốn mang bạn học nào đó đi ăn thịt nướng nên đến đây.

Ôn Viễn mong đợi đi theo Ôn Hành Chi, cô đang tính toán xem nên ăn cái gì mới tốt nên không để ý thấy Ôn Hành Chi đứng trước một cái cân. Ôn Viễn nghĩ ngợi, ông chủ tiệm này sao lại để một cái cân ở đây.

Ôn Hành Chi thấy vậy, dường như nhớ ra điều gì đó, đưa tay về phía cô: “Tới đây, thử cái cân này xem.”

Ôn Viễn bất đắc dĩ đi tới, chính cô cũng không biết trọng lượng của mình là bao nhiêu, cũng không muốn nhìn, để tránh bị đả kích. Ôn Hành Chi cúi đầu nhìn trọng lượng cơ thể của cô không tới 90 cân*, quả nhiên là trong dự tính.

*1 cân TQ = 0.5 kg , 90 cân = 45kg

Ôn Hành Chi cười cười: “Ôn Viễn, em biết nơi này mua heo ít nhất là bao nhiêu cân không?”

“Không biết, cũng không muốn biết.” Ôn Viễn lầu bầu, anh không phải muốn nói cô đến heo cũng không bằng sao, còn lâu mới có cơ hội.

Người phục vụ đứng kế bên nghe hai người nói thế cũng cười.

Ôn Hành Chi ôm lấy eo nhỏ của cô đỡ cô xuống: “Xuống đây đi, xem ra phải bồi bổ cho em thật tốt.”

Ôn Viễn cảm giận bất bình, không biết ai nói với bà Thành là người già ăn thịt không tốt. Cô không ăn thịt vậy thì làm sao mà béo lên.

Nhà hàng đã chuẩn bị một phòng riêng cho Ôn Hành Chi, lúc nhân viên phục vụ chuẩn bị dẫn hai người đi thì bị anh từ chối. Người trong nhà hàng lúc này cũng không nhiều, anh kêu nhân viên phục vụ chuẩn bị bàn 2 người ở đại sảnh.

Món ăn được mang lên rất nhanh. Lần này Ôn Hành Chi cũng không có lừa gạt Ôn Viễn, trên bàn có đĩa thịt ba chỉ, cánh gà và lạp xưởng được bài trí đẹp mắt, lúc này nước mắt Ôn Viễn cũng muốn rớt xuống rồi. Cô bỏ thịt ba chỉ lên lò nướng trước mặt Ôn Hành Chi hỏi: “Anh có phải có âm mưu gì hay không? Làm sao lại cho em ăn nhiều thịt như thế?”

Luôn luôn bị hăm oan cho nên Ôn tiên sinh rất bình tĩnh nói: “Sợ rằng em không ăn, tiệm này về sau chúng ta sẽ không đến nữa.”

“Không thể.”

Bạn học Ôn Viễn dùng từ ngữ mạnh mẽ cự tuyệt lời đề nghị của anh, cô gấp một miếng thịt lên chấm một chút tương rồi cho vào miệng, ăn ngon đến mức muốn nuốt luôn đầu lưỡi vào. Ôn Hành Chi nhìn cô khẽ lắc đầu, nha đầu này rất dễ lừa gạt, chỉ mấy miếng thịt mà đã có thể mua chuộc.

Bữa trưa này phần lớn thời gian đều là Ôn Hành Chi nướng cho cô ăn, động tác của anh rất lưu loát, đồ ăn được nướng chín vừa phải, thỉnh thoảng anh cũng hỏi cô mấy chuyện học ở trường. Thời gian trôi qua rất nhanh, đến khi bụng nhỏ của Ôn Viễn đã no căng thì cô mới nhớ người đối diện chưa có ăn gì.

“Sao anh không ăn?”

“Mới xuống máy bay, không có khẩu vị để ăn.” Ôn Hành Chi trả lời đơn giản: “Em ăn no chưa?”

Ôn Viễn gật đầu, đưa toàn bộ đồ ăn còn lại cho anh, làm bộ ra oai nói không thể lãng phí đồ ăn. Ôn tiên sinh cũng không từ chối, ăn xong rồi mới đưa cô rời đi.

Bởi vì ba giờ chiều là lúc tập trung cho nên sau khi rời nhà hàng, hai người đi siêu thị mua ít đồ cần thiết rồi Ôn Hành Chi liền đưa Ôn Viễn về trường học.

Cổng trường có nhiều người qua lại, Ôn Viễn vừa xuống xe thì bị Ôn Hành Chi kêu lại. Cô đứng ở cửa xe, nhìn thấy anh lấy một chiếc túi ở đằng sau đưa cho cô.

“Đây là cái gì?” Ôn Viễn nhìn vào bên trong vài lần.

“Điện thoại di động.” Ôn Hành Chi nói: “Điện thoại của em cũng nên thay cái mới rồi.”

Điện thoại cô dùng là điện thoại Kiều Vũ Phân mua lúc trước. Say này gây gổ cô cũng không có tâm tư đổi điện thoại mới, chỉ là trước tiên cứ dùng tạm sau này tự mình kiếm được sẽ mua một cái tốt hơn. Không ngờ anh đã chuẩn bị cho cô, lại là mẫu điện thoại mới nhất.

Ôn Viễn có chút xúc động, nhưng vì muốn che giấu cảm xúc nên cô nhìn anh nói: “Anh có phải là không lên mạng đúng không? Cái điện thoại này trên mạng bị chê bai rất nhiều, mọi người đều nói nó xấu.”

Ôn Hành Chi đương nhiên biết trong lòng của cô không nghĩ như thế: “Bề ngoài xấu xí cũng không sao cả, chỉ cần gọi điện là được.”

Ôn Viễn rơi lệ, cô biết điện thoại của mình đã rất cũ bởi vì lúc trước nhiều lần đang nói chuyện điện thoại đều bị ngắt giữa chừng. Mà người này thì có một thói quen, đó là nếu như không có chuyện quan trọng thì sẽ không gọi lại. Thật làm cho người ta tức điên mà!

Ba ngày sau khi Ôn Viễn nhập học, người cuối cùng trong phòng cũng đã đến đủ.

Phòng ở có bốn người, ngoại trừ Chu Nghiêu và Xuân Hỉ thì còn có một người, người kia hai ngày trước mới tới trường, bạn học đó tên Từ Tiểu Hà cũng ở thành phố B, trời sinh bản tính khá ngại ngùng. Lưu Xuân Hỉ đến từ phương Bắc là một cô gái phóng khoáng, còn Chu Nghiêu tuy là con gái Giang Nam nhưng cũng rất sáng khoái. Ôn Viễn cùng hai người dường như cũng có chút thân thiện.

Sau khi tựu trường chính là đến kỳ học quân sự.

Đại học T rất coi trọng học kỳ quân sự hàng năm, đặc biệt đưa sinh viên đến doanh trại bộ đội ở ngoại ô để cách ly huấn luyện. Sau hai tuần lễ, tất cả sinh viên đều có làn da rám nắng, khổ không thể tả.

Ôn Viễn cũng như vậy.

Da thịt cô vốn trắng nõn mà hôm nay ra như vậy nên cũng không dám ra ngoài, vì vậy bạn học Ôn Viễn nghiêm túc cảnh cáo Ôn tiên sinh mấy ngày này không được tới trường gặp cô, cô sẽ không ra gặp anh. Vừa đúng lúc này Ôn Hành Chi cũng đang ở nước ngoài nên thuận theo ý cô.

Ôn Viễn đang đau khổ soi gương thì Lưu Xuân Hỉ trở lại, nhìn thấy bộ dáng của cô không nhịn được cười: “Vẫn còn soi gương?”

Chu Nghiêu cũng cười cô: “Cả ký túc xá này cậu ấy là người trắng nhất, còn bày đặt cả ngày ở đây đả kích chúng mình.”

Ôn Viễn buồn bã nhìn hai người.

Hai mắt Xuân Hỉ chợt lóe sáng: “Các cậu có nghe nói không? Các đoàn thể trong trường đang tuyển người mới, các cậu có muốn tham gia hay không?”

Chu Nghiêu cười nghiêng ngả: “Đợi chừng nào có trai đẹp tham gia thì tham gia cũng không muộn.”

Xuân Hỉ nhú mắt: “Không có sao? Nếu không có thì chúng ta tự làm cũng được!”

Ôn Viễn và Chu Nghiêu cảm thấy quẫn bách, Lưu Xuân Hỉ cười ngượng ngùng: “Nói giỡn với mấy cậu thôi, nghe nói trong hiệp hội các đoàn thể có không ít trai đẹp, chúng ta đi thử một chút đi, thế nào?”

Chu Nghiêu: “Cho tớ một chỗ.”

Ôn Viễn muốn rút lui, cô không muốn nhìn trai đẹp thì các đoàn thể cũng không có ý nghĩa gì. Xuân Hỉ nhìn sang người đang chăm chú đọc sách là Từ Tiểu Hà thì cũng thấy cô lắc đầu.

Thân là trưởng phòng, Xuân Hỉ phát uy: “Không được, Ôn Viễn phải đi! Hiện tại đàn ông tốt đều có bạn trai, cậu còn ở chỗ này một mình làm gì?”

Ôn Viễn bị cô nói xong có chút chóng mặt.

Vì không thể từ chối nên Ôn Viễn đành đi đến hội trường nơi các đoàn thể đang tuyển người.

Quả nhiên đúng như Xuân Hỉ nói, nơi này trai đẹp không phải ít, hơn nữa còn là rất nhiều. Cái này không chỉ là vấn đề sở thích mà sau khi thu nạp đủ hội viên thì có thể thu hội phí còn có thể nhận được tài trợ nhất định. Dĩ nhiên phần lớn thời điểm đoàn thể phải hoạt động mới mong kéo dài được tài trợ.

Nếu như Ôn Viễn biết được sau này vì vấn đề xin tài trợ mà gây ra một loạt chuyện thì nhất định cô sẽ nhanh chóng rời khỏi nơi này. Nhưng hiện tại thì cái gì cô cũng không biết, đến ngay cả người đại diện bên ngoài là cái gì cũng không biết, chỉ đơn giản ghi danh rồi nhận sổ thì chợt nhận ra hội này có rất ít người đăng ký.

“Đàn em, em đăng ký sao?” Một giọng nói dịu dàng vang lên bên tai cô, Ôn Viễn ngẩng đầu lên nhìn nụ cười có chút ân cần, do dự gật đầu.

“Em....Em tới xem một chút.”

“Ai nha, chọn chúng ta là đúng rồi. Chúng ta là đoàn thể lớn nhất trường hằng năm cũng đóng góp kinh phí nhiều nhất, hơn nữa còn có rất nhiều trai đẹp nha, em có vào hay không?”

Ôn Viễn vẫn chần chờ một lúc: “Để em suy nghĩ một lát.”

“Không cần suy nghĩ nữa.” Vị đàn chị kia vung tay lên: “Mỗi năm đều có thể rút khỏi đoàn thể, nói cách khác, gia nhập với chúng ta nhiều nhất thì em chỉ hối hận một năm nhưng nếu không thì em sẽ hối hận cả đời.”

Ôn Viễn có chút suy nghĩ. Lời nói này sao lại quen thuộc như thế chứ?

“Em học ngành gì?”

“Em.....em học tài chính.” Ôn Viễn đáp.

Mắt vị đàn chị kia sáng lên: “Tài chính, tài chính tốt. Có tiền. Đến đây đi em gái, có sẵn mẫu đơn, em chỉ cần điền rồi dán hình xong mang tới cho chị là được.”

Ôn Viễn hơi khó hiểu: “Không cần phải phỏng vấn sao? Sao thấy mọi người đều phải phỏng vấn.”

“Không cần, không cần.” Đàn chị đáp vô cùng hào phóng: “Chúng ta có quyền trực tiếp nhận người.”

Cứ như vậy mà Ôn Viễn rơi vào trạng thái hồ đồ, cầm giấy tờ đi. Phía sau có một giọng nói sùng bái của nam sinh: “Chị Vy, rốt cuộc cũng lừa gạt được một người.”

Không biết vì sao sau khi nghe như thế Ôn Viễn bỗng nhiên rùng mình.

30. Chương 30

Quả nhiên, buổi tối vừa về đến ký túc xá, khi nghe nói Ôn Viễn đã bị kéo vào hội liên kết, Xuân Hỉ và Chu Nghiêu đều nói cô đã bị lừa.

Ôn Viễn có chút lo lắng bất an: “Không có đáng sợ như vậy chứ?”

Xuân Hỉ liếc cô một cái: “Cái hội này là hội đi ra bên ngoài xin tài trợ, nhưng lại không có kết quả tốt, cậu cũng không suy nghĩ xem tại sao hội đó lại ít người nhất sao? Hội liên kết tuy rằng là hội lớn nhưng vì sao chỗ bọn họ lại không có người tới chứ?”

Ôn Viễn cảm thấy không được bình thường: “Hình như cũng đúng, vậy các cậu ở chỗ nào?”

Chu Nghiêu cùng Xuân Hỉ lộ ra vẻ mặt vui mừng: “Ở văn phòng, mặc dù cũng phải đóng góp sức lực nhưng không phải đi xin tài trợ lại còn có trai đẹp nha.”

Ôn Viễn: “.....”

Ở trước mặt hai người thấy sắc quen bạn cô biết mình không được an ủi, Ôn Viễn không thể làm gì hơn là đi tìm Ôn tiên sinh rồi. Hiện tại Ôn Hành Chi đang công tác ở London, cô phải xem chênh lệch múi giờ mới được. Bên kia hiện tại là chín giờ sáng, mặt trời rực rỡ.

Giọng nói bên kia truyền đến có chút buồn bực làm cho Ôn Hành Chi phải dừng công việc đang làm: “Có chuyện gì xảy ra vậy?”

Ôn Viễn bắt đầu kể khổ.

“Cũng không xem là quá tệ với em.” Lúc Ôn Hành Chi mới bước chân vào ngân hàng cũng làm công việc xin tài trợ: “Coi như là rèn luyện bản thân đi.”

“Em đâu có giống như anh.” Ôn Viễn oán trách nho nhỏ một tiếng nằm sấp trên giường.

“Vậy thì tốt, đừng nghĩ nhiều nữa. Hiện tại cũng tối rồi, đi ăn cơm đi.”

“Không đói bụng.” Tuy là nói như thế nhưng Ôn Viễn vẫn nghe lời cầm phiếu đi xuống nhà ăn mua cơm, trước khi cúp điện thoại cô hỏi: “Anh nói, nếu em thật sự không xin được tài trợ thì làm thế nào?”

Cô muốn đem vấn đề ném lại cho anh, chiều này lúc còn học lớp mười Ôn Viễn đã dùng rất thành thạo. Có gì khó khăn phiền toái liền tìm anh giải quyết hậu quả.

Ôn Hành Chi nhìn xe cộ dưới đường, nói: “Em muốn anh giúp em cũng không phải là không thể.” Anh nói không nhanh không chậm: “Nhưng mà Ôn Viễn, ngân hàng, nhất là ngân hàng gia đình, cũng không thể nói đến lấy là lấy.”

Không biết tại sao, sau khi nghe thấy câu nói này cô chợt nhớ tới hôm trời mưa, anh ôm lấy cô rồi nói một câu: “Anh có chút thiệt thòi nhỏ.”

Nói xong anh liền.....

Ôn Viễn bỗng dưng đỏ mặt lên, làm bộ nghiêm túc nói: “Anh không có nghiêm chỉnh.”

Bị cúp điện thoại, Ôn tiên sinh sững sốt sau đó lông mày chợt động, khóe môi nhếch lên. Không tệ lắm, cô cũng không đến nỗi quá ngốc.

Lịch học đã bắt đầu, hội liên kết cũng đã mở hội nghị thường kỳ họp mặt mấy lần. Là cán bộ mới nên Ôn Viễn phải tích cực tham gia mấy hội nghị này. Tránh không được thì không cần tránh, giống như lời nói của người nào đó, học tập một chút kinh nghiệm cũng tốt.

Cũng may mắn vì mới khai giảng cho nên mọi hoạt động cũng chưa có triển khai nhiều, Ôn Viễn cũng chưa biết thực chất công việc của mình là cái gì. Mỗi lần gặp mặt thì cũng chỉ là tiệc trà.

Hội trưởng của hội liên kết cũng chính là vị nữ sinh lựa gặt Ôn Viễn vào hội đó là Mạc Vi Vi, cũng là người ở miền Bắc. Theo như các cán sự cũ thì cô ta là một người giống đàn ông hơn phụ nữ (.....) mà theo Ôn Viễn thì có vẻ hào phóng ngay thẳng hơn. Trời sinh cô vốn cởi mở thích kết giao bạn bè, không phải dạng kiểu cách làm bộ, không cần vì phải suy đoán lòng dạ nhau mà phiền não. Cho nên đối với chuyện Mạc Vi Vi kéo mình vào hội này, Ôn Viễn cũng bỏ qua chuyện cũ.

Hội nghị thường kỳ kết thúc, hội trưởng Mạc triệu tập mọi người ra ngoài ăn một bữa ngon. Ôn Viễn lấy lý do còn chưa làm xong bài tập muốn trở về ký túc xá để làm bài, không ngờ khi đến gần tới ký túc xá lại nhìn thấy một bóng người đang đứng dưới cây đại thụ.

Người kia là Ôn Kỳ, đã ba tháng cô không gặp anh.

Ôn Viễn sững sốt một chút. Mặc dù mới ba tháng không gặp nhưng cảm giác như Ôn Kỳ thay đổi rất nhiều. Anh mặc một cái áo khoác, khoanh tay đứng yên, bộ dạng này với bộ dạng khi dễ người trước kia của anh không hề giống nhau.

Ôn Kỳ hơi ngẩng đầu, anh cũng nhìn thấy cô, khuôn mặt vốn không có biểu cảm gì khẽ cười lên, anh nâng cánh tay lên, hướng phía cô vẫy vẫy, hình ảnh này khiến không ít nữ sinh phải ngoái lại nhìn.

Ôn Viễn lầu bầu đi về phía anh.

“Sao anh lại tới đây?”

Ôn Kỳ làm ra bộ dáng nghiêm túc: “Anh không thể tới sao?”

Từ lúc vào đại học đến nay chỉ có Ôn Hành Chi đến thăm cô cho nên Ôn Viễn không quen nhìn thấy người nhà ở trong trường, cô hơi lung túng.

“Anh nói, em cứ như vậy để anh đứng ở chỗ này sao?”

Ôn Viễn nghe thấy Ôn Kỳ hỏi. Ôn Viễn liếc mắt nhìn anh, Ôn Kỳ cười cười giơ tay xoa xoa đầu của cô: “Đi thôi, anh nhìn thấy ở cổng trường em có quán cà phê, em mời anh uống ly cà phê nhé?”

“Mời thì có thể.” Ôn Viễn nói: “Nhưng anh là người trả tiền.”

Ôn Kỳ hừ lên một tiếng, bắt đầu đi về phía cổng trường.

Trong quán cà phê cũng không có đông người, hai người tùy tiện ngồi xuống một bàn. Vừa ngồi xuống Ôn Kỳ dường như nhớ ra cái gì đó liền đứng lên: “Em gọi nước uống trước đi, anh để quên chút đồ.”

Anh nói xong thì bay ra ngoài tựa như làn gió. Ôn Viễn hết ý kiến nổi, cô không thể làm gì khác là gọi hai ly cà phê, cà phê vừa mới bưng lên thì Ôn Kỳ đã trở lại, thấy Ôn Viễn nhìn mình, anh nhú mày đem đồ đang cầm trong tay đưa cho cô.

“Cho em.”

“Đây là cái gì?”

“Laptop, hiện tại đi học không phải là cần dùng sao? Em không có phải không?”

Ôn viễn ngơ ngẩn nhìn anh, cúi đầu kéo khóa túi laptop kéo ra nhìn. Là một cái laptop rất đẹp, tuy chỉ là một cái laptop cho sinh viên nhưng nó rất đặc biệt.

“Có đẹp không?” Ôn Kỳ đắc ý nhìn cô, “Vốn là muốn mua cho em cái của thương hiệu lớn, nhưng nghĩ lại em vẫn còn là sinh viên không nên để người ta bàn tán, như thế nào, thấy anh quan tâm em không?”

Nói không cảm động chính là giả.

Lần phát bệnh thứ hai của Kiều Vũ Phân có liên quan đến cô, cho nên khi nhìn thấy Ôn Kỳ từ xa cô không khỏi nghĩ anh đến hỏi tội mình. Lại không ngờ là như thế này....

Cô sực sật, ngẩng đầu cắt ngang lời nói của anh: “Em nghĩ anh đang tiết kiệm tiền.”

Ôn Kỳ dĩ nhiên biết miệng cô nói vậy nhưng trong lòng lại không nghĩ như thế, anh bưng ly cà phê lên nhàn nhả uống một hớp: “Anh tiết kiệm tiền? Em coi thường anh quá, dù gì chúng ta cũng là người một nhà.”

Ôn Viễn trừng mắt nhìn anh, đem mấy thứ này trả lại: “Em không cần, em có thể kiếm tiền tự mua được.”

Ôn Kỳ không tỏ vẻ tức giận chỉ ghé sát gầy gầy tóc mái của cô, thấy cô xấu hổ đẩy tay anh ra thì mới cười cười: “Ồ, đây là tiểu Viễn nhà ta sao? Em không phải thích nhất là cướp đồ của anh à?”

“Không giống nhau.” Cô không để ý đến sự chế nhạo của anh mà nghiêm túc nói: “Em hiện tại đã ra ngoài thì không muốn dùng tiền của nhà, như vậy là không tốt.”

Ôn Kỳ nghe rõ ý tứ trong lời nói của cô, nụ cười bên môi cũng biến mất, anh nhìn Ôn Viễn, nghiêm túc hỏi: “Ôn Viễn ý của em là gì đây, em nghĩ em lên đại học là không cần tới gia đình nữa phải không?”

“Em không có ý đó.” Ôn Viễn vội vàng giải thích, cũng có chút không chắc chắn: “Ý em là, em có thể tự mình kiếm tiền.”

“Em kiếm tiền bằng cách nào, em vẫn còn đang là sinh viên, ai cho em nghĩ tới việc kiếm tiền rồi hả?” Ôn Kỳ không khách khí giáo huấn cô: “Cái này anh để lại chỗ em, em dùng hay không thì tùy.”

Ôn Viễn không có lên tiếng.

Hai người giằng co một lúc Ôn Viễn mới lặng lẽ nhận đồ. Hành động này của cô xem như là thỏa hiệp, Ôn Kỳ hắng giọng một cái nói với cô: “Không có gặp qua ai như em, người tặng quà còn tích cực hơn người nhận quà.”

“Cũng chưa từng thấy qua người đưa quà mà mạnh bạo như anh.”

“Anh nhiều chuyện được chưa, đang vui vẻ bị em làm mất hứng.” Đường như nhớ tới cái gì đó, Ôn Kỳ chợt cười gian trá: “Anh dời trụ sở về thành phố B rồi, cách em cũng gần, anh biết em không muốn gặp anh nên ngày ngày đều tới quấy rầy em.”

Một lúc sau Ôn Viễn mới hiểu được anh đang nói cái gì: “Anh không ở thành phố S mà trở về thành phố B rồi hả?”

Ôn Kỳ lười biếng tựa lưng vào ghế salon: “Ừ.”

“Tại sao vậy? Không phải anh ở thành phố S phát triển rất tốt sao? Anh không phải còn nói khoắc không tới mấy năm nữa công ty có thể niêm yết trên sàn chứng khoán rồi hả?”

Ôn Kỳ cười nhạt: “Khoắc loác mà em cũng tin? Anh còn đang nghĩ là thành phố B tốt, có người quen biết, làm việc cũng dễ dàng hơn. Hơn nữa, cách em không xa, mỗi lần lễ tết đều có thể tới gặp em, như vậy không tính là quấy rầy chứ?”

Nghe anh nói nhẹ nhàng như thế, giống như không có chuyện gì. Nhưng dù Ôn Viễn có dốt nát đi nữa cũng biết, sử dụng quan hệ trong lúc này phải dùng biết bao nhiêu tiền. Mấu chốt là, anh làm như vậy rốt cuộc là tại sao? Ôn Viễn không dám nghĩ nữa, chỉ cảm thấy khóe mắt bỗng ầm ướt.

“Anh.....” Ôn Viễn không biết nên nói chuyện gì nữa: “Anh đừng như vậy.”

“Làm trò hả?” Ôn Kỳ cười một cách vô lại, xoa xoa trên đầu cô một chút: “Anh không vì ai cả.” Ôn Kỳ nói, ánh mắt nhìn cô rất nhu hòa: “Anh làm là vì anh.”

Đối với Ôn Kỳ, cảm giác của Ôn Viễn lúc này rất phức tạp.

Hồi nhỏ anh luôn khi dễ cô, có thói quen nhận định anh trở thành người xấu. Ôn Viễn cũng dùng cách như vậy đối xử với anh. Hiện tại Ôn Kỳ thay đổi làm cho Ôn Viễn không biết phải làm sao.

Chỉ là, máy vi tính của Ôn Kỳ đưa cho cô rất được hoan nghênh ở trong ký túc xá. Bình thường sinh viên năm nhất có rất ít người mang theo máy vi tính đi học. Máy của Ôn Viễn xem như là hàng hiếm, giải trí của cả phòng đều nhờ nó. Thật ra Ôn Viễn không thích lên mạng, lúc mọi người tụ tập lại thì sẽ dùng nó để xem phim.

Từ Tiểu Hà luôn là người ở ngoài cuộc âm thầm ngồi một bên xem sách, làm như mọi chuyện đều không có liên quan đến cô. Ôn Viễn cũng có kêu cô qua nhưng Từ Tiểu Hà luôn xấu hổ cười cự tuyệt. Vì vậy sau đó Ôn Viễn, Xuân Hỉ cùng Chu Nghiêu cũng không có ý rủ cô nữa.

Từ Tiểu Hà cũng phát hiện điều bất thường ày nên âm thầm tìm Ôn Viễn: “Viễn Viễn, có phải tớ ở ký túc xá làm ảnh hưởng đến các cậu không?”

Ôn Viễn lắc đầu: “Lời này nên là tớ hỏi mới đúng.”

Từ Tiểu Hà làm như không có nghe thấy cô nói cái gì chỉ gấp gấp nói: “Ý tớ không phải là vậy, tớ chỉ nghĩ, về sau sẽ đi thư viện đọc sách, như vậy sẽ không làm ảnh hưởng đến các cậu nữa.” Nói xong, cô cũng không đợi Ôn Viễn kịp phản ứng liền nói tiếp: “Ký túc xá chính là nơi để nghỉ ngơi.”

Ôn Viễn cười cười: “Không có chuyện gì, cậu muốn sao cũng được.”

Cô cảm thấy Từ Tiểu Hà nói chuyện với mình có chút thận trọng, mặc dù không biết được lý do, nhưng cảm giác này thật khó chịu, cũng may lúc này Mạc Vi Vi tìm cô ở trên QQ mới làm cô khỏi lúng túng.

Từ Từ Tiểu Hà đi làm chuyện khác, Ôn Viễn cùng Mạc Vi Vi nói chuyện phiếm: “Chị Vi, có chuyện gì hả?”

Mạc Vi Vi gõ lên một bộ mặt nước mắt: “Chuyện đại sự, chuyện lớn.”

Ôn Viễn có dự cảm không tốt: “Chị, chị nói một chút coi.”

Mạc Vi Vi: “Tháng sau các hội muốn mở một buổi tiệc lớn, nghe nói còn có bên ngoài nữa, cho nên kinh phí không đủ, muốn chúng ta đi xin tài trợ bên ngoài.”

Ôn Viễn: “....”

Mạc Vi Vi lại đưa lên một khuôn mặt khóc lóc: “Bảo bối, em hãy nghe chị nói đã, lần này không cần chúng ta đi xin tài trợ. Hội trưởng bên kia có quan hệ, một người bạn của anh ta, mấy ngày nay cho chụp quảng cáo nội y, nghe nói có quan hệ với ông chủ cũng không tệ, có thể giúp đỡ chúng ta xin tài trợ. Nhưng là vẫn phải phải người đi theo bọn họ, ký hiệp định thương mại các loại....Em đồng ý đi với chị không?”

“....” Ôn Viễn hết ý kiến: “Chị Vi, em chỉ là một trợ lý nhỏ thôi mà...”

Mạc Vi Vi tiếp tục khóc: “Đừng như vậy, bọn họ bỏ rơi chị, chẳng lẽ em cũng vậy?”

Ôn Viễn: “....”

Mạc Vi Vi: “Tiền chi trả đi đường cộng thêm khoai lang nướng, như vậy cũng không được?”

Ôn Viễn do dự.

Mạc Vi Vi khóc, lại kêu cô một tiếng bảo bối cộng với khuôn mặt thân ái. Ôn Viễn cảm thấy lạnh đến buồn nôn, cô không thể làm gì hơn là đồng ý: “Được rồi, chị Vi.”

Mạc Vi Vi đưa lên vô số khuôn mặt dễ thương, cả người Ôn Viễn nổi da gà, tại sao cô lại có cảm giác xấu.

Bạn của hội trưởng là một đại mỹ nữ trong truyền thuyết của học viện điện ảnh, thời gian gặp mặt nhau cũng được xác định là chiều chủ nhật. Buổi trưa, sau khi đã ăn cơm trưa xong, Mạc Vi Vi kéo Ôn Viễn lên xe buýt đi tới một phim trường trong nội thành.

Lần đầu tiên tới phim trường, nhìn thấy đạo cụ bày đầy trên mặt đất làm cho Ôn Viễn không biết nên đặt chân chỗ nào. Ngược lại Mạc Vi Vi lại quen thuộc chỗ này, xem ra là đã đến đây mấy lần. Cô mang theo Ôn Viễn quẹo trái quẹo phải làm cho Ôn Viễn cảm thấy choáng váng thì Mạc Vi Vi chợt buông tay cô ra, vẫy vẫy tay với một cô gái mặc bộ quần áo phục vụ, ngọt ngào gọi: “Đàn chị, ở chỗ này.”

Ôn Viễn liếc mắt nhìn Mạc Vi Vi, trên đường tới đây có nói cô hôm nay đến gặp người này cùng học chung ngành với cô, cũng dặn dò Ôn Viễn nói năng ngọt ngào một chút. Ôn Viễn vốn đang định kêu một tiếng học tỷ nhưng không ngờ Mạc Vi Vi đã lên tiếng trước hơn nữa mặt còn không biến sắc, tim không đập. Quả thật là.....vì tiền.

Vị có thân hình như người mẫu kia cũng nhìn thấy cô, cô ta nhận lấy khăn lông của những người bên cạnh đưa tới cùng với nước suối liền đi qua bên này. Ôn Viễn nhìn thấy khuôn mặt này từ xa liền cảm thấy hết sức quen thuộc.

Ôn Viễn suy nghĩ trong chốc lát cho đến khi vị người mẫu cầm theo cái khăn bông lớn đi đến gần. Cả người chợt ngẩn ra, chỉ là vị người mẫu kia phản ứng nhanh hơn cô, đem đồ vật đặt vào tay Mạc Vi Vi đang đưa ra, người mẫu cười cùng Ôn Viễn: “Ôn Viễn, không nhớ tôi sao?”

Ôn Viễn nhìn chằm chằm mặt cô ấy một lúc chợt hai mắt sáng lên: “Cô là....Trần Dao.”

Người mẫu—Trần Dao cười nhạt, kéo khăn lông trên người mình: “Còn tưởng rằng cô quên tôi đấy.”

Ôn Viễn cứng họng, cô rất ít khi nhớ tới cô ta. Cả cô cùng cô ta đều có liên quan đến Triệu Duy Nhất, mà bây giờ cô ta đã chia tay với Triệu Duy Nhất rồi thì đáng lẽ ra là không còn liên quan gì chứ.

Cũng may còn có Mạc Vi Vi nên không khí cũng không nên tệ nhạt. Mạc Vi Vi bất ngờ nhìn hai người cười cười: “Thì ra hai người quen nhau?”

Trần Dao ôn hòa gật đầu, quay đầu chỉ một người: “Đó là người chịu trách nhiệm ký hiệp định, ông chủ cũng phân phó xong rồi, cô qua nói chuyện với anh ta là được.”

“Cảm ơn chị.” Mạc Vi Vi vô cùng cảm kích, cô đi để Ôn Viễn ở lại chỗ này. Cô rất biết nhìn nhận, cô biết Trần Dao muốn cùng Ôn Viễn nói chuyện.

Khi Mạc Vi Vi rời đi, Trần Dao quay đầu lại nhìn Ôn Viễn chỉ thấy cô đang sững sờ nhìn chằm chằm mình. Trần Dao nhìn theo tầm mắt của Ôn Viễn thì thấy khăn lông bị kéo xuống làm lộ một bên ngực tuyết trắng.

Sau khi đợi cô thu hồi tầm mắt thì Ôn Viễn lung túng hỏi: “Cô.....cô không phải là học diễn xuất sao? Thế nào lại ở chỗ này quay quảng cáo?”

Trần Dao cười khê: “Học biểu diễn khắp nơi đều là người vừa mới bắt đầu đã có thể lên màn ảnh lớn, cuộc đời tôi chưa từng có chữ may mắn này.” Cô quay đầu nhìn Ôn Viễn: “Tôi chụp xong rồi, muốn mời cô đi uống cà phê, cô nể mặt chứ?”

Ôn Viễn có chút do dự: “Cũng không phải là không được nhưng mà chị ấy vẫn ở bên trong.”

“Cái người vừa gặp mặt đã nhắc tới tiền?” Nói đến Mạc Vi Vi giọng nói của Trần Dao có chút coi thường: “Cô muốn đi cùng cô ta tôi cũng không có ý kiến.”

Ôn Viễn có chút không quen kiểu nói chuyện của Trần Dao, cô suy nghĩ một lát rồi nói: “Vậy để tôi nhắn cho chị ấy một tin, không để cho chị ấy phải chờ.”

Trần Dao dẫn cô đến một quán cà phê cao cấp, nơi lần trước Ôn Hành Chi dẫn cô đi ăn thịt nướng là ở bên cạnh. Không quá xa, thành phố T là thành phố lớn phồn hoa, có hẳn đường dành riêng cho người đi bộ, sau khi tập quân sự xong hai ngày Ôn Viễn cùng Xuân Hỉ và Chu Nghiêu cũng đã từng đi qua đây một lần.

Nhớ tới Ôn Hành Chi trong lòng Ôn Viễn không khỏi cảm thấy ấm áp, mà lại có chút mất mát. Anh ấy quá bận rộn, lần này ở London cũng gần một tháng rồi mà chưa trở lại.

“Tôi cũng không thường đến nơi này.” Sau khi gọi cà phê, Trần Dao cười nói: “Nơi này quá đắt, chỉ là có ai mời thì mới đi.”

Trong lòng Ôn Viễn thầm nói sao không nói sớm, cô cũng không thích uống cà phê, chỉ là cô tới chỗ này cũng không phải vì uống cà phê.

“Cảm ơn.”

“Biết tôi vì cái gì mà mời cô tới đây không?” Trần Dao đột nhiên hỏi cô.

Ôn Viễn mở to hai mắt không hiểu nhìn cô ta. Cô ta cười cười, nghiêng người chỉ vào một khách sạn đối diện nói: “Còn nhớ không? Năm tôi học lớp 12 cùng cô đi tới thành phố T, bữa cơm đầu tiên là ăn ở nhà hàng kia.”

Ôn Viễn quay đầu nhìn một cái, đúng là có chút quen mắt. Cô quay người lại thì thấy Trần Dao nhìn ra ngoài cửa sổ có hút hoài niệm.

Ôn Viễn nếm thử cà phê, mùi vị có chút ngấy, “Tôi nghe hội trưởng nói, các cô ở học viện phát triển cũng không tệ.”

“Không tệ?” Trần Dao bật cười: “Cô cũng thấy đấy, tôi như vậy mà còn nói không tệ?”

Chỉ là một câu nói nhưng không ngờ Trần Dao lại phản ứng mạnh như vậy. Ôn Viễn có chút quần bách, không thể làm gì khác hơn là uống cà phê.

“Thật ra thì cô nói cũng có lý.” Trần Dao chợt nói: “Bao nhiêu người tới đây muốn cởi quần áo cũng không có cơ hội.”

Ôn Viễn nhìn cô ta suy nghĩ một chút rồi nói: “Nếu như cô không tình nguyện vậy tới đây chụp quảng cáo làm gì, với điều kiện như cô loại quảng cáo gì mà không thể nhận?”

“Đừng đùa, chờ đến lúc cô đến trường học của chúng tôi, cô sẽ biết cái gì gọi là ‘nhân ngoại hữu nhân’.” Trần Dao bị cô chọc cho bật cười: “Chỉ là cô nói cũng đúng, cơ hội, hiện tại tôi chỉ cần một cơ hội.”

Ôn Viễn nhìn ánh mắt Trần Dao, bên trong có chút ngỡ ngàng, nhưng cũng có dã tâm cùng mơ ước. Trần Dao lúc này với người lần đầu tiên cô gặp không giống nhau. Ôn Viễn mở miệng nói: “Trần Dao, cô còn nhớ Duy nhất sao?”

“Duy Nhất?” Trần Dao hơi mông lung nhìn cô, chợt phản ứng: “À, Triệu Duy Nhất, là tôi cùng với cậu ấy không có duyên phận, cậu ấy hiện tại như thế nào rồi?”

“Cậu ấy khỏe, đi học ở trường quân đội, sau khi tốt nghiệp được điều vào doanh trại bộ đội. Dù thế nào đi chăng nữa trong nhà cậu ấy cũng có người làm trong quân đội, không lo cái này.”

“Gia đình cậu ấy có người làm ở quân đội?” Trần Dao giống như lần đầu tiên nghe nói.

“Cậu ấy không nói với cô sao?” Ôn Viễn cố gắng nhìn Trần Dao một cái: “Người nhà cậu ấy đều làm trong quân đội, chỉ có một người chú là làm kinh doanh. Ba cậu ấy làm ở căn cứ chính ủy, còn bác cả làm ở tổng tham mưu.” Nhìn nét mặt Trần Dao ngày càng cổ quái, Ôn Viễn vẫn tiếp tục nói: “Cho nên con đường cậu ấy chọn là đúng rồi, khẳng định tiền đồ vô cùng rộng mở.”

Ôn Viễn có thể nhìn thấy vẻ mặt Trần Dao khi nghe cô nói những lời này hết sức cứng ngắc. Cô từng nghĩ nếu như Trần Dao thể hiện một chút lưu luyến thì cô sẽ giao lá thư cho cô ta. Nhưng hiện tại thì không cần thiết nữa rồi.

Trần Dao tái mặt cười cười: “Vậy thay tôi chúc mừng cậu ấy.”

Giọng nói kia chính là không hề tiếc nuối.

Ôn Viễn không muốn ngồi ở chỗ này nữa, cô vội vàng uống hết ly cà phê chuẩn bị kiểm có rồi đi thì điện thoại bỗng nhiên vang lên. Ôn Viễn lấy điện thoại từ trong túi ra, biểu hiện trên mặt bỗng nhiên sáng lên, vội vàng nhấn nút nghe: “Alo.”

Giọng nói trầm thấp vang lên: “Em đang ở đâu?”

“Em đang ở bên ngoài, chuẩn bị về trường.”

“Ở quán cà phê trên đường dành riêng cho người đi bộ?”

Ôn Viễn chợt đứng lên nhìn xung quanh, giọng điệu cũng trở nên vui vẻ: “Anh đã về rồi? Hiện tại đang ở chỗ nào?”

“Em quay người, nhìn về phía trước.”

Ôn Viễn quay người liền nhìn thấy một cái xe quen thuộc, đó là chiếc SUV đã xuất hiện ở trước cổng trường cô. Người ngồi trên xe nhìn xung quanh một chút rồi mở cửa xe ra chuẩn bị bước xuống. Ôn Viễn không muốn để Trần Dao gặp Ôn Hành Chi, vội vàng tạm biệt Trần Dao: “Tôi có người tới đón, tôi đi trước.”

Trần Dao cũng vội vàng đứng lên, nhìn ra ngoài cửa sổ. Ánh mắt chạm đến một người vừa quen thuộc vừa xa lạ, cô ta cứ hồ hồ đứng sững sờ một chỗ.

Ôn Hành Chi.

Thì ra là anh!

31. Chương 31

Ôn Hành Chi tính đi xuống, anh làm việc luôn luôn có chừng mực, nếu là bạn bè của Ôn Viễn anh sẽ không thất lễ. Nhưng khi anh thấy Ôn Viễn chạy ra thì vô tình nhìn thấy người ở trong quán cà phê. Ôn Hành Chi trở về trong xe, thuận tay mở cửa bên tay lái phụt ra.

Ôn Viễn thở hổn hển leo lên xe, Ôn Hành Chi hơi cau mày: “Không có chuyện gì gấp, em chạy làm cái gì?”

Ôn Viễn giật dỗi nhìn anh: “Em muốn mau mau gặp được anh, không được à....”

Lời nói ngon ngọt này đối với Ôn tiên sinh rất có tác dụng, anh cúi đầu, đẩy Ôn Viễn ra, tự tay thắt dây an toàn vào cho cô. Sau đó anh từ từ cho xe chạy vào đường lớn, ánh mắt lơ đãng nhìn về phía quán cà phê một cái, Trần Dao vẫn còn đang đứng ở đó. Chỉ nhìn một cái rất nhanh rồi Ôn Hành Chi liền thu hồi tầm mắt, vừa quan sát đường xá vừa nói: “Từ trường em đến chỗ này ngồi xe cũng mất hai giờ, em chạy đến đây làm cái gì?”

“Đi xin tài trợ.” Ôn Viễn nói: “Không có ai cùng đi với hội trường, nên con gà như em đây phải đi rồi.”

Ôn Hành Chi hiểu ý, cảm thấy có chút buồn cười: “VẬY em đã xin được chưa?”

“Tất nhiên rồi.” Ôn Viễn dương dương tự đắc, mà hoàn toàn quên mất lần này hoàn toàn không có công lao của cô.

“Không tệ....”

Đường hơi đông, đèn đỏ phía trước sáng lên, Ôn Hành Chi từ từ dừng xe, nghiêng đầu nhìn về phía Ôn Viễn. Một tháng không có gặp, mái tóc của cô cũng không có dài ra mà vẫn giống như hồi học trung học, chân tóc phía trên hơi xoăn nhưng đuôi tóc ở cổ thì rất mềm mại, mượt mà. Trời lạnh như này nhìn rất ấm áp. Làn da cũng trắng nõn như đồ sứ tinh tế, đôi mắt sáng, nhu hòa, nhìn rất thoải mái.

“Anh nhìn em xong rồi chứ?” Ôn Viễn bị anh nhìn có chút không được tự nhiên thì gãi gãi đầu thay đổi đề tài: “Anh trở về lúc nào?”

Ngày hôm qua khi gọi điện cho anh thì anh vẫn còn ở London, vậy mà tối hôm nay lại thần kỳ xuất hiện trước mắt cô. Đây có được xem như là....bất ngờ? Ôn Viễn suy nghĩ, mím mím môi, nếu thật sự đây là bất ngờ, vậy tại sao lại có vẻ nghiêm túc như thế.

Ôn Hành Chi dường như bỏ qua câu hỏi phía sau của cô mà nói: “Anh đang suy nghĩ lời em vừa nói.”

Ôn Viễn không hiểu nhìn anh: “Em vừa nói cái gì?”

Thân thể anh khẽ nghiêng về phía cô, hai con mắt cũng mở lớn, sáng rạng ngời, rất xinh đẹp. Ôn Hành Chi đưa tay vịn chặt ghế cô, kéo gần khoảng cách hai người. Ôn Viễn cũng cảm nhận được.

“Em nói muốn mau mau nhìn thấy anh....” Ôn Hành Chi cúi đầu nhìn cô, ánh mắt dường như mang ý cười: “Là ý sao nhỉ?”

“Em.....” Ôn Viễn kinh ngạc nhìn anh, trong đầu chợt có một cảm giác kỳ quái, điều này làm tim cô không khỏi đập nhanh hơn giống như muốn nhảy ra ngoài. Cái này không thể được, Ôn Viễn liếc liếc đôi môi, đang định nói gì đó, thì chợt có âm thanh vang lên. Cô cho là tiếng điện thoại di động, cho đến khi kịp phản ứng thì Ôn tiểu thư mới phát hiện ra là bụng của cô đang kêu.

Cô đói bụng.

Tại sao lại có thể vào lúc này.

Ôn Viễn cực kỳ ảo não, cô không dám nhìn nét mặt của Ôn Hành Chi mà vùi đầu vào cánh tay của anh, cúi đầu than lên một tiếng.

Phản ứng lại của Ôn tiên sinh là bật cười, vừa đúng lúc đèn xanh bật sáng, ở phía sau đã có tiếng còi xe thúc giục, Ôn Hành Chi vỗ vỗ đầu cô.

“Ngồi yên, xe phải chạy rồi.”

Ôn Viễn đỏ mặt, cho đến khi xuống xe cũng không quay mặt nhìn Ôn Hành Chi thêm một cái nào nữa, cho nên không thể nhìn thấy trong mắt anh ẩn chứa một nụ cười.

Nơi đến là một nhà hàng lớn quen thuộc ở quảng trường T.

Ôn Viễn đeo túi đi theo sau Ôn Hành Chi, trong đầu vẫn rất phiền muộn. Cô có một dự cảm, hơn nữa dự cảm kia có lẽ là chính xác tới 99%, biểu hiện vừa nãy của Ôn tiên sinh cùng với cách giáo dục cô trước kia không hề giống nhau, anh rõ ràng là đang chuẩn bị hôn cô đấy. Không khí lúc đó đang vô cùng tốt, đều tại do cô đói bụng không đúng lúc.

Hai người chọn một cái bàn rồi ngồi xuống, người phục vụ tiến tới chào đón. Ôn Hành Chi liếc nhìn thực đơn rồi hỏi Ôn Viễn: “Em muốn ăn cái gì?”

“Đồ ăn cay.” Không ăn đồ ăn cay không thể làm cô thôi muốn đào hố chôn mình.

Ôn Hành Chi liếc mắt nhìn Ôn Viễn, nhìn vẻ mặt buồn bực của cô thì thấy vô cùng sinh động và thú vị. Lòng mày anh hơi nhướn lên, gọi mấy món rồi giao cho người phục vụ.

“Đói như vậy, buổi trưa em đã ăn những gì?”

“Ăn cũng nhiều nhưng buổi chiều rong ruổi ở ngoài đường cũng tiêu hóa hết rồi.” Ôn Viễn có chút uất ức: “Đồ ăn trong căn tin cũng không quá tệ, nhưng lại quá ít, ăn không đủ no.”

Lúc trước Ôn Hành Chi cũng có nghe nói, thức ăn đại học T cũng không quá tệ, nhưng cho dù không tệ thì cũng chỉ là căn tin, lúc trước Ôn Viễn ở nhà đều được bà Thành chăm sóc chu đáo. Hôm nay nghe cô than thở thì anh biết rõ cô vẫn chưa hoàn toàn thích ứng với cuộc sống mới.

Anh mỉm cười: “Như vậy không phải là sẽ gầy đi mấy cân?”

“Cũng không đến nỗi.” Ôn Viễn khẳng định: “Phía sau trường học của em cũng có phố ăn vặt, buổi tối bán tới 12 giờ khuya, đồ ăn bán rất ngon.”

Xuân Hỉ và Chu Nghiêu là khách quen của những quán ấy, ban đầu Ôn Viễn cũng không đi bởi vì từ nhỏ đến lớn cô đều ăn cơm ở nhà, chưa từng ăn những đồ ăn vặt kia, nên lúc Xuân Hỉ cùng Chu Nghiêu rủ đi cùng cô có chút do dự. Tình cờ một lần, bởi vì bận hoạt động về muộn, căn tin đã không còn cơm, Ôn Viễn không thể làm gì hơn là đi ra phía sau trường mua cơm ăn. Mùi vị không tệ, sau này cô cũng thường ghé hơn.

Ôn Hành Chi nhíu mày, lúc đưa đón Ôn Viễn anh cũng đã từng đi qua cái phố kia nên biết nó bán những gì. Đồ ăn quá bóng nhẫy, dầu mỡ bên cạnh cống ngầm, rõ ràng là một quầy hàng không vệ sinh, vậy mà lại có rất nhiều người ghé vào.

“Ăn thành quen?” Ôn Hành Chi nhìn cô hỏi.

Ôn Viễn có chút chột dạ: “Cũng tạm được. Lúc đầu không quen nhưng sau thì ỉn.”

“Sau này không cho đi ăn ở đấy nữa.”

Bị quản lý nhiều năm như vậy, Ôn Viễn sớm có một loại ý thức. Khi anh nói không muốn cô làm một việc gì đó thì chắc chắn sẽ không có cơ hội thay đổi. Một khi Ôn Hành Chi không cho phép, có nghĩa là chuyện này đã không còn khả năng thương lượng. Mặc dù anh không thể lúc nào cũng quản thúc cô nhưng quyền uy vẫn còn, bạn học Ôn Viễn không dám trái lời.

Đồ ăn nhanh chóng được mang lên, Ôn Viễn nhìn thấy đồ ăn mang lên theo ý mình, tuy chỉ có hai phần nhưng cũng làm cho cô thỏa mãn rồi. Bởi vì khẩu vị của Ôn Hành Chi luôn nhẹ, hơn nữa anh cũng không muốn cô ăn nhiều ớt.

Nhìn thấy đĩa ớt nhỏ trước mặt, ánh mắt Ôn Viễn chợt sáng lên.

Cô ngẩng đầu nhìn Ôn Hành Chi, anh đang tập trung lột cua ở trong chén. Thừa dịp anh không để ý, Ôn Viễn gấp một miếng ớt cho vào miệng, trong nháy mắt đầu lưỡi lan ra cảm giác nóng bỏng. Ôn Viễn cố gắng nuốt xuống, cảm giác cay nóng di chuyển đến dạ dày.

Cô hít một hơi, cố tỏ ra bình tĩnh đi tới bên cạnh Ôn Hành Chi, vỗ vỗ bờ vai của anh.

Ôn Hành Chi ngẩng đầu lên nhìn cô, còn chưa kịp nói câu nào, thì đã có cảm giác mềm mại dán lên khóe môi anh. Lúc đầu anh bất ngờ nhưng rất nhanh sau đó anh nhận ra đây là đôi môi của Ôn Viễn. Cô thậm chí còn muốn đem lưỡi tiến vào bên trong, cũng đi kèm lúc này là mùi vị cay nồng thú vị.

Ôn Viễn có chút hài lòng, thật ra nụ hôn của cô vừa rồi chỉ là nghiệp dư, loại trình độ này căn bản chỉ có thể coi là lướt qua, nhưng vì đạt được mục đích thì liền cảm thấy thỏa mãn.

Chỉ là, lúc Ôn Viễn chuẩn bị rời đi thì lại bị Ôn Hành Chi đưa tay ra ôm lấy hông của cô lại, không để cho cô cử động. Ôn Viễn chợt la lên, Ôn Hành Chi thừa dịp mà tiến vào, quần lấy lưỡi của cô, tùy ý hôn mút.

Ôn Viễn thật sự muốn ngắt đi, trong lúc bối rối cô nắm lấy được cổ áo của Ôn Hành Chi đẩy anh ra. Mà Ôn Hành Chi lại không chịu buông, cho đến khi cô thở không nổi mới buông ra, dán môi của mình lên môi cô cọ sát, hơi thở dần dần trở nên bình thường.

Sau khi tỉnh táo lại Ôn Viễn nhận ra mặt mình bị ngeen thành đỏ ửng lên, dạ dày cũng nóng hừng hực, cô bám lấy bờ vai Ôn Hành Chi, ho khan thật lâu mới có thể nói ra trọn vẹn một câu: “Anh lừa em. Anh không phải là không thể ăn cay sao?”

Ôn Hành Chi chau chau mày: “Anh có nói như vậy sao?”

Ôn Viễn cứng họng nhìn anh.

Ôn Hành Chi không nhanh không chậm dạy dỗ cô: “Ôn Viễn, tự mình là thông minh nhưng thực ra là sẽ chịu thiệt thòi đấy.”

Ôn Viễn: “....”

Ôn Hành Chi chiếm được tiện nghi còn làm bộ, cô coi như là được mở mang đầu óc.

Quả nhiên làm cho người ta tức điên rồi.

Trên đường trở về, Ôn Viễn ngồi ghế phụ bên cạnh nhưng không nói một lời nào, Ôn tiên sinh vẫn bày ra bộ dáng bình tĩnh như cũ, chỉ có khóe miệng khẽ nhếch lên biểu lộ cảm xúc lúc này. Đột nhiên, Ôn Viễn xoay người lại, Ôn Hành Chi bị hành động của cô hấp dẫn sự chú ý: “Sao vậy?”

Ôn Viễn mím miệng: “Anh lái xe qua cổng trường rồi.”

“Anh biết.”

“Vậy tại sao anh còn không dừng xe?” Ôn Viễn tức giận trừng mắt nhìn anh.

“Không phải em nói mỗi ngày trường đều cắt xén nước của sinh viên sao, bây giờ về thì làm sao mà tắm được?”

Ôn Viễn suy nghĩ, nữ sinh đại học T đều lên án nhà tắm công cộng, 6 giờ mỗi ngày mới tan lớp mà 7 giờ đã hết nước, cho nên sau khi học xong thì phải vội vã trở lại ký túc xá rồi chạy tới nhà tắm. Ôn Viễn trước giờ tắm ở nhà đâu có nghĩ đến trường sẽ phải vội vàng như thế. Bình thường chỉ mới dội qua một lần đã hết nước, tóc còn chưa kịp gội. Ôn Viễn từng trải qua chuyện này, oán trách qua điện thoại cùng với anh, không nghĩ rằng anh còn nhớ.

Cô ngồi yên lâu bầu: “Vậy bây giờ phải đi đâu?”

“Gần đây anh có một căn hộ, đi qua quảng trường kia là tới.”

Ôn Viễn nghe câu này không khỏi ngẩn người, căn hộ của anh? Phản ứng đầu tiên chính là thốt lên một câu như này: “Em sẽ không qua đêm ở đó đâu.”

Cô vô cùng chột dạ.

Ôn Hành Chi rõ ràng lười đáp lại lời nói của cô, trực tiếp lái xe vào trong bãi xe, dẫn cô đi lên lầu.

Ở thành phố T, Ôn Hành Chi có ba căn hộ. Lần trước mang Ôn Viễn tới căn hộ kia cũng là căn anh thường ở, hai căn còn lại thì để đó không dùng, bởi vì diện tích quá lớn, một người ở thì quá phí phạm. Căn hộ này mấy ngày trước cũng mới có người đến dọn dẹp, từ đây đi đến đại học T cũng thuận tiện. Đây cũng là căn hộ lớn nhất trong ba căn, dường như Ôn Hành Chi cũng chưa ở nơi này bao giờ.

Ôn Viễn đứng ở cửa lớn, quan sát sàn nhà rộng lớn sáng bóng mà không dám tiến vào. Ôn Hành Chi lấy một đôi dép từ trong tủ giày ra, đợi cô thay xong rồi dẫn cô vào nhà.

Ôn Viễn đeo túi sách, đứng ở phòng khách ngây ngốc nhìn ngó mọi nơi. Cô biết Ôn Hành Chi có tiền, nhưng cũng không biết anh nhiều tiền đến mức nào. Thành phố T đại khái có thể xem là thành phố tắc đất tắc vàng, cho nên chỉ có thể xây chung cư lấy chiều cao bù lại, muốn có được chiều ngang thì phải trông cậy vào nhân dân tệ thôi. Mà khu này chỉ cách đại học T có một quảng trường thì giá của nó là bao nhiêu chứ? Nói không chừng là năm đơn vị đó. Một căn nhà hơn hai trăm mét vuông, là bao nhiêu tiền?

Ôn Viễn che mặt không dám nghĩ.

“Em đứng ở đây làm cái gì vậy?” Một giây tiếp theo đã nghe thấy giọng nói Ôn Hành Chi: “Để túi xách xuống, phòng tắm là phòng thứ nhất ở bên trái.”

Ôn Viễn lặng lẽ đi vào phòng tắm, cô liếc mắt nhìn, rồi đi ra ngoài: “Có thể thay đổi phòng tắm khác được không?”

Cô nhìn Ôn Hành Chi đang pha trà: “Sao vậy?”

“Cảm thấy không được thoải mái.”

Nhà họ Ôn là nhà cũ, nên Ôn Viễn cũng đã quen, khi gặp hoàn cảnh mới mẻ như này thì sẽ cảm thấy không được thoải mái.

Ôn Hành Chi không lên tiếng, chậm rãi làm xong công việc đang làm, rồi để ấm tử sa xuống, gõ đầu cô một cái: “Đi theo anh.”

Ôn Hành Chi dẫn cô đến phòng tắm: “Cái này là chốt mở nước nóng giống với ở nhà, em qua đây, vặn thử một lần xem.” Ôn Viễn đưa tay ấn xuống một cái, quả nhiên có nước nóng chảy xuống. Ôn Hành Chi đóng chốt lại, thuận tay với lấy một cái khăn lông để dọc trên thành bồn tắm: “Đồ dùng đều để trong ngăn kéo, lát nữa em dùng thì tự lấy đi.”

Rồi sau đó anh dẫn cô đi qua phòng ngủ.

Kéo cánh tủ treo quần áo, Ôn Viễn nhìn thấy hai ba bộ đồ ngủ nữ giống với những bộ cô vẫn mặc ở nhà, từng bị anh nhìn thấy một lần. Còn có ba áo tắm, đều là những kiểu dáng cô hay mặc, anh đều chuẩn bị theo phong cách của cô.

Ôn Viễn tròn tròn hai mắt nhìn: “Những thứ này đều là anh mua?”

Ôn Hành Chi lấy ra một cái áo tắm: “Là thư ký chuẩn bị, không biết có vừa với em không.” Nói xong anh đi qua ôm lấy eo nhỏ của cô: “Không mập cũng không ốm, lát nữa em thử đi, nếu không thích có thể đổi lại.”

Một người đàn ông như anh mà đi mua những thứ này có phải rất kỳ cục?

Nhìn tất cả những thứ này, Ôn Viễn có chút ghen ngào, cô mở to mắt nhìn anh một cái, bỗng nhiên đưa tay ra ôm lấy hông, chui vào trong ngực anh.

Ôn Hành Chi ngừng lại một lát, nói cho cùng thì cô cũng có chút nhạy cảm, trong đầu cũng sẽ nghĩ đến một số chuyện không ngờ tới, cũng bị một số chuyện anh làm khiến cho rung động. Ôn Hành Chi ôm hông cô: “Ôn Viễn, nói cho anh biết đã xảy ra chuyện gì?”

“Không có gì.” Cô nói: “Em muốn xem đây là nhà, nhưng lại cảm thấy mình không thích hợp, cho nên có cảm giác là lạ.”

Ôn Hành Chi có chút bất đắc dĩ, nếu biết cô có ý nghĩ xa cách như vậy, anh đã không mang cô tới đây.

“Được rồi.” Anh nói: “Nếu như em không muốn ở chỗ này, anh sẽ đưa em trở về.”

“Không cần.” Người ở trong ngực anh lắc đầu một cái: “Từ từ, em sẽ cố quen. Dù sao vẫn còn nhiều thời gian.”

Anh làm nhiều như vậy không phải bởi vì muốn cô xem đây như nhà sao? Cô không thể phụ lòng anh.

Ôn Viễn ngẩng đầu lên, đôi mắt rạng rỡ nhìn anh.

Ôn Hành Chi nhìn cô một hồi lâu rồi vô vô khuôn mặt cô coi như đồng ý.

32. Chương 32

Một đêm này Ôn Viễn ngủ cực kỳ ngon. Nếu như không phải thứ hai cô còn có lớp học, cô nghĩ thật đúng là không dậy nổi.

Mười giờ Ôn Hành Chi có một cuộc họp, thời gian rộng rãi nên anh lái xe đưa cô về trường. Khoảng thời gian này cổng trường có không ít người, phần lớn là những người đang mua đồ ăn sáng. Ôn Viễn nói Ôn Hành Chi dừng xe cách cổng trường 200m.

Ôn Hành Chi cũng không nói gì, anh đợi đến lúc cô xuống xe mới gọi cô lại: “11 ngày được nghỉ, em có kế hoạch gì chưa?”

Ôn Viễn nghiêng nghiêng đầu: “Ôn tiên sinh, cái này là anh đang hẹn em?” Nói xong thì cô đã bật cười.

Ôn Hành Chi liếc nhìn cô một cái nói: “Nếu như không về thành phố B thì sẽ có thời gian rảnh, muốn dẫn em đi một nơi.”

Ôn Viễn bĩu môi, đây không phải là anh cố ý ư, biết rõ anh nói như thế là khẳng định mình hãy đi cùng anh.

“Em không về.” Cô cúi đầu nhìn mũi giày: “Dù sao cũng không có ai nhớ tới em.”

Ôn Hành Chi mỉm cười, đưa bữa sáng đã chuẩn bị cho cô, thúc giục: “Được rồi, anh biết rồi. Đi vào trường đi kéo lại trễ giờ học.”

Tiết đầu tiên là tiền tệ ngân hàng, trong khoa có “Thầy giáo tứ đại danh bổ” một trong những thầy giáo giỏi nhất của khoa, dĩ nhiên là cô không thể tới trễ.

Ôn Viễn đáp một tiếng, nhìn xe của anh rời đi mới xoay người đi về phía cổng trường.

Thời tiết của thành phố T hôm nay cũng không tệ, mặt trời chiếu rọi khắp nơi. Tâm tình Ôn Viễn chưa bao giờ tốt như lúc này. Cô đang cầm bánh treo rán bước vào tòa nhà chuẩn bị có tiết học học thì nhìn thấy Từ Tiểu Hà vội vã chạy về phía tòa nhà.

Ôn Viễn cảm thấy kỳ lạ, lên tiếng gọi cô: “Từ Tiểu Hà.”

Từ Tiểu Hà bị giật mình, hai con mắt tròn to nhìn về phía cô. Ôn Viễn chạy chậm tới trước mặt cô: “Cậu mới ở bên ngoài trở về hả?”

Cô ấy là người đầu tiên của lớp đi xe buýt trường học tới trường, đương nhiên chỉ có khả năng vừa trở về từ bên ngoài.

Từ Tiểu Hà nhìn cô có chút tránh né, vừa cúi đầu vừa mở ví lấy tiền mua đồ ăn sáng vừa nói: “Có chút việc, cho nên....”

Lạch cạch một tiếng, có một card kim loại rơi xuống đất. Từ Tiểu Hà vội vàng cúi người xuống nhặt, thì đã có một bàn tay nhặt lên trước.

Ôn Viễn vốn muốn trả lại cho Từ Tiểu Hà, nhưng dòng chữ ở phía trên đã thu hút ánh mắt của cô. Là khách sạn hôm qua Trần Dao đã chỉ cho cô khi uống cà phê.

Ôn Viễn mở to hai mắt nhìn cô ấy, Từ Tiểu Hà giống như vừa làm việc gì đó trái với lương tâm, hốt hoảng giật lại đồ, đồ ăn sáng cũng không thèm mua mà trực tiếp đi vào tòa nhà.

Ôn Viễn ngăn người ra rồi cũng đi theo vào.

Ở trong phòng học Lưu Xuân Hỉ cùng Chu Nghiêu đã giúp cô giữ chỗ ngồi tốt, Ôn Viễn ngồi xuống thì nhìn thấy Từ Tiểu Hà đang che mặt ngồi ở hàng cuối cùng.

Thật ra thì hai người cũng không có nhìn vào mắt nhau quá lâu, nhưng Ôn Viễn lại có thể thấy rõ quãng thâm trên mắt Từ Tiểu Hà. Thành phố B cách thành phố T gần như vậy vốn nghĩ rằng cô ấy về thăm nhà ngày chủ nhật, nhưng bây giờ xem ra không phải là như vậy.

Cô vỗ vỗ Chu Nghiêu cùng Xuân Hỉ đang giành nhau túi sủi cảo tôm cô mang tới: “Trưởng phòng, có phải chủ nhật nào Tiểu Hà cũng không ở ký túc xá đúng không?”

Bởi vì ở hội liên kết, Ôn Viễn phải đi tham gia hoạt động khá nhiều cho nên cô không để ý tới Từ Tiểu Hà.

Xuân Hỉ suy nghĩ một chút: “Hình như là mới bắt đầu từ tuần trước, Từ Tiểu Hà không có ngủ ở ký túc xá. Có thể là về nhà hoặc là giống cậu có người quen ở thành phố T.”

Ôn Viễn bối rối, tối hôm qua cô gửi tin nhắn cho Xuân Hỉ nói giúp cô giữ chỗ. Xuân Hỉ hỏi cô đang ở đâu thì cô nói dối là đang ở nhà họ hàng.

Không đúng. Ôn Viễn nhìn về phía xa, nhưng cũng không thể nói là cô ấy nói dối.

“Tớ nghĩ không phải.” Chu Nghiêu nhanh chóng đem miếng sủi cảo cho vào trong miệng, nói chuyện không rõ ràng: “Nếu đúng như lời cậu nói, vậy thì cũng phải giống như Viễn Viễn trở về với bộ mặt hờn hờ chứ, nhưng cậu xem bộ dạng Từ Tiểu Hà, giống như vậy sao?”

“Nói cũng đúng.” Xuân Hỉ gật đầu một cái.

Ôn Viễn nhìn hai người một cái, đúng lúc đó chuông vào học vang lên, cô mới chậm rãi thu hồi suy nghĩ, chuẩn bị học.

Hai người này cũng không giúp được gì, cuối cùng người nhịn không được lại là Từ Tiểu Hà.

Buổi học chiều vừa mới kết thúc, Từ Tiểu Hà kéo Ôn Viễn đến phía sau trung tâm hoạt động ngoại khóa, nơi được những hàng cổ thụ to lớn che khuất, nơi này có vẻ khá kín đáo.

Ôn Viễn bật cười: “Tiểu Hà, rốt cuộc cậu muốn nói gì với mình?”

Sắc mặt Từ Tiểu Hà trở nên hồng hồng: “Tớ muốn nhờ cậu một việc.”

“Chuyện gì?”

“Tớ...tớ muốn nhờ cậu giữ bí mật, không nói chuyện hôm nay ra.”

“Ngày hôm nay?” Ôn Viễn có chút mơ màng nhìn Từ Tiểu Hà: “Ngày hôm nay đã xảy ra chuyện gì?”

“Chính là cái card.” Từ Tiểu Hà cho là cô đang giả vờ không hiểu: “Cậu cũng đoán được tớ làm thêm ở chỗ nào.”

Thật ra thì Ôn Viễn không có nghĩ nhiều như thế.

“Thật ra cũng không phải giấu giếm, cậu kiếm tiền để phụ giúp gia đình, như vậy là tốt.” Ôn Viễn vỗ vỗ bả vai cô ấy nở một nụ cười ngọt ngào: “Cậu thật là nhanh nhạy nha, tớ cũng muốn đi làm thêm nhưng vẫn chưa biết được là nên làm cái gì.”

Từ Tiểu Hà có chút không thể tin được nhìn cô: “Cậu không đùa chứ?”

Theo như cô ta nhớ, Ôn Viễn dùng điện thoại xin cũng là người đầu tiên dùng laptop ở ký túc xá, như vậy thì kinh tế trong nhà cũng đâu phải là khó khăn, cần gì phải đi làm thêm để kiếm tiền sinh hoạt.

Ôn Viễn có điều khó nói ở trong lòng.

Kể từ khi ồn ào với gia đình, tiền của Kiều Vũ Phân đưa cho cô dù chỉ một đồng cũng làm cho cô cảm thấy khó chịu. Tiền học phí học là do gia đình đóng, Ôn Viễn cũng không có cách thay đổi, còn những thứ như sinh hoạt phí cô muốn tự tay mình kiếm ra. Kiếm được chút nào hay chút ấy, như vậy sẽ không cần phụ thuộc gia đình.

Trải qua buổi tối ngày hôm qua, Ôn Viễn biết Ôn Hành Chi có nhiều tiền. Nhưng cô chưa từng nghĩ sẽ dùng tiền của anh.

Cho nên Ôn Viễn cười cười: “Dĩ nhiên là không phải rồi....., nếu cậu có việc tốt thì giới thiệu cho tớ với, chúng ta là đồng hương đấy.”

Bị sự chân thành của Ôn Viễn lay động, Từ Tiểu Hà rút cuộc cũng cảm thấy thoải mái, cô chủ động kéo lấy tay Ôn Viễn: “Như vậy đi, cuối tuần sau khách sạn chỗ tớ làm thêm có việc, cũng đúng là 11 ngày được nghỉ, chúng ta mỗi người sẽ làm một nơi, chỗ đó chiêu đãi khách nên sẽ được trả tiền rất khá, cậu có đi không?”

Nhớ tới khách sạn kia, Ôn Viễn có chút do dự bởi vì đã từng có kỷ niệm không vui ở đó. Nhưng lại nhìn thấy ánh mắt mong đợi của Từ Tiểu Hà làm cho Ôn Viễn không khỏi dao động: “11 ngày này tớ còn có việc, nếu không thì cuối tuần này tớ đi với cậu. Đồng ý không?”

“Dĩ nhiên là được rồi.” Từ Tiểu Hà có chút kích động, khuôn mặt trở nên đỏ hơn: “Xong việc cũng phải mười một mười hai giờ khuya cậu có thể làm không?”

Ôn Viễn gật đầu, cười ngọt ngào: “Hai chúng ta thì tất nhiên là được chứ sao.”

Trải qua chuyện này mối quan hệ của Từ Tiểu Hà cùng với Ôn Viễn trở nên thân thiết hơn một chút. Cũng dần dần trở nên hòa nhập hơn vào phòng ký túc xá của bốn người, lúc trước mỗi lần Xuân Hỉ, Chu Nghiêu cùng với Ôn Viễn đi ra ngoài ăn thì Từ Tiểu Hà luôn tìm cách từ chối. Nhưng sau này thì thỉnh thoảng cô ấy cũng đi cùng ba người ăn một bữa ngon.

Từ Tiểu Hà sống ở nội thành thành phố B. Thành phố lớn có cái tốt của nó nhưng cũng có những mặt tiêu cực ví dụ như giá nhà. Cha mẹ Từ Tiểu Hà đều là những người bình thường, mẹ làm nhân viên tạm thời của công ty điện tử, làm đóng gói hàng hóa, công việc mỗi ngày đều rất nặng nhọc nhưng lương thì cũng không được bao nhiêu. Còn cha cô ấy thì là một nhân viên công vụ chính thức, làm việc ở tòa án Thanh Thủy nhưng tiền lương cũng không cao. Năm ngoái mới đi vay tiền mua được căn hộ 80 mét vuông, mặc dù cách trung tâm khá xa nhưng giá cũng hơn 1 triệu.

Cha mẹ trả khoản nợ này cũng đã rất vất vả rồi cho nên Từ Tiểu Hà không thể làm tăng thêm gánh nặng, cô vừa đi học vừa bắt đầu đi làm thêm kiếm tiền sinh hoạt. Ôn Viễn rất thích thái độ sống đó của cô ấy, bởi vì cô vẫn luôn mong mình trong bộ dạng độc lập, tự cố gắng.

Nhưng Xuân Hỉ cũng không thể hiểu rõ được Từ Tiểu Hà bởi vì cô sống rất xa cách. Trong trường, giữa bạn học vẫn xảy ra chuyện mượn đồ, mượn phiếu ăn cơm của nhau, cũng như mượn tiền nhau vài đồng thì có thể cười một cái rồi cho qua. Từ Tiểu Hà lại không phải là một người như thế, cô ấy không muốn thiếu nợ tình cảm của ai, nên dù mượn mấy đồng cũng nhất định phải trả. Điều này làm cho người có thói quen tiêu tiền như nước vào các hàng quán ăn vặt là Xuân Hỉ cảm thấy có chút không quen.

Ôn Viễn thì biết đây là thói quen của một số người, ai cũng không thể trách ai. Cô không biết làm gì hơn đành vỗ vỗ vai an ủi Xuân Hỉ.

Chớp mắt đã đến thứ bảy.

Hai người làm ca đêm, cho nên hơn sáu giờ chiều, Ôn Viễn cùng với Từ Tiểu Hà chen chúc lên xe buýt đi tới khách sạn.

Xe buýt luôn luôn đông đúc, Ôn Viễn bị chen ép đến mức không thở nổi, cố gắng tìm một chỗ đứng. Năm chặt lấy tay vịn thì nghe thấy điện thoại trong túi reo lên.

Điện thoại báo cuộc gọi tới, là Ôn Hành Chi.

Ôn Viễn nhếch khóe miệng, ấn nút nghe: “Alo.”

Nghe được tiếng trả lời của cô, đầu dây bên kia hơi dừng một chút rồi mới nói: “Sao lại ồn ào như vậy? Em đang ở chỗ nào vậy?”

“Đang ở trên xe buýt, đông người quá.”

“Vậy em xuống xe đi, chờ anh chạy qua.”

Anh muốn tới đây? Tiếng chuông báo động vang lên từng hồi trong đầu Ôn Viễn, cô nghĩ cách từ chối: “Không cần đâu, em đi cùng với bạn học, anh cứ làm việc của mình đi, em cúp máy đây.”

Tay chân luống cuống cúp điện thoại, Ôn Viễn có chút chột dạ.

Bên này, Ôn Hành Chi nhìn điện thoại trong tay, khóe môi không nhin được mà nhếch lên.

Có rất ít người dám cúp điện thoại của anh, từ nhỏ anh đã là người rất nghiêm túc, rất có uy tín với bạn học, cho tới bây giờ cũng không có ai dám chọc giận anh.

Đây là lần đầu tiên Ôn Hành Chi cảm thấy mình bị người khác ghét bỏ như thế. Anh không khỏi cảm thấy có chút mới mẻ, lại có chút buồn cười.

Gấp điện thoại di động xuống thì điện thoại nội bộ reo lên: “Ôn tiên sinh, tổng giám đốc Thành Quang có hẹn ngài dự tiệc tối nay, ngài có đi hay không?”

Thành Quang là một công ty bất động sản lớn ở thành phố T, ba tháng trước mới vừa mượn vốn của GP mua một mảnh đất ở trung tâm thành phố, chuẩn bị xây dựng một chung cư hạng sang. Khách hàng của họ là những người có tiền, cho nên bản kế hoạch được chuẩn bị một cách vô cùng kỹ lưỡng.

Tổng giám đốc Thành Quang là một người vô cùng quyết đoán, Ôn Hành Chi rất vui vẻ khi hợp tác với ông ta. Hơn nữa tổng giám đốc Thành Quang cũng cực kỳ phóng khoáng, ở lần giao dịch đầu tiên đã cam kết cho tổng giám đốc Ôn của GP một căn hộ 250 mét vuông, giá trên thị trường ít nhất cũng phải hơn hai trăm vạn.

Đối với ý tốt này thì Ôn Hành Chi chỉ cười rồi từ chối. Đứng ở lập trường kinh doanh mà nói, chuyện công có giao tình với nhau cũng tốt nhưng cái gì cũng có mức độ của nó.

Bối cảnh gia đình của Ôn Hành Chi trong mắt tổng giám đốc kia không phải là bí mật, thế hệ trước của nhà họ Ôn ở trong quân đội cũng là người có ảnh hưởng lớn. Cho dù Ôn Hành Chi không có ở thành phố B nhưng cũng không có mấy người không biết đến anh. Những người trẻ ở nhà họ Ôn, ví dụ như Ôn Hành Lễ tuy tuổi còn trẻ nhưng cũng đang giữ một vị trí quan trọng. Ôn Hành Chi thì khỏi nói, tuy không theo con đường chính trị, đi làm thương nhân nhưng ai có thể khẳng định sau lưng anh không có mối quan hệ.

Đại trượng phu không thể một ngày không có quyền thế, còn tiểu trượng phu thì không thể một ngày không có tiền. Giống như Ôn Hành Chi vừa có tiền vừa có quyền, dĩ nhiên trở thành đối tượng để các tổng giám đốc khác nịnh bợ.

Trời sinh Ôn Hành Chi đã không thích điều này, bởi vì càng nịnh bợ càng ân cần thì càng làm cho anh cảm thấy mệt mỏi, nhưng anh vẫn phải nể mặt mũi họ.

Anh xoa xoa mi tâm nói: “Biết rồi, tôi sẽ xuống ngay.”

Khoảng thời gian này vì Ôn Viễn mà Ôn Hành Chi ít dùng tài xế, thường tự mình lái xe. Tài xế tới thấy anh đang định chào hỏi nhưng nhìn thấy sắc mặt anh không được tốt lắm nên không nhiều lời, trực tiếp lên xe lái đến cửa quán rượu.

“Ai da, Hành Chi đã tới rồi?”

So ra thì Triệu Tấn Tập lớn hơn Ôn Hành Chi hai mươi mấy tuổi nên gọi như vậy cũng không có gì không được. Ôn Hành Chi cười nhạt, vươn tay ra nắm chặt lấy tay tổng giám đốc Triệu.

“Chú cũng đến sớm vậy à, tổng giám đốc Trần cũng mới báo là chưa tới kịp, chúng ta đợi một chút đi.”

“Không có gì, Hành Chi là văn bồi nên phải tới sớm.”

Triệu Tấn Tập nghe thấy thế cười ha hả: “Vậy thì tốt, bên kia có hai người, tôi giới thiệu trước cho chú.”

Triệu Tấn Tập dẫn Ôn Hành Chi bước vào tiền sảnh của quán rượu, thấy có hai người trẻ tuổi đứng lên.

Triệu Tấn Tập chỉ vào người đàn ông trẻ tuổi nói: “Đây là cháu của vợ tôi, mấy năm nay tới thành phố T phát triển sự nghiệp, cũng làm trong ngành bất động sản, về sau tất nhiên không thể tránh khỏi có quan hệ với ngân hàng của chú.”

Ôn Hành Chi khẽ vuốt cằm, coi như là chào hỏi.

Ông ta lại chỉ vào người bên cạnh: “Đây là bạn của nó, là sinh viên trường điện ảnh thành phố T, trẻ tuổi, xinh đẹp, tiền đồ sau này rất rộng mở. Cháu tên là gì?”

Người con gái ăn mặc thanh tú chỉ cười một cái rồi lên tiếng: “Cháu tên là Trần Dao, chú Triệu gọi cháu là Dao Dao được rồi.”

“Được.” Triệu Tấn Tập cười híp mắt lại, tiến lên nói nhỏ bên tai Ôn Hành Chi: “Con bé này không tệ chứ? Nghe nói là con cá ngon đó.”

Ôn Hành Chi khẽ cau mày theo bản năng rồi khôi phục lại bình thường rất nhanh. Đôi mắt thâm thúy sắc sảo nhìn chằm chằm Trần Dao một cái, cho đến khi cô ta cảm thấy hơi khó chịu mới dời ánh mắt đi, nói với Triệu Tấn Tập: “Chú đã tốn công rồi.”

Lăn lộn trong giới thương trường, đàn ông quan hệ với đàn ông cũng không phải là chuyện gì kỳ lạ chứ nói chi là quan hệ với diễn viên, nghệ sĩ. Bao nhiêu đại gia có tiền đều lấy một minh tinh nổi tiếng về nhà để tăng thể diện. Đối với những người đàn ông này thì Ôn Hành Chi chỉ đi theo bọn họ bàn chuyện làm ăn, kiếm tiền từ bọn họ, chuyện sâu xa hơn một chút nữa nhất định anh sẽ không bàn tới. Bởi vì anh thật sự không thể hiểu nổi cái chuyện sẵn sàng đem danh dự của mình phơi bày trên tít ở trang đầu của những tờ báo lá cải là như thế nào.

Triệu Tấn Tập nghe thấy lời nói của Ôn Hành Chi thì cho rằng anh ngần ngại thừa nhận liền cười ha hả nói: “Đi, chúng ta đi lên lầu trước.”

Ôn Hành Chi gật đầu, bước đi song song cùng với Triệu Tấn Tập lên trên. Trần Dao lặng lẽ ngẩng đầu nhìn theo bóng lưng Ôn Hành Chi một cái, năm ngón tay nắm chặt vào lòng bàn tay.

Khi Ôn Viễn cùng với Từ Tiểu Hà đến quán rượu cũng là 7 giờ 15.

Bước vào cửa của quán rượu thì có một luồng gió lạnh thổi tới, Ôn Viễn không kiềm chế được mà hắt xì một cái. Từ Tiểu Hà lo lắng nhìn cô một cái: “Cậu không sao chứ?”

Ôn Viễn xoa xoa lỗ mũi, lắc đầu: “Không có việc gì, không có việc gì đâu.” Thời tiết hiện tại trở lạnh vẫn nên mặc thêm chút quần áo.

Từ Tiểu Hà cười cười: “Vậy thì đi nhanh lên thôi.”

Từ Tiểu Hà dẫn cô đi tìm quản lý, quản lý là người phụ nữ chỉ hơn ba mươi tuổi, bộ dáng có vẻ hung dữ, nói chuyện cũng không hề khách sáo: “Tôi đã nói với cô như thế nào, đúng bảy giờ phải có mặt, nhìn cô xem, cô tới trễ 15 phút. Mọi người đều giống như cô thì khách sạn của chúng ta có còn làm ăn được nữa hay không?”

Từ Tiểu Hà lạnh run người cúi đầu: “Lần sau chúng tôi nhất định sẽ để ý.”

Thấy hai người có thành ý nhận lỗi, quản lý cũng thay đổi thái độ: “Đi đi, thay đồng phục đi, Từ Tiểu Hà tới nay cô lên lầu năm, còn cô.....” Quản lý liếc nhìn Ôn Viễn có chút không nhẫn nại, nói: “Cô ở dưới lầu một đón khách, đi làm việc đi.”

Từ Tiểu Hà vội vàng gật đầu, kéo Ôn Viễn tới phòng thay đồ.

Ôn Viễn có chút tức giận: “Sao cậu không nói là đường bị kẹt nên chúng ta mới tới muộn?”

Từ Tiểu Hà vừa cởi nút áo vừa giải thích với cô: “Lúc này nếu như chúng ta càng giải thích thì cô ta càng có lý do tìm người tới giáo huấn chúng ta, chỉ còn cách mềm mỏng là có tác dụng.”

Ôn Viễn cúi người lắc đầu, xem ra cô vẫn còn quá ngây thơ, không có kinh nghiệm xã hội.

Từ Tiểu Hà nhìn cô cười cười, lấy một bộ đồng phục trong tủ của mình ra đưa cho Ôn Viễn: “Vóc dáng chúng ta cũng không khác nhau nhiều lắm, cậu mặc của tớ đi.”

Ôn Viễn cảm ơn rồi nhận lấy, cũng bắt đầu thay quần áo.

“Ôn Viễn, cậu cũng thật may mắn, đại sảnh lầu một là nơi rất nhàn nhã, không giống tớ, lên lầu năm, có thể đi xuống được hay không là cả một vấn đề.”

Ôn Viễn bị dọa sợ đến mức ngừng cả thay quần áo: “Sao vậy, xảy ra chuyện gì?”

Từ Tiểu Hà bật cười: “Cũng không có khoa trương như vậy đâu.... Chính là có thể phải uống rượu, uống một chút sẽ nhức đầu, phải ngủ một lúc mới có thể tỉnh táo như cũ. Nhưng khách ở đây, nhất là những người có tiền rất thích để người khác uống rượu mua vui, đến lúc đó nhất định là không thể thoát.” Cô thở dài một hơi, vỗ vỗ vai Ôn Viễn: “Cho nên mới nói là cậu may mắn.”

Ôn Viễn hết sức đồng ý: “Nhưng lúc đó thì cậu phải làm sao đây?”

“Tùy thời điểm mà hành động, dù sao tớ cũng chưa gặp trường hợp như vậy.”

Từ Tiểu Hà nói một cách không chắc chắn, Ôn Viễn nhìn cô không biết làm thế nào, trong lòng có chút thấp thỏm.

Nhìn bên ngoài quán rượu đồ một dàn xe đắt tiền thì biết tối nay lầu năm đã được bao kín chỗ. Ôn Viễn thay đồng phục đứng ở lầu một làm nhân viên tiếp tân. Mà trong một căn phòng bao ở trên tầng năm, Ôn Hành Chi ngồi một bên bàn lười biếng, lạnh nhạt cùng nhóm người xung quanh ăn uống linh đình. Những người ngồi với Ôn Hành Chi đều lớn hơn anh khoảng mười tuổi, anh chỉ là một tiểu bối, nên phải tỏ ra nhàn nhã không bị ràng buộc.

Trần Dao ngồi cách một cái bàn nhìn anh, đáy lòng có chút khẩn trương kích động.

Cô ta biết gia cảnh của Ôn Hành Chi, nhưng lại không nghĩ anh là người kín kẽ trầm ổn như vậy, thái độ thì kiêu kỳ, những thứ không phải tâm ý của anh anh tuyệt đối không hề để vào mắt. Người đàn ông này chính là bí mật, lại làm cho cô ta thật sự si mê. Cô ta khó có thể phán đoán được đây là chuyện tốt hay xấu nhưng trực giác của phụ nữ cho cô ta biết giờ phút này cô ta chỉ muốn phóng túng bản thân mình.

“Rốt cuộc tuổi trẻ vẫn là tốt, các người xem, kể từ khi Dao Dao đi vào, con mắt chỉ để ý mỗi Hành Chi.”

Triệu Tấn Tập trêu ghẹo hai người.

Trần Dao đầu tiên là kinh ngạc, sau đó mới xấu hổ cười một tiếng: “Chú Triệu, chú đừng chọc cháu.”

“Tại sao lại là chọc?” Triệu Tấn Tập chỉ vào Ôn Hành Chi: “Hành Chi, chú xem Dao Dao một chút, nếu cảm thấy ưng có thể mang cô ấy đi.”

Vòng qua vòng lại, chỉ cần có tiền trong tay, cho dù anh có đem tay vươn ra ngoài vũ trụ cũng không ai thèm quản anh. Một tổng giám đốc ngân hàng dẫn theo một ngôi sao mới, nói trắng ra là dùng tiền đưa cô ta đi lên.

Về phần thù lao là cái gì.....

Ôn Hành Chi cảm giác mình không cần phải nghĩ nhiều nữa.

Anh hơi cau mày, sau đó lại mỉm cười, cả người tản ra vẻ ôn hòa, hơn nữa nói chuyện rất dễ chịu: “Cảm ơn Triệu tổng đã cân nhắc tôi, một người tuyệt vời như vậy, tôi sợ là mình không kham nổi trọng trách này.”

Anh nhìn Trần Dao một cái, mặc dù đôi mắt mang ý cười nhưng lại không hề có nửa điểm tình cảm. Trần Dao không lý giải được mà run lên một cái, những người khác lại nghe được ẩn ý trong lời nói của Ôn Hành Chi, nhất thời lúng túng im lặng. Không khí yên lặng trong nháy mắt bị một loạt tiếng huyền não bên ngoài truyền đến.

Phục vụ đẩy cửa đi vào hướng đến các khách quý đang ngồi, cười cười nói: “Khách ở phòng đối diện uống hơi nhiều nên có chút ồn ào. Vô cùng xin lỗi vì đã làm phiền đến các vị.”

Triệu Tấn Tập khoát khoát tay, không thèm để ý. Ông ta nhìn về phía Ôn Hành Chi giờ giờ ly rượu: “Chỉ đùa một chút thôi, chú xem chú nghiêm túc cái gì, uống rượu thôi.”

Ôn Hành Chi bưng ly rượu lên nhẹ nhàng cùng với ông ta một cái, để ly xuống lướt tầm mắt về phía người phục vụ đang đóng cửa, anh chợt nhìn thấy phía sau cô ta là một bóng dáng nhỏ nhắn quen thuộc đang vội vã chạy tới.

Ôn Hành Chi cảm thấy giật mình. Đang định đứng lên thì nghe thấy Trần Dao mở miệng nói chuyện.

Cô ta bưng ly rượu lên cười duyên nhìn anh: “Thật ra thì tôi muốn nói lời cảm ơn với Ôn tiên sinh, nếu như không có anh ấy thì cũng không có tôi ngày hôm nay.”

Triệu Tấn Tập tròn tròn hai mắt: “Ồ, chuyện gì xảy ra vậy?”

Trần Dao then thùng nhìn Ôn Hành Chi một cái nói: “Hồi trước lúc tôi tới thành phố T tham gia cuộc thi vào học viện điện ảnh, tôi bị mất giấy tờ nhưng nhờ Ôn tiên sinh giúp đỡ nên vẫn có thể thi, nếu không thì có lẽ ngay cả trường thi tôi cũng không vào được.”

Những người xung quanh cũng cười ha hả: “Ly rượu này Hành Chi nhất định phải uống rồi.”

Ôn Hành Chi nhìn Trần Dao một lúc lâu, chợt cười: “Chuyện nhỏ, không đáng nhắc đến. Tôi uống ly rượu này, xem như cô đã trả xong ân tình.”

Nói xong anh lấy ly rượu trong tay cô ta, uống cạn một hơi.

Nhận được điện thoại của Từ Tiểu Hà là lúc Ôn Viễn đang ngủ gà ngủ gật dưới đại sảnh.

Cô rất ít khi thức khuya như thế, đồng hồ sinh học đã thành thói quen, đến đúng giờ thì liền buồn ngủ. Quản lý đã nhìn cô mấy lần rồi, Ôn Viễn không thể không tỉnh táo lại.

Mới vừa đứng thẳng người đã thấy điện thoại di động trong túi reng lên, vì vậy, để trốn quản lý cô chạy vào phòng vệ sinh, nhỏ giọng nghe điện thoại: “Này Tiểu Hà, có phải đã được về rồi đúng không?”

“Chưa được đâu Ôn Viễn.” Giọng nói Từ Tiểu Hà có chút chật vật: “Cậu lên giúp mình đi.”

“Đã xảy ra chuyện gì?” Ôn Viễn tròn to hai mắt.

“Tớ bị chuốc vài ly rượu, đầu óc đã choáng váng lắm rồi, lúc này viện có đi ra ngoài lấy rượu, sợ đi vào sẽ phải uống nữa. Tớ không chịu nổi nữa, cậu có thể lên giúp tớ một chút không?”

Ôn Viễn khẽ cắn răng: “Cái đám không biết xấu hổ, cậu chờ tớ chút.”

Cúp điện thoại, Ôn Viễn từ từ đi lên lầu năm, cũng không nhớ tới là nên đi thang máy, lên tới lầu năm thì thở hổn hển một lúc lâu, đi tới gõ cửa phòng bao của Từ Tiểu Hà.

Cửa vừa mở, Ôn Viễn bị mùi thuốc lá nồng nặc làm cho sặc không nhận được ho khan một cái, cô phải phất tay tản khói đi. Sau đó mới nhìn thấy một bàn toàn những người đàn ông uống đến mặt đỏ bừng, ánh mắt nhập nhèm nhìn cô.

Mấy người đàn ông này cũng sững sốt một chút, tiếp theo lại nghe thấy tiếng cười lớn của một người: “Ồ, tìm người trợ giúp sao?”

Từ Tiểu Hà đỏ mặt nhìn một đám đàn ông: “Em uống hơi nhiều nên tìm người chị em này tới giúp đỡ, em đi xuống cho tỉnh rượu đã.”

“Muốn đi thì có thể.” Người đàn ông nói: “Chỉ cần em uống hết một ly. Còn cô bé này thì ...”

Dừng lại một chút, người đàn ông rót ba ly rượu trắng cười hì hì nhìn Ôn Viễn: “Uống hết ba ly này, em mà có thể đi xuống, đổi cô bé này ở đây uống cùng chúng tôi.”

Nghe xong những lời này, Ôn Viễn cảm thấy có một cổ máu nóng xông lên tới đỉnh đầu. Cô thất sự muốn bùng những ly rượu này đổ lên đầu đám đàn ông không biết xấu hổ này. Mặc dù nghĩ như thế nhưng cô không thể làm được, chộc giận đến bọn họ chắc chắn cô cùng Từ Tiểu Hà không thể nào thoát được.

“Tôi còn là học sinh không thể uống nhiều được, chúng tôi mỗi người uống một ly vậy là được chứ?”

Mấy người đàn ông này vừa nghe xong bỗng nhiên cảm thấy thú vị: “Học sinh thì sao, đã vào đây còn giả bộ thơ ngây à? Đùa sao?”

Ôn Viễn chưa từng gặp ai không nói lý lẽ như vậy, quả thật cô bị chộc giận muốn ngắt đi. Cô chợt nhớ tới lần cùng với Triệu Duy Nhất đi tới nơi này, lúc này cô thật muốn có một chai bia, nói chính xác hơn là cô muốn đập lên đầu tên đàn ông này.

Trái lại có thể gọi người, nhưng khách sạn này toàn những người có tiền, chỉ có thể để hai cô chịu tội. Cô thì không quan tâm nhưng còn Từ Tiểu Hà thì phải làm sao đây?

Ôn Viễn liếc nhìn sắc mặt Từ Tiểu Hà một cái, cô khẽ cắn răng, ý chí dâng lên, bùng ly rượu đưa tới trước mặt uống không còn một giọt.

Không ngờ rằng cô sẽ uống hết, người đàn ông cầm đầu kêu lên một tiếng. Ôn Viễn bị nghẹn đến ho khan không ngừng, nước mắt cũng muốn trào ra, không nhịn được chửi rửa đám người kia ở trong lòng.

Cửa mở ra, trong hành lang thỉnh thoảng có người đi qua, nhìn thấy tình cảnh này nhưng cũng không dám đi vào. Những người này đều là nhân vật lớn, khách sạn cũng không dám đắc tội, huống chi là bọn họ.

Ôn Viễn tủi thân quả thật muốn khóc, còn phải giữ Từ Tiểu Hà, đành liều mình hạ quyết tâm bùng ly rượu thứ hai lên.

Đang muốn uống thì cảm thấy sau lưng nổi lên một cơn gió, cánh cửa bị mở toang, cô xoay người lại, kinh ngạc tròn tròn hai mắt, nhìn người đang tiến vào.

Ôn, Ôn Hành Chi???

33. Chương 33

Ôn Hành Chi nheo mắt quan sát những người ở trong căn phòng bao này, trừ Ôn Viễn, những người khác đều là người quen, về mặt công việc thì cũng có qua lại.

Cánh tay đặt trên khóa phòng thu lại, Ôn Hành Chi chợt cười, không thềm nhìn Ôn Viễn, trực tiếp đi tới ngồi bên cạnh người đàn ông ngồi ở chỗ chủ vị, vươn tay ra.

“Tổng giám đốc Kiều, đã lâu không gặp.”

Người bị gọi là tổng giám đốc Kiều không kịp phản ứng, cho đến khi Triệu Tấn Tập bước vào mới bừng tỉnh, anh ta mượn rượu mời khách, nắm lấy tay Ôn Hành Chi: “Thì ra là tổng giám đốc Ôn, đã lâu không gặp, đã lâu không gặp. Hôm kia còn nghe lão Triệu nhắc tới anh, không ngờ hôm nay có thể gặp được, đến đây, uống một ly. Lão Triệu cũng tới đây ngồi.”

Thật ra Triệu Tấn Tập có chút không hiểu, lúc này sau khi Ôn Hành Chi uống xong ly rượu của Trần Dao rồi bỏ đi. Tưởng rằng là lời nói đùa giỡn đã chộc giận anh nhưng không nghĩ tới anh đi tới gõ cửa phòng đối diện. Sau đó gặp người quen này.

Chẳng lẽ là tới chào hỏi? Triệu Tấn Tập vừa suy đoán ý nghĩ của Ôn Hành Chi, vừa cười ha ha: “Dĩ nhiên là phải uống một ly rồi.” Nói xong quay qua Ôn Viễn: “Nhân viên phục vụ, rót rượu đi.”

Ôn Viễn vẫn còn đang hứng hực mùi rượu nhìn thấy Ôn Hành Chi thì khiếp sợ không kịp phản ứng, chậm chạp bùng lên một bình rượu trắng. Cô có thể cảm nhận được Ôn Hành Chi đang nhìn cô, đôi tay không thể khống chế khẽ run lên một hồi, làm rượu bị đổ ra ngoài không ít. Ôn Viễn cắn cắn môi, đang muốn rót

thêm thì có một bàn tay nắm lấy tay cô. Cô ngẩng đầu nhìn chủ nhân của cái tay này, anh chậm rãi lấy bình rượu từ trong tay cô ra bỏ lên bàn.

“Khách sạn này làm ăn càng ngày càng tệ, người tay chân vụng về như vậy cũng dám cho tới đây phục vụ.” Người đang nói chuyện rót đầy ba ly rượu, một ly đưa cho tổng giám đốc Kiều, một ly đưa cho Triệu Tấn Tập, một ly còn lại ở trong tay mình. Anh đang chuẩn bị bưng ly rượu lên, nghĩ tới bên cạnh vẫn còn một cái vương bận, liền quay đầu đi, mặt lạnh lùng nói với Ôn Viễn: “Cô còn đứng đây làm cái gì, muốn ở đây làm trò cười hả?”

Ôn Viễn bị giọng điệu này của anh làm cho sợ hết hồn, quên cả cử động, vẫn là người phục vụ nhanh mắt kéo cô đi ra ngoài.

Cửa phòng trước mắt Ôn Viễn chậm rãi đóng lại, trong giây phút kia cô nghe thấy có người khuyên Ôn Hành Chi không nên tức giận vì một con bé học sinh.

Lúc này Ôn Viễn chỉ có một suy nghĩ, đó chính là cô tiêu đời rồi. Hồi tưởng lại ánh mắt ấy, lực tay anh nắm lấy cổ tay cô, Ôn Viễn cảm giác không lạnh mà run.

Cô phục vụ bên cạnh nhìn thấy cô chưa hoàn hồn thì cho là cô đang sợ hãi liền an ủi cô, nói: “Ở đây làm việc đều như vậy, em phải có tư lượng cao không thì phải có đầu óc thông minh nếu không sẽ bị thiệt thòi. Đúng rồi, bạn học của em, hình như gọi là Từ Tiểu Hà, đã uống say đang ở dưới lầu rồi, em nhanh đi thay đồ, đưa cô ấy về nhà đi.” Cô ta vừa nói vừa thở dài, “Thân là học sinh thì không nên tới đây, nhìn xem ở đây là thuộc loại người nào, vị vừa rồi là Ôn tiên sinh, đây chính là nhân vật không thể đắc tội. Em xem, em.....”

Ôn Viễn đứng thẳng lên nhìn cô ta, nói: “Em xong rồi.”

Chị phục vụ rồi rầm nhìn cô, “Cũng không nghiêm trọng như vậy chứ.....”

Lời còn chưa nói xong, chỉ thấy Ôn Viễn thất thần đi xa rồi.

Đúng lúc một giọng nói trong trẻo nhu hòa gọi lại: “Viễn Viễn.”

Ôn Viễn đứng lại, quay người nhìn người phụ nữ sau lưng.....Trần Dao. Nhìn thấy cô ta, Ôn Viễn không tự chủ nhíu mày, mà Trần Dao giống như không có gì thay đổi, dù biểu hiện của Ôn Viễn rõ ràng không thích cô ta nhưng vẫn mỉm cười đối mặt.

Trần Dao đưa cái túi trong tay ra: “Đây là đồ của cô, chú cô nói tôi đưa cô cùng với bạn học ra xe. Có thể đi được chưa? Cần tôi đỡ không?”

Không biết có phải vì uống rượu hay không mà lúc này Ôn Viễn hơi buồn nôn. Nhất là khi cô ngửi được mùi nước hoa trên người Trần Dao, vì vậy cô đành lấy đồ trên tay Trần Dao, “Tôi không sao, tự đi được.”

Khuôn mặt xinh đẹp của Trần Dao sưng sờ, nhưng khôi phục lại nụ cười rất nhanh. Cô ta nhìn người đang từ trên lầu đi xuống, cười đến động lòng người: “Ôn tiên sinh.”

Nghe một tiếng đó, Ôn Viễn mở to hai mắt nhìn về phía sau lưng. Cô chỉ thấy Ôn Hành Chi đang bước từ cầu thang trên lầu xuống, áo khoác ngoài vắt ở cùi chỏ tay, áo sơ mi trắng ở trong gió đêm nhìn có vẻ mỏng manh.

Anh khẽ liếc nhìn Trần Dao, gật đầu một cái, liền cầm tay Ôn Viễn: “Theo tôi lên xe.”

Bị anh nắm chặt cổ tay, nên có chút đau.

Ôn Viễn nhỏ giọng sợ sệt gọi anh: “Chú.”

“Lên xe.....” Ôn Hành Chi quát cô một tiếng, mở cửa xe, nhét cô vào băng ghế sau. Còn mình đi lên phía trước, nhỏ giọng phân phó với tài xế.

Tài xế cũng thật xui xẻo hai lần đều gặp lúc tổng giám đốc đang giận dữ, mỗi lần đều có liên quan đến cô bé này, không dám nói nhiều lời, đạp ga cho xe chạy đi.

Anh đang tức giận, hơn nữa rất nghiêm trọng.

Phản ứng đầu tiên của Ôn Viễn sau khi lên xe chính là xoa xoa cổ tay, đỡ Từ Tiểu Hà đang ngủ mê man, trong lòng thấp thỏm nhìn về phía Ôn Hành Chi.

Anh ngồi bên cạnh tài xế không nói một lời nào, đầu tóc chỉnh tề ngay ngắn, lộ ra khí thế lạnh lùng. Nếu như lúc trước cô phạm lỗi thì vẫn còn lá gan cùng anh đối đáp. Hiện tại, chỉ sợ muốn mở miệng nói chuyện, Ôn Viễn cũng không có đủ can đảm.

Xe chạy thẳng đến căn hộ 200 mét vuông của Ôn Hành Chi, tài xế rất hiểu chuyện ôm lấy Từ Tiểu Hà.

Ôn Viễn đeo túi xách, một làn gió đêm lạnh lẽo thổi tới, cô không nhận được mà hắt xì một cái, đưa mắt nhìn qua Ôn Hành Chi.

Anh cau mày nhìn cô, giống như muốn nói một cái gì đó. Ôn Viễn thấp thỏm che miệng nhìn anh, cuối cùng cũng chỉ thấy anh quay mặt, không nói một lời nào đi thẳng vào thang máy.

Không hiểu, cũng cảm thấy hơi uất ức. Ôn Viễn rùng mình một cái, đi theo phía sau Ôn Hành Chi.

Theo phân phó của Ôn Hành Chi, tài xế đưa Từ Tiểu Hà vào giường ngủ trong phòng khách. Cô ta đã uống rượu say, trong nhà cũng không có người khác nên không thể thay đồ, cho nên chỉ còn biết đợi cô ta tỉnh rồi tự mình giải quyết.

Mà Ôn Viễn.....

Ôn Hành Chi xoay người nhìn cô: “Em đi tắm trước đi.”

Ôn Viễn có chút sợ hãi liếm liếm môi: “Em....em có thể giải thích.....”

“Đi tắm trước đi.” Ôn Hành Chi lặp lại lời nói một lần nữa: “Người toàn mùi rượu, tắm xong ra nói chuyện với anh.”

Ôn Viễn cứng họng.

Không ngờ lại là như thế, anh chê cô bẩn hay sao?

“Chú, cháu.....”

“Tôi nói, đi tắm.....”

Ôn Viễn nhìn ra anh cố tình nhấn mạnh hai chữ này, mặt cô khế nóng lên, then quá hóa giận. Cô tùy ý ném túi xách xuống, đi tới tủ đồ ở phòng ngủ tìm một bộ đồ ngủ, lê bước chân, nặng nề đập vào cửa phòng tắm.

Phòng tắm rộng rãi sáng ngời, Ôn Viễn nhìn mình trong gương, càng nghĩ lại càng thấy giận. Tại sao anh nói gì cô cũng đều phải làm theo? Tính khí lại nổi lên, để quần áo ngủ qua một bên rồi trở lại phòng khách, nói với Ôn Hành Chi vừa mới ngồi xuống: “Em không tắm.”

Ôn Hành Chi ngẩng đầu nhìn cô cứng đầu cứng cổ, giọng nói lạnh lùng: “Không được nhiều chuyện, nhân lúc tôi còn kiên nhẫn, nghe lời đi.”

“Không đi.” Ôn Viễn khiêu chiến cùng với anh: “Tại sao đến câu giải thích cũng không cho em nói?”

“Không có tâm trạng nghe.”

Ôn Viễn vô cùng tức giận: “Không để cho em nói em không tắm, chê em bẩn, em em còn ở đây làm gì?” Nói xong cô nhặt túi xách trên đất đi ra ngoài, áo khoác cũng không thêm mặc.

“Ôn Viễn.” Anh thấp giọng kêu cô.

Ôn Viễn dứt khoát làm như không nghe thấy, lạch cạch mở cửa, vừa muốn đi ra ngoài.

Ôn Hành Chi chưa bao giờ bị ai làm cho tức như vậy, gân xanh nổi đầy trên trán. Anh đi nhanh tới bên cửa, kéo Ôn Viễn đang đi tới cửa thang máy quay lại. Đương nhiên là Ôn Viễn giãy dụa, nhưng lại bị Ôn Hành Chi ôm lấy eo, khóa cửa chính lại, ôm cô đi thẳng vào phòng ngủ lớn.

“Buông em ra.” Ôn Viễn giãy dụa, hai cánh tay cách áo sơ mi cào lên lưng anh, chân thì đạp lung tung lên người anh.

“Được rồi, Ôn Viễn!” Anh ôm chặt tay chân cô, mặc cô làm lưng anh đau nhưng anh cũng không chịu buông ra: “Nói dối, tiếp rượu, tùy hứng, câu kính, tuổi em càng nhiều thì bản lĩnh cũng nhiều lên không ít. Không quản lý, chẳng phải em sẽ quậy đến trời sao?”

“Anh dựa vào cái gì mà quản em? Anh buông em xuống.”

Không hề để ý khi nói những lời này, Ôn Viễn chợt bị buông xuống. Nhưng cô chưa kịp chạy đi thì đã bị Ôn Hành Chi kéo hai tay ra sau lưng đặt lên đùi anh.

“Dựa vào cái gì sao?” Giọng nói Ôn Hành Chi có phần khàn khàn: “Chỉ dựa vào lúc ở cửa khách sạn em gọi tôi một tiếng kia, tôi không phải là người quản lý em sao?”

Cô gọi anh là cái gì?

Giờ phút này Ôn Viễn không có nghĩ ra, cũng không cần suy nghĩ nữa. Một giây tiếp theo móng út đã bị đánh hai cái. Ôn Viễn phản xạ có điều kiện nín lấy áo sơ mi của anh, hít mạnh một hơi, òa lên khóc, nhưng một giây tiếp theo cô cắn chặt môi của mình lại.

Ôn Hành Chi cảm thấy mình ra tay có chút nặng, anh cố gắng kiềm chế thả lỏng với cô. Ôn Viễn lợi dụng cơ hội tay chân được thả thì nhanh chóng bò từ đùi anh xuống, lập tức chạy tới trong góc.

“Anh.....anh.....đánh em?” Ôn Viễn che cái miệng, ánh mắt đáng thương nhìn anh chằm chằm, lộ ra vẻ mặt không thể tin được.

Ôn Hành Chi vốn là vô cùng tức giận, nhưng nhìn thấy cô đang tuân lệ đáng thương thì nhất thời không biết làm sao, tức giận trong lòng không phát ra được rồi.

Anh đứng tại chỗ, xoa xoa mi tâm, cố gắng trấn tĩnh bản thân, ngoắc tay kêu Ôn Viễn: “Em qua đây.”

“Anh đừng mơ.” Cô cắn môi, chỉ có kẻ ngu mới đi qua để ăn đòn.

“Vậy thì ngoan ngoãn đi làm theo lời anh đi.”

Ôn Viễn hung hăng trừng mắt nhìn anh.

Không phải là tắm sao? Ai sợ ai hả?

Cô nhìn xung quanh một chút, may mắn là chỗ cô đứng với phòng tắm tương đối gần, Ôn Viễn cảnh giác nhìn Ôn Hành Chi, mở cửa thật nhanh, trong nháy mắt rút chìa khóa khóa trái cửa phòng tắm.

Xem anh làm như thế nào.

Tối nay tuyệt đối chính là khảo nghiệm sự nhẫn nại của Ôn Hành Chi.

Ôn Hành Chi nhíu mày nhìn cửa phòng tắm đóng chặt. Anh im lặng ngồi trên ghế salon một lát rồi bật cười. Tháo cà vạt vứt qua một bên, Ôn Hành Chi lại tiếp tục xoa xoa mi tâm, làm cho tâm tình trở lại bình tĩnh.

Anh không nghĩ mình sẽ mất bình tĩnh tới mức đó, nhưng nghĩ tới chuyện nha đầu kia làm thì đánh cô hai cái cũng không xem là oan ức cho cô.

Có rất ít người có thể làm cho anh tức giận đến mức này, nhưng Ôn Viễn lại có cái bản lĩnh khiến anh thấy bất lực.

Bên trong phòng tắm.

Sau khi xác nhận mình đã an toàn, Ôn Viễn mới hít thở thật sâu. Trong gương phản chiếu bộ dạng nhếch nhác của cô, Ôn Viễn nhìn thẳng vào gương, đôi mắt ửng hồng nhìn có vẻ uất ức.

Lúc trước ở ký túc xá nghe Xuân Hỉ cùng Chu Nghiêu nói, tìm bạn trai lớn tuổi một chút rất tốt, hiểu được cách chăm sóc người khác, hơn nữa còn rất khoan dung. Cô tìm được người lớn tuổi hơn nhưng kết quả sao lại thảm như vậy?

Ban đầu cô biết người kia coi thường cô là một đứa nhỏ hay gây chuyện, hiện tại giờ mới hiểu được, khi chọc tới người người kia, người kia sẽ không khách khí trực tiếp dạy dỗ mình.

Ôn Viễn cởi quần áo, liếc nhìn xuống nơi bị anh đánh. Nhiệt độ vẫn còn chưa có giảm xuống, hơn nữa còn có dấu màu đỏ.

“Thật đáng ghét.”

Cô lặng lẽ tắm một câu rồi mở nước tắm.

Nước nóng làm cho thần kinh của cô trở lại bình thường, chỗ bị đánh kia vẫn còn chút đau. Ôn Viễn cẩn thận lấy khăn lông lau khô thân thể, chậm rãi mặc áo ngủ vào.

Quần áo cởi xuống thì ném qua một bên, Ôn Viễn cúi người nhặt lên bộ đồng phục Từ Tiểu Hà đưa ình, lau sạch tấm gương bị ướt, cầm bộ đồng phục khoa tay múa chân một lúc, tưởng tượng dáng vẻ lúc mình mặc nó ... quả nhiên là chẳng ra gì.

Hơn nữa cô đứng ở dưới đại sảnh, khách uống say qua lại đều cần cô đỡ, mà trên lầu năm lại tràn ngập mùi thuốc lá, còn phải đứng ở đó rất lâu, trên người không dính mùi rượu mới là lạ. Ôn Viễn bị anh ghét bỏ thậm chí có bóng ma trong lòng, cô kiểm tra lại quần áo của mình, cố gắng nghĩ, sau khi xác định trên người toàn là mùi sữa tắm mới yên lòng. Cũng khó trách vì sao anh lại tức giận, nếu xem xét kỹ đúng là không thể tưởng tượng nổi.

Ôn Viễn suy nghĩ lại chuyện đã qua, mình nói dối sao? Cái này xem như cô cũng có chút oan ức, nói cô giấu giếm vẫn còn chấp nhận được. Về chuyện tiếp rượu, cô cũng có chút bất đắc dĩ, tùy hứng, cáu kỉnh, cái này cô cũng không oan uổng.

Nhưng cho dù như thế, cũng không nên đánh cô. Ôn Viễn mím môi, xoa xoa cái mông bị đánh. Còn có cái gì nữa?

— chỉ bằng một tiếng em gọi tôi ở quán rượu kia, tôi không phải nên quản lý em sao?

Cô gọi anh là gì? Ôn Viễn cẩn thận nhớ lại quang cảnh lúc đó, chợt nhớ tới hai chữ không khổng chế được mà nói ra kia.

Cô gọi anh là.....chú???

Đêm đã khuya.

Xác định người kia đang trốn trong phòng tắm bên trong phòng ngủ, Ôn Hành Chi mở cửa phòng vệ sinh khác, vặn nước nóng muốn ngâm mình một chút.

Hôm nay anh đã đi dự hai bữa tiệc, thân thể có chút mệt mỏi nên tắm hơi lâu một chút. Lúc anh tắm xong đi ra ngoài phòng khách thì trời cũng rạng sáng. Uống một ly nước ấm, Ôn Hành Chi thấy túi xách của Ôn Viễn bị vứt loạn ở phòng khách. Miệng túi xách mở rộng, đồ vật bên trong đều bị rơi ra ngoài. Gồm có điện thoại di động của cô, bóp đựng tiền lẻ, chìa khóa, một cái ô, còn có một cái ly. Trên ly nước vẫn còn dán một cái hình, đầu óc anh chợt nghĩ về ngày trước, có người ngoác miệng cười với anh.

Ôn Hành Chi bất đắc dĩ nhếch khóe môi, nhặt tất cả đồ đạc lên rồi đặt lên ghế salon. Từ tức giận trở nên thông suốt, quả nhiên là tính khí trẻ con.

Phòng ngủ chính không còn chút động tĩnh, chỉ còn ánh đèn đầu giường tỏa ánh sáng nhàn nhạt. Ôn Hành Chi lặng lẽ bước vào phát hiện ra Ôn Viễn đã ngủ rồi, cô nằm ngủ trên giường của anh.

Có lẽ do tức giận, muốn trả thù nên cô đem ga giường kéo ra ngoài, trải lại trên giường một cái khác, phong cách hoàn toàn trái ngược với anh. Mà cô thì cứ như vậy nằm trên chiếc giường này mà ngủ.

Ôn Hành Chi đứng bên giường lặng lẽ nhìn cô một lát, cúi người vuốt tóc cô, đã khô. Xem ra cô vẫn còn thông minh, biết sấy khô tóc rồi mới ngủ. Ngủ mà nằm sắp thì tất nhiên là không được thoải mái, chắc tại bị anh đánh đau nên mới nằm kiểu này.

Ôn Hành Chi kéo chăn lên đắp cho cô.

Vừa mới đắp chăn lên, người đang nằm liền quay lại. Cô mở to hai mắt nhìn anh, giống như là chưa từng ngủ, hoặc như là mới tỉnh. Thấy rõ là anh thì muốn đứng dậy. Ôn Hành Chi dùng tay đẩy bả vai cô xuống: “Ngủ đi.”

Ôn Viễn lắc đầu, thấy anh sắp đi liền quỳnh lên, đưa tay ra níu chặt cổ anh lại.

Động tác này khiến cho Ôn Hành Chi dừng lại một chút, muốn tránh ra nhưng lại không ngờ Ôn Viễn nhanh tay hơn ôm chặt lại.

Ôn Hành Chi đưa tay đỡ lấy cô theo bản năng, Ôn Viễn vẫn không chịu buông tay, ngập ngừng nói: “Em sai rồi.”

Nói xong, cô không đợi câu trả lời của anh, ánh mắt Ôn Viễn lóe sáng nhìn anh, một lúc sau, chỗ bị đánh vốn đã hết đau, chỉ là lần này bị đánh nhẹ hơn.

Ôn Viễn nhìn anh chằm chằm: “Em đã nhận sai, anh còn đánh em?”

“Em cũng đã nhận mình sai, anh còn không được đánh em?”

Ôn Viễn im lặng không có lý do phản bác, nói cà lăm: “Em.....em cũng có lý do, là anh không chịu nghe.”

“Không cần nghe cũng biết em sẽ nói gì, vậy cần gì phải làm lỗi tai mình trở nên phiền toái hơn nữa.”

Ôn Viễn có chút bất ngờ: “Anh.....anh làm sao biết?”

“Em nghĩ lại xem.” Ôn Hành Chi ôm lấy hông cô, vẻ mặt bình tĩnh nhìn cô: “Vừa nhạy cảm, vừa không có bản lĩnh gì lớn, lòng tự ái lại quá lớn, em nói đi, những điều này ngoài anh ra còn có ai hiểu rõ em hơn?”

“Em.....em nào có tệ như vậy?” Ôn Viễn bất mãn phản bác lại.

“Hơn nữa.....” Ôn Hành Chi thông thả quở trách cô: “Trừ những thứ này, điểm yếu của em chính là không vững lòng. Tập trung nghĩ kỹ lại xem, chỗ em đến là chỗ nào? Em từng ở chỗ này xảy ra những việc gì em không nhớ rõ sao? Ở đâu ra mà em có tự tin có thể bình tĩnh ứng phó, nếu không có anh ở đó... Ôn Viễn, em nghĩ đêm nay sẽ qua như thế nào?”

Ôn Viễn quả thật không dám nghĩ.

Cô thừa nhận anh nói đúng cho nên muốn phản bác cũng không tìm ra được lý do, chỉ có thể yếu ớt nói: “Em muốn kiếm thêm chút tiền sinh hoạt mà thôi, em không nghĩ nhiều như vậy.”

“Em thiếu tiền?”

“Không thiếu thì không thể đi làm thêm sao?” Ôn Viễn phản đối: “Đề phòng sau này thôi, em đã 20 tuổi không muốn phụ thuộc trong gia đình mãi. Em biết anh có tiền, chẳng qua em không muốn dựa dẫm anh, còn chưa tới lúc anh phải nuôi em.”

Nói xong câu cuối, Ôn Viễn chợt bịt miệng. Nói thuận miệng thì đã nói đến những lời nào rồi?

Cô mở to hai mắt, vẻ mặt như “Anh đừng hiểu lầm.” Mà phản ứng của Ôn Hành Chi cũng rất.....khó nói. Anh không hề chớp mắt nhìn Ôn Viễn, bỗng nhiên đưa tay, gõ gõ ót cô một cái.

Anh nhìn Ôn Viễn rồi nói, ý nghĩa cực kỳ sâu xa: “Thì ra đã xem thường em quá rồi.”

Nha đầu này thật là ngốc, chung quy là quá ngốc mà lại rất hợp tâm ý của anh.

Ôn Viễn cẩn thận quan sát từng li từng tí nét mặt của anh, hỏi: “Vậy anh có thể tha thứ cho em một lần không?”

“Tối nay tạm thời không thể.”

Ôn Viễn nổi giận, cô chưa từng gặp ai thù dai như vậy. Lên tới trung học vẫn chưa từng bị anh đánh lần nào, hiện tại có danh phận rồi, ngược lại càng ngày càng quá đáng. Như vậy sao được?

Trong lòng liền hiện ra một kế sách, Ôn Viễn nhếch khóe môi, giả hoạt nhìn anh: “Vậy anh hôn em một cái đi, nếu không em sẽ không ngu được.”

Ôn Viễn bắt đầu sử dụng chiêu ăn vạ.

Ôn Hành Chi tự nhiên cũng hiểu được, anh cúi đầu nhìn mắt cô, ánh đèn ngủ nhàn nhạt không thể nhìn thấy mặt cô đang đỏ lên nhưng ánh mắt thì không gạt người được. Có chút xấu hổ, có chút hài lòng, lại có chút mong chờ.

Ôn Viễn cũng cảm thấy ánh mắt anh nhìn cô có chút thay đổi, nhón chân lên chuẩn bị thì nghe thấy anh nói: “Không ngủ được thì mở to hai mắt nằm trên giường đi.”

Lẳng nghe lời nói của anh thì sẽ thấy giọng nói của anh có chút khan khan, cố ý dè dặt. Nhưng giờ phút này Ôn Viễn bất chấp những cái này, trong đầu đều là suy nghĩ mình như thế mà bị.....từ chối?

Không thể chấp nhận.

“Này.”

Cô bất mãn kêu lên một tiếng, lại thấy anh đang tự tay tắt đèn ngủ đầu giường, cả phòng nhất thời chìm vào trong bóng tối. Ôn Viễn cho là anh muốn rời khỏi phòng, đang muốn kháng nghị thì chợt cảm thấy sau ót cô có một bàn tay, sau đó môi cô liền bị hôn lên.

Nụ hôn mang theo mùi vị bạc hà thơm mát, dịu dàng. Ôn Viễn lập tức ngây dại, cho đến khi anh buông cô ra, vỗ vỗ khuôn mặt của cô, thông thả đóng cửa phòng ngủ chính ra ngoài thì Ôn Viễn mới bị tiếng động này làm cho tỉnh lại.

Ôn Viễn xụi lơ trên giường, nắm chặt chăn, cảm nhận nhịp tim run rẩy của mình.

34. Chương 34

Ngày thứ hai sau khi đi làm phục vụ, Ôn Viễn dậy rất muộn.

Lúc cô dậy Ôn Hành Chi đã không còn ở đây, chỉ còn trợ lý Ninh đang chờ ở phòng ăn. Trên bàn đã chuẩn bị rất nhiều điểm tâm sáng. Trợ lý Ninh cười giải thích: “Ôn tiên sinh có một cuộc họp quan trọng lúc sớm, chờ các cô ăn xong điểm tâm sẽ đưa các cô về lại trường.”

Ôn Viễn cắn bánh bao: “Không cần đâu, ở đây rất gần với đại học T, em cùng với Tiểu Hà tự về được rồi.” Cô quay đầu lại hỏi Từ Tiểu Hà: “Không có vấn đề gì chứ?”

Tửu lượng Từ Tiểu Hà rất kém, ngủ một đêm mà hôm nay sắc mặt cũng không khá hơn là mấy, tinh thần thì mệt mỏi. Đối với câu hỏi của Ôn Viễn chỉ gật gật đầu một cái.

Trợ lý Ninh cũng không miễn cưỡng.

Thời tiết hôm nay cũng không tốt, sắc trời âm đạm. Mặc dù hôm qua bạn học Ôn Viễn mới bị đánh nhưng cuối cùng cũng được một nụ hôn nên tâm tình cũng không tệ. Tình hình Từ Tiểu Hà xem ra cũng không quá tốt, hai người im lặng ngồi trên xe buýt đi về trường.

Đi tới trước cửa ký túc xá, Từ Tiểu Hà chợt đứng lại, quay lại nhìn Ôn Viễn, vẻ mặt như muốn nói lại thôi: “Tớ sẽ không nói ra đâu, cậu yên tâm đi.”

Dù sao chuyện như vậy đối với Từ Tiểu Hà hay đối với cô cũng không phải là chuyện tốt gì, ít nói thì càng tốt.

Nét mặt Từ Tiểu Hà nhẹ nhõm đi biết bao nhiêu, cô nhìn Ôn Viễn cười đến rạng rỡ, nhép nhép miệng, làm như muốn nói gì đó nhưng cuối cùng lại thôi, chỉ nói: “Vậy thì tốt.”

Nhìn bóng lưng Từ Tiểu Hà, Ôn Viễn cũng cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng cuối cùng cũng không hỏi.

Bởi vì chuyện lần này mà công việc làm thêm ở khách sạn cũng mất.

Chỉ là Ôn Viễn không hề nản lòng, dù sao chuyện cũng đã vỡ lở, đánh cũng đã bị đánh, nên cô cũng không cần phải lén lút nữa. Không thể làm thêm ở khách sạn, dựa vào kiến thức lúc trước cũng có thể kiếm tiền chứ. Vì vậy Ôn Viễn bắt đầu suy nghĩ chuyện làm gia sư, sau khi Ôn Hành Chi biết được thì phản ứng có chút thú vị.

Khi đó ở bên đây, Ôn Viễn đang nằm trên giường lật xem sách vở của trung học cơ sở, nhìn một lát không khỏi chặc lưỡi hít hà, giáo dục bây giờ thật sự không ổn nha. Mới học trung học thôi mà sao lại khó như vậy chứ, lên phổ thông thì biết làm sao. Ý nghĩ muốn kiếm sống bằng học sinh trung học của cô.....

Vẫn là không muốn nghĩ nữa.

Cô gọi điện thoại hỏi ý kiến Ôn Hành Chi. Lúc đó Ôn tiên sinh mới vừa họp xong, hội nghị dài dòng làm cho anh hơi mệt mỏi, nghe được lời nói của cô thì mi tâm rớt cuộc cũng giãn ra.

“Trung học cơ sở?” Giọng nói anh kéo dài, làm như đang suy nghĩ: “Anh làm sao lại nhớ đến thời điểm đó thành tích của em cũng không có cao, còn vì vậy mà bị đánh?”

Ôn Viễn nóng mặt: “Là ai nói?”

Khi đó là lần đầu nhập học, bởi vì chuyển đến trường trung học trọng điểm toàn tụ tập nhiều học sinh giỏi, cho nên biểu hiện của Ôn Viễn cũng không tính là xuất sắc. Trong lòng cô có mâu thuẫn với trường này, hơn nữa yêu cầu của thầy giáo cũng rất nghiêm khắc nên sinh ra chống đối ở trong lòng. Đối với chuyện học tập cô không để ý mấy, nên kết quả thi xếp hạng giữa kỳ tên nằm ở dưới danh sách đếm lên.

Sau khi biết được chuyện này Kiều Vũ Phân giận đến phát run, lần đó là lần đầu tiên cũng là lần duy nhất bà đánh Ôn Viễn. Lần đó đánh cũng không tính là nặng, nhưng bởi vì là lần đầu bị đánh nên ấn tượng nhớ rất lâu. Đêm hôm đó Ôn Viễn không ăn cơm, lau nước mắt leo lên giường ngủ, nửa đêm vì bị đói mà tỉnh lại thì thấy Kiều Vũ Phân ngồi trước bàn học của cô, nghiêm túc xem xét lại các bài thi. Thấy cô tỉnh, tuy là vẫn làm mặt lạnh lùng nhưng vẫn nấu cháo nóng cho cô ăn.

Khi đó cô nhìn thấy vẻ mặt tiêu tụy của Kiều Vũ Phân thì không khỏi cảm thấy áy náy. Về sau tuy thành tích học tập không thật sự tốt nhưng cũng không bao giờ xếp cuối lớp.

Ôn Viễn cảm thấy kỳ quái, chuyện như này ngoại trừ bà Thành cùng với Kiều Vũ Phân biết ra thì không ai biết. Làm sao anh biết....

Nghĩ đến đây, Ôn Viễn rầu rĩ nói: “Không ngờ, anh cũng quan tâm đến em như vậy nha.”

Đối với sự khiêu khích của người bạn học này, Ôn Hành Chi rất bình tĩnh. Anh nhìn màn hình vi tính, nói: “Loại chuyện gieo rắc tai họa đến các bạn nhỏ nhà người ta em nên làm ít thôi, nếu em thật sự muốn kiếm tiền thì anh có một ý kiến.”

“Cái gì?”

“Tới GP làm thực tập sinh, phụ trách kiểm tra đối chiếu số liệu.”

Hả? Kiếm tiền của anh hả? Ôn Viễn có chút do dự: “Cái này không được đâu.”

Cái này với trực tiếp cho tiền cô có gì khác nhau?

“Không cần phải nghĩ đơn giản như vậy, có thời gian thử việc, làm không được sẽ bị sa thải. Tiền lương chiếu theo thực tập sinh mà trả.”

“Này.” Ôn Viễn bất mãn kháng nghị: “Anh không thể giải quyết công việc một cách triệt để như này nha.”

“Em muốn được đối xử đặc biệt?”

Ôn Viễn: “.....”

“Cứ quyết định như vậy đi.”

Không cho phép từ chối, Ôn Hành Chi dứt khoát cúp điện thoại.

Ôn Viễn có chút ngổn ngang, nhưng bình tĩnh suy nghĩ lại, cảm thấy đề nghị này của anh không có gì là không thể, dù thế nào đi chăng nữa anh cũng không đối xử đặc biệt với cô, như vậy cũng không cảm thấy ngại. Hơn nữa, đãi ngộ của thực tập sinh ở GP cũng tốt vô cùng.

Sau khi Ôn Viễn nghĩ thông suốt thì nói chuyện này cho Từ Tiểu Hà biết. Bởi vì chuyện lần trước, cho nên Từ Tiểu Hà cũng không đi ra ngoài làm thêm, mỗi ngày đều ở trong phòng tự học, đi sớm về trễ.

Nghe thấy tin tức như thế, ánh mắt cô sáng lên, sau đó lại lắc đầu một cái nói: “Không đi đâu.”

“Sao vậy?”

Từ Tiểu Hà nhìn cô một chút: “Không có, không có nguyên nhân đặc biệt, chỉ là tớ không muốn đi.”

Ánh mắt nhìn Ôn Viễn có chút né tránh, điều này làm cho Ôn Viễn cảm thấy có chút kỳ quái. Nhưng trời sinh bản tính cô không thích ép buộc người khác, cho nên khi nghe Từ Tiểu Hà cự tuyệt, Ôn Viễn cũng không miễn cưỡng, chỉ cười nói: “Vậy chừng nào cậu muốn đi thì nói cho tớ biết.”

Từ Tiểu Hà đáp ứng ừ một cái, ôm sách đi nhanh qua người Ôn Viễn. Nhìn cô ấy có chút hoảng hốt. Ôn Viễn không nhịn được mà nhún mày.

11 ngày nghỉ tới rất nhanh.

Người trong trường đi về cũng được hơn phân nửa. Trong ký túc xá Lưu Xuân Hỉ cùng với Chu Nghiêu cũng đang chuẩn bị dọn dẹp đồ đạc trở về nhà nghỉ. Từ Tiểu Hà cũng bất thành linh trở về nhà, trong ký túc xá chỉ còn lại một mình Ôn Viễn buồn chán đến chết.

Buổi chiều được nghỉ, sau khi ăn cơm tối xong cô buồn bực ngủ một giấc. Ngày hôm sau vừa tỉnh lại thì nghe thấy tiếng điện thoại ong ong vang lên.

Ôn Viễn nhập nhèm mở mắt nhấn phím nghe, buồn bực rên một tiếng.

“Tỉnh ngủ rồi chưa?”

Âm thanh trầm thấp xuyên qua điện thoại truyền tới, Ôn Viễn phản ứng một lát, nhận ra được đầu dây bên kia là ai thì liền nằm lại trong chăn: “Ừ.”

“Vậy mau dậy chuẩn bị đồ đi, anh đang ở dưới lầu chờ em.”

Lời vừa nói ra Ôn Viễn đã nhanh chóng tỉnh táo lại. Cô tùy ý chọn lấy một bộ đồ, lê dép chạy đến cửa sổ. Bên ngoài trời đang mưa lâm râm, nổi lên chút sương mù, tầm nhìn không rõ ràng. Ôn Viễn lau lau cửa sổ ẩm ướt, quả nhiên nhìn thấy dưới lầu một chiếc xe, đứng bên cạnh xe là một người.....Ôn Hành Chi.

Ngoài dự đoán, hôm nay anh mặc một bộ đồ màu đen. Anh đứng dưới sân trường một tay cầm ô, một tay cầm điện thoại gọi điện cho cô.

Cửa sổ vừa được mở, có một trận gió lạnh thổi vào, Ôn Viễn run rẩy cả người, nhanh chóng đóng cửa sổ lại.

“Anh đưa em đi đâu hả?” Giọng nói rất dịu dàng, bởi vì cô đơn một đêm cho nên cô cố ý muốn làm nũng một chút.

“Tới nơi rồi sẽ biết.” Anh ngẩng đầu nhìn cô xuyên qua cửa kính: “Xuống nhanh đi.”

Cúp điện thoại, Ôn Viễn nhanh chóng rửa mặt, chuẩn bị một chút quần áo rồi mang xuống lầu. Lần này Ôn Hành Chi lái xe đến dưới ký túc xá cho nên không bị mắc mưa, Ôn Viễn trực tiếp lên xe.

Thời tiết hôm nay đúng là lạnh hết sức, Ôn Viễn vừa lên xe liền hắt hơi một cái. Ôn Hành Chi tiện tay vỗ vỗ ót cô, đưa túi giấy đựng bữa ăn sáng cho cô.

Ôn Viễn thật sự cảm thấy anh dự đoán như thần, cô chưa ăn sáng mà anh cũng đoán được. Cô vui mừng lấy ra một cái bánh bao, cắn xuống một miếng, mơ hồ hỏi: “Chúng ta đi đâu vậy?”

“Thành phố W.”

“Hả? Đó không phải là thành phố du lịch sao? Người ở đó bây giờ rất đông.”

“Là một thị trấn nhỏ của thành phố W.” Ôn Hành Chi nói: “Sẽ không có quá nhiều người.”

“Đi tới đó làm gì?”

“Gặp người.” Ôn Hành Chi không muốn nói thêm, nhanh chóng thay đổi đề tài: “Em ngồi cho chắc, thắt dây an toàn vào đi.”

Thần thần bí bí, Ôn Viễn bĩu môi, quyết định không so đo bởi vì hôm nay anh quá mức đẹp trai.

Thành phố W ở phía nam, nhưng bởi vì trên đường có mưa nên nhiệt độ so với thành phố T cũng không xê xích là bao nhiêu. Tới thành phố W thì đã bốn năm giờ chiều, Ôn Viễn đang mơ mơ màng màng ngủ từ từ tỉnh lại, nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài xe thì nhất thời tỉnh táo cả người.

Thị trấn A.

Là một thị trấn nhỏ điển hình ở Giang Nam, cô liếc mắt nhìn những bức tường màu trắng, những mái nhà giống nhau. Trước cổng lớn treo hai lồng đèn trên cao. Ống khói cao vút, có vài nhà đã bắt đầu chuẩn bị cơm tối, khói bếp từ xa bay lên. Nhìn cảnh tượng này thì cho dù mưa dầm lạnh lẽo bao nhiêu cũng sẽ tan đi hết.

Lần đầu tiên tới Ôn Viễn đã thích nơi này.

Ôn Hành Chi nhìn cô một lúc, thấy cô vui vẻ quay sang nhìn mình thì nhếch môi nói: “Xuống xe đi.”

Anh mở cái ô lớn ra, đủ để che kín cho cô. Ôn Viễn mang theo túi xách, đi dưới cái ô của anh, đi tới trước cửa một ngôi nhà nhỏ.

Ôn Viễn không nhận được mà run cầm cập, Ôn Hành Chi nhìn cô rồi nhẹ nhàng gõ cửa. Không lâu sau có người đến mở cửa. Một tiếng cọt kẹt, cửa được mở ra, một người đàn ông trung niên nhô đầu ra, ông nhìn thấy Ôn Hành Chi không khỏi lộ ra nụ cười vui mừng.

“Hành Chi đã tới.”

Sự vui mừng này rất rõ ràng, làm cho Ôn Hành Chi cũng cười, rất là hiền hòa. Anh vỗ vỗ đầu Ôn Viễn: “Đây là chú Từ.” Sau đó lại hướng về phía chú Từ Mạc Tu giới thiệu: “Đây là Ôn Viễn.”

Từ Mạc Tu vẫn giữ nguyên nụ cười, quan sát Ôn Viễn rồi gật đầu.

Ôn Viễn hơi ngạc nhiên.

Bởi vì người đàn ông này phải lớn hơn Ôn Hành Chi hai mươi mấy tuổi, anh gọi người đó là chú, mà tại sao anh lại muốn cô lại người đó là chú Từ.

Ôn Viễn tỏ vẻ khó hiểu nhìn Ôn Hành Chi một cái, anh làm như đã hiểu vô cùng bình tĩnh nói: “Gọi chú Từ đi.”

Được rồi.

Ôn Viễn đỏ mặt mím môi, khéo léo gọi một tiếng. Từ Mạc Tu được hai người chọc cho vui vẻ liền dẫn hai người vào nhà, vừa đi vừa nói: “Tối thật đúng lúc, nếu tới muộn một chút nữa chắc sẽ không có cơm của hai người. Làm sao tới mà không báo trước?”

“Lần nào tới cũng không bị xem là quấy rầy, vậy thì cần gì phải báo trước?”

Trong lời nói để lộ ra những điều quen thuộc, Từ Mạc Tu cười cười, suy nghĩ một chút rồi nghiêng đầu nói với anh: “Nếu một mình cháu tới thì không sao.”

Một câu không đầu không đuôi.

Ôn Hành Chi cũng hiểu được, anh nhìn Ôn Viễn, vẻ mặt cô rất là mơ hồ, nhưng gương mặt đỏ ửng kia lại không phải là giả. Anh nhướng nhướng mày, mang cô đi vào phòng.

Đây là một căn nhà hai tầng điển hình, cầu thang được đặt trong nhà, từ ngoài nhìn vào, chỉ có thể thấy cửa sổ của căn phòng trên lầu hai. Trên nóc nhà, là những trang trí theo cách xưa cũ. Cách bày biện trong nhà đều mang đến không khí cổ xưa, tao nhã.

Từ Mạc Tu đặt hành lý của hai người xuống: “Các cháu đợi một chút, Tiểu Đường đang nấu canh ở dưới bếp, chú đi gọi bà ấy lên.....”

Vừa dứt lời liền nghe thấy giọng một người phụ nữ từ phòng bếp truyền lên: “Là ai đến vậy? Đi ra ngoài mở cửa cũng lâu.”

Từ Mạc Tu cười nhìn hai người rồi đi xuống phòng bếp. Chỉ lát sau, đỡ một người phụ nữ trung niên chống gậy đi ra.

Là người khuyết tật?

Ôn Viễn có chút ngoài ý muốn nhìn bà, bà cũng nhìn Ôn Viễn một cách ngạc nhiên. Bà đỡ lấy tay Từ Mạc Tu, ngồi xuống bên ghế sofa. Tuy là hai chân đi lại bất tiện nhưng cả người bà đều là phong thái ung dung bình tĩnh, tóc tai được chải tỉ mỉ cẩn thận, hai bên tóc mai mặc dù có chút màu trắng, nhưng nhìn sắc khí khuôn mặt cũng không có bao nhiêu dấu vết thời gian.

Người phụ nữ lặng yên nhìn Ôn Viễn, Ôn Viễn cũng không chớp mắt nhìn bà, càng nhìn càng cảm thấy quen thuộc. Cảm giác như đã gặp ở nơi nào. Trong đầu thoáng qua một suy nghĩ, Ôn Viễn a lên một tiếng, quay đầu nhìn Ôn Hành Chi.

“Đây, đây là...”

Ôn tiên sinh bình tĩnh thuận tiện ôm người bạn nhỏ vào lòng: “Gọi dì đi.”

Ôn Viễn tròn tròn hai mắt ngược lên nhìn người trước mặt cùng với tấm hình của Ôn Hành Chi có mấy phần giống nhau, có chút khó tin. Loại sự việc này khó có thể tin, bởi vì người trước mặt này là em ruột của mẹ ruột Ôn Hành Chi, mà bởi vì là.....anh dẫn cô đến gặp dì?

Ôn Viễn nắm lấy tay anh.

Ôn Hành Chi cười cười vỗ đầu cô, quay qua nói chuyện với dì: “Cô ấy sợ người lạ.”

Dì Đường cười, nụ cười rất là nuông chiều. Bà hỏi Từ Mạc Tu: “Lão Từ, đã bao lâu rồi chúng ta không gặp một đứa bé đáng yêu như vậy?”

Từ Mạc Tu tao nhã cười, “Hình như là lâu lắm rồi.” Ông nhìn Ôn Hành Chi, “Cái này phải cảm ơn Hành Chi rồi.”

Ba người nhìn nhau rồi tất cả cùng cười.

Ôn Viễn núp trong khuỷu tay Ôn Hành Chi vẽ mặt vừa đỏ vừa nóng.

Dì Đường vỗ vỗ tay Từ Mạc Tu: “Để đứa nhỏ này thoải mái một chút đi, tôi vào phòng bếp xem nồi canh, lúc này chắc cũng đã chín.”

Mắt nhìn thấy hai người đi vào phòng bếp, Ôn Viễn quay đầu: “Tại sao anh không nói cho em biết sớm?”

“Nói cho em biết làm gì?”

Ôn Viễn phỏng má: “Cho em chuẩn bị tốt tâm lý.”

Mặc dù dì này không biết thân phận của mình, thậm chí việc cô là cháu gái của anh cũng không biết. Hơn nữa cho dù có biết cũng không nhất định phải nói cái gì. Nhưng cái này... cũng coi như là gặp người lớn đúng không?

Cứ như vậy mà gặp? Ôn Viễn che mặt, làm bộ dạng không thể tin được.

Ôn Hành Chi mỉm cười: “Anh không muốn nói nhiều với em, sợ em biết được sẽ không dám tới.”

“Ai bảo?” Cô trừng mắt nhìn anh, nhưng trong lòng cũng có chút chột dạ.

Ôn Hành Chi thấy thế đã sáng tỏ trong lòng.

Cô với anh không giống nhau, tuổi còn nhỏ nhìn như vô tâm nhưng thật ra lại rất biết suy nghĩ. Những cái cô băn khoăn anh đều hiểu được, anh cũng hiểu những cái còn phải đối mặt còn rất nhiều. Có lẽ hiện tại chưa đúng thời điểm, nhưng nếu quả thật tới lúc đó rồi, anh hy vọng có thể cho cô một cái khởi đầu tốt. Ví dụ như, đi gặp mặt dì ruột của anh.

Anh gõ gõ đầu của cô: “Cùng anh đi vào.”

Dì Đường đang nấu canh trong phòng bếp.

Từ Mạc Tu đã chuẩn bị mọi thứ để sang một bên, bởi vì có Ôn Hành Chi cùng với Ôn Viễn tới nên chú Từ làm thêm một chút đồ ăn.

Ôn Viễn đứng ở cửa, nhỏ giọng kêu một tiếng dì. Dì Đường nghe được nở nụ cười. Từ Mạc Tu ở bên cạnh nói: “Không phải nói hai người tới đúng lúc là đùa đâu, bình thường tiểu Đường rất ít khi xuống bếp, khó khăn lắm hôm nay mới nấu canh một lần, hai người đến đúng lúc rồi.”

“Đó là do chúng cháu có lộc ăn.” Ôn Hành Chi nói xong cởi áo khoác ngoài đưa cho Ôn Viễn: “Anh tới phụ một tay, em ra ngoài đợi chút đi.”

Từ Mạc Tu cùng với dì Đường đứng bên cạnh nhìn, Ôn Viễn đỏ mặt nhận lấy áo khoác, xoay người đi ra phòng khách, đoạn đường này cô đi như bay.....

Không có cách nào khác, thế giới này thật sự trở nên quá! Nhanh! Rồi!

Dì Đường vốn có tên là Lý Tiểu Đường. Hai vị trưởng bối đều là người có giáo dục tốt, ăn uống đều rất yên lặng, không giống như người lớn trên TV, thích hỏi này hỏi nọ vào lúc ăn cơm.

Mặc dù là như thế, nhưng bữa cơm này Ôn Viễn vẫn ăn hết sức cẩn thận. Đợi đến khi Ôn Viễn cùng với dì Đường cùng buông đũa xuống một lúc, Từ Mạc Tu đứng lên đi xuống dưới bếp lấy ra một bình rượu.

Lý Tiểu Đường cười cười mang theo chút giận dữ nhìn ông, nói với Ôn Hành Chi: “Cháu biết không, ông ấy rất mong cháu đến đây.”

Thật ra thì Từ Mạc Tu bị cao huyết áp, bình thường dì Đường không cho phép đụng vào thuốc lá, rượu, chỉ có ngày lễ tết hoặc khi Ôn Hành Chi tới mới có thể uống mấy chén.

Ôn Hành Chi cười nhạt một tiếng, nhận lấy ly rượu từ tay Từ Mạc Tu đưa tới: “Vây hôm nay Hành Chi uống vài chén cùng với chú Từ.”

Lý Tiểu Đường nhìn hai người lắc đầu một cái, bà xoay người vẫy vẫy tay gọi Ôn Viễn. Ôn Viễn khéo léo đi tới bên cạnh bà. Lý Tiểu Đường vươn tay lên: “Để cho bọn họ uống, cháu đi với dì lên lầu.”

Ôn Viễn muốn đưa tay ra, nhưng nghĩ tới ở riêng một mình với người lớn thì hơi do dự.

Lý Tiểu Đường nhìn thấy bộ dạng của cô thì cười: “Sợ đến như vậy sao, dì rất hung dữ với cháu sao?”

“Không có.”

Mặt mày Ôn Viễn nóng ran, giọng nói nhỏ nhẹ câu có câu không, đưa tay đỡ bà. Quay đầu liếc nhìn Từ Mạc Tu cùng với Ôn Hành Chi, người trước thì hướng về phía cô khoát tay, người sau...căn bản là không thèm nhìn cô một cái.

Ôn Viễn bấu môi, đỡ Lý Tiểu Đường đi lên lầu.

Hai chân Lý Tiểu Đường cũng không phải là hoàn toàn đi không được, cho nên đi lên lầu cũng không tốn nhiều sức. Bà đưa Ôn Viễn đi lên lầu hai, đẩy một cánh cửa, ngồi xuống ghế salon thì có chút thở mạnh.

Ôn Viễn nhìn thấy liền bưng lên một cái phích nước, rót cho bà một ly nước nóng. Lý Tiểu Đường khoát tay: “Mới vừa ăn cơm xong, dĩ nhiên còn no lắm.”

Ôn Viễn ồ lên một tiếng, đặt ly lại trên bàn, cẩn thận đứng yên một chỗ.

Lý Tiểu Đường hồi phục lại hơi thở, nhìn chằm chằm Ôn Viễn một cái, bật cười.

“Nhìn cháu như vậy, thật sự không giống con cháu nhà họ Ôn.”

Ôn Viễn ngẩng đầu không hề chớp mắt nhìn Lý Tiểu Đường, chỉ thấy bà cười nhạt: “Ông nội cháu, tính tình của Ôn Khắc không tốt, không biết có phải giống ông ấy hay không mà mấy đứa nhỏ sau này tính khí cũng lạnh nhạt.”

Một điểm này Ôn Viễn vô cùng đồng ý. Cô suy nghĩ một chút mở miệng nói: “Dì Đường, cháu vốn không phải là người nhà họ Ôn.”

Lý Tiểu Đường không giạt mình chút nào, hơn nữa cũng không cần giạt mình. Nếu như bà có thể chấp nhận mối quan hệ của cô cùng với Ôn Hành Chi, dĩ nhiên đã biết trước điều này.

Nhưng Ôn Viễn lại ngạc nhiên, cô không ngờ tới Lý Tiểu Đường lại biết rõ mối quan hệ rối ren giữa bọn họ.

“Sao lại sợ chứ?” Lý Tiểu Đường cười dịu dàng.

Ôn Viễn im lặng một chút: “Là anh ấy nói cho dì biết?”

Anh...là chỉ Ôn Hành Chi.

Lý Tiểu Đường lắc đầu, “Khi con trai lớn của nhà họ Ôn ôm cháu về dì cũng có mặt ở đó.”

Nghe đến đó, Ôn Viễn kinh ngạc không nói ra lời: “Dì cũng ở đó?”

“Đúng vậy.” Lý Tiểu Đường nhìn cô, ánh mắt nhu hòa: “Khi đó thân thể mẹ Hành Chi không tốt lắm, nói chính xác hơn là bệnh tình nặng đến nỗi bác sĩ cũng lắc đầu. Ôn Khác đã bắt tay vào chuẩn bị hậu sự cho bà ấy.” Nói tới đây, Lý Tiểu Đường cười nhạo một tiếng: “Dì phục ông ta lắm, tâm tình rồi ren như vậy mà vẫn tỉnh táo, quả thật là người thích hợp đi đánh giặc.”

Ôn Viễn im lặng nghe bà nói.

“Ôn Khác gọi dì qua chăm sóc chị ấy. Sau khi đến thành phố B được hai ngày thì mẹ Hành Chi qua đời. Thân thể dì không được tốt lại bởi vì chị ruột qua đời mà quá mức đau lòng, nên ở lại thành phố B điều dưỡng thân thể. Ở đó gần một tháng, thì con trai lớn của nhà họ Ôn đem cháu về nhà. Dì xuống dưới lầu muốn xem qua cháu một chút, cảm thấy cháu còn quá nhỏ, mới hơn một tuổi, nhìn vô cùng đáng thương.” Lý Tiểu Đường nhìn cô cười: “Khi đó nhà họ Ôn bởi vì cháu mà ồn ào một trận, sau đó vẫn quyết định để cháu ở lại.”

Ôn Viễn nghe xong cúi đầu, lại bị Lý Tiểu Đường vỗ tay một cái: “Khi đó nếu như họ không muốn nuôi cháu dì nhất định sẽ ôm cháu về nuôi.”

Ôn Viễn bị giọng điệu nghịch ngợm của bà trêu chọc cho cười, cô ngẩng đầu lên, nhìn Lý Tiểu Đường: “Cháu cảm ơn dì Đường.”

“Đáng tiếc dì không có cơ hội này.” Lý Tiểu Đường tiếc nuối thở dài: “Cho nên mỗi lần Hành Chi tới đây dì đều hỏi thăm tình hình của cháu.”

Ôn Viễn mím môi: “Dì hỏi nhằm người rồi, lúc ấy người kia cũng chưa quan tâm đến cháu đâu.”

Lý Tiểu Đường cười liếc nhìn cô một cái: “Tính tình nó lạnh lùng, nếu con thật sự muốn ở bên cạnh nó thì chắc chắn đã biết tính này của nó.” Nói tới liền bắt đầu: “Lúc đầu là nói dối mấy câu lừa gạt dì, nhưng sau này, chờ đến lúc cháu lớn lên, nó cũng không nói dối dì nữa. Dì thấy được điều đó.”

“Thật vậy sao?” Ôn Viễn không tin.

“Đương nhiên là thật rồi.”

Lý Tiểu Đường trừng mắt nhìn Ôn Viễn, cô cười hắc hắc. Cười xong mới phát hiện Lý Tiểu Đường dường như nhìn cô có suy nghĩ gì đó. Một lúc sau, nghe được tiếng bà thở dài: “Cháu khiến cho nó phải để ý tới cháu, chuyện này vốn không cần làm vậy. Bởi vì một khi đã quan tâm thì không thể nào buông bỏ được. Đừng nói cháu không phải là con cháu nhà họ Ôn, cho dù có đúng là vậy, nó sẽ làm như thế nào? Không phải là vẫn để ý sao?”

Ôn Viễn hiểu rõ ý của bà, cô cẩn thận liếc nhìn bà một cái: “Dì Đường, là cháu sai đúng không?”

“Không thể nói là đúng hay sai, chỉ là con đường phía trước sẽ không dễ đi thôi.” Nói xong, bà lại cười: “Đây có thể là nguyên nhân đại khái Hành Chi dẫn cháu tới gặp mặt dì. Nó đó, đã có tính toán hết cả rồi.”

Tính toán? Ôn Viễn mờ mịt.

Dì Đường lại vỗ vỗ đầu của cô: “Dù sao thời gian cũng còn dài, từ từ cháu sẽ hiểu được.”

Ôn Viễn: “.....”

Đêm đó, Ôn Viễn ngủ ở trong một căn phòng không lớn không nhỏ ở lầu hai.

Bên trong bài trí rất đơn giản, chỉ có một cái giường lớn, một cái tủ đựng sách dựa vào tường và một bộ bàn ghế. Lý Tiểu Đường đưa cô đến phòng, trải ga giường, mỗi sợi chỉ mỗi đường kim đều là do tự tay bà

may. Càng lúc Ôn Viễn càng khâm phục Lý Tiểu Đường, cảm giác người phụ nữ như vậy mới thích hợp ở nhà mỗi ngày.

“Tối nay cháu ngủ ở chỗ này đi, lần này Hành Chi tới đột ngột, ga giường cũng chưa kịp phơi. Mà trời thì cũng đang mưa, chắc có chút ẩm ướt.”

“Không sao đâu ạ.”

Ôn Viễn cười ngọt ngào, khéo léo.

Ánh mắt Lý Tiểu Đường dịu dàng nhìn cô: “Vậy thì tốt.”

“Cháu đỡ dì xuống lầu nha.”

“Không cần, dì có thể tự đi, cháu đi tắm rồi nghỉ ngơi đi.” Vừa nói vừa trách cô: “Không được coi dì như người tàn tật.”

Ôn Viễn nghịch ngợm le lưỡi.

Ngày hôm nay ngồi xe nên lúc này cô cũng cảm thấy mệt, hơn nữa áp lực trong lòng cũng tương đối lớn, Ôn Viễn đi tắm, tựa vào đầu giường lau tóc một lúc sau đã thấy buồn ngủ.

Vào thu, tiết trời đã hơi lạnh. Mưa xuống làm cho cái lạnh càng thêm thấu xương, Ôn Viễn bị lạnh nên tỉnh dậy, cô nghe thấy tiếng bước chân nhẹ bên ngoài hành lang. Cô mở cửa, thấy Ôn Hành Chi mới đi từ khúc cua tới. Tối nay anh cùng Từ Mặc Tu uống không ít rượu, mặc dù không hiện ra mặt nhưng vẫn có chút say.

Nhìn thấy anh, Ôn Viễn vẫn còn có chút cáu. Ôn Hành Chi cũng biết, đứng yên bất động ở chỗ đó, nhìn gò má cô phồng lên, ánh mắt thâm thúy không nhìn thấy đáy.

Sau một hồi trầm mắt, Ôn Viễn chịu thua: “Anh uống nhiều rồi, em đi làm cho anh một ly nước mật ong.”

Muốn đi phải xuống dưới lầu, kết quả là bị anh chặn lại.

“Em đừng quậy phòng bếp nữa.” Anh nói: “Anh không uống nhiều.”

Ôn Viễn không thể làm gì khác hơn là ầm ỨC nhìn anh chăm chăm, nhìn anh đi tới gian phòng của mình, vội lên tiếng gọi anh lại: “Đây là phòng của em, anh ngủ phòng đối diện đi.”

Ôn Hành Chi dừng lại, nhìn cô một cái rồi mở cửa gian phòng đối diện.

Xông lên là một mùi ẩm ướt, trên giường chỉ là một tấm ván giường chứ đừng nói là chăn, đến cái đệm cũng không có. Ôn Viễn mở to hai mắt, có chút ngoài ý muốn nhìn Ôn Hành Chi.

Ôn Hành Chi nhú nhú mày. Xem ra là dì Lý Tiểu Đường lại nổi lên hứng thú, chính anh không lưu tình chút nào.

“Làm sao bây giờ?” Ôn Viễn đỏ mặt: “Nếu không đi xuống dưới nhà tìm phòng?”

“Không cần.” Ôn Hành Chi cự tuyệt vô cùng dứt khoát, “Dì ấy cố ý.”

Ôn Viễn im lặng nhìn trời.

“Đi vào cùng anh.”

Anh duỗi tay về phía cô. Ôn Viễn giống như bị phồng, cuống quýt chấp tay sau lưng: “Em không muốn. Em không muốn ngủ cùng một phòng với anh.”

Nhìn cô hoang mang sợ hãi, thậm chí bộ dạng có chút giấu đầu hờ đuôi, Ôn Hành Chi không khỏi cảm thấy buồn cười. Nha đầu này rất kỳ quái, lúc thì gan rất lớn, lúc thì rất nhát gan.

“Trong đầu em đang nghĩ cái gì?” Anh gõ xuống đầu cô: “Đi vào với anh.”

Mặt Ôn Viễn nóng ran, cô muốn kháng nghị, nhưng nếu như vậy không phải tự thừa nhận mình suy nghĩ nhiều hay sao? Cô suy nghĩ nhiều sao? Suy nghĩ nhiều sao? Suy nghĩ nhiều sao?

Đương nhiên, đương nhiên là...suy nghĩ.

Ôn Viễn tức giận nhìn anh.

Cô tức giận không phải vì thái độ của anh với cô mà là chuyện ngủ chung một phòng, anh, anh thế nhưng cũng không có bắn khoăn chút nào? Cũng không có suy nghĩ nhiều? Làm là một chuyện còn nghĩ lại là một chuyện khác nha. Một chút tạp niệm anh cũng không có, chuyện này nói lên lực hấp dẫn của cô với anh rất đáng nghi ngờ!

“Em ngủ trước đi, anh đi tắm.”

Sau khi nói xong, anh thông thả đi vào phòng tắm. Ôn Viễn ngồi ở cuối giường, hung hăng trợn mắt nhìn cái cửa phòng tắm, cuối cùng thất bại nằm thẳng cẳng ở trên giường.

Ôn Viễn cảm giác được mình càng ngày càng rối rắm, vì vậy thừa lúc anh đang tắm, len lén cởi ba nút áo ngủ. Cô cẩn thận từng li từng tí liếc nhìn bộ ngực nhô cao của mình, mặc dù phát triển trong điều kiện không được tốt lắm nhưng cũng không tệ nha. Hơn nữa chỗ này, nếu như lớn quá cũng rất khủng bố không phải sao? Ôn Viễn bĩu môi.

Sau đó quan sát xuống dưới, cặp chân thì rất mảnh mai, chỗ cần nhô lên thì không nhô, thế cho nên nhìn khá là khô khan. Nghiêng cúi một hồi, Ôn Viễn bị kịch phát hiện, toàn thân cô miễn cưỡng cũng còn được phần eo. Ôm, nhưng bởi vì cô thích ăn nên cũng không đến nỗi toàn là xương. Cũng khó trách, lúc ôm cô anh thích ôm lấy eo cô.

Ôn Viễn cứ như vậy vừa lăm nhăm vừa nhìn mình chăm chăm, ánh mắt kia giống như là xem xét một con heo, xem đến tột cùng là có thể bán được bao nhiêu tiền. Có lẽ do quá mức oán giận, đến nỗi âm thanh của phòng tắm mở ra, mở được một lúc cô mới kịp phản ứng. Cô hoang mang sợ hãi, kéo áo ngủ vội vàng cài nút áo. Luống cuống chân tay, hoàn toàn không ngờ được một mảng da thịt tuyết trắng trước ngực, cảnh xuân đẹp dễ đã lọt vào mắt của anh.

Ôn Hành Chi tuyệt đối là vô ý, anh đứng yên mấy giây rồi chậm rãi đi về phía cô.

Cô cúi đầu thấp không thể thấp hơn được nữa. Ôn Hành Chi vuốt ve tay cô, lấy tay đang giữ nút áo của cô xuống, không chút hoang mang cài từng nút lại cho cô. Sau đó hạ thấp giọng nói: “Ôn Viễn...”

“Đừng gọi em, em không nghe thấy.”

Cô lấy tay che mặt, sắc hồng đã lan ra tận đến mang tai.

Ôn Hành Chi chợt thấy buồn cười, anh quỳ gối trên giường, đối mặt với cô bé cả người đang run rẩy này.

Anh nắm giữ eo của cô: “Em lạnh hả?”

Ôn Viễn kéo hai tay anh ra, nét mặt có chút đau thương: “Em...có phải em không có một chút nào sức hấp dẫn đúng không?”

Ôn Hành Chi cảm thấy buồn cười: “Em suy nghĩ cái này làm gì?”

Ôn Viễn tiếp tục đau thương: “Vậy thì anh là Liễu Hạ Huệ rồi, phụ nữ ngồi trong lòng mà vẫn không loạn.”

Ôn tiên sinh rút cuộc cũng nhìn thẳng cô, điều này làm cho Ôn Viễn có chút dự cảm không tốt. Quả nhiên, cô rất khô khan, bộ phận không vĩnh viễn lên kia lại bị đánh.

“Em tin không, nếu như anh thật sự loạn, nhất định sẽ gặp họa.”

“Tại sao?”

Về mặt cô rõ ràng không tin.

Ôn tiên sinh cực kỳ kiên nhẫn nói chuyện, anh cúi đầu nhìn cô một lát, nói: “Thử một chút cũng được.”

What? Làm sao mà thử? Ôn Viễn mờ mịt nhìn anh.

Cô lại thấy anh cười cười, làm cho tâm hồn người ta cảm thấy hứng thú. Ôn Viễn ngậy đại, một giây kế tiếp bị anh bế lên khỏi giường, đôi môi bị anh phủ xuống. Cảm giác ẩm ướt làm cho đầu cô muốn nổ tung, đôi chân của cô khó khăn lắm mới rời khỏi giường, cả người đều giống như lơ lửng, cho nên không khỏi ôm chặt lấy bờ vai của anh.

Tư thế này khiến cho Ôn Hành Chi chiếm thế thượng phong, anh hướng dẫn cô đem hai cánh tay vòng qua bờ vai anh, một tay anh giữ chặt eo cô, nụ hôn trên môi càng ngày càng thăm dò sâu vào trong.

Ôn Viễn có chút không chịu nổi, thì ra đây chính là biện pháp thử? Thật là muốn lấy mạng.

Nhận thấy cô có chút khấn trương, Ôn Hành Chi khẽ buông lỏng tay, rút cuộc Ôn Viễn cũng thở dài một hơi. Nhưng cô hoàn toàn không buông lỏng, cô chợt tròn hai mắt nhìn thấy toàn bộ những dáng vẻ của người đàn ông trước mặt mình.

“Anh...anh.”

“Thả lỏng.” Anh hôn nhẹ gương mặt của cô: “Em nói muốn thử mà.”

Ôn Viễn muốn khóc.

Anh không giữ lấy cái gáy của cô, nhưng hai cái tay của anh cứ lên lên xuống xuống như vậy càng trở nên dày vò. Ôn Viễn cảm thấy toàn bộ thân thể mình giống như bị điện giật, từng đợt từng đợt run rẩy đánh úp cô, cô hoảng hốt chạy loạn tìm chỗ ẩn nấp, nhưng mỗi một lần đều bị anh nhanh chóng bắt được. Tùy ý trêu chọc, hoàn toàn không cho cô một chút xíu đường lui.

Ôn Viễn hoàn toàn luống cuống.

Cô ô ô lên một tiếng, ở bên tai anh mềm mại cầu xin tha thứ: “Ô ô, chú.....”

Cô không chịu nổi nữa, cô không biết nên gọi anh sao nữa. Thần trí Ôn Hành Chi vẫn còn, anh buông cô ra, hôn lên thái dương cô.

“Viễn Viễn, em không thể chỉ có sức hút.” Anh nói xong, âm thanh khàn khàn hấp dẫn lại vang lên: “Em còn phải có bản lĩnh dập lửa nữa.”

Ôn Viễn rơi lệ. Lần sau cô tuyệt đối không dám trêu chọc anh nữa. Anh ra tay quá độc ác.

Trải qua một đêm loạn lạc, Ôn Viễn rất cuộc phải nhớ cho kỹ. Không phải người ta không muốn loạn, truy cứu ra nguyên nhân chính là do cô quá yếu.

Tối hôm qua cứ như vậy mà ngủ thiếp đi, sáng sớm thức dậy mới sâu sắc cảm nhận được những trừng phạt của anh trên người cô. Giữa hai chân có chút đau, còn trước ngực thì có những vết sưng đỏ.

Ôn Viễn hít một hơi, cảm thấy thê thảm không nổi nhìn.

Sau khi rửa mặt, cô đi xuống lầu.

Từ Mạc Tu đang chuẩn bị điểm tâm, Lý Tiểu Đường đang ngồi trên ghế salon cắt một ít đồ. Ôn Viễn nhìn kỹ một chút, cái này giống như mấy cái mà bà Thành vẫn làm trong ngày giỗ. Ôn Hành Chi thì lại ngồi một bên lưỡi biếng, trước mặt là một ly trà, mới vừa pha, hơi nóng còn bốc lên.

Lý Tiểu Đường nhìn thấy Ôn Viễn, cười ngoác cô lại gần.

Lúc này Ôn Viễn không muốn xuất hiện trước mặt Ôn Hành Chi, nhưng cũng hết cách rồi, không thể làm gì hơn là đi lại ngồi cạnh Lý Tiểu Đường.

“Có lạnh không, tối qua cháu ngủ như thế nào?”

Ôn Viễn liếc nhìn Ôn Hành Chi một cái, thấy anh không nhìn mình, cô nói: “Không lạnh, cháu ngủ ngon lắm.”

“Vậy thì tốt.” Bà quay đầu nhìn Ôn Hành Chi: “Lần này hai cháu đi vội vàng quá, nha đầu này không có áo lạnh, ở chỗ này thì không sao, nếu là đi lên núi, gió lạnh sẽ làm đông người đấy.”

“Đi không phải lo, trên xe có chuẩn bị rồi, sẽ không để cô ấy bị lạnh đâu.”

Ôn Viễn có chút ngạc nhiên nhìn anh: “Muốn đi lên núi sao?”

Ôn Hành Chi ừ một tiếng, nghiêng người qua cầm lấy tay cô: “Hơi lạnh đấy, chờ một chút nữa uống canh nóng là ấm lên thôi.”

Ôn Viễn nhìn anh, trong lòng không khỏi oán thầm, là anh cố ý chứ gì? Anh bình tĩnh như vậy mà cô thì đã trở nên ngượng ngùng. Làm gì có gặp có người nào chiếm tiện nghi của người khác mà vẫn hùng hồn chứ? Có thể như vậy sao.

Ôn Viễn nhếch môi lên, cầm lấy tay anh: “Lần này đi lên núi gặp ai? Anh không nói em sẽ không đi.”

Thể hiện rất rõ ngụ ý trong lời nói của mình.

Ôn tiên sinh còn chưa kịp mở miệng, Lý Tiểu Đường đã cười nói: “Chẳng lẽ cháu lừa gạt nha đầu này tới đây sao?”

Ôn Hành Chi cười nhạt, tuy là đúng như Lý Tiểu Đường nói nhưng ánh mắt lại nhìn Ôn Viễn: “Lá gan cô ấy quá nhỏ, nếu như nói thật chưa chắc cô ấy đã đi.”

Ôn Viễn tức giận không nhịn được nữa, siết chặt tay anh.

“Lần này không có gạt em.” Ôn Hành Chi mỉm cười: “Người này em cũng biết, em thấy qua hình rồi...”

Hình? Cô thấy qua hình?

Ôn Viễn nghĩ tới, có chút không dám tin tưởng nhìn anh: “Là, là...bà?”

Chính là Lý Nhược Thu mẹ ruột Ôn Hành Chi.

Mỗi năm Ôn Hành Chi chỉ về có hai lần, một là ngày giỗ của mẹ, một là ngày lễ mừng năm mới. Nơi này quanh năm chỉ có Lý Tiểu Đường cùng với Từ Mạc Tu, hai người không có con, nên sẽ cảm thấy cô đơn. Nhiều người trong nhà thì không khí trở nên náo nhiệt. Vì vậy đã thành thói quen.

Nhưng mà lần này Ôn Hành Chi về sớm trước mấy ngày. Như những lần trước nhất định anh chỉ về trước ngày giỗ một ngày.

Ôn Viễn lấy lại tinh thần, nhìn Ôn Hành Chi không biết nên nói gì.

Ôn Hành Chi lại cười cười, vuốt vuốt tay của cô: “Chỉ kém có một tháng là bà đã có thể nhìn thấy em. Nhưng cuối cùng vẫn là vô phúc, lần này mang theo em đi, để cho bà gặp em một lần, em thấy sao?”

Anh không tin vào vận mệnh, anh cảm thấy ông trời vẫn có mắt, mẹ ra đi được một tháng, cô lại đến bên cạnh anh. 19 năm qua, may mắn của anh là cô chưa bao giờ đi xa.

Ôn Viễn không biết trong lòng anh đang nghĩ gì, lại bị câu nói kia làm cho chua xót. Cô có dự cảm, người phụ nữ dịu dàng xinh đẹp kia cũng giống với Lý Tiểu Đường sẽ tha thứ cho cô.

“Được.” Cô cất giọng nói khàn khàn lên.

Ngọn núi phía đông thị trấn A. Mỗi năm Ôn Hành Chi đều đến đây một lần, bởi vì Lý Nhược Thu được chôn ở một nghĩa trang rộng lớn trên núi.

Mười mấy tuổi Lý Nhược Thu đã rời khỏi thị trấn A, bởi vì khi đó có bộ đội tới trường học của Lý Nhược Thu chiêu mộ nữ binh. Lý Nhược Thu cùng với những bạn nữ trong lớp đăng ký tham gia, thông qua kỳ kiểm tra sức khỏe, một chiếc xe ô tô cũ trực tiếp đưa bà đến thành phố B, làm nữ văn công. Sau đó bởi vì mẹ mắc bệnh nặng, Lý Nhược Thu có trở lại thị trấn A một lần để chăm lo hậu sự ẹ rồi bà đưa Lý Tiểu Đường đến thành phố B, hai chị em nương tựa vào nhau mà sống. Lý Tiểu Đường còn thi đậu đại học quân sự ở thành phố B.

Nhưng cuối cùng lại không thể tiếp tục học, bởi vì khi đó thân thể bà cực kỳ yếu, không thể không có người chăm sóc. Hết cách, Lý Nhược Thu đành để em gái ở nhà. Sau đó qua giới thiệu, Lý Nhược Thu gả cho thủ trưởng của bà là Ôn Khác. Sau đó Lý Tiểu Đường cũng gặp được Từ Mạc Tu, bà không muốn tiếp tục ở thành phố B, vì vậy Từ Mạc Tu mua một ngôi nhà ở thị trấn A, đưa bà về ở.

Tính ra, Lý Tiểu Đường ở thị trấn A cũng hai mươi mấy năm rồi. Hàng năm cũng phải lên núi một lần, cho nên đừng xem thường bà đi đúng bất tiện, bà không đi chậm hơn Ôn Viễn một chút nào. Hai người đàn ông vẫn đi trước hai người chừng một mét.

Nhiệt độ trên núi quả nhiên là không cao.

Mặc dù đã hết mưa hai ba ngày, nhưng gió lạnh ở đây vẫn lạnh đến thấu tận xương tủy. Ôn Viễn mặc áo khoác dày đủ, cô muốn đỡ lấy Lý Tiểu Đường nhưng bị bà gạt ra.

“Tiểu nha đầu, cháu còn như vậy di sẽ tức giận đấy.” Lý Tiểu Đường cười cười: “Đã nói không được coi di là người tàn tật mà.”

Ôn Viễn then quá nói: “Cháu sợ di đi xa nên mệt quá thôi.”

Bởi vì con đường này không có xe, cho nên phải đi bộ khoảng 20 phút.

“Không mệt. Con đường này đi cũng 20 năm rồi, còn gì nữa mà mệt mỗi.” Bà khẽ thở dài một hơi: “Khung cảnh này cũng nhìn 20 năm rồi, nhưng vẫn không thấy chán, di không hiểu, thành phố B thì có gì tốt mà chị ấy lại lưu luyến. Nha đầu, cháu có thích nơi đó không?”

Ôn Viễn lắc đầu.

Lý Tiểu Đường hài lòng vỗ vỗ bàn tay cô: “Đứa bé ngoan.”

Lý Nhược Thu yên nghỉ ở nghĩa trang này, từ lúc mới được xây dựng đã được khen là nơi có phong thủy tốt. Ôn Khắc từng tới đây một lần, bởi vì bà mà chọn một chỗ trong đây. Ở nghĩa trang này, tuy hẻo lánh nhưng từ chân núi đi lên cảnh hai bên vô cùng đẹp.

Lý Tiểu Đường dừng lại khi cách ngôi mộ 20 mét, Từ Mạc Tu không lại đỡ bà, Ôn Hành Chi tiếp tục dẫn theo Ôn Viễn bước về phía trước.

Ôn Viễn có chút ngạc nhiên: “Sao di Đường không đi nữa?”

“Không biết.”

“Này.”

“Anh thật sự không biết.” Anh xoay người lại, cầm lấy tay cô, rất ấm áp, thoải mái.

“Sao anh không tới hỏi thử xem?”

“Chuyện của người lớn, em quan tâm nhiều như vậy làm gì?”

Ôn Viễn có cảm giác, anh nhất định biết cái gì đó, chỉ là không nói cho cô nghe mà thôi. Không nói thì không nói, dù sao cô cũng không quá quan tâm.

Cái cô quan tâm là mỗi năm khi đứng trước mộ của mẹ, anh sẽ nghĩ tới cái gì?

Cô không dám hỏi, chỉ sợ đáp án sẽ quá mức đau lòng. Mà trên thực tế, cái gì Ôn Hành Chi cũng không nghĩ.

Không biết có phải tất cả mọi người đều có một loại cảm xúc, khi một người thân thiết rời xa, chỉ còn lại một mình khổ sở sống qua ngày, xa xôi giống như chuyện của kiếp trước vậy. Không nghĩ, cũng không muốn nghĩ. Đồng cảm, nhất là thương tình là thứ tổn thương sâu nhất. Anh đứng ở chỗ này nhìn người trong hình, chắc người trong hình cũng hiểu được con trai của mình, cho nên âm dương xa cách nhiều năm như vậy mà nhìn thấy con mình vẫn mạnh khỏe thì không có gì tốt hơn.

Anh nhớ tới những người thờ ơ khi đó, có lẽ chờ thêm một ít thời gian nữa, khi chuyện kia nguôi ngoai đi thì sẽ nói chuyện với bà.

“Anh có thể đứng xa ra một chút không?”

Ôn Viễn nghiêng đầu qua nói với anh. Ôn Hành Chi chợt trở lại bình thường, híp híp mắt nhìn cô: “Sao vậy?”

“Em muốn đứng ở đây một mình, anh đi ra xa hơn một chút nữa đi.” Cô đỏ mặt thúc giục, Ôn Hành Chi mỉm cười, vỗ vỗ đầu cô, xoay người đi về phía Lý Tiểu Đường đã đứng lúc này. Bây giờ nơi đó đã không còn bóng dáng của Lý Tiểu Đường cùng với Từ Mạc Tu.

Thật là đáng ghét.

Ôn Viễn bấu môi, xoay người mang hoa đặt trước bia mộ của Lý Nhược Thu. Trong hình là một người con gái rất đẹp đang cười, so với tấm hình ở trong album kia thật sự đẹp hơn rất nhiều.

Không biết tại sao, Ôn Viễn có chút không dám nhìn thẳng vào bà.

Loại chột dạ này không ổn, cô cố gắng động viên mình, ngẩng đầu lên nhìn ánh mắt của Lý Nhược Thu. Cặp mắt kia lộ ra vẻ rất nhu hòa, làm cho cô được khích lệ.

Bà sẽ tha thứ cho cô chứ? Chính cô cũng không dám tin cô lại được ở bên cạnh một người ưu tú như vậy. Tối hôm qua tỉnh lại từ trong giấc mơ, mở đèn ở đầu giường, cô lặng lẽ nhìn bộ dáng đang ngủ của anh mà trong lòng hạnh phúc muốn chết..

Cô biết anh rất tốt, nhưng biết làm sao đây.

“Xin người hãy tha lỗi cho con.” Ôn Viễn nhỏ giọng nói.

Như vậy cô mới không sợ.

35. Chương 35

Cả 11 ngày nghỉ Ôn Viễn đều trải qua ở thị trấn A, Lý Tiểu Đường không phải vui vẻ bình thường, dù sao nhiều năm như vậy trong nhà cũng có rất ít phụ nữ, lại còn trẻ tuổi như vậy, cho nên khi kỳ nghỉ sắp kết thúc, Lý Tiểu Đường cũng bắt đầu lưu luyến.

Ôn Hành Chi đưa cô về trường học, lúc trở lại thành phố T cũng đã hơn năm giờ chiều. Ôn Viễn bị đánh thức dậy, trên đường cô đều ngủ nên gò má hơi hồng hồng. Cô nhắm mắt lại, cuộn mình vào áo khoác của anh một lát rồi mới hoàn toàn tỉnh táo. Cô dọn dẹp túi xách, chuẩn bị xuống xe thì Ôn Hành Chi gọi lại, đưa ột cái túi.

Ôn Viễn mở ra xem, là đồ ăn anh mua ở một quán ăn nào đó.

Cô chắc lưỡi hít hà: “Anh mua lúc nào mà sao em không biết?”

Ngủ như heo thì làm sao mà biết được.

“Tối nay em ngủ sớm đi, sáng mai còn đi học.”

Cô trề trề môi: “Anh cũng không được uống nhiều rượu.”

Buổi chiều lúc Ôn Hành Chi lái xe trở lại thành phố thì nhận được điện thoại của trợ lý Ninh, lúc thời gian riêng tư này mà gọi điện thoại tới chắc là có chuyện rất quan trọng phải giải quyết, nhưng kết quả lại làm cho Ôn Viễn im lặng, lại là muốn anh đi uống rượu.

Ôn Hành Chi vỗ vỗ ót cô, coi như là đồng ý.

Vừa xuống xe lại nhớ tới một chuyện, Ôn Viễn bỗng xoay người lại, nắm chặt cửa xe.

“Có chuyện quan trọng quên hỏi anh rồi.” Cô nói: “Đêm đó, ở khách sạn X, em thấy Trần Dao. Anh ở cùng với cô ta?”

“Sao vậy.”

Thái độ thật là bình tĩnh.

Ôn Viễn nổi giận: “Cũng không phải là bạn bè của anh, anh đi chung làm cái gì?”

Ôn Hành Chi nhìn cô sâu xa. Mặc dù biết không phải lúc, nhưng anh vẫn suy nghĩ đến ngày đó, cô bé này tự nói với mình, anh với Tần Chiêu không thích hợp. Nghĩ tới đây, anh cúi đầu cười cười, thấy cô còn đang nhìn mình chằm chằm, anh hắng giọng một cái: “Ôn Viễn, nếu như không phải đặc biệt khờ khạo anh sẽ không coi trọng

Nói xong, anh đóng cửa lái xe đi.

Ôn Viễn đứng nguyên một chỗ dậm chân, gương mặt hồng lên giống như nắng chiều.

Bước vào tháng mười, cũng chính là thời điểm bận rộn nhất của GP. Ôn Viễn cũng bắt đầu vội vàng chuẩn bị cho kỳ thi giữa kỳ vào tháng sau, đây cũng chính là khoảng thời gian náo nhiệt nhất ở đại học T. Mỗi học kỳ ở trường sẽ gồm 18 tuần, cứ mỗi chín tuần thì sẽ có một kỳ thi lớn, coi như là kiểm tra lại khoảng thời gian học tập trước của toàn bộ sinh viên. Ngành tài chính, đều là học về các con số. Dùng hết lời để diễn giải, tài chính là ngành toán học. Điều này chính là nỗi sợ lớn nhất của bạn học Ôn Viễn từ nhỏ cho đến lớn. Nhờ mượn được tập ghi chép của Mạc Vi Vi, lại cố gắng hơn một tháng trời nên cô cũng vượt qua được kỳ kiểm tra. Sau đó lại cùng Mạc Vi Vi tiếp tục hoạt động của đoàn thể, bởi vì không có thời gian nên công việc thực tập ở GP bị dời qua học kỳ sau, đợi đến khi mọi việc ổn định hơn thì cũng đã là tháng mười hai.

Hôm ấy, chịu ảnh hưởng của cao áp Seberia mà thành phố T đón trận tuyết rơi đầu tiên, còn là một trận tuyết rất lớn. Ôn Viễn buồn bực nằm ở trong chăn ấm áp ngủ trưa, đang ngủ ngon thì bị trưởng phòng Lưu Xuân Hỉ vén chăn lên.

“Tớ thật không nhịn được nữa rồi. Thời tiết tốt như vậy thế mà cậu lại nằm ngủ, nhanh dậy đi, chúng ta đi ăn lẩu.”

Ôn Viễn hừ hừ hai tiếng lại né tránh, cuối cùng vẫn bị dày vò dậy. Cô mặc bộ đồ nhung thật dày, mang giày lót vải bông đi ra một quán ăn nhỏ ngoài trường cùng với Xuân Hỉ và Chu Nghiêu, gọi một lẩu cá uyên ương, ăn đến nỗi người đổ đầy mồ hôi.

Chợt nghe thấy trưởng phòng Lưu Xuân Hỉ thở dài một tiếng, để đũa xuống, làm bộ mặt phiền muộn: “Tớ lại cùng hai cậu ăn lẩu uyên ương gì đây, phải là đàn ông! Phải là đàn ông phải chứ!”

Chu Nghiêu: “Hỉ nhi hận không thể lấy chồng, Ôn Viễn, cậu gọi phục vụ để cho họ mang một bàn con trai lên đây.”

Ôn Viễn nhìn hai bạn tốt một hồi, lấy miếng khoai cho vào miệng, cô chợt nhớ tới một người: “Từ Tiểu Hà đâu? Sao lại không gọi cậu ấy đi cùng?”

Xuân Hỉ nói: “Đã gọi điện thoại rồi, cậu ấy nói ở trong phòng học bài, kêu chúng ta cứ ăn đi.”

Chu Nghiêu xì một tiếng: “Tớ thấy là cậu ấy không muốn bỏ tiền ta mà thôi.” Xuân Hỉ nhìn Ôn Viễn một cái, cô nói: “Đừng nói lòng dạ tớ hẹp hòi, tớ cũng biết gia cảnh cậu ấy khó khăn, nhưng có cần phải như vậy không? Chúng ta đi ăn, cậu ấy cũng nên tới cùng vui vẻ với mọi người một chút, như vậy có phải tốt không. Tớ nói, cùng lắm tiền bữa hôm nay chúng ta trả, nhưng cậu ấy lại có lòng tự ái lớn như vậy, không chừng còn cho là chúng ta xem thường cậu ấy, cậu bảo người này có phải có tâm tư phức tạp không?”

Nghe cô ấy nói một tràng dài chậm chạp, phản ứng đầu tiên của Ôn Viễn chính là cười: “Tiểu Nghiêu, cậu với trưởng phòng không lẫn vào đâu được, nói chuyện cũng mang mùi vị cội nguồn.” Bị trêu chọc một cái, Ôn Viễn liền trở lại nghiêm túc: “Được rồi, tính tình của cậu ấy vốn là như thế, cậu ấy lại đi làm thêm quả thật không dễ dàng gì, khổ cực kiếm tiền tất nhiên sẽ không thể phung phí.”

Chu Nghiêu xem thường: “Không phải cậu cũng đi làm thêm sao? Cũng chưa từng thấy cậu như vậy.”

Ôn Viễn cứng họng, nét mặt trưởng phòng Lưu Xuân Hỉ cũng trở nên cổ quái.

“Sao, thế nào? Tớ nói sai cái gì?”

Lưu Xuân Hỉ liếc mắt nhìn mọi người một cách thần bí: “Nói đến Ôn Viễn tớ bỗng nhiên nhớ đến một chuyện, không biết các cậu có biết hay không?”

“Tớ?” Ôn Viễn mở miệng chỉ chỉ vào mũi mình.

“Tớ cũng chỉ nghe nói thôi, đúng hay không, chỉ có trong lòng cậu là hiểu nhất.”

“Ai nha cậu mau nói đi, sốt ruột chết đi được.” Chu Nghiêu vội la lên.

“Được rồi.” Lưu Xuân Hỉ nhìn chăm chăm vào nửa đĩa thịt bò còn lại trên bàn ăn: “Tớ nghe mấy người phòng kế bên nói chuyện về Ôn Viễn, nói thường xuyên nhìn thấy một chiếc xe chờ Ôn Viễn ở bên ngoài trường. Mặc dù không phải là xe sang trọng gì, nhưng nếu như không có bảy tám mươi vạn thì đừng hòng mua được, có lúc lại là một chiếc xe khác, bọn họ nói đã nhìn thấy nhiều lần rồi.”

“Là ai vậy? Thật sự là hết sức vô lý.” Chu Nghiêu nói đầy căm phẫn.

“Không phải cùng ngành với chúng ta.” Xuân Hỉ cẩn thận quan sát sắc mặt của Ôn Viễn, thấy cô không có tức giận mới tiếp tục hỏi: “Ôn Viễn, mấy người đó nói không có sai chứ?”

Lúc này Ôn Viễn đã hoàn toàn hiểu được vấn đề. Không ngờ mỗi lần anh tới đón cũng trở thành đề tài để người ta bàn tán, thật là càng ngày càng loạn lạc.

“Các cậu tin sao?”

Cô nhìn hai người một cái, Xuân Hỉ cùng với Chu Nghiêu nhìn nhau, đồng loạt lắc đầu.

Mặt Ôn Viễn khẽ vui lên: “Thật ra thì bọn họ nói cũng đúng.”

“Hả?”

Xuân Hỉ hét lên một tiếng, Ôn Viễn không nhịn được bật cười: “Cậu quên, ở thành phố T này tớ có người thân à?”

Hai người chợt hiểu ra, Chu Nghiêu cười gian trá kéo tay Ôn Viễn: “Aizz, thật không ngờ nha, người thân của cậu lại là người có tiền như vậy.”

Ôn Viễn nhìn lên trời: “Không phải là quá thân, cũng không phải là họ hàng gần.”

“Có xa không?”

Có xa không?

Ôn Viễn suy nghĩ một chút: “Từ trường mình đến chỗ người ấy cũng khoảng mười phút thôi.”

Chu Nghiêu & Xuân Hỉ: “.....”

Sau khi ăn xong, nhiệt huyết của Xuân Hỉ cùng với Chu Nghiêu sôi trào, đều bám lấy Ôn Viễn hỏi thăm “Người họ hàng của cô”, Ôn Viễn câu được câu không đối phó hai người con gái cô đơn này.....

Trả xong tiền, trên đường trở về trường, tuyết càng rơi càng lớn. Đèn đường hai bên được thấp sáng chiếu vào ngôi trường thành màu cam, có một loại cảm giác ấm áp khác thường. Trong sân trường đang có người chơi ném tuyết, Xuân Hỉ hào hứng tham gia vào đó, Ôn Viễn không muốn bị trúng đạn oan nên đứng qua một bên mà nhìn, cho đến khi điện thoại trong túi kêu lên.

Sau khi nhìn một chút, cô bỗng nhếch miệng cười.

“Alo.”

Âm thanh rất kích động làm cho người bên kia cũng cảm nhận được, anh để ly nước trong tay xuống, nghiêm túc nói chuyện với cô: “Em đang ở chỗ nào, sao ồn ào vậy.”

“Đang ở dưới sân trường, thành phố T đang có tuyết, chỗ anh có không?”

Mấy ngày trước Ôn Hành Chi lại đi tới London. Ôn Viễn đã có thói quen với chuyện này, mỗi năm đều có khoảng một phần tư thời gian hoặc nhiều hơn anh đều ở Anh, mỗi lần trở về anh đều mang cho cô một ít quà nho nhỏ, cô đã cất đầy một hộp rồi.

Bên kia điện thoại, Ôn Hành Chi xoay ghế, vén màn nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Thật là trùng hợp.” Nói xong nghe thấy đầu bên kia cười cười.

“Em nghe chị Lại Dĩ Ninh nói, khách sạn anh ở ngày nào cũng có thể thấy tháp đồng hồ Big Ben cùng với khung cảnh thành phố London.”

“Sao vậy?”

“Em cũng muốn nhìn.”

Nhìn đám người náo nhiệt, Ôn Viễn chợt nhớ đến anh. Nhớ đến khoảng thời gian ở thị trấn A, được anh ôm vào trong ngực ngủ cả ngày. Cũng vì vậy mà giọng nói không tự chủ mang theo một chút nũng nịu. Ôn Viễn không quên anh, nhưng thỉnh thoảng gặp dịp vẫn thể hiện.

“Không được.” Ôn Hành Chi nói: “Mang em theo rất phiền toái.”

“....” Ôn Viễn bất mãn: “Này.”

Ôn Hành Chi im lặng cười cười: “Không được ở bên ngoài quá lâu, trời lạnh lắm em đi ngủ sớm đi.”

Ôn Viễn ngắt lời, nhìn thấy bóng dáng chơi đùa của Xuân Hỉ cùng với Chu Nghiêu, cô nói: “Về sau anh không cần lái xe đến đón em nữa.”

“Tại sao?”

Ôn Viễn cười giảo hoạt một cái: “Làm gì có tại sao, muốn tránh bị nghi ngờ thôi.”

Ôn tiên sinh: “.....”

Hiếm khi thấy anh bị lời nói của cô làm cho tức giận, cuối cùng cũng hòa nhau, tâm tình Ôn Viễn rất tốt cúp điện thoại. Mà người đầu bên này nghe thấy tiếng cúp điện thoại liền nhủ mày.

Tình huống này, hình như không được tốt cho lắm.

Sau khi được Xuân Hỉ nhắc nhở, Ôn Viễn đặc biệt chú ý đến phòng bên cạnh ở trong ký túc xá. Có mấy người nhìn cô với ánh mắt kỳ lạ, tuy không trực tiếp nói cái gì ở trước mặt cô, nhưng trong lúc ở phòng tắm Ôn Viễn quay người lại nhìn thấy thấy mấy người này đang lặng lẽ quan sát mình. Đáy lòng cô cảm thấy vô lực, không thể làm gì hơn là bưng chậu đi ra khỏi phạm vi tầm mắt của mấy người đó.

Tình huống như vậy vẫn kéo dài khoảng hai tuần, cho đến khi trong khoa có một xì căng đan của một người khác. Cả ký túc xá khoa tài chính ở chung một lần đều ồn ào.

Hôm ấy, Ôn Viễn mới đi mua điểm tâm rồi đi về phòng học. Tiết đầu tiên là “Bổ túc”, cô không dám tới trễ. Vừa đi đến cửa lớp, thì có một bạn học gọi cô lại. Cô cau mày nhìn sang, chính là nữ sinh A ở sát vách phòng ký túc xá của cô.

Đối với mấy người này, Ôn Viễn không có một chút hảo cảm nào: “Có chuyện gì vậy?”

Lời nói vừa ra khỏi miệng, Ôn Viễn bị chính mình dọa cho hết hồn. Cô đã bị anh dạy hư, đi học tính cách phức tạp của anh.

Có lẽ là do nghĩ tới người nào đó, nên sắc mặt cô không lạnh như giọng nói của mình, cô nữ sinh A hỏi linh tinh: “Từ Tiểu Hà ở cùng phòng với cậu?”

“Đúng, sao vậy?”

Về mặt Tiểu A kích động: “Xem ra cậu chưa biết chuyện gì, trong khoa đang truyền ra tin. Tối hôm qua có người nhìn thấy cô ấy cùng với một bạn nam ở phía đông trường đi tản bộ gần rừng cây, không chỉ nắm tay mà còn hôn nhau nữa.”

“Cô nói linh tinh cái gì vậy?”

Chu Nghiêu chợt chen vào một câu, bởi vì những người này từng lan truyền tin đồn của Ôn Viễn cho nên đối với mấy người này Chu Nghiêu không có ấn tượng tốt.

“Ai nói linh tinh, còn có hình đây này, hơi bị mờ nhưng tuyệt đối có thể nhìn ra được.”

“Không xem.”

Chu Nghiêu chặn lại. Mà Ôn Viễn nhìn thấy tay của hai người kia, nhìn kỹ một chút thì phát hiện ra những lời Tiểu A kia nói không ngoa chút nào. Người trong hình đúng là Từ Tiểu Hà.

Ôn Viễn vội đẩy Chu Nghiêu một cái: “Tiểu Nghiêu cậu xem xem có phải Từ Tiểu Hà không?”

Chu Nghiêu nhìn qua cũng cảm thấy kinh hãi.

Tiểu A có chút hài lòng: “Tớ nói không sai chứ, không nghĩ ra, người bình thường nhất gan hay xấu hổ như vậy còn mau lẹ hơn chúng ta, chúng ta còn đơn thuần lắm, người ta đã đến bước này.”

Âm điệu làm hấp dẫn sự chú ý của phần lớn các bạn học trong lớp. Ôn Viễn nhìn cô ta cảnh cáo một cái, tầm mắt di chuyển liền nhìn thấy Từ Tiểu Hà đẩy cửa đi vào.

Trong phòng học lập tức trở lại yên lặng, Từ Tiểu Hà cũng bị sự im lặng quỷ dị này làm cho ngắc đầu lên, mờ mịt nhìn bốn phía. Cho đến khi thấy tiểu A cầm điện thoại đứng chờ bên cạnh Ôn Viễn, mới chợt hiểu được, sắc mặt chợt trở nên rất khó coi, đỏ bừng lên, muốn nói gì đó nhưng cuối cùng vẫn dè xuống, cúi đầu đi xuống cuối lớp.

Ôn Viễn cảm thấy có chút lúng túng, cô nghĩ Từ Tiểu Hà đã hiểu lầm, muốn gọi cô ấy lại nhưng đứng lúc đó chuông vào học đã vang lên nên cô đành thôi.

Sau khi hết tiết một, Ôn Viễn đều cảm thấy không yên trong lòng. Tiếng chuông hết giờ vừa reo lên, cô vội nghiêng đầu tìm Từ Tiểu Hà, muốn gọi cô lại nhưng không ngờ cô đã sớm đi theo cửa sau ra ngoài.

Đành phải đi ngược lại đám người đông đúc đuổi theo cô ấy, đuổi đến vườn hoa trước phòng học thì gọi cô ấy lại.

Từ Tiểu Hà xoay người, ánh mắt long lanh nhìn cô: “Cậu có ý gì?”

“Cái gì tớ cũng không có nói, là Tiểu A gọi tớ đến nói linh tinh.” Chạy một đường nên sắc mặt Ôn Viễn hơi hồng hồng, hơi thở còn dồn dập: “Mà hơn nữa, tớ cảm thấy chuyện tình cảm không có gì là xấu hổ.”

Nói lời này, Ôn Viễn có chút cảm thấy quẩn trí. Chính cô cũng yêu sớm, có tư cách gì chê cười người khác.

Từ Tiểu Hà nghi ngờ nhìn cô một lát, phát hiện ra lời cô nói là thật lòng mới nhẹ nhàng thở ra. Cô nhìn Ôn Viễn chằm chằm, vẻ mặt có chút ngượng ngùng.

“Thật ra thì tớ cũng không muốn yêu đương.” Cô nói: “Chỉ là....”

“Tớ hiểu.”

Ôn Viễn vội vàng lên tiếng.

Từ Tiểu Hà bật cười: “Cậu hiểu, cậu đã từng yêu?”

“Cái này.....”

Ôn Viễn chần chờ một lát, không biết nên trả lời như thế nào. Mà Từ Tiểu Hà cũng làm như nhớ ra chuyện gì đó, nụ cười không được tự nhiên: “Thôi chuyện này tới đây là kết thúc. Miệng người ta, tớ không quản được.”

Sau đó toàn bộ mâu thuẫn trong ký túc xá được xóa bỏ. Ôn Viễn, Xuân Hỉ cùng với Chu Nghiêu cũng nghe từ Từ Tiểu Hà nói một chút về quan hệ của mình. Nói thẳng trước khoa tài chính cùng khoa cơ khí có mở tiệc hữu nghị, trong bữa tiệc hai người có chơi chung một trò chơi, người thua phải làm theo yêu cầu của người chủ trì. Trò chơi kết thúc chính là bạn lớp trưởng anh tuấn bên khoa cơ khí bị mọi người chèn ép nên thua. Người chủ trì nhân cơ hội bắt anh ta ở tại chỗ lựa ra một người để nói những lời lăng mạn.

Lớp trưởng cũng biết mình bị trêu đùa, nhưng vì tính tình dễ chịu nên chọn một bạn nữ bên khoa tài chính. Đối tượng của anh ta là cô bé khoa quản trị này giờ vẫn ngồi uống nước trái cây, chính là Từ Tiểu Hà.

Từ Tiểu Hà dĩ nhiên là thụ sủng nhược kinh, bị lớp trưởng nói những lời buồn nôn như vậy thì sắc mặt chợt đỏ bừng lên, tay chân cũng không biết nên đặt ở đâu. Từ Tiểu Hà vốn có dung mạo thanh tú, cho nên hai người nhanh chóng tiến tới với nhau.

Về phần bàn tán về Từ Tiểu Hà của những người kia, Ôn Viễn phỏng đoán, phần lớn là của những người có ý với cậu lớp trưởng. Đạo này, con trai cũng có thể trở thành họa thủy.

Chỉ là Ôn Viễn có chút buồn bực: “Lúc nào thì tổ chức bữa tiệc hữu nghị ấy, tại sao tớ lại không biết?”

“Thứ bảy, không phải cậu vẫn thường đến nhà người thân sao, làm gì có thời gian mà tham gia.”

Ôn Viễn cảm thấy hoang mang.

Công khai bạn trai xong rõ ràng tâm tình Từ Tiểu Hà khá hơn, tính tình cũng cởi mở hơn nhiều. Ở trong ký túc xá, thỉnh thoảng Ôn Viễn vẫn thấy cô ấy vừa ngâm nga hát vừa phơi đồ, bị cô nhìn thấy liền đỏ mặt giải thích, mấy giặt ở ký túc xá nam bị hư, cho nên mang áo sơ mi của bạn trai về giặt giùm.

Chu Nghiêu cười cô ngốc, mà Ôn Viễn đối với cái này lại có cách nhìn khác.

Yêu một người chắc là có dáng vẻ như vậy, không quan tâm ánh mắt của người khác, chỉ chìm đắm trong hạnh phúc của mình, dù bị người khác cho là ngu ngốc, nhưng có làm sao?

Không nói đến Từ Tiểu Hà mà chính cô cũng từng làm những chuyện kia. Cô với Từ Tiểu Hà không giống nhau duy nhất ở một điểm, cô ấy có thể quang minh chính đại thích một người. Ôn Viễn dường như có chút ghen tỵ với cô ấy.

“Ôn Viễn?”

Một bàn tay vẫy vẫy trước mặt cô, Ôn Viễn nhanh chóng hồi hồn, nhìn về phía Từ Tiểu Hà: “Sao vậy?”

Từ Tiểu Hà mở mắt to, cười ngọt ngào: “Cuối tuần này cậu, trưởng phòng cùng với Chu Nghiêu có rảnh không. Triệu Huy nói muốn cùng ăn cơm với các cậu.”

“Triệu Huy?” Ôn Viễn có chút mờ mịt: “Triệu Huy là ai?”

“Là bạn trai tớ á, các cậu có đi hay không?”

“....” Ôn Viễn do dự trong chốc lát: “Tớ không có vấn đề gì, cậu hỏi trưởng phòng cùng với Chu Nghiêu đi.”

Từ Tiểu Hà cười một cái rồi lại đi làm tiếp việc của mình.

Buổi tối nhân lúc Từ Tiểu Hà đi tới phòng tự học, Ôn Viễn kể chuyện cho Chu Nghiêu cùng với Xuân Hỉ nghe. Hai người nhìn nhau, bởi vì hai người đã có thói quen là Từ Tiểu Hà “keo kiệt”, đột nhiên nghe cô muốn mời bọn họ đi ăn cơm, tự nhiên cảm thấy không quen.

Chu Nghiêu đề nghị: “Chúng ta chuẩn bị một phần quà đi, không thể ăn không của người ta.”

“Nói cũng phải, nhưng nên chuẩn bị cái gì mới được?”

“Không thể quá sang trọng.” Ôn Viễn khẳng định: “Nếu không phải là tiện lợi, thì nên chọn cái gì đó có ý nghĩa.”

Cuối cùng cả phòng quyết định là tặng một cặp vợt tennis, bởi vì Từ Tiểu Hà cùng với Triệu Huy đều trong câu lạc bộ quần vợt, thích đánh tennis. Hai chiếc cùng một kiểu dáng, chỉ là của nam thì có màu xám tro, còn của nữ thì màu hồng.

Buổi tối chủ nhật, Ôn Viễn, trưởng phòng cùng với Chu Nghiêu mang theo quà đi đến tiệm cơm Hồ Nam nổi tiếng. Nơi đó buôn bán rất tốt, mỗi ngày khách đều đông, Từ Tiểu Hà phải đặt bàn trước ba ngày mới có chỗ.

Ba người các cô đến thì Triệu Huy và Từ Tiểu Hà đã đến, hai người họ đang cúi đầu nghiên cứu thực đơn, hình như xảy ra cãi vã, Triệu Huy hơi nhíu mày.

Ba người bọn họ đang do dự xem có nên đẩy cửa vào không thì Từ Tiểu Hà vẫy vẫy tay với họ.

“Có phải bọn tớ tới muộn không? Đây là quà của hai người.”

Trưởng phòng đại diện, đưa quà cho Từ Tiểu Hà. Từ Tiểu Hà vừa nói tiếng cảm ơn xong thì Triệu Huy vui vẻ cầm lấy đôi vợt nói: “Nhân hiệu cặp vợt này giá cũng phải bốn năm trăm phải không?”

“Không có, không có đắt như vậy đâu. Hai cái cộng lại mới được chừng ấy.”

Triệu Huy vui mừng khi nhận được quà, Từ Tiểu Hà thấy thế vội vàng kéo ống tay áo anh: “Anh mau kêu đồ ăn lên đi.”

“Nhìn tôi vui mừng kìa.” Triệu Huy xin lỗi: “Giống như hồi này chúng ta chọn. Em thấy sao?”

Từ Tiểu Hà theo bản năng nhú nhú mày nhìn Ôn Viễn, trưởng phòng cùng với Chu Nghiêu, vừa cười vừa nói: “Được, nhưng mà mỗi người ký túc xá chúng em đều không thích ăn thịt, gọi món mặn nhiều vậy, chỉ có mình anh ăn.”

Chu Nghiêu nghe thấy như vậy liền cười: “Không sao đâu Tiểu Hà, đừng nhìn thấy tớ cùng với Ôn Viễn gầy nhưng hai chúng tớ đều có thể ăn thịt. Về phần Hỉ nhi thì cậu ấy đang giảm cân nên cũng không cần ép buộc.”

“Ai nói.” Xuân Hỉ đánh một đánh lên lưng Chu Nghiêu: “Ăn no mới có hơi sức giảm cân.”

Ba người vui vẻ làm cho Triệu Huy không tự chủ được mà cười, Từ Tiểu Hà cuối cùng cũng không nói thêm gì nữa.

Đội món ăn được mang lên, mọi người nói chuyện với nhau câu được câu không. Sau khi được Từ Tiểu Hà giới thiệu, Ôn Viễn biết được Triệu Huy là người thành phố B, hơn nữa còn là tốt nghiệp trường trung học Thập Nhất!

Ôn Viễn không thể tin được: “Tôi cũng là trung học Thập Nhất. Tại sao lại chưa từng thấy cậu?”

“Không thể nào?” Triệu Huy có vẻ giật mình: “Này, vậy cũng coi như là có duyên rồi. Bạn học, nhất định là bạn học.”

Nói xong nhiệt tình nắm lấy tay Ôn Viễn.

Ôn Viễn phát tay muốn thoát khỏi tay anh ta.

“Tiểu Hà thì sao, Tiểu Hà học trường nào?” Ôn Viễn nhìn về phía Từ Tiểu Hà.

Ánh mắt cô ta vẫn rơi vào bàn tay Triệu Huy đang nắm kia, nghe thấy câu hỏi mới nhàn nhạt dời tầm mắt: “Tớ là ở trung học Nhị Thập Nhất, mặc dù trường học không quá tốt nhưng cũng không khó để thi đậu đại học T.”

Ôn Viễn có chút khó xử, cô nghĩ mình không nên hỏi tới vấn đề này.

“Trước không nói cái này nữa.” Triệu Huy kích động nhìn Ôn Viễn: “Nói là bạn học, tớ cảm thấy hình như đã nhìn thấy cậu ở đâu đó, cậu biết Tô Tiệp không?”

Tô Tiệp?

Nghe thấy hai chữ này, phản ứng Ôn Viễn chậm một lát. Lâu lắm rồi cô cũng không nhắc đến người này.

“Ừ, cậu ấy với tôi là bạn bè.”

“Quả nhiên!” Triệu Huy hưng phấn: “Ở trung học Thập Nhất tớ có tham gia đội bóng rổ, là dự bị. Nhớ năm lớp mười một có tham gia thi đấu bóng rổ, lúc đó Tô Tiệp mang chúng tớ tham gia, cậu có nhớ không?”

“Dĩ nhiên.”

Nhớ tới khi đó, Ôn Viễn không tự chủ được mà cười lên.

“Nói thật lúc đó tớ rất phục cậu ấy. Thời điểm đó Tô Tiệp thật trâu bò. Một người có giọng trầm thấp còn mặc thêm đồ thi đấu vào thì càng khí phách gấp mười lần. Nghe nói sau khi tốt nghiệp cậu ấy ra nước ngoài? Đáng tiếc không có cơ hội cùng cậu ấy so tài nữa.”

“Cậu ấy sẽ quay về.”

Không biết tại sao nhưng Ôn Viễn lại nói một câu như thế. Giống như chắc chắn ở trong lòng vậy, cậu ấy sẽ trở về, bọn họ vẫn là bạn bè.

Bởi vì nói chuyện đến Tô Tiệp nên có nhiều đề tài hơn.

Triệu Huy rất biết nói chuyện cho nên bữa cơm này không hề bị tẻ nhạt. Ngược lại Từ Tiểu Hà, không thể nào nói chuyện tình cảm nên khi kết thúc bữa ăn cũng không hề động đũa vào đồ ăn.

Ăn cơm xong thì đã là tám giờ, trên bầu trời đen rơi xuống vào bóng tuyết. Bụng no liền nghĩ đến chần ấm, lúc này Ôn Viễn rất muốn quay trở về ký túc xá để ngủ, thế nhưng Triệu Huy cùng với Từ Tiểu Hà đi trả tiền đến nay đã hơn mười phút mà vẫn còn đang tranh chấp, giọng nói càng lúc càng lớn.

Ôn Viễn, Chu Nghiêu cùng trưởng phòng đứng ở bên ngoài chờ đưa mắt nhìn nhau, vén màn đi vào. Mới vào tới cửa đã nghe thấy giọng nói lạnh lạnh của Từ Tiểu Hà: “Chúng tôi đã xem qua thực đơn, giá tiền cũng đã tính qua, vậy mà lại chèn nhau cả 70 đồng, còn nói không thu nhiều tiền hơn của chúng tôi?”

Chủ quán có chút bất đắc dĩ: “Cô gọi bao nhiêu món chúng tôi đều có biên lai, tôi lấy cho cô xem không phải là xong sao? Tôi không muốn tranh cãi với cô ở chỗ này, ở đây buôn bán nhiều năm như vậy chưa hề có người gây gỗ cãi lộn.”

“Tôi ăn ở nhiều quán như vậy cũng chưa từng thấy ở đâu như đây.”

Triệu Huy lôi kéo Từ Tiểu Hà, ý là tính tiền cho xong việc. Từ Tiểu Hà tránh cánh tay của anh ta: “Tại sao phải đi? Để cho ông ta lấy biên lai ra đây, em không tin họ có thể tùy tiện gạt tiền người khác.” Vừa nói vừa cùng chủ quán tính tiền: “Ông nhìn xem, quán này một món ăn giá tiền không quá 30 đồng, chúng tôi gọi một bàn. Ăn hết có 200. Đó là tôi còn tính dư, bàn của chúng tôi nhiều nhất là 200, mà ông tính chúng tôi 270 đồng là có ý gì?”

Ông chủ hết cách, chỉ còn biết đem biên lai của bàn họ đưa ra cho cô ta nhìn: “Tự cô xem đi.”

Từ Tiểu Hà trừng mắt nhìn ông chủ một cái, cầm lấy biên lai cẩn thận xem xét. Cuối cùng kinh ngạc mở to hai mắt, cô nhìn Triệu Huy, hỏi: “Anh đổi hai món ăn? Còn gọi thêm hai món? Triệu Huy, đây là sao?”

Đứng ở chỗ này cãi nhau với ông chủ nửa ngày vì 70 đồng, Triệu Huy đã cảm thấy đủ mất mặt lắm rồi. Hiện tại còn bị Từ Tiểu Hà nói chuyện này, sắc mặt không tránh khỏi có chút khó coi.

“Nhiều người ăn như vậy, em chỉ kêu một chút đồ ăn thì đủ sao? Hơn nữa anh còn là con trai, thích ăn thịt thì sao?” Triệu Huy làm như cố gắng chịu đựng: “Tiểu Hà, em xem bạn học tặng quà cho chúng ta chừng này. So với bữa cơm của em còn nhiều hơn, em không thể keo kiệt như vậy chứ?”

Mặt mày Từ Tiểu Hà lạnh xuống, mà ba người Ôn Viễn đứng bên cạnh nhìn thấy một màn này không biết nên nói sao. Nhìn qua ba người, Từ Tiểu Hà nói: “Được thôi, tính tiền. Chẳng qua em chỉ mang theo 200 ra ngoài, anh còn tiền không?”

Triệu Huy ngăn người ra: “Em chỉ mang theo 200 đồng?”

Từ Tiểu Hà có chút uất ức: “Đúng vậy, ai biết là lại dùng nhiều tiền như vậy.”

Triệu Huy hít mạnh một hơi nhìn Từ Tiểu Hà, không biết nên nói cái gì mới phải. Anh ta thân là đàn ông, không quan tâm chuyện tiền bạc. Trước khi mời khách đã đưa cho Từ Tiểu Hà 500 đồng, để cô đặt chỗ, đây cũng xem như là cho cô thể diện. Không ngờ, lại gặp phải chuyện này.

Lớn ngần này, ở chỗ đông người, lại ở trước mặt một đám nữ sinh, anh ta nhìn Ôn Viễn, bộ dạng rất bối rối.

Ôn Viễn suy nghĩ một chút, dù sao cũng là bạn học, hơn nữa cũng không nên đứng ở đây dây dưa, cô nói: “Nếu không thì như này, tớ còn 100, trước tiên trả tiền đã.”

“Được.”

“Không được.”

Từ Tiểu Hà cùng Triệu Huy đồng thời lên tiếng.

“Nói chung là anh mời khách sao lại để cho bạn học em trả tiền được. Như vậy đi. Em đưa 200 cho anh.... anh gọi điện thoại kêu bạn học mang tiền ra rồi tính tiền.”

Từ Tiểu Hà nóng giận: “Anh còn không ngại chưa đủ mất mặt à? Anh tìm bạn học mượn tiền? Bạn học của em thì không được à?”

Triệu Huy mặt lạnh lùng lặp lại một lần: “Anh nói không được là không được, anh không muốn mất mặt nên mới làm thế. Em với bạn học đi trước đi, anh ở đây đợi.” Xong thì nói với Ôn Viễn: “Bạn học, để cho cậu chê cười rồi, hôm nào rảnh sẽ tìm cậu nói chuyện.”

Ôn Viễn suy nghĩ một chút rồi gật đầu.

Từ Tiểu Hà hung hăng trợn mắt nhìn Triệu Huy, không quay đầu đi về ký túc xá.

Nhìn theo bóng cô ấy, bốn người không khỏi thâm thở dài. Trở lại ký túc xá, Chu Nghiêu cùng với trưởng phòng rất ấn ý đi rửa mặt rồi leo lên giường đi ngủ, nói mấy lời an ủi Từ Tiểu Hà đang giận hờn đứng ngoài ban công,

Ôn Viễn bất đắc dĩ nhìn hai người, cô biết, nhiệm vụ này lại rơi trên người cô.

Đẩy cửa ra ngoài ban công, gió lạnh thổi tới, Ôn Viễn không nhịn được mà run rẩy, sau đó nghe Từ Tiểu Hà nói: “Tớ mới nhận được tin nhắn của Triệu Huy.”

“Quán ăn đã giải quyết xong vấn đề?”

“Đã xong.” Từ Tiểu Hà xoa người lặng yên nhìn Ôn Viễn: “Thuận tiện cũng giải quyết vấn đề của nhau luôn.”

“Hả?”

Ôn Viễn không hiểu nhìn cô ta, chỉ thấy đôi mắt của Từ Tiểu Hà khê sừng đỏ: “Anh ấy gửi cho tớ một tin nhắn, nói sau này chỉ làm bạn bè thôi.”

Ôn Viễn sửng sốt: “Này...” Đây không phải là chia tay sao?

Từ Tiểu Hà lau nước mắt trên má: “Cậu hài lòng chưa? Tớ biết cậu không có tốt bụng như vậy, từ khi tớ quen Triệu Huy tới nay cậu đã có ý muốn làm cho tớ phải xấu hổ ở trước mặt anh ấy. Vậy mà tớ còn tưởng cậu có lòng tốt cho tớ mượn tiền, Ôn Viễn, không nhìn ra cậu còn có âm mưu.”

“Cậu hiểu lầm rồi Tiểu Hà.” Ôn Viễn vội vàng giải thích: “Tớ không có ý gì với Triệu Huy.”

“Thôi đi. Đúng lúc mấu chốt bạn học gặp rắc rối liền giúp đỡ. Muốn dùng sự lương thiện hào phóng của cậu để làm nổi bật cái keo kiệt hẹp hòi của tớ sao? Cậu thắng, cậu nên vui mừng mới phải, giả bộ vô tội làm cái gì?”

Ôn Viễn bị cô ấy nói vậy không biết phải nói gì nữa.

Ngược lại Chu Nghiêu ở trên giường nghe không lọt tai nữa liền trở mình bò xuống giường. Kéo Từ Tiểu Hà và Ôn Viễn vào nhà, đóng chặt cửa ban công, nói: “Từ Tiểu Hà, cậu tự xem lại những việc hôm nay cậu làm xem có đúng hay không? Khi nào thì chúng tôi cần bữa cơm này của cậu hả? Không phải chính cậu mời sao, mời thì mời, nhưng vẫn keo kiệt như cũ. Đúng chính là keo kiệt, chúng tôi không phải muốn ăn nhiều, chính là muốn vui vẻ, vì cậu và Triệu Huy mà ăn mừng. Kết quả, cậu lại làm ọi người mất hứng, còn đem tức tối trút lên người khác. Tôi ganh tỵ, đúng là tôi muốn Triệu Huy, chuyện hai người chia tay chỉ là sớm hay muộn mà thôi.”

Từ Tiểu Hà nghe thấy thế cũng vô cùng tức tối: “Tôi biết cô rõ ràng là không thích tôi, nhưng cô muốn làm cái gì? Ý mình có vài đồng tiền thì vênh váo hả hê nói tôi sao?”

Chu Nghiêu vô cùng tức giận, vừa muốn nói gì đó thì đã thấy trưởng phòng hét lên một tiếng: “Được rồi, đừng có cãi nhau nữa, tối nay làm trò cười còn chưa đủ hay sao?”

Ôn Viễn biết, hiện tại mấy người ở sát vách đã nghe được. Thật muốn nói mấy lời nhưng lại không nói được, hiểu lầm nhất định sẽ ngày càng lớn hơn.

Cô điều chỉnh lại hơi thở một cách bình thường: “Từ Tiểu Hà, tớ không có ý gì. Tớ không muốn liên quan đến cậu và Triệu Huy, hơn nữa nói thật, Triệu Huy cũng không phải là mẫu người tớ thích. Nói thẳng ra, là bởi vì cậu nên mới làm quen, lại bởi vì từng là bạn học cũ nên thân thiết hơn một chút. Tớ bỏ tiền vì không muốn mọi người khó xử, chứ tuyệt đối không muốn cậu mất mặt trước Triệu Huy. Còn về phần hai người chia tay, tớ nghĩ chính cậu là người biết rõ nguyên nhân nhất. Tất cả là tại cậu.”

Từ Tiểu Hà phần hận nhìn cô: “Cô thật có nhiều lý lẽ, quấy rối xong rồi lại nói Triệu Huy không phải là mẫu người của mình? Vậy mẫu người của cô là gì? Chẳng lẽ lại là cái người mà cô hôn đêm hôm đó? Tôi thấy cô chính là loại người chuyên dụ dỗ đàn ông.”

Lời nói vừa thốt ra, không riêng gì Chu Nghiêu, trưởng phòng mà Ôn Viễn cũng ngây ngẩn cả người.

“Cậu.....ý của cậu là gì?”

Bởi vì gây gổ cho nên đã có không ít người ở ký túc xá kéo đến vây kín bên ngoài cửa. Tuy là cách một cánh cửa nhưng vẫn có thể nghe rõ mọi thứ. Từ Tiểu Hà cũng biết điều này, cười lạnh một cái, cố ý nói to: “Ngày hôm tôi và cô ở khách sạn làm thêm, đêm hôm đó tôi uống quá nhiều không biết cô đã đưa tôi đi đâu. Nửa đêm tỉnh lại muốn đi nhà vệ sinh, kết quả là thấy cô cùng với một người đàn ông đang tình cảm nồng nàn trong một căn phòng khác. Cô nói tôi cầm tay hôn Triệu Huy, nhưng tối thiểu tôi cũng không có chạy lên giường của người đàn ông khác, liếm mặt muốn thân với đại gia! Nhìn người đó thì biết đó là người có tiền, nếu không làm sao cô lại chủ động hiến thân? Người đàn ông kia cũng là đồ đê tiện, nếu không thì làm sao có thể hôn cô.”

Ôn Viễn chưa bao giờ có loại cảm giác này.

Máu cả người giống như vọt tới đỉnh đầu, tứ chi không ngừng run rẩy, hàm răng va đập vào nhau, âm thanh nghe cực kỳ rõ ràng. Cô nắm tay, cố gắng không chế bản thân: “Những lời vừa nói, cô dám nhắc lại một lần nữa không?”

“Có gì mà không dám.” Từ Tiểu Hà giống như ăn gan báo: “Tôi nói người đàn ông kia cũng là đồ đê tiện, giống với cô y như đúc. Còn gạt chúng ta cái gì mà người thân? Đơn giản là cô thấy người ta có tiền, liền nhào vào để cho anh ta chơi. Thiệt đê tiện.”

Tiếng nói vừa dứt.

Ôn Viễn nhắm chặt mắt, cố gắng kiềm chế nhưng cuối cùng cũng không nhịn được, giơ tay lên tát cho cô ta một cái.

Từ Tiểu Hà bị trúng một cái tát này, bụm mặt khó tin nhìn Ôn Viễn: “Cô.....cô đánh tôi?”

Ôn Viễn kiềm chế bực bội, tim đập rất nhanh. Mặt mũi cô cực kỳ lạnh lùng, Từ Tiểu Hà nhìn thấy không nhịn được rung mình một cái. Ôn Viễn nhìn cô ta, lạnh lùng mở miệng: “Chỉ bằng câu này của cô, về sau chúng ta không còn là bạn bè nữa. Đê tiện? Từ Tiểu Hà, cô cho rằng cô là ai, lại dám nói anh ấy như thế? Đánh cô một cái xem ra vẫn còn là quá nhẹ.”

Từ Tiểu Hà khoanh tay trước ngực, nhìn chằm chằm rồi nói: “Lưu Xuân Hỉ, Chu Nghiêu, các người thấy tôi nói không sai chứ? Thẹn quá hóa giận rồi kìa.”

Xuân Hỉ cùng với Chu Nghiêu bị những lời nói của Từ Tiểu Hà làm cho kinh ngạc, ánh mắt nhìn Ôn Viễn đầy sững sờ.

Ôn Viễn cảm thấy mình không thể ở chỗ này được nữa, không gian chật chội, làm cô cảm thấy ngột thở. Cô xoay người mở cửa phòng. Lúc này cô cần tỉnh táo.

Ngoài cửa đứng không ít người. Vốn định tới hòa giải nhưng nghe những lời Từ Tiểu Hà nói, thì ánh mắt nhìn Ôn Viễn trở nên phức tạp hơn rất nhiều. Có khinh bỉ, có tò mò, có hâm mộ.

Đối với những chuyện này, Ôn Viễn không biết phải nói gì, cũng không định giải thích. Cô cắn môi, ngẩng đầu, nhanh chóng đi ra khỏi ký túc xá.

Còn lại một đám người đứng nhìn mặt nhau. Không khí trong nháy mắt trở nên ngột ngạt.

36. Chương 36

Tuyết rơi nhỏ dần, thế nhưng không có ngừng lại.

Từng bông tuyết rơi xuống, trên đường có mấy người qua lại nhưng đều rất vội vã. Ôn Viễn đứng dưới lầu của ký túc xá, lạnh cóng đến nỗi không chịu được mà rung mình. Sau cơn lửa giận quá phá thì đã tỉnh táo

lại, Ôn Viễn bắt đầu dần phát hiện ra, quá xúc động cũng không phải là chuyện tốt. Cái tát hồi nãy, đến bây giờ tay vẫn còn tê tê. Ôn Viễn nắm chặt tay muốn làm cho cảm giác đó biến mất.

Cô không hối hận, một chút cũng không hối hận.

“Ôn Viễn.”

Nghe thấy giọng nói của Lưu Xuân Hỉ, Ôn Viễn kinh ngạc liền quay người qua. Thấy cô ấy thở hổn hển chạy về phía cô, trong tay cầm theo điện thoại, là điện thoại của cô.

“Mới lúc nãy có một người đàn ông gọi điện thoại cho cậu, tớ đã nghe giùm cậu.”

“Cảm ơn.”

Ôn Viễn cúi đầu, nhỏ giọng nói.

“Không có gì, không có gì hết.” Trong trường hợp lúng túng, Lưu Xuân Hỉ muốn nói nhiều hơn nhưng cũng không biết nên nói cái gì. Cô ấy nhìn về mặt của Ôn Viễn, cô chỉ mặc một cái áo ngủ, toàn thân đang khẽ run lên: “Ồ đây lạnh như vậy, cậu theo tớ đi lên đi. Có gì mà không thể từ từ nói?”

Ôn Viễn lắc đầu một cái: “Cậu không phải để ý tớ....tớ muốn ở đây yên lặng một chút.”

Lưu Xuân Hỉ không biết làm sao. Cô thật sự không tin lời Từ Tiểu Hà nói, bởi vì theo như cô nghĩ, Ôn Viễn là một người rất trong sáng, làm sao có thể vì tiền mà bán mình. Nhưng cái tát lúc nãy của Ôn Viễn đã hoàn toàn chứng minh cho điều này là sự thật. Cho nên Lưu Xuân Hỉ cũng không biết nên làm gì bây giờ, suy nghĩ một chút, cô cởi áo đang mặc trên người xuống, nhét vào trong tay Ôn Viễn.

Ôn Viễn có chút ngoài ý muốn: “Tớ.....tớ không cần.”

“Mặc vào.” Lưu Xuân Hỉ không cho cô từ chối, trực tiếp khoác áo lên người cho cô: “Cậu coi chừng bị lạnh cóng đấy, bình tĩnh rồi thì trở về ký túc xá.”

Ôn Viễn nhất thời cảm thấy đáy mắt dâng lên một chút nước.

“Xuân Hỉ, tớ không phải như vậy.”

Cô không biết phải nói làm sao cho cô ấy hiểu chuyện của mình, bởi vì có quá nhiều chuyện người ngoài không thể thông cảm được. Nhưng cô lại muốn cô ấy tin tưởng mình, cô yêu một người, không phải vì tiền của người ấy, mà chỉ đơn giản là yêu người ấy mà thôi.

Lưu Xuân Hỉ cười cười, vỗ vỗ bả vai của cô rồi xoay người đi lên lầu.

Đưa mắt nhìn cô ấy rời đi, Ôn Viễn cúi đầu bấm bấm điện thoại, nhật ký ghi nhận số mới gọi tới là số của anh. Ở dưới trời tuyết lớn một lúc, Ôn Viễn cảm thấy rét buốt thấu tim đang từ từ hành hạ cô.

Trên tuyến đường chính của thành phố T, có một chiếc xe đang chạy rất nhanh.

Vì hai ngày trước là trận tuyết đầu mùa cho nên mặt đường tích một lớp tuyết dày, tối nay lại có một trận nữa, nên rất nhiều chiếc xe đã gần đây xích chống trơn trượt lên bánh xe, chạy với tốc độ chậm chạp trên đường. Duy chỉ có chiếc xe hơi này, chẳng những không đi chậm lại mà còn có khuynh hướng tăng nhanh tốc độ lên.

Trên trán người tài xế đã xuất hiện một tầng mồ hôi mỏng, buổi tối nhận được điện thoại phải ra sân bay. Vậy mà khi đang chạy vào nội thành thì tổng giám đốc gọi một cuộc điện thoại, đến khi cúp điện thoại, liền phân phó anh ta chạy thật nhanh về đại học T.

Lái xe nhanh dưới trời tuyết lớn làm cho người tài xế không thể không cẩn thận hơn. Thỉnh thoảng anh ta lại nhìn vào kính chiếu hậu quan sát người ngồi phía sau, chỉ nhìn qua một bên mặt cũng đã nhận ra tâm tình tổng giám đốc lúc này không tốt, vì vậy cũng không dám nhiều lời.

Người ngồi ở phía sau chính là Ôn Hành Chi.

Thời gian ngồi trên máy bay dài, cộng thêm trận bão tuyết bất thành hình làm cho sắc mặt của người đàn ông này không tốt lắm, nhất là sau khi cúp điện thoại thì tâm tình lại càng tệ hơn.

Anh cúi đầu nhìn đồng hồ, nói với tài xế :”Chạy nhanh lên một chút.”

Trong lòng tài xế âm thầm thở dài một hơi, đạp chân ga thêm một chút, thật vất vả cũng đã thấy cổng trường đại học T cao vút xuất hiện, vừa muốn rẽ vào thì chợt nghe thấy Ôn Hành Chi nói: “Dừng xe.”

Tài xế vội vàng dừng xe, nhìn Ôn Hành Chi phía sau, chỉ thấy anh đang chau mày nhìn về phía cách đó không xa, mở cửa xe, đi xuống.

Ôn Hành Chi đứng im nhìn về nơi nào đó vài giây, thừa dịp này tài xế vội vàng đưa một cái dù cho anh. Chiếc dù vừa được mở ra đã chặn toàn bộ những bông tuyết đang rơi xuống, Ôn Hành Chi cầm chắc cái dù, đi về phía cổng trường.

Phía ngoài cổng trường có hai hàng đèn lớn, mà lúc này chỉ sáng có một hàng, ánh sáng hoàng hôn được tuyết tôn lên làm cho sáng hơn bình thường. Cũng đều là nhờ tuyết, nếu không anh sẽ khẳng định là không nhìn thấy có người đang cuộn người ở dưới gốc cây cổ thụ kia.

Giờ phút này anh cũng không quá sốt ruột, cho nên vẫn chậm rãi bước đi. Vì tuyết tích lại quá dày mà bên dưới lại chôn giấu những nhánh cây nhỏ cho nên dù anh bước đi rất nhẹ vẫn sẽ để lại tiếng vang.

Âm thanh này làm kinh động đến Ôn Viễn. Cô đem tầm mắt từ điện thoại di động rời đi, ngẩng đầu lên nhìn người trước mặt, cảm thấy kinh ngạc. Trong nhất thời cũng quên mất cả cử động.

Ôn Hành Chi đi tới trước mặt cô, cúi đầu quan sát cô. Tuy có một cái áo khoác nhưng trên người nhưng trên đầu vẫn còn phủ không ít bông tuyết, có một ít đã tan ra chảy vào trong cổ áo cô, cho nên chắc chắn nhiệt độ cơ thể cũng không thể nào cao được. Chóp mũi cô cũng đã đỏ lên, duy chỉ có đôi mắt kia, sáng long lanh nhìn anh, cả chớp mắt cũng không chớp.

“Đứng lên.”

Anh dùng cái ô che kín thân thể cô, làm cho những bông tuyết không thể đậu trên người cô được nữa. Nhưng hình như cô bé này nghe không hiểu được những lời anh nói, ánh mắt khê lóe lên, đầu lại cúi thấp xuống, càng cuộn thân thể lại chặt hơn.

Im lặng một lát, anh cúi người xuống, vỗ vỗ đầu cô: “Anh nói em đứng lên, ngồi như vậy không thấy khó chịu à?”

Ôn Viễn chỉ cảm thấy cả thân thể mình đều run rẩy.

Hiện tại cô không muốn nhìn thấy anh, không muốn chút nào. Bởi vì nếu nhìn thấy anh bộ dáng yếu ớt của cô sẽ bị bại lộ, nói không chừng cô sẽ ôm chân của anh mà khóc lớn. Cô tuyệt đối không muốn như vậy.

“Ôn Viễn.”

Anh lại vỗ vỗ đầu của cô, rốt cuộc Ôn Viễn cũng bộc phát, gạt tay anh ra: “Anh tránh ra.”

Tuy chỉ ngẩng đầu lên trong chốc lát, nhưng Ôn Hành Chi đã nhìn thấy hốc mắt cô phấp phấp hơi nước, giống như một tầng sương. Anh thoáng dừng lại, sau đó thở dài một tiếng. Nhìn thấy cô cúi đầu thật thấp, anh từ từ ngồi xuống, mở rộng áo khoác, ôm cô vào trong ngực.

Sự ấm áp này làm cho Ôn Viễn cảm thấy ủy khuất mà rơi lệ. Ôn Hành Chi cũng có thể cảm thấy cô đang run rẩy, định trực tiếp bế cô lên.

Ôn Viễn bị động tác của anh làm cho sợ hết hồn, kinh ngạc ôm lấy cổ anh: “Anh...anh muốn làm gì?”

Chống lại đôi mắt ửng đỏ kia, anh khê cười cười. Nụ cười rất nhạt nhưng cũng rất đẹp.

“Anh rất mệt, cho nên em nên ngoan ngoãn một chút.” Anh hôn lên tóc cô một cái: “Anh dẫn em về nhà.”

Sự dịu dàng này làm cho cô không cách nào cự tuyệt được.

Anh mang cô về căn hộ ở gần đại học T.

Mặc dù không ở một thời gian, nhưng bởi vì vẫn có người thường xuyên đến dọn dẹp, lại có lò sưởi, cho nên không hề có cảm giác lạnh lẽo.

Vừa vào cửa, Ôn Hành Chi liền vào phòng tắm mở vòi nước xả đầy một bồn nước nóng. Cảm thấy nhiệt độ phù hợp mới kêu Ôn Viễn lại.

“Ở bên ngoài trời lạnh lâu dễ sinh bệnh, em tắm nước nóng trước đi.”

Lúc này Ôn Viễn rất nghe lời, nhận lấy quần áo anh đưa cho rồi đi vào phòng tắm. Nhìn thấy cửa phòng tắm đóng lại, Ôn Hành Chi hơi nhíu mày, xoay người đi vào phòng bếp.

Ở bên ngoài trời quá lâu, cả người Ôn Viễn dường như đều bị đông cứng, trên xe tuy là ấm, nhưng lại ngồi trên đó không được bao lâu. Giờ này nằm trong bồn tắm, mặc cho nước ấm lan tràn qua từng tắc cơ thể, cô mới dần dần bình tĩnh lại.

Hôm nay cô tắm hơi lâu, sau khi mặc quần áo chỉnh tề đi ra khỏi phòng tắm, thì phát hiện đèn lớn ở phòng khách đã tắt chỉ còn có mỗi đèn nhỏ trên tường, cùng với một ly sữa bò trên bàn.

Ôn Viễn đứng sững sờ ở đó một lát rồi mới quay người đi tới thư phòng.

Cửa thư phòng mở hé hé, có ánh đèn từ bên trong hắt ra. Ôn Viễn nhẹ nhàng đẩy cửa, cô nhìn thấy Ôn Hành Chi đang ngồi sau bàn sách, chân mày nhíu lại nhìn vào máy tính.

Nghe thấy tiếng động, Ôn Hành Chi ngẩng đầu lên, chân mày đang nhíu chặt bỗng giãn ra: “Uống sữa chưa?”

Ôn Viễn lắc đầu: “Em không muốn uống.”

Ôn Hành Chi cũng không có ép buộc cô: “Vậy thì đi ngủ?”

Ôn Viễn cúi đầu im lặng một lúc, nói nhỏ một tiếng được.

Nhìn bóng lưng cô xoay người đi, Ôn Hành Chi nghĩ ngợi sau đó anh đứng dậy, đi theo cô đến phòng ngủ chính.

Phòng ngủ lớn như vậy, nhưng cũng chỉ mở có hai ngọn đèn giường. Hộc tủ mở rộng, Ôn Viễn nhón chân lên lấy ga trải giường. Ôn Hành Chi đi tới, gạt tay cô ra, giúp cô lấy ga trải giường, giúp cô trải lên giường. Còn chăn và gối thì cô cũng đã chuẩn bị xong.

Ôn Viễn đứng một bên lặng lẽ nhìn, cho đến khi Ôn Hành Chi ngồi xuống, nói với cô: “Được rồi, ngủ đi.”

Sau khi nhìn anh, Ôn Viễn vén chăn chui vào. Ôn Hành Chi thấy cô nằm xong liền dèm lại góc chăn cho cô, chỉ để lộ khuôn mặt nhỏ nhắn của cô ra ngoài.

Tất cả những việc này đều được hoàn thành trong im lặng, Ôn Viễn trợn mắt nhìn Ôn Hành Chi. Sau khi dèm kỹ chăn, anh muốn đưa tay tắt đèn thì cô chợt nói: “Đừng tắt đèn.”

Ôn Hành Chi cúi đầu nhìn cô: “Không tắt đèn làm sao mà ngủ ngon?”

Vì phải tắt đèn, anh khom lưng vươn người lên trên cô, sau khi cúi đầu nhìn thấy ánh mắt của cô. Ôn Viễn mở tròng hai mắt, suy nghĩ một lát, vươn tay ra ôm lấy cổ của anh: “Anh có thể đừng đi không? Ở đây với em một lát.”

Sao lại không được.

Ôn Hành Chi đưa mắt nhìn cô một lát, nắm hai cánh tay bé cô lên. Anh ôm cô vào trong ngực, cúi người hôn lên môi cô.

Ôn Viễn cho rằng đây là một nụ hôn cực kỳ dịu dàng, bởi vì từ lúc nhìn thấy anh đều là thái độ này. Nhưng không ngờ khi cô thoáng hé miệng, anh không khách khí tiến vào thăm dò, giống như là vũ bão làm cho cô không thở ra hơi. Cô đảm bảo vai Ôn Hành Chi muốn đẩy anh ra nhưng anh lại ôm cô thật chặt, cô càng muốn tránh né anh lại càng không để cho cô động đậy. Cho đến khi cô sắp không thở được nữa anh mới ngừng lại.

Ôn Hành Chi dán môi mình lên môi cô, vừa để cho cô có thể hít thở vừa chậm rãi hôn. Lúc anh mở miệng ra thì chính anh cũng không ngờ được giọng nói mình lại khàn khàn, không hề liên quan đến tình dục mà chỉ là yêu.

“Ôn Viễn.”

Ôn Viễn không khỏi muốn khóc, bởi vì anh chưa bao giờ gọi cô như vậy, dịu dàng mà lưu luyến, làm cho linh hồn cô cũng bắt đầu rung động. Cô chợt nhớ tới chuyện hôm nay, cô bị công khai người yêu, cô biết đây là một chuyện đơn giản nhưng nói cho cùng sẽ gây cho cô biết bao nhiêu khó khăn, bao nhiêu lời đồn đãi

Một chữ đề tiện cô còn không thể nhận được, huống chi là những cái khác.

“Sợ?” Anh áp trán mình lên trán cô, khàn khàn giọng hỏi.

Anh đều biết. Mặc kệ anh làm sao mà biết được, dù sao đi nữa anh cũng đã biết.

Ôn Viễn ngẩng đầu thở hổn hển, nhìn ánh mắt của anh. Thâm thúy mà u ám, lại cực kỳ mê người. Lúc cô còn gọi anh là chú, anh cũng chưa bao giờ nhìn cô như vậy, cho tới bây giờ anh vẫn luôn xem cô là một đứa bé, không biết nghe lời, toàn gây ra phiền toái nhưng lại không vứt bỏ được đứa bé này.

Hiện tại thì sao? Mặc dù anh chưa từng nói qua nhưng Ôn Viễn biết được rằng anh yêu cô. Vừa giống như trưởng bối lại giống như cả người yêu.

“Không sợ.”

Giọng nói của cô khàn khàn mà kiên định.

Ôn Hành Chi cúi đầu nhìn cô, đôi mắt sáng ngời giống như muốn đoạt đi hồn phách người nhìn. Cánh tay khẽ vuốt ve hông cô, một cánh tay đem đầu cô ôm vào trong lòng, nói: “Vậy thì tốt.”

[Website đăng truyện chính thức: diendan]

Sau khi phát tiết xong, tâm tình Ôn Viễn tốt hơn một chút. Lại không cảm thấy buồn ngủ, thì bị Ôn tiên sinh ép buộc uống hết ly sữa nóng, uống hết rồi mới được ngủ tiếp.

Cầm ly sữa nóng, Ôn Viễn đi tới thư phòng. Anh đang bàn chuyện công việc với ban quản trị của GP, cô co chân ngồi trên ghế salon, uống ly sữa từng chút từng chút. Thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn anh một cái, anh luôn chau mày gõ gõ bàn phím, thỉnh thoảng sẽ nói mấy câu, tất cả đều là tiếng Anh, cô nghe cũng không hiểu lắm.

Chỉ là khi nhìn anh, Ôn Viễn cảm thấy thỏa mãn.

Cô biết, cô không thể nào buông tay anh. Dù cho có nhiều người phản đối hơn nữa, cô cũng không làm được. Chính là cô cũng hiểu ra được, không thể mãi ngây thơ được nữa, bởi vì cô còn có nhiều chuyện phải đối mặt.

Lại còn phải nói lời cảm ơn Từ Tiểu Hà đã nhắc nhở cô.

“Mười một giờ rồi, đi ngủ đi.”

Giọng nói Ôn Hành Chi từ phía sau bàn sách vang lên, Ôn Viễn ngồi trên salon nói: “Em không mệt.”

Ôn tiên sinh không có nói lý với cô nữa.

Ôn Viễn bĩu môi, những lúc yên lặng như thế này, tâm trí lại vô cùng tỉnh táo khiến cô vừa thích lại vừa ghét.

Cô ngây ngẩn một lúc rồi nói: “Em tát cô ta một cái.”

Mặc dù cô vô cùng tức giận, mặc dù không hối hận, nhưng lại tưởng tượng đến khoảng thời gian ba năm rưỡi sống chung ở ký túc xá trong tương lai, cô lại cảm thấy có chút rầu rĩ. Hơn nữa cô biết, bản thân mình sẽ không đi nhận lỗi với cô ta. Mà người có lòng tự ái cao như Từ Tiểu Hà cũng sẽ không bao giờ đi xin lỗi cô.

“Sao vậy?”

Ôn Viễn hơi nhíu mày: “Cho nên em không biết sau này làm sao mà sống chung với cô ta được nữa.”

“Không cần lo lắng.” Người nọ từ tốn nói.

“Tại sao?”

“Bởi vì cô ta còn đau đầu vì chuyện này hơn em.”

Ôn Viễn: “.....”

Suy nghĩ một chút cũng thấy đúng. Nhưng hiện tại hình như cô không chiếm thế thượng phong?

“Em còn hai người bạn cùng phòng nữa, nếu như họ hỏi tới anh, em phải trả lời sao?”

Giọng nói của cô ngày càng nhỏ, cũng có chút chột dạ.

Ôn tiên sinh liếc nhìn cô co ro trên ghế salon, nói: “Cái này tự em suy nghĩ đi.”

Ôn Viễn lặng lẽ rồi rầm một lát, trong đầu dường như lóe lên một cái gì đó.

Lần trước khi anh mang cô đến thị trấn A không hề có kiêng kỵ chút nào, cái này có phải rõ ràng anh không quan tâm mối quan hệ này có bị phơi bày hay không? Hoặc có thể nói, là anh đã có sự chuẩn bị?

Cho nên khi tự cô rối rắm trong những thứ này, nói thẳng ra là tự hành hạ chính mình?

Ôn Viễn cảm giác mình thật ngốc, nhưng trong nháy mắt cảm giác thông suốt cũng thật là tốt.

Cô để cái ly trong tay xuống, ngẩng đầu nhìn người nào đó ở đằng sau máy tính, yếu ớt nói: “Em nghĩ, có phải là nên cho anh một danh phận?”

Lời nói vừa dứt thì âm thanh gõ gõ bàn phím nhất thời dừng lại. Ôn Viễn thấy anh nhìn cô, có chút chột dạ, ngượng ngùng cười một tiếng.

Cái nhìn này có thể nói là có ẩn ý sâu xa.

“Nếu em muốn thế.”

Ôn Viễn bĩu môi, quay đầu, không biết tại sao trên mặt có chút nóng ran.

Rõ ràng là bản thân muốn thế, còn làm bộ kiêu ngạo, thật đáng ghét!

[Website đăng truyện chính thức: diendan]

Bởi vì ở ngoài trời lạnh lâu cho nên bị sốt nhẹ, Ôn Viễn nghỉ học hết hai ngày, đến sáng sớm ngày thứ ba Ôn Hành Chi mới đưa cô về trường học.

Tiết đầu không có giờ, cho nên Ôn Hành Chi trực tiếp lái xe tới dưới lầu của ký túc xá, nhìn cô đi lên lầu mới rời khỏi. Mặc dù anh không có xuống xe, hơn nữa lúc này cũng còn khá sớm, nhưng cũng có không ít ánh mắt tò mò.

Ôn Viễn vừa xuống xe liền chú ý đến những ánh mắt kia, nhưng cô cố gắng làm bộ như không thấy, đi thẳng lên lầu. Khi đẩy cửa phòng ngủ ra thì thấy Lưu Xuân Hỉ cùng với Chu Nghiêu đang giành nhau túi bánh bao, vừa nhìn thấy cô thì hai người ngẩn người ra.

Ôn Viễn đưa cái túi trong tay ra: “Đây là áo khoác nhung của cậu, cảm ơn.”

Lưu Xuân Hỉ vẫn sững sờ như cũ, cho đến khi Chu Nghiêu khều khều cánh tay của cô, thì mới à lên một tiếng: “Không cần khách sao.”

Ôn Viễn cười cười, sau đó đi chuẩn bị đồ dùng cho tiết học tiếp theo. Sau lưng Chu Nghiêu cùng với Lưu Xuân Hỉ liếc nhau một cái, biểu cảm có chút phức tạp.

Chu Nghiêu nháy mắt: cậu hỏi đi.

Lưu Xuân Hỉ: cậu hỏi đi.

Chu Nghiêu: cậu là trưởng phòng hay là tớ?

Lưu Xuân Hỉ: ~~o(>__

Chu Nghiêu :.....

Đúng lúc hai người đang liếc mắt thì Ôn Viễn quay người lại. Tiểu Hỉ cùng với Chu Nghiêu cùng nhìn cô với ánh mắt mong chờ, hi vọng cô sẽ nói gì đó. Mà ánh mắt Ôn Viễn nặng nề nhìn hai người, sau đó nói với tiểu Hỉ : “Tớ chỉ muốn hỏi cậu một chút, hôm nay là hạn chót nộp bài tập tiền tệ ngân hàng, cậu làm bài chưa?”

Lưu Xuân Hỉ ngẩn người, nhanh chân lục cặp sách.

Mà Chu Nghiêu thì lại dờ dẫm, nếu như không ai nhắc thì cô ấy tiêu thật rồi. Cô ấy kéo Ôn Viễn, u oán nhìn cô: “Tâm tình cậu thật tốt đó nha, còn có hứng thú để trêu chọc chúng tớ, không nhìn thấy chúng tớ lo lắng thành bộ dạng gì rồi sao.”

Ôn Viễn vẫn cười ngọt ngào như cũ, mặt mày cong cong trông rất đẹp mắt.

“Thành thật khai báo mau.”

Đầu cô bị bạn học Xuân Hỉ vỗ một cái, Ôn Viễn cũng không cảm thấy tức giận, cô xoa xoa đầu, nói: “Tớ cũng không có ý định muốn giấu giếm nữa.”

Cứ như vậy, Ôn Viễn đem chuyện quá khứ kể cho hai người họ nghe. Đoạn thăm mền kia đúng là một giai đoạn lịch sử đen tối đối với Ôn Viễn. Còn nhỏ tuổi mà đã yêu đương thì không nói làm gì, mà đây lại là chú của mình, cho dù là hai người không có quan hệ máu mủ gì thì người bên ngoài cũng khó có thể tiếp nhận.

Sau khi kể xong, cô thấp thỏm nhìn Chu Nghiêu cùng với Lưu Xuân Hỉ. Hai người chìm trong trạng thái kinh hãi, sau một hồi tiêu hóa, hai mắt nhìn nhau một cái liền đem ánh mắt chuyển lên người Ôn Viễn.

Ôn Viễn lập tức gơ tay đầu hàng: “Tớ không ép các cậu phải chấp nhận, chính là tớ muốn cho các cậu biết tớ không có ý giấu giếm, bởi vì chuyện này nói ra không phải ai cũng đồng ý, cho nên.....”

“Ôn Viễn.” Chu Nghiêu bắt được cánh tay cô, khuôn mặt rạng ngời nhìn Lưu Xuân Hỉ: “Quá đẹp trai, quá suất sắc có phải không.”

Lưu Xuân Hỉ nghiêm túc suy nghĩ một lát: “Chờ một chút, chuyện này sao giống như một cuốn tiểu thuyết tớ đã từng đọc vậy.”

Ôn Viễn: “Này.”

Chu Nghiêu vỗ vỗ bả vai cô: “Ôn Viễn, tớ hoàn toàn hiểu cậu. Soái ca thì một người cũng không thể bỏ qua.”

Lưu Xuân Hỉ lại giống như đang suy nghĩ: “Tớ cảm thấy cuốn tiểu thuyết kia vẫn chưa được hay cho lắm, tớ sẽ viết cho cậu một cuốn.”

Ôn Viễn hết ý kiến.

Chu Nghiêu cùng với Xuân Hỉ liếc mắt nhìn nhau, cùng cười hì hì.

“Không hù dọa cậu chứ?” Chu Nghiêu hỏi phục bộ dáng nghiêm túc: “Mặc dù có chút bất ngờ, nhưng vẫn có thể chấp nhận. Nhưng trước nói là không có quan hệ máu mủ, nếu như thực tế là có, thì sao đây?”

“Vậy thì thành Hào Môn tuyệt yêu rồi.....” Xuân Hỉ chen vào nói.

Ôn Viễn & Chu Nghiêu: “.....”

“Tớ đối với cậu ấy như vậy vẫn còn là nhân từ chán. Nhưng Tiểu Viễn à, đây cũng coi như là không đúng, cậu gạt chúng tớ lâu như vậy, tớ thật hận mộ, ghen tỵ chết mất.” Xuân Hỉ muốn điên rồi.

Ôn Viễn nhìn hai người bạn mới quen chưa được nửa năm. Có buồn cười, cũng có cảm động.

Cô cảm thấy mình thật may mắn mới có thể quen biết được hai người bạn vị tha như thế này.

37. Chương 37

Sau cái tát ngày hôm ấy, Từ Tiểu Hà cùng với Ôn Viễn cũng đã không còn duy trì được mối quan hệ như ngày xưa.

Sau khi cãi nhau, Từ Tiểu Hà đổi phòng ký túc xá. Về Ôn Viễn vẫn còn những lời đồn đãi về cô, hơn nữa còn có rất nhiều phiên bản khác nhau, nhưng bởi vì người trong cuộc không hề có động tĩnh gì cho nên những người tò mò cũng dần dần mất hứng. Chu Nghiêu cũng an ủi cô.....những người đó cũng không có ác ý gì, chẳng qua là cuộc sống của họ quá nhàm chán cho nên muốn tìm chút việc để mua vui mà thôi.

Ôn Viễn cười nhạt không nói gì.

Tết Nguyên Đán vừa qua, đợt thi cuối kỳ cũng chuẩn bị đến.

Cuộc thi lớn thứ hai của đại học T có hai đặc điểm: dài và khó. Dài chính là thời gian dài, khó là đề thi rất khó. Cho nên các bạn học cũng trở nên bận rộn.

Ôn Viễn là người duy nhất trong ký túc xá không quan trọng kỳ thi, tuy không hay cúp cua, nhưng thỉnh thoảng cũng sẽ cúp mấy tiết ngoại khóa rủ bạn cùng phòng đi dạo phố. Cho nên khi kỳ thi thứ hai tới, áp lực của ba người đều rất nhiều, cả ba như cắm rễ trong phòng tự học hơn một tháng, cuối cùng cũng đối phó xong với kỳ thi. Sau khi thi xong cảm giác nhẹ nhõm đi rất nhiều, Lưu Xuân Hỉ cùng với Chu Nghiêu xách hành lý trở về nhà, Ôn Viễn thì vẫn ở lại thành phố T thêm mấy ngày.

Mấy ngày này, thành phố T lại đón một trận tuyết nữa. Năm nay tuyết rơi ở thành phố T vượt qua lượng tuyết của năm năm trước cộng lại. Vì thế đài truyền hình còn làm cả một chương trình đặc biệt bình luận về tình hình trái đất đang ấm lên và tình hình thời tiết kỳ lạ của năm nay. Người dân bình thường thì cũng không quá quan tâm đến cái này, họ chỉ cảm thấy thời tiết năm nay rất lạnh, trên đường cũng không có nhiều xe cộ qua lại.

Chỉ là Ôn Viễn lại không hề cảm thấy như vậy chút nào, bởi vì quanh năm tòa nhà GP đều dùng máy điều hòa không khí. Ôn Viễn núp trong phòng tổng giám đốc chơi game trên máy tính, dĩ nhiên không cảm nhận được cái lạnh. Cô đã ở đây được một tuần, trên danh nghĩa là tới thực tập, nhưng sau cuộc thi vất vả vừa rồi, Ôn Viễn cũng lười làm công việc liên quan đến số liệu. Cô mang laptop tới đây, nhưng hôm nay tâm tình bạn học Ôn Viễn không tốt chút nào.

Ôn Hành Chi đang ở trong phòng họp, cuộc họp kéo dài hai giờ cho nên khi kết thúc cũng đã đến giờ tan làm. Anh xoa xoa mi tâm, đẩy cửa phòng làm việc đi vào, anh phát hiện Ôn Viễn đang nằm gục trên bàn trà nhỏ không nhúc nhích, mà cửa sổ trò chơi của cô thì thấy nhân vật Lolita đang bị người khác giết chết nằm học máu trên mặt đất.

Anh đứng một bên, cúi đầu nhìn một chút, sau đó gõ gõ đầu cô: “Hôm nay chiến đấu sao lại thảm như vậy?”

Ôn Viễn ngẩng đầu lên, nháy mắt nhìn anh, mới kịp phản ứng cầm con chuột lên điên cuồng bấm. Nhưng chết thì cũng chết rồi, mắt dê mới lo sửa chuồng thì có tác dụng gì nữa. Ôn Viễn chán nản tắt máy tính đi.

Ôn Hành Chi nhìn cô có chút buồn cười, cũng không gấp gáp hỏi. Anh ngồi lại vào bàn đem xấp tài liệu trong tay ra giải quyết rồi mới lên tiếng: “Nói anh nghe một chút, đã xảy ra chuyện gì.

Ôn Viễn cảm thấy người này thật thần kỳ, cô còn chưa biểu hiện cái gì ra mà anh đã biết cô có chuyện? Bối bối, cô nói: “Bà Thành mới vừa gọi điện thoại.”

“Bà ấy nói cái gì?”

“Giục em mau trở về nhà chứ sao.”

Ôn Hành Chi ồ lên một tiếng, từ trong đồng tài liệu ngẩng đầu lên nhìn cô: “Lão bà ấy biết em được nghỉ lúc nào?”

Ôn Viễn nhìn xung quanh mà không nhìn anh: “Không cần thận nên lỡ miệng nói ra.”

Quả nhiên là ngốc.

“Rồi sao?”

“Nói ngày mai em phải về.” Ôn Viễn chột dạ trả lời một câu, sau đó lại nhìn sắc mặt của Ôn Hành Chi rồi vội vàng nói tiếp: “Còn nói sẽ cho người đến đón em về, chẳng qua là em đã từ chối.

Ôn Hành Chi cười như không cười liếc cô, sau đó đứng dậy lấy áo khoác trên giá. Ôn Viễn nhìn thấy liền vội vàng hỏi: “Anh làm gì thế?”

Anh nhìn cô một cái: “Em đứng lên đi, thân thể không thoải mái không nên ngồi trên đất.”

Mặt Ôn Viễn đỏ hồng từ trên thắm mèm mại đứng lên, hôm nay là ngày đầu tiên đi cả ghé thăm cô. Mặc dù không quá đau nhưng vì bụng trưởng lên nên cũng có chút khó chịu. Cô nhìn anh sửa soạn cặp táp, không khỏi hỏi: “Không phải hôm nay anh sẽ đưa em về nhà chứ?”

Cô ngoan ngoãn nhận lấy áo khoác anh đưa ỉnh để mặc vào, làm vẻ mặt đáng thương nhìn anh. Ôn Hành Chi chăm chú nhìn cô một lát, đưa tay lên đầu cô gõ gõ, sau đó xoay người đi ra ngoài.

Anh lấy xe, lái xe mang cô về nhà. Khi tới trung tâm thương mại gần nhà thì ngừng lại, tối nay hai người không có ra ngoài ăn cơm, dĩ nhiên là mua đồ về nhà tự nấu ăn.

Một tay Ôn Hành Chi đẩy giỏ hàng một tay chọn thực phẩm. Ôn Viễn đứng một bên, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn anh, lúc này anh mang áo khoác bỏ ngoài xe, nên bây giờ chỉ mặc mỗi cái áo sơ mi màu đen, cả người lộ ra khí chất thanh nhã, nhất là thỉnh thoảng chân mày nghiêm túc kia lại nhíu lại, thật là rất mê người. Ôn Viễn biết diện mạo anh rất đẹp, nhưng cô cũng rất ít khi tỏ ra bộ dạng háo sắc trước mặt anh, nhưng mà lúc này khi nghĩ tới ngày mai phải trở về thành phố B, Ôn Viễn không muốn di dời tầm mắt.

“Em đi cân mấy thứ này đi, anh đi mua một ít trái cây.” Ôn Hành Chi dặn dò.

Cô liếc nhìn một túi đầy đồ mà anh chọn thì sững sờ ồ lên một tiếng, sau đó đứng yên tại chỗ. Ôn Hành Chi nhận thấy sự khác thường của cô, nghiêng người hỏi: “Sao vậy?”

Ôn Viễn ngẩng đầu nhìn anh một cái, bỗng nhiên đưa tay ra ôm lấy hông anh. Ở chỗ đông người, cô nương này tự nhiên ôm anh làm cho Ôn Hành Chi có chút ngoài ý muốn, nhưng nghĩ lại những chuyện vừa qua, anh hiểu ra.

“Được rồi.” Anh vỗ vỗ đầu cô: “Anh không trách em.”

Anh thật sự là không muốn đưa cô về nhà, nhưng cũng biết cô đã rời khỏi nhà hơn nửa năm, ở thành phố B vẫn có người nhớ cô. Huống chi hiện tại cũng không phải là thời điểm tốt, cho nên anh nhất định phải đưa cô về thành phố B.

Ôn Viễn lắc đầu một cái, lý do hoàn toàn không phải vì vậy. Cô thật sự không muốn trở về, ở thành phố T thoải mái quen rồi, vừa nghĩ phải về nhà đối diện với những người đó cô cảm thấy nặng nề. Quan trọng nhất là cô biết anh sẽ không theo cô trở về, cũng không phải bởi vì kiêng dè, mà là hàng năm đều như thế.....anh dường như không bao giờ đón năm mới ở nhà.

“Vậy anh cũng sẽ về nhà chứ?” Cô không có buông tay, chỉ hỏi.

Ôn Hành Chi kéo cô qua bên cạnh, nói: “Anh không về.”

Đã biết là như vậy mà. Ôn Viễn trừng mắt nhìn anh rồi lại cúi đầu xuống. Cứ như vậy mà Ôn Hành Chi phải nhìn đỉnh đầu mềm mại của cô, đưa tay vuốt theo bản năng.

“Chẳng qua là sẽ về thị trấn A.”

Cô ngẩng đầu nhìn anh, có chút không hiểu ý của anh. Chỉ cảm thấy khóe môi anh nhếch lên, từ từ nói: “Cho nên năm nay em cứ trở về nhà trước đi, chờ thêm hai ba năm nữa, anh lại dẫn em về thị trấn A đón lễ mừng năm mới.”

Đi đâu đón lễ mừng năm mới? Ôn Viễn suy nghĩ trong nháy mắt mới kịp phản ứng, cô chợt dùng sức kéo áo anh lại. Đây, đây là có ý gì...? Cô nhìn anh không tin tưởng, đang mong anh nói thêm điều gì đó. Mà Ôn tiên sinh luôn dừng lúc cần thiết, thấy cô ngạc nhiên thì đem túi đưa lại cho cô.

“Có thể đi chưa, Ôn tiểu thư?”

Ôn Viễn liếc anh: “Ôn tiên sinh, thời gian hai ba năm có phải là quá dài hay không?”

Ôn tiên sinh trả lời rất thông thả: “Em đã nghĩ như vậy, không bằng ngày mai anh với em cùng đi.”

Cô mới không cần.

Ôn Viễn không nói nữa, cầm túi bước đi. Ôn Hành Chi nhìn theo bóng lưng nhỏ nhoi tràn đầy sức sống của cô thì nhàn nhạt lắc đầu cười một tiếng.

Hai ba năm đúng là quá lâu.

[Website đăng truyện chính thức: diendan]

Ngày thứ hai, Ôn Viễn ngồi xe trở về thành phố B. Lúc này Ôn Viễn không nhận được có chút giận hờn, hai thành phố gần như vậy, mà chỉ nửa giờ chạy xe lại làm cho cô cảm thấy rất áp lực.

Tới đón Ôn Viễn là cảnh vệ, anh ta đem hành lý của cô bỏ vào cốp sau của chiếc xe Jeep, sau đó lái xe đưa cô trở về nhà họ Ôn. Cho nên, sau khi rời đi nửa năm, Ôn Viễn chỉ mất chưa tới hai tiếng đồng hồ đã trở về rồi.

Cô đứng ở cửa chính, thở dài bước vào trong viện. Thời tiết thành phố B cũng như thành phố T đều xấu như nhau, bão tuyết không ngừng, trong sân trừ lối đi chính có một tầng tuyết mỏng do thường xuyên có người quét dọn còn những nơi khác đều bị tuyết phủ dày qua đầu gối.

Ôn Viễn đạp trên tuyết kéo kệt đi lên bậc thềm.

Cô đưa tay, hơi chần chừ đẩy cánh cửa, mà trong nháy mắt người ngồi trên ghế salon trong đại sảnh đều đưa mắt nhìn người đang ở bậc thềm, bốn mắt nhìn nhau, Ôn Viễn đứng yên tại chỗ. Là Kiều Vũ Phân, nửa năm không có gặp, thần sắc bà so với lúc cô đi đã tốt hơn nhiều, đang cười khách sáo với một người khác cũng đang nhìn Ôn Viễn.

So với Ôn Viễn, Kiều Vũ Phân thật sự bình tĩnh hơn nhiều. Bà nhìn thấy Ôn Viễn, sau đó nghiêng đầu nói với người bên cạnh mấy câu liền đi tới ngưỡng cửa,

“Đã về rồi à, còn đứng đó làm gì vậy, mau vào nhà đi.”

Ôn Viễn a một tiếng, lấy hành lý từ trong tay người cảnh vệ, đi vào trong nhà.

“Có lạnh không?” Kiều Vũ Phân phủi tuyết trên vai cô rồi hỏi, trái tim Ôn Viễn nóng lên, vừa muốn nói không lạnh, thì người phụ nữ ngồi trên ghế đã lên tiếng.

“Vũ Phân, đây là con gái nhà cô à, đã lớn như vậy sao? Đi học xa về nhà hả?”

Kiều Vũ Phân cười cười, cũng không có trả lời. Người phụ nữ kia cảm thán: “Có thể thấy được tình cảm của cô cùng với chồng thật là tốt, vừa có con trai vừa có con gái, thật hạnh phúc.”

Người biết được thân thế thật của Ôn Viễn không nhiều lắm. Thứ nhất là nhà họ Ôn kín tiếng, không thích nói chuyện của mình cho người ngoài. Thứ hai là đại viện của nhà họ Ôn cũng không dễ để đi vào, những người có thể vào được thì toàn là người thân, những người như vậy dù có biết cũng sẽ không đem chuyện đi nói lung tung. Người phụ nữ này nhìn lạ mặt, chắc không phải là người thân hoặc có thể là người mới quen. Cô lễ phép cười cười với bà ta.

Người phụ nữ này cũng cười lại: “Tôi thấy con bé không giống cô, chắc là giống cha nó nhiều hơn phải không?”

Kiều Vũ Phân nghe thấy như vậy động tác trên tay cũng dừng một chút. Mà Ôn Viễn cũng cảm thấy có gì đó không đúng, cô ngẩng đầu lên nhìn Kiều Vũ Phân, chỉ nhìn một cái thôi nhưng cũng đã thấy rõ những cảm xúc phức tạp trong mắt bà. Bà nghiêng đầu, nói chuyện với người phụ nữ kia: “Nói đùa chứ, đây không phải là con ruột của tôi cùng Ôn Hành Lễ, là con một người bạn của Hành Lễ, hai vợ chồng người đó không may bị tai nạn xe cộ qua đời sớm, trong nhà không còn ai, nên mới nhận về nuôi. Tuy chỉ là nuôi nhưng cùng với Ôn Kỳ không có sự khác biệt.”

Ôn Viễn ngây ngẩn cả người, người phụ nữ kia cũng cảm thấy kinh ngạc, nhưng phản ứng thật nhanh, lập tức sửa lại lời nói: “Cô và Hành Lễ thật là người có lòng.”

Kiều Vũ Phân cười cười, quay đầu lại nhìn Ôn Viễn: “Lên lầu đi, bà Thành đang dọn dẹp phòng cho con đấy.”

“Dạ.”

Ôn Viễn đáp lại một tiếng, giọng nói khô khốc vô cùng.

Cô biết cô hy vọng xa vời, cũng biết bản thân mình quá ích kỷ. Là cô lựa chọn muốn rời khỏi, như vậy cũng không thể mong đợi có sự ấm áp trước kia, hoặc là tất cả những cái trước kia đều là giả. Như vậy thì trong căn nhà này có cái gì là thật đây?

Ôn Viễn đẩy cửa vào thì nhìn thấy bà Thành.

Tuy đang là giữa trưa nhưng ngoài trời cực kỳ âm u, cho nên trong phòng vẫn phải mở một cái đèn, không phải là rất sáng nhưng thật ấm áp. Căn phòng nửa năm không có người ở nhưng rất sạch sẽ, bà Thành đang khom lưng trải giường chiếu cho cô. Nghe tiếng mở cửa, bà quay người lại.

Bà thật sự đã già rồi, nửa năm nay tóc bạc đi không ít, động tác cũng chậm chạp đi rất nhiều. Nhìn bà Thành, lỗ mũi Ôn Viễn cảm thấy cay cay, nước mắt không nhịn được khẽ rơi xuống. Vành mắt bà Thành cũng hồng hồng, nắm lấy tay cô ôm vào ngực, chạm rãi vỗ vỗ lưng cô: “Tiểu bảo bối, cháu đã trở về.”

“Bà.” Ôn Viễn đưa tay ôm lấy cổ bà, chôn đầu vào vai bà Thành.

“Không được khóc, trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi.”

Bà Thành dỗ cô giống như lúc cô còn nhỏ, nhưng bà làm sao không biết Ôn Viễn cảm thấy tủi thân chứ. Hơn nửa năm nay, trong nhà rất ít khi gọi điện thoại cho cô, cho dù có gọi thì cũng đều là bà gọi. Cho dù đứa bé này có mạnh mẽ đến thế nào đi chăng nữa cũng không khỏi cảm thấy tủi thân.

“Có lạnh không?” Bà Thành lau khô nước mắt trên mặt Ôn Viễn, nhẹ nhàng hỏi. Thấy cô khịt khịt lỗ mũi, lắc đầu một cái, lại cười nói: “Nhìn cháu này, chóp mũi cũng đã đỏ lên, gương mặt nhỏ nhắn cũng lạnh ngắt, còn nói là không lạnh. Mau tới đây nằm một chút, phòng này cũ rồi, lò sưởi lâu lắm cũng không dùng, bà đem thảm điện qua cho cháu dùng, mau mau tới đây đi.”

Bà giúp Ôn Viễn cởi quần áo, Ôn Viễn nín khóc cười một tiếng, cởi quần áo ngoài leo lên giường nằm.

“Có ấm không?”

Ôn Viễn gật gật đầu, bà Thành cảm thấy hài lòng: “Trở về vào lúc này, cháu đã ăn cơm trưa chưa?”

“Cháu ăn rồi.” Cô ồm ồm đáp. Hôm nay là thứ năm, bởi vì muốn đưa một bạn nhỏ về nhà mà lịch trình buổi sáng của Ôn Hành Chi đều bị đẩy xuống. Cố ý đợi cô thu dọn xong hành lý, mang cô đi ăn cơm rồi mới đưa cô ra chỗ đón xe.

“Là Hành Chi đưa cháu đến chỗ đón xe?”

Ôn Viễn ậm ừ một tiếng, cô liền thấy bà Thành cười cười: “Chú của cháu chuyện gì cũng không quan tâm, đừng nói là mấy đứa cháu, bà sợ là về sau con của nó cũng không dám gần gũi nó. Không ngờ cũng không tệ lắm, còn biết chăm sóc cho cháu. Cháu chưa gây phiền toái gì cho nó chứ?”

“Không có.”

Ôn Viễn chu môi, chui vào trong chăn. Mặt cô bởi vì những lời bà Thành nói không nhịn được mà đỏ lên, con anh, chính là con của anh, ha ha.

“Cháu cười khúc khích cái gì vậy, mau nói cho bà nghe một chút, điều kiện ăn ở trong ký túc xá ở trường cháu như thế nào, thức ăn có được không, bà thấy cháu hình như là gầy đi...”

Buổi chiều hôm đó, bà Thành thao thao bất tuyệt nói với cô rất nhiều chuyện. Cái chăn này quá ấm áp, nên Ôn Viễn trả lời câu được câu không thì từ từ ngủ thiếp đi.

Khi cô tỉnh lại thì đã là buổi tối, Ôn Viễn mơ mơ màng màng ngồi trên giường một lát, mới chậm rãi mặc lại quần áo. Cô liếc mắt nhìn, đã sáu giờ rưỡi rồi. Ôn Viễn vỗ vỗ ót, vội vàng lấy điện thoại di động từ trong túi xách ra. Mà trên màn hình đã báo hai cuộc gọi nhỡ, Ôn Viễn vội vàng gọi lại, điện thoại báo lên hai tiếng, sau đó bị.....cúp?

Ôn Viễn khó tin nhìn điện thoại di động, vậy mà anh lại từ chối không nhận điện thoại. Ôn Viễn bĩu môi, buồn bực một lát, vừa soạn tin nhắn thì có điện thoại gọi tới. Nhìn những con số không ngừng nhún nhảy trên màn hình. Ôn Viễn làm mặt quỷ, nhấn phím nghe.

“Về đến rồi?”

Ôn Viễn ừ một tiếng, oán trách nói: “Hồi nãy sao lại cúp điện thoại của em?”

“Anh đang họp.”

Ôn Viễn nghĩ, trễ như vậy mà còn họp?

“Em ăn cơm tối chưa?” Người đầu dây bên kia hỏi, dường như là mới uống nước ấm nên giọng nói không hề trầm thấp giống như lúc nãy.

“Còn chưa ăn.” Ôn Viễn cúi đầu nghiên cứu hoa văn trên chần của mình: “Em mới ngủ dậy.”

“Vậy không tệ, thích thì ở nhà thêm mấy ngày nữa đi.”

“Không.” Cô quả quyết cự tuyệt xong liền cảm thấy hối hận. Quả nhiên người bên kia cười cười: “Anh cố ý.” Ôn Viễn kháng nghị.

“Được rồi, anh biết rồi. Chờ qua năm anh sẽ đón em về.”

Hả? Mắt Ôn Viễn sáng lên: “Anh về đây đón em?”

Ôn Hành Chi ừ một tiếng. Sang năm bên thành phố B cũng có một hội nghị kinh tế quan trọng, anh được mời tham gia, sau khi kết thúc cũng đúng lúc đón cô trở về. Cách ngày đi học còn có mấy ngày, dù sao để cô bé này bên mình cũng tốt hơn là để ở nhà họ Ôn. Mặc dù thỉnh thoảng cô cũng gây phiền toái cho anh.

Ôn Viễn vui vẻ: “Có thể là có thể, chỉ là đừng quá sớm.”

Cô cố ý làm loạn, ai bảo cả kỳ nghỉ đông anh đều không trở về. Anh bất nhân cũng đừng trách cô bất nghĩa.

Bên kia Ôn Hành Chi nghe được câu này cũng không khỏi cau mày, xoay xoay ghế, nhìn ra trung tâm thành phố T, ánh đèn chiếu lên khắp mọi nơi, nhìn vô cùng ấm áp. Anh cười nhạt rất tự nhiên: “Em rất hả hê thì phải?”

“Em mới không thèm.”

Ôn Viễn giật giật miệng, cười giống như một con mèo con mới chiếm được chút ít tiện nghi.

Sau khi cúp điện thoại, Ôn Viễn đứng dậy đuổi thẳng lưng một cái, vốn dĩ đang có chút ít mất mát nhưng giờ đã khôi phục không ít. Cô đi vào phòng tắm rửa sang, sau đó muốn đi xuống nhà bếp dưới lầu xem một chút. Bà Thành thấy buổi trưa cô còn ngủ nên muốn buổi tối đã nấu cho cô một bữa ăn ngon, nên giờ phút này chắc bận rộn lắm đây.

Nghĩ tới ăn, tinh thần của bạn học Ôn Viễn trở nên tỉnh táo. Chỉ là tâm tình này chỉ diễn ra trong một phút, cô vừa mở cửa liền nhìn thấy một người, Ôn Viễn lập tức ngạc nhiên trợn mắt.

“Anh...anh làm sao lại đứng ở đây?”

Người bên cửa chính là Ôn Kỳ.

Ôn đại thiếu gia nhìn khuôn mặt kinh ngạc của tiểu tử này, nhất thời không nhận được cóc đầu cô một cái: “Cái thái độ này của em là ý gì, thấy anh sao giống như thấy quỷ vậy?”

Cũng không khác gì gặp quỷ là mấy, Ôn Viễn trừng mắt nhìn anh: “Anh đứng ở đây từ khi nào?”

Ôn Kỳ không đáp, chỉ nhìn cô từ trên xuống dưới, chắc chắn lên tiếng: “Cũng đủ để ngủ một giấc, em xem một chút bây giờ là mấy giờ đi, cầm tinh con heo hay sao vậy?”

Ôn Viễn không trả lời, bước lên đá vào chân anh một cái. Ôn Kỳ cũng không tức giận, thở dài, lắc đầu một cái: “Cũng biết là không thể trông cậy vào em.”

“Anh muốn làm gì?” Ôn Viễn liếc mắt nhìn anh.

“Nửa năm không gặp, chẳng lẽ muốn ôm em cũng không được sao?”

“Không biết ai nói sẽ thường xuyên đến thăm em, sau đó lại mất dạng.”

“A, nghe lời này, em nhất định là muốn gặp anh. Anh không có tới, có phải em rất thất vọng hay không?”

Nửa năm không gặp, da mặt người này đã dày đến mức này rồi. Ôn Viễn nhìn Ôn Kỳ khinh bỉ, chỉ thấy anh cười nhạt, đôi mắt rất âm áp. Cô nhìn anh mà cũng không nhận được cười.

“Đến đây đi.” Anh giang rộng hai cánh tay hướng về phía cô.

Ôn Viễn im lặng một lát, nhìn anh, đang muốn đưa hai tay ra thì nghe thấy một giọng nói.

“Hai đứa còn đứng đây làm cái gì đó, mau xuống lầu ăn cơm.”

Là Kiều Vũ Phân, Ôn Viễn nghe thấy theo phản xạ có điều kiện rút tay về. Ôn Kỳ nhú mày, quay đầu nhìn về phía Kiều Vũ Phân, gương mặt cười cười: “Không có chuyện gì.”

Nói xong anh quay người đi xuống lầu, lúc đi ngang qua chỗ Kiều Vũ Phân ở cầu thang, bà vỗ vai anh: “Viễn Viễn cũng đã lớn, con cũng không được ăn hiếp con bé giống như ngày xưa.”

Ôn Kỳ sửng sốt một chút, tiếp theo cười nói: “Con sao dám, con bé được mẹ bảo vệ như vậy.”

“Biết là tốt rồi.” Kiều Vũ Phân trách anh một tiếng, rồi bà nhìn về phía Ôn Viễn: “Lo lắng gì à, sao con còn chưa xuống?”

“Vâng.”

Ôn Viễn hồi hồn, khôi phục bộ dáng cười hì hì rồi đi xuống lầu.

Ôn Hành Lễ vẫn không có ở nhà, chỉ nghe bà Thành nói lần này sẽ về nhà đón năm mới. Trên bàn ăn cơm chỉ có năm người, Ôn Khác, bà Thành, Kiều Vũ Phân, Ôn Kỳ, Ôn Viễn.

Ôn Viễn luôn luôn cẩn thận khi cùng ăn cơm với ông nội, mà Ôn Khác dường như nhớ tới đứa cháu gái đã rời khỏi nhà nửa năm mới trở về liền hòa ái hỏi cô mấy câu. Ôn Viễn thật thà đáp, sau đó cũng không nói chuyện nữa. Ôn Khác lại bắt đầu hỏi chuyện Ôn Kỳ.

“Gần đây công ty cháu sao rồi?”

“Vô cùng tốt.”

Ôn Khác hài lòng gật đầu một cái: “Gặp cái gì khó khăn thì nên nói với gia đình, một mình đi ra ngoài xây dựng sự nghiệp là tốt, nhưng cũng không nên quá cứng nhắc, lợi thế có trong tay nên tận dụng, bỏ gần mà tìm xa, đây là cái đạo lý gì? Cháu nói thử xem?”

Ôn Kỳ cười cười: “Cháu biết rồi.”

“Cha, người nên nói với nó thêm mấy câu nữa đi. Đứa bé này từ nhỏ đã bướng bỉnh, con nói cái gì nó cũng không nghe. Con nói hiện tại quan trọng nhất không phải là công ty mà là mau mau sớm lấy vợ, trông nom việc nhà.” Kiều Vũ Phân cười cười nói.

Ông cụ Ôn Khác nghe xong cười một tiếng: “Mẹ cháu nói có lý, cháu đã nhìn trúng ai chưa?”

Ôn Kỳ cười cười, vừa ngẩng đầu lên thì nhìn thấy Ôn Viễn ngồi ở đối diện đang nháy nháy mắt. Đứa bé này chắc chắn là đang hả hê xem chuyện vui, anh liếc mắt cảnh báo cô một cái, rồi bình thản trả lời ông cụ: “Có rồi, chỉ là vẫn còn một chút khó khăn.”

“Thật sao?”

Nét mặt Kiều Vũ Phân lập tức thay đổi, Ôn Khác cũng hứng thú liếc nhìn anh, mà Ôn Viễn lại cảm thấy có chút ngoài ý muốn. Cô thấy tâm mắt anh nhìn lên người mình, sau đó Ôn đại thiếu gia liền nói: “Ai dà, cháu chỉ nói đùa thôi.”

“Con...con, đứa nhỏ này.” Kiều Vũ Phân bất mãn trừng mắt liếc anh một cái: “Để cho con tự tìm đối tượng khó như vậy sao.”

Ôn Kỳ cười cười, không thềm để ý nữa.

Nhưng trong lòng không nhịn được thở dài: Đúng vậy, nhưng không phải là một chút khó khăn đâu.

Gần tới thời điểm cuối năm, Ôn Hành Lễ cũng từ Châu Âu trở về.

Mấy năm gần đây cơ hội về nhà ăn tết của Ôn Hành Lễ cũng không nhiều, dù sao cũng là người đang đương nhiệm nên có nhiều công việc bận rộn. Cho nên mùa xuân năm nay có thể nhìn thấy cha, Ôn Viễn thực sự cảm thấy ngạc nhiên.

Mười mấy tiếng ngồi máy bay cộng với chênh lệch múi giờ làm cho gương mặt không còn trẻ trung của Ôn Hành Lễ tràn đầy vẻ mệt mỏi, nhưng cũng không thể che giấu được vẻ vui mừng. Ông mang về rất nhiều quà, phần lớn trong đó đều là dành cho Kiều Vũ Phân. Có thể nhận ra, kể từ khi Kiều Vũ Phân bệnh nặng lần đó, Ôn Hành Lễ vô cùng quan tâm đối với bà và gia đình. Mặc dù Kiều Vũ Phân không có nói gì nhưng trên mặt cũng có thể nhìn thấy bà rất vui mừng. Ăn xong bữa tối bà còn cố ý pha một bình trà đưa cho Ôn Viễn mang vào thư phòng.

Ôn Hành Lễ đang đeo mắt kính chăm chú nhìn vào máy tính, bên cạnh tay là một xấp tài liệu. Ông rõ ràng là rất bận, cho dù có về nhà nhưng công việc cũng không thể nào mà dừng được. Vừa liếc mắt nhìn là có thể nhìn thấy tóc ở thái dương của ông đã bạc trắng, nhìn vô cùng chói mắt, lỗ mũi Ôn Viễn cảm thấy ê ẩm, cô đưa ly trà đặt lên bên cạnh tay trái của ông, đang chuẩn bị rời đi thì liền bị Ôn Hành Lễ gọi lại: “Con gái?”

Ôn Viễn xoay người, nhẹ nhàng đứng trước mặt ông. Ôn Hành Lễ từ từ gỡ mắt kính trên sống mũi của mình xuống, khuôn mặt giãn ra, mỉm cười nhìn Ôn Viễn: “Mới có nửa năm không gặp, có phải con đã tăng cân không?”

“Con mập sao?”

Ôn Viễn nhếch nhếch miệng túm quần áo của mình, cô thật sự muốn mập lên một ít, bởi vì mọi người đều không thích cô quá ốm, ngay cả con heo nhỏ cũng không bằng.

“Ừ, khuôn mặt có vẻ đầy đặn, hơn nữa khí sắc cũng không tệ.” Ôn Hành Lễ cười hòa ái: “Cùng nói chuyện với cha một lát, có phải lên đại học đã có tình yêu tình báo rồi phải không?”

Toàn thân Ôn Viễn cứng đờ, ngẩng đầu nhìn Ôn Hành Lễ, thấy vẻ mặt ông không giống như là đã biết gì đó mới chu mỏ nói: “Không có, con không có.”

“Con còn nói không có?” Ôn Hành Lễ nhú mày: “Cách nói chuyện cũng đã lớn rồi.”

“Cha.” Ôn Viễn có chút chột dạ, nhưng nhớ tới người kia, lại có chút lo lắng.

Thấy Ôn Viễn có chút xấu hổ, Ôn Hành Lễ không muốn tiếp tục đề tài này nữa, ông nhìn Ôn Viễn chăm chú rồi mới mở miệng hỏi: “Lần này con về, mẹ có đối xử với con tốt không?” Đường như cảm thấy câu hỏi của mình không đúng cho lắm, ông sửa lại: “Ý của cha là, mẹ của con, bà ấy không tức giận với con nữa chứ?”

“Không có.” Ôn Viễn lắc đầu một cái, cố gắng mỉm cười nói: “Mẹ, đối xử với con vô cùng tốt.”

“Vật thì tốt, vậy thì tốt.”

Ôn Hành Lễ nhìn cô bé trước mặt với cảm xúc phức tạp.

Ông biết mình đã không chăm sóc tốt cho cô, vì lúc đầu mang cô về nhà chỉ là ý định nhất thời. Ông muốn xem cô như là người thân của mình, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt đó, ông lại có chút do dự. Cái cô bé này quả nhiên rất giống mẹ. nhìn qua cô ông rất dễ dàng nhớ đến đã từng gặp một cô gái đặc biệt như thế, một cô gái mặc kệ tất cả để yêu mình.

Động lòng sao? Ông tự hỏi mình. Chính xác là động lòng, cho nên ông mới sợ đối mặt với đứa bé này. Cũng vì vậy mà ông rất cảm kích vợ mình, cảm kích bà đã nuôi lớn đứa bé này, mặc dù, mọi chuyện cũng không được hoàn mỹ, nhưng cuối cùng, đứa bé này cũng đã trưởng thành.

Suy nghĩ một chút, Ôn Hành Lễ xoay người, lấy một cái thẻ từ trong ngăn kéo, đưa cho Ôn Viễn.

“Con cầm lấy đi.”

Ôn Viễn liếc mắt nhìn thấy đây là cái gì liền lắc đầu từ chối: “Con có tiền sinh hoạt phí rồi.” Cô sợ ông không tin còn nói thêm: “Mẹ có cho, bà Thành cũng có cho, còn có ông nội nữa. À đúng rồi còn có anh trai nữa, haha.”

Ôn Hành Lễ nghe xong thì cười theo cô, nhưng vẫn kiên trì đem thẻ nhét vào trong tay cô: “Vây của cha cũng tính là một phần, được không?”

Ôn Viễn cảm thấy khó xử.

Cái thẻ này có hạn mức tuyệt đối sẽ vượt qua khỏi sự tưởng tượng của cô, cũng vì vậy mà cô không muốn nhận. Cái này giống như là đồ để bồi thường, cùng với ngày xưa lúc cô còn con nít thì mua váy cho, có chỗ nào khác nhau đâu? Đây chẳng qua là quý giá hơn một chút mà thôi.

Chỉ là, nếu muốn ông cảm thấy an lòng, cô đành làm một đứa bé ngoan.

Ôn Viễn cười cười, đôi mắt nheo thành hình trăng lưỡi liềm: “Con cảm ơn cha.”

Mọi người đều trở về làm cho nhà họ Ôn có chút không khí ăn tết, những năm trước lúc này nhà họ Ôn rất bận rộn, bởi vì lúc nào cũng có nhiều khách, đều là chiến hữu cũ cùng với hạ cấp của ông nội Ôn Khác. Năm nay ông nội Ôn Khác đều khéo léo từ chối tất cả khách, ở trong nhà vài ngày rồi quyết định đi miền Nam một chuyến, có Ôn Hành Lễ đi cùng, ở đó ba bốn ngày mới trở về.

Ôn Viễn hỏi bà Thành là ông cụ đi chỗ nào, bà luôn quanh co không nói. Nhưng thật ra Ôn Viễn cũng đoán được một ít, đại khái là ông đi thăm Lý Nhược Thu, có lẽ sẽ thuận tiện ghé thăm Lý Tiểu Đường. Ôn Viễn chưa bao giờ nghe thấy người trong nhà nhắc đến Lý Nhược Thu, ngay một tấm hình cũng là được giấu trong album của Ôn Hành Chi, điều này làm cho Ôn Viễn cảm thấy có chút kỳ lạ. Có lẽ, Ôn Hành Chi không trở về nhà mừng năm mới, cũng có liên quan đến chuyện này.

Đồ tết lễ mừng năm mới nay nay phần lớn là do Ôn Viễn cùng với Kiều Vũ Phân đi, bởi vì đang mùa đông, nên thân thể bà Thành không khỏe, đi đứng cũng không còn linh hoạt như trước.

Trước tết siêu thị đều rất đông người, Ôn Viễn đẩy giỏ mua hàng chậm rãi đi theo bên cạnh Kiều Vũ Phân.

Tâm tình của Kiều Vũ Phân cũng không tệ, thỉnh thoảng cũng hỏi cô một chút chuyện liên quan đến trường học, đang lúc tâm tình Ôn Viễn thả lỏng, Kiều Vũ Phân chợt nghiêng đầu hỏi cô một câu: “Viễn Viễn, con cảm thấy mẫu bạn gái nào thì hợp với anh trai con?”

“À.” Ôn Viễn sững sờ.

“Con xem anh con, kể từ khi dời công ty về thành phố B vẫn luôn bận bịu, có khi phải làm thêm giờ đến rạng sáng. Trước kia nhìn nó có bộ dạng cà lơ phất phơ còn lo lắng nó sẽ không có thành tựu gì, không ngờ rằng đến bây giờ nó thật giống cha con tham công việc đến điên cuồng. Có sự nghiệp là tốt, nhưng cũng đến tuổi nghĩ tới chuyện thành gia lập thất rồi, cưới vợ về vẫn có thể theo đuổi sự nghiệp, đâu có ảnh hưởng gì đâu.”

“Nhưng, anh con còn chưa có bạn gái mà?”

“Cho nên mẹ mới suy nghĩ giới thiệu đối tượng cho nó.”

“Xem mắt á?”

Ôn Viễn tưởng tượng ra cảnh Ôn Kỳ đi xem mắt.

“Đúng vậy, không phải bây giờ rất thịnh hành chuyện này sao? Xem mắt nhiều cũng tốt. Hơn nữa, cũng không cần phải đi ra bên ngoài tìm, mẹ thấy trong đại viện cũng có không ít người vừa ý, tuổi tác cũng hợp với anh trai con.”

Ôn Viễn nghĩ bà không cần phải uổng phí sức lực, theo như tính khí của Ôn Kỳ, nhất định là không muốn bị gia đình an bài, nếu như muốn kết hôn thì anh nhất định phải tự mình tìm. Chỉ là cô không muốn đả kích Kiều Vũ Phân, mà nói: “Vây mẹ cũng đã có đối tượng thích hợp thì giới thiệu cho anh trai luôn đi. Hiền lành dịu dàng thì tốt.”

“Mẹ cũng nghĩ như vậy.”

Kiều Vũ Phân cười cười, trong đôi mắt lóe lên thần thái khác thường.

Quả nhiên Kiều Vũ Phân là người nhanh nhẹn, ngày thứ hai đã đem cô gái xem mắt trong đại viện về nhà, đi cùng còn có người phụ nữ mà Ôn Viễn nhìn thấy hôm trở về, đó chính là mẹ của cô gái kia. Cha của cô gái kia là bộ trưởng quân khu B, cấp bậc là thiếu tướng, gia thế có thể nói là tương đối tốt. Dĩ nhiên, trên danh nghĩa là tới đây nói chuyện phiếm, dù sao thì bố của cô ấy cũng là thủ hạ cũ của ông cụ. Trên thực tế là chuyện đại sự của hai người trẻ, hai nhà đều nghĩ như vậy, cho dù có không thành thì kết giao bạn bè cũng được.

Nhìn thấy tất cả giống như thuận nước đẩy thuyền, Ôn Viễn hiểu ra Kiều Vũ Phân đã sớm chuẩn bị. Cô biết được lòng Kiều Vũ Phân vẫn một mực đặt trên người Ôn Kỳ, điều này làm cho cô có chút mất mát, cũng có chút nhẹ nhõm.

So với sự nhiệt tình của Kiều Vũ Phân thì Ôn Kỳ lại có chút không quá nhiệt tình. Mấy ngày nay anh đang bận một hạng mục, giấy phép không thuận lợi, hôm nay lúc trở về nhà thì sắc mặt cũng không được tốt, lại gặp phải chuyện này, thật sự là dở khóc dở cười. Nhưng anh lại không thể thất lễ, đành ngồi nghiêm chỉnh trước ba người phụ nữ này. Lúc Ôn Viễn bưng trà lên thì liếc nhìn anh một cái, trong cặp mắt kia đã không còn bình tĩnh mà thay vào đó là sự mệt mỏi. Sau khi hai mẹ con kia ra về, Ôn Kỳ giặt nhẹ cà vạt chuẩn bị lên lầu thay quần áo thì bị Kiều Vũ Phân gọi lại.

“Con bé này như thế nào?”

“Thì như vậy.”

“Cái gì mà như vậy, người ta đi du học ở nước ngoài về, hiện tại thì làm việc ở công ty của nhà. Rất được nha.”

“Ồ, vậy tốt hơn con nhiều rồi, con đây mỗi ngày mệt mỏi giống như chó, không chỉ không có ai trả lương, còn phải nuôi sống một đám người đấy.”

“Mẹ không phải nói chuyện này.” Kiều Vũ Phân trở về vấn đề chính: “Con biết không, hai đứa là bạn học chung tiểu học, lúc trước còn sinh chung bệnh viện. Cái này gọi là gì, cái này chính là duyên phận nha.”

Ôn Kỳ vui vẻ: “Dùng một chút, trong viện lúc ấy chỉ có một trường tiểu học, nếu mẹ nói đó là duyên phận thì không phải chỉ có một mình cô ấy, nếu con nhớ không lầm, lớp chúng con lúc ấy có tới mười mấy bạn nữ, mẹ rảnh rồi thì tìm tất cả những người đó cho con gặp một chút?”

Ôn Viễn nghe xong lời nói này của anh không nhận được mà bật cười, bị anh trêu chọc mất liếc, sau đó cô nhún nhún vai chạy về phòng bếp.

“Ôn Kỳ, con đừng cho là mẹ dễ dàng, mẹ nói cho con biết, chuyện như này con đừng nghĩ là mẹ không để bụng.”

Ôn Kỳ cũng bị bà làm cho phiền não không dứt: “Mẹ bây giờ nhàn rồi không có chuyện gì để làm phải không? Con hiện tại làm gì có tâm tư tìm bạn gái kết hôn? Mẹ xem chú kia, ba mươi mốt tuổi không phải cũng chưa có đối tượng kết hôn sao?”

“Ông cụ không quản được chú ấy, con giống với chú ấy sao?”

“Vậy mẹ cũng đừng để ý con quá, mỗi ngày đều thúc giục mẹ có thấy phiền hay không.”

Ôn Kỳ thẳng thắn trả lời một câu.

Sắc mặt Kiều Vũ Phân trở nên trắng bệch, Ôn Kỳ cảm thấy có cái gì đó không đúng liền bị Kiều Vũ Phân đỏ mắt đánh ột cái: “Con đúng là không có lương tâm, còn chê mẹ quản nhiều? Được, con cứ tự lo đi.”

Nói xong bà đẩy tay Ôn Kỳ ra trở về phòng.

Ôn Kỳ đứng ở chân cầu thang, do dự một lát cuối cùng cởi cà vạt, vuốt trán rồi ngồi trên ghế salon. Chỉ chốc lát sau, anh cũng cảm thấy đầu bên kia ghế salon lún xuống, anh không vội mở mắt, chỉ ôn hòa nói: “Em xem nào nhiệt đủ chưa?”

“Em dù có lòng cũng không tiện nói ra, chỉ có thể ủng hộ anh trên tinh thần.” Người bên cạnh lên tiếng.

“Khỏi.”

Anh cự tuyệt không chút lưu tình.

Ôn Viễn bấu môi, bứt quả nho nhét vào miệng, nhìn thấy Ôn Kỳ mở mắt, vẻ mặt nhìn cô rất nghiêm túc. Cặp mắt kia thật có hồn.

“Em nhìn anh đủ rồi phải không?”

Ôn Viễn bị anh nói có chút chột dạ.

Ôn Kỳ chăm chú nhìn cô một lát, hỏi: “Ôn Viễn, em cảm thấy anh tới lúc phải kết hôn rồi sao?”

Ôn Viễn suy nghĩ một lát, trả lời: “Hai mươi lăm tuổi rồi, có thể.”

Ôn Kỳ thú vị ồ lên một tiếng: “Tại sao phải là hai mươi lăm?”

Ôn Viễn chăm chú trả lời: “Không biết.”

Ôn Kỳ hí hí mắt, sau đó vẻ mặt buồn lủng. Thôi, không thể so đo với cô. Hai mươi lăm tuổi, chỉ là thời gian bốn hay năm năm thôi.

[Website đăng truyện chính thức: diendan]

Đêm ba mươi gần tới, nhưng không khí trong nhà giống như ngưng đọng lại.

Lần đầu tiên Ôn Viễn mong ngày nghỉ mau trôi qua như thế, cô muốn nhanh chóng trở về thành phố T, bởi vì ở thành phố B cô chỉ cảm nhận được áp lực.

Ôn Hành Lễ cùng với ông cụ từ miền Nam trở về, trời sinh tính tình ông cụ đã không quá vui vẻ, đối với ngày tết cũng không quá để ý. Trong ngày, ngoại trừ đi tản bộ gặp mấy người bạn, thì phần lớn thời gian đều ở trong thư phòng. Ôn Hành Lễ cũng nhìn ra không khí trong nhà không tốt lắm nên nói chuyện cùng với Ôn Kỳ một lần nhưng cũng thất bại. Ôn Hành Lễ rất bực mình.

Chỉ có bà Thành là không có ý kiến gì, cùng với Ôn Viễn ở trong phòng bếp làm hoành thánh, trên tấm thớt dầy bày đầy những miếng sủi cảo hình thù kỳ quái mà Ôn Viễn xếp, bà Thành không những không cảm thấy tức giận mà còn cười cười.

Ôn Viễn chu chu miệng, nhìn đống sủi cảo, chột thổ dài.

Bà Thành liếc mắt nhìn cô: “Con còn nhỏ tuổi, than thở cái gì?”

Ôn Viễn cúi đầu, buồn buồn nói: “Con cảm thấy có chút phiền, còn có một chút khó thở. Bà, con cảm giác nhà mình không còn như ngày xưa nữa rồi.”

“Hả? Vậy sao?”

Ôn Viễn có chút đưa đám: “Con không biết, chỉ là cảm giác thôi.”

“Đoán mò.” Bà Thành mỉm cười nói: “Thật ra thì trong nhà vẫn như vậy, chỉ là con đã trưởng thành, suy nghĩ sẽ nhiều, nên sẽ cảm thấy không giống trước.”

“Là như vậy sao?”

“Đúng vậy.” Bà Thành siết chặt mặt cô: “Hôm nay là giao thừa, không thể không vui, bà nghe nói trong viện có người muốn đi đốt pháo hoa, con muốn đi không, hay đi cùng với bọn họ đi.”

Ôn Viễn lắc đầu một cái: “Con không đi.”

Hai ngày trước cô cùng với Ôn Kỳ có ra ngoài buổi tối một lần, cũng chỉ là tùy tiện đi lại trong viện một chút lại bị Kiều Vũ Phân nhìn thấy, mặt lạnh lùng dặn dò Ôn Kỳ không nên mang cô chạy lung tung. Ôn Viễn không muốn gây phiền toái cho Ôn Kỳ, cũng không muốn làm cho Kiều Vũ Phân mất hứng.

Bà Thành tất nhiên cũng biết cô băn khoăn, lên tiếng: “Không phải bà nói mà cũng không hiểu nổi, năm mới mà trưng cái sắc mặt đó ra, là muốn để mọi người trong nhà cả năm không tốt phải không?”

Mặc dù bà Thành không nói rõ là người nào, nhưng Ôn Viễn cũng hiểu, cô chỉ cười một tiếng mà thôi.

“Không cần lo lắng.” Bà Thành hướng về phía cô mà nháy nháy mắt: “Bà có một chiêu khác.”

Ôn Viễn không hiểu, chỉ cảm thấy mí mắt mình chợt giật giật.

Chẳng lẽ, có chuyện tốt gì sao?

[Website đăng truyện chính thức: diendan]

Đêm ba mươi.

Trước đến giờ nhà họ Ôn không có thói quen đón giao thừa, chỉ là buổi sáng sẽ dậy rất sớm, nấu sủi cảo ăn. Tết năm nay trôi qua vô cùng vô vị và tẻ nhạt, Ôn Viễn liếc mắt nhìn những việc phải làm rồi đi tìm bà Thành nói chuyện phiếm, đợi đến khi bà ngủ mới đi về phòng của mình. Ôn Kỳ, Kiều Vũ Phân cùng với Ôn Hành Lễ ở trong thư phòng nói chuyện. Ôn Viễn cũng lười đi quấy rầy bọn họ, còn về phần ông nội thì chắc cũng đi nghỉ từ sớm rồi.

Rốt cuộc đợi đến mười hai giờ, ngoài cửa sổ vang lên tiếng nổ của pháo hoa, bầu trời đêm thính thoảng có mấy đóa hoa nở rộ, đủ mọi màu sắc trông rất đẹp mắt. Ôn Viễn đứng ở bên cửa sổ lặng lẽ nhìn một lát, cho đến khi điện thoại di động ọc ọc vang lên mới hồi phục tinh thần.

Ánh mắt cô sáng rực lên. Là Ôn Hành Chi.

“Tại sao còn chưa ngủ?”

Ôn Viễn bấu môi: “Anh thích chọn lúc em ngủ để gọi điện thoại hả?”

Người nọ tạm ngừng rồi hỏi: “Ăn cơm tất niên rồi hả?”

Ôn Viễn ừ một tiếng: “Em còn gói sủi cảo đấy.”

“Anh nghĩ chắc cũng không đẹp mắt đâu.”

“Cũng không phải là triển lãm, ăn ngon là được rồi, làm gì có ai quản chứ.”

Người nọ quả nhiên mặc kệ: “Nghe thấy bên em yên tĩnh, đang ở trong phòng hả?”

Ôn Viễn ừ một tiếng. Vào giờ phút này cô đặc biệt ghét một người, người cô muốn gặp nhất lại đang ở miền Nam xa xôi.

“Ôn Viễn, tuyết đầu mùa đang rơi ở thị trấn A.”

“Em không nhìn thấy, anh nói cho em biết thì có ích lợi gì.”

Cô giận dữ ở đầu bên này điện thoại, mà người bên kia lại phảng phất như cười: “Vậy thì tốt, không nói nữa, em ngủ sớm đi, ngày mai phải dậy sớm.”

“Em vốn đang chuẩn bị đi ngủ. Ai cho anh gọi điện thoại làm trễ giờ em đi ngủ.”

Nói xong cô cúp điện thoại. Chỉ một giây sau Ôn Viễn liền hối hận, chôn đầu vào trong chăn, hối tiếc, cho đến khi điện thoại lại một lần nữa vang lên. Cô nhìn thấy, hốc mắt liền đỏ.

Án nút nghe tiếp: “Sao vậy? Em nói là buồn ngủ rồi mà.”

“Anh muốn nghe một chút có phải là em đang khóc hay không.”

“Không có.” Cô nói rất dứt khoát, giọng nói có chút tức giận: “Chỉ có kẻ ngốc mới khóc.”

“Hả? Chẳng lẽ em không khóc?”

Lần này cô không còn hơi sức đâu để phủ nhận, ôm hai đầu gối ngồi trên giường, nấc nức nghẹn ngào như kẻ ngốc.

“Em...em muốn cúp điện thoại, không muốn nghe anh nói nữa. Anh cũng không cần gọi cho em nữa.”

“Vậy bây giờ anh gặp em, như thế nào?”

Ôn Viễn hoàn toàn ngây dại, nước mắt cũng quên lau, cũng không nói được lời nào. Mà người nọ cũng không mong nghe được cô trả lời, anh từ từ tắt máy xe, nói chuyện với cô: “Được rồi, đi xuống đi.”

“Anh...anh đang ở đâu?”

“Bên ngoài đại viện, tuyết còn chưa có tan, em mặc nhiều một chút ra đây đi.”

Ôn Viễn cảm thấy run lên: “Anh không lừa em chứ? Không phải anh nói đón giao thừa ở thị trấn A sao?”

“Anh biết.” Anh nói: “Cho nên em xem đồng hồ một chút đi, đã qua mười hai giờ rồi, bây giờ đã là mừng một rồi.”

38. Chương 38

Để điện thoại xuống, Ôn Viễn sững sờ một chút, sau đó lôi cái áo choàng dài ra mặc, mở cửa chạy xuống dưới lầu. Hậu quả của việc bất chấp tất cả này là kinh động đến người trong phòng khách, cho đến khi ngọn đèn ở phòng khách sáng lên, Ôn Viễn kinh ngạc mở to hai mắt, để phòng nhìn người phía trước, là bà Thành?

Bà Thành nhìn thấy cô thì vỗ vỗ lồng ngực mình: “Cái con bé này, lén lút muốn hù chết bà à?”

“Bà Thành, bà.....bà ở chỗ này làm gì vậy?”

Ôn Viễn cố gắng trấn định mình, hỏi.

“Cửa sổ phòng bếp còn chưa có khóa, bà xuống đóng lại. Cháu làm cái gì vậy? Mặc dày như vậy?”

“Cháu...cháu không có việc gì, chính là muốn, muốn...” Ôn Viễn quanh co, muốn đào hố chôn mình rồi, vì vui mừng quá độ mà không đề nén giọng nói.

Bà Thành nhìn thấy bộ dạng muốn nói lại thôi của cô giống như chợt hiểu: “Có phải nhìn bên ngoài có nhiều người đốt pháo hoa nên không chịu được mà muốn ra ngoài chứ gì?”

Này.....

Ôn Viễn dùng sức gật đầu một cái.

Bà Thành mỉm cười vỗ vỗ đầu cô: “Mấy ngày nay nhìn cháu buồn bực, nhưng đi ra ngoài một mình thì không an toàn, gọi Ôn Kỳ đi chung với cháu đi!”

“Không cần, không cần.” Ôn Viễn vội vàng cự tuyệt: “Cháu đi cùng với bạn học, đang ở ngoài viện chờ.”

Bà Thành vẫn còn có chút do dự, có thể thấy cô thật sự đáng thương liền nói: “Vậy cháu phải chú ý, bà để cửa, đi sớm về sớm.”

Trải qua việc này, Ôn Viễn đề nén hưng phấn xuống.

Cô mặc áo khoác đi ra ngoài đại viện. Gió lạnh thổi vì vụ tạt vào cơ thể, nhưng không thể ngăn được cảm giác ấm áp lúc sum họp. Sau khi đi ra khỏi cổng cô nhìn người lính đang đứng gác mỉm cười, nhìn thấy cách cửa viện khoảng một trăm mét có một chiếc xe đang nháy đèn, ánh sáng này so với pháo hoa trên bầu trời còn sáng hơn.

Ôn Viễn không kiềm chế được mà run rẩy, bước nhanh về phía chiếc xe SUV màu đen kia. Xe vẫn yên tĩnh đậu ở đó, hoàn toàn không thích hợp với không khí náo nhiệt, trước xe có một người đang đứng, mặc áo khoác màu tối, hoàn mỵ hòa làm một với bóng đêm.

Người nọ thấy cô, nâng cánh tay hướng về phía cô. Mà Ôn Viễn lúc này cũng không nóng nảy chỉ đi từ từ, dừng cách anh một khoảng. Trong nháy mắt tử thân cùng nhớ nhung đan vào nhau tạo thành tâm tình phức tạp làm cho cô không nhận được mà cần rằng nghiêng lợi, nhưng người đàn ông trước mặt vẫn cười dịu dàng, làm cho cô không giận được.

Giằng co chưa đủ mười giây, người nọ chịu thua, bước chân chậm rãi đi về phía cô, chưa được mấy bước thì đã tới trước mặt cô. Nhìn thấy anh mà có chút không dám tin tưởng vào mắt mình, Ôn Viễn ức chế giọng nói không khỏi mang theo nước mắt hỏi: “Sao anh lại về đây?”

Ôn Hành Chi không lên tiếng, lấy bao tay da xuống, dùng bàn tay vuốt ve gương mặt cô. Ướt, đã khóc rồi sao. Dĩ nhiên, Ôn Viễn cũng đã nhận thấy một chút lạnh lẽo trên mặt mình, cô gạt tay anh ra, lau mặt, lau sạch sẽ nước mắt.

Ôn Hành Chi cứ như vậy mà nhìn cô, cuối cùng nhỏ giọng nói một câu: “Lên xe đi.”

Mắt Ôn Viễn đỏ hoe ngẩng đầu trừng mắt nhìn anh: “Làm gì?”

Anh cười cười nói: “Cùng em mừng năm mới.”

[Truyện được đăng chính thức tại diendan]

Trời đêm ở thành phố B vẫn tỏa sáng lấp lánh. Pháo hoa trên bầu trời làm ngày lễ hội trở nên sống động và đầy màu sắc hơn, ngay cả ngoại ô thành phố Kinh Sơn cũng tràn ngập những chiếc lồng đèn đỏ được treo vòng quanh cả đường núi, lại thêm mấy chiếc xe chạy lui tới, làm cho con đường trên núi không hề tĩnh mịch nữa.

Chiếc xe SUV màu đen thông thả chạy lên núi, Kinh Sơn cũng không xa nhà họ Ôn là mấy, đoạn đường này trước kia cũng có nhiều đại viện, hầu như toàn là nơi ở của những quân nhân đã về hưu, hoặc là nơi ở của những người thân của quân nhân.

Ôn Viễn lặng lẽ chăm chú nhìn ngoài cửa sổ một lát, sau đó nghiêng đầu sang hỏi Ôn Hành Chi: “Mừng năm mới sao phải lên tới trên núi?”

“Một lát nữa sẽ nói cho em biết.” Anh nhìn thẳng về phía trước, vẻ mặt vô cùng thông thả.

Ôn Viễn chu mỏ: “Em ghét nhất là người thừa nước đục thả câu.”

Ôn tiên sinh nghe những lời này chỉ nhếch nhếch khóe môi, đánh tay lái, đi lên khoảng một km nữa thì ngừng lại.

“Xuống đi, giúp anh mang đồ xuống.”

Không được như ý mình, lại còn bị sai bảo. Bạn học Ôn Viễn bắt đầu dỗi xuống xe. Người nọ mở cốp xe phía sau ra, Ôn Viễn tiến lên nhìn lập tức liền ngăn người ra.

Là...pháo hoa?

Ôn Viễn có chút không tin tưởng nhìn Ôn Hành Chi: “Anh mang cái này làm gì?”

“Dĩ nhiên là chơi.”

Nói xong anh bưng hai thùng ra.

Ôn Viễn đứng ở trong gió núi ban đêm, không nhịn được có chút phát run: “Tại sao muốn dẫn em tới đây?”

“Muốn thì tới thôi.”

“Này.” Ôn Viễn bắt đầu: “Cái này đâu có gọi là lý do.”

Ôn Hành Chi xoay người lại, cúi đầu nhìn chóp mũi cô gái đang vì lạnh mà đỏ lên, cho đến khi anh nhìn cô đến hoảng sợ mới mở miệng: “Lúc em bảy tuổi, chính năm mà anh ở nhà, còn nhớ hay không?”

Ôn Viễn có chút lơ mơ. Tại sao lại là lúc cô bảy tuổi?

Cô mê mang lắc lắc đầu.

Ôn Hành Chi cũng không mong cô nhớ: “Đêm ba mươi năm đó, rất nhiều trẻ con ở trong viện đều đốt pháo hoa, em cũng tò mò, muốn đi theo để xem.”

Có chuyện này sao? Cô thật sự là không nhớ ra.

“Đáng tiếc em quá ngốc, đốt hết cũng không chịu buông tay, để cho pháo nổ trúng tay.”

Ôn Viễn: “Không thể nào, không có chuyện như vậy đâu.”

“Hậu quả là bị sẹo ở đây.” Nói xong anh lấy tay sờ sờ gương mặt cô: “Vì vậy trong nhà cũng không cho em chơi pháo nữa, em còn khóc rất lớn náo loạn không nghe theo.”

“Không nói nữa, không cho anh nói nữa.”

Cô xù lông lên bịt kín cái miệng của anh.

Ôn tiên sinh giữ chặt cánh tay cô, tiếp tục nói: “Hết cách rồi mà để dễ em đành phải kêu người mang ra một thùng pháo hoa, nhìn thấy nó, em cười ầm lên. Sau này nghe bà Thành nói, từ đó mỗi năm về sau em đều muốn nhìn...nhớ chưa?”

Ôn Viễn cúi đầu, chôn đầu vào trong ngực anh: “Đốt cho em xem đi.”

Kinh Sơn thật là một nơi tốt để xem pháo hoa. Xung quanh cũng có những đại viện của bộ đội đang ăn mừng năm mới, từng đợt từng đợt pháo hoa nổ rộ trên bầu trời.

Ôn Viễn nhìn Ôn Hành Chi châm mỗi người một cây pháo hoa, dù nó chỉ nổ rộ trong chốc lát, nhưng lại rất đẹp, sau đó cô không đợi nó cháy hết mà lại chạy đi lấy cái khác cho anh đốt. Bầu trời vì vậy cũng sáng lên rất nhiều, hòa quyện với những ánh đèn ở xa đường như giống với ban ngày.

Cô rất thích những thứ này, mặc dù chỉ là thoáng chốc nhưng lại vô cùng đẹp. Điều này cũng cho biết cô còn chưa trưởng thành, nhưng không có quan hệ gì. Anh yêu thương cô, dung túng cho cô là được.

Sau khi lấy lại tinh thần, Ôn Viễn chạy tới bên cạnh Ôn Hành Chi, giơ tay về phía anh: “Đưa cho em cái bật lửa, em muốn tự mình đốt.”

Ôn tiên sinh liếc nhìn cô một cái, nhẹ nhàng từ chối cô: “Không cho.”

Cô sáng mắt khẩn cầu: “Em sẽ không gây ra nguy hiểm đâu. Hơn nữa, để pháo hoa để trong xe không an toàn, đốt hết một lần cho rồi.”

Ôn Hành Chi hí hóp mắt, lấy ra cái bật lửa. Ôn Viễn vừa muốn đưa tay ra lấy, liền bị anh gạt đi. Chỉ thấy anh nghiêng người lấy từ phía sau ra một gói thuốc.

“Anh...anh hút thuốc?” Ôn Viễn mở to mắt nhìn anh, anh hay phải xã giao nên sẽ phải hút thuốc, mấu chốt là hút ở mức độ nào rồi có nghiện rồi hay chưa. Ôn Hành Chi biết hút, nhưng anh rất ít khi hút. Giống như nguyên tắc của anh, cái gì dễ nghiện thì anh sẽ tuyệt đối không đụng vào.

“Em dùng cái bật lửa quá nguy hiểm, để anh đốt một điếu thuốc cho em dùng.”

Nói xong, anh đưa cái bật quẹt cho cô, rồi lấy một điếu thuốc ra. Ôn Viễn ngây ngốc nhìn động tác của anh, thấy anh ra hiệu, cô bật lửa lên, đưa đến trước mặt anh. Ôn Hành Chi nhìn cô một cái, khẽ đưa điếu thuốc lại gần bật lửa rồi cho lên miệng cắn nhẹ điếu thuốc hút vào một cái, điếu thuốc cứ như vậy mà cháy lên.

Ôn Viễn nhìn cả quá trình không nháy mắt, chỉ cảm thấy sắp hít thở không thông. Anh không phải cố ý chứ? Chỉ đốt điếu thuốc thôi mà, sao lại đẹp như vậy - anh đang dụ dỗ cô?

“Được rồi, em cầm đi chơi đi.”

Ôn tiên sinh bình tĩnh vỗ vỗ gương mặt của cô, đưa điếu thuốc cho cô. Ôn Viễn hít một hơi lấy lại tinh thần, đỏ mặt cầm điếu thuốc chạy ra xa. Ôn Hành Chi nhìn theo bóng lưng cô rồi nhàn nhạt cười.

Thật ra thì ban đầu anh không có ý định trở về, bởi vì xung quanh anh người đón tết âm lịch quá ít, đa số là người nước ngoài, bàn công việc không xong, cho nên anh ở thị trấn A qua giao thừa, tính ngày hôm sau thì về thành phố T. Nhưng một lần gọi điện thoại về nhà lại nghe bà Thành nhắc tới lúc Ôn Viễn đau lòng. Vì vậy anh liền đổi ý, trở về đây với cô. Bởi vì trừ anh ra, không ai có thể biết cách dỗ cô.

“Đẹp không?”

Ôn Viễn hét chói tai làm cho Ôn Hành Chi hoàn hồn lại, ánh mắt nhìn những pháo hoa đang từ từ nở rộ nhưng không có lên tiếng. Đúng lúc có mấy đại viện ở Kinh Sơn cũng đang đốt pháo hoa, tiếng vang chột vang lên làm cho Ôn Viễn sợ hết hồn, cô ném điều thuốc trong tay, chạy về bên cạnh Ôn Hành Chi.

“Cầu nguyện không?”

Bạn học Ôn Viễn vui mừng hỏi, Ôn Hành Chi nhìn chăm chú gương mặt hồng hồng của cô, vẻ kích động đều hiện hết lên mặt cô, nhìn vô cùng đẹp mắt. Theo bản năng, anh nắm lấy eo cô ôm cô vào ngực, không nói hai lời, hôn lên môi cô. Mùi hương thuốc lá nhàn nhạt, anh nhẹ nhàng cuốn lấy cái lưỡi mềm mại của cô, từ từ hôn. Ôn Viễn ngẩn ra, sau đó máy móc dùng hai tay ôm chặt lấy anh, hôn sâu hơn. Tuy nụ hôn này có trễ, nhưng cô vẫn không muốn buông ra.

“Em cầu nguyện cái gì?” Cô thoáng đẩy ra, hỏi cô.

“Không cho anh biết.” Cô chu chu miệng trả lời.

Ôn tiên sinh híp híp mắt, cúi xuống cắn đôi môi mềm mại của cô, tiếp tục hôn, giống như là đang trừng phạt. Thật ra nguyện vọng của cô bé này không có gì khó đoán, không có gì khác...chính là cả đời này, được ở chung với anh.

39. Chương 39

Kỳ nghỉ đông kết thúc rất nhanh, đúng như lời nói lúc trước, Ôn Hành Chi lại trở về nhà một chuyến, hơn nữa còn mang Ôn Viễn cùng trở về thành phố T. Không còn mấy ngày nữa là tới ngày nhập học, quả nhiên như lời mọi người hay nói, trong đại học thì năm nhất là thời kỳ xinh tươi nhất, còn khoảng thời gian còn lại của đại học thì trôi qua rất nhanh, đảo mắt, đã xong bốn năm đại học.

Kể từ sau khi Từ Tiểu Hà chuyển phòng ký túc xá cũng không có người mới, vẫn chỉ có ba người Ôn Viễn, Lưu Xuân Hỉ cùng với Chu Nghiêu. Ba người sống chung với nhau vô cùng hòa thuận, không chỉ là hiện tại mà còn sau khi tốt nghiệp, liên lạc cũng chưa bao giờ bị gián đoạn. Dĩ nhiên đó là chuyện sau này. Chỉ là Ôn Viễn cảm khái nói một câu, công việc quan trọng nhất ở đại học chính là phân phòng ký túc xá, bởi vì nó có thể quyết định ai sẽ là bạn thân cả đời.

Sau khi nhập học lại được hai tháng, người quản lý các khoa bắt đầu tổ chức các đợt thực tập. Không tiếp tục đào tạo chuyên sâu mà là tích cực liên hệ với các đơn vị thực tập, trong lớp có rất nhiều bạn chọn về thực tập ở công ty gia đình, mà sau một đêm suy nghĩ phòng ký túc xá Ôn Viễn quyết định ở lại thành phố T, bỏ qua trình độ phát triển kinh tế của thành phố này, ba người lựa chọn ở lại thành phố T bởi vì một nguyên nhân chung chính là...đàn ông.

Bạn học Ôn Viễn tất nhiên không phải nói rồi, Lưu Xuân Hỉ cùng với Chu Nghiêu thì cũng đang chìm đắm trong tình yêu, bạn trai của hai người đều là người ở thành phố T, cho nên hai người đều ở lại đây. Mặc dù mọi người hay nói đến khi tốt nghiệp sẽ chia tay, nhưng lại thấy tình cảm của họ lại rất vững vàng, Ôn Viễn có chút cảm động. Dĩ nhiên, tiểu Hỉ cùng với Chu Nghiêu cũng có vấn đề phiền lòng, đó chính là tìm việc.

Hôm nay, Chu Nghiêu ở phòng ký túc xá xả giận: “Tớ muốn ở lại trường thi lên nghiên cứu sinh, phỏng vấn nhiều chỗ như vậy tìm được một công việc cũng là cả vấn đề, nhưng mà tớ không có can đảm thi lên.”

Chu Nghiêu muốn làm nhân viên nghiên cứu chứng khoán, nhưng nếu muốn có lương cao trong ngành này thì bằng cấp tuyệt đối là một vấn đề quan trọng.

Xuân Hỉ cũng có chút đưa đám: “Đúng rồi, ngày đi phỏng vấn có rất nhiều người, đều là người có kinh nghiệm, sợ tới mức chúng tớ không dám vào.”

Chu Nghiêu cười cô ấy: “Có triển vọng”

Hai người bắt đầu dĩ liếc mắt nhìn nhau, sau đó đem ánh mắt rơi vào người Ôn Viễn đang nằm lý trên giường xem tiểu thuyết, từ khi trường học tổ chức đi thực tập đến giờ, người này vẫn luôn thoải mái nhàn hạ, làm cho mọi người cảm thấy giận dữ.

“Viễn Viễn, cậu đã có chỗ thực tập sao?”

Ôn Viễn hàm hồ ừ một tiếng rồi tiếp tục xem sách.

“Chỗ nào thế?”

“Tùy tiện tìm, tớ không có lý tưởng lớn như hai cậu, hắc hắc.”

Những lời này càng làm cho hai người bi thương.

“Quả nhiên có hậu thuẫn vẫn tốt. Cậu xem, cậu ấy hiện tại chính là bộ dạng dưỡng lão.” Tiểu Hỉ tỏ vẻ ghen tị.

Chu Nghiêu cảm thấy đồng tình: “Chờ tên đàn ông kia về tớ nhất định sẽ chia tay với anh ta. Tớ cũng muốn kiếm một người đàn ông giàu có để gả.”

“Quan trọng nhất là, người đàn ông này phải có một thứ.”

“Thứ gì?”

“Chính là...đẹp trai.”

Vì vậy hai người lại càng bi thương.

Ôn Viễn bày tỏ: “Này này, không có khoa trương như vậy đâu, tớ cũng phải dựa vào bản thân đi phỏng vấn đấy, không nhất thiết phải vào GP.”

Xuân Hỉ tỏ ra kinh hãi: “Cậu thế nhưng lại không cần giúp đỡ? Chuyện vô nhân đạo không tình người như vậy cậu cũng làm được? Cậu có biết có bao nhiêu người đi phỏng vấn ở GP bị rút không?” Cô ấy nắm chặt cổ Ôn Viễn lay lay: “Cậu đúng là có phúc mà không biết hưởng.”

Ôn Viễn: “Cho nên tớ có đi phỏng vấn cũng sẽ rút thôi.”

Chu Nghiêu không tin: “Rút cậu có thể đi cửa sau.”

Ôn Viễn bật cười không dứt.

Cô cảm thấy kỳ quái, ngay từ lúc bắt đầu đi thực tập cô đã không muốn vào GP, nhưng lại không biết vì sao. Mà người kia cũng không có nhắc đến chuyện này, anh biết là cô muốn đi thực tập, nhưng lại chưa từng đề cập tới chuyện sẽ cho cô tới đây. Mặc dù trước đây ở GP cô cũng đã thực tập những công việc nhỏ nhặt, thế nhưng cũng chỉ xem là thuần túy tích lũy kinh nghiệm, đến lúc cô thật sự muốn đi làm, cô lại không muốn vào GP. Nguyên nhân không phải bởi vì tiền, mà là.....vấn đề về địa vị. Suy nghĩ một chút, nếu thật sự muốn vào GP, vậy không phải anh sẽ thành lãnh đạo của cô sao? Cho nên nói, bạn học Ôn Viễn kiên quyết chọn một công ty trung bình khác, làm công việc tài vụ. Cô không có hứng thú nhiều với kinh tế, ban đầu đi học ở đây hơn phân nửa là chịu ảnh hưởng của Ôn Hành Chi.

Lúc Ôn Hành Chi biết được công ty cô thực tập liền nói trong điện thoại: “Công ty XX? Cũng không quá xa, như vậy cũng tạm được.”

Anh không hề có một chút ý muốn can thiệp cho nên Ôn Viễn cũng bình thản.

Đợt thực tập bắt đầu từ thứ ba, sáng thứ hai Ôn Viễn mang thư giới thiệu đến công ty, sau khi làm xong thủ tục cũng đến hơn mười giờ trưa.

Vào tháng mười một, thành phố T hiếm khi có thời tiết tốt. Mà hôm nay mặt trời rạng rỡ, Ôn Viễn cảm thấy còn sớm, từ từ đi dạo xung quanh công ty. Đây có thể coi là nơi phồn hoa náo nhiệt bậc nhất ở thành phố T, rất nhiều cửa hiệu chen chúc nhau, nhưng tổng thể lại mà nói thì bốn năm qua cũng không có gì thay đổi nhiều. Có người nói thành phố T là nơi thích hợp để dưỡng lão, cả thành phố dường như chìm đắm trong một bản nhạc dạo chậm rãi, mà cô thích sự bình thản ở nơi này, giống như cô thích Ôn Hành Chi.

Đi qua cây cầu lớn trong thành phố T, Ôn Viễn chợt nhớ đến lần đầu tiên đến thành phố T, năm ấy cô học lớp mười một, cái gì cũng không hiểu, đi tới nơi này cùng với Trần Dao, cô còn nhớ rõ hai khuôn mặt cười nói vui vẻ hồi đó, nhưng mà bây giờ đâu...

Ôn Viễn ngẩng đầu, nhìn thấy tòa nhà trước mặt có một màn hình lớn, phía trên đang chiếu quảng cáo, trong đó là nữ diễn viên mới rất nổi năm nay - Trần Dao. Gần hai tháng nay cô ta rất nổi, lúc đầu là dựa vào bộ dáng yểu điệu, sau đó lại dựa vào giao tình với một vị đạo diễn mà gia nhập vào hàng ngũ diễn viên có tiếng. Mặc dù chỉ là diễn viên nữ phụ trong Nhị Hào nhưng đối với cô ta mà nói thì đây chính là đỉnh à trước nay chưa từng có rồi.

Trần Dao năm nay đã hai mươi bốn tuổi, ở trong cái làng giải trí người đẹp xuất hiện thường xuyên thì cái tuổi này cũng không được xem là trẻ nữa. Trên internet đều nói cô ta có may mắn không giải thích được, mà Ôn Viễn nhớ tới lúc nhìn thấy cô ta ở khách sạn Đại Nhất, khi đó cô ta cũng đã bắt đầu giao thiệp với người có tiền, nếu nói là may mắn thì nhất định không phải tình cờ.

Bình thường Ôn Viễn cũng không quá chú ý đến cô ta, chỉ bởi vì Xuân Hỉ cùng với Chu Nghiêu đặc biệt thích vai diễn nam chính trong phim Nhị Hào, cho nên cô mới cùng xem với các cô ấy. Trong phim Nhị Hào cô ta đóng vai quần quýt chặt chẽ với nam chính, dùng hết mưu kế nhưng cuối cùng vẫn không có được anh ta.

Xuân Hỉ không nhận được mà phẫn uất: “Người phụ nữ này thật không biết xấu hổ.”

Chu Nghiêu cười: “Chỉ là phim thôi mà, cậu đừng nghiêm túc như vậy. Chẳng qua nhìn diễn viên này cảm thấy thật kỳ cục, cười lên thì cứng nhắc, có phải đã phẫu thuật thẩm mỹ không?”

Nghĩ đến đó, Ôn Viễn nghiêm túc nhìn Trần Dao trong phim. Quả thật không còn giống như ngày xưa, nhưng có phải phẫu thuật hay không, Ôn Viễn cũng không dám tùy tiện nhận xét.

Chợt điện thoại trong túi vang lên. Ôn Viễn cúi đầu tìm điện thoại sau đó nhận cuộc gọi, là Ôn Hành Chi.

“Em đang ở đâu?”

“Em mới vừa tới công ty, sắp tới GP.”

“Vậy thì tốt, tới đây đi, buổi trưa mình ăn cơm chung.”

Sau khi cúp điện thoại, Ôn Viễn băng qua một cái ngã tư rồi đi tới tòa nhà của GP. Tòa nhà GP là tòa nhà lớn nhất trên con đường này, đi thêm vài bước nữa, thì cũng sắp đến nơi, cô nhìn thấy Ôn Hành Chi lái chiếc xe việt dã màu đen từ trong nhà xe chạy ra. Anh dường như không thấy cô, dừng xe lại, áo khoác len lông cừu màu xám thẫm cởi vài nút, làm lộ ra áo sơ mi màu trắng bên trong. Anh cúi đầu nhìn đồng hồ, bộ dạng thật mê người. Ôn Viễn buồn bực, tại sao dấu vết thời gian trên người đàn ông này lại không rõ ràng như vậy. Ôn Hành Chi ngẩng đầu nhìn thấy cô, anh liền vẫy tay với cô, mở cửa ghế trước cho cô. Ôn Viễn chậm rãi lên xe, mới vừa ngồi vững, thì xe đã chuyển bánh.

“Đi thực tập sao rồi?”

“Em mới làm thủ tục à..., ngày mai mới đi làm. Em còn có thể công tác đấy.” Nói xong cô cúi đầu lục túi xách.

Ôn Hành Chi nghiêng đầu nhìn cô một lát, mái tóc dày che hơn phân nửa khuôn mặt cô, chỉ có thể nhìn thấy cái miệng chu chu theo thói quen. Cái áo khoác ngắn màu xanh nhạt nổi bật trên làn da trắng nõn của cô. Cô cũng hai mươi một, hai mươi hai tuổi rồi, nhưng so với lúc nhỏ cũng không có khác nhau nhiều, cả cách trang điểm cô cũng không có học được.

“Được rồi, để lát nữa nhìn, em ngồi vững vào.”

Anh mang cô tới một nhà hàng quen, ông chủ là một người đàn ông trung niên hơn bốn mươi tuổi, có lẽ đã quen biết với Ôn Hành Chi nên liền dẫn bọn họ đi vào bên trong.

“Tối vừa kịp lúc, miền Nam mới đưa tới mấy cân cá kiểem Trường Giang, tới muộn một chút chắc không còn.”

Ôn Hành Chi cười nhàn nhạt, rồi quay người lại nhìn Ôn Viễn thì thấy cô đang tò mò quan sát xung quanh. Anh cũng không hồi cô, chờ cho cô xem chán rồi mới đi tới.

Ông chủ thấy thế liền hiểu, cười cười: “Ngài tới đây chưa từng dẫn theo ai, vị này có phải là phu nhân Tổng giám đốc?”

Ôn Hành Chi hơi nhú mồm không nói gì. Ông chủ biết mình lỡ lời, không hề hỏi nữa.

Ông chủ đi ra ngoài, sau đó mang theo một ấm trà Long Tĩnh tới, làm ấm hai cái cốc rồi rót ỗi người một cốc, sau đó dần dần mang thức ăn lên.

Ôn Viễn không nhận được lắm bầm nói: “Điều bộ lớn như vậy, anh tính làm gì?”

Ôn Hành Chi liếc cô một cái: “Sao vậy?”

“Không phải hôm nay anh rất bận sao, vậy tại sao còn đi ăn loại cơm phức tạp như thế này?”

Không thể không nói, cô bé này càng ngày càng thông minh.

Ôn Hành Chi không trả lời, chỉ cầm đũa gấp cá cho cô: “Em nếm thử một chút đi, coi có ngon hay không.”

Ôn Viễn vui đầu nếm thử một miếng, mùi vị ngoài dự kiến, không khỏi muốn ăn thêm vài miếng.

Ôn Hành Chi nhìn cô ăn mà vui vẻ, nói: “Chiều hôm nay anh đi Hong Kong một chuyến, chắc phải hơn nửa tháng mới có thể về.”

Ôn Viễn nhất thời hiểu ra.

Cô biết Ôn Hành Chi đi công tác là chuyện bình thường, nhưng vấn đề mấu chốt là anh mới ở New York trở về không lâu, sau khi về lại vội vàng, cùng ăn một bữa cơm với cô, lại muốn đi nữa?

Ôn Viễn bứu môi: “Anh nói cho em biết, là muốn em đồng ý đấy hả?”

Ôn tiên sinh bình tĩnh gấp cho cô một chút đồ ăn: “Cuối năm có việc cần giải quyết, muốn dành thời gian rảnh, nên hai tháng này sẽ có chút bận rộn.”

“Cuối năm có chuyện gì?” Ôn Viễn không hiểu nhìn anh.

“Đến lúc đó em sẽ biết.”

Lại thừa nước đục thả câu. Ôn Viễn cảm thấy người này quá sức đáng ghét, một chút thành khẩn cũng không có.

“Anh lấy con cá rách này để lấy lòng em hả? Em mới không dễ dàng đồng ý như vậy.”

Ôn Hành Chi cảm thấy buồn cười, lại không thể nói lên bàn ăn này giá bao nhiêu tiền, nhưng mấu chốt là anh phát hiện ra một vấn đề, cô bé này càng ngày càng thông minh cũng không phải là một chuyện tốt.

40. Chương 40

Sau khi ăn cơm xong Ôn Hành Chi liền bay tới Hong Kong, Ôn Viễn lại tiếp tục công việc thực tập. Tuy nói là thực tập, nhưng trên thực tế đây cũng có thể chính là công việc của cô sau khi tốt nghiệp, bởi vì công ty muốn giữ cô lại, mà Ôn Viễn cũng không muốn tốn nhiều thời gian tìm kiếm việc làm, cho nên trong lòng đã thầm quyết định.

Trong những ngày thực tập, mấy tiền bối trong phòng rất quan tâm cô. Phòng tài vụ chủ yếu là phụ nữ, hơn nữa phần lớn lại đều là phụ nữ đã kết hôn. Câu chuyện thường nói khi rảnh rỗi chính là vấn đề tài chính và nuôi dạy con cái, họ còn nhiệt tình lôi kéo muốn giới thiệu bạn trai cho Ôn Viễn, nhưng Ôn Viễn lại cảm thấy bối rối.

Trước khi tan ca ngày chủ nhật, ông chủ phát cho nhân viên mỗi người hai vé xem phim. Ôn Viễn cẩn thận cất vào túi xách, chuẩn bị trở về trường cho Chu Nghiêu cùng với Xuân Hỉ. Một là bởi vì hai người kia thích

nam diễn viên Nhất Hào của bộ phim này, hai là cô cũng không muốn xem phim của Trần Dao. Chỉ là ông trời cố ý đối nghịch với cô, khi cô vừa rời khỏi văn phòng thì nhận được một cuộc điện thoại.

Số điện thoại là số lạ, Ôn Viễn do dự một chút sau đó mới nhận điện thoại.

“Là Viễn Viễn hả? Tôi là Trần Dao.”

Nghe được giọng nói này thì Ôn Viễn im lặng một phút. Đầu dây bên kia phát ra tiếng cười nhẹ nhàng: “Có phải bất ngờ khi nhận được điện thoại của tôi không?”

“Cô tìm tôi có chuyện gì sao?”

Ôn Viễn không muốn nói chuyện quá nhiều với cô ta, bởi vì hiện tại cô ta đã không còn là người mà Triệu Duy Nhất từng thích, mà cô thì đã từng cố gắng làm bạn bè của Trần Dao rồi. Huống hồ, Ôn Viễn lẽ mớ có thể cảm thấy, ý đồ của cô ta còn chưa bộc lộ rõ ra bên ngoài.

“Cũng không có chuyện gì, hôm nay tôi đến thành phố T tuyên truyền phim mới, thuận tiện trở về trường học cũ, cho nên muốn gặp cô một lát.”

“Tôi...”

Ôn Viễn vừa muốn từ chối, thì Trần Dao đã đi trước một bước nói: “Tôi đã thấy cô, xe dừng ở bên kia đường, tôi đứng ở đó đợi cô.”

Ôn Viễn ngẩng đầu nhìn sang bên kia đường thì thấy một cái xe màu đen chớp chớp đèn vài cái.

Nhất thời không tìm được lý do, Ôn Viễn cắn cắn môi, cúp điện thoại.

Trần Dao đưa cô đến một câu lạc bộ tư nhân cao cấp, Ôn Viễn có thể hiểu tại sao cô ta lại mang cô đến chỗ này, dù sao lúc này cô ta cũng đang khá giả.

Chỉ là...nhìn xung quanh một lượt căn phòng xa xỉ này Ôn Viễn không nhận được than thở trong lòng, thật sự là có tiền nha.

Đây là khu được xây dựng trong thời kỳ chiến tranh đa quốc gia ở thành phố T, cho đến bây giờ là nơi dung hòa phong cách của Anh Pháp Nga, câu lạc bộ này cũng là địa điểm cũ của Lãnh Sự Quán một nước nào đó, chi phí ở nơi này có thể khiến người ta giận sôi. Ôn Viễn chưa từng tới nơi này, chỉ nghe trợ lý Ninh nói Ôn Hành Chi đã từng tới đây, đây đúng là nơi đốt tiền của những người giàu có.

Trần Dao ngồi xuống quan sát sắc mặt Ôn Viễn, đúng như cô ta dự đoán, nên cũng không hề ngạc nhiên. Cô ta muốn nhìn cười mà không được, cuối cùng cũng là con cháu gia đình giàu có, cha là người có địa vị cao, chú là ông chủ ngân hàng, tình thế như vậy chắc cũng sớm gặp qua ngàn vạn lần rồi.

Cô ta ngẩng đầu nhìn phục vụ rồi nói: “Vẫn như cũ.” Sau đó lại quay qua hỏi Ôn Viễn: “Muốn dùng gì?”

Lúc này Ôn Viễn mới nhớ ra là mình chưa ăn cơm, theo như kế hoạch ban đầu của cô chính là trở về trường sau đó mua khoai lang nướng ăn, trời lạnh như thế này, ăn khoai lang mềm mềm nóng nóng là ngon nhất rồi.

“À...cho tôi ly nước trái cây thôi.”

Trần Dao nghe vậy thì cười cười, gật đầu với người phục vụ, sau đó người kia mới đi ra.

Nhiệt độ trong câu lạc bộ cũng không thấp, cho nên Ôn Viễn cởi áo khoác ngoài ra, nhưng vẫn cảm thấy còn nóng. So với Trần Dao kia thì thật sự quá bình tĩnh, trời lạnh như vậy mà cô ta chỉ mặc một cái váy, bắp chân trắng trẻo mềm mại lộ ra bên ngoài, giống như không hề cảm nhận được nhiệt độ vậy.

“Mới lúc này thấy cô từ văn phòng đi ra, thực tập tốt nghiệp ở đó sao?”

Nghe thấy giọng nói của cô ta, Ôn Viễn nhanh chóng hồi hồn: “Ừ, sang năm sẽ tốt nghiệp.”

“Thật là nhanh.”

Trần Dao cười cười, hai bên má hiện ra một đôi lúm đồng tiền, nụ cười này thật ngọt ngào.

“Tạm tạm.” Ôn Viễn cầm ly nước trái cây lên uống một hớp, thấy không hợp khẩu vị liền đặt xuống: “Tìm tôi có việc gì sao?”

“Cũng không có gì cả, chỉ là muốn tìm cô nói chuyện.”

Ôn Viễn cảm thấy buồn cười, cô cùng với cô ta bây giờ cũng không được xem là quen thân. Huống chi cô sớm biểu lộ vẻ không muốn gặp với cô ta rồi, thật sự không nghĩ ra tại sao cô ta lại còn có thể đi tìm cô.

Trần Sao nhìn cô, vẻ mặt nghi ngờ hỏi: “Tôi nhớ cô học tài chính? Tại sao lại không vào thực tập ở GP?”

Ôn Viễn cảm thấy có chút không hiểu: “Tại sao phải thực tập ở đó?”

“Dù sao chú của cô cũng là Ôn Hành Chi tiên sinh, là tổng giám đốc GP, có người quen thì chuyện thực tập không phải sẽ dễ dàng hơn sao?” Trần Dao cười cười giải thích.

Khóe môi Ôn Viễn cong cong lên: “Tôi không cảm thấy hứng thú với nơi đó, làm việc ở ngân hàng sẽ có áp lực rất cao, tôi muốn tìm một nơi nhàn nhã để làm.”

Trần Dao nghe thế liền ồ lên một tiếng: “Nói cũng đúng, trách nhiệm nặng nề vốn không nên đặt trên vai một cô gái, đúng không? Mà cô đã có bạn trai chưa?”

Ôn Viễn không suy nghĩ sẽ trả lời vấn đề này, cũng có thể nói là nể mặt cô ta mà mơ hồ đáp: “Có rồi.”

Ánh mắt Trần Dao nhất thời sáng lên: “Có thật không? Đó là chuyện tốt nha.” Cô ta dừng lại một chút, tiếp tục nói: “Trước giờ tôi còn tưởng cô và Tô Tiệp sẽ ở bên nhau, không ngờ anh ta lại ra nước ngoài...chỉ là cũng may, cô cũng có người thương rồi.”

Ôn Viễn khẽ mỉm cười, mà trong nội tâm thì rất xúc động. Cô yên lặng bưng ly nước lên uống một chút, cũng không vội vàng nói gì thêm nữa.

Trần Dao khuấy ly cà phê trong tay, tuy là trên mặt mỉm cười, nhưng trong lòng lại có chút khẩn trương, cô ta ngẩng mặt lên nhìn cô gái đối diện rồi âm trầm nói: “Viễn Viễn, chú của cô gần đây có ở thành phố T không?”

Ôn Viễn nghi ngờ liếc cô ta một cái, làm như không hiểu vì sao cô ta lại đột nhiên nhắc tới Ôn Hành Chi.

Trần Dao giải thích: “Có một vị trưởng bối có quen biết với Ôn tiên sinh, lần này đi tới thành phố T cùng với tôi muốn gặp anh ta một lần. Không biết có thể không?”

Ôn Viễn dường như bừng tỉnh: “Không có.”

“Hả?” Trần Dao nhíu mày.

“Chú ấy hiện tại không có ở thành phố T, đang ở Hong Kong rồi.”

“Là như vậy sao.” Trần Dao cười một cái.

Chủ đề Ôn Hành Chi đến đây mà mắc kẹt, ngồi nói chuyện thêm một chút thì Ôn Viễn đứng dậy ra về. Tình huống này mặc dù không xấu hổ, nhưng cô cũng không muốn ở lại lâu. Dù sao, cô cùng với Trần Dao cũng không còn gì để mà nói. Ngay lúc Ôn Viễn mặc xong áo khoác chuẩn bị muốn rời đi thì Trần Dao chợt lên tiếng gọi cô lại.

Cô kinh ngạc quay đầu, nhìn Trần Dao đứng yên một chỗ, hai gò má tình xảo ứng đỏ lên, cô ta cực kỳ khẩn trương, hai bàn tay buông xuôi bên người khẽ nắm chặt trong nháy mắt buông ra, từ từ mở miệng: “Viễn Viễn, tôi muốn nhờ cô giúp một chuyện.”

“Giúp chuyện gì?”

Ôn Viễn không hiểu nhìn Trần Dao, mà cô ta ngượng ngùng đem tóc rơi bên vai vén ra sau tai, động tác nhìn rất tao nhã. Chẳng biết từ lúc nào mà cô ta đã có bộ dáng này. Ôn Viễn ngăn người, mà lời nói tiếp theo của cô ta lại làm cho Ôn Viễn hoàn toàn ngây dại.

“Tôi thích Ôn tiên sinh, muốn được ở bên anh ấy.”

Những lời này giống như đạn pháo hạng nặng, đầu óc Ôn Viễn thoáng nổ tung. Bên miệng không do dự mà nói: “Không được, chú ấy có người yêu rồi.”

“Là ai?” Trần Dao kiên trì hỏi.

Ôn Viễn lập tức không biết nên trả lời sao. Cô không thể nào nói cho cô ta biết người đó chính là mình, dù sao trong mắt Trần Dao cô và anh viễn viễn chỉ có thể là quan hệ chú cháu bình thường. Hơn ba năm qua, anh dường như chưa bao giờ mang cô đi gặp bất kỳ một người bạn nào. Anh nói trong vòng xoay tiền bạc thì không thể nào có bạn bè chân chính. Có thể trợ lý Ninh đã biết nhưng sẽ tuyệt đối không bao giờ nói cho Trần Dao. Cho nên cô ta dĩ nhiên không thể nào biết được.

Cô ta đem sự do dự cùng hốt hoảng của Ôn Viễn để vào trong mắt, Trần Dao vô cùng vững vàng mà cười: “Cô đang gạt tôi phải không? Viễn Viễn, mặc dù tôi không biết tại sao chúng ta lại đi tới bước này, nhưng tôi vẫn xem cô là bạn. Giữa tôi và Triệu Nhất Duy không có duyên phận, điều đó không ảnh hưởng đến quan hệ của tôi và cô, chúng ta là bạn, không phải sao?”

“Tôi không gạt cô. Hơn nữa, lần cô cô gặp chú tôi cũng đã hơn hai năm trước đúng không? Hiện tại cô nói thích chú ấy, điều này có thể để cho tôi tin sao?”

Trần Dao yên lặng nhìn cô một cái, trong ánh mắt có chút bất đắc dĩ cùng với uất ức: “Tôi thích anh ấy là chuyện rất lâu rồi, chỉ là khi đó tôi chưa có đủ tư cách mà thôi.”

Một ánh mắt liếc nhìn anh cũng không có tư cách, thì làm sao dám nói yêu?

Ôn Viễn không biết nói sao mới khiến cho cô ta buông ta, đứng ngẩn người ra, phiền não mà nói: “Dù sao cũng không được.”

Trần Dao chăm chú nhìn cô một cái, cúi đầu: “Tôi biết rồi.”

Suốt một tuần, cô bị lời nói kia của Trần Dao làm cho ngổn ngang. Thứ hai đi làm trong lòng cũng có chút không yên. Liên tục phạm sai lầm, sau khi tan làm còn bị trưởng phòng gọi lại giáo huấn nửa giờ mới được thả về.

Ôn Viễn chán nản ngồi trên tàu điện ngầm, nhắm mắt nghỉ ngơi thì đúng lúc điện thoại trong túi xách vang lên. Cô nhìn chăm chăm vào điện thoại, sau đó mới nhận điện thoại.

Vừa đúng lúc tàu điện ngầm báo đến trạm, người ở đầu dây bên kia lên tiếng: “Em vẫn còn ở trên tàu điện ngầm?”

“Mới tan làm.” Cô không tự chủ mà chu chu miệng.

“Là làm thêm giờ, bị cấp trên chèn ép hả?”

Biết rõ còn hỏi.

Ôn Viễn im lặng một lúc. Người kia dường như cảm nhận được tinh thần không tốt của cô, giọng nói nhẹ nhàng mà dặn dò: “Thời gian đi thực tập cũng không cần về trường, căn hộ bên kia vẫn có người dọn dẹp, đồ ăn cũng đầy đủ, lại ở gần công ty em, tối nay dọn qua đó đi.”

Căn hộ kia chính là căn hộ ở gần đại học T, mấy năm nay Ôn Hành Chi vẫn thường ở đó, Ôn Viễn cúi đầu ồ một tiếng: “Vậy lúc nào anh về?”

Vừa dứt lời, cô nghe thấy đầu bên kia có người gọi anh, là trợ lý Ninh thông báo thời gian dự tiệc đã bắt đầu. Ôn Hành Chi nói với Ôn Viễn: “Nhanh, mau xuống ga đi ăn một chút gì đi, không cho ăn qua loa.”

“Biết rồi.”

Ôn Viễn lâu lâu một tiếng rồi cúp điện thoại, tâm tình lúc này dường như tốt hơn trước một chút. Nhìn tàu điện ngầm đang chiếu một bộ phim trên TV, cô nhìn thấy gương mặt quen thuộc, Ôn Viễn quyết định, sẽ không nói tốt cho Trần Dao ở trước mặt Ôn Hành Chi.

Hong Kong, hội sở cao cấp Trung Hoàn.

Nhìn điện thoại tắt ngấm trong tay, Ôn Hành Chi xoay người đi vào phòng tiệc, lúc này đã là giữa tháng mười hai, mà ngày hôm qua trời còn mưa tầm tã, nhiệt độ ở Hương Cảng rất thấp khoảng 17 độ, còn ở trong hội sở vẫn duy trì 26 độ. Ôn Hành Chi chỉ mặc một cái áo sơ mi kẻ sọc màu trắng, ngồi yên ở một góc cùng với chủ bữa tiệc là Diêu tiên sinh.

Lần này tới đây, chủ yếu bởi vì lời mời của Diêu tiên sinh, gần đây anh ta có một thương vụ mua bán, cần anh làm cố vấn, hơn nữa hai người còn là bạn học ở Mỹ, giao tình coi như cũng không tệ, cho nên Ôn Hành Chi đồng ý tới.

Lần mua bán này coi như thành công, buổi tiệc này chính vì vậy mà được tổ chức. Ôn Hành Chi cảm thấy có chút nhàm chán, nhưng vì nể mặt bạn học cũ cho nên vẫn tới tham dự.

“Gọi điện thoại cho bạn gái?”

Khi anh ngồi xuống thì Diêu tiên sinh đã lên tiếng hỏi, đây cũng là một trong số ít những lần cùng anh công khai đùa giỡn. Ôn Hành Chi uống một hớp nước ấm, nói: “Thì sao?”

“Về mặt thật không giống nhau, lúc này mới tới đây cậu không hề có hứng thú, vậy mà vừa đi ra ngoài vào thì liền thay đổi.”

Ôn Hành Chi cười nhạt: “Từ lúc nào cậu trở thành bác sỹ tâm lý chuyên nghiệp vậy?”

Đối mặt với sự chọc ghẹo này, Diêu tiên sinh cũng không thay đổi, anh ta đưa ngón tay sờ sờ lên chiếc nhẫn ở ngón vô danh nói: “Cậu cũng nên kết hôn rồi, với điều kiện của cậu, phụ nữ muốn gả cho cậu cũng không ít, không lẽ không nhìn trúng ai sao?”

“Có, nhưng chỉ sợ là phải tốn nhiều công sức một chút.”

Ôn Hành Chi lười biếng dựa lưng vào ghế sofa, híp mắt ung dung nói.

“Cô gái nào mà lại làm cho cậu tốn nhiều tâm tư vậy? Nói ình nghe một chút đi.”

Ôn Hành Chi liếc anh ta một cái, không nói gì nữa. Bởi vì nơi này là chỗ công cộng, anh không tiện nói chuyện riêng tư của bản thân. Mà Diêu tiên sinh cũng hiểu tính cách người bạn của mình, chỉ lắc đầu cười cười, không nói thêm gì nữa.

Hơn hai tiếng trôi qua, Ôn Hành Chi liền đứng lên tạm biệt ra về. Diêu tiên sinh tự mình đưa anh rời khỏi hội sở, lúc này khách đã đến đông đủ, một đường đi thấy có không ít giai nhân, minh tinh.

Nhìn thấy vậy Ôn Hành Chi nhếch môi cười: “Không biết đây có phải là hộp báo điện ảnh không nữa.”

“Hết cách rồi, vợ mình dạo này tự nhiên thích một minh tinh điện ảnh, muốn mình đi xin chữ ký anh ta. Mà mình thì không có thời gian rảnh để đến gặp mặt, không còn cách nào đành mượn cơ hội lần này mời anh ta tới.”

Diêu tiên sinh cảm thấy bất đắc dĩ, Ôn Hành Chi chợt liên ý thức được Ôn Viễn, tối thiểu cô không có mê muội minh tinh nào.

Ra tới cửa chính của hội sở, chẳng biết lúc nào mưa đã lại rơi xuống, ở Trung Hoàn có rất nhiều tòa nhà cao tầng nằm san sát nhau. Ôn Hành Chi kêu tài xế, vừa muốn tạm biệt Diêu tiên sinh, liền nhìn thấy có người đang hướng ánh mắt nhìn về phía này: “Ồ đó không phải là Trần tiểu thư sao?”

Theo tầm nhìn của anh ta, Ôn Hành Chi nhìn thấy một người đang đứng yên ở bậc thang trước cửa hội sở - Trần Dao. Chắc có lẽ mới ở trong bữa tiệc đi ra cho nên trên người chỉ mặc bộ lễ phục màu đen, cả bờ vai đều lộ ra bên ngoài, gió lạnh thổi qua cô ta không nhận được mà run rẩy.

Làm bộ như chú ý tới bọn họ, Trần Dao từ từ quay đầu lại, khi nhìn thấy Ôn Hành Chi liền cả kinh, sau đó liền mỉm cười mà gật đầu, coi như chào hỏi.

“Rất trùng hợp.” Diêu tiên sinh thở dài nói: “Cậu biết cô ấy?”

“Coi như là vậy đi.” Ôn Hành Chi không mặn không nhạt trả lời.

Diêu tiên sinh sau khi nghe xong liền tiến lên phía trước, hỏi Trần Dao: “Bên ngoài lạnh như vậy, Trần tiểu thư sao lại đứng ở chỗ này?”

Trần Dao liếc nhìn người đàn ông ở phía xa, mỉm cười nói: “Tôi đang chờ xe.”

Diêu tiên sinh cười to: “Đây là trung tâm thành phố, trời mưa lớn như vậy cô không nên đứng đây chờ xe.”

“Vậy sao?” Trần Dao hơi thất vọng: “Vốn là tôi đi chung cùng bạn, nhưng mà tôi có uống chút rượu, thân thể cảm thấy không khỏe nên muốn về trước. Đây là lần đầu tiên tôi tới Hong Kong cho nên không rõ những điều này....”

“Không có gì không có gì.” Diêu tiên sinh an ủi cô ta, sau đó quay đầu qua Ôn Hành Chi hỏi: “Hành Chi, hai người có quen biết? Nếu không cậu đưa cô ấy về đi.” Không đợi anh trả lời, anh ta liền quay qua hỏi Trần Dao: “Cô ở chỗ nào?”

Trần Dao dùng ánh mắt dịu dàng nhìn Ôn Hành Chi sau đó nói tên khách sạn. Diêu tiên sinh nghe vậy liền nói: “Vậy thì tốt rồi, ở chung khách sạn, không cần phải đi lòng vòng. Cậu thấy sao?”

Ba chữ này là hỏi Ôn Hành Chi.

Anh nhìn thấy lái xe tới, rồi quay đầu qua liếc nhìn Trần Dao một cái thì thấy cô ta đang xách theo một cái túi xách, vẻ mặt lo lắng nhìn anh. Sau đó anh liền quay đi, nói: “Lên xe đi.”

Trần Dao thụ sủng nhược kinh, vội vàng cảm ơn.

“Cảm ơn người anh em.” Diêu tiên sinh vỗ vỗ bả vai Ôn Hành Chi.

Ôn Hành Chi không quay đầu lại, ném cho anh ta một câu: “Cậu sớm muộn gì cũng thua bởi chữ tình.”

[Website đăng truyện chính thức: diendan]

Thành phố T.

Ngày thứ hai sau khi trở về trường đúng là ngày chủ nhật, Chu Nghiêu cùng với Xuân Hỉ đều ở ký túc xá, vừa nhìn thấy Ôn Viễn liền nhào tới. Mục tiêu của các cô ấy chính là gà quay cùng sủi cảo tôm trong tay cô.

Ôn Viễn nhìn hai người như đói khát này, cảm thấy khinh bỉ sau đó cô bò lên giường. Cô trở về lần này là dọn đồ đạc, nghe lời Ôn tiên sinh nói, dọn qua bên kia ở. Xuân Hỉ vừa gặm gà quay vừa hỏi cô: “Cậu thu dọn đồ đạc chuẩn bị về nhà hả?”

“Không phải, trong khoảng thời gian này tớ muốn dọn qua bên kia ở.”

Ôn Viễn nói ít mà ý nghĩa nhiều, Chu Nghiêu nhanh chóng nhào tới tra hỏi: “Sao, chuẩn bị ở chung?”

Hỏi xong, cô liền bị Xuân Hỉ vỗ mạnh một cái: “Đi, để tớ.” Cô nắm lấy bả vai Ôn Viễn tiếp tục nói: “Nói đi, khi nào hai người kết hôn?”

Ôn Viễn bị hai người này làm cho hoảng sợ, cô không biết là nên khóc hay cười: “Này này, hai người các cậu suy nghĩ quá nhiều rồi đó, tớ dọn qua đó chỉ bởi vì gần công ty mà thôi.”

“Thôi đi, không hề có tí thuyết phục nào.”

Chu Nghiêu cắt ngang lời nói của cô, sau đó tiếp tục ăn gà, nhưng Xuân Hỉ vẫn còn chưa từ bỏ ý định, lôi cô qua một bên mà hỏi: “Cậu thật tài giỏi, một tay nhận bằng tốt nghiệp, một tay nhận giấy hôn thú với trai đẹp.”

Ôn Viễn chu chu miệng: “Không phải chúng tớ muốn lấy là có thể lấy.” Nhớ tới một đồng người, một đồng vấn đề kia, cô cảm thấy có chút nhức đầu: “Ai, nói chung bây giờ vẫn còn sớm.....”

Xuân Hỉ không tin, tiếp tục lôi kéo cô, thì chợt nghe thấy Chu Nghiêu hét lên một tiếng chói tai, sau đó quay đầu lại nhìn cô, chỉ chỉ tay vào một trang web giải trí hàng đầu nói: “Ôn, Ôn Viễn, đây không phải là...”

Ôn Viễn nghi ngờ nhìn vào trang tin, trong nháy mắt cô trợn trừng mắt lên. Là bài báo tin tức Hong Kong, nhưng Ôn Viễn không có chú ý tới điều đó, ánh mắt cô dính vào tấm hình kia rồi.

Là ảnh chụp lén, nhưng vẫn có thể nhìn rõ người trong hình là ai. Huống chi, thân hình của anh, cho dù có lẫn vào biển người cô cũng có thể nhận ra được. Là Ôn Hành Chi, mà người đi bên cạnh anh chính là Trần Dao, ánh trắng mờ mờ, anh cùng với cô ta bước vào khách sạn. Đây chỉ là tấm hình đầu tiên, mà tấm hình tiếp theo chính là buổi trưa ngày hôm nay, hai người cùng nhau rời khỏi khách sạn, lên xe. Tấm hình chụp hai người lên xe cũng tràn ngập mập mờ. Tựa đề trên trang báo lại càng giật gân.....Ngôi sao mới nổi ở trong nước đi vào khách sạn cùng với một người đàn ông bí mật. Đủ mười phần ứ ất.

Phía dưới còn đăng một bài báo khá dài. Ôn Hành Chi dù là một người kín tiếng, nhưng lại là một nhân vật lớn, cho nên chỉ cần điều tra một chút liền ra. Bài báo đơn giản là giới thiệu gia cảnh của Ôn Hành Chi. Còn nhắc tới Trần Dao, cho rằng cô ta nên cảm ơn vị đạo diễn đã nâng đỡ cô ta, nếu không phải bởi vì người đó, sợ là sẽ không câu được một nhân vật như vậy.

“Cha mẹ nó, có cần phải viết ác ý như vậy không? Đây không phải là người phụ nữ phẫu thuật thẩm mỹ sao? Làm gì có ai coi trọng cô ta chứ?”

Xuân Hỉ lên tiếng phản đối, sau đó Chu Nghiêu cũng phụ họa nói: “Đúng như vậy nha, đây đúng là tờ báo lá cải mà.” Sau đó nhanh chóng đóng website lại.

Ôn Viễn vẫn đứng ngơ ngác tại chỗ, tiểu Hỉ cùng với Chu Nghiêu liếc nhìn nhau một cái, sau đó hỏi: “Ôn Viễn, không sao chứ? Đừng tin nha, chúng ta đều biết Ôn tiên sinh là loại người như nào mà, loại phụ nữ như này, sao có thể....”

Ôn Viễn từ từ hồi phục tinh thần, nhìn về phía hai người nháy mắt nột cái: “Tớ hiểu mà.”

Cô biết Trần Dao là loại phụ nữ chuyện gì cũng có thể dám làm.

41. Chương 41

Đêm đó rất khuya Ôn Viễn mới trở về Dịch Thủy, đầu óc mơ màng mà ngủ đi. Ngày hôm sau là thứ hai, cô dậy sớm nửa tiếng quá giang xe đi tới công ty.

Vừa đúng cuối tháng của cuối năm, công việc lớn nhỏ chồng chất lên nhau. Ôn Viễn lại là người mới tới, công việc làm chưa được thuận tay, trên bàn đầy bản báo cáo. Đợi cho đến khi cô xử lý toàn bộ xong hết thì đã là hơn một giờ chiều rồi. Cô đói đến da bụng đụng da lưng, vội vàng lấy di động từ trong túi ra, nhờ vả vài đồng nghiệp giúp cô mua cơm.

Cô nhịn không được lại lên mạng tìm kiếm một vài tin tức giải trí. Đều là những tin tức về Trần Dao giống như ngày hôm qua. Ôn Viễn cắn cắn môi, bấm số của Ôn Hành Chi, không ngờ trả lời cho cô lại là một giọng lạnh băng của phụ nữ. Nói.... đối phương đã tắt máy.

Ôn Viễn hơi nhíu mày, nhìn ngoài cửa sổ mà ngẩn người. Bên ngoài tuyết đang rơi, từng hạt li ti rơi xuống. Vài năm nay thành phố T khó có được một trận tuyết lớn đến vậy. Ôn Viễn ngồi trong phòng làm việc cảm thấy cực kỳ buồn bực. Nhìn mấy tin tức này, cảm giác đầu tiên của cô chính là hoang đường. Cô hiểu rõ Ôn Hành Chi, người này ghét nhất là bị dính chuyện phiến toái. Có rất nhiều người trong giới truyền thông muốn phỏng vấn anh, nhưng đều bị anh từ chối. Những người của làng giải trí thì anh càng ít tiếp xúc, bởi vì tính tình của anh quá mức trầm ổn, không thích mỗi tiếng nói cử chỉ đều bị lấy ra để ‘giải trí’. Cho nên nếu như anh nhìn trúng Trần Dao, tuyệt đối sẽ không... tùy ý như vậy. Còn phải nói đến một điều là, anh vẫn cảm thấy cô ta chướng mắt.

Ôn Viễn không phải là tin tưởng vào chính mình, mà là cô tin tưởng anh. Cô cũng không khống chế được mình, khi nhìn thấy tin tức này thì cảm thấy sốt ruột, sốt ruột tới lợi hại. Tuy nói là cô không nhay bén, nhưng mà không có người phụ nữ nào lại thích người phụ nữ khác mơ mộng tới người đàn ông của mình. Huống chi, người phụ nữ này còn cổ chấp hơn cô. Nhưng mà nói tới chuyện này cô cảm thấy mình tự chuốc

lấy phiên phức, nếu không phải năm lớp mười một cô dẫn theo Trần Dao nhờ tới Ôn Hành Chi giúp đỡ, thì không chừng bây giờ chuyện này sẽ không xảy ra.

Nghĩ tới đây, Ôn Viễn chán nản nằm dài trên bàn.

Bởi vì trận tuyết lớn này, cho nên các nhân viên được ông chủ cho tan tầm sớm. Ôn Viễn thì ở lại làm thêm ca, lúc có thể về thì cũng gần sáu giờ. Bên ngoài tuyết đã đọng thành lớp dày, trong lúc cô tăng ca thì tuyết đã lấp hết những dấu chân của những người khác. Ôn Viễn mang giày, cúi đầu giẫm lên dấu chân trên mặt tuyết, cho đến khi dấu chân bị phá hoại đến không thể nhìn rõ, cô mới hài lòng.

Vừa mới chuẩn bị đi về hướng tàu điện ngầm, thì phía trước truyền đến hai tiếng kèn ngân ngui. Cô kinh ngạc ngẩng đầu, khi nhìn thấy chiếc xe đó thì mắt của cô mở càng lớn.

Là Ôn Hành Chi đã lâu không gặp, anh ngồi trong chiếc xe Bentley màu đen. Có thể là khi cô xuống lầu thì anh đã đậu ở đó rồi, nhưng mà anh không có mở cửa xuống xe cho nên cô không hề chú ý. Người nọ ngồi ở trong xe, chỉ mặc một chiếc áo sơ mi, cúi chỗ thì gác ở cửa kính xe tay thì chống cằm, trên mặt không có biểu cảm gì, nhưng trong đáy mắt thì lộ ra ý cười. Ôn Viễn quá quen thuộc với dáng vẻ này của anh rồi.

Anh cứ như vậy, yên lặng không một tiếng động quay trở về.

Vốn dĩ trong lòng cô đã cảm thấy buồn bực, nhưng mà một lát sau dáng vẻ của cô giống như là làm chuyện xấu bị bắt gặp. Ôn Viễn bấu môi, chậm rãi đi về phía chiếc xe. Anh mở cửa ở ghế tài xế phụ cho cô, Ôn Viễn trực tiếp ngồi vào. Đóng cửa xe, anh cũng không vội vã mà chỉ yên lặng nhìn cô.

Ôn Viễn không nhận được mà sờ mặt mình: “Trên mặt em dính gì sao?”

“Chỉ là cảm thấy không thể tưởng tượng được.” Anh nói, chưa bao giờ thấy qua một người mà có thể chơi hăng say như một đứa con nít như vậy. Tầm mắt của anh từ trên mặt cô rơi xuống cặp đùi, lông mày không tự chủ mà nhăn lại: “Mặc cái gì đây? Ngày tuyết rơi mà lại mặc quần đùi? Anh thấy em không sợ lạnh thì phải?”

Ôn Viễn . Cô còn chưa hỏi tội anh, thì anh đã bắt đầu giáo huấn cô rồi. Cô nổi giận phản bác lại: “Cái gì mà quần đùi? Anh không thấy bên trong còn có một lớp khác hay sao? Rất dày giữ ấm rất tốt đó? Đồ bảo thủ!”

Không ngờ cô lại phản ứng như vậy, Ôn Hành Chi cúi đầu lặp lại ba chữ: “Đồ bảo thủ?” Nhìn thấy cô vẫn còn tức giận, trái lại anh lại nở nụ cười: “Em nói đi, anh cổ hủ khi nào?”

Thấy anh nghiêng người qua, Ôn Viễn thực sự có chút không dám trêu chọc anh. đành phải kìm nén nghiêng đầu sang chỗ khác: “Em không biết?”

Biết rõ trong lòng cô tức giận, cũng biết đại khái là nguyên nhân gì. Ôn Hành Chi cũng không ép bức cô, lái xe về đường chính. Chậm rãi chạy về Dịch Thủy.

Lúc ở trong thang máy lên lầu, Ôn Viễn không nói với anh một câu. Lúc đến nhà mình, Ôn Viễn đi đầu bước ra ngoài, đề tay xuống, sau đó lấy chìa khóa ra mở cửa. Dường như là ông trời muốn đối đầu với cô, thường ngày cửa này đã khó mở phải hơi dùng sức mới mở được. Bây giờ lại càng mở không ra, vòng vo mấy cái, chỉ nghe thấy tiếng răng rắc nhưng cửa lại không mở được.

Ôn Viễn xoay chiều khóa lại, nhưng vẫn không mở được. Tức giận đến nỗi muốn đá luôn cửa, Ôn Hành Chi nhìn dáng vẻ của cô chỉ muốn bật cười, anh đi lên phía trước, cầm lấy tay cô, xoay vài cái về bên phải, cửa liền mở ra. Ôn Viễn buồn bực buông tay đi vào trong nhà.

Ôn Hành Chi chậm rãi đi sau lưng, thấy cô vừa vào là vội vàng, anh không chút hoang mang mà đi vào phòng bếp. Lúc máy bay hạ cánh đến giờ anh còn chưa kịp uống nước, bây giờ cảm thấy hơi khát. Anh rót ỉnh một ly nước ấm, uống được nửa ly, ánh mắt liếc nhìn Ôn Viễn không biết làm gì trong phòng ngủ. Khóe môi hơi nhếch lên: “Được rồi, em đừng núp nữa. Nói cho em biết, lúc máy bay hạ cánh anh đã mang hành lý tới cửa. Đồng đồ ăn vặt anh đã sớm thấy rồi.”

Ôn Viễn nghe thấy, cũng không đùa dai. Từ phòng ngủ đi ra, ngồi ở ghế sofa, nhìn thấy trên bàn trà sạch sẽ, cô hừ nói: “Tờ báo em đặt ở trên bàn trà anh cũng thấy rồi à?”

Chính là tối qua trong lúc chờ xe buýt cô đã mua một tờ báo nhỏ. Sập báo đặt ngay cạnh trạm xe buýt, tối qua tinh thần của cô hoảng hốt đứng chờ xe buýt, lúc xoay người thì thấy một phần của tờ báo giải trí, không khéo đập vào mắt cô lại là tin tức cô căm thù tới tận xương tủy. Cô nhìn chăm chú một lúc lâu, mãi cho tới khi ông chủ sập báo kêu cô, cô mới phục hồi tinh thần lại. Ông chủ đó cho rằng cô muốn mua báo, nên cố ý lấy xuống đưa cho cô. Ôn Viễn cũng không nhiều lời, nhanh chóng thanh toán rồi lên xe.

“Nhìn thấy. Báo ra hằng ngày của thành phố T, nếu em thích coi anh sẽ đăng ký cho em.”

Ôn Viễn cắt ngang: “Người nào thích. Em mua về để đựng vỏ hạt dưa!”

Ôn Hành Chi mang sữa ấm tới cho cô. Nghe thấy mấy lời này, cuối cùng cũng không nhịn được mà nhũu mày. Anh khom lưng kề sát vào cô, gạt hết mớ tóc ngang trán của cô chẳng biết lại dính đầy giấy vụn từ lúc nào, anh từ tốn nói: “Khó trách nóng tính đến như vậy, thì ra là ăn nhiều hạt dưa.”

Nói xong, chỉ thấy cô trừng mắt. Gương mặt người ở trên đỉnh đầu cô ôn hòa hơn thường ngày rất nhiều, thấy cô nhìn anh, bàn tay của anh di chuyển từ đầu của cô xuống dưới, một tay còn lại nắm lấy thắt lưng của cô, ngay đúng vị trí anh có thể cúi người hôn cô.

Hơn nửa tháng không gặp, làm sao mà không muốn. Anh dán vào môi của cô mà xay nghiền, cắn môi dưới mềm mại. Vừa mới tiến vào, liền bị cô thoát khỏi, “Anh uống rượu sao?”

“Một chút.”

Hợp đồng mua bán kết thúc thuận lợi, anh từ Hong Kong trở về GP, nội bộ cũng có chuẩn bị một buổi tiệc nhỏ chút mừng anh. Đều là người trong nhà, không tránh khỏi việc anh phải uống một chút, nhưng mà cũng chỉ có nửa ly thôi.

Lời muốn hỏi còn chưa nói ra, Ôn Viễn còn muốn trốn, thì người nọ đã không cho cô cơ hội. Nhanh chóng chiếm lấy môi cô rồi tiến vào, cái lưỡi mềm mại, mang theo vị ngọt lịm, vào bên trong một chút thì biết rõ nguyên nhân. Thì ra không biết từ lúc nào cô đã nhét viên đường vào trong miệng của mình, mùi vị dâu tây ngọt ngào càng làm cho anh thêm xâm nhập. Mãi cho tới khi cô kêu đau anh mới buông ra.

Loại tư thế hôn này, cực kỳ khiêu chiến chiều dài của cổ cô. Ôn Viễn xoa cổ mình, đỏ mặt, không thèm nhìn anh. Ôn Hành Chi cúi đầu, nhìn cô một lúc lâu, giọng khàn khàn: “Mau uống sữa đi. Anh đi làm cơm chiều.”

Ôn Viễn không lên tiếng, chờ anh đứng dậy đi vào trong phòng bếp. Cô mới vụng trộm nhìn chăm chú vào bóng dáng của anh, đặt tay lên ngực cảm thấy tim mình đập rất nhanh.

Hôm qua người giúp việc có tới đây một chuyến, mang tới rất nhiều thức ăn rồi bỏ vào trong tủ lạnh. Ôn Hành Chi làm mì Ý đơn giản, sau đó chiên hai phần thịt bò, có thể xem như bữa cơm chiều đã làm xong. Buổi tối, anh ở phòng sách giải quyết một chút công văn. Sau khi tắt máy tính anh ngẩng đầu trong nháy mắt, nhìn xuyên qua cửa đang khép hờ. Ôn Viễn đang đứng trước gương ở phòng khách giầy vò tóc của mình. Tóc của cô cũng không dài lắm, bởi vì cô không thích tóc quá dài, nên vẫn để kiểu tóc cũ hồi học trung học. Chẳng qua là bây giờ đuôi tóc hơi uốn cong, sờ vào như là vải nhung.

Dường như anh rất nhớ loại cảm xúc này, anh đứng lên đi qua nhận lấy chiếc khăn từ trong tay cô, thay cô lau tóc. Ôn Viễn không hề chớp mắt nhìn chiếc gương phản chiếu người đàn ông đứng bên cạnh cô, sau đó bỗng nhiên cô nói: “Em ghét Trần Dao. Chán ghét tên anh và tên cô ta bị nhắc tới cùng lúc.”

Về mặt anh chuyên chú lau tóc cho cô: “Ngày mai tin tức đó sẽ biến mất.”

“Không giải thích gì sao?”

“Toàn chuyện bịa đặt. Giải thích làm gì.”

Người đối mặt với truyền thông mỗi ngày là Trần Dao không phải anh. Huống chi, mọi người sẽ không để ý anh nói gì chỉ thích phỏng đoán mọi chuyện theo ý mình. Anh không có hứng thú đi xem họ nói gì, cũng không có nghĩa vụ vui mừng xem mấy náo nhiệt đó.

“Còn em thì sao? Em nhìn thấy hình chụp rồi đó?”

Ôn Viễn mím môi nhìn anh, Ôn Hành Chi dừng động tác lại, tầm mắt nhìn cô ở trong gương. Nhìn kỹ khoảnh khắc, bỗng Ôn Viễn bị đánh một cái, sau đó cô trừng mắt nhìn anh trong gương. Mà Ôn Hành Chi đã dời tầm mắt đi, tiếp tục lau tóc cho cô: “Đêm đó chỉ là ngẫu nhiên gặp mặt. Anh bị người khác nhờ vả đưa cô ta tới khách sạn. Đến ngày hôm sau, cũng là ngẫu nhiên.”

Hôm đó anh muốn đi tới công ty của Diêu tiên sinh, anh ta đang mở một cuộc hội nghị. Khi nhận được điện thoại của Diêu tiên sinh, anh ta đang nói chuyện với công ty đại diện của Trần Dao, mời cô ta làm người phát ngôn cho sản phẩm mới của công ty. Việc này Trần Dao cũng biết, đang muốn tới công ty bàn hợp đồng thì Diêu tiên sinh nhờ anh dẫn cô ta tới.

Ôn Viễn nghe xong thì im lặng một lát, “Trần Dao, cô ấy có lực hấp dẫn rất lớn với đàn ông có phải không? Duy Nhất thích, Diêu tiên sinh cũng thích.”

“Anh không thích.”

Làm theo lời cô nói, anh cũng không có ý định giải thích và an ủi. Nhưng mà khi Ôn Viễn nghe xong, vẫn không nhận được mà có chút vui mừng. Vài ngày phiền muộn trong lúc này tất cả đều tan thành mây khói.

Sự thật chứng minh, dù cho cô có rối rắm lo sợ cũng là không đâu. Mấy scandal của làng giải trí nhiều không kể xiết, một cái còn chưa hạ nhiệt thì cái khác lại xuất hiện. Cũng bởi vì Trần Dao quần quýt dây dưa với nam diễn viên chính ở trong phim Nhất Hào làm cho fan nhìn không được, nên mới có người cổ tin tung tin xấu về cô ta, thậm chí còn có người lới ảnh chụp về cô trước đây mà so sánh nhan sắc.

Chuyện này diễn ra theo khuynh thường ngày càng mạnh mẽ, nhưng mà Ôn Hành Chi cũng không có trả lời lại. Công ty đại diện của Trần Dao vẫn im lặng, bị hỏi thì chỉ lễ phép mỉm cười không nói gì, không thì chuyển sang đề tài khác, có ý giấu đầu hở đuôi.

Nhưng mà bây giờ Ôn Viễn cũng không để ý tới mọi chuyện. Bởi vì bây giờ cô đang gặp phải một vấn đề đầu đầu, đó chính là Xuân Hỉ đề nghị... liên hoan. Bốn năm đại học ba người các cô luôn luôn tìm cơ để có bữa ăn ngon. Nhưng mà lần này so với ngày xưa thì không giống nhau.

Nguyên nhân lần này vẫn là trong một lần Xuân Hỉ và Chu Nghiêu nằm nói chuyện với nhau, họ không có may mắn như Ôn Viễn, bởi vì chưa có công việc chính thức nên vẫn ở lại ký túc xá trong trường. Trong một đêm trăng tròn, hai người như thường lệ ru rú trong chăn nói chuyện phiếm. Không biết vì sao mà nhắc tới đã gần tới Tết Nguyên Đán, nhìn thấy sang năm đã tốt nghiệp, cơ hội ở chung cũng không còn nhiều lắm. Cho nên hai người đối với lần tụ họp này rất coi trọng, không chỉ có ba người tụ họp mà còn phải dẫn theo người nhà! Ai không dẫn thì không được!

Khi Ôn Viễn nhận được thông báo thì quả thức là muốn té xỉu, cô thật muốn hỏi hai người đi đâu mượn lá gan lớn này. Tuy nói năm nhất đại học Xuân Hỉ và Chu Nghiêu đã biết sự tồn tại của Ôn Hành Chi, nhưng mà hơn ba năm không tiếp xúc quá một lần. Bởi vì hai người không dám, theo như bọn họ nói, người này chỉ có thể chỉ có thể nhìn từ xa, không thể khinh suất. Chẳng lẽ khi tốt nghiệp, hai người này đã không sợ chết sao?

Ôn Viễn nhin không được mà đập mạnh cửa phòng làm việc của Ôn Hành Chi. Ôn tiên sinh ngẩng đầu liếc nhìn cô, chỉ cảm thấy buồn cười. Anh gõ gõ mặt bàn: “Bình tĩnh.”

“Anh vẫn muốn đi sao?” Ôn Viễn chờ mong nhìn anh.

“Chẳng lẽ em còn người nhà nào khác có thể dẫn đi?”

“Họ nói đùa thôi!”

“Anh không có đùa.”

Ôn Viễn bị anh nói đến nỗi không nói nên lời, kìm nén một lúc lâu, cuối cùng chỉ có thể từ bỏ.

Buổi tiệc liên hoan ấn định vào ngày thứ bảy, đặt trước ở nhà hàng Dân Giang. Buổi chiều Ôn Hành Chi còn có một buổi hội họp, nên Ôn Viễn dẫn Lưu Xuân Hỉ và Chu Nghiêu đi vào nhà hàng trước. Vừa đứng lúc bạn trai của hai người chưa có tới, nhân lúc đó Ôn Viễn nghiêm mặt cảnh cáo Xuân Hỉ và Chu Nghiêu không cho phép họ nói lung tung, nhất là trước mặt Ôn Hành Chi!

Chu Nghiêu nhin không được mà cười nói: “Sợ chúng mình phá hoại hình tượng của cậu sao?”

Thế nhưng Xuân Hỉ lại an ủi cô: “Biết rồi, biết rồi. Chúng mình coi thể nào cũng là người nhà mẹ đẻ, sao có thể hãm hại cậu!”

Ôn Viễn không nói gì chỉ nhìn trời. Vui đùa một lúc, bạn trai của Xuân Hỉ và Chu Nghiêu cũng đã tới. Thật ra buổi tiệc liên hoan này cũng không tính là đột ngột, bởi vì ba người các cô thân như chị em, người nào có bạn trai thì phải mời mọi người ra ngoài ăn một bữa. Chỉ riêng Ôn Viễn bởi vì thời cơ chưa tới, nên Xuân Hỉ và Chu Nghiêu vẫn chưa ra tay. Chờ cho tới khi cô tốt nghiệp.

Bạn trai của Xuân Hỉ và Chu Nghiêu đều không học ở đại học T. Mà học ở một trường khác, nổi tiếng hơn đại học T một chút. Hai người họ một học về kinh tế, một học về máy tính, bản thân cả hai đều học cùng trường mà hai người bạn gái lại ở cùng một ký túc xá nên cũng khá thân thuộc nhau.

Ôn Viễn uống chút nước, vẫn nhìn ngoài cửa sổ. Bọn họ không chọn phòng riêng, bởi vì họ đều là những người trẻ tuổi, cũng không nói chuyện đại sự gì, cho nên không thích ép buộc hoàn cảnh. Chọn một cái bàn lớn đối diện đường cái, quay đầu thì lập tức có thể nhìn thấy dòng xe cộ qua lại ngoài cửa.

Lúc đồng hồ chỉ sáu giờ mười lăm phút, Ôn Hành Chi lái xe tới. Là một chiếc xe Volvo việt dã cực kỳ bình thường và khiêm tốn, từ trước tới giờ cô chưa từng thấy anh lái, cho nên nhận không ra. Mãi cho tới khi anh xuống xe, vắt áo khoác lên khủy tay, đi vào nhà hàng.

Không biết vì sao Ôn Viễn cảm thấy khẩn trương. Chu Nghiêu ngồi đối diện cô, cho nên nhìn thấy Ôn Hành Chi đầu tiên, quay đầu đầy kích động kéo cánh tay Xuân Hỉ: “A... Đến rồi, đến rồi.”

Ôn Hành Chi bước vào, nói chuyện với nhân viên phục vụ đứng ở cửa, sau đó mới đi về phía họ. Tất cả quá trình đều bị năm ánh mắt nhìn chăm chú không chớp mắt cái nào. Nhiều người cùng làm một việc, Ôn Viễn nghĩ chắc Ôn Hành Chi sẽ cảm thấy kỳ quái. Người nào đó cũng thấy đám người bọn họ, nhưng mà biểu tình không có thay đổi gì, còn cô thì ngồi không yên. Từ trên ghế đứng lên, làm bốn người còn lại đều giật mình.

Ôn Hành Chi nhìn thấy cô kim nếm đến gương mặt đều đỏ ửng, nụ cười xuất hiện trong đáy mắt, thấp giọng hỏi: “Anh đã tới trễ?”

Ôn Viễn không lên tiếng, hai người đàn ông ngồi đó không hiểu gì nên cũng không nói chuyện. Mà Xuân Hỉ và Chu Nghiêu thì đang ngây người. Ôn tiên sinh nhìn bốn người trẻ tuổi, cuối cùng tầm mắt rơi vào trong người Ôn Viễn. Chỉ thấy cô đỏ mặt, cúi đầu kéo ghế. Ôn Hành Chi nhíu mày ngồi xuống.

Ôn Viễn ngồi bên cạnh anh, nhìn hai người bạn cùng phòng. Liếm liếm môi bắt đầu giới thiệu: “Đây là Ôn Hành Chi.” Sau đó nhìn Ôn Hành Chi nói: “Đây là bạn cùng phòng với em. Xuân Hỉ và Chu Nghiêu, lần trước em đã nói qua.”

Bởi vì sau khi họp xong thì anh trực tiếp tới đây, không có thời gian để thay đổi bộ quần áo nghiêm túc trên người. Nhưng mà hôm nay về mặt của anh dịu dàng hơn nhiều. Nhìn hai cô gái trước mặt, anh vươn tay ra: “Xin chào.”

Chu Nghiêu và Xuân Hỉ cũng đưa tay ra bắt tay với anh. Đợi đến lúc Ôn Viễn giới thiệu hai người đàn ông còn lại cho Ôn Hành Chi, thì bỗng nhiên Xuân Hỉ và Chu Nghiêu đồng thời đứng dậy, cả hai cùng lúc nói: “Mình đi vệ sinh.”

Ôn Viễn nhìn hai người đi xa, vừa muốn giải thích với Ôn Hành Chi bình thường họ không có như vậy. Nhưng mà chưa nói gì thì nghe thấy từ xa truyền tới tiếng hét chói tai: “Thấy rồi! Chúng ta thấy rồi! Là người thật! Người thật đó! So với hình chụp còn đẹp trai hơn! Có phải không?”

Đối với việc này, bạn học Ôn Viễn chỉ bày tỏ “....”

Có bạn bè mà giống như heo, cô còn nói được gì nữa sao?

Lúc Xuân Hỉ và Chu Nghiêu ngồi xuống thì đã khôi phục như bình thường, Ôn Hành Chi nhận thực đơn từ nhân viên phục vụ mang tới. Hơn nữa còn cố ý bảo nhân viên đưa thực đơn cho bốn người. Nhìn thấy được là bốn người này có chút gò bó, Xuân Hỉ và Chu Nghiêu bình thường đều là những người tùy tiện, nhưng bây giờ thì đã khôi phục lại dáng vẻ của một thực nữ. Mà hai người đàn ông còn lại nhìn thấy Ôn Hành

Chi thì cũng cảm thấy rất áp lực, vốn chỉ cho là người bình thường đến ăn chung, nhưng mà không ngờ người tới lại là... một người không hề bình thường. Nhất là bạn trai của Chu Nghiêu tên là Tiểu Triệu, cậu đang học kinh tế. Tuần trước mới vừa thông qua cuộc phỏng vấn của GP, mới cùng lãnh đạo cùng ngành là Chu Cường làm quen với nhau. Hôm nay thì trực tiếp nhìn thấy ông chủ lớn của khu vực châu Á. Cậu cũng muốn trực tiếp quỳ xuống rồi.

Thực đơn đưa tới chỗ của Ôn Viễn, đầu tiên cô nhìn xem mấy món ăn mọi người chọn. Sau đó nhin không được mà nở nụ cười, cả đôi mắt đều cong thành hình trăng lưỡi liềm, “Mấy món này, đủ để ọi người nhét kè rằng sao?”

Xuân Hỉ theo quán tính vỗ đầu của Ôn Viễn: “Chúng mình là heo sao?”, vỗ xong thì nghe thấy bên cạnh truyền đến tiếng ho khan. Sau đó mới nhận ra được vị bạn trai của người nào đó vẫn đang ngồi bên cạnh, nên ngưng ngừng cười, thu tay trở về.

Ôn Viễn bĩu môi liếc nhìn Ôn Hành Chi, nhìn thấy khoe miệng của anh hơi cong. Xoa đầu của cô, nói: “Vậy em thay họ chọn thêm vài món đi.”. Sau đó anh nhìn Xuân Hỉ và Chu Nghiêu, “Viễn Viễn cũng thường xuyên nói với tôi về hai người. Cô ấy bị chiều hư, có đôi khi sẽ hơi ngu ngốc, gây không ít phiền phức cho mọi người. Bữa cơm này chúng tôi mời, mọi người cũng không cần quá gò bó.”

Nghe câu nói của anh, Chu Nghiêu nhin không được mà nở nụ cười, “Chú. Nghe chú nói như vậy, chúng em càng gò bó rồi. Cũng không dám cười đùa với tiểu Viễn.”

Ôn Hành Chi cười cười, làm như có chút khó hiểu: “Chú? Tôi già đến vậy sao?”

Những lời này cũng xem như lời nói đùa, làm mọi người ngồi trên bàn đều nở nụ cười, cuối cùng cũng dễ chịu hơn. Ôn Hành Chi đề nghị uống rượu để chào hỏi. Những cô gái đều được cho uống nước trái cây, nhưng mà Xuân Hỉ và Chu Nghiêu đều là những người phụ nữ như đàn ông, uống rượu đều không nháy mắt, điều này cũng làm cho Ôn Hành Chi cảm thấy không thể ngờ. Vì thế nước trái cây bị loại bỏ hoàn toàn, nhóm hai người của họ mỗi người một ly rượu.

Ôn Viễn nhìn ly nước trái cây trước mặt mình, trong lòng tràn đầy cảm giác bị kỳ thị. Cô quay đầu, nghiêm mặt nói: “Em cũng muốn uống rượu!”

“Không được!”

Bị cự tuyệt làm cho bạn học Ôn Viễn tức giận. Nhìn ly rượu đỏ trước mặt anh, cô hít sâu vào nhanh tay chớp lấy, uống nhanh. Căn bản làm cho anh không đề phòng kịp. Ôn Hành Chi cũng không ngờ cô lại lớn gan đến vậy, bốn người còn lại thì bội phục nhìn cô gái nhỏ này. Người này không biết ly rượu cô uống có bao nhiêu nồng độ, vậy mà lại uống hết cả ly... chắc chắn.

Ôn Viễn tự nhiên đặt ly rượu lên bàn. Lau chùi vết rượu trên miệng, nháy mắt nhìn mọi người, còn mọi người nhìn cô không chớp mắt. Vừa muốn mở miệng nói chuyện, thì lại ợ ra hơi rượu. Làm cho bốn người cười lăn cười bò, Ôn Viễn bụm mặt, quay lưng lại chui và trong ngực Ôn Hành Chi.

Ôn tiên sinh vỗ vỗ vào lưng của cô, trong lòng đầy cảm thán. May mà anh đã quen với việc ngu ngốc của cô, nếu không khó đảm bảo anh sẽ không ghét bỏ cô.

Bữa tiệc này Ôn Hành Chi cố gắng phối hợp để cho không khí hài hòa. Chu Nghiêu và Xuân Hỉ đem lời dặn của Ôn Viễn vứt sau đầu, ngồi nói chuyện xấu của Ôn Viễn. Ôn Viễn không nói gì, chỉ đỏ ửng cả mặt. May mà cô có chút say, nên cũng không quá để ý. Một mặt Ôn Hành Chi ôm cô vào lòng, một mặt ứng phó việc mọi người mời rượu, ngay cả Tiểu Triệu cũng không ngoại lệ.

Anh mới uống có một ly, sau đó đặt ly rượu xuống: “Tôi không thể uống nhiều. Vẫn còn phải lái xe đưa cô ấy về.”

Giày vò tới gần chín giờ mới tan cuộc. Ôn Hành Chi gọi cho họ hai chiếc xe taxi, đưa bốn người họ an toàn rời đi, rồi trở về quầy tính tiền. Sau đó mới đi tới bên cạnh cái bàn, Ôn Viễn đang cuộn người trên ghế sofa mà ngủ. Anh cúi đầu nhìn chăm chú vào khuôn mặt ửng hồng của cô một lát. Sau đó mới cầm lấy áo khoác bao bọc lấy cô, ôm cô lên xe trở về.

Lúc xuống xe, gió lạnh khê thổi qua, Ôn Viễn lập tức tỉnh lại. Nhưng mà thấy người nào đó vẫn còn đang ôm cô, cho nên cô nhắm mắt lại giả ngủ. Ôn Hành Chi làm sao nhìn không ra, nhất là cô gái này còn phá rối lúc anh đang mở cửa, làm cho anh phải tốn công một lát mới mở được cửa. Anh cúi đầu nhìn bộ dáng đang nhin cười của cô, Ôn Hành Chi nhéo nhéo eo cô. Ôn Viễn muốn trốn nhưng mà thất lưng bị anh ôm lấy, không cho cô động đậy. Mãi cho tới khi cô nhin không được nữa mới xin tha: “Em... Em sai rồi!”

“Tỉnh rồi à?”

Anh đặt cô xuống, trong lúc hai người đùa giỡn thì đôi giày đã rớt xuống. Cho nên cô chỉ có thể đứng ở trên đôi giày da của anh, Ôn Viễn nhếch môi, ngẩng đầu trừng anh: “Anh cố ý!”

Cô cũng muốn làm người ác cáo trạng trước. Nhưng mà Ôn Hành Chi thực sự không còn cách nào để so đo với cô, trong phòng chỉ có chiếc đèn cồng vòm là đang chiếu sáng. Ngọn đèn chiếu xuống gương mặt ửng hồng của cô, mặc dù là đang oán trách nhưng mà khóe mắt lại giống như động lại sự phong tình vạn chủng. Loại biểu cảm quyến rũ này cho tới bây giờ cũng không hề thuộc về cô, cho nên rất quyến rũ người khác. Ôn Hành Chi không nói chuyện, chỉ là đi về phía trước. Một tay nâng lưng cô lên, đặt cô ở trên tường. Ôn Viễn đã nhận ra sự biến hóa trong mắt của anh, muốn bỏ trốn thì cũng đã muộn. Người nào đó ôm lấy eo cô, nâng cả người cô lên để anh tùy ý hôn vào môi, trán, má, sau cùng vẫn là môi. So với sự ôn nhu trong quá khứ, thì bây giờ động tác của anh giống như rất hung ác, dường như coi như đây là một sự trừng phạt.

Ôn Viễn nhin không được mà ưm ra tiếng, Ôn Hành Chi buông lỏng cô ra, trán đối trán. Yên lặng mà khôi phục hô hấp, nhưng mà anh lại không buông tha cho cô, bàn tay đặt trên theo của cô vuốt ve, như muốn tiếp cận cũng như muốn đẩy ra.

Ôn Viễn cảm giác được có chút sợ, nhưng mà cô lại thích nụ hôn của anh, chỉ khi nào xâm nhập vào thêm một chút thì cô có cảm giác e ngại. Càng làm cho cô cảm thấy khó mở miệng được, vừa e ngại nhưng cũng vừa chờ mong. Điều này càng làm cho cô khấn nguyện. Ôn Viễn lập tức xù lông, đẩy Ôn Hành Chi ra: “Em muốn đi tắm!”

Nhìn bóng lưng hoảng hốt chạy trốn của cô, Ôn Hành Chi bật cười xoa xoa giữa hai hàng lông mày. Vừa khổ lại vừa mệt, quả nhiên là một phiên tối lớn.

Ôn Viễn lè mề trong phòng tắm hơn một tiếng mới đi ra. Ngoài dự đoán của cô, trong phòng khách không có ai, Ôn Viễn đi về phía phòng ngủ chính, giường cũng trống không, cũng không thấy bóng dáng của anh. Điều này cũng không khác thường ngày, anh rất ít ngủ chung với cô. Trước kia cô cũng ít nghĩ tới chuyện này, cũng lười nghĩ tới phương diện kia. Bây giờ, cô đã hiểu rõ rồi. Ở cùng một chỗ hơn ba năm, nhưng mà sự kiện lau sùng cướp cò rất ít khi phát sinh. Đơn giản là vì anh kiểm chế quá tốt, có thể tưởng tượng được ở độ tuổi này của đàn ông, thực sự là không cần sao?

Ôn Viễn bấu môi, nhìn chằm chằm ly sữa trong tay. Dường như đã hạ quyết tâm, uống hết trong một hơi, xoay người đi vào phòng khách bên cạnh. Cửa phòng đang đóng, Ôn Viễn đẩy cửa đi vào, đúng lúc Ôn Hành Chi vừa mở máy tính. Công việc cuối năm chồng chất, dù sau cũng không ngủ được, không bằng xử lý một vài công việc, dời đi lực chú ý. Nhìn thấy Ôn Viễn đi vào, anh dặn dò: “Không còn sớm nữa, mau sấy khô tóc rồi đi ngủ đi.”

Ôn Viễn chỉ a một tiếng, rồi không hề động đậy gì hết.

Thấy cô còn không chịu đi, Ôn Hành Chi mới hỏi: “Còn có chuyện gì sao?”

“Vâng. Cũng không có gì.” Cô cúi đầu, vắn vắn ngón tay, “Em muốn hỏi anh. Hôn lễ của chúng ta lúc nào anh sẽ bổ sung.”

42. Chương 42

Ngày hôm sau là chủ nhật, Ôn Hành Chi thức dậy trễ hơn so với bình thường một chút. Sau khi vào mùa đông hiếm khi có một ngày trời mới có nắng, bức màn không có kéo chặt lại, làm cho ánh mặt trời chiếu

vào, ánh vàng rơi đầy trên mặt đất.

Khi tỉnh dậy cảm giác đầu tiên của anh là ánh mắt như bị kim châm, Ôn Hành Chi nhắm chặt mắt lại, ấn vào giữa hai hàng lông mày. Nghiêng người sang một bên, nhìn thấy Ôn Viễn ru rú trên cánh tay anh ngủ say sưa. Bờ vai lộ ra, hai chân nhỏ để lộ ra khỏi chiếc chăn, ngón chân cuộn tròn lại, cả người y như một con tôm. Vừa nhìn thấy, giống như là một đứa bé bị khi dễ. Anh giật giật cánh tay, Ôn Viễn mơ màng hừ một tiếng, sau đó khuôn mặt xê dịch ra chỗ khác. Tóc che khuất hơn phân nửa gương mặt, chỉ có thể nhìn thấy cái miệng nhỏ của cô đang chu lên, đây là dáng vẻ mà cô thường xuyên làm nhất trong lúc vô ý thức. Có một ngón tay vén tóc của cô, để lộ cả gương mặt ra bên ngoài, cuối cùng khê hôn lên gương mặt của cô, sau đó mới đứng dậy đi xuống giường.

Không thể phủ nhận, tâm trạng hôm nay của Ôn tiên sinh rất tốt. Buổi sáng anh không có lịch trình gì, cho nên chỉ tắm rửa đơn giản, sau đó mở tủ lạnh ra lấy nguyên liệu bắt đầu làm bữa sáng. Lúc mọi thứ đã chuẩn bị xong hết, thì ở phòng ngủ chính lại truyền tới một âm thanh, Ôn Hành Chi dừng lại, đi ra khỏi bếp.

Lúc anh trở lại phòng ngủ chính thì trên giường đã không có ai, suy nghĩ một chút anh đi tới phòng tắm bên cạnh phòng ngủ chính, xoay xoay nắm cửa. Quả nhiên, cửa đã được khóa trái, lắng nghe kỹ, thì nghe thấy hít hà ở bên trong của Ôn Viễn. Lông mày hơi nhíu lại, Ôn Hành Chi gõ gõ cửa, sau một lúc, mới nghe thấy tiếng của cô đáp lại, giọng nói hơi ồm ồm: “Có chuyện gì?”

“Mở cửa ra. Anh muốn nhìn xem em bị làm sao?”

“Không cần. Em chuẩn bị tắm rồi.”

Im lặng trong chốc lát, Ôn Hành Chi nói: “Cũng được. Em từ từ mà tắm.”

Vừa đúng lúc cháo đã được nấu xong, Ôn Hành Chi cũng không có ép buộc cô, xoay người trở về bếp. Chờ hơn mười phút, Ôn Viễn mới chậm chạp đi ra từ phòng ngủ, trên chân được bó một miếng vải bông, đi cực kỳ chậm. Trải qua tối qua, Ôn Viễn cảm giác được cả cơ thể mình như bị xe đè nát, dáng vẻ khó có thể chống đỡ.

“Tại sao lại ăn mặc như vậy? Đã quên lấy đồ sao?”

Nghe thấy người nọ nói chuyện, Ôn Viễn ngẩng đầu trừng mắt nhìn anh. Cúi thấp đầu, tiếp tục chậm chạp bước đi. Có thể là tối qua quá hưng phấn, cho nên hôm nay Ôn tiên sinh phá lệ nói chuyện nhiều, anh đem cháo hâm nóng lại, chậm rãi đi tới bên cạnh Ôn Viễn. Lúc muốn đưa tay đỡ lấy cô, thì bị cô cự tuyệt. Nghĩ tới tối qua anh có chút quá đáng, cho nên mới duỗi tay ra để cho cô tùy ý đùa giỡn vài lần, sau đó cầm cổ tay của cô.

“Muốn phát cáu thì đợi lát nữa. Bây giờ để cho anh xem coi có chuyện gì xảy ra.”

Bên trong cô chỉ mặc có một chiếc áo ngực và quần lót, sau đó dùng khăn tắm choàng cả người lại, bởi vì trước ngực của cô có một mảnh hồng hồng. Ôn Hành Chi đi dọc theo bên cạnh ghế sofa ngồi xuống, kéo cô qua nhìn kỹ một chút. Anh chỉ đụng nhẹ cô một cái, Ôn Viễn liền kêu lên một tiếng, sau đó cả người co rúm lại. Anh ngẩng đầu hỏi: “Đau không?”

Ôn Viễn mím môi, vuốt ve tay anh: “Đều tại anh cả.”

Ôn Hành Chi nghe xong thì nhíu mày, a... một tiếng: “Sao lại như thế?”

Anh nhìn chăm chăm vào ngực của cô, Ôn Viễn phồng hai má, kéo khăn tắm chặt lại. Lấy tay cọ xát vào quai hàm của anh, nơi đó trơn bóng, chắc là sáng sớm đã cạo qua, nhưng mà tối qua lại có chút rát. Bởi vì làn da cổ và ngực của cô đều non mịn, đồng thời có chút mẫn cảm, gió cát thổi trúng cũng dễ dàng nổi mụn, đừng nói chỉ râu của anh làm trầy xước. Bởi vì mỗi ngày cô cũng không để ý nhiều, nhưng buổi sáng khi soi gương nhìn thấy bộ dạng này. Ôn Viễn cũng , cô còn không biết mình lại yếu ớt đến vậy.

Trải qua động tác nhắc nhở này của cô, đại khái Ôn Hành Chi cũng hiểu rõ. Anh đứng dậy, lấy một chai thuốc mỡ từ trong hộp thuốc, đổ lên tay sau đó mới giúp cô bôi thuốc. Dáng vẻ dịu dàng này, không có gì là kích thích, nhưng mà bạn học Ôn Viễn lại làm chuyện xấu, mỗi lần anh bôi thuốc thì cô liền vuốt ve một lần. Rốt cục, Ôn Hành Chi dừng lại, ngẩng đầu liếc cô một cái. Cô gái này thì đang cúi gằm đầu, nhưng

mà khoe miệng lại nhếch lên, nhìn rõ ràng là đang cố ý làm chuyện xấu. Vì thế Ôn tiên sinh mới ngoắc ngoắc khoe môi, tiếp tục bôi thuốc cho cô.

“Được rồi. Lần sau anh hôn em thì sẽ cẩn thận không làm em bị thương.”

“Còn có nơi này.” Ôn Viễn lẩm bẩm một tiếng, hơi ngẩng đầu. Chỉ dưới cổ trắng nõn cũng hơi phồng hồng.

Ôn Hành Chi nhìn cô vài giây, bỗng nhiên buông chai thuốc mỡ trong tay ra, ôm lấy cô. Ôn Viễn còn chưa kịp kêu lên, thì đã cảm giác được anh hôn cô, cuối cùng còn cắn nhẹ một cái, sau đó còn hung hăng vỗ vào mông của cô, “Cố ý hả?”

Lấy dấu hôn ra lừa anh, tưởng anh cũng ngốc như cô à?

Bị nhìn thấu rồi, Ôn Viễn cũng không tức giận. Bị anh ôm lấy, cô mềm nhũn ghé đầu vào vai anh: “Mới không phải, dù sao chỗ nào cũng đau, sau này không làm nữa.”

Tất nhiên là Ôn Hành Chi không xem những lời nói nhảm của cô là thật, nhưng dù sau này có làm hay không thì cũng không đến lượt cô nói, tối qua anh chiếm tiện nghi của cô cả đêm nên giờ không thể ra vẻ đắc ý quá được, “Có chuyện này anh nghĩ là em đã quên.”

“Hả?”

“Em trưởng thành rồi.” Anh nói, “Ôn tiểu thư, chúc mừng em.”

Không biết vì sao, khi nghe lời nói của anh, cái mũi của cô có chút ê ẩm. Vì che giấu cảm giác này, Ôn Viễn cố ý bĩu môi: “Em đã sớm trưởng thành rồi. Có cái gì mà chúc mừng, cũng không khác lúc trước là mấy.” Nhớ tới cái gì đó, cô nhếch môi lên nhìn anh, “Hay là bây giờ anh không cần em nữa rồi, muốn bội tình bạc nghĩa sao?”

Bội tình bạc nghĩa? Bốn chữ này làm cho chân mày của Ôn Hành Chi nhíu lại, tiếp theo thì anh gạt đầu: “Ừ. Có lý.”

“Đúng không.” Ôn Viễn đắc ý dương mắt nhìn anh.

Ôn Hành Chi từ từ buông cô ra, ngẩng đầu nhìn dáng vẻ nhỏ bé của cô. Không nhanh không chậm mở miệng: “Hay là như vậy đi. Nhân lúc em còn có kỳ nghỉ đông. Chúng ta dành thời gian đi gặp mặt người lớn có được không?”

Két? Hai mắt của Ôn Viễn mở thật to: “Gặp, gặp người lớn? Anh đang gạt em!”

Đùa sao? Ắn nói nghiêm chỉnh như vậy, gặp người lớn? Anh gặp anh hai chị dâu của mình, cô đi gặp ông nội của mình sao?

“Anh gạt em làm gì? Không phải em sợ anh bội tình bạc nghĩa sao, bây giờ thì đúng lúc này chúng ta giải quyết mọi chuyện... Như thế nào? Sợ sao?”

“Em... em cho rằng đợi em tốt nghiệp mới bàn tới chuyện này.” Ôn Viễn ngập ngừng nói, “Còn nữa, bây giờ em chưa tới hai mươi lăm tuổi.”

Hai mươi lăm tuổi? Đây chính là ngưỡng cửa mà anh đã từng đặt ra cho cô? Thật không ngờ cô lại dùng điều này đổ ngược lại trên người anh, Ôn Hành Chi có cảm giác là tự bẽ mặt đập vào chân mình. Nhưng mà... Ôn tiên sinh tới cùng vẫn là Ôn tiên sinh, gặp chuyện như vậy anh cũng không sợ hãi. Loại chuyện này anh khá thông thạo.

“Không quan trọng.” Anh nói, “Cho dù em có hai mươi lăm tuổi đi nữa, em vẫn ở bên cạnh anh. Cho nên... vấn đề này không có gì khác nhau.”

Ôn Viễn ngơ ngác nhìn anh, thật ra cô không có khả năng phản bác, hiểu rõ đây là chuyện đương nhiên phải trải qua. Tại sao cô lại thích anh như vậy chứ. Rõ ràng là đáng về nắm chắc thắng lợi trong tay, nhưng mà cô vẫn cảm nhận được đôi tay đặt ở eo của mình có sự biến hóa, giờ phút này cô đặc biệt yêu thích dáng vẻ này của anh. Cũng bởi vì vậy, cô chợt nở nụ cười, một lần nữa nắm bờ vai của anh: “Được rồi. Ôn tiên sinh, em đồng ý với anh.”

Gần tới cuối năm, chuyện của công ty cũng nhiều hơn. Phòng tài vụ mọi người cũng làm việc vội vàng. Theo lý thuyết thì kỳ thực tập của Ôn Viễn đã kết thúc, nhưng mà hai tháng nay cô đã làm quen với các nhân viên trong công ty, cho nên cô tự động kéo dài thời gian thực tập, ở lại giúp đỡ, cùng lúc đó cô và công ty cũng ký xong bản thỏa thuận sau khi tốt nghiệp sẽ vào đây làm.

Mấy ngày nay tâm trạng của Ôn Viễn rất tốt, bắt đầu cố gắng vì cuộc sống, gần tới giờ ăn trưa cũng mang một đồng báo cáo vào văn phòng của tiểu Hứa, sau đó họ cùng nhau ra ngoài ăn cơm trưa. Ngày hôm qua công ty vừa mới phát lương, sáng sớm tiểu Hứa đã la hét muốn đi ăn, vì vậy không thềm để ý tới giờ nghỉ trưa chỉ còn một nữa. Hai người còn cố ý chạy đến quảng trường ẩm thực, nơi đó không tính là gần.

Gần đây thành phố T bắt đầu có tuyết, tuy chỉ là trận tuyết nhỏ, do luồng khí lạnh từ Seberia tràn vào làm nhiệt độ hạ xuống không ít. Ôn Viễn dường như hơi choáng váng và có chút cảm mạo, tiểu Hứa thấy vậy liền quyết định mời cô đi ăn đồ cay, còn đặc biệt bỏ rất nhiều tiêu vào nữa. Ôn Viễn nhìn cái chén màu đỏ rực, do dự một hồi rồi xắn tay áo lên bắt đầu ăn.

“Ôn Viễn buổi tối cậu có rãnh không?”

“Có chuyện gì sao?”

Mấy ngày nay Ôn tiên sinh bận rộn không thấy bóng người, chỉ có thể liên lạc qua điện thoại. Ôn Viễn ở trong nhà một mình cũng không có ý nghĩa gì, cho nên hầu hết thời gian đều ở trong ký túc xá. Nhưng mà ký túc xá lại có hai người không có nhân tính, mỗi đêm đều hẹn hò cùng với bạn trai, có khi cũng không thềm về.

“Quá tốt rồi! Chúng ta cùng nhau đi xem phim đi? Thần tượng của mình mới vừa công chiếu một bộ phim điện ảnh, vừa khéo luôn.”

Ôn Viễn cười hì hì đồng ý, lại hỏi tiểu Hứa thần tượng của cô là ai. Khi mà cô nói ra cái tên thì Ôn Viễn , đó là bộ phim Nhất Hào mà Trần Dao may mắn được diễn, đương nhiên bộ phim này không có gì với cô. Chẳng qua khi nhớ tới Trần Dao thì trong lòng Ôn Viễn có chút không thoải mái, không nói lên được cảm giác là gì.

Cô vội đầu ăn cơm, chợt nghe tiểu Hứa oa lên một tiếng. Cô khó hiểu ngẩng đầu, chỉ thấy mắt tiểu Hứa không chớp nhìn chăm chăm vào TV treo trên tường. Cô tò mò, xoay người lại thì nhìn thấy, hết chỗ nói rồi. Vừa nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo tới, trên màn hình TV đang phát tin tức giải trí, TV đang đưa tin rầm rộ về tình tiết của một bộ phim, một đồng phóng viên đang chặn đường đi của minh tinh khi họ đi qua thảm đỏ, kêu tên họ hướng về ống kính. Trần Dao ở trong không khí nào nhiệt này cười như một đóa hoa nở rộ, thuần khiết giống hoa nhài.

Mắt tiểu Hứa lấp lánh nhìn Trần Dao trong TV: “Thực sự hâm mộ người con gái này. Có thể quay phim cùng với thần tượng của mình.”

Ôn Viễn cười quay đầu, “Nếu như cô ấy thích thần tượng của cậu thì sao giờ? Còn nữa, họ giống như đang diễn trong phim, quấn chặt lấy nhau.”

“Nếu vậy thì mình sẽ trừ cô ta tới cùng!”

Tiểu Hứa như tráng sĩ nắm chặt lấy tay, Ôn Viễn nhất thời cười nghiêng ngả. Một lát sau thì nghe tiểu Hứa nói: “Nhưng mà mình không lo lắng? Gần đây người phụ nữ này không phải có một scandal rất nóng sao? Người ta có người trong lòng rồi.”

Vừa nghe thấy lời này, Ôn Viễn liền nổi lên cảnh giác: “Scandal gì?”

“Không ngờ cậu cũng nhiều chuyện như vậy?” Tiểu Hứa chớp mắt mấy cái, kè sát cô nói, “Là khoảng thời gian trước cô ta bị chụp hình đã đi vào khách sạn với một thương gia về lĩnh vực ngân hàng ở Hong Kong đó. Vừa đúng lúc này cô ta và thần tượng của mình có chung một bộ phim, nên mình cũng có chú ý.”

Ôn Viễn ra vẻ khó hiểu: “Không phải là cả hai bên đã trả lời rồi sao? Sao cậu có thể xác định người thương gia đó là người trong lòng cô ta.”

“Ha ha, cậu gần đây bận rộn tới hôn mê rồi sao mà không xem tin tức? Thật ra thì mình cũng cảm thấy kỳ lạ, chuyện xảy ra lâu như vậy mà giờ cô ta mới trả lời, có ý muốn nói lại chuyện cũ.”

Ôn Viễn thót tim, không khỏi hồi hộp nhanh hơn: “Cô ta nói cái gì?”

“Để mình nghĩ.” Tiểu Hứa nhíu mày suy nghĩ một lát, “A.. a..., hình như là nói chuyện ở khách sạn là một sự hiểu lầm. Nhưng mà cô ta lại vô cùng có thiện cảm với Ôn tiên sinh. Hy vọng có thể kết giao với ngài ấy. Cô ta càng nói không phải càng có ẩn ý sao? Cho nên mình đoán hai người này tám phần là có ý với nhau rồi.”

Nghe xong lời tiểu Hứa nói, Ôn Viễn đột nhiên cảm thấy đau bao tử.

Buổi tối sau khi tan tầm trở về nhà, vừa mới vào cửa thì nghe thấy tiếng điện thoại vang. Ôn Viễn cầm túi đồ ăn ném qua một bên, nhanh chóng đi nhận điện thoại. Là Ôn Hành Chi, anh đang ở nước ngoài, tính đúng sự chênh lệch thời gian mà gọi điện cho cô.

Giọng nói người nọ trước sau vẫn trầm thấp và có lực, nhưng mà Ôn Viễn lại ỉu xiu, chỉ nghe Ôn Hành Chi nói: “Anh nghe nói em còn chưa khỏe. Ngày mai là chủ nhật, em đi bệnh viện kiểm tra đi.”

Ôn Viễn vâng một tiếng, suy nghĩ một lát, sau đó mới hỏi: “Anh gần đây có xem tin tức giải trí không?”

“Anh xem cái đó để làm gì?” Anh chậm rãi nói, “Trên bàn còn cả đồng hồ sổ kế toán anh còn chưa xem đây.”

Khoảng thời gian này công việc của anh rất bận rộn, nguyên nhân thì Ôn Viễn đã biết, bởi vì họ muốn khoảng thời gian ăn tết sẽ trở về thành phố B. Nghĩ tới điều này thì trong lòng Ôn Viễn cảm thấy ấm áp, âm thanh mềm mại nói: “Em cũng không có xem, bởi vì trưa nay nghe đồng nghiệp nói mới biết được. Lần trước ở Hong Kong anh và Trần Dao bị chụp ảnh, cô ta đã tỏ thái độ, nói là có thiện cảm với anh.”

Ôn Hành Chi ừ một tiếng, có tiếng gõ bàn phím rất nhỏ truyền tới, chắc là anh đang bận rộn làm việc. Ôn Viễn rất bất mãn với phản ứng của anh, lẩm bẩm nói: “Sao không có phản ứng gì?”

Oán giận xong, thì nghe Ôn Hành Chi nói: “Người có thiện cảm với anh không phải chỉ có cô ta. Muốn anh trả lời lại cả một đám người thì khác nào muốn anh mệt chết sao? Ôn Viễn, thay vì em tốn thời gian và tinh thần vào mấy thứ lãng phí đó thì không bằng em tốn thời gian đi học nấu cơm, không nấu được thì ra ngoài ăn.”

Ôn Viễn quần trí vô hồn nhìn trần nhà, đây không phải là đang hỏi tội cô sao? Như thế nào mà đảo ngược lại đến lượt cô bị giáo huấn rồi? Không chịu khuất phục nói với người ở bên kia đầu điện thoại: “Chừng nào anh trở về?”

“Hai ngày nữa thôi.” Nhìn thời gian, sắp đến giờ tham dự hội nghị. Anh dặn dò, “Mang đồ ăn đi hâm lại, lúc này chắc là đồ ăn đã nguội rồi.”

Cúp điện thoại, Ôn Viễn cảm thấy người này là thần, mạng của cô anh đều nắm trong lòng bàn tay, muốn làm điều gì mờ ám cũng không được. Vì thế Ôn Viễn cũng quên mất chuyện đang rối rắm, bắt đầu cân nhắc chuyện học nấu cơm.

Rất lâu sau đó cô nghĩ, cô để ý đến Trần Dao như vậy không phải là vì cô từng coi cô ta là bạn, mà là cô ta ở trước mặt cô nói ánh mắt chắc chắn như muốn nói muốn làm người phụ nữ của anh. Cái loại ánh mắt ngập tràn dã tâm này, làm cho cô cảm giác được mình đang bị... uy hiếp.

Đương nhiên, đây là điều rất lâu sau đó cô mới hiểu được.

43. Chương 43

Qua hai ba ngày, Ôn Hành Chi quả nhiên trở lại. Buổi sáng đến thành phố T, sau khi không kịp nghỉ ngơi liên tục mở ra hai hội nghị cuối cùng cũng đến buổi tối, thời gian hẹn Ôn tiểu thư ăn cơm tối. Bởi vì không định đi ăn ở ngoài, thức ăn dự trữ trong nhà cũng không nhiều, cho nên anh chở cô đi siêu thị một chuyến.

Gần đến Tết Nguyên Đán, người đi siêu thị nhiều hơn ngày thường một chút. Ôn Viễn bám sát theo đuôi Ôn Hành Chi, nhìn anh chọn nguyên liệu nấu ăn. Lúc ở một mình nhất định anh rất ít ở nhà tự mình

làm cơm, thấy những đồ dùng trong nhà bếp liền biết, nhưng hết lần này đến lần khác người này vẫn cứ là một tay nấu ăn ngon, ngon đến mức hận không thể nuốt luôn cả lưỡi. Cô nhớ tới lời nói trước đó của Chu Nghiêu, chồng tương lai nhất định phải biết nấu ăn, nếu không đợi đến lúc cô nàng bị bệnh, ngay cả người chăm sóc phục vụ cháo nóng cũng không có. Ôn Viễn rất đồng tình.

“Nhìn xem còn muốn ăn gì nữa không, cùng mua về làm.”

Anh hơi nghiêng người, kéo cô đến bên mình, nói.

“Không có.” Ôn tiểu thư nói: “Anh hòa nhã lịch sự như vậy em sẽ cảm thấy rất áp lực.”

Ôn Hành Chi liếc cô một cái, rất bình tĩnh nhún nhún mày, xoay người đi chọn trái cây. Ôn Viễn lại bỗng nhiên hào hứng, đi theo bên cạnh anh nói: “Hôm nay ở trong phòng hành chính em nghe thấy các chị đồng nghiệp nói chuyện phiếm, nói đến loại đàn ông như thế nào thì có hại cho phụ nữ.”

“Phòng tài vụ rảnh rồi đến mức nói về việc này?”

Ôn Viễn giả vờ như không nghe thấy, tự nhiên nói: “Đầu tiên người đàn ông này ắt hẳn sẽ lấy lòng phái nữ. Tiếp theo là có nền tảng chắc chắn về mặt kinh tế, tiền lương mỗi tháng có nhiều hay không chưa cần nói đến, tối thiểu phải có nhà có xe. Điều cuối cùng chính là phải chín chắn chừng mực từng trải, gặp rắc rối có thể giải quyết mà không hề sợ hãi, nhưng đừng quá thâm sâu khó dò.”

Nói đến đây cô ngừng lại, Ôn Hành Chi bèn hỏi một câu tượng trưng: “Cho nên?”

“Em phát hiện, anh cái gì cũng rất phù hợp.”

Bằng không có nhiều người phụ nữ thích anh như vậy ư, Tần Chiêu, Trần Dao, Tô Mạn..... có lẽ còn nhiều người hơn nữa. Nghĩ đến đây, Ôn Viễn không nhịn được chu miệng, ngẩng đầu trừng anh.

Bị đội cái mũ “cao” như thế, Ôn Hành Chi không kìm được liếc nhìn cô một cái, mắt sáng lên, cuối cùng anh không kìm được muốn hôn cô. Đã một thời gian không chạm vào cô, nếu là trước kia anh có lẽ còn có thể nhịn một chút, nhưng sau khi phá vỡ lớp trời buộc cuối cùng kia, anh không muốn bó buộc bản thân mình nữa.

Có điều muốn thì muốn, ở nơi đây áp người như thế, anh vẫn có thể kiềm chế được. Bình tĩnh xoay người: “Có phải anh có chút oan uổng hay không?”

“Oan chỗ nào?”

Mỗi lần ăn một chút dấm chua vì những tin đồn vô căn cứ, sau đó đợi đến lúc anh trở về, tất cả đều tính hết lên người anh, việc này còn không tính là oan? Chỉ có điều ngẫm lại, anh rất thích nhìn dáng vẻ như vậy của cô.

Vì thế anh không nói tiếp, cân trái cây rồi đi đến quầy tính tiền. Gấp đến độ Ôn Viễn giậm chân ở phía sau: “Anh anh đứng lại! Vẫn chưa trả lời câu hỏi của em mà? !”

Nói xong, người nào đó thật sự đứng lại. Nhưng không phải trả lời những câu hỏi nhàm chán của cô, mà là nhìn thử món đồ trên quầy trưng bày bên cạnh, ngẫm nghĩ trong chốc lát, lấy xuống hai hộp bỏ vào xe hàng.

Ôn Viễn phồng má tiến đến gần liếc nhìn thoáng qua, nhất thời chỉ cảm thấy khí huyết dâng trào, hai má đỏ bừng bừng. Chỉ thấy biển quảng cáo trước mặt phía trên cùng viết ba chữ to, tên tiếng Anh của nó gọi là.....Durex.

Đêm đó, bạn học Ôn Viễn vì tùy tiện xử oan người ta mà bị “trừng trị nho nhỏ” một phen, xong xuôi mọi chuyện, tắm rửa xong vui trong chăn, một đầu ngón tay cũng không muốn cử động. Người đàn ông hơn ba mươi tuổi không thể tùy tiện đắc tội, nhất là người đàn ông ba mươi tuổi đã cấm dục rất lâu, uy lực quả thật có thể so với tính sát thương của vũ khí. Cả đêm bị lăn qua lăn lại dày vò ngắt đi vài lần giờ phút này Ôn Viễn uể oải không còn hơi sức oán hận trong lòng, ngày hôm sau phải về thành phố B, nhưng ngay cả hành lý cô cũng không thể thu dọn, mơ mơ màng màng rồi ngủ thiếp đi.

Giấc ngủ này kéo dài đến tận trưa ngày hôm sau, vẫn là Ôn Hành Chi kéo cô ra khỏi giường, thu dọn đồ đạc, đích thân đưa cô đến bến xe.

Ôn Viễn chẳng nói câu nào đổi vé xe, sau đó có chút ỉu xiu. Ôn Hành Chi nhìn thật kỹ dáng vẻ của cô, đưa tay cô vuốt vuốt tóc, tối hôm qua chắc là mê mẩn ngủ say.

Ôn Viễn ngẩng đầu chăm chú nhìn anh vài lần, cuối cùng nhịn không được nói: “Có phải anh đã sớm tính toán không về cùng với em phải không?”

Thảo nào tối hôm qua giày vò cô như vậy.

“Bên này còn chuyện chưa xử lý xong, sau đó còn phải đến thị trấn A một chuyến, sang năm nhất định sẽ ăn tết ở thành phố B.”

“Em không tin.” Cô chu mỏ, nói xong, miệng liền bị trúng một chưởng.

“Anh lừa gạt em bao giờ?”

Mắt Ôn Viễn đỏ hoe liếc anh, cuối cùng nhích lại gần vùi đầu vào ngực anh: “Vây em chờ anh.”

Ôn Hành Chi cúi người ôm chặt lấy cô, đứng ở cửa thang máy nhìn cô vào trạm xét vé. Chợt thấy có tia sáng chợt lóe lên, đợi đến khi anh nghiêng đầu nhìn, tia sáng kia lại không nhìn thấy nữa.

Ôn Hành Chi khẽ nhíu nhíu mày, đứng yên tại chỗ trong chốc lát, cho đến khi bóng lưng của Ôn Viễn hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt mới xoay người rời khỏi nhà ga.

[Website đăng truyện chính thức: diendan]

Dự báo thời tiết lúc sáng có nói, nhiệt độ không khí vào mùa đông năm nay tại thành phố B là thấp nhất trong mười năm gần đây. Tuy là rất lâu sau Ôn Viễn mới nhận thức sâu sắc được, sau đó mới vừa đi bước ra khỏi nhà ga một giây, Ôn Viễn thực sự bị đông cứng không hề nhẹ.

Cô đứng tại chỗ, nhìn quanh hai bên một lần, nhưng vẫn không thấy xe nhà tới đón. Cũng không phải nhất định phải có người đến đón, chỉ là mấy ngày trước khi nói chuyện điện thoại với người nhà, Kiều Vũ Phân chủ động nói đến việc muốn kêu người đi đón, giờ phút này không thấy ai, Ôn Viễn lại cảm thấy hơi kỳ lạ.

Nghĩ một hồi cô vẫn quyết định gọi điện thoại cho người nhà. Chỉ là vừa bấm số điện thoại được một nửa, liền nghe thấy phía trước vang lên hai tiếng còi xe ngắn ngủi, cô sốt ruột ngẩng đầu, đợi đến khi nhìn thấy người trong xe, trong nháy mắt trợn tròn hai mắt.

Là Ôn Kỳ, người này đang một tay cầm vô lăng, thoải mái nhàn nhã tựa vào trên xe. Tư thế giống hệt Ôn Hành Chi, chỉ có điều do anh làm, nên có vài phần không đứng đắn.

Ôn Viễn chậm rãi cất điện thoại, đi dạo quanh xe của anh một vòng. Ôn Kỳ thấy thế cũng xuống xe, đeo cặp kính râm trên sống mũi, đặc biệt tiêu sái nói một câu: “Sao nào, chiếc xe mới này của anh rất tuyệt phải không?”

Xe jeep Wrangler, rất có phong cách.

“Bền chắc không?” Ôn Viễn hỏi một câu không đầu không đuôi.

“Tất nhiên rồi.” Ôn kỳ trả lời vô cùng phóng khoáng thoải mái.

Ôn Viễn gật đầu: “Vây em đập thử một cái xem sao?”

“Em dám!”

Sắc mặt của đại thiếu gia nhà họ Ôn thay đổi, xốc cô lên nhét vào ghế phụ, lên xe đạp mạnh chân ga đi về phía nhà họ Ôn. Ôn Viễn không khỏi ngã lệch sang một bên, cười gian xảo. Cười đến mức Ôn Kỳ muốn cào cào cô: “Cười, cười, em phải tiếp tục cười cho anh!”

Ôn Viễn bĩu môi: “Em nói này, bốn năm nay em về nhà cũng không thấy anh đến đón em, sao lần này lại đến, thì ra là có xe mới nên đến khoe khoang mà, trẻ con không còn ngây thơ!”

Ôn Kỳ cũng không giận cô, nhếch mày, nói: “Nói thế nào xe này cũng là tự anh mua, mang biển số của quân đội, trên xe còn có chuông báo động, chỉ cần ấn xuống hai cái.”

Ôn Viễn cắt ngang anh: “Anh tập trung lái xe đi, đừng gây nhiễu loạn giao thông nữa.”

Nhà họ Ôn ở ngoại ô thành phố, cho nên dọc đường đi giao thông cũng thông thoáng. Về đến nhà, tất cả mọi người nhà họ Ôn ở sân trong đều đi ra ngoài trái hăn với dự đoán của Ôn Viễn, Ôn Viễn nhìn vào mắt Ôn Kỳ, nhưng cái gì anh cũng không nói, hất cằm lên, bước vào cửa viện.

Cửa phòng và cửa viện thông với nhau, cho nên Kiều Vũ Phân và bà Thành đứng ở trước cửa liếc mắt liền nhìn thấy Ôn Viễn. Kiều Vũ Phân đứng đó mỉm cười, nhưng bà Thành lại ra đón, ôm chặt lấy Ôn Viễn.

Ôn Viễn vẫn chỉ ngây ngốc đứng đó. “Bà, bà, hôm nay trong nhà có khách đến hả? Sao lại náo nhiệt như vậy?”

Bà Thành nhéo mũi cô: “Còn không phải sao, hôm nay hai nhân vật quan trọng trong gia đình đều trở về.”
“Hai nhân vật quan trọng?”

“Một người là ba con, còn một người khác, chẳng lẽ không phải là con.”

Ôn Viễn có chút khó tin nhìn Kiều Vũ Phân, bà cười vẫy tay với cô: “Nào, mau vào trong đi, Ôn Kỳ sẽ không đón con về nữa đâu, các món ăn trên bàn vừa được hâm nóng rồi.”

Trong phòng ăn, bày biện một bàn thức ăn, trong đó hơn một nửa đều là món Ôn Viễn thích ăn.

Ông nội Ôn Khác đang ngồi trên ghế sofa dùng trà, còn Ôn Hành Lễ thì ngồi ở bên cạnh xem văn kiện, trông thấy Ôn Viễn đi vào, liền đặt sang một bên.

Ôn Viễn dường như phản ứng không kịp, chào hỏi hai vị trưởng bối: “Ông nội, ba.”

Ôn Khác khẽ gật đầu, nét mặt lộ ra vẻ hiền từ, nhưng Ôn Hành Lễ lại trực tiếp đứng lên, đỡ lấy túi xách phía sau lưng cô: “Trở về rồi? Đi đường rất vất vả?”

Ôn Viễn lắc đầu: “Không, không hề vất vả.”

Nửa tiếng đồng hồ đi xe, sao lại nói vất vả. Trái lại tình thế trong nhà thế này, khiến cô có chút ứng phó không nổi, mấy lần trước lúc trở về, vẫn chưa có một lần cả nhà đều chờ đợi nghênh đón. Ôn Viễn bỗng có chút thụ sủng nhược kinh.

“Được rồi, nha đầu cũng trở về rồi, chúng ta mau ăn cơm thôi.” Kiều Vũ Phân nói, lại dặn dò Ôn Hành Lễ: “Diu ông nội.”

Thức ăn được đưa lên, Ôn Viễn vui đầu cố gắng mà ăn.

Không khí này làm cô cảm thấy có cái gì đó không đúng, hơn nữa, thực ra cô cũng cảm thấy có chút áy náy. Có lẽ không bao lâu nữa, những sự cứng chiều dễ như trở bàn tay vào lúc này sẽ không có nữa, những thứ hiện tại gọi là người thân, cô vẫn chưa biết sau này phải dùng thân phận gì để đối mặt. Nhớ tới những điều này, Ôn Viễn cảm thấy có chút bất an. Đột nhiên chân lại bị đá một cái, đôi đũa trong tay Ôn Viễn lách cách rơi xuống bàn, cô ngẩng đầu tròn mắt nhìn Ôn Kỳ, tên đầu sỏ gây ra chuyện, nhưng Ôn đại thiếu gia lại hơi bất đắc dĩ nói: “Mất hồn rồi hả? Ông nội hỏi em đấy?”

Ôn Viễn lập tức cảm thấy xấu hổ nhìn sang Ôn Khác, ông nội Ôn cũng không để ý nhiều, cười ha ha hỏi: “Sang năm, à không, năm nay, có phải sắp tốt nghiệp?”

Ôn Viễn gật đầu, lại nghe ông hỏi: “Tìm được việc chưa?”

“Trước mắt có một chỗ.” Ôn Viễn cân nhắc đáp: “Một công ty ở thành phố T, cũng chỉ là thực tập.”

“Thành phố T.” Ông nội chậm rãi gật đầu: “Cũng tốt, dù sao chú của cháu cũng ở đó, còn có người có thể chăm sóc, sẽ không để cháu chịu thiệt.”

Ôn Viễn ừm một tiếng, cúi đầu ăn tiếp.

“Cũng không thể để Viễn Viễn gây phiền toái cho Hành Chi, cậu ta quản lý một ngân hàng lớn như vậy, tương lai còn phải kết hôn sinh con, chuyện đó chắc chắn không thể thiếu.” Kiều Vũ Phân dè dặt nói: “Nếu là thực tập, vậy thực tập xong trở về thành phố B tìm công việc ổn định mà làm.” Nói xong ngừng một lát: “Dĩ nhiên, mẹ đây cũng chỉ là đề nghị, quyết định vẫn phải tự mình nha đầu chọn lấy.”

Ôn Viễn nghe thấy, liếc nhìn Kiều Vũ Phân, cười một cách cứng nhắc.

Trái lại ông nội Ôn lại bắt mồm hừ một tiếng: “Sao lại xem lại là phiền toái? Nó kết hôn sinh con thì không còn là người họ Ôn? Hơn nữa, đừng nói con cái, trước khi ta chết nó sẽ để cho ta nhìn thấy cô dâu của nó—không, vị hôn thê, phần mộ tổ tiên để lại cho ta cũng phải bốc khói xanh rồi!”

Kiều Vũ Phân nhú mồm cười nhẹ, Ôn Viễn cúi đầu dùng sức ăn cơm, không dám trả lời, để mặc một mình ông nội cười nói hăng say.

“Xem bộ dạng bây giờ của nó, một người làm cha như ta đây muốn gặp nó còn phải xem nó có thời gian hay không? Ta lại phải viết đơn xin nó!”

Ôn Hành Lễ cười nói: “Cha, bọn nhỏ đều nghe thấy đấy, chừa chút mặt mũi cho Hành Chi.”

“Không!” Ông cụ càng nói càng tức: “Ta còn không nói được nó? Coi nó làm gương cho bọn nhỏ như thế nào? Còn một hai người khen ngợi nó? Loại đứa con xấu xa này có bản lĩnh đừng bước vào cửa viện này nữa!”

“Cha.....” Kiều Vũ Phân chột mồm: “Nếu không thì như vậy đi, mấy tháng trước con nghe nói con gái của chính ủy Tôn căn cứ 54 từ nước ngoài trở về. Con bé đó đáng vẻ đoan trang nhu thuận, tuổi thì cũng gần bằng nó, nếu không thì..... thử giới thiệu cho Hành Chi xem?”

Vừa dứt lời, liền nghe thấy một tràng ho khan dồn dập. Thì ra Ôn Viễn bị sặc canh, bà Thành vẫn mãi ăn cơm không hề nói chuyện liền cười cô: “Từ từ uống, không ai giành với cháu đâu.”

“Dạ, khụ khụ.”

Ôn Viễn cầm khăn tay lau miệng, lại cúi đầu, từ từ khuấy canh trong bát, nhưng lại không muốn uống nữa.

Kiều Vũ Phân nhìn cô một cái, quay đầu hỏi ý kiến Ôn Khác: “Ba thấy thế nào?”

Ông nội Ôn vẫn còn giận, nhưng nhìn vẻ mặt giống như là đang suy xét lời nói của Kiều Vũ Phân, nhưng Ôn Kỳ, thở ra rồi cười một tiếng: “Mẹ, người cũng đừng nhắc đến tình cảm tâm tư của chú, hơn nữa, người mà mẹ định giới thiệu với chú ấy có thể xem trọng sao? Con gái của nhà họ Tôn đó, chính là Tôn Thanh ư? Hôm trước lúc ở quán bar con đã gặp cô ta rồi, cũng đủ phóng khoáng, quan hệ thân thiết với một đám đàn ông ngoại quốc, nhiệt tình nhảy múa bên cạnh họ, vừa nhìn đã biết không phải là cái thứ gì tốt đẹp. Người ngàn vạn lần đừng hại chú của con, chú của con là người đứng đắn.”

Kiều Vũ Phân lập tức không nén được giận, tiếp cho anh một hồi: “Con lúc nào thì đi bar rồi hả? Con để ẹ đến chỗ đó xem thử?”

Ôn Kỳ kêu oan: “Đó là vì con nói chuyện làm ăn!”

“Nói chuyện làm ăn mà nói ở quán bar? Con cho rằng mẹ con là kẻ ngốc!”

Ôn Kỳ vẫn muốn giải thích, Ôn Hành Lễ thấy sắc mặt của ông nội khác lạ, vội nghiêm mặt hét lên với anh: “Được rồi, không phép không tắc.” Nghiêm mặt, lại nói: “Chỗ đó ít đi thôi, mặt khác con cũng đừng làm người không biết chuyện, bây giờ con đã sắp 27 rồi, công ty cũng dần đi vào nề nếp, nên suy xét cân nhắc chuyện kết hôn rồi.”

Ôn Kỳ thờ ơ cười: “Con không vội, con chờ người con gái tốt của con cơ.”

Kiều Vũ Phân trách mắng anh một câu: “Con cứ không vội cô gái tốt đã có thể chạy mất rồi, hơn nữa, ai biết cô gái tốt mà con nói có phải thật sự tốt hay không?”

“Aiz, mẹ cũng đừng coi thường ánh mắt của con.” Ôn Kỳ lười biếng tựa lưng vào ghế ngồi, ánh mắt di chuyển quanh Ôn Viễn vài vòng, thấy con bé có chút sợ hãi, anh chột quay đầu đi, chỉ vào Ôn Viễn rồi nói với Kiều Vũ Phân: “Thì tìm người như Ôn Viễn nhà chúng ta như thế nào?”

Mặt Ôn Viễn tái mét, sắc mặt những người khác cũng không thể nào tự nhiên, Kiều Vũ Phân nhìn Ôn Viễn một cái, dạy bảo anh: “Hồ đồ cũng không nhìn xem đối tượng, con bé chính là em của con.”

Ôn Kỳ bĩu môi, dường như cảm thấy không hề thú vị: “Ý con là tìm người đơn thuần không tìm cách giáo huấn như Ôn Viễn, mẹ nghĩ đi đâu vậy?”

Ôn Viễn nhất thời cảm thấy lời giải thích của anh còn không bằng ngậm miệng lại đi, cô muốn cầm dao kẻ cổ anh.

[Website đăng truyện chính thức: diendan]

Lần này trở về, Ôn Viễn chuyển đến phòng bà Thành ở. Bởi vì nửa năm nay bà Thành không gặp cô, rất là nhớ, khẳng khẳng muốn cô ngủ với bà.

Việc này Ôn Viễn cũng không có ý kiến gì, có điều chỉ có một việc là không được, buổi tối không thể nhận điện thoại của Ôn Hành Chi. Chỉ có ban ngày tìm chỗ không người mà gọi, đáng tiếc công việc của anh lại quá bận rộn, nói chưa được vài câu liền phải cúp máy. Ôn Viễn buồn phiền, cảm thấy cứ như thế mãi, cô sẽ thành oán phụ mất.

“Sao lại than thở?”

Dưới ánh mặt trời, bà Thành đang chăm sóc cây cảnh hoa cỏ của bà, Ôn Viễn đứng bên cạnh bà, có chút buồn bã ủ rũ.

“Dạ, không có việc gì.”

Ôn Viễn ngồi chồm hổm, dùng đầu ngón tay khảy khảy đất, chỉ chốc lát sau móng tay đã bị bà Thành đẩy ra, bà bấu môi dờn sang một bên.

“Viễn Viễn à, ở đại học có kết giao bạn bè chưa?”

“Bà, sao người lại hỏi chuyện này rồi?”

Bà Thành cười: “Sao lại không thể hỏi? Ông nội con già rồi, ta cũng già rồi, trước khi chết ông ấy muốn nhìn thấy Hành Chi lấy vợ, con là do ta nuôi lớn, ta cũng phải nhìn thấy con lấy chồng tìm được người có thể dựa vào mới có thể yên tâm mà đi chứ.”

“Bà nói cái gì đó.” Ôn Viễn hừ ba tiếng: “Người không già, không được nói đến việc chết chóc, phải sống lâu trăm tuổi.”

“Ồ, như vậy ta không tin chuyện đó đâu.”

Ôn Viễn méo miệng, “Vậy còn Ôn Kỳ anh con thì sao, anh ấy cũng không vội, con gấp làm gì.”

“Đàn ông mà, đến ba mươi tuổi cũng không lo không tìm được vợ. Huống chi điều kiện chú và anh con đều tốt, căn bản khỏi cần quan tâm. Hơn nữa...” Bà Thành thở dài một hơi, nói: “Con và Ôn Kỳ nói cho cùng không giống nhau, ta có đi hay không đều có người thay ta quan tâm đến nó, nhưng con... sợ là không may mắn như vậy.”

Ôn Viễn hiểu rõ ý tứ của bà, cho nên cũng không nói tiếp nữa. Trong sân trầm mặc một hồi lâu, mặc dù ánh mặt trời rất đẹp, nhưng cuối cùng cũng không chống cự nổi khí lạnh tàn phá bữa bãi, một lát lại cảm thấy lạnh.

Ôn Viễn rùng mình một cái, đang định khuyên bà Thành vào nhà thì cửa viện chợt bị đẩy ra, Ôn Kỳ từ bên ngoài đi vào.

Nhìn thấy người này, Ôn Viễn chỉ cảm thấy kỳ lạ. Từ lần trước khi cô trở về lần đó đã gặp anh một lần sau đó liền không thấy nữa, tự bản thân Ôn Viễn lý giải là vì người này bị trong nhà bức hôn uy hiếp đến mức sợ hãi, có điều cũng chẳng muốn giết chết anh, nhất là sắc mặt hiện tại của anh cũng không tốt lắm.

Bà Thành cười tí mắt chào hỏi anh: “Trở lại?”

Ôn Kỳ liếc nhìn bà Thành một cái, hạ thấp giọng dạ một tiếng, ngược lại nói với Ôn Viễn: “Em ra ngoài với anh một chút, anh có chuyện này muốn nói với em.”

Ôn Viễn khó hiểu đứng lên: “Chuyện gì thế?”

Ôn Kỳ không trả lời, chỉ nói: “Em ra ngoài.”

Nói xong dẫn đường xoay người đi ra ngoài.

Ôn Viễn và bà Thành liếc nhìn nhau, thấy vẻ mặt không biết gì của đối phương, liền theo Ôn Kỳ đi ra ngoài.

Thành phố B cũng mới có tuyết rơi không bao lâu, mặt đường kết băng bước đi rất trơn, Ôn Kỳ mang ủng đã bước đi thật xa, mục tiêu là cửa sau đại viện.

Ôn Viễn đáng thương mang giày vải mà bà Thành tự tay làm, đi được ba bước thì trượt một lần, khó khăn mới bắt kịp được anh mình.

“Này, anh đợi em một tý đi.”

Ôn Kỳ không vì thế mà dừng lại, vẫn đi về phía trước, mặc cho Ôn Viễn kêu la ở phía sau, cho đến khi cách cửa sau rất xa, mới dừng lại.

Phía trước có một chiếc lưới cách ly, ngăn cách đại viện và chỗ đó. Ôn Kỳ đưa tay bắt lấy lưới cách ly, khớp xương trắng bệch, đáng vẻ ngấm ngấm chịu đựng không muốn bộc phát ra.

Ôn Viễn đứng cách anh một khoảng, nhìn dáng vẻ của anh, hơi sợ không dám gọi anh. Trong lòng cô có dự cảm không tốt, nhưng lại cố lắc đầu chối bỏ, anh ấy không thể biết được, nếu thật sự Ôn Hành Chi muốn tuyên bố chuyện giữa bọn họ, anh mình tuyệt đối không thể là người đầu tiên biết.

Suy nghĩ một chút, Ôn Viễn nuốt nước bọt, gọi anh: “Anh....anh sao vậy?”

Ôn Kỳ vẫn như cũ không xoay người lại, nhìn thấy được anh đang cố gắng khống chế cảm xúc lên xuống một cách mãnh liệt.

“Anh, anh rất cuộc...”

Nói còn chưa dứt lời, Ôn Kỳ bỗng chốc xoay người, đem một xấp đồ quăng tới trước mặt cô: “Mẹ nó, em nói cho anh biết đây là có chuyện gì? !”

Ôn Viễn bị anh gào lên những lời trấn áp này, hồi lâu, mới ngồi xổm xuống, nhặt lên thứ đồ trên mặt đất. Xem ra là ảnh chụp, đợi đến khi Ôn Viễn nhìn rõ người trong hình thì chỉ cảm thấy giống như giữa mùa đông bị người ta dội cho chậu nước lạnh, bị luồng khí lạnh hung hăng chiếm lấy, thở không nổi.

44. Chương 44

Ôn Viễn bị những lời nói này của anh trấn áp, rất lâu sau, mới ngồi xổm xuống, nhặt thứ đồ rơi trên mặt đất. Xem ra là ảnh chụp, đợi đến khi Ôn Viễn nhìn rõ người trong hình thì chỉ cảm thấy giống như giữa mùa đông bị người ta dội cho chậu nước lạnh, bị luồng khí lạnh hung hăng chiếm lấy, thở không nổi.

Trong hình, hai người rõ ràng chính là...cô và Ôn Hành Chi. Hình là cảnh đêm kia khi anh đi công tác trở về lại thành phố T. Anh đến công ty đón cô, đưa cô đi siêu thị mua đồ, anh kéo cô đến quầy phục vụ tính tiền, anh lái xe đưa cô về nhà. Sau đó là ngày hôm sau, anh đưa cô đến nhà ga, ở nhà ga cho cô cái ôm chia tay, thậm chí ngay cả nụ hôn kia cũng chụp được rõ ràng không bỏ sót

Ôn Viễn chỉ cảm thấy không rét mà run.

Cô ngẩng đầu lên, đôi môi không kìm được run cầm cập: “Chuyện, chuyện gì xảy ra?”

Ôn Kỳ kiềm chế cơn thịnh nộ, nhỏ giọng nói: “Anh còn muốn hỏi em đấy, chuyện này rốt cuộc là như thế nào? ! Em và chú... em và chú rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? !”

Ôn Viễn cúi đầu, siết chặt tấm hình. Hai người ở trong hình thân mật đến mức rõ ràng như thế, còn cần hỏi là chuyện gì đang xảy ra sao? Cô cắn môi, không trả lời.

Ôn Kỳ bắt lấy hai tay của cô: “Em có nói không hả? Cầm rồi ư? Hả?”

“Anh....”

Cô ngẩng đầu nhìn anh, giọng nói lại có chút khàn khàn, hai mắt long lanh ngân ngấn nước.

Ôn Kỳ hít một hơi, buông cô ra xoay người đi về phía đại viện.

Ôn Viễn cả kinh, chạy lên trước níu anh lại.

“Anh, anh định đi đâu?”

“Em không nói cho anh biết, vậy anh đi tìm một người có thể nói cho anh biết. Cha, mẹ, bà Thành, ông nội, dù sao cũng có người biết chứ?”

“Bọn họ đều không biết!” Ôn Viễn túm lấy anh không buông tay: “Anh anh đừng đi! Bọn họ cũng không biết!”

“Vậy thì tốt, vậy anh sẽ nói cho bọn họ biết hết.”

Mặt Ôn Kỳ không chút biểu cảm gạt tay cô ra, Ôn Viễn trượt chân, trong nháy mắt liền ngã nhào trên mặt đất. Hai lòng bàn tay chống trên mặt đất bị vài mảnh đá vụn đâm vào, Ôn Viễn nhịn không được “A” lên tiếng kêu đau. Thấy chảy máu, cô rất muốn khóc. Có điều nước mắt còn chưa kịp chảy xuống, đã nhìn thấy Ôn Kỳ vốn đã đi rất xa lại xoay người quay lại.

“Đứng lên.”

Anh đưa tay cho cô, Ôn Viễn giận dữ hất mặt, vịn một bên cây để đứng lên.

“Anh không cần đi hỏi ai hết.” Cô nói: “Bởi vì chuyện này vốn không ai biết.”

“Vậy em nói cho anh biết, rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra?” Ôn Kỳ cứng đờ đứng yên tại chỗ, ngay cả tay cũng quên thu về.

“Chuyện gì đang xảy ra?” Ôn Viễn giận dữ châm biếm lặp lại năm chữ này: “Em không tin anh xem hình vẫn không rõ chuyện gì đang xảy ra, cần gì phải uống công vô ích tới hỏi em.”

“Anh không tin.” Ôn Kỳ nói như đinh đóng cột: “Anh nói cho em biết anh không tin.”

“Nhưng sự thật chính là vậy!” Ôn Viễn bỗng nhiên nói lớn tiếng: “Sự thật chính là em và chú đang ở bên nhau!”

“Em....”

Ôn Kỳ vô cùng tức giận, đưa tay lên, sắp hạ tay xuống.

“Anh đánh đi!” Ôn Viễn bướng bỉnh: “Em đã sớm chuẩn bị sẵn sàng, em không sợ!”

Ngay cả cửa ải Ôn Kỳ cũng không qua được, làm sao nói với người khác?

Ôn Kỳ bị cô kích động mắt đỏ hoe, tay đưa trước mặt cô, nhưng cuối cùng vẫn không hạ xuống. Có bao nhiêu sức lực đang dồn ép anh đánh cô, thì cũng có bấy nhiêu sức lực đang ngăn cản anh. Cuối cùng, Ôn Kỳ đột nhiên xoay người, đạp vào xe jeep có mui một cái: “Vậy mẹ nó chuyện này gọi là gì!”

Ôn Viễn nhìn anh, nước mắt bỗng nhiên chảy ra. Cô nắm chặt nắm đấm xiết chặt đến mức bầm tím cả lên, giọng khàn khàn nói: “Anh, em biết rõ anh nhất thời không tiếp nhận được. Nhưng em cũng không còn cách nào khác, em chính là -”

“Đã bao lâu?”

Anh đột nhiên hỏi, Ôn Viễn ngẩng ra.

“Anh hỏi em đã bao lâu? Thế này, đã bao lâu? ! Chẳng trách lúc thi đại học em sống chết muốn thi đại học T, có phải từ lúc đó không?”

Cô nói không nên lời, chỉ một mực lắc đầu, mãi cho đến khi cảm thấy tay Ôn Kỳ muốn thoát khỏi sự trói buộc của cô. Sợ anh lại đạp xe, Ôn Viễn vội vàng nắm chặt, ngen ngào nói: “Chú đối với em rất tốt, thật sự rất tốt!”

Đối với việc này, Ôn Kỳ cắn răng nghiêng lợi đáp lại: “Thật sự đối xử tốt với em thì không nên như vậy... cái này gọi là cái quái quỷ gì, cái này gọi là loạn luân!”

“Không phải!” Ôn Viễn chợt dừng một loại ánh mắt rất đau lòng nhìn anh: “Anh và em không phải đã sớm biết rồi sao? Em với cái nhà này, một chút quan hệ huyết thống cũng không có. Anh, anh biết mà.”

Ôn Kỳ nhìn chằm chằm cô, cuối cùng, gạt tay cô ra, xoay người sang chỗ khác, dường như không muốn nhìn cô. Ôn Viễn dõi theo bóng lưng của anh, lặng lẽ cúi đầu.

Qua không biết bao lâu, cô nghe thấy Ôn Kỳ nói.

“Cho nên hai người đã không hề kiêng dè chút nào phải không? Trong nhà này tất cả mọi người đều không có quan hệ huyết thống với em, sao em lại nhìn trúng chú chứ? Em không nhìn thấy anh sao?”

“Anh.....” Ôn Viễn lớn tiếng gọi anh, khiến anh kinh ngạc quay đầu lại, nhìn thấy vẻ mặt rưng rưng khẩn cầu của cô: “Anh đừng nói, em xin anh đừng nói.”

Ôn Kỳ đột nhiên cảm thấy mĩa mai vô cùng.

Ai nói cô ấy ngốc ấy nhỉ? Ai dám nói Ôn Viễn ngốc đấy nhỉ? Tâm tư của anh, từ đầu tới đuôi cô đều biết, đều đã nhìn thấu, nhưng cô cứ không nói! Cô giả ngốc! Bốn năm đại học cô cứ giả ngốc như vậy mà ở bên người khác!

Ôn Kỳ chậm rãi đến gần cô, tay đưa lên, nhưng không biết nên để chỗ nào.

“Ôn Viễn, không nghĩ em lại như vậy.”

Ôn Viễn không dám ngẩng đầu nhìn anh, một chút xíu cũng không dám. Nhưng trong lòng lại cảm thấy trống rỗng một khoảng lớn, đau âm ỉ.

“Anh biết. Chú mà, có tiền lại đẹp trai, nếu như chú nhất định muốn có em dù cho ông nội liều mạng với chú ấy anh đoán chú ấy cũng sẽ không buông ra, hơn nữa người ta có thể lực, người ta không sợ, có chuyện gì người ta gánh vác được. Còn anh thì sao, cái gì cũng không có.”

Quan trọng nhất là, anh không cần chờ lâu như vậy, hơn nữa đợi cũng uống công.

“Không phải như thế, không phải em vì vậy.....”

“Em im đi!” Ôn Kỳ lạnh lùng cắt ngang cô, cô bị anh dọa sợ, há hốc mồm, không nói nữa. Ôn Kỳ nhìn cô, bỗng nhiên cười cười, nụ cười tự giễu: “Người đứng đắn, vậy mà tôi còn khen chú ta là người đứng đắn.”

Nói xong, mở cửa xe, đóng cửa, không chút lưu tình vội vã lái xe đi.

Một mình Ôn Viễn ở lại tại chỗ, siết chặt tấm ảnh trong tay, thật lâu sao, mới cúi đầu bật ra tiếng nước mắt nghẹn ngào cùng với gió đêm.

Khi về đến nhà trời đã tối đen, mới vừa rồi hỗn loạn chút ít, giờ phút này nhìn phòng khách trống rỗng mới nhớ tới, cha Ôn Hành Lễ và ông nội đi miền nam, còn mẹ Kiều Vũ Phân tối nay đã có hẹn với bạn bè, cũng sẽ không ở nhà.

“Đã về rồi?” Nghe được tiếng động của cô, bà Thành từ phòng bếp đi ra đón: “Mau rửa tay ăn cơm, tối nay làm món thịt viên mà con và anh con đều thích, ồ, anh con đâu?”

Bà Thành đi tới cửa nhìn quanh, rất khó hiểu xoay người lại.

Ôn Viễn sợ bà nhìn ra có cái gì đó không đúng thì hỏi cô, giữ vững tinh thần, nói: “Anh ấy...công ty anh ấy còn có chút việc, nói phải về công ty một chuyến, bảo chúng ta không cần chờ anh ấy.”

“Vậy thì uống phí công sức của bữa cơm này! Nhìn xem, phải bận rộn như vậy, bữa cơm này không biết lúc nào mới có thể ăn được đây.” Bà Thành quả trách: “Vậy chúng ta ăn trước, mặc kệ nó.” Mắt tinh nhìn thấy vết thương trên tay cô, lại khó tránh khỏi việc muốn hỏi.

May mà hồi nhỏ cô thường hay nghịch ngợm, nhưng đầu óc chỉ có thể nghĩ ra được một lý do, bà Thành cũng không truy hỏi thêm nữa, quay lại phòng bếp làm cơm tối.

Ôn Viễn từ từ thở phào nhẹ nhõm, chỉ cảm thấy cả người mệt mỏi không còn sức lực.

Lần này đi rồi, mấy ngày Ôn Kỳ cũng chưa quay về. Chuyện ảnh chụp, anh cũng không nhắc lại, cho nên những người khác ở trong nhà cũng không ai biết. Nhưng cuối cùng cũng sắp hết năm, không trở về nhà thì không coi được, cho nên Kiều Vũ Phân ngày ngày gọi điện thúc giục anh trở về.

Ông nội Ôn Khác và Ôn Hành Lễ cũng trở về từ miền nam, nhưng lại không giống như trước đây, lần này trở về, vẻ mặt của ông cụ Ôn có vẻ lo lắng.

Hôm nay Ôn Viễn vừa đi chợ với bà Thành xong, vừa vào đại sảnh, liền nghe thấy ông nội Ôn hỏi Ôn Hành Lễ: “Con xem coi trong những người mà con quen biết có bác sĩ nội khoa thần kinh nào giỏi hay không, giới thiệu cho ta...ta cần.”

Ôn Hành Lễ trầm ngâm một chút, mới nói: “Có thì có, hơn nữa quan hệ cũng tốt, nhờ cũng được, nhưng là cha, ý người là....”

“Lần đi miền nam này con không nhận thấy tình hình kia sao? Tiếp tục như thế được không?”

Đúng là chuyện này.

Ôn Hành Lễ cười khổ: “Cha, chuyện này một bên nóng một bên lạnh e rằng không được đâu, tính tình của dì Đường cha cũng biết rõ, dì ấy không muốn đi bệnh viện gặp bác sĩ, ai ép buộc dì ấy cũng đều vô dụng.”

Ôn Khác hừ một tiếng: “Ta thấy Lý Tiểu Đường là bị Từ Mạc Tu nuông chiều sinh hư, họ Từ cũng do bà ấy. Ông ta chẳng lẽ không biết tình trạng sức khỏe của bà ấy sao?”

Nghe đến đó, Ôn Viễn mới hiểu.

Cô thót tim, không quan tâm Ôn Hành Lễ và Ôn Khác vẫn còn đang nói gì đó, đi thẳng tới phòng khách hỏi ông nội Ôn: “Dì Đường bị bệnh?”

Vừa hỏi xong, mới cảm thấy mình lỗ măng.

Quả nhiên, Ôn Khác nhíu nhíu mày, lúc đang định nói ra, Kiều Vũ Phân vẫn ngồi bên cạnh không nói lời nào đã mở miệng trước: “Làm sao, con bé cũng biết dì Đường?”

Đúng rồi, người trong nhà chưa từng ai nhắc tới, sao cô lại biết được.

Ôn Viễn tỉnh táo lại, nhìn ánh mắt của Kiều Vũ Phân, ngáp ngừng nói: “Nghe chú nhắc đến vài lần, nói là hằng năm đều đón năm mới ở đó.”

“Nó thì cái gì cũng nói với con.” Ôn Khác hơi mỉm cười: “Chỉ có điều con không thể gọi là dì Đường, nói về vai vế, là phải gọi một tiếng bà cô.”

“Dạ.”

Ôn Viễn gãi gãi đầu, ngượng ngừng cười.

Ôn Viễn cảm thấy cứ tiếp tục như vậy thì không được, trước khi Ôn Hành Chi còn chưa trở về, cô e rằng đã sắp lộ tẩy. Nhưng cô vẫn không nỡ thúc giục anh, bởi vì từ khi cô trở về một tuần này anh không rảnh rồi, bay liên tục đến mấy thành phố, ngày hôm qua chỉ mới vừa về nước. Giọng nói trong điện thoại mặc dù nghe không có gì khác lạ, nhưng Ôn Viễn biết, anh rất mệt.

“Ăn xong cơm tối rồi?”

“Đã ăn lâu rồi.” Ban đêm, cô cuộn tròn chân ngồi trên nắp bồn cầu, nhìn bông tuyết bay bay bên ngoài cửa sổ trong viện, nhỏ giọng tiếp điện thoại của anh điện thoại: “Trong nhà tuyết đã rơi, rất nhiều.”

“Có lạnh không?”

“Có điều hòa mà, sao có thể lạnh.” Cô cười hi hi hai tiếng: “Anh đang ở thành phố S? Thành phố S không có tuyết rơi chứ?”

“Thật sự là không có.” Giọng anh chậm rãi: “Bây giờ em đang ở đâu?”

“Em?” Ôn Viễn bị hỏi đến có chút hồ đồ: “Em đang ở nhà mà!”

“Anh hỏi em ở phòng nào.”

“À, chuyện này hả.” Ôn Viễn nhìn ra ngoài cửa sổ, miệng bô bô nói: “Em đang ở phòng ngủ đấy.”

Người nào đó có thâm ý ồ một tiếng: “Sao anh lại không biết phòng của em cách âm kém như vậy, ngay cả ô tô trong viện lái qua cũng có thể nghe được, hử?”

Ôn Viễn: “.....” Cô hoàn toàn có lý do nghi ngờ người này cố ý!

“Rất cuộc đang ở đâu?”

Giọng trầm xuống, Ôn Viễn biết không thể giấu diếm: “Phòng vệ sinh lầu một.”

Giọng cô buồn buồn trả lời, nhưng người nào đó lại không răn dạy cô như dự liệu, trầm mặc một hồi lâu mới nói: “Hai ngày nữa anh sẽ trở về.”

Cô chỉ ồ một tiếng, chợt cảm thấy mũi chua chua, làm hốc mắt cũng có chút không thoải mái.

“Viễn Viễn.....”

Giọng anh bỗng nhiên mềm mỏng, chỉ là còn chưa nói xong, liền nghe thấy bên kia có tiếng chuông cửa vang lên. Ôn Viễn hít mũi một cái: “Có người tìm anh? Vậy anh mau đi đi.”

“Chắc là phục vụ phòng—” ngừng lại một chút, người nọ còn nói: “Vậy cũng được, cúp máy trước nhé.”

Ôn Viễn ừ một tiếng, cúp điện thoại.

Trong phòng vệ sinh không mở đèn, nhưng bởi vì bên ngoài được bông tuyết phản chiếu vào, cũng không cảm thấy tối tăm. Cúp điện thoại Ôn Viễn bỗng cảm thấy nổi phiền muộn quấy nhiễu cô mấy ngày đã biến mất. Cô không hề cảm thấy quái lạ khi Ôn Kỳ đã nói như vậy, bởi vì ngoài cô ra, không ai biết của người ấy là được.

Ôn Viễn ngậy ngốc nhếch miệng cười cười, phần chấn tinh thần, nhét điện thoại di động vào trong túi, chuẩn bị chạy về phòng ngủ. Nhưng không ngờ tay của cô vừa mới đụng vào tay cầm của cánh cửa thì cửa đã được mở ra từ bên ngoài.

Ôn Viễn lập tức hoảng sợ, ngừng thở nhìn người ngoài cửa, đợi đến khi cô thấy rõ người kia là ai, lại chợt thở phào nhẹ nhõm.

Là Ôn Kỳ. Trong bóng tối nhìn không rõ sắc mặt của anh, nhưng có thể ngửi thấy rõ ràng mùi rượu nồng nặc trên người anh.

“Anh trở về rồi.”

Ôn Viễn sợ hãi chào hỏi anh.

Ôn Kỳ quan sát cô một hồi, cười: “Sao nào, quấy rầy đến việc gọi điện thoại của em? Ngoan, lần tới nhớ khóa trái cửa, bị tôi nghe thấy là chuyện nhỏ, bị người khác nghe thấy thì sẽ không tốt đâu đấy.”

Ôn Viễn sợ run lên, không nói thêm cái gì, nghiêng người đi ra ngoài. Sau khi lướt qua Ôn Kỳ, chợt nghe anh nói: “Hình là Trần Dao cho tôi.”

Ôn Viễn dừng chân, xoay người hỏi “Anh nói gì?”

“Tôi nói.” Ôn Kỳ mở đèn, vừa nhìn gương chỉnh lại tóc mình vừa thờ ơ nói: “Hình là Trần Dao cho tôi, nhưng nghe cô ta nói hình đó là do mấy phóng viên chó chết chụp được, vốn là định nắm được vụ tai tiếng giữa chú và cô ta, nhưng không ngờ lại chụp được.....” Dừng một chút, lược qua mấy chữ, anh nói tiếp: “Vốn định đăng báo, may mà cô ta có một người bạn làm ở tòa soạn báo đó, nhờ quan hệ bạn bè, Trần Dao mua lấy những ảnh chụp đó.”

Giống như đã nuốt phải một con ruồi, Ôn Viễn cực kỳ không thoải mái: “Là Trần Dao nói cho anh biết?”

“Cô ta thích chú chuyện này mọi người đều biết, cũng không thể trực tiếp đến nhà tìm ông, cho nên người có thể tìm cũng chỉ có tôi. Nhưng mà, tôi sẽ không phản ứng như cô ta muốn.”

Đúng vậy, nếu như người trong hình ở bên cạnh chú là người con gái khác, vậy có lẽ cũng không có chuyện gì để nói.

Nhưng bây giờ người kia là cô. Cho nên, mới không thể cho người khác biết.

Ôn Viễn hoàn hồn, hô hấp bình thường trở lại, ngẩng đầu nhếch miệng, nhẹ nhàng cười với Ôn Kỳ: “Cám ơn anh.”

“Đừng cảm ơn tôi. Tôi chính là nghĩ thay Trần Dao hỏi chú thử, xem coi tiền để mua những tấm hình này có thể trả lại hay không, theo như cô ta nói, đây chính là cái giá trên trời đấy.”

Ôn Kỳ làm ra vẻ chẳng hề quan tâm mà đi ra ngoài, lúc lướt qua bên người Ôn Viễn, nghe thấy một giọng thật thấp: “Vẫn muốn cảm ơn anh, anh trai.”

Anh trai?

Cách xưng hô này, thật đúng là châm chọc mà.

Gần đây báo đài dài dòng đưa tin chính là thời tiết ở thành phố B, nhiệt độ không khí âm mười mấy độ khiến mọi người gần đây có thói quen sưởi ấm đều lựa chọn vùi mình trong ngôi nhà thoải mái ấm áp. Ôn Viễn cũng thế, mỗi lần bà Thành thấy cô rảnh rỗi đến mức sắp lên mốc lên thì luôn luôn khuyên cô đi ra ngoài tìm bạn bè chơi.

Ôn Viễn cảm thấy lúng túng, bởi vì học nhiều năm như vậy, nhưng bạn bè thật sự không có được mấy người, hơn nữa bây giờ cũng đều không ở bên mình. Tô Tiệp đi nước ngoài, Duy Nhất vào quân đội, hai người bạn tốt thời đại học không ở thành phố B. Có thể ông trời cũng thương cô, sáng sớm hôm nay vừa thức dậy Ôn Viễn liền nhận được điện thoại của Chu Nghiêu.

Đầu dây bên kia giọng Chu Nghiêu không kiềm được kích động: “Ôn Viễn, nhà cậu vậy mà ở trong đại viện của quân đội!”

Ôn Viễn mờ mịt: “Cậu đang ở đâu?”

“Cậu đoán xem!” Nói thì nói như vậy, nhưng một giây tiếp theo liền để lộ: “Tớ đến thành phố B đấy, nhớ tới nhà cậu ở thành phố B nên tiện đường ghé thăm cậu một chút! Không ngờ cậu vậy mà lại ở chỗ canh giữ nghiêm ngặt như vậy, cán bộ cao cấp có phải hay không!”

Nháo nhào cái gì chứ.

Ôn Viễn nhin xuống chỉ mỉm cười: “Vậy bây giờ cậu đang ở trước cửa đại viện?”

“Đúng vậy!” Chu Nghiêu phàn nàn nói: “Cậu mau tới đón tớ, anh bộ đội gác cổng nói không ai dẫn vào thì không cho vào!”

Cúp điện thoại, Ôn Viễn phản ứng một lát, vừa thay áo khoác vừa nói với bà Thành mình muốn đi ra ngoài. Bà Thành cũng vui mừng không dứt: “Là bạn học à? Tớ nhất định phải mời tới nhà ăn cơm, nhớ chưa?”

Ôn Viễn tùy tiện đáp một tiếng, đi ra ngoài. Chỗ cách cửa lớn thật xa đã nhìn thấy Chu Nghiêu đang đi qua đi lại chỗ đó, tiện thể bắt chuyện với anh lính mới đang canh gác, nhìn thấy cô không ngừng vội vàng vẫy tay về phía cô.

Ôn Viễn chạy tới, đúng lúc nghe thấy Chu Nghiêu nói với anh lính mới: “Anh đẹp trai, cùng chụp một tấm ảnh đi, tôi là người ủng hộ quân nhân, mặc đồng phục tiêu chuẩn!”

Anh lính trẻ đoán chừng bị cô quần đã lâu, tuy là đang trực không thể trả lời cô nàng, nhưng mặt đã sớm đỏ ửng. Ôn Viễn hơi bất đắc dĩ tiến lên kéo Chu Nghiêu ra: “Cậu làm cái gì thế?”

Chu Nghiêu nhìn thấy Ôn Viễn, vui mừng rạo rức ôm cô một cái: “Tớ tới thăm cậu đấy, sao không chào đón?”

Vốn định nói cô thấy sắc quên bạn, Ôn Viễn vẫn không nhin được cười, lên tiếng chào hỏi anh lính gác rồi lôi kéo Chu Nghiêu đi: “Sao cậu biết nhà tớ ở chỗ này hả?”

Chu Nghiêu nháy mắt: “Cậu quên tớ là lớp trưởng ư, biết địa chỉ nhà cậu loại chuyện này còn không phải là một bữa ăn sáng!”

Ôn Viễn mặt mày cong cong cười cười: “Đúng vậy lớp trưởng, ngài đại giá quang lâm tôi thật là vinh hạnh, tiểu nhân đây sẽ tận tình làm tốt chủ nhà, ngài muốn đi chỗ nào, cứ việc chọn!”

Không thể không nói, Chu Nghiêu đến đây đã quét sạch sương mù mấy ngày nay trong lòng Ôn Viễn. Mấy ngày nay thành phố B có một hội nghị diễn đàn kinh tế hạng trung, Tiểu Triệu bạn trai của Chu Nghiêu đang làm việc ở GP theo lệnh cùng cấp trên đến thành phố B tham gia, Chu Nghiêu lại nhàn rỗi không bận chuyện gì nên đi theo.

Hội nghị chỉ mở trong nửa ngày, thời gian tương đối ngắn, nhưng Chu Nghiêu thì yêu thích đi dạo phố, vì vậy Ôn Viễn dẫn Chu Nghiêu đi càn quét mấy cửa hàng lớn ở thành phố B, thật sự đi không nổi nữa mới tìm quán cà phê ngồi xuống tán gẫu.

“Ôn Viễn, cậu nói lần đầu tiên gặp mẹ chồng tương lai, đưa quà gặp mặt nào thì được?”

Trọng điểm của những lời này Ôn Viễn nghe được hoàn toàn không phải là “quà gặp mặt”, mà là...mẹ chồng tương lai. Cô kích động bà tám tiến lên trước: “Sao chứ, cậu sắp gặp ba mẹ Tiểu Triệu?”

Chu Nghiêu người luôn luôn tùy tiện rất cuộc cũng xấu hổ thẹn thùng một lần: “Đúng thế, dù sao tốt nghiệp rồi mà, nên quyết định tới thôi, nếu không thì qua vài năm nữa công việc đi vào nề nếp, tớ ngay cả thời gian sinh con cũng không có.”

“Thật tốt.”

Tận đáy lòng Ôn Viễn chúc phúc cho cô bạn.

“Đừng nói tớ nữa, cậu thì sao?” Chu Nghiêu cũng lại gần: “Lẽ ra chú ấy cũng từng tuổi này, cũng phải sốt ruột chứ?”

“Cậu kêu ai là chú thế?” Ôn Viễn đỏ mặt tròng cò nàng, chu miệng lầm bầm: “Anh ấy già như thế sao?”

Chu Nghiêu nhin cười không được: “Được rồi được rồi, vậy thì Ôn tiên sinh. Tớ có loại trực giác đấy Ôn Viễn, cậu nhất định là người kết hôn sớm nhất trong ba người chúng ta, tin không?”

Ôn Viễn nhin không được cười khổ.

Trước mắt đừng nói kết hôn, có thể được chấp nhận hay không cũng là một vấn đề đấy. Chỉ là chuyện này phức tạp quá mức, vài ba lời nói cũng không rõ ràng được. Chu Nghiêu cũng nhận ra sắc mặt của cô bất thường, đang muốn hỏi nữa, chợt thoáng thấy ngoài cửa sổ có một chiếc xe chạy đến, mắt chợt sáng lên, vội vàng đẩy đẩy cánh tay Ôn Viễn.

“Ôn Viễn Ôn Viễn, cậu xem đó có phải là xe Ôn tiên sinh lái không?”

Ôn Viễn cũng cả kinh đột nhiên quay đầu.

Chỉ thấy một chiếc xe hơi màu đen chậm rãi lái đến bên cạnh khách sạn, nhìn vẻ ngoài chần chẫn là chiếc xe Bentley, nhưng Ôn Viễn không dám xác nhận, bởi vì tối hôm qua người kia gọi điện thoại vốn không đề cập đến chuyện hôm nay trở về, cho đến khi cô nhìn thấy bảng số xe, mới ồ một tiếng đứng lên, đẩy cửa quán cà phê chạy ra ngoài.

Chiếc xe kia mới dừng hẳn, người giữ cửa bước nhanh ra chào đón mở cửa sau xe. Người nọ chậm rãi lễ độ nói cảm ơn, lúc đang định bước vào khách sạn, dường như đã nhận ra điều gì, cúi đầu, đúng lúc nhìn thấy Ôn Viễn mới vừa đứng vững, vẫn còn thở hổn hển không ngừng.

Ôn Hành Chi đứng yên tại chỗ chốc lát, bất ngờ nhú mày, liếc nhìn về phía khách sạn, xoay người đi đến bên cô.

Đã gần đến tối, gió đêm thổi qua lạnh thấu xương, mũi Ôn Viễn đã bị lạnh cóng đến mức đỏ bừng đỏ rực. Cô vội chạy ra ngoài, để quên áo khoác ở quán cà phê rồi, cho nên trên người chỉ mặc một chiếc áo len và áo lông rộng, rất là mỏng manh. Ôn Hành Chi quan sát quần áo trên người cô, phản ứng đầu tiên chính là cau mày.

“Em sao lại... ”

Lời nói khiển trách mới nói được ba chữ, liền bị cô nàng nào đó nhào vào lòng làm lùì về sau mấy bước. Anh sợ run lên, cúi người bao bọc cô vào trong áo khoác bành tô, ôm lấy cô. Ôn Viễn lại cố ý làm chuyện xấu, nứu lấy áo sơ mi của anh muốn bò lên trên, Ôn tiên sinh đành chịu, vỗ vỗ lưng của cô, nhỏ giọng nói bên tai cô: “Bạn em đang nhìn.”

“Em mặc kệ! Mặc kệ mặc kệ!”

Dáng vẻ nhất quyết không buông tha, nhưng lại khó có được làm anh bật cười. Một tay anh nắm chặt hai tay cô, hôn một cái lên đỉnh đầu xốc xếch nhưng mềm mại của cô, Ôn Viễn dựa vào lòng anh, giống như bỗng nhiên không còn sức.

Đợi đến khi bạn học của Ôn Viễn bình tĩnh lại, Chu Nghiêu mới cầm áo khoác của cô tiến lên phía trước. Biết rõ người trước mặt chính là đại boss của chồng tương lai, nhưng vẫn nhịn cười không được: “Chào Ôn tiên sinh, đây là đồ của Ôn Viễn.”

Ôn Hành Chi bình tĩnh nhận lấy, xoay người mặc cho Ôn Viễn, hơn nữa một đầu ngón tay cũng không để cô cử động, ngay cả nút áo đều là anh cài. Tĩnh táo lại, vốn cảm thấy có chút mất mặt Ôn Viễn đã cảm thấy đủ khó chịu rồi, huống chi bây giờ còn bị Chu Nghiêu đứng xem toàn bộ hành trình. Cô dùng sức trừng anh: “Anh làm gì thế?”

“Lần sau đừng luống cuống hốt hoảng chạy đến như vậy, ngay cả quần áo cũng quên mặc.” Anh nói: “Anh đã trở về rồi, dĩ nhiên là chạy không thoát.”

Ôn Viễn cắt ngang một tiếng, nhỏ giọng lẩm bẩm: “Không phải bởi vì nhìn thấy anh.”

Nhân vật điển hình giấu đầu lòi đuôi, Ôn Hành Chi không khuyên bảo cô nữa, nghiêng người nhìn về phía Chu Nghiêu — một cái bóng đèn lớn: “Tôi nhớ tiểu Triệu tới nơi này họp, cô đến đây cùng cậu ta?”

“Đúng vậy! Nhưng thật ra là Tiểu Triệu muốn tôi tới, bởi vì anh ấy biết Ôn Viễn đang ở thành phố B mà, sợ một mình cậu ấy quá cô đơn, để tôi tới chơi với cậu ấy, tiện thể dẫn cậu ấy ra ngoài chơi nữa!”

Chu Nghiêu tích cực như một đứa học sinh tiểu học đổi trắng thay đen giành công vì bạn trai, Ôn Viễn nghe thấy mắt cũng tròn tròn, nhưng Ôn Hành Chi lại giống như rất dễ chịu.

“Vất vả rồi.” Khóe môi anh nâng lên thoáng hiện một nụ cười nhàn nhạt, ngược lại lại hỏi: “Vẫn còn muốn đi dạo một lát nữa?”

Câu này rõ ràng có ẩn ý được Chu Nghiêu hiểu ý rất chính xác, cô lập tức gơ tay tỏ thái độ: “Thời gian không còn sớm, tôi phải trở về tìm Tiểu Triệu xin cơm rồi, nghe nói tối nay có party!”

Nói xong, xoay người chuẩn mất.

Ôn Viễn vừa quần vừa tức, xoay người néo eo người nào đó: “Anh làm gì thế, em sẽ bị bọn họ chê cười chết mất.”

“Cho nên đi không phải đúng lúc.” Anh nắm tay cô, chăm chú nhìn cô, ánh mắt thâm thúy trong màn đêm càng mê người. Ôn Viễn bị anh nhìn thấy có chút không được tự nhiên, lúc đang muốn kháng nghị, lại thấy tay anh với tới cô. Ôn Viễn lơ mờ phát hiện ra rồi nhìn anh, nhưng tay của người kia cũng trực tiếp lướt qua đầu cô, cầm mũ áo khoác của cô đội lên đầu cô, càng phát hiện ra cô càng xinh xắn hơn nữa.

Ôn Viễn mở to hai mắt nhìn anh: “Hôm nay anh trở về sao không nói cho em biết?”

“Bởi vì anh cho rằng ngày mai mới có thể nhìn thấy em.”

Ngẫm lại cũng phải. Anh mặc trang phục như vậy, nhất định là có chuyện bận mới đến khách sạn, nếu phải về nhà thì cũng phải là ngày mai.

Ôn Viễn nháy mắt mấy cái: “Vậy anh đi làm việc đi, tự em về nhà được rồi.”

Cô cười đến mức gian xảo lại vô tội, Ôn Hành Chi cúi đầu nhìn một lát, đánh vào ót cô một cái, xoay người dặn dò lái xe: “Cậu ở đây chờ trợ lý tới, tôi sẽ không lên nữa.”

Lái xe đã sớm gặp qua Ôn Viễn mấy lần, cái gì cũng không hỏi liền đưa chìa khóa cho Ôn Hành Chi.

Bởi vì sự xuất hiện của bạn Ôn Viễn là ngoài ý muốn, cho nên Ôn tiên sinh tạm thời thay đổi kế hoạch, không đi dự tiệc, mà đi vòng trở về nhà họ Ôn.

Ôn Viễn ngay từ đầu không biết có chuyện gì, gần đến nhà lại càng cảm thấy: Không đúng rồi, cô đi ra ngoài với bạn học, sao lại cùng về với người này? Bà Thành hỏi đến cô phải giải thích như thế nào.

Còn chưa suy nghĩ được lý do, xe đã rẽ vào cửa đại viện, đợi đến khi vừa vào cửa nhà họ Ôn, Ôn Viễn càng nghĩ rằng mình sẽ gặp rắc rối. Wrangler của Ôn Kỳ sáng loáng dừng ở trước cửa viện, ngay cả xe của Ôn Hành Lễ cũng dừng ở đó!

Ôn Hành Chi đương nhiên cũng nhìn thấy, chiếc xe bánh bao của đứa cháu nhỏ khiến anh không tự giác nhú mày, tiếp theo nhìn sang người bên cạnh, vẻ mặt Ôn Viễn như đưa đám.

“Anh sẽ không định nói với họ ngay hôm nay chứ?”

“Sao thế?”

“Em vẫn chưa chuẩn bị xong.” Ôn Viễn nhỏ giọng nói: “Hai ngày nữa được không?”

Nếu muốn đợi cô chuẩn bị tâm lý xong đầy đủ, đời này e rằng cũng đừng nghĩ sẽ nói ra được. Chỉ có điều thấy vẻ mặt có chút đáng thương của cô, Ôn Hành Chi cũng không nỡ trêu đùa cô.

“Không phải hôm nay.” Anh nói: “Chờ thêm đến hết năm đi.”

Ôn Hành Chi bỗng nhiên trở về, mọi người trong nhà đều cảm thấy bất ngờ. Vốn lúc trước, gần đến tết âm lịch, cho dù anh không vội cũng muốn đi thị trấn A, rất ít khi có thể thấy anh ở nhà họ Ôn. Ôn Hành Chi để hành lý xuống, bình tĩnh giải thích: “Năm nay về nhà ăn tết.”

Bà Thành mừng rỡ: “Ông cụ biết không?” Lại dặn dò Ôn Hành Lễ: “Mau, mời ông ấy xuống đây.”

Trên mặt Ôn Hành Lễ cũng là ý cười khó nén, tất cả mọi người trong nhà ai chẳng biết, cái đứa em trai này không hợp với ông nội nhất, cả hai người đều là người tự cao tự đại, đều không chịu kiểm chế, lấy lòng đối phương, thường xuyên qua lại thì càng tranh cãi nhiều, cũng vì vậy mà nhà họ Ôn rất ít khi sum vầy bên nhau đón tết. Ngoài miệng ông cụ không nói, nhưng trong lòng vẫn cứ để tâm, lần này Ôn Hành Chi chịu trở về, đã tỏ ý anh chịu thua rồi. Ông nội mất hứng mới là lạ.

“Người đừng nóng vội, ngày hôm qua ông mới vừa đi leo núi với một nhóm tổng thanh tra cán bộ kỳ cựu đã về hưu, sáng mai mới có thể trở về đây.”

Kiều Vũ Phan cười đỡ bà Thành: “Xem người kia, vui đến mức không nhớ rõ ràng rồi.”

Người trong gia đình đắm chìm trong cơn vui mừng, cũng không ai để ý chuyện Ôn Viễn cùng đi về với Ôn Hành Chi nữa. Thật ra cũng không có gì, lúc trước cô đi học bị mời phụ huynh, ngồi xe Ôn Hành Chi về rất nhiều lần, chủ yếu vẫn là vì cô chột dạ.

Ôn Viễn vỗ vỗ mặt, đi vào trong nhà, đúng lúc gặp phải Ôn Kỳ đang cầm sủi cảo từ phòng bếp đi ra, vừa đối mặt, Ôn Viễn nhận không được lại có chút khấn trương.

Ôn Kỳ nhìn Ôn Viễn một cái, lại nhìn thấy Ôn Hành Chi trong phòng khách, cười: “À, lần này về thật là rất nhanh. Không đi nữa chứ? Nhờ hồng phúc của em đấy, chú hiếm khi có thể ở nhà ăn tết. Chỉ có điều sủi cảo này thật là mặn, chú có thể ăn sao?”

“Anh ấy, anh ấy không kén chọn.”

Ôn Viễn nói xong, cười cứng nhắc, đi vào bếp, cúi đầu rửa tay. Ôn Kỳ dùng chiếc đũa gầy gầy đĩa sủi cảo, bỗng nhiên mất khẩu vị, thật là không khéo, một giờ trước anh ra khỏi công ty, lúc lái xe trên đường chờ đèn đỏ thì chớp mắt đã nhìn thấy Ôn Viễn, còn có người kia nữa. Khó có thể tưởng tượng một người biết kiểm chế bản thân như vậy sẽ ở nơi công cộng làm ra những động tác thân mật như vậy, thân mật đến chói mắt. Nhớ lại Ôn Kỳ đã cảm thấy không thoải mái, cũng cảm thấy thế nào cũng phải kiếm một chút chuyện, anh xoay người đi vào bếp, vừa múc canh ình vừa nói: “Thật không? Vậy thật tốt, tôi còn tưởng khẩu vị của chú rất nhạt, ăn chay đấy.”

Ý nói gần nói xa Ôn Viễn nghe lập tức liền hiểu, anh đúng là đang châm chọc cô.

“Anh.” Ôn Viễn không quay đầu lại, gọi anh lại: “Anh, có thể đừng nói những lời như vậy được không?”

Ôn Kỳ đưa lưng về phía cô, không lên tiếng, đợi đến khi cô xoay người thì đã không thấy Ôn Kỳ nữa.

Bởi vì ông nội không ở nhà, không khí buổi tối coi như thoải mái. Nếu ông ở đây, chỉ sợ vào lúc này phải nói chuyện với Ôn Hành Chi trong thư phòng, đây là một trong những tiết mục chủ yếu mỗi lần anh trở về.

Ăn xong cơm tối, Ôn Kỳ trở về phòng hí hoáy máy tính. Ôn Hành Chi và Ôn Hành Lễ cùng nói chuyện ở trong phòng khách, Kiều Vũ Phân ở một bên pha trà, Ôn Viễn ở đó nghe một lát, cảm thấy nhàm chán, muốn lên lầu, nhưng không ngờ Ôn Hành Lễ lập tức chuyển đề tài đến cô.

” Sang năm Viễn Viễn sẽ tốt nghiệp, hơn nữa học ngành tài chính, Hành Chi....” Ông mỉm cười nhìn Ôn Hành Chi: “Em xem thử chỗ em có công việc gì thích hợp không, sắp xếp cho nha đầu một công việc đi.”

Ôn Hành Chi chơi đùa với nắp trà dính đầy ngọc trai, vẻ mặt không có gì thay đổi. Có thể tiếp tục ở chung trong thời gian dài, Ôn Viễn biết về mặt anh lúc này là đang cân nhắc.

“E rằng có chút phiền phức.” Anh nói: “GP ở chính quốc tuyển người, yêu cầu đều là tốt nghiệp 985 chuyên ngành có liên quan, hơn nữa dù sao cũng là ngân hàng đầu tư vốn nước ngoài, nên đặc biệt yêu cầu trình độ Anh Văn.”

Ôn Viễn muốn trừng anh. Nghe ý tứ của Ôn Hành Lễ chính là nói đùa, mà người này lại nghiêm túc nghĩ cách chối từ, rốt cuộc muốn làm gì!

Kiều Vũ Phân không nhịn được liền cười: “Ý này chính là không nói đùa, chị thấy đừng nên phiền phức ai, để cho nó làm một công việc nhàn hạ ít rắc rối là được rồi.”

Ôn Viễn nhin không được lăm bắm làm nũng: “Mẹ, con cũng tốt nghiệp 985, hơn nữa trình độ tiếng Anh của con cũng không tệ, đã qua được cấp 6!”

Kiều Vũ Phân chẳng muốn nói cô.

Trái lại Ôn Hành Chi cười cười, lấy ra một cái hộp ở bên cạnh đưa cho cô. Kiều Vũ Phân là người đầu tiên lên tiếng: “Ồ, nha đầu đã lớn như vậy rồi em còn cho nó quà?”

“Không sao cả.” Ôn Hành Chi nói: “Công việc lúc nào cũng cần.”

Ôn Viễn nhìn anh, cũng hơi bất ngờ. Lúc anh mới bước vào nhà thì tặng quà cho bà Thành và Kiều Vũ Phân mỗi người một món, thật không ngờ đến cô cũng sẽ có. Cầm món quà trong tay, Ôn Viễn cũng không biết nên trừng anh hay là phải cảm ơn anh. Cuối cùng, dưới sự thúc giục của Kiều Vũ Phân, nói cảm ơn rồi đi lên lầu.

Trở về phòng, Ôn Viễn phờ phạc mở quà. Là một chiếc laptop siêu mỏng, trước kia cô tình cờ nói đến chuyện muốn đổi máy tính, nhưng sau này gặp nhiều chuyện nên lại quên mất, không ngờ anh vẫn còn nhớ. Có một tấm thiệp rút ra khỏi hộp, Ôn Viễn lật phía sau, thấy mấy dòng tiếng Anh. Ngồi bút lưu loát, nét chữ cứng cáp, hẳn là chữ viết tay của Ôn Hành Chi. Khó trách anh mới vừa nhắc tới trình độ tiếng anh, chẳng lẽ sợ cô đọc không hiểu? Ôn Viễn nắm tấm thiệp để gần xem...

Men could not part us with their worldly jars,
Nor the seas change us, nor the tempests bend;
Our hands would touch for all the mountain-bars;
And, heaven being rolled between us at the end,
We should but vow the faster for the stars.

.....

.....

Nhìn cái này, Ôn Viễn đột nhiên cảm thấy rùng mình một hồi, từ sâu trong tâm hồn. Cô nghĩ người đàn ông này sau này hẳn cứ dừng thổ lộ là được, lần nào, cũng đều giống như một đòn chí mạng chiếm lấy linh hồn của cô. Kích thích, lại ngọt ngào.

Bài dịch tiếng Trung:

Thế gian gièm pha không chia rẽ được chúng ta

Biển rộng không thể thay đổi được chúng ta, bão táp không thể dao động được chúng ta

Ngược lại, tay chúng ta cùng lướt qua những ngọn núi rồi gặp nhau ở bên nhau

Có như thế một ngày, bầu trời sẽ cuộn quanh chúng ta

Chúng ta nhìn về phía những ngôi sao mà tuyên thệ, để tay càng nắm càng chặt hơn chặt hơn.

45. Chương 45

Nhờ phúc của tấm thiệp kia, một đêm này Ôn Viễn ngủ rất ngon.

Bà Thành gõ cửa ba lần mới đánh thức cô được, sau khi rửa mặt qua loa Ôn Viễn đi xuống lầu, nhìn thấy Ôn Hành Chi đang ở trong viện tưới nước cho cây của bà Thành.

Nhìn quanh bốn phía, Ôn Viễn chạy tới trước mặt anh: “Chú, buổi sáng tốt lành.”

“Không tốt.”

Anh không mẫn không nhạt trả lời một câu, Ôn Viễn lập tức muốn trừng anh, vừa ngẫm nghĩ lại chột dạ. Dù sao tối qua người ta đã thổ lộ như vậy, bây giờ cô lại chạy tới gọi anh là chú, cũng hơi quá phá hoại quang cảnh rồi.

Còn muốn nói gì đó, bên ngoài chợt nghe thấy tiếng dừng xe, Ôn Viễn quay đầu nhìn, nhìn thấy ông nội Ôn Khác mặc quần áo thường ngày đi vào.

Ôn Viễn theo bản năng đứng ngay ngắn, định chào hỏi ông, nhưng ông nội ngẩng đầu, nhận thấy cô và Ôn Hành Chi đứng chung một chỗ, sắc mặt vốn xanh mét càng khó coi hơn.

Không biết sao, Ôn Viễn đột nhiên cũng không dám mở miệng nói chuyện nữa. Ngược lại Ôn Hành Chi, vẫn như cũ không nhanh không chậm buông bình nước trong tay, nói với ông: “Người trở về rồi.”

Ôn Khác dường như đang cố gắng kiềm chế cảm xúc của ông, ông nhìn vào mắt Ôn Viễn, lại dời tầm mắt sang Ôn Hành Chi: “Con theo ta lên lầu.”

Ôn Hành Chi nhú mày, xoay người nhìn Ôn Viễn một cái, đi theo Ôn Khác vào thư phòng. Dọc đường đi, Ôn Khác đều không để ý tới lời chào hỏi của bà Thành, Ôn Hành Lễ và Kiều Vũ Phân, ông dường như đã sắp không khống chế được đến nơi, một câu cũng không muốn nhiều lời.

Ôn Hành Chi cũng đã đoán được sơ sơ.

Vào thư phòng, mới vừa đóng cửa lại, liền nghe Ôn nội trầm giọng hỏi: “Con và Trần Dao đã xảy ra chuyện gì? Con ở ngoài luôn hành động thận trọng, những thứ không nên dính thì đừng bao giờ dính, ngay cả đầu đề báo chí cũng rất ít khi thấy con. Chỉ duy nhất một lần, lại liên quan đến phụ nữ? Đây là chuyện gì?”

“Giả dối không có thật.”

“Bộ dạng thờ ơ của con là để cho ta xem!” Ông cụ giận dữ mắng mỏ.

Ôn Hành Chi cười trào phúng: “Người suốt ngày cương trực quan tâm chuyện này làm cái gì?”

“Ta quan tâm chuyện này làm cái gì? Ta nếu không quản con, ta thấy con sẽ tặng cho ta sự phản bội!” Ông cụ vỗ mạnh bàn: “Con đứng lên cho ta, nghiêm túc trả lời vấn đề của ta! Chuyện Trần Dao ta không truy đến cùng, cô ta dù sao cũng là người ngoài, ta lại hỏi con, con và Ôn Viễn đã xảy ra chuyện gì?”

“Ai nói cho người....”

“Mày trả lời tao!” Mắt ông cụ đã muốn trợn lồi ra: “Lúc này mày còn có thể dùng câu giả dối không có thật qua loa nói với tao? Hình cũng bị người ta chụp được, lấy đưa đến trước mặt cha mày, cái mặt già nua này của ta đã bị mày làm ất hết rồi! Mày nói thật cho tao, mày và Ôn Viễn có quan hệ gì?”

Đáy mắt Ôn Hành Chi hiện lên một tia diêm tĩnh: “Chính là cái loại quan hệ mà người nghĩ.”

Ôn Khác nghe xong quả thật muốn tức điên lên, ông xoay một vòng, giống như đang cố gắng kiềm chế cảm xúc. Ông bảo mình phải tỉnh táo, bèn cầm ly trà trên bàn, hạ thấp giọng nói với Ôn Hành Chi: “Tách ra, lập tức lập tức tách ra! Ôn Viễn không được đến thành phố T, cũng không thể ở lại thành phố B, tóm lại, tách ra....”

“Không được!”

“Tại sao không được? !” Ông cụ nổi điên quát lên, đồng thời ném ly trà trong tay đến trước mặt anh.

Ôn Hành Chi không tránh cũng không né, nhìn bộ tách sứ mà ông cụ thích nhất nát vụn dưới chân anh, chậm rãi đứng lên: “Đã ngủ chung, còn tách ra thế nào?”

Nghe vậy, ông cụ trừng trừng nhìn chằm chằm vào anh. Trước đó ông vẫn còn một tia hi vọng, nghĩ hai người chỉ là chơi đùa, nhưng bây giờ nghe xong những lời này, ông hết hi vọng rồi.

Vào giờ phút này, Ôn Khác chỉ cảm thấy khí huyết dâng trào, cảm xúc đã hoàn toàn không thể khống chế được. Ông hung ác trợn mắt nhìn Ôn Hành Chi một cái, đẩy cửa thư phòng muốn đi ra ngoài. Ôn Hành Lễ chờ ngoài cửa, hai người ở trong thư phòng ồn ào đã kinh động cả nhà, nhưng ông cụ quy củ, ai cũng không dám tùy tiện gõ cửa đi vào. Giờ phút này thấy ông đứng không vững, trong lòng đại khái cũng hiểu vì việc gì, cũng không dám hỏi, chỉ có thể tiến lên đỡ ông.

“Cha, người....”

“Cút ngay!” Ông cụ rống giận cắt ngang lời nói của Ôn Hành Lễ, tiếng rống giận không giống một người hơn 70 tuổi nên có: “Ôn Viễn đâu rồi, kêu nó đến cho ta!”

Sắc mặt Ôn Viễn tái nhợt đang đứng cuối hành lang ngoài thư phòng, thấy Viễn Viễn ông cụ trợn mắt nhìn cô, bước chân có chút không vững, dường như không bước đi được.

Ôn Hành Chi nhìn cô một cái, biết cô bị dọa sợ. Chuyện này quá bất ngờ, cô thậm chí ngay cả chuẩn bị tâm lý cũng chưa làm xong.

“Cha” anh đứng trước mặt ông cụ, ngăn chặn tầm mắt của ông đang nhìn về phía Ôn Viễn: “Người bình tĩnh một chút.”

Ôn Khác lại càng thêm tức giận, nó vừa gọi ông là cha? Ông nhìn mặt mũi đứa con trai trước mặt rất giống người vợ đã mất sớm của ông, qua nhiều năm như vậy bởi vì có nỗi đau thâm kín nó cũng không gọi ông như thế nữa, gọi ông cụ ông cụ, gọi ông như thế đã thành thói quen, nhưng không nghĩ, lại nghe thấy chữ này ở trường hợp như vậy.

Điều này đại diện cho cái gì?

Ôn Khác mắt đỏ ngầu trừng mắt nhìn anh, hô hấp dồn dập cắn răng nói: “Tránh ra cho ta! Gọi nó đến!”

“Hành Chi....” Ôn Hành Lễ hiểu không thể tiếp tục như vậy nữa rồi: “Đưa Ôn Viễn đi trước! Tiếp tục như vậy cha sẽ tức chết!”

“Không được đi!” Ông cụ quay đầu quát Ôn Hành Lễ, vội được Ôn Hành Lễ đỡ lấy, vừa đỡ vừa lừa trấn an ông.

Ôn Hành Chi bỗng cảm thấy nhức đầu. Anh nhìn đôi mắt vội vội vàng vàng chạy lên lầu của bà Thành, xoay người, đi tới cuối hành lang.

“Theo anh xuống lầu.”

Ôn Viễn nhìn anh, nói không ra lời, gắt gao túm lấy anh. Ôn Hành Chi không phản đối, trái lại nắm tay cô, đưa cô xuống lầu, đem ông cụ đầy tức giận nhốt bên trong cửa.

Cửa viện mở rộng ra, xe Ôn Hành Chi đã dừng ngoài cửa. Anh mở cửa xe, nói với Ôn Viễn: “Lên xe.”

Ôn Viễn hoàn hồn, túm lấy anh lắc đầu. Ôn Hành Chi hiểu sự lo lắng của cô, anh điều chỉnh tâm trạng, vỗ vỗ đầu cô: “Nghe lời, lên xe.”

“Nhưng ông nội....”

“Anh biết.” Anh ngắt lời nàng: “Nhưng bây giờ không phải là thời điểm tốt.”

Ôn Viễn cũng hiểu. Ông nội đang nổi cơn thịnh nộ thì không nghe bất cứ lời giải thích nào, huống chi, bản thân cô cũng không có lý do gì để nói với ông. Ông sẽ chỉ khẳng khái yêu cầu cô làm theo những lời nói của ông, khư khư cố chấp muốn đạt được mục đích của mình, cho nên, đây quả thật không phải là thời điểm tốt.

Cẩn cẩn môi, Ôn Viễn ngồi vào trong xe. Đợi đến khi cô ngồi ngay ngắn ổn định, Ôn Hành Chi chậm rãi lái xe, lúc sắp sửa chạy ra khỏi viện, một chiếc Jeep màu xanh dương lướt qua anh, anh làm như không nhìn thấy, đợi đến khi xe chạy ra khỏi viện, đạp mạnh chân ga.

Ôn Viễn vô tri vô giác ngồi ở ghế phụ, cô chỉ mặc một cái áo ngủ mà đi ra ngoài, bị máy lạnh trong xe thổi một lát, bỗng hắt xì, khó khăn lắm mới hoàn hồn.

“Vừa rồi, đó là xe Ôn Kỳ.”

“Anh biết.”

Ôn Hành Chi nói xong, tiện tay rút ra một tờ khăn giấy đưa cho cô, Ôn Viễn nhận lấy, nhưng không lau. Cúi đầu lặng lẽ ngậy ngẩng một hồi, cô chợt cởi đôi giày vải bông ra, hai đầu gối cong lên để chân ở trên ghế ngồi, cuộn tròn người lại.

“Lạnh?”

Ôn Viễn cảm thấy bàn tay anh đưa qua, dường như đo thử nhiệt độ trên trán cô. Cô không dám nhìn thẳng anh, chỉ khẽ ngẩng đầu, nhỏ giọng nói: “Em hơi sợ.”

Đang gặp đèn đỏ, Ôn Hành Chi dừng hẳn xe, nhìn về phía bên cạnh, đã cuộn người lại thành một hình tròn. Yên lặng mấy giây, đưa tay ôm chặt cô: “Sợ cái gì, đây cũng không phải là thời điểm xấu nhất.”

Nói xong, chỉ thấy Ôn Viễn mở to hai mắt, vẻ mặt sắp sụp đổ nhìn anh. Ngoài dự đoán, Ôn Hành Chi còn có thể cười được, anh cầm lấy tay cô rút khăn giấy ra, lau đi sự ẩm ướt trong mắt cô, mới chậm rãi buông ra.

“Nếu từ nhỏ anh đã không nghe lời của ông cụ, công việc mọi thứ đều muốn chống đối ông, chọc giận ông, đánh chửi đều đã không quan trọng. Cho nên đây không tính là cái gì, lúc nào anh cũng làm chuyện khác thường anh cũng đã thành thói quen rồi.”

Đèn xanh sáng lên, lần này tốc độ của anh rõ ràng chậm lại.

Ôn Viễn ngồi ở bên cạnh nhìn anh: “Vậy chẳng lẽ không tính anh đã làm chuyện trái với đạo lý?”

“Em cảm thấy nên tính?” Anh không nhanh không chậm hỏi lại.

Ôn Viễn lại chợt nhớ tới đã rất lâu thật lâu trước đó bởi vì Ôn Hành Chi chậm chạp không kết hôn mà ông cụ hoài nghi có phải trong đầu anh có “tật xấu” hay không, không rõ so sánh hai người, ông cụ cảm thấy người nào càng tệ hơn.

Ôn Viễn không nhận được thở dài, tâm tình cũng không còn nặng nề như vừa rồi.

Trên đường không nói gì nữa, lái về căn hộ Đông Giao, mới vừa xuống xe, di động của Ôn Hành Chi chợt đổ chuông. Liếc mắt nhìn người gọi đến, anh nhú mày ẩn nút nghe. Đầu kia là giọng nói đã đề rất thấp của Ôn Kỳ: “Chú, ông nội ông...nhập viện rồi.”

Tay vô thức nắm chặt, Ôn Hành Chi trầm giọng hỏi: “Chuyện gì xảy ra?”

“Bệnh cũ tái phát, rất cấp bách.” Đầu kia nói: “Nhưng chú đừng lo lắng, ba cháu đã đưa ông đi bệnh viện rồi, chỉ bảo cháu báo cho chú một tiếng.”

“Biết rồi.”

Cúp điện thoại, nhìn thấy vẻ mặt lo lắng và khẩn trương của Ôn Viễn đang nhìn mình: “Ông sao rồi?”

“Bệnh cũ.” Anh đưa chìa khóa nhét tay Ôn Viễn: “Em lên lầu trước đi, anh đến bệnh viện một chuyến.”

“Em cũng đi!”

“Không được.”

Ôn Hành Chi cự tuyệt rất quả quyết, nhìn vẻ mặt ủ rũ và giọng nói ngập ngừng của cô. Đưa tay giúp cô cài lại nút áo ngủ, anh mở miệng: “Anh nói, bây giờ không phải là thời điểm thích hợp nhất, cho nên em cũng đừng sốt ruột. Hơn nữa ông đánh anh mắng anh cũng không là cái gì, nhưng em thì không được. Hiểu chưa?”

Anh nói trực tiếp như vậy, cô không muốn hiểu cũng khó. Cho dù nói thế nào anh vẫn là người nhà họ Ôn, còn cô, cái gì cũng không phải.

Hôm nay thời tiết thành phố B không được tốt lắm, từ buổi sáng tinh mơ trời đã âm u, dự báo thời tiết nói có một trận bão tuyết, e rằng không bao lâu nữa sẽ xảy ra.

Trong bệnh viện vẫn đầy ắp người, Ôn Hành Chi xuyên qua dòng người trong đại sảnh trực tiếp đi thang máy lên tầng cao nhất. Cả một tầng đều là phòng bệnh dành cho cán bộ cao cấp, cho nên không có nhiều người, lướt qua vài người y tá, sau khi hỏi thăm cũng biết được phòng bệnh của Ôn Khác.

Thật ra thì cũng không cần hỏi, anh liếc mắt một cái là có thể nhìn thấy bà Thành đang ở ngoài phòng bệnh. Bà Thành nhìn thấy Ôn Hành Chi đầu tiên, vội vàng bước đến chặn trước anh: “Sao con lại tới đây? Ôn Viễn thì sao?”

“Ôn Viễn không sao.” Anh nói: “Tình trạng hiện tại của ông cụ như thế nào?”

“Ổn rồi.” Vẻ mặt bà Thành lo lắng: “Nhưng con không thấy bộ dạng của ông ấy lúc này, thật là dọa người ta giật mình.”

Ôn Khác bị bệnh cao huyết áp, bác sĩ chăm sóc sức khỏe cũng luôn kiểm tra chế độ ăn uống của ông, nhưng tính khí Ôn Khác kiên định lại quyết đoán, đâu chịu được nhiều gò bó như vậy, người trong nhà cũng không dám ép, vài năm như vậy thật ra cũng không xảy ra vấn đề lớn lao gì, ai ngờ hôm nay chợt xảy ra chuyện vậy.

“Con đi vào thăm ông ấy một chút.”

“Ấy chết con dù sao cũng đừng đi vào!” Bà Thành vội vàng ngăn anh lại: “Thật vất vả mới ngủ được, không nghe thấy một chút tiếng động, lúc này con đi vào sẽ đánh thức ông ấy, ông cụ lại kích động thì còn bị gì nữa? ! Đúng rồi, bà đã nói với họ đừng vội vã báo tin cho con, ai đã gọi cho con?”

Trầm ngâm chốc lát, trong lòng Ôn Hành Chi đã sáng tỏ.

Thấy bà Thành vẫn có vẻ dăm chiêu nhìn anh, anh mỉm cười nói: “Quyết định như vậy thôi, hôm khác con lại đến.”

Bà Thành còn muốn hỏi chút gì đó, nhưng lại không yên lòng, thở dài một hơi, xoay người đi vào.

Ôn Hành Chi ngược lại cũng không đi vội, anh đi đến phòng làm việc của bác sĩ chuyên trị cho ông, biết đại khái bệnh tình, xác định không có gì đáng ngại mới yên lòng.

Ra khỏi phòng làm việc của bác sĩ, đúng lúc chạm mặt Ôn Hành Lễ và Kiều Vũ Phân từ ngoài về, trong tay xách hai hộp giữ nhiệt, chắc là mang cơm cho ông cụ hoặc là bà Thành. Kiều Vũ Phân nhìn anh một chút, vẻ mặt muốn nói lại thôi, vẻ mặt Ôn Hành Lễ cũng rất phức tạp, ông đưa đồ đang cầm trên tay cho Kiều Vũ Phân, nói với Ôn Hành Chi: “Cậu qua đây, nói chuyện với anh một chút.”

Ôn Hành Chi không nói gì, lặng lẽ đi theo sau lưng ông, đi xuống cầu thang, đi tới vườn hoa phía sau bệnh viện.

Tâm trạng vào lúc này của Ôn Hành Lễ rất khó hình dung, ông có rất nhiều lời muốn hỏi, dù sao Ôn Viễn vẫn là con gái trên danh nghĩa của ông. Nhưng Ôn Hành Chi lại là em của ông, cho dù ông cụ có sống hay không, rất nhiều chuyện của người em trai này anh đều không chen tay vào được.

Ôn Hành Lễ buồn bực vuốt mái tóc: “Hành Chi, cậu.....”

“Có thuốc lá không?”

Ngồi trên ghế đá của vườn hoa, người nọ chợt mở lời.

Ông bị hỏi đến mức sững người, vô thức lấy ra hộp thuốc từ trong túi áo đưa cho cậu em. Anh em bọn họ đều không thích hút thuốc uống rượu, nhưng người trong quan trường, lúc có thể làm theo ý mình thích không nhiều lắm, đa số xã giao ngoài mặt, dần dà thành nghiện. Có cái này làm cái cố, ông cũng không bỏ thuốc nữa. Từ điều này ông rất khâm phục Ôn Hành Chi, cậu ấy có một sức lực mạnh mẽ ngoan cường mà ông không có.

“Cảm ơn.”

Ôn Hành Chi nhận lấy, rút ra một điếu, lấy cái bật lửa châm lên. Khum tay bảo vệ ngọn lửa cháy rùng rục, khê khàng châm điếu thuốc. Ôn Hành Lễ nhìn động tác liền mạch lưu loát của cậu em, hơi nản lòng.

“Anh không đồng ý?”

Ông kiên định nói ra bốn chữ.

“Em biết.”

Tro thuốc lá rơi xuống, Ôn Hành Chi nhàn nhạt đáp lại.

“Cậu biết, biết mà cậu còn dám? Anh thấy cậu là...” Ôn Hành Lễ cực kỳ tức giận muốn dạy bảo cậu ta một trận, nhưng người nọ vẫn cứ ngồi yên không hề động đậy, những lời nói còn lại làm sao cũng không nói ra được, ông nổi cáu bước tới ngồi xuống cạnh Ôn Hành Chi, đuổi tay ra: “Cho anh điếu thuốc.”

Ôn Hành Chi nhìn ông một cái, không những không cho, còn quăng điếu thuốc trong tay mình: “Lát nữa anh còn phải đi vào phòng bệnh, đừng hút.”

“Anh không hiểu Hành Chi, với điều kiện của cậu tìm kiểu phụ nữ nào kết hôn chẳng được? Ôn Viễn, Ôn Viễn con bé là cháu gái của cậu, là con của anh!”

“Không dễ.” Anh nói: “Anh còn nhớ mình có một đứa con gái như vậy.”

Ôn Hành Lễ nhất thời có một loại cảm giác bị nghẹt thở trấn áp, ông thừa nhận cậu ta nói không sai, cho tới bây giờ ông đều không xứng là cha. Nhớ đến đủ chuyện trước đây, ông bỗng cảm thấy mệt mỏi: “Đây là chuyện trong nhà, chúng ta có thể đừng biến nó thành một cuộc đàm phán không? Đây không phải là vấn đề người nào chiếm thế thượng phong, đạt được sự vui vẻ khoái trá nhất thời, tranh giành thắng thua không có ý nghĩa gì. Cho dù bây giờ anh muốn một làm người cha tốt, chẳng lẽ anh không có tư cách nói với cậu chuyện tương lai liên qua đến con bé?”

“Anh muốn cho cô ấy loại tương lai gì?” Ôn Hành Chi nói: “Thành phố B này to như vậy tùy tiện tìm cho cô ấy một công việc nhân hạ, lại tìm người môn đăng hộ đối, cả đời bị xua đuổi ra ngoài?”

“Anh đương nhiên không thể đoán như vậy.” Ôn Hành Lễ lạnh lùng nói: “Anh sẽ để cho con bé tự do lựa chọn, nhưng điều kiện tiên quyết phải loại trừ cậu ra khỏi chuyện này!”

“Vậy thì không có gì để nói rồi.” Ôn Hành Chi chợt cười, đứng lên đưa hộp thuốc lá trả lại cho ông, cũng không quay đầu lại bỏ đi.

Ôn Hành Lễ dõi theo bóng lưng anh nhìn một hồi, bực bội vò vò tóc, cuối cùng, lấy ra một điếu thuốc trong hộp.

[Website đăng truyện chính thức: diendan]

Đông Giao, Thành phố B.

Mùa đông vẫn chưa qua đi, nhưng bởi vì máy điều hòa hoạt động, cho nên cả căn hộ đều rất ấm áp. Bởi vì có người định kỳ quét dọn, cho nên tất cả đồ đạc trong nhà vẫn rất sạch sẽ, Ôn Viễn ngồi một lát trên sofa ở phòng khách, không có việc gì, lại hơi mệt mỏi cộng thêm hoảng sợ nên ngủ thiếp đi, cho đến khi chuông điện thoại đánh thức cô.

Cũng không nhớ rõ nhét điện thoại vào trong túi áo ngủ khi nào, Ôn Viễn nhìn cái tên đang hiển thị trên màn hình di động, hơi do dự rồi nhấn nút trả lời.

Đầu dây bên kia là Ôn Kỳ, sau khi đã gọi được cũng không vội nói chuyện, còn Ôn Viễn cũng không biết nên nói với anh những thứ gì, hai người đều vô cùng trầm mặc. Cuối cùng, người phá tan không khí khiến người ta nghẹt thở là Ôn Kỳ.

“Em đang ở đâu đó?”

“Em đang...” nhìn quanh bốn phía, Ôn Viễn nói: “Ở Đông Giao.”

Đông Giao. Giá nhà cao dọa người ở thành phố B chủ yếu đều ở Đông Giao, mà nhà cửa của nhà họ Ôn ở Đông Giao cũng chỉ có một. Cho nên Ôn Kỳ cũng không truy hỏi nữa, chỉ hỏi: “Em không sao chứ? Anh nghe bà Thành nói chuyện buổi sáng nay.”

Không biết vì sao, Ôn Viễn đột nhiên cảm thấy nói chuyện với Ôn Kỳ mệt chết đi được. Anh rõ ràng phải là người hiểu rõ nhất, lại còn muốn dò xét cô. Nhưng hiện giờ cô cũng không muốn nhiều lời, chỉ ừm một tiếng: “Vẫn ổn.”

Đầu kia yên lặng, gần một phút, Ôn Viễn nghe thấy giọng anh chợt trầm xuống: “Ôn Viễn, em hối hận không?”

Ôn Viễn nghe xong hơi buồn cười: “Sao anh cũng phải hỏi loại vấn đề này, có ý gì không?”

Ôn Kỳ không nói gì, rất dứt khoát cúp điện thoại. Ôn Viễn lại đột nhiên có chút hối hận, hối hận vì đối chọi gay gắt với Ôn Kỳ như vậy, cô biết, cho tới bây giờ anh không phải cố ý châm chọc chế giễu cô, chỉ là có chút trẻ con, tức giận không có chỗ xả, nhưng lại không biết làm thế nào mới tốt, cho nên mới có loại tình hình này. Chưa nói tới ai chiếm thế thượng phong, hai bên tổn hại cũng gần như nhau. Sao có thể biến thành loại tình thế này? Ôn Viễn thở dài một hơi, có chút mờ mịt tự hỏi.

Gần tới lúc chạng vạng Ôn Hành Chi mới trở về.

Lúc đẩy cửa vào Ôn Viễn đang ở trong bếp ướp đồ ăn, không nghe thấy tiếng động, khi nhìn thấy anh ở phòng bếp thì giật nảy mình.

Ôn Hành Chi cũng hơi bất ngờ, trong tay anh xách theo túi thực phẩm, quan sát Ôn Viễn từ trên xuống dưới một hồi, đang định nói gì đó thì đã bị Ôn Viễn đỏ mặt trách móc.

“Sao anh lại mua đồ về? Em đang nấu cháo.”

Hơn nữa một ít thức ăn trữ trong nhà cũng không có, cô không yên lòng, càng không có tâm tình ăn cái gì. Người này phải biết, đến bệnh viện còn điều người của GP tại thành phố B mua sắm một đồng đồ ăn đưa đến nhà, lần này cô không muốn ăn, ngay cả lấy cái có tìm khắp nơi cũng không thấy cũng không dùng được.

Ôn Hành Chi liếc cô, lướt qua cô nhìn cháo trong nồi, bề ngoài ngược lại không tồi. Hơn nữa thấy mắt cô đang dạo quanh thức ăn, mức độ cũng không cao, chỉ còn mùi vị thôi... anh cầm lấy đôi đũa trong tay cô ném thử, cũng không tệ lắm.

“Học nấu ăn khi nào?” Anh hỏi

“Cái này hả....” Ôn Viễn hơi ngượng ngùng cúi đầu: “Chính là năm nay trở về học bà Thành.”

“Tại sao học?”

“....”

Cô không trả lời, Ôn Hành Chi cũng không hỏi nữa, chỉ là đưa túi thức ăn cho cô: “Đem cái này bỏ vào trong lò vi ba hâm lại, còn lại anh sẽ làm.”

Ôn Viễn nhận lệnh đi, nhớ tới điều gì quay đầu lại hỏi: “Ông nội sao rồi?”

“Không có gì đáng ngại.”

Ôn Viễn hơi yên lòng một chút, cô ngẩng đầu nhìn người nào đó đang vén tay áo lên để rửa tay, chợt đầu óc nóng lên, bước đến ôm lấy hông anh. Ôn Hành Chi ngẩng ra, cúi đầu nhìn cô: “Sao thế?”

“....”

Cô không trả lời.

“Em ôm anh như vậy, dầu mỡ trên đồ ăn đều đã dính lên quần áo anh rồi.”

Anh hiếm khi hào hứng trêu chọc cô như vậy.

“Thì thử xem.”

Cô quệt lên người anh, cảm thấy hài lòng mới buông tay, không chú ý tới ánh mắt đầu tiên là buồn cười vừa lạnh lùng của Ôn Hành Chi. Buồn cười dĩ nhiên là vì cô có hành động như trẻ con, về phần lạnh lùng, là bởi vì nghĩ tới một người khác.

Từ lúc gia nhập tới nay, anh để lại ấn tượng ọi người đều là tác phong nho nhã cao quý, nhưng chẳng thể nói anh không tàn nhẫn. Anh thích gặp chiêu phá chiêu, đối thủ có năng lực lớn bao nhiêu anh sẽ dùng một chút sức lực, nhiều một chút thì lại là lãng phí. Hơn nữa không cần biết giao thiệp thế nào đều là chuyện tiền bạc, không làm hại đến người khác.

Nhưng lần này không giống như vậy, đối thủ tính ra thì tương đối yếu, nhưng lại làm hại người thân nhất của anh. Ba mươi mấy năm qua, vẫn chưa bao giờ có người nào dám xúc phạm anh như vậy.

46. Chương 46

Ở trong bệnh viện điều trị hai ngày, bệnh tình của Ôn Khác dần dần chuyển biến tốt lên, nhưng vì tuổi đã cao, mọi người trong nhà và bệnh viện không dám khinh suất, cho nên nhất thời vẫn không thể xuất viện.

Cảm xúc của ông cũng đã dần ổn định lại, nhưng gặp ai cũng đều thờ ơ lạnh nhạt cả. Bản thân ông đã không phải là người dễ chịu gì, lần này lại như vậy càng khó hầu hạ hơn.

Sau hai ngày tĩnh tâm suy nghĩ, Ôn Hành Chi cảm thấy đã đến lúc gặp mặt cha mình rồi. Sáng sớm nay, anh đã lái xe chở Ôn Viễn trở lại nhà họ Ôn trước rồi mới đến bệnh viện.

Ôn Hành Lễ cũng không có ở nhà, chắc là đang ở trong bệnh viện cùng với ông cụ, hiện tại cũng chỉ anh ấy mới có thể ứng phó được với Ôn Khác mà thôi. Lúc bọn họ đến nhà thì thấy Ôn Kỳ và bà Thành đang ăn sáng trong phòng ăn, nghe thấy tiếng mở cửa, nhìn thấy người tiến vào, thái độ cũng không quá tự nhiên.

Ôn Viễn đi sau lưng Ôn Hành Chi, lộ đầu ra nhìn hai người đang ngồi ở trên bàn, không dám nói cái gì. Nhưng Ôn Hành Chi thì ngược lại vẫn bình thản ung dung như trước đây, đưa mắt nhìn Ôn Kỳ, người ở phía sau loay hoay nghiêng đầu sang, về mặt đây chột dạ, Ôn tiên sinh thấy thế cũng lười phải truy cứu đến chuyện ai gọi điện thoại ngày hôm qua rồi.

“Tối rồi sao.” Bà Thành đứng lên, lên tiếng hỏi thăm: “Đã ăn sáng chưa?”

“Ăn rồi ạ.” Ôn Hành Chi liền hỏi: “Hai ngày nay trong nhà như thế nào?”

“Còn có thể như thế nào chứ.”

Bà Thành nhìn hai người đáp, vừa muốn trách cứ nhưng rồi lại không nhẫn tâm. Ôn Viễn đau lòng cúi đầu xuống, Ôn Hành Chi nhìn thấy bình giữ nhiệt ở trên bàn ăn, trầm ngâm một lát rồi nói: “Hôm nay để cháu đưa canh cho ông cụ.”

“Đã nghĩ xong rồi sao?” Bà Thành dò xét anh: “Mấy ngày này sắc mặt của ông cụ không tốt chút nào.”

“Vậy thì càng phải đi xem thế nào.”

“Cũng được....” Bà Thành do dự nhìn Ôn Viễn nói tiếp: “Nhưng nha đầu này không cần đến cũng được, ông cụ hiện tại không nhìn nổi cảnh này đâu. Bà nghĩ hai người các cháu nên tách ra có thể làm cho ông đỡ nổi nóng.”

Ôn Hành Chi suy tính mấy giây, nghiêng người sang nhìn Ôn Viễn: “Bà nói cũng có đạo lý.”

“Nhưng mà cháu cũng muốn đi....” Ôn Viễn nhỏ giọng nói.

“Đợi mấy hôm nữa đi.” Anh lại nói: “Ông cụ dễ nóng tính, hiện tại mềm không được cứng cũng không xong, trước tiên cần phải dỗ ông về đã.”

Ôn Viễn còn chưa lên tiếng, bà Thành liền nói nhỏ: “Có con nào nói cha ruột mình như vậy không chứ?”

Ôn Viễn lại không nhịn được cười liền trả lời: “Vậy hôm nào đến thăm ông vậy.”

Ôn Hành Chi còn muốn thêm cái gì nữa, bà Thành rất hiếm khi thấy anh như vậy liền thúc giục: “Được rồi, nha đầu này ở nhà đi, để bà trông nó cho không phải lo đâu. Nhanh đi đi, chần chừ lát nữa canh nguội mất!”

Ôn Hành Chi mỉm cười nói: “Lại phiền bà rồi.”

Vốn hôm nay Ôn Viễn đã lấy hết dũng khí nhưng hiện tại lại không phải đi, tâm tình cũng không thấy thoải mái lắm. Ở nhà cũng không thấy dễ chịu gì, chưa tính đến Ôn Kỳ, ngay cả bà Thành cô cũng không biết ứng phó như thế nào.

Hai người đưa mắt nhìn Ôn Hành Chi rời khỏi đại viện, bởi vì bà Thành đứng tại chỗ không đi, nên cô cũng không thể đi ra ngoài được. Kết quả là cửa vừa đóng lại, bà Thành liếc cô một cái, không nói gì liền xoay người đi vào bếp, để một mình cô đứng ở đó.

Ôn Viễn rối rắm một lát cũng đi theo trong bếp, cũng không sốt ruột đi vào mà đứng ngay ở cửa. Bà Thành vẫn bận rộn dọn dẹp trong bếp, lau xong bồn rửa rồi cuộc có thời gian để nhìn cô rồi, “Còn cháo đấy, nếu đói bụng thì ăn một bát.”

“Cháu không đói, hì hì.”

Ôn Viễn đứng đó cười khúc khích, bà Thành cũng không để ý đến cô nữa. Chờ mãi đến lúc bà hết bận, đi ra khỏi bếp, Ôn Viễn mới kéo áo của bà lại hỏi: “Bà nội, bà làm gì nữa vậy.”

” Bà làm gì sao? Bà còn muốn hỏi cháu đang muốn làm gì đấy!” Cuối cùng cũng không kìm chế nổi nữa, bà Thành nhìn cô giáo huấn: “Cháu với chú út của mình xảy ra chuyện như vậy, dấu diếm hết mọi người trong nhà. Nhưng nếu ta biết trước một chút, thì hiện tại chuyện sẽ không thành như vậy!”

Nói xong vẫn còn chưa nguôi cơn tức, thẳng tay vỗ đen đét vào cái mông của cô, sức lực cũng không hề nhẹ.

Ôn Viễn dĩ nhiên là không dám kháng nghị, cô xoa xoa vào chỗ bị đánh nhỏ giọng giải thích: “Cháu sợ bà không đồng ý.”

“Sao cháu lại biết ta không đồng ý hả? Cháu là con giun trong bụng ta sao chứ!” Bà Thành đóng cửa bếp lại, hung hăng nói.

Mà ánh mắt của Ôn Viễn thì lại bừng sáng lên: “Nói như vậy là bà đồng ý sao?”

“Ta nói ta đồng ý sao? Cháu đừng có nhân cơ hội mà chiếm tiện nghi, lôi kéo ta !”

Ôn Viễn ồ một tiếng, có vẻ hơi thất vọng cúi đầu xuống.

Bà Thành nhìn cô, mắt từ từ trở nên ảm ướt, cũng không nhận được mà giáo huấn cô: “Ta không đồng ý thì thế nào, đừng nói là Hành Chi, ta hiện tại ngay cả cháu cũng không quản được rồi.” Vừa nói vừa đánh xuống hông cô: “Đứa nhỏ chết tiệt này, từ nhỏ đã biết nghe lời như vậy, làm sao mà càng lớn lại càng không hiểu chuyện thế này?”

Ôn Viễn cũng không phản bác lại, chỉ là ôm lấy bà Thành làm nũng, giống như khi còn bé phạm phải tội lỗi gì mà gọi bà: “Bà nội.”

Từ nhỏ đến lớn bà Thành là người thương cô nhất, hơn nữa so với địa vị của bà ở trong nhà này, nếu về sau Ôn Viễn lập gia đình phải lựa chọn nhà chồng thì lời của bà nhất định có tác dụng hơn so với Kiều Vũ Phân. Nhưng Ôn Viễn không muốn lợi dụng bà như vậy, khiến cho bà phải đau lòng, dù sao thì bà cũng đã già rồi. Chỉ là cô đã đánh giá thấp sự thương yêu của bà Thành đối với mình rồi, từ lúc Ôn Viễn lên đại học tới nay, bà không lo lắng chuyện gì khác, chỉ sợ sau khi bà mất, trong nhà sẽ không có người người thương yêu quan tâm đến cô nữa.

“Mặc dù nói có khó nghe, nhưng mà bà thấy so với cậu ta không có ai có thể tin cậy hơn.” Bà Thành sâu kín thở dài nói một câu, nhưng Ôn Viễn lại hiểu rằng bà đã thỏa hiệp, đang muốn mở miệng nói, thì lại thấy mắt của bà ánh lên hung dữ: “Hành Chi mà về thì cháu cũng không được đi, trở về phòng cho ta!”

Nói xong, liền cầm giỏ đi chợ.

Ôn Viễn hiểu rõ, chắc chắn là bà đi ra ngoài mua cho đồ ăn ngon cho cô rồi. Khi cô còn bé gặp phải chuyện không vui thì ăn uống không ngon, cũng chỉ có bà làm đồ ăn ngon dụ dỗ cô mà thôi. Bây giờ nghĩ lại, thực sự vừa muốn khóc lại vừa muốn cười.

Bà Thành vừa đi, trong nhà chỉ còn có Ôn Viễn và Ôn Kỳ. Chẳng biết tại sao, một mình đối mặt với Ôn Kỳ, Ôn Viễn luôn cảm thấy vô cùng áp lực. Tuy nhiên cũng không thể làm như không thấy được, bởi vì cô không muốn để anh nhận ra cô đang muốn trốn tránh anh.

Lúc này Ôn Kỳ giờ phút này đang ngồi ở trên ghế sofa im lặng đọc sách, ở trong bếp chần chờ mười mấy phút, Ôn Viễn mới cầm cốc nước, ngồi xuống đối diện với anh gọi:

“Anh.”

Cô mở lời trước, cố gắng thay đổi cục diện bế tắc vì cuộc điện thoại ngày hôm qua. Không ngờ, Ôn Kỳ ngược đầu lên nhìn cô, cô liền cười ngọt ngào với anh. Ôn Kỳ nhìn chăm chú một lúc, cho đến khi nụ cười của cô càng ngày càng cứng ngắc, mới lại cúi đầu, tiếp tục trầm mặc.

Ôn Viễn chán nản, liền cầm cốc nước lên uống mấy ngụm, lăm lét nhìn trái phải, lại tìm được đề tài mới: “Mẹ đâu rồi? Cũng cùng cha đến bệnh viện sao?”

Lúc này Ôn Kỳ mới trả lời: “Người thấy không thoải mái, đang nằm ở trên lầu.”

“À, vâng.”

Ôn Viễn muốn đi lên lầu xem một chút, rồi lại sợ khi nhìn thấy Kiều Vũ Phân không biết nói cái gì. Ở trong nhà này, trước kia cô sợ ông nội và ba nhất. Mà bây giờ, cô lại càng sợ Kiều Vũ Phân. Mặc dù Kiều Vũ Phân bốn năm qua không tỏ thái độ gì cũng hoàn toàn không nhớ rõ bà đã từng đại náo một trận như vậy, nhưng cô thì lại vĩnh viễn không thể nào quên được.

Lại giảng co trầm mặc một hồi, Ôn Kỳ đột nhiên quăng quyển sách sang một bên, đi một mạch lên trên lầu. Ôn Viễn mở to hai mắt nhìn anh, muốn gọi nhưng lại không phát ra được âm thanh nào, chỉ đành ngồi xuống, sự trầm mặc này đúng là làm cho người ta hít thở không thông, sau đó uống hết cốc nước còn lại.

Ước chừng mười lăm phút sau, cửa phòng của cô ở trên lầu vang lại lên tiếng lịch kịch. Cô kinh hoảng đứng dậy, chờ Ôn Kỳ từ phòng mình đi ra, lúng túng nhìn anh hỏi:

“Anh, anh làm sao vậy?” Liếc thấy vali hành lý trong tay anh, cô liền khẩn trương nói: “Anh...anh muốn đi đâu?”

Ôn Kỳ nhìn cô chăm chú một lúc, chợt túm lấy tay của cô nói: “Em đi theo anh.”

Ôn Viễn ngẩng ngơ, há hốc mồm nhìn anh: “Anh, anh....”

“Thừa dịp bây giờ trong nhà không có ai, em hãy mau đi theo anh.” Ôn Kỳ nói xong, cứng rắn lôi kéo cô đi ra ngoài.

“Anh....” Ôn Viễn dùng sức kéo anh lại hỏi: “Anh đang làm cái gì vậy?”

“Em đừng ngạc nhiên thế có được hay không!” Ôn Kỳ cau mày nhìn cô nói tiếp: “Anh cho em biết, ông nội chắc chắn sẽ không đồng ý, hơn nữa theo tác phong của ông chắc chắn sẽ giải quyết dứt khoát, nhất định không để cho em ở lại thành phố B. Em muốn bị ông đưa đi sao?”

Ôn Viễn ngẩng người một lúc lâu mới tiêu hóa được lời kia của anh: “Có chú út ở....”

“Chú út cũng không phải là vạn năng! Chú ấy quản được người em, quản được tim em sao?” Ôn Kỳ chỉ tiếc rên rỉ không thành thép nhìn cô nói tiếp: “Em nhìn lại mình bây giờ đi, đối với ai cũng ra vẻ cẩn thận lấy lòng, có mệt hay không? ! Coi như chú út thuyết phục được ông nội tiếp nhận em, vậy thì thế nào chứ? Em dám nói trong lòng mình không có một chút khoảng cách nào không? Bây giờ uất ức một chút cũng không là gì nhưng em còn muốn uất ức cả đời sao? Em có chút tiền đồ đi có được hay không!”

Bị đâm vào đúng chỗ yếu, Ôn Viễn mở to hai mắt, vô cùng khó tin nhìn anh. Không thể không thừa nhận, anh nói đúng, nhưng Ôn Viễn lại cảm thấy khổ sở, tại sao anh ấy lại nói cô như vậy chứ.

“Anh có thể mang em đi đâu được chứ?” Cô khề khàng hỏi: “Được, anh cứ dẫn em đi đi nhưng sau đó thì sao? Sau đó phải làm thế nào?”

Ôn Kỳ bị cô hỏi liền cứng người lại. Anh thừa nhận bản thân không suy nghĩ nhiều đến vậy, anh chỉ không muốn nhìn thấy cô dè dặt, cẩn trọng như vậy, cho nên dứt khoát né tránh.

“Em đừng có nghĩ nhiều, cứ đi theo anh là được.”

Ôn Viễn đứng bất động hỏi: “Tại sao em phải đi theo anh chứ?”

“Vì anh thích em, có được hay không?”

Bị cô truy vấn, Ôn Kỳ liền xoay người gầm lên giận dữ. Sau khi nói xong, cả hai đều ngây ngẩn cả người, đúng lúc đó ở cầu thang lại vang lên tiếng động, hai người quay đầu lại, liền nhìn thấy Kiều Vũ Phân mặt tái nhợt đứng ở lầu hai, nhìn chăm chú vào hai người bọn họ.

Ôn Viễn khẳng định Kiều Vũ Phân đã hiểu lầm, liền hất tay Ôn Kỳ ra, vội vàng chạy lên lầu: “Mẹ, con....”

Kiều Vũ Phân cũng không thèm nhìn cô, trên mặt cũng không hề tỏ ra kinh ngạc. bà chỉ nhìn Ôn Kỳ, nói: “Hai đứa hôm nay nếu ai dám bước ra khỏi cửa nửa bước, thì vĩnh viễn cũng đừng trở lại!”

Nói xong, xoay người trở về phòng.

Ôn Viễn ngây người đứng im tại chỗ, chỉ cảm thấy toàn thân rét lạnh.

[Truyện được đăng chính thức tại diendan]

Bệnh viện.

Hôm nay thời tiết của thành phố B rất tốt, phòng bệnh của Ôn Khác lại quay về hướng đông cho nên khi Ôn Hành Chi vừa bước vào liền cảm thấy ánh mặt ngập tràn khắp phòng, vô cùng ấm áp.

Anh nhìn vẻ mặt đau khổ của y tá bê bữa sáng ra ngoài liền khẳng định ông cụ lại gây khó dễ người ta rồi. Vì vậy liền cau mày lại, nói với y tá : “Đưa cho tôi.”

Y tá chỉ ước gì ném được củ khoai lang nóng phồng tay này sang cho người khác, vì vậy vội vàng đem đĩa thức ăn đưa cho Ôn Hành Chi, trong lòng đối với người đàn ông ôn tồn nho nhã này vô cùng cảm kích.

Ôn Hành Chi sau khi nhận lấy đĩa thức ăn liền đẩy cửa phòng ra.

Ôn Hành Lễ đang dở dành Ôn Khác chẳng khác gì dở trẻ con, sắp không nhẫn nại được nữa thì nhìn thấy Ôn Hành Chi. Ông liền đứng lên, vốn không muốn cho người này sắc mặt tốt, nhưng mà trong nội tâm lại là hết sức cảm kích cậu ta đã kịp thời xuất hiện, vì vậy vẻ mặt biểu lộ tâm tình tương đối phức tạp.

Ông cụ đối với cái người xuất hiện ngoài ý muốn này phản ứng lại tương đối bình tĩnh, chẳng thêm ngó ngang tới: “Đi ra ngoài, ta không muốn gặp anh.”

Ôn Hành Chi không để ý tới lời của lão gia tử, quay sang nói với Ôn Hành Lễ: “Anh cứ đi nghỉ một lát đi, có em ở đây rồi.”

Ôn Hành Lễ có chút do dự, nhưng lại nghĩ vấn đề này cuối cùng vẫn phải giải quyết triệt để, vì vậy đi ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại hai cha con bọn họ, Ôn Hành Chi trước tiên đem hộp giữ nhiệt trong tay bỏ lên bàn, muốn phục vụ ông cụ ăn sáng đã rồi nói gì thì nói.

Ông cụ nhìn anh, lại lặp lại một lần nữa: “Anh đi ra ngoài mau, tôi không muốn nhìn thấy anh.”

Ôn Hành Chi cũng không lên tiếng, ném thử cháo thấy vẫn còn nóng, liền dùng thìa quấy khuấy lên cho nguội.

“Lời nói của tôi, anh có nghe thấy không?” Ông cụ không được để ý tới liền tức giận nói tiếp.

“Bác sĩ, y tá, anh cả người nào cũng đều để cho cha quát nạt đủ rồi, con mà lại đi ra ngoài thì không còn ai phục vụ cha nữa đâu.” Anh không nhanh không chậm đáp, ngồi xuống ghế dựa cạnh giường nói tiếp: “Ăn sáng đi”

Ông cụ bị thái độ này của anh kích thích càng nổi giận hơn, quát lên: “Tôi không bị tàn phế mà cần anh phải đút cơm? Đi ra ngoài cho tôi, đi ra ngoài!”

Ôn Hành Chi vẫn ngồi im không nhúc nhích, vẫn giữ nguyên tư thế muốn đút cháo cho ông ăn. Ông cụ giận lắm nhưng cũng không có cách nào, liền cầm lấy cái bát, hai ba hơi húp hết bát cháo. Giống như bà Thành đã nói trong cái nhà này người cực kỳ giống với ông cụ nhất, lại vừa không hợp với ông cụ nhất chính là anh, anh hiểu rất rõ tính cách của cha mình, rất biết cách đối phó với lão gia tử mềm không được cứng cũng không xong này.

Chờ ông ăn xong, Ôn Hành Chi vẫn ngồi im lặng ở bên giường. Ôn Khác không vui nhìn anh nói: “Anh còn ở lại chỗ này làm gì?”

Ôn Hành Chi liền cười nhạt đáp: “Con nghe bác sĩ nói, ngài tuổi đã cao lại mắc bệnh này không thể luôn tức giận được. Con cũng biết rõ trong lòng cha rất tức giận, nhưng buồn bực trong lòng đối với thân thể sẽ không tốt, cho nên con tới đây, để cho cha trút giận.”

“Ta nghĩ anh đang ước gì ta chết sớm thì có.” Ôn Khác hừ mũi nói, cũng không còn kích động như vừa rồi nữa.

Ôn Hành Chi yên lặng một lát, dịch dịch góc chăn cho ông rồi nói: “Cha ngủ một lát đi, con ở đây trông chừng.”

“Không cần, ta không dám phí phạm thời gian quý báu của anh.”

Đối với câu nói kháy này của lão gia tử Ôn Hành Chi chỉ cười cười không nói.

Ông cụ đánh giặc lâu năm, lại không thích quanh co, lúc còn trẻ vì vậy mà lão thủ trưởng giáo huấn biết bao nhiêu lần nhưng cũng không sửa được, vì thế mà bị thiệt thòi không ít. Đến già tính tình tuy đã thu lại chút ít, nhưng mỗi khi tức giận thì đều náo loạn đến gà bay chó sủa. Cho nên mới nói, có thể nhẫn nại nói mấy câu như vậy với anh, ông cụ đã kim chế không ít rồi.

“Lão Tam, anh làm cho tôi quá thất vọng.”

“Vâng, con đã khiến cha mất hết mặt mũi trước mặt các chiến hữu rồi.”

Hôm đó ông cụ cùng với các chiến hữu cũ đi leo núi, mà Trần Dao không biết từ đâu lại biết được chuyện này, liền cầm hình trực tiếp đi tìm ông cụ.

“Anh cho rằng tôi quan tâm đến cái này sao?” Ông cụ trừng mắt nhìn anh: “Đã sống đến từng tuổi này rồi mà còn để ý đến mặt mũi thì chẳng phải sống uống phí rồi sao? Cái tôi để ý chính là thể diện của anh,

tiền đồ của anh! Chuyện này mà truyền ra ngoài thì người ta sẽ nhìn anh và Ôn Viễn như thế nào? Anh đã từng nghĩ qua chưa!”

“Thật lâu trước đây, đã từng nghĩ qua.” Đối mặt với chất vấn của lão gia tử, anh thần nhiên đáp: “Nhưng con không quan tâm, những danh tiếng cuối cùng để làm cái gì chứ, nếu anh cả để ý, thì cứ đem tiếng xấu đổ hết lên người con là được rồi.”

“Được, mặt của anh thì dày rồi. Nhưng còn Ôn Viễn, anh đã từng nghĩ cho nó chưa?”

Nghĩ tới cô, Ôn Hành Chi chợt mỉm cười: “Cha không hiểu cô ấy rồi, cô ấy càng không quan tâm nhiều như vậy. Thật ra thì con lại cảm thấy như thế rất tốt, sống không thể để bản thân mệt mỏi quá được, có như vậy mới càng sống lâu, về chuyện này cha còn phải học tập cô ấy đấy.”

“Anh nghĩ cũng rất hay” ông cụ giận quá hóa cười nói tiếp: “Chuyện này bao lâu nay, anh chưa từng do dự qua đúng không?”

“Không có.” Anh đáp: “Từ đó tới nay, duy nhất chỉ nghĩ tới làm thế nào để ngài dễ dàng tiếp nhận sự thật này hơn thôi.”

Ông cụ không cười được nữa.

“Được, được rồi.” Ông trầm giọng nói: “Vậy thì hiện tại, ngồi ở đây, anh hãy nghĩ thật kỹ cho ta ! Xem xem, anh làm đúng hay không đúng!”

“Không cần thiết.” Anh dứt khoát nói.

“Tại sao? !”

“Bởi vì cha và anh cả cũng đều bởi do dự mà đau khổ cả đời rồi.” Anh lại nói tiếp: “Con không nghĩ, sẽ đi theo vết xe đổ của hai người.”

47. Chương 47

Lần này Ôn Hành Chi cũng không hề vội vã, mà ở bệnh viện trông coi hai ngày, coi như là thay thế Ôn Hành Lễ trông coi ông cụ, để cho anh cả ở nhà nghỉ ngơi mấy ngày.

Ôn Viễn cũng một mực đợi ở nhà cũ của Ôn gia, bởi vì Ôn Hành Lễ ở nhà nên không ai còn dám làm loạn. Nhưng lòng của Ôn Viễn vẫn còn sợ hãi, không phải bởi vì Ôn Kỳ, mà bởi vì Kiều Vũ Phân. Nhưng Kiều Vũ Phân từ ngày nói câu kia xong cũng không biểu hiện gì khác thường, đối xử với cô vẫn trước sau như một.

Có lẽ trận đại náo bốn năm trước đó đã để lại ám ảnh quá sâu ở bên trong lòng của Ôn Viễn, cho nên mỗi khi chạm đến nơi nhạy cảm của bà cô vẫn luôn thấy khấn trương.

Có lẽ cũng không có gì cả? Ôn Viễn tự an ủi mình, để cho bản thân từ từ trấn định lại.

Ngày hôm sau, thời tiết vẫn rất tốt.

Sau khi Ôn Viễn ăn sáng xong nhận được cú điện thoại, là một số lạ, nhưng có lẽ là quá mức nhạy cảm, cô vừa nhìn mã số xa lạ này cũng đoán được là của người nào.

Trần Dao? Ôn Viễn nghĩ mình còn chưa đi tìm cô ta, ngược lại cô ta lại sốt ruột tìm tới cửa?

Có ý để cho điện thoại di động vang lên một lát, Ôn Viễn mới chậm rãi ấn nút nghe, giọng của Trần Dao từ đầu kia truyền tới.

“Có rảnh không?”

Tiếng nói của cô ta thật mềm mại, ai nghe cũng không nỡ lòng nào mà cự tuyệt được. Nhưng Ôn Viễn cô cũng không phải là thương hoa tiếc ngọc gì, chỉ là có một số việc quả thật vẫn cần gặp mặt để nói chuyện: “Cô muốn gặp tôi sao? Ở đâu?”

Không ngờ cô lại nói thẳng như vậy, Trần Dao chần chờ một chút rồi nói địa chỉ. Là một quán cách đại viện cũng không xa, không giống như lần trước đi đến một hội quán cao cấp.

“Được, chờ tôi mười lăm phút.”

Thật may là Ôn Hành Lễ và Kiều Vũ Phân đều không ở đây, còn Ôn Kỳ kể từ sau hôm đó cũng không trở về nhà. Ôn Viễn năn nỉ bà Thành một lát, thật vất vả mới được bà đồng ý liền không nhanh không chậm ra khỏi cửa. Không thể không nói bạn học Ôn Viễn ở bên cạnh Ôn tiên sinh bên cạnh lâu như vậy, cũng âm thầm lây nhiễm một ít khí chất của anh.

Qua thời gian hẹn năm phút, Ôn Viễn mới đến hội quán. Khi cô đi tới, phục vụ giống như đã được thông báo từ trước không hỏi hai lời trực tiếp dẫn cô tới mọt phòng bao riêng ở lầu hai. Cửa vừa mở ra, Ôn Viễn liền nhìn thấy Trần Dao.

Thấy cô Ôn Viễn cũng hơi ngạc nhiên. Chỉ mới một thời gian không gặp, cũng không có cố ý đi nghe ngóng tin tức của cô ta nhưng trong ấn tượng của cô Trần Dao từ sau khi thành danh luôn giữ một dáng vẻ dịu dàng tựa như nữ thần vậy, thế nào mà hôm nay cũng có chút tiêu tụy rồi?

Có lẽ nhận thấy có người đang nhìn mình, Trần Dao từ từ xoay đầu lại. Nhìn thẳng vào Ôn Viễn trong mắt của cô ta dâng lên cảm xúc hết sức phức tạp, cũng chỉ là một cái chớp mắt rồi thôi, cô ta đứng lên, mời cô đi vào.

“Uống chút gì nhé.”

Sau khi ngồi xuống, Trần Dao cũng không thể hiện thái độ gì chỉ nhẹ nhàng ôn tồn nói chuyện.

“..... Không cần.” Ôn Viễn liền nói: “Tôi nghĩ, cô cũng không phải đặc biệt mời tôi tới nơi này để uống cái gì đó?”

Trần Dao liếc cô, rồi vẫy vẫy tay với phục vụ, hai người trầm mặc nhìn nhau, cho đến khi cửa được đóng lại, Trần Dao mới mở miệng: “Ôn Viễn, tại sao mỗi lần gặp cô, tôi đều cảm thấy cô không có thay đổi gì, vẫn giống y như lần đầu tiên tôi gặp cô hồi lớp mười hai?”

Ôn Viễn không có tâm tình đâu mà ngồi ôn chuyện với cô ta, không chút lưu tình nói: “Nhưng cô đã không phải là người khi đó nữa.”

Trần Dao ngẩng ra, cúi đầu cười khổ: “Có lẽ bây giờ là thời điểm chân thật nhất của tôi, chẳng qua tôi sẽ không hối hận.”

Không hối hận? Không hối hận cái gì? Về những chuyện đã từng làm sao?

Ôn Viễn nhất thời tức giận nói: “Vậy tôi cũng không có gì để nói với cô nữa.”

“Cô rất ghét tôi, đúng không?” Trần Dao ngẩng đầu nhìn cô hỏi, nhưng lại không hề có biểu cảm gì. “Thật ra thì tôi cũng ghét cô như vậy..... từ lúc nhìn thấy những tấm hình kia.” Cô ta lại nói: “Tôi biết rõ nhất định sẽ không chỉ có một mình tôi thích anh ấy, cũng nghĩ tới việc bên cạnh anh ấy có thể đã có người khác rồi, nhưng tôi không ngờ, người đó lại là cô.....”

“Những tấm ảnh kia là cô chụp?”

Trần Dao liền sững sốt hỏi lại: “Là tôi thì sao?” Cô ta cũng không quá để ý nói: “Lần đó cô nói anh ấy đã có bạn gái nên tôi cũng chỉ là muốn chứng thực một chút thôi.”

“Cho nên sau khi chụp hình xong cô không tin đó là sự thật, phải đi đến hỏi anh trai tôi?” Ôn Viễn liền bật cười: “Anh tôi không chịu nói cho cô biết đáp án, cho nên cô tới tìm ông nội của tôi? Đây chính là cách yêu của cô sao?” Nghĩ đến trong nhà đều là một mảnh hỗn loạn, Ôn Viễn nhìn cô ta liền cảm thấy buồn nôn, đứng phắt dậy chất vấn: “Vậy tại sao cô không dứt khoát tới tìm anh ấy hoặc là tới tìm tôi? Hay là trong lòng đã có đáp án cho nên mới không dám tới, đúng không?”

“Như thế thì sao!” Trần Dao cũng vỗ bàn, lạnh lùng nói.”Nhưng bây giờ hai người cũng không sợ, thì tôi sợ cái gì!”

Hai bên giữ nguyên ghế co trong trầm mặc, có vẻ không được lý trí cho lắm.

Ôn Viễn cố gắng khắc chế tâm tình của mình, trấn định lại nói:”Cô đừng tưởng rằng để cho ông nội tôi thấy là đã nắm chặt phần thắng.”

“Tôi cũng không ngây thơ như vậy.” Cô ta cười lạnh nói: ”Tôi còn có thể thắng sao? Nếu như Ôn Hành Chi có chút thương tiếc đối với tôi thì tôi cũng sẽ không đi tới tình trạng này!”

“Cô có ý gì?” Ôn Viễn cảnh giác nhìn cô ta.

Trần Dao lạnh lùng liếc nhìn cô rồi chợt cười lên: ”Chuyện giữa chúng tôi cô không biết còn nhiều hơn, nếu có hứng thú, tôi có thể nói hết mọi chuyện cho cô nghe.”

“Không cần thiết.” Ôn Viễn quả quyết cự tuyệt: ”Thủ đoạn khích bác ly gián thấp kém như vậy? Tôi cũng không ngu đến nỗi tin tưởng vào lời nói của cô!”

Trần Dao cũng không tức giận, chỉ thản nhiên nói: “Hai người còn cần phải tôi khích bác ly gián sao? Chuyện của hai người dù cho tôi không nói cho Ôn lão gia thì sớm muộn ông cụ cũng sẽ biết thôi, một khi ông ấy đã biết thì hai người có thành được không chứ. Ngẫm lại xem, gia đình của quan quân, đóng cửa lại làm chuyện loạn luân? Chuyện này mà nói ra thì Ôn lão gia chịu được hay sao? Chứ đừng nói cha cô vẫn còn đang làm quan đấy!”

Cô ta cố ý muốn làm cho Ôn Viễn tức giận, nhưng cô ta thật sự đã coi thường năng lực chịu đựng của Ôn Viễn rồi.

“Xem ra cô thật đã bỏ ra không ít công phu, ngay cả cha tôi làm cái gì đều biết rõ ràng.” Ôn Viễn nhẹ nhàng nói xong, có thể nói ra ngoài những lời này cũng không còn nể tình nữa: ”Nhưng đã có bản lĩnh như vậy, làm sao lại không hỏi ra được thân thế chân chính của tôi?”

“Cô nói cái gì?” Mặt Trần Dao biến sắc, lạnh giọng hỏi.

Ôn Viễn cười, nụ cười vô cùng rực rỡ: “Tôi muốn nói, tôi căn bản không phải con cháu của nhà họ Ôn, nói thẳng ra thì tôi và Ôn Hành Chi, không có một dính, một điểm liên hệ máu mủ.”

Vừa dứt lời, liền xoảng một tiếng, cốc thủy tinh trong tay Trần Dao rơi xuống đất vỡ toang.

Ôn Viễn không cười nữa, nhìn cô ta mắt không chế như vậy liền nói:”Thế nào, không tin sao?”

Trần Dao hung hăng trừng mắt nhìn cô, nhưng lại không thốt nên lời.

Trước khi tới, Ôn Viễn nghĩ mãi rốt cuộc có nên nể tình cô ta hay không.

Lời của Trần Dao cũng rất đúng, cho dù cô ta không nói, một ngày nào đó ông nội cô cũng sẽ biết rõ. Cô cũng hiểu rất rõ điểm này, nhưng cô vẫn hy vọng chuyện này để chính miệng bọn họ nói ra, mà không phải dưới tình huống bị động như thế này, bị người ta lợi dụng. Như vậy thì không thể tha thứ được rồi!

Rời khỏi hội quán thật lâu, hai tay của Ôn Viễn vẫn còn run rẩy, nhưng vì hai tay nhét vào trong túi nên không nhìn ra được mà thôi. Buổi trưa, vì để bù đắp nguyên khí đã tiêu hao, bạn học Ôn Viễn ăn một hơi hết hai bát cơm, làm bà Thành phải đoạt lấy cái bát trong tay của cô, sợ cô lại ăn thêm bát thứ ba nữa thì vỡ bụng ra mất.

Ôn Viễn đang muốn kháng nghị thì điện thoại di động trong túi liền vang lên, cô liếc mắt nhìn liền phát hiện là số của người nào đó. Đang do dự có nên nhận hay không liền nghe thấy bà Thành hừ lên một tiếng. Cô chớp chớp mắt cười cười, đi vào trong sân nhận điện thoại.

“Chuẩn bị đi, lát nữa anh sẽ sang đón em.”

Ôn Viễn bị câu này của anh làm cho sững sờ:”Đi đâu? Đi bệnh viện sao? Ông nội muốn gặp em sao?”

“Không phải.....” anh nói:”Về Đông Giao trước, hai ngày nữa chúng ta sẽ đến thị trấn A.”

“Thị trấn A ?” Ôn Viễn càng ngày càng mơ hồ: ”Đi thị trấn A làm gì?”

“Sức khỏe của dì Đường không được tốt, chúng ta tới thăm dì ấy. Thế nào, không muốn gặp dì Đường sao?”

“Có muốn, nhưng mà bây giờ mà đi thì có tốt không. Ông nội thì sao?” Ôn Viễn cẩn thận hỏi: “Ông vẫn không muốn gặp em sao?”

“Ông chưa nói gì.”

Chưa nói? Chưa nói thì không phải là không muốn gặp sao! Ôn Viễn thầm nghĩ.

“Không sao đâu.” Anh nói xong, liền cười cười: “Không gặp cũng có cái tốt, thừa dịp ông đang giận dữ, chúng ta đi thăm dì Đường một chút, năm sau sợ là không có thời gian.”

Theo lời của Ôn Hành Chi thì xem ra ông cụ cố ý làm vậy. Ông không đồng ý, nhưng nếu không thuyết phục được ông, thì cứ nhắm mắt làm ngơ, như vậy cũng đỡ gây ra đại náo, cứ kéo dài như vậy, chính là cách mạng lâu dài nhất đỉnh thắng lợi. Mà hai ngày vừa rồi cũng không thấy Ôn Hành Chi gấp gáp, vẫn ôn hòa bình tĩnh khiến cho ông cụ sốt ruột, vì vậy liền dứt khoát đuổi anh đi. Ôn Hành Chi thì sao, thấy ông cụ không có gì đáng ngại, vì vậy liền giao trả lại cho Ôn Hành Lễ, chuẩn bị trở về.

Thấy Ôn Viễn ở bên kia không nói lời nào, sợ cô vẫn còn tiếp tục rối rắm, Ôn Hành Chi trực tiếp chỉ đạo: “Được rồi, thu dọn đồ đạc đi nhé.”

Thật ra thì Ôn Viễn còn có rất nhiều lời muốn hỏi, nhưng nghe giọng anh hơi khàn liền biết hai ngày nay anh vô cùng mệt mỏi. Không thể làm gì khác hơn là cúp điện thoại, làm theo lời của anh.

Buổi chiều, Ôn Hành Lễ về nhà thay quần áo liền đi đến bệnh viện. Ông vừa đi được nửa giờ, từ cửa sổ phòng khách Ôn Viễn nhìn thấy xe của Ôn Hành Chi dừng ở cửa chính.

Ôn Viễn còn chưa kịp đi ra cửa phòng khách, liền nghe thấy bà Thành hừ một tiếng, vì vậy không dám đi nữa mà đành hoảng ngồi xuống, phối hợp với bà cuộn len.

Một lát sau, Ôn Hành Chi vào phòng nhìn thấy cảnh tượng như thế liền nhíu mày.

“Trở lại rồi?” Bà Thành tuy nói nhưng cũng không thèm nhìn anh.

Ôn Hành Chi đáp một tiếng, đi tới ghé sofa đối diện ngồi xuống. Mặt hướng về phía Ôn Viễn, chỉ thấy cô nhìn mình nháy nháy mắt, vẻ mặt này để cho anh không nhận được mà vênh vênh khóe môi.

Mắt hoạt động bí mật như vậy bà Thành dĩ nhiên không thể làm như không nhìn thấy, liền trừng Ôn Viễn một cái, thấy cô ngồi đành hoảng nghiêm chỉnh, mới nói: “Hành Chi ở bệnh viện mới có hai ngày thôi? Sao ta lại cảm thấy giống như đã đi hai năm mới trở về vậy?”

Đối mặt với sự kể khổ của bà, Ôn tiên sinh chỉ nhàn nhạt ồ một tiếng, cười nói: “Bà nhớ cháu như vậy sao?”

“Đi đi đi!” bà Thành then quá hóa giận, len cũng đã quần xong, liền đẩy đẩy Ôn Viễn về phía anh: “Mang đi, mang đi, nhìn thấy hai người các cháu, ta lại thấy phiền!”

“Bà nội!” Ôn Viễn xấu hổ đỏ mặt dậm chân.

Ôn Hành Chi cũng không khách khí, sau khi tạm biệt liền dẫn người đi. Ôn Viễn xấu hổ đá đá vào chân anh, Ôn Hành Chi cũng không tránh né, tùy cô trút giận, vừa lơ đãng ngẩng đầu, nhìn thấy bên cửa sổ của lầu hai có bóng người đang đứng, chính là Kiều Vũ Phân. Bốn mắt nhìn nhau, Kiều Vũ Phân lúng túng kéo rèm cửa sổ lại.

“Anh nhìn cái gì vậy?” Ôn Viễn liền mím môi hỏi.

“Không có việc gì.” Anh liền thu hồi tầm mắt, gõ lên gáy cô một cái nói: “Đi thôi.”

Bởi vì Ôn Khác ở bên này cố ý giằng co, cho nên chuyện này tạm thời liền rơi vào cục diện mắc cạ.

Chỉ là Ôn Hành Chi cũng không nóng nảy, ông cụ thích đánh lâu dài, nhưng cũng đừng quên Ôn tiên sinh cũng rất hiểu đạo lý: “Địch tiến ta lùi, địch lui ta đuổi theo” này, trước tiên lùi mấy bước, đợi qua đợt này rồi lại nói.

Ôn Viễn thấy anh khí định thần nhàn, thật cực kỳ bội phục. Ôn tiên sinh đem tất cả bội phục của cô toàn bộ thu lại, đợi đến lúc tối lại đem người nào đó lừa gạt lên giường tiến hành xâm nhập hoàn toàn trao đổi.

Cũng không thể trách anh, từ lúc ở thành phố T về đây anh ngay cả đầu ngón tay của cô anh cũng không chạm qua. Hai ngày trước có cơ hội ở cùng một chỗ, nhưng trong lòng đều có chuyện, cũng không còn ý định này. Hiện tại khối đá lớn trong lòng đã tạm thời hạ xuống, cho nên bạn học Ôn Viễn liền bị người đó dày vò suốt đêm. Ngày hôm sau ngủ thẳng đến mười giờ vẫn không dậy, chỉ nhúc nhích chân thôi đã cảm giác toàn thân chua xót muốn chết.

Trong lúc mơ màng, thấy Ôn Hành Chi vỗ vỗ đầu của cô dặn: “Buổi chiều anh phải tham gia hội nghị, cơm đã cho vào lò vi sóng rồi, dậy thì hâm nóng lên, không được ăn uống qua loa.”

Ôn Viễn buồn bực, không để ý tới anh quay mặt sang một bên.

Ôn tiên sinh cũng không để ý, vén chăn lên thò tay vào, thấy cô sợ hãi né sang một bên, liền trầm giọng hỏi: “Nhớ chưa?”

Trong chăn truyền đến một tiếng “ạ” rầu rĩ, anh mới thu tay lại đứng dậy rời đi. Chờ anh đi được một lát, Ôn Viễn mới từ trong chăn chui ra, hít thở bầu không khí mới mẻ, ngáy ngốc cười cười.

Lại ngủ thêm một lát, Ôn Viễn mới rời giường rửa mặt làm vệ sinh cá nhân. Lúc muốn đi hâm cơm ở trong lò vi sóng lên thì điện thoại di động của cô lại vang lên, là Kiều Vũ Phân gọi tới.

Ôn Viễn nhìn chằm chằm vào điện thoại di động do dự một lát rồi mới nhận. Trong điện thoại giọng của Kiều Vũ Phân vẫn bình hòa như cũ: “Viễn Viễn, một lát nữa có ở nhà không?”

“Có ạ, mẹ có chuyện gì sao?”

“Không có gì.” Kiều Vũ Phân nói tiếp: “Năm hết tết đến rồi, trong nhà đồ tết vẫn còn chưa chuẩn bị xong. Con với chú....” ngừng một lúc liền sửa lại: “Dù con và Hành Chi không tới đây đón năm mới, nhưng trong nhà cũng phải chuẩn bị vài thứ chứ? Hôm nay đúng lúc mẹ cũng muốn đi, con đi cùng với mẹ không?”

Bị giầy vò một đêm, Ôn Viễn theo bản năng không muốn đi đâu cả. Nhưng không tiện cự tuyệt Kiều Vũ Phân, cô đối với bà vẫn thấy áy náy. Vì vậy liền đồng ý.

Kiều Vũ Phân thở phào nhẹ nhõm: “Con ở bên đó cũng xa, mẹ sẽ đi xe qua đón con.”

“Không cần đâu!”

Ôn Viễn cự tuyệt rất nhanh, nhưng Kiều Vũ Phân đã cúp điện thoại. Ôn Viễn bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là thay quần áo, nhìn thời gian thấy đã đến giờ hẹn liền đi xuống lầu. Trong chung cư không có giấy thông hành thì không vào được, cô cũng không muốn phiền tài xế, định đi ra cửa đợi.

Chỉ là lúc chưa đi đến cửa lớn, bước chân của Ôn Viễn liền chậm lại. Một chiếc xe Jeep xanh dương đang vung văng dừng ở cửa, mà người ngồi trong xe, chính là Ôn Kỳ.

Ôn Viễn muốn quay đầu trở lại, nhưng người kia đã xuống xe rồi, cách cửa chính của chung cư gọi: “Ôn Viễn.”

Không tránh được, Ôn Viễn không thể làm gì khác hơn là bước nhanh về phía anh.

“Làm sao anh lại tới đây?”

Cô hỏi thẳng như vậy khiến Ôn Kỳ không thể làm gì khác hơn là cười khổ: “Em không muốn nhìn thấy anh như vậy sao?”

Ôn Viễn cũng ý thức được giọng của mình hơi quá liền phồng má, không lên tiếng. Thấy thế, Ôn Kỳ liền mở cửa xe ra nói: “Lên xe đi, mẹ bảo anh tới đón em.”

Lời này của anh càng làm cho Ôn Viễn thấy khả nghi hơn, nhưng nhìn vẻ mặt thản nhiên kia của anh cũng tìm không ra cái gì liên lên xe.

Nổ máy xe, Ôn Kỳ lái xe với tốc độ rất chậm, tuyệt động trên mặt đường vẫn chưa tan. Ôn Viễn ngồi ghế cạnh tài xế, trầm mặc một lát rồi mở miệng hỏi: “Sức khỏe của ông nội thế nào rồi?”

“Xuất viện rồi.”

“Xuất viện rồi sao?” Ôn Viễn có chút ngoài ý muốn đáp: “Vậy thì tốt rồi.”

Ôn Kỳ cũng không lên tiếng, hết sức chuyên chú lái xe, cho đến khi gặp phải đèn đỏ mới buông tay lái ra, lúc này phát hiện lòng bàn tay của mình đều là mồ hôi. Khóe môi giương lên nụ cười khổ, tự tay lấy hộp khăn giấy đặt ở ghế trước, nhưng không ngờ hành động của Ôn Viễn còn nhanh hơn, rút tay lại, mặt đầy đề phòng nhìn anh.

Anh ngẩng ra một lát, mới hiểu được đây là vì cái gì.

“Em chán ghét anh vậy sao?” Anh lạnh lùng hỏi.

“Em...em không có....” Ôn Viễn không biết nên giải thích như thế nào, hành động mới vừa rồi hoàn toàn theo bản năng.

Nhìn đôi mắt của cô vô tội mở thật lớn, lòng của Ôn Kỳ bùng lên cảm giác thất bại. Anh rút mấy tờ giấy ra, vừa lau tay vừa nói: “Em yên tâm, anh sẽ không lèm chuyện ngu xuẩn đâu. Nói thế nào anh cũng là nam tử hán, là cháu đích tôn của Ôn gia.”

Ôn Viễn ngồi lại ngay ngắn, nhìn mấy tờ giấy bị anh vò thành một cục tùy ý ném sang một bên, định mở miệng nói nhưng lại không biết nên nói gì.

Xe không nhanh không chậm lái đến chợ trung tâm, cũng sắp lái đến nhà cũ của Ôn gia, nhưng lúc đó lại quành lại, đi vào một con đường hoàn toàn ngược lại.

Ôn Viễn mơ mơ màng màng chống tay lên cửa xe ngủ, đợi đến khi cô mở mắt thì Ôn Kỳ đã lái xe đến một chung cư hoàn toàn xa lạ.

Cô mở to hai mắt nhìn chung cư cũ kỹ trước mặt, giống như đã bảy tám năm chưa được sửa chữa, cô xác định đây không phải là nơi để mua đồ càng xác định rõ là mình chưa từng tới nơi này.

Ôn Viễn nhìn Ôn Kỳ rồi mở cửa xe đi xuống. Cô từ từ đi về phía một tầng nhà cách đó không xa, đang muốn quay đầu lại chất vấn Ôn Kỳ thì lại nhìn thấy Ôn Khác từ nơi đó đi ra. Trong nháy mắt, Ôn Viễn liền mở to hai mắt khó có thể tin nhìn Ôn Lão Gia.

Ôn Lão Gia cũng không nóng nảy, bình tĩnh đứng ở đằng kia chờ cô. Mà trong lòng của Ôn Viễn bây giờ lại vô cùng nổi giận, cảm giác bị lường gạt khiến cho cô không nhận được muốn mắng chửi người, muốn phát tiết một trận.

“Đi thôi, ông nội đang chờ.”

Tiếng của Ôn Kỳ từ phía sau truyền đến, Ôn Viễn quay đầu lại nhìn anh, thật sự khó mà tin được vào giờ phút này anh lại còn có thể ung dung bình tĩnh như vậy, cực kỳ chói mắt.

Ôn Viễn ngẩng đầu tát cho anh một cái, Ôn Kỳ không kịp phản ứng, lão đảo một cái sau đó mới đứng vững, kinh ngạc nhìn cô.

“Cút ngay!”

Ôn Viễn lạnh lùng nói, cũng không quay đầu lại đi khỏi đó.

48. Chương 48

“Rất tức giận?”

Anh tái mặt đè nén lửa giận tới gần Ôn Viễn, Ôn Khác cũng không nhúc nhích đứng ở cửa khu, không hề gợn sóng hỏi.

Một cái tát kia làm cho bàn tay của Ôn Viễn tê dại cả đi. Bị mấy người liên hiệp bối nhau đùa giỡn xoay quanh, cô làm sao có thể không tức giận? Nhưng cô cũng biết, cô không thể nói đạo lý với Ôn Khác được, thứ nhất, ông là trưởng bối của cô. Thứ hai, cũng là điểm quan trọng nhất, là lời của cô không có chút trọng lượng nào. Vì vậy Ôn Viễn thu năm ngón tay lại, cứng đầu không lên tiếng.

Ôn Khác cũng không cần cô nghe nói, liền xoay người ra lệnh: “Theo ta lên .”

Ôn khác mang theo Ôn Viễn không ngừng nghỉ leo đến tận lầu sáu, cũng là tầng cao nhất. Mặc dù đã lớn tuổi, nhưng người đã từng chinh chiến khắp nơi như ông không giống với người bình thường, ông cụ leo lên mà vẫn vững vàng lấy chìa khóa ra mở cửa.

Ôn Viễn đứng ở cửa cầu thang, xuyên qua giữa hành lang liếc nhìn Ôn Kỳ đứng ở bên ngoài cửa sổ, rồi lại thu hồi tầm mắt đi theo ông cụ vào phòng.

Nhà này khắp nơi đều lộ ra dấu vết của thời gian, nhưng lại không hề bụi bặm. Đoạn đường đi lên, dừng nói tay vịn cầu thang không nhiễm một hạt bụi, mà ngay cả góc tường cũng được quét dọn sạch sẽ. Bên trong phòng vẫn bày biện đầy đủ mọi thứ, phần lớn bàn ghế đều có in số hiệu của quân đội, là số hiệu sự đoàn trước đây của Ôn Khác.

Từ lúc vào nhà, Ôn Khác vẫn đứng ở trong phòng khách, không lên tiếng. Mặc cho Ôn Viễn dò xét một phen mới chậm rãi mở miệng: “Cháu có biết đây là đâu không?”

Ôn Viễn liền lắc đầu không đáp.

“Hơn ba mươi năm trước, chỗ ta đóng quân ở cách đây chưa tới năm cây số. Sau này lại đại giải trừ quân bị (cắt giảm nhân viên vũ trang và trang bị quân sự), xóa bỏ lần lượt số hiệu, trụ sở đóng quân chuyển đến một nơi cách thành phố B rất xa. Nhưng bà nội của cháu và mọi người vẫn còn ở lại chỗ này.” Tầm mắt của Ôn Khác chậm rãi lướt qua mọi góc ngách trong căn phòng, giống như đang hoài niệm về những tháng ngày xưa cũ.

Bà nội? Ôn Viễn ngẫm nghĩ một chút, chuyện của hơn ba mươi năm trước, bà nội mà lão gia tử nhắc đến chắc là Lý Nhược Thu rồi.

“Sau này ta ở cái thành phố kia đợi hơn một năm, được triệu hồi về thành phố B. Cả nhà ở lại chỗ này mấy tháng, rồi dời đến một đại viện khác.”

“Vậy tại sao ông lại dẫn cháu tới đây?”

Thật ra thì cô rất muốn dùng từ “Lừa gạt” để nói, nhưng do dự một chút, vẫn không nói ra khỏi miệng.

Nghe vậy, Ôn Khác đưa mắt nhìn cô, ước chừng đang còn đắm chìm trong hồi ức, ánh mắt của ông nhu hòa đi ít nhiều: “Hành Chi, được sinh ra ở chỗ này .”

Ở chỗ này? Ôn Viễn rất lấy làm kinh hãi.

“Khi đó ta còn diễn tập ở bên ngoài, không về được. Cha cháu cũng không ở nhà, sinh trước ngày dự sinh mất mấy ngày, dọa bà nội của cháu giật mình, cũng không kịp đưa đến bệnh viện, sinh ngay ở chỗ này.” Yên lặng một lát, ông mới nhỏ giọng nói tiếp: “Chắc là vì duyên cớ này, cho nên nó mới thích cái chỗ này như vậy.”

Ôn Viễn không nói một lời nhìn Ôn Khác, từ nhỏ đến lớn cô sợ ông nguyên nhân chủ yếu nhất vì ông chính là một người hỉ nộ vô thường, hơn nữa đối xử với con cháu trong nhà vĩnh viễn nghiêm túc, lạnh lùng. Cô rất ít khi thấy ông cười, hơn nữa Ôn Khác cũng rất kỳ quái, một khi đã cười, thì nhất định là hào sảng cười to.

Cô chưa từng nhìn thấy dáng vẻ hiện tại này của ông bao giờ. Có chút buồn bã, có chút mất mát.

Vừa vào căn phòng này, lại khiến cho ông thay đổi nhiều như vậy. Chắc chắn trong lòng ông Lý Nhược Thu không hề có địa vị tầm thường.

“Ôn Viễn.” Ôn Khác đột nhiên mở miệng gọi cô, giọng nói đã khôi phục lại vẻ nghiêm túc như bình thường trầm ổn mà có lực: “Cháu hiểu được Hành Chi bao nhiêu?”

Ôn Viễn ngẩng ra, bắt đầu suy tư về vấn đề này. Thật ra cô hiểu được anh bao nhiêu? Mấy năm qua, những thứ cô biết đều là anh muốn để cho cô biết, còn những thứ sâu xa hơn cô quả thật chưa từng hỏi anh. Nhưng mà những thứ này có quan trọng không? Cô chỉ cảm thấy, hai người thân mật với nhau cũng cần có không gian riêng, không thể nào yêu cầu anh đem chuyện hơn ba mươi năm từ nhỏ đến lớn tất cả đều nói cho cô nghe được.

Thấy cô không lên tiếng, Ôn Khác tựa như lại có thêm mấy phần tự tin, nói tiếp: “Từ khi cháu lên tiểu học Hành Chi đã không ở nhà rồi, nó đang du học ở nước ngoài, ta phải mất ba phen mấy bận gọi nó về mà vẫn không được. Ba cháu thì vào Bộ Ngoại Giao, đây là vì phục vụ quốc gia nên ta cũng không thể nói cái gì. Chú hai của cháu lại qua đời sớm, chỉ còn lại một mình Hành Chi. Ở nước ngoài du học còn chưa tính, sau khi tốt nghiệp còn cố tình không chịu trở lại, từ Bán Cầu Tây chạy đến Bán Cầu Đông bán mạng cho bọn ngoại quốc, cháu nói xem trong đầu của nó đang nghĩ cái gì?”

“Đó là sự lựa chọn của anh ấy, ông không thể can thiệp được.”

Ôn Viễn nói câu này là có ý của mình, cũng không hề sợ hãi. Nhắc tới cũng thấy kỳ quái, dính đến chuyện của mình thì luôn lắp ba lắp bắp nhưng một khi có liên quan đến Ôn Hành Chi, cô lại không hề có kỵ.

Ôn Khác trào phúng đưa mắt nhìn cô: “Cho nên mới nói cháu vẫn còn nhỏ, không hiểu rõ nó đâu. Theo ta thấy, cũng không phải là nó muốn ở nước ngoài mà là đang muốn chống đối lại ta, việc ta không muốn nó làm thì nó càng phải duy trì. Tạo được thành tựu cũng không tìm ta để khoe khoang bản lĩnh của mình, cháu xem đi nó tuy không làm lính cũng hiểu được một đạo lý, đó chính là sự trả thù lớn nhất đối với kẻ địch chính là miệt thị, không thèm để ý. Nó vẫn luôn giận ta!” Nói đến chỗ này, ông cụ chợt cười cười. “Nếu không phải ở trên chiến trường mò mẫm lẫn lộn nhiều năm như vậy, nói không chừng ta thật sự đã bị nó che mắt rồi.”

Nghe vậy Ôn Viễn lại cảm thấy rất lạnh lẽo, liền đáp: “Không phải ông muốn nói cho cháu biết, cháu cũng là một công cụ để trả thù chứ?”

Chuyện này thật quá buồn cười rồi ! Tiểu thuyết ngôn tình cũng không có những tình tiết cầu huyết thế này? !

“Dĩ nhiên là không phải.” Ôn Khác trầm giọng nói, Ôn Viễn liền thở hắt ra, đang muốn cảm thán thật là may liền nghe thấy ông cụ nói tiếp: “Nếu mà ta nói thì đã không trắc trở như vậy rồi.”

Ông đi tới cửa nghe ngóng, nghe thấy tiếng bước chân đi lên, xem chừng Kiều Vũ Phân thông tư tưởng cho Ôn Kỳ rồi, vì thế liền quay ra nói với Ôn Viễn: “Mặc kệ nó như thế nào, thì ta đều không thể đồng ý được.”

Nhìn nét mặt nghiêm túc của ông cụ, Ôn Viễn chợt nảy sinh một dự cảm xấu, nhất là khi thấy Ôn Kỳ đứng ở ngoài cửa.

Cô run run hỏi: “Ông đây là, muốn giam lỏng cháu?”

“Đây không tính là giam lỏng.” Ôn Khác cau mày nói: “Tóm lại mấy ngày nữa, cứ đợi ở đây, có ăn có uống cũng không khiến cháu chết đói, còn có người ở chỗ này cùng với cháu nữa, không cần phải sợ. Ba cháu mấy ngày nay đang ra khỏi nước làm việc, chờ xử lý xong lập tức sẽ đưa cháu đi!”

“Cháu không đi!” Ôn Viễn kịch liệt phản đối.

“Không được!” Ôn Khác nghiêm nghị nói: “Không phải cháu thích đọc sách sao? Lại còn không thích học ở thành phố B? Ta đưa cháu đến một chỗ xa hơn chẳng phải đúng ý của cháu sao?”

“Đó là trước kia, không phải bây giờ....”

Ôn Viễn còn muốn giải thích thêm, nhưng Ôn Khác lại không muốn nghe, thấy ông muốn đi, Ôn Viễn vội chặn ông lại, nhưng chưa ra tới cửa liền bị Ôn Kỳ chặn lại.

“Anh tránh ra!”

“Quay về!”

Hai tay bị giữ chặt, cô chỉ có thể đá anh, đá lên đầu gối của anh, Ôn Kỳ chỉ nhíu nhíu mày, một tay túm thắt lưng của cô lôi vào trong nhà.

“Anh khôn kiếp! Buông em ra! Buông em ra!” Ôn Viễn cực kỳ tức giận, kịch liệt vùng vẫy, nhưng Ôn Kỳ cũng giống như là đã quyết định, chết sống không chịu buông tay, để mặc cho nàng đâm đá. Cảm giác sợ hãi từ đáy lòng xông tới, Ôn Viễn vừa thét lên vừa đánh anh, thậm chí còn nặng nề cắn xuống bờ vai của anh nữa.

Ôn Kỳ rên lên một tiếng, giam cầm cô ở trên ghế sofa nói: "Đừng náo loạn nữa! Ông nội cũng đã đi rồi!"

Tiếng đóng cửa nặng nề khiến cho cô sững người trong giây lát, tiếp theo lại càng giây giũa kịch liệt hơn: "Cút ngay! Anh cút ngay cho em!"

Ôn Kỳ không còn biện pháp nào, chỉ đành nhấc cao cầm của cô lên, nặng nề cắn lên môi cô. Đó không phải là hôn, mà chẳng qua chỉ là cuộc chiến của răng và môi, tràn đầy mùi máu tươi, còn có cả vị mặn của nước mắt nữa. Anh cứ hôn cô như vậy khoảng chừng hai phút, thấy Ôn Viễn dần dần yên tĩnh lại, Ôn Kỳ mới buông cô ra.

Ôn Viễn giống như mất hết sinh lực, nhắm mắt lại tựa vào trên ghế hỗn hển, đôi môi vẫn còn vương vết máu, thế nhưng máu đó không phải là của cô mà là của Ôn Kỳ. Nhưng Ôn Kỳ thì sao, chắc cũng không tốt hơn là mấy. Cô đối với anh thật không lưu lại một chút đường sống nào, quả thực rất muốn cắn chết anh.

Ôn Kỳ sờ sờ khoe môi dính máu, cười khở một tiếng. Bị buộc phải lên thuyền giặc, còn phải chịu sự đối xử như vậy, mẹ anh tính toán quả là chu toàn !

[Truyện được đăng chính thức tại diendan]

Hội nghị của Ôn Hành Chi gần bảy giờ tối mới kết thúc, khéo léo từ chối tiệc tối của mấy người đồng hành đi thẳng ra bãi đỗ xe.

Đang lái xe ở trên đường, nhận được điện thoại của Kiều Vũ Phân nói ông cụ muốn anh về nhà một chuyến. Bản thân ông cụ sau khi xuất viện vẫn luôn giằng co với anh như vậy, hiện tại lại chủ động gọi điện thoại chắc là phải có chuyện để nói, Ôn Hành Chi nghĩ ngợi một lát mới đồng ý, sau khi cúp điện thoại liền quành xe chuyển hướng về nhà cũ của Ôn gia.

Cửa đại viện lúc nào cũng treo hai cái đèn lồng màu đỏ, lúc Ôn Hành Chi đến thì đèn đã được bật lên lung linh rực rỡ. Anh đứng ở chỗ cận vệ thông báo một câu, rồi chậm rãi dừng xe đến ngoài cửa đại viện. Vừa mới xuống xe, từ cửa chính đại viện có thể nhìn thấy đèn phòng khách đều được bật sáng trưng.

Anh thoáng nhíu nhíu mày, bước nhanh vào đại sảnh.

Kiều Vũ Phân đang ngồi ở trên sô pha chờ anh, thấy anh đi vào, vội vàng cười đứng dậy đón: "Đã tới rồi sao, thật nhanh."

Ôn Hành Chi ngồi xuống ghé đôi diện hỏi: "Ông cụ đâu?"

"Đang trên lầu nhận điện thoại của chiến hữu cũ."

Vừa nói chuyện, Kiều Vũ Phân vừa rót trà, để xuống trước mặt của Ôn Hành Chi. Bà chỉ sợ Ôn Hành Chi nghe xong lời này liền vội vã bỏ đi, nhưng Ôn Hành Chi tối nay lại không hề nóng nảy, quan sát lá trà xoay chuyển trong cốc một lát, ngồi dựa vào sô pha, thả lỏng căng thẳng thần kinh suốt một buổi chiều.

Kiều Vũ Phân cũng bê cốc nước lên, chậm chậm uống từng ngụm, đem một xấp hình ở bên dưới khay trà đến trước mặt Ôn Hành Chi .

Ôn Hành Chi nhíu mày, hình như là đang muốn hỏi đây là cái gì.

Kiều Vũ Phân cười cười, nói: " Ngày hôm qua ông cụ giao cho tôi, muốn tôi giới thiệu đối tượng cho chú, ông nói tuy chú không vội nhưng ông sốt ruột, vội vã muốn bông cháu rồi. Cho nên, mấy ngày nay tôi đã tìm mấy mối thật tốt, chú xem qua một chút, xem có hợp ý hay không."

Ôn Hành Chi nghe thấy hai chữ "đối tượng" thì tay đang muốn cầm ảnh lên xem liền dừng lại, anh cúi đầu duy trì tư thế này nghe Kiều Vũ Phân nói xong, mới lại từ từ cầm lên.

Kiều Vũ Phân cố tự trấn định bụng cốc trà lên tiếp tục uống, thấy anh cầm lên, mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Mặt của Ôn Hành Chi vẫn không hề thay đổi.

Nhìn ra được những người này là đã được ông cụ hoặc chị dâu Kiều Vũ Phân chọn lựa kỹ càng rồi, người nào cũng đều có diện mạo xinh xắn, gia thế thì cũng không cần phải hỏi. Anh xem qua một lượt, chợt cười nói: "Thật thú vị."

“Như thế nào?” Kiều Vũ Phân cẩn thận hỏi.

Ôn Hành Chi liếc chị ta, từ trong xấp hình rút ra một gương mặt rồi hỏi Kiều Vũ Phân: “Nếu em nhớ không lầm, thì đây là em họ của chị dâu?”

Kiều Vũ Phân nghiêm túc nhìn xuống, vẻ mặt nhất thời có chút lúng túng, lúc về nhà, đang nói chuyện với cha mình không cẩn thận đã nói tới chuyện này, nhưng không nghĩ cũng bị bà thím nghe được. Liên bảo giới thiệu con gái của bà thím năm nay hai mươi tám tuổi cho Ôn Hành Chi. Cô ấy coi như vẫn còn trẻ tuổi, lại đi du học về ánh mắt dĩ nhiên là cao hơn người khác. Diện mạo cũng coi như thích hợp, nhưng cảm thấy nếu cùng Ôn Hành Chi đứng chung một chỗ thì cứ thấy thế nào đó.

Chỉ là giờ phút này Kiều Vũ Phân không thể nói thật được, bà quan sát vẻ mặt của anh rồi nói: “Sao, cảm thấy thế nào?”

Ôn Hành Chi không trả lời, chỉ hỏi ngược lại: “Chị cảm thấy như thế nào?”

“Cái này.....”

Kiều Vũ Phân lập tức đứng hình rồi.

Ôn Hành Chi cười cười, lại rút ra một tấm hình khác: “Đây là Tôn Tinh con gái của Tôn chính ủy?”

“Sao chú biết?”

“Nghe bạn bè thường vào quán rượu nhắc qua, là một cô gái xinh đẹp.”

Vốn còn có chút lúng túng, sau khi nghe nửa câu sau Kiều Vũ Phân lại thấy lên tinh thần: “Đúng vậy, ông cụ nói nói nhìn rất có tinh thần, hơn nữa còn có tướng vượng phu.”

“Chỉ nghe nói là người lương tính.” Ôn Hành Chi mỉm cười nói tiếp: “Người này nếu lấy về nhà bị đội nón xanh (cắm sừng) còn phải hỏi đối phương là nam hay nữ, thế thì em sẽ không chịu nổi.”

Kiều Vũ Phân sững sờ trong chốc lát: “Hành Chi.....”

“Em không trách chị.” Ôn Hành Chi không nhanh không chậm giống như tổng hợp quy tắc lại: “Em biết rõ đây là ý của ông cụ, em chỉ hỏi chị một vấn đề.”

“Chú nói đi.” Kiều Vũ Phân thấy hơi khấn trương.

“Chị cảm thấy những người này so với con gái của chị thì ai tốt hơn?”

Kiều Vũ Phân không trả lời được, người là bà chọn cho anh, con gái cũng một tay bà nuôi, muốn bà đáp thế nào? Vô luận chọn cái nào cũng đều mất mặt cả!

Ôn Hành Chi cũng biết bà sẽ không đưa ra câu trả lời.

“Lần này coi như xong, đừng có lần sau nữa.” Anh đem gập hình làm đôi, động tác vô cùng lịch sự mà xé thành hai nửa, đặt lên khay trà đẩy tới trước mặt của bà: “Chị cũng biết em không phải là người có tính khí như vậy đúng không?”

Thấy anh đứng dậy muốn đi, Kiều Vũ Phân liền hoảng hốt, mở miệng gọi anh lại: “Hành Chi!”

Cùng lúc đó, ông cụ cũng nghe điện thoại xong, đang từ trên cầu thang chậm rãi đi xuống, nhìn thấy anh liền lạnh lùng nói: “Anh muốn đi đâu? Nơi này không phải là nhà của anh nữa phải không? Tối chưa được nửa giờ đã muốn đi?”

Mặt của Ôn Hành Chi không đổi sắc nhìn ông đáp: “Nếu cha gọi con tới là để nhìn những người trong hình này, vậy thì chúng ta cũng không có gì để nói.”

“Không hài lòng sao? Không hài lòng thì có thể đổi lại.” Ông cụ liền trưng ra nét mặt độ lượng.

Ôn Hành Chi nhìn anh, cũng không nhịn được cười: “Đã đến mức này rồi, nếu cha còn giả vờ như vậy cũng không còn ý nghĩa gì cả.”

Bị vạch trần rồi, ông cụ thật sự cũng không tức giận: “Vậy thì ta sẽ nói rõ, nếu anh muốn kết hôn thì tìm người khác đi, Ôn Viễn bên này cũng đừng có mơ tưởng.”

“Thế nào?” Ôn Hành Chi liền dâng lên dự cảm.

“Không có gì, nếu anh muốn về thì cứ về đi thôi, vừa đúng cũng nên đem đồ của Ôn Viễn đưa tới đây. Mấy ngày nữa nó sẽ không trở về Đông Giao đâu.”

“Cha mang cô ấy đi đâu rồi?” Ôn Hành Chi híp híp mắt nói: “Mấy ngày nay cha chỉ nghĩ được một chiêu như vậy thôi sao? Lão ngài một bụng đầy binh pháp sẽ không chỉ có ngần ấy bản lĩnh chứ?”

“Thái độ của anh như vậy sao?”

“Chuyện ngài cũng đã làm rồi còn muốn con có thái độ tốt sao?” Ôn Hành Chi lạnh lùng hỏi ngược lại, bị ông cụ nhìn chằm chằm cũng không ngại mở miệng: “Con đã nói qua trong khoảng thời gian này luôn nghĩ cách để cho ngài đồng ý, nhưng nếu như ngài thực sự không đồng ý thì cũng không sao, cùng lắm thì bọn con sẽ không xuất hiện trước mặt ngài là được, trước đây con nửa năm mới về một lần không phải ngài cũng vẫn sống thật tốt đấy thôi!”

“Vậy có khác gì anh mong tôi chết sớm ngày nào tốt ngày ấy!” Ông cụ trầm giọng khiển trách.

Ôn Hành Chi châm chọc cười rồi xoay người đi.

Ông cụ nhìn theo bóng lưng của anh, tức giận nói: “Tôi cho anh biết, anh không thể tìm được nó đâu! Cả nhà này trên dưới ngoại trừ tôi và Vũ Phân ra thì không có ai biết được tung tích của nó đâu!”

Chân của người kia vẫn cất bước đi không bị ảnh hưởng bởi lời của ông chút nào, ông cụ thở hổn hển, không nhin được ho khan hai tiếng.

“Cha!” Kiều Vũ Phân đỡ ông lại bị Ôn Khác đẩy ra.

“Chuyện ra khỏi nước không thể để cho Hành Lễ biết, phải gạt nó, biết chưa?” Thấy bà gật đầu, ông cụ lại phân phó: “Cũng phải dặn dò cả Ôn Kỳ nữa!”

“Cha cứ yên tâm.” Kiều Vũ Phân liền đáp: “Ôn kỳ chính là người không muốn nhìn thấy bọn họ ở chung với nhau nhất.”

“Vậy thì tốt.”

Ông cụ vỗ vỗ ngực, không muốn để Kiều Vũ Phân đỡ, từ từ đi lên gác. Chỉ còn lại một mình bà đứng ở dưới lầu, mặt khó kìm được cay đắng.

Tác giả có lời muốn nói: được rồi, rồi rầm đến đây chấm dứt. Chuyện còn lại liền giao cho dì Đường giải quyết, chú út chỉ phụ trách hò hét bạn nhỏ Ôn Viễn thôi.

Chuyện như vậy Ôn Hành Lễ cũng không biết, Ôn Kỳ cũng bị buộc lên thuyền giặc, cho nên Ôn đại ca thật ra cũng vô tội, mẹ Kiều cũng có nỗi khổ tâm . . . Đừng trách ta đây nữa.

49. Chương 49

Ôn Viễn vì bị đói mà tỉnh lại.

Mở mắt nhìn ra bên ngoài cửa sổ thấy sắc trời đã tối, cô phát hiện ra mình đang được đắp một cái chăn ấm áp, nằm ngủ ở trên giường. Mở mắt một lúc lâu, cô mới chậm rãi đứng dậy đi xuống giường.

Trong phòng chỉ bật đèn bàn mờ mờ, nên mọi vật xung quanh nhìn không rõ ràng lắm, nhưng qua ánh sáng mờ mờ này, Ôn Viễn phát hiện cửa sổ phòng ngủ đã được giăng lưới phòng hộ. Cực kỳ chặt chẽ, đừng nói nơi này là lầu cao nhất, chỉ sợ ở lầu một cũng không thể nào ra được.

Thở dài, Ôn Viễn thông thả đi ra phòng khách. Nơi đó cũng là một mảnh tối đen, chỉ ánh sáng vàng từ phòng bếp truyền đến, cửa phòng bếp cũng được mở rộng, Ôn Viễn liếc mắt liền liền thấy Ôn Kỳ đang đứng ở đó nấu cơm. Cô ngơ ngác đứng ở đó một lát, không phản ứng kịp, Ôn Kỳ nghe thấy động tĩnh, nghiêng

đầu ra nhìn, bốn mắt chạm vào nhau, Ôn Viễn cũng thấy đôi môi đang bị rách ra của anh, tự nhiên lại nhớ đến một màn kia trước khi lâm vào ngủ mê man.

Cô thấy anh đang há miệng ra, hình như là muốn nói gì đó với cô, nhưng mà Ôn Viễn lại không muốn nghe, nói chính xác hơn là không dám nghe. Vì vậy cô xoay người, tránh khỏi tầm mắt của anh, thả mình lên trên ghế sofa.

Trong phòng bếp Ôn Kỳ liền thoáng sửng sốt rồi sau đó lại cười cười tự giễu.

Trong cái nồi nhỏ cháo đã nấu xong, anh múc ra một bát, đặt xuống trước mặt Ôn Viễn: “Ăn một chút đi.”

Ánh mắt của Ôn Viễn không có thần thái nhìn anh nói: “Em muốn về nhà.”

Ôn Kỳ tự biết không có cách nào nói tiếp nữa liền tạm dừng lại một lát sau đó lại nói: “Anh còn chưa ăn, em ăn trước đi.”

Mặc dù chuẩn bị thức ăn, nhưng Ôn Kỳ đã nghĩ chắc chắn cô sẽ không ăn, cho nên khi từ trong bếp mang đồ ăn ra ngoài, thấy Ôn Viễn đang chậm rãi ăn từng muỗng, từng muỗng cháo..., anh đứng yên bất động một lúc lâu.

Thật ra thì Ôn Viễn cũng không muốn ăn gì, nhưng cô lại chịu không được đói, đến lúc đó có vấn đề còn phiền toái hơn.

Hai người trầm mặc không nói gì, ngồi đối diện với nhau ăn sáng. Lúc bát cháo của Ôn Viễn sắp nhìn thấy đáy thì Ôn Kỳ mới nói: “Lúc em còn đang ngủ, chú út đã gọi điện thoại tới.”

Ôn Viễn đột nhiên ngẩng đầu, nhìn anh đầy mong đợi.

“Chú ấy hỏi anh, có biết em đang ở đâu hay không?”

“Vậy anh nói sao?”

Ôn Viễn tràn đầy kỳ vọng nhìn anh, bởi vì giờ phút này vẻ mặt của anh thật ôn hòa không giống với người xấu, nhưng Ôn Kỳ hiểu, bản thân anh nhất định phải để cho cô thất vọng rồi.

“Anh nói, anh không biết.”

Quả nhiên, ánh mắt Ôn Viễn đang sáng lấp lánh liền xui xuống. Ôn Kỳ chờ cô nổi giận, nhưng lại không thấy động tĩnh gì, cô chỉ lặng lẽ ngồi trở lại trên sofa, hai chân co lại.

“Em có biết, anh vì cái gì mà không muốn em và chú út ở cùng với nhau không?” Ôn Kỳ nhìn cô, lạnh nhạt nói. “Anh không quan tâm đến việc người ta nói gì, anh chỉ không muốn về sau em bị kẹt vào tình thế khó xử ở trong nhà, không được hạnh phúc.”

“Vậy nếu như người mà em thích chính là anh, vậy anh có thể vì muốn cho em được hạnh phúc, mà buông tay hay không?”

Cô đột nhiên hỏi như thế, mắt cũng không hề né tránh mà nhìn thẳng vào anh, muốn tìm bằng được đáp án. Người tránh né ở đây lại là Ôn Kỳ, anh dời tầm mắt đi: “Không có nếu như, cho nên anh cũng sẽ không trả lời vấn đề này của em.”

Ôn Viễn cũng không hỏi nữa, lặng lẽ nhìn anh dọn dẹp bàn, lúc thấy anh đứng dậy liền nói: “Anh, anh có biết không?” Cô lại nói tiếp: “Em vẫn luôn sợ mọi người sau khi biết được chuyện này sẽ trở thành kẻ địch của em, cho nên em muốn lúc em chuẩn bị tốt tâm lý sẽ nói ọi người biết. Em không muốn, em không muốn chuyện xảy ra đột ngột như vậy. Hiện tại, em cũng không biết nên làm sao mới phải....”

Cô không hiểu, chuyện tại sao lại biến thành như vậy. Rõ ràng là cô còn có nhiều lời chưa nói ra được, có nhiều lý do không nói ra được, tại sao lại đột nhiên biến thành như bây giờ!

Nghĩ đi nghĩ lại, cô bỗng nhiên nện ngào. Đầu vùi vào trong khuỷu tay, chỉ còn lại bả vai run rẩy.

Ôn Kỳ đứng yên tại chỗ trầm mặc một lát, rồi từ từ đi tới trước mặt cô, cúi người ôm lấy cô: “Có lẽ từ lúc bị anh phát hiện ra chuyện này, thì em đã xem anh như kẻ địch của em vậy, anh chưa bao giờ thấy em không sợ hãi chút nào như vậy.”

Còn có một câu nữa mà anh không nói ra miệng được, cái cô sợ nhất không phải là mất đi bọn họ mà là mất đi người kia. Nhưng Ôn Viễn cũng không phản lại bác lời của anh, như vậy đồng nghĩa với việc chấp nhận không phải sao?

Ôn Kỳ vỗ vỗ đầu cô nói: "Ngủ tiếp một lát đi, không cần phải nghĩ nhiều như vậy, sẽ càng thêm mệt mỏi."

Bởi vì lời nói của ông cụ mà đêm nay Ôn Hành Chi không thanh nhàn được.

Mặc dù biết ông cụ không hại Ôn Viễn, nhưng anh vẫn không tránh được có chút nóng nảy, ngồi trở lại trên xe, sau khi sắp xếp lại suy nghĩ trong đầu, anh liền trực tiếp đi đến Bộ Ngoại Giao.

Buổi chiều, chỗ anh họp cách chỗ này cũng không xa, thậm chí còn gặp Ôn Hành Lễ một lần. Cho nên buổi tối hôm nay, tại chính địa bàn của mình nhìn thấy Ôn Hành Chi, Ôn Hành Lễ thật lấy làm kinh ngạc.

Ông đang đứng ở đại sảnh nói chuyện với cấp dưới, nhìn thấy mặt Ôn Hành Chi không đổi sắc đi vào, liền nói với thuộc hạ mấy câu, hơi kinh ngạc hỏi Ôn Hành Chi: "Sao chú lại tới đây?"

"Có chút chuyện, vào phòng làm việc của anh rồi nói?"

Ôn Hành Lễ hơi nghĩ ngợi một chút rồi mang anh lên lầu.

"Chuyện gì? Đêm khuya lại chạy tới đây?"

Đóng cửa lại, Ôn Hành Lễ liền rót một cốc nước, đưa cho Ôn Hành Chi.

"Cho em điều thuốc."

Trong phòng làm việc này không thể hút thuốc? Trên trán Ôn Hành Lễ nổi đầy gân xanh, đang mở mồm liền muốn cự tuyệt, nhưng vừa nhìn vị gia này sắc mặt không được tốt lắm, liền móc ra đưa cho anh. Ôn Hành Chi rút ra một điều nhưng động tác hơi khẩn trương.

"Chú đến đây tìm tôi để hút thuốc?"

Ôn Hành Lễ ngồi xuống ghế đối diện, cau mày hỏi anh.

"Ông cụ muốn đưa Ôn Viễn đi."

"Chuyện từ khi nào?" Ôn Hành Lễ giật mình: "Đi đâu?"

"Không biết."

Ôn Hành Lễ trầm mặc một hồi, như chợt bừng tỉnh liền hỏi: "Chú sẽ không nghĩ tôi biết cho nên mới tới hỏi tôi chứ?"

Ôn Hành Chi liền lắc đầu đáp: "Chuyện như vậy nếu muốn hoàn thành, ông cụ chắc chắn sẽ không nói cho anh biết."

"Chú có ý gì?" Ôn Hành Lễ liền nổi cáu.

"Ý của em là...." anh dừng lại một lát rồi mới nói: "Anh nên ra quyết định."

"Quyết định gì?" Ông liếc xéo anh hỏi.

"Làm tốt nhiệm vụ của một người cha, hiện tại cũng đúng lúc rồi đấy." Ôn Hành Chi nói thẳng, vòng vo thế này khiến cho anh có chút không kiên nhẫn nổi nữa rồi.

Ôn Hành Lễ bỗng nhiên lại trầm ngâm.

"Tôi hiểu ý của chú." Ông lại nói: "Nhưng tôi nói cho chú biết, tôi hoàn toàn đồng ý với quyết định của ông cụ."

Nói xong, liền nhìn Ôn Hành Chi, ánh mắt trầm tĩnh sắc bén chứa vài tia khiêu khích. Ôn Hành Chi không nhanh không chậm đem điếu thuốc vào trong gạt tàn thuốc, rồi nói: "Em biết."

"Biết mà còn tới tìm tôi sao?"

Lần này, Ôn Hành Chi không lên tiếng, đứng dậy vỗ vỗ bờ vai của ông anh mình sau đó cầm chìa khóa xe ở trên bàn đi ra khỏi phòng.

“Hành Chi.....” ông gọi anh lại, thấy anh không ngừng lại liền đứng dậy đuổi theo: “Ôn Hành Chi, chú dừng.....”

Mới nói được nửa câu. “Rầm” một tiếng cửa liền đóng lại, suýt nữa là đập vào trán của ông. Có thể thấy được người kia đã dùng bao nhiêu sức lực đóng cửa, Ôn Hành Lễ sững sờ trong giây lát tiếp theo đó liền bật cười lên.

Không thể trách ông lúc này vẫn còn cười được, nhưng thật sự còn có rất ít người có thể làm cho người em trai này của ông nổi nóng đến trình độ này.

Thật không dễ dàng gì!

Ra khỏi toàn nhà của Bộ Ngoại Giao, Ôn Hành Chi ngồi ở trong xe một lát, sau đó liền lái xe trở về Đông Giao. Mà Ôn Hành Lễ ở văn phòng sau khi so đo mười mấy phút, cũng không ngồi yên được nữa, liền báo cáo công việc trở về nhà.

Lúc về đến nhà thì cửa chính vẫn còn mở toang, Ôn Hành Lễ đẩy cửa bước vào gây tiếng vang hơi lớn, làm Kiều Vũ Phân đang ngồi ở trên ghế đứng phắt dậy, hai người đều bị đối phương dọa sợ hết hồn.

Sau khi thấy rõ ràng người tới là ai, Kiều Vũ Phân mới thở phào một cái, nhìn ông trách móc: “Sao không nói một tiếng mà lại đột nhiên tiến vào như thế.”

Ôn Hành Lễ bật cười nói: “Đã muộn thế này mà còn không đi nghỉ ngơi?”

“Chuẩn bị đi ngủ đây.” Kiều Vũ Phân nhận lấy áo khoác của ông rồi nói: “Không phải ông nói, tối nay không về sao?”

“Ừ, xong việc sớm nên về nhà ngủ.”

Ôn Hành Lễ có vẻ hơi mệt mỏi ngồi ở trên ghế sofa, ngồi đúng vào vị trí mà Kiều Vũ Phân vừa ngồi, cho nên đương nhiên thấy được những tấm hình bị Ôn Hành Chi xé thành hai nửa. Ông liền dùng tay bới bới, hỏi “Đây là cái gì?”

Kiều Vũ Phân liếc mắt nhìn, cố làm ra vẻ trấn định đi đến cầm ném vào trong thùng rác đáp: “Không có gì.”

Ôn Hành Lễ ngẫm nghĩ một chút rồi hỏi: “Mới vừa rồi Hành Chi tới đây sao?”

Động tác của Kiều Vũ Phân liền dừng lại, ngẩng đầu lên nhìn ông: “Làm sao ông biết?”

“Nghe lính gác cổng nói.”

“À, có tới một chuyến.”

“Đến đây có chuyện gì vậy?”

“Chú ấy thì có chuyện gì mà nói với tôi chứ.”

Trùng mắt nhìn ông, Kiều Vũ Phân cầm thùng rác lên đi bên ngoài đổ bỏ, lúc trở lại, đã nhìn thấy Ôn Hành Lễ nhìn bà như đang có điều gì suy nghĩ.

“Trở về phòng ngủ đi, tôi pha nước nóng cho ông tắm?”

“Không vội.” ngón tay của Ôn Hành Lễ vô ý thức gõ gõ lên khay trà: “Bà nói thật cho tôi biết đi, chuyện ông cụ giam Ôn Viễn lại bà có biết hay không?”

Kiều Vũ Phân hoảng hốt, suýt nữa là đứng không vững, tay vịn vào ghế sofa, nỗ lực chèo chống: “Hành Chi đi tìm ông?”

“Xem ra là bà cũng biết?” Ôn Hành Lễ lạnh mặt quát: “Hoang đường! Ông cụ hồ đồ, bà cũng hồ đồ theo sao, dù cho không đồng ý cũng không thể làm như vậy! Thật muốn ép Hành Chi như vậy, để tôi xem mấy người làm thế nào để làm được việc này đây!”

“Cha cố ý làm như vậy, tôi có thể làm thế nào chứ? Tính tình của ông cụ, không phải ông không hiểu, tôi có thể ngăn cản sao?” Kiều Vũ Phân mù quáng nói.

“Bà có cần sao?”

Ôn Hành Lễ chăm chọc liếc nhìn bà một cái, Kiều Vũ Phân cũng lười phải giải thích nhiều với ông, lau khô nước mắt nói: “Tôi ở trong lòng ông vẫn luôn là người độc ác như vậy đúng không? Tôi cho ông biết nếu không phải vì Ôn Kỳ, tôi cần bản không muốn lợi vào vũng nước đục này!”

“Liên quan gì đến Ôn Kỳ chứ?”

“Đừng nói với tôi rằng ông không biết Ôn Kỳ có tâm tư gì?” Kiều Vũ Phân lại nhìn ông nói: “Viễn Viễn đi theo Hành Chi cũng sẽ cắt đứt ý niệm của nó, tôi còn ước gì chuyện sẽ thành đấy. Nhưng ông cụ không đồng ý, thì tôi có biện pháp gì!”

Ôn Hành Lễ đang tức giận liền chuyển sang kinh hãi, sau khi ngẫm lại liền không khỏi tự trách mình quá sơ sót, cũng bởi vì ông quá ít quan tâm đến chúng nên mới vậy.

“Tóm lại ông cũng đừng tham gia vào, chuyện đã như vậy rồi thì cứ để ông cụ xử lý.”

Kiều Vũ Phân cảm thấy thật mệt mỏi, không muốn tranh cãi với ông nữa xoay người đi lên lầu. Ôn Hành Lễ trầm tư một lát, cuối cùng cũng vô lực dựa vào trên ghế sofa.

Sau khi trở lại Đông Giao, Ôn Hành Chi tắm rửa sạch sẽ, rồi lên trên giường nằm.

Mấy ngày nay cũng không nghỉ ngơi thật tốt, đầu đau âm ỉ, chắc là bệnh cũ lại tái phát. Anh đứng dậy uống hai viên thuốc, mới vừa nằm lại lên giường thì điện thoại di động của anh liền vang lên.

Liếc nhìn số hiện tới, Ôn Hành Chi thuận tay ấn phím từ chối. Là Tổng giám đốc Triệu của Thành Quang, Triệu Tấn Tập, bọn họ đã lâu không gặp, mấy ngày nay lại liên lạc thường xuyên. Đúng là vô sự hiển ân cần, Ôn Hành Chi mới đầu còn cảm thấy kỳ quái, cùng với anh ta vòng vo mấy bận, nhưng từ lúc người nọ lơ đãng nói ra cái tên Trần Dao, Ôn Hành Chi liền hiểu ý đồ lần này của anh ta rồi. Vì vậy điện thoại gọi tới GP đều bị cự tuyệt. Nhiều lần bị cự tuyệt nên anh ta liền trực tiếp gọi điện thoại đến số riêng của anh, nhưng rất dễ nhận thấy, Ôn Hành Chi giờ phút này không muốn phản ứng đến anh ta.

Ở trong cái nghề này lăn lộn lâu như vậy, anh không sợ dắc tội với người khác. Huống chi, anh còn không để Triệu Tấn Tập vào trong mắt. Anh không biết Trần Dao muốn tìm người nọ liên hệ với anh để làm gì, cũng không muốn biết. Nói rõ một chút, hiện tại anh không để ý tới sống chết của cô ta.

Triệu Tấn Tập đại khái vẫn còn chưa biết phong cách làm việc của anh, nếu để anh tự mình ra tay xử lý thì bình thường đều là người anh cực kỳ chán ghét, biết tính khí của anh cũng không dám ghé vào tai anh nói một chữ nào.

Dựa vào giường nhắm mắt nghỉ ngơi một lát, Ôn Hành Chi mở điện thoại di động ra, gọi vào số của Ôn Viễn. Theo lẽ tất yếu thì sẽ không có ai nhận, chỉ có nhạc chuông mà cô cài riêng cho anh vang lên réo rất mà thôi. Nằm trong bóng tối, Ôn Hành Chi yên tĩnh nghe một lát mới cúp điện thoại, sau đó lại gọi vào số của một người khác, lần này lập tức có người nhận.

“Alo, ai vậy?”

Nghe giọng ở đầu kia truyền đến, Ôn Hành Chi liền nhỏ giọng nói: “Dì à, là cháu đây.”

Sáng hôm sau thức dậy ở trong nhà cũ, Ôn Viễn mở mắt ra, phát hiện bên ngoài là một mảnh trắng xóa.

Cô cũng sốt một lát, hoàn toàn không thấy đau đầu nữa, úp sấp người bên cửa sổ. Nơi này chắc là ở ngoại ô thành phố rồi, trong sân ở phần lớn đều là người lớn tuổi, tuyết rơi dày như vậy nên không có người nào ra ngoài, vì vậy lớp tuyết dày đặc vẫn không có chút ảnh hưởng nào. Nhìn bên ngoài cửa đại viện thỉnh thoảng lại có đứa bé chạy qua, Ôn Viễn thấy thật hâm mộ.

Ôn Kỳ đã dậy từ sớm, nghe động tĩnh cũng đi tới, thấy cô chỉ mặc một cái áo ngủ thật mỏng mà lại nằm ở trên bệ cửa sổ, nhăn mày lại nói: “Đừng có nằm sấp ở đấy, không lại bị lạnh.”

Nhà này đã cũ bên trong tuy vẫn ấm, nhưng lâu năm không được tu sửa, rốt cuộc vẫn không ấm như ở nhà họ Ôn. Ôn Viễn đưa mắt nhìn anh, khi co rúm lại chuẩn bị về trên giường thì mắt chợt sáng lên, chỉ ra bên ngoài cửa sổ, vui mừng hô lên: “Mèo!”

Ôn Kỳ nhìn theo tầm mắt của cô, quả nhiên nhìn thấy một con mèo nhĩ thể vàng đen đan xen nhau, đang nấp dưới xe đạp dựng ở trong sân, chắc là đang nhảy lên cái xe đạp đó mà trèo lên ban công lầu hai của một hộ gia đình ở gần đó để ăn trộm cá khô, đáng tiếc bị ngăn cách bởi một lớp kính dày, cho dù nó có dùng năng lực mạnh hơn nữa, cũng với không tới.

Ôn Viễn nhìn nó không nhịn được cười.

Ôn Kỳ cũng giương khóe môi lên nói: “Chắc là mèo hoang rồi?”

“Mèo hoang? Vậy không phải sẽ rất bẩn sao?” Ôn Viễn có chút rối rắm.

Ôn Kỳ nghe vậy, quay đầu lại nhìn vào mắt cô. Màu hổ phách trông thật ấm áp.

“Em muốn cho nó ăn cái gì đó.”

Chủ nhân của cặp mắt kia nhìn anh nói, vừa bình tĩnh lại có thần. Hai ngày nay Ôn Kỳ hiếm khi nhìn thấy dáng vẻ này của cô, mặc dù ngoài miệng đã vẫn nói theo bản năng: “Em không thể đi ra ngoài.”

“Em biết.” Ôn Viễn quay đầu lại nói: “Anh xuống đem nó lên đây đi, em ở đây chờ.”

Ôn Kỳ suy tính một lát, liền xoay người đi ra ngoài.

Ôn Viễn vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ, chăm chú dõi theo chú mèo kia. Lỗ tai luôn luôn chú ý đến động tĩnh ở cửa, cô chú ý thấy..... Ôn Kỳ không khóa cửa!

Ôn Viễn trở mắt nhìn, nhất thời dâng lên kích động, đứng lên, đầu thấy hơi choáng váng. Ôn Viễn luống cuống tay chân vịn vào vách tường, dần dần mới đứng vững, đợi đến khi nhìn ra ngoài cửa sổ lần nữa thì Ôn Kỳ đã ôm mèo về tới rồi.

Ôn Viễn cười khỏ một tiếng, đi vào phòng bếp.

Con mèo này thật ra thì cũng phải là mèo hoang, nó có cái ổ ở chỗ đậu xe, bình thường toàn trông chờ ông cụ trông xe bố thí cho chút đồ ăn. Nhưng hôm nay bão tuyết, ông cụ cũng không có ra cửa, cũng không có ai quản nó nữa rồi.

Ôn Kỳ dùng một miếng vải cũ ôm nó lên, con mèo cũng không hề tránh né. Anh vừa mở cửa ra, đã nhìn thấy Ôn Viễn cầm một miếng xúc xích đã lột lớp ngoài chờ ở trong phòng khách.

Nhìn thấy cô như vậy, Ôn Kỳ bật cười: “Em mang nó về đây để cho nó ăn, vậy muốn nuôi nó sao, về sau ông cụ còn muốn cho nó ăn thì làm thế nào?”

Ôn Viễn chớp chớp mắt, không hiểu.

Ôn Kỳ bắt đầu đi, tự mình đi xuống bếp, cầm bánh bao rồi đi ra ngoài, lại cho thêm chút nước vào nữa. Anh cho bánh bao vào trong miệng nhai nhai, rồi nhả xuống trước mặt mèo. Con mèo tiến lên trước người người, sau đó..... đi ra chỗ khác!

Ôn Kỳ không nhịn được mà co rút khóe miệng.

Ôn Viễn từ từ ngồi xổm xuống, thả xúc xích đến trước mặt nó. Con mèo lại ngửi ngửi, rồi cúi xuống cầm cúi ăn hết. Cô cười cười, lại tiếp tục cho nó ăn, cảm thán một câu: “Làm con mèo cũng không tồi, vừa được tự do, lại còn có người cho nó ăn uống nữa.”

Ôn Kỳ vẫn yên lặng ở một bên nhìn cô, nghe thấy cô nói những lời này, liền ngẩng ra, xoay người đi vào trong bếp.

Thật ra thì mới có hơn hai ngày, Ôn Viễn còn chưa mất hết tinh thần mà ngược lại Ôn Kỳ lại cảm thấy mình không tiếp tục kiên trì được nữa rồi. Anh đứng cửa bếp, nhìn chăm chú ra ngoài cửa sổ tuyết trắng phau phau, rồi chợt xoay người đi ra ngoài.

“Ôn Viễn.” Anh tận lực khắc chế giọng nói của mình.

Mà Ôn Viễn hình như lại không nghe thấy, chờ Ôn Kỳ lấy quần áo đi ra ngoài, cô vẫn còn đứng nguyên tại chỗ. Ôn Kỳ cảm thấy kỳ quái, đưa tay đỡ lấy.

“Ôn Viễn?” Tay không cẩn thận chạm vào trán của cô, Ôn Kỳ cả kinh thất sắc: “Em bị sốt rồi? Ôn Viễn? Ôn Viễn!”

Ôn Viễn bị sốt cao.

Lúc tin này truyền tới tai Kiều Vũ Phân cốc thủy tinh đang cầm trong tay suýt chút nữa thì rơi xuống đất.

Bà đặt cốc nước xuống, ổn định quyết tâm rồi nói với Ôn Kỳ ở đầu bên kia: “Ông nội con, bây giờ không ở nhà, đừng gấp gáp.”

“Cô ấy sốt cao! Sao có thể không nóng nảy chứ! Con phải đưa cô ấy ra ngoài tìm bác sĩ!”

“Hồ đồ! Bên ngoài đang lạnh như vậy, mà con còn mang nó đi ra ngoài, muốn bệnh của nó càng nặng hơn sao?” Kiều Vũ Phân thấp giọng khiển trách.”Mẹ lập tức bảo tiểu Trương đưa bác sĩ chuyên khám cho ông đến, chờ ông cụ trở lại mẹ sẽ nói rõ với ông!”

Cúp điện thoại, Kiều Vũ Phân vội vàng gọi điện thoại cho Cương An Lập. Một ngày trước bà Thành về quê, nói là tối nay sẽ đi xe lửa trở về thành phố B ngày mai sẽ về đến nhà. Ban đầu lúc ông cụ xuất viện được hai ngày liền mượn có lẽ mừng năm mới bảo bà Thành trở về quê một chuyến, Kiều Vũ Phân mới đầu không hiểu, sau mới hiểu được đây là do ông cụ cố ý điều bà đi, cho nên trong lời nói cũng không thể lộ ra sơ hở gì, chỉ có thể thật cẩn thận.

Đợi đến khi tất cả đều được an bài thỏa đáng Kiều Vũ Phân sức cùng lực kiệt ngồi xuống đầu giường, mới phát hiện ra cả người mình toát hết mồ hôi lạnh.

Gần tới cuối năm, Ôn Hành Lễ cũng phải đi xã giao rất nhiều. Cũng thật may là hôm nay trong bộ ông làm sếp nên phải đứng lên nói mấy câu cũng bị chúc không ít rượu, nhưng cũng thuận lợi thoát thân rồi.

Trong công việc từ trước đến nay ông vẫn là người bình dị gần gũi, rất được lòng của mọi người. Nhưng hôm nay trong lòng đầy phiền não, nên ra về sớm một chút.

Kiều Vũ Phân không thích mùi rượu, cho nên khi Ôn Hành Lễ xuống xe, cũng không gấp gáp đi vào cửa, ở bên ngoài ừ rượu phân tán đi chút ít mới chậm rãi đi vào trong đại viện. Nhưng một bàn chân mới vừa bước vào cửa chính của sân đã nghe thấy giọng nói quen thuộc truyền đến..... là tiếng của Kiều Vũ Phân.

“Ôn Viễn thế nào rồi?”

Giọng của bà có vẻ vội vàng, Ôn Hành Lễ cũng không nhịn trầm ngâm đứng nghe. Cũng không biết đầu bên kia nói cái gì, lúc mở miệng lần nữa thì giọng nói của bà cũng nhẹ nhõm đi nhiều: “Hết sốt là tốt rồi, ông cụ tối nay vẫn chưa trở về, ngày mai mà còn sốt nữa thì phải nói với ông thôi. Không thể tiếp tục như vậy được nữa”

Sốt? Phát sốt?

Ôn Hành Lễ vừa nghe đến hai từ này, không nhịn được bước nhanh đi tới trước mặt Kiều Vũ Phân, khẩn trương hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Kiều Vũ Phân đột nhiên bị ông đột nhiên xuất hiện dọa sợ hết hồn, điện thoại suýt nữa thì rơi xuống: “Ông...ông thế nào?”

Ôn Hành Lễ cũng không rảnh cùng cô đôi co: “Có phải Ôn Viễn bị sốt hay không? Có phải hay không?”

“Bị sốt, nhưng đã có bác sĩ đến khám rồi, tiêm một mũi cũng đã đỡ hơn.” Kiều Vũ Phân trấn định cảm xúc nói: “Phòng ở chỗ nhà cũ quá lạnh, bị sốt cũng là do nguyên nhân này rồi.”

“Nhà cũ?” Giọng của Ôn Hành Lễ liền lạnh xuống.”Ông cụ nhốt Ôn Viễn ở nhà cũ?”

Kiều Vũ Phân sững sốt một lát, mới nói nhỏ: “Là ông cụ bảo tôi phân phó Ôn Kỳ đưa con bé đến chỗ ấy, sao vậy?”

Ôn Hành Lễ quả thật không biết nên nói gì vào lúc này.

“Ông cụ không phải là hồ đồ! Mà là cực kỳ hoang đường!”

Ông phiền não xoa xoa tóc, xoaay người đi ra ngoài.

“Ông đi đâu vậy?”

“Còn có thể đi đâu chứ?” Đầu cũng không ngoảnh lại: “Tôi đi đem Ôn Viễn về, không thể để đến mai được!”

Tài xế lái xe đã đi, Ôn Hành Lễ cũng đã tỉnh rượu, nên tự lái xe đến đó.

Ngoài trời tuyết vẫn đang rơi, xe của ông không có hệ thống gạt tuyết nên hơi trơn nhưng Ôn Hành Lễ cũng không chú ý nhiều như vậy. Khởi động xe nhiều lần mới nổ máy được, vừa chạy ra khỏi đại viện thì điện thoại của ông liền kêu lên.

Cứ tưởng rằng là điện thoại của Kiều Vũ Phân, Ôn Hành Lễ muốn nhấn nút tắt. Nhưng vừa nhìn tới cái tên kia trên mặt lộ ra mấy phần do dự.

Là Ôn Hành Chi.

Ngẫm nghĩ một lúc, Ôn Hành Lễ liền ấn phím từ chối. Chuyện như vậy không thể cho chú ấy biết được, nếu biết thì sẽ càng thêm phiền toái.

Nghĩ như vậy, Ôn Hành Lễ liền đạp chân ga, tăng tốc chạy tới nhà cũ của Ôn gia.

Ngoại ô thành phố, khu nhà cũ.

Bởi vì phát sốt, nên toàn thân Ôn Viễn đều thấy khó chịu cực kỳ. Trong lúc mơ mơ màng màng thấy có người tiếm ỉnh một mũi, rốt cuộc không cảm thấy lạnh nữa mới trầm trầm ngủ thiếp đi.

Khi tỉnh lại lần nữa, cảm thấy đầu đã thanh tỉnh hơn nhưng mí mắt lại nặng trĩu làm thế nào cũng không mở ra được. Chỉ nghe được ngoài cửa có tiếng nói chuyện, nhưng thủy chung lại nghe không rõ là ai.

Đó là tiếng nói chuyện của Ôn Kỳ và Ôn Hành Lễ.

Ôn Hành Lễ nhìn Ôn Kỳ, quả thật không biết nên nói cái gì cho phải. Ông ngồi trên bàn thuốc trong phòng khách, tức giận nói: “Xem chuyện tốt mà con làm đi!”

Ôn Kỳ trầm mặc, không có bất kỳ phản bác nào. Dù hôm đó anh cũng không cảm kích, chỉ làm theo phân phó của Kiều Vũ Phân đưa Ôn Viễn đến nơi này. Anh chỉ biết ông nội muốn gặp cô, nhưng cũng không biết là phải nhốt cô lại như vậy. Nhưng như thế thì sao chứ, không phải anh cũng là đao phủ, bắt nhốt cô hai ngày qua sao?

Ôn Kỳ không nói lời nào khiến cho Ôn Hành Lễ càng thêm tức giận: “Như thế nào rồi?”

“Hết sốt rồi, đã đỡ hơn nhiều.”

“Đỡ hơn nhiều?” Ôn Hành Lễ hừ lạnh nói tiếp: “Ra ngoài tìm một cái thảm dày, cha sẽ mang nó về nhà!”

Ôn Kỳ nghe vậy liền đứng lên, nhìn thẳng vào Ôn Hành Lễ.

Ôn Hành Lễ trừng mắt nhìn anh hỏi: “Sao thế, không muốn đi phải hay không? Còn muốn nhốt nó lại sao?”

Ôn Kỳ chỉ cười nhạt, xoay người đi vào phòng ngủ.

Ôn Hành Lễ tự mình đi đến mặc áo khoác vào cho cô rồi lấy thảm bọc người cô vào. Cô không thoải mái, bị người ta lấn qua lộn lại, khó tránh khỏi rên lên. Ông dỗ dành cô như đang dỗ trẻ con vậy: “Ngoan, ba dẫn con về nhà.”

Ông mang cô đi xuống lầu, Ôn Kỳ đi đằng trước soi đèn pin cho bọn họ. Đợi đến đi tới cửa tòa nhà, Ôn Kỳ chợt dừng lại làm cho Ôn Hành Lễ suýt chút nữa va vào người anh.

“Thế nào lại chợt....”

Ông ngẩng đầu, mở miệng muốn trách cứ con trai. Đáng tiếc vừa nói được một nửa đã không nói nổi nữa, bởi vì một chiếc xe vừa thấy bọn họ xuất hiện ở cửa liền mở đèn xe lên, đợi đến khi mắt thích với ánh sáng chói lóa này, Ôn Hành Lễ mới nhìn rõ người ngồi trong xe là ai.

Đó chính là Ôn Hành Chi.

50. Chương 50

Đêm đông gió lạnh rét đến tận xương, Ôn Hành Lễ khẽ nhếch môi nhìn Ôn Hành Chi.

Người nọ vẫn yên vị ngồi ở ghế kế bên tài xế, mặt nghiêm túc nhìn bọn họ. Trầm mặc giằng co đến mười mấy giây, Ôn Hành Chi mới mở cửa xe ra, không nhanh không chậm vừa đi vừa cởi cúc áo khoác, đi tới chỗ của bọn họ.

Khi đi tới trước mặt Ôn Hành Lễ, anh cởi áo khoác của mình ra.

“Em tới rồi.”

Vừa nói chuyện, anh vừa lấy áo khoác trùm vào người Ôn Viễn rồi ôm cô vào trong lòng mình.

Ôn Hành Lễ nhìn gương mặt gần trong gang tấc đang chuẩn bị xoay người đi, trong nháy mắt liền tỉnh táo lại, kéo Ôn Hành Chi nói: “Hành Chi, chú không thể mang con bé đi như vậy được!”

“Thế nào?”

“Con bé vẫn còn bị ốm, về nhà gần hơn đến Đông Giao, với lại còn có bác sĩ....”

“Em biết rồi.”

Khẽ cau mày, Ôn Hành Chi cắt đứt lời của ông anh mình rồi xoay người đi ra xe.

Ôn Hành Lễ đứng yên tại chỗ nhất thời tâm loạn như ma, thật sự nếu để cho Ôn Hành Chi biết từ sớm thì mọi chuyện sẽ không rối loạn như bây giờ? Vốn giữa Ôn Hành Chi và ông cụ đã có trở ngại, hiện tại lại náo loạn thành như vậy chẳng phải ngăn cách sẽ càng sâu hơn sao?

Sau đó ngoài dự đoán của ông, Ôn Hành Chi sau khi lên xe cũng không vội vã đi ngay, gần một phút sau, vẫn chưa có động tĩnh gì, sau đó bảo tài xế ấn còi thúc giục.

Ôn Hành Lễ nhất thời hiểu ra, đây là chú ấy đang chờ ông đi cùng, vội đẩy đẩy vai Ôn Kỳ nói: “Lái xe! Trở về đại viện!”

Mà Ôn Kỳ trong cả quá trình không nói một lời như vừa mới lấy lại tinh thần, giật giật cánh tay, rồi tắt đèn pin nhận lấy chìa khóa đi ra lấy xe.

Hai chiếc xe, một trước một sau rời khỏi chung cư cũ kỹ.

Chiếc xe Bentley hình như cố ý lái chậm lại, nhường cho xe của Ôn Kỳ đi trước. Ôn Hành Chi liếc nhìn chiếc xe phía trước, cảm thấy người trong ngực khó chịu giây giây, liền ôm cô chặt hơn.

Chắc là so tác dụng của thuốc, hơn nữa tốc độ xe lại rất thông thả nên không nhiều ảnh hưởng, Ôn Viễn vô ý thức chui vào trong ngực của anh, ngủ mê man.

Theo ánh sáng yếu ớt bên trong xe, Ôn Hành Chi cúi đầu nhìn cô, dùng ngón tay vuốt ve khuôn mặt mềm mại và đôi môi bị rách ra kia, ánh mắt thâm thúy u ám, không còn bình tĩnh như mới vừa rồi nữa. Tay đưa lên trên trán cô sờ thử đã thấy lui sốt, sắc mặt mới chậm rãi hòa hoãn xuống.

Tài xế quan sát vẻ mặt của anh, nhỏ giọng dò hỏi: “Ôn tiên sinh, chúng ta đi đâu?”

Ôn Hành Chi ngẩng đầu lên, nhìn thẳng phía trước, yên lặng một lát, mới nhàn nhạt đáp: “Trước tiên cứ đi theo xe trước mặt đã.”

Ôn Kỳ vẫn trầm mặc không nói gì lái xe ở phía trước, Ôn Hành Lễ ngồi ghế cạnh tài xế, nói lỏng cà vạt, dựa vào cửa sổ xe nghỉ ngơi một lát, rồi chợt rên một tiếng.

“Sao vậy?” Ôn Kỳ liếc ông hỏi.

“Không có gì.” Ôn Hành Lễ xoa xoa ấn đường, tức giận nói: “Cha đã trúng bẫy rồi, lại còn áy náy khi nhìn thấy chú ấy sốt ruột như vậy nữa chứ, đây thật là....”

Nói được một nửa, Ôn Hành Lễ liền lắc đầu, bắt đắc dĩ lại bật cười dựa vào trên ghế. Ôn Kỳ cũng không nói gì, mặc dù hiển nhiên anh đã hiểu ra ý của cha mình rồi.

Lại một lát sau, Ôn Hành Lễ mới lấy được thăng bằng, chậm rãi thở dài, nói tiếp: “Rõ ràng không nhờ giúp đỡ, đó là bởi vì chú ấy quá hiểu tâm tư của ta.”

Người kia hiểu rõ bản thân ông biết được chuyện này tất nhiên là không chịu được, chú ấy chỉ chọn đúng thời cơ một lưới bắt hết, quả nhiên là cao tay.

Đúng lúc gặp đèn đỏ, Ôn Kỳ dừng xe lại, lạnh nhạt nói: “Cha nên nói rõ với ông đi, không lừa được đâu.”

“Đừng nhắc tới ông cụ nữa. Cha còn chưa biết lát nữa phải nói với chú ấy thế nào đây.” Ôn Hành Lễ đầu đầu nói tiếp: “Ông cụ nhìn xa trông rộng, nói cũng không sai. Chú út của con không tham gia vào quân đội theo nghiệp binh đao quả thật là lãng phí nhân tài. Sao rồi, vẫn đi theo sau hả?”

Ôn Hành Lễ đưa mắt nhìn vào gương chiếu hậu, xác định xe của Ôn Hành Chi vẫn còn ở phía sau, liền yên tâm quay đầu dặn dò Ôn Kỳ: “Nơi này nhiều xe, một lát nữa rẽ vào kia, đường thoáng đáng hơn.”

Ôn Kỳ im lặng gật đầu, khi đèn xanh bật sáng liền bật đèn xi nhan, từ từ rẽ sang một con đường khác. Sau khi xe quay đầu, Ôn Hành Lễ theo bản năng quay về phía sau, nhất thời sắc mặt đại biến! Thì ra chiếc xe Bentley vẫn đi theo phía sau xe của bọn họ lại không rẽ theo mà lúc đèn xanh còn chưa sáng đã vọt lên đi thẳng về phía trước.

Ôn Hành Lễ nhìn chiếc xe kia chạy qua, không phản ứng kịp lập tức gọi Ôn Kỳ quay đầu xe lại. Nhưng xe vừa mới quay đầu thì một chiếc xe khác lao tới, vì đây là đường một chiều không thể muốn quành là quành ngay được.

Ôn Hành Lễ vội vã gọi cho Ôn Hành Chi: “Hành Chi! Chú đi đâu vậy! Không về đại viện sao?”

“Ai nói em muốn trở về?” Giọng nói trầm thấp của người kia không nhanh không chậm truyền đến: “Bắt nhốt người của em, lại còn giam trong khu nhà cũ nữa, thật sự coi em không ra gì đúng không?”

“Chú, vậy chú mang con bé đi đâu?”

Ôn Hành Lễ giận đến mức không biết nên nói gì.

“Cái này cũng không phiền anh phải quan tâm.”

Nói xong, liền cúp điện thoại.

Ôn Hành Lễ tức giận tắt điện thoại đi, trong khi xe của bọn họ vẫn dừng ở tại chỗ, căm tức nói: “Quay đầu đi!”

“Trượt rồi, bánh xe bị lọt khe rồi.”

Liếc nhìn phía trước, mặt của Ôn Kỳ không thay đổi đánh tay lái. Ôn Hành Lễ lại nghiêng đầu liếc nhìn, quay người lại nặng nề đập tay xuống cửa xe.

Đúng là điên đầu!

Tin Ôn Viễn bị Ôn Hành Chi mang đi sáng sớm hôm sau truyền tới tai của Ôn lão gia.

Lúc đó ông cụ mới vừa vào cửa nhà, gậy đã vung lên, ngồi lên trên ghế sofa, tức giận nhìn quanh bốn phía gọi: “Ôn Hành Lễ !”

Ôn Hành Lễ tắt bật cả đêm, lại tức giận không nhẹ, rạng sáng bốn giờ mới ngủ, đột nhiên bị ông cụ đánh thức mang theo đôi mắt đầy tơ máu, bắt đắc dĩ hỏi: “Cha làm sao vậy?”

“Tôi thì làm được cái gì? Tôi còn đang muốn hỏi anh xem anh đang làm gì đấy!” Ông cụ trợn mắt quát lên: “Anh nói đi, tại sao con bé lại bị mang đi hả?”

Ôn Hành Lễ đưa tay vuốt vuốt tóc, đi tới sofa ngồi xuống, tức giận nói: “Cái này, cha vẫn nên hỏi Hành Chi thì hơn.”

“Nếu tôi có thể tìm được tên tiểu tử xác xược đó thì còn phải hỏi anh làm gì?”

Ông cụ Ôn tức giận hừ lên một tiếng, cầm cốc trà mà Kiều Vũ Phân vừa đưa tới một hớp, cho hạ hỏa.

Một lát sau, ông cụ lại hỏi: “Hiện tại biết người ở đâu không?”

“Không có cách nào biết được.” Ôn Hành Lễ liền đáp: “Gọi điện thoại không nhận, nhà bên Đông Giao cũng khóa cửa không có ai.”

Ông cụ “A” lên một tiếng rồi nói: “Theo tôi thấy đã thế này chắc là muốn tùy chúng nó đây mà?”

Ôn Hành Lễ hào hứng nói: “Đi thì đi thôi, dù sao đi theo Hành Chi con cũng thấy yên tâm.”

“Ồ đồ!”

Ông cụ gầm lên, đặt mạnh ly trà lên trên bàn, phát ra tiếng vang rất lớn. Ôn Hành Lễ nhìn nước trà bị tràn ra bên ngoài, cũng không nói thêm gì nữa.

Phía bên này hai cha con họ giằng co, con ở đầu bên kia bà Thành lại rất vui vẻ. Vừa rạng sáng bà đã đến thành phố B, còn chưa kịp nghỉ ngơi đã vội vàng đi chuẩn bị bữa sáng. Chuyện này bà đã nghe Kiều Vũ Phân nói đại khái, vừa nghe thấy Ôn Viễn không có chuyện gì liền cảm thấy an tâm.

Chuyện như vậy, thật ra cũng không ngoài ý muốn.

Ông cụ cũng không nghĩ lại xem, ông đã cùng con trai út đấu với nhau đã bao nhiêu năm? Thắng nổi được mấy lần?

Người kia có biện pháp chọc giận ông. Ông cụ ở bên này lại cố tình bị chọc giận cho dù có giận sôi lên cũng phải trông nom. Quân được rồi sao?

Bà Thành chợt nhíu mày tổng kết: kết quả này bà cũng sớm biết, nhưng không nói ra mà thôi.

Đang cười thầm trong dạ thì nghe thấy điện thoại vang lên. Bà nhìn lên nhà trên có nhiều người như vậy nhưng lại không có ai còn tâm tư để nhận điện thoại, bà phải đến nhận thôi. Kết quả vừa nghe điện thoại xong, bà cụ kích động miệng cũng ngậm lại được, vội nhìn ra bên ngoài, rồi vẫy Kiều Vũ Phân: “Nhanh, mau đi ra mở cửa chính đi.”

“Thế nào? Chẳng lẽ Hành Chi trở lại?”

Kiều Vũ Phân vừa nói, hai người trong phòng khách đều ngẩng đầu lên nhìn.

“So với cậu ấy còn ly kỳ hơn.” Thấy ông cụ cau mày, bà Thành liền cười nói: “Là dì của cậu ấy, Tiểu Đường đến rồi.”

Sắc mặt của ông cụ đình trệ trong nháy mắt, vội đứng lên đi ra ngoài, ngay cả gậy còn quên cầm theo. Ôn Hành Lễ đưa tay lên diu ông, lúc hai người đi tới cửa liền nhìn thấy Từ Mạc Tu đỡ Lý Tiểu Đường bước lên bậc thang bằng đá.

Không biết Từ Mạc Tu nói cái gì, Lý Tiểu Đường lại vừa cười vừa trách ông. Bọn họ lập tức nghiêng đầu, nhìn thấy Ôn Khác đang đứng ở cửa.

Bốn mắt nhìn nhau, hai người đều là sững sốt.

Ước chừng một phút sau, Từ Mạc Tu cười nhạt nói: “Tiểu Đường, chúng ta cũng đã hơn hai mươi năm không bước vào đây, họ sẽ không để cho chúng ta đứng đây như vậy chứ?”

Lời tuy nói cho Lý Tiểu Đường nghe, nhưng Ôn Khác lại kịp phản ứng trước. Nhẹ nhàng bỏ tay Ôn Hành Lễ ra, chống gậy từ từ đi vào trong sân viện, nhìn thấy Lý Tiểu Đường cũng đang chống gậy, ông nhìn chăm chú một lát, mới hỏi: “Bà...Sao bà lại đột nhiên tới đây?”

Vừa hỏi xong, ông liền nghĩ ra nguyên nhân rồi.

Sợ rằng đây chính là chuyện tốt của con trai của ông gây ra! Ông cụ tức giận nghiêng chặt răng lại.

Nhìn nét mặt kia, Lý Tiểu Đường cũng biết ông đã hiểu được. Bà vịn vào tay Mạc Tu, đứng thẳng người lên: “Ừm, đã tới rồi. Tối hôm qua trong nhà có hai vị khách ghé thăm, tôi và Mạc Tu đã dành chỗ kia bọn họ, nên muốn tới đây một chút.”

Bà không để lại mặt mũi cho Ôn Khác, mặt mo ông cụ này cũng không có chỗ để chôn rồi, gõ gõ gây xuống đất, xoay mặt khiển trách: “Cái tên hỗn đân này!”

Lý Tiểu Đường và Từ Mạc Tu đưa mắt nhìn nhau, cười nhạt.

Bà, chính là viện binh mà Ôn Hành Chi nhờ tới cứu, cũng là lá bài chủ chốt cuối cùng.

Lúc Lý Tiểu Đường bước vào nhà cũ của nhà họ Ôn, thì ở thị trấn A ở phương Nam mặt trời mới vừa ló dạng.

Ánh mặt trời chiếu rọi vào khắp nơi ở trong nhà, lướt qua gương mặt của Ôn Viễn, chắc là ngủ quá sâu nên đôi mày cô chỉ khẽ nhíu lại.

Một giấc này, cô cảm thấy thật quá dài. Cũng mơ thấy nhiều chuyện, thấy được cha mẹ chưa gặp mặt bao giờ, mặc dù bọn họ chỉ đưa lưng về phía cô, nhưng Ôn Viễn vẫn xác định đó là bọn họ. Lại mơ thấy Ôn Hành Chi, ngửi được mùi hương quen thuộc vương vít ở chung quanh, khiến giấc mơ càng thêm chân thật.

Không lâu sau, Ôn Viễn từ từ tỉnh lại. Mở mắt ra nhìn lên trần nhà, cảm thấy rất sợ. Cảnh trong mơ lập tức sẽ tan biến làm cho cô hơi mất mát.

Dần dần thoát khỏi giấc mơ, trong quá trình trở về với thực tế, Ôn Viễn lại cảm thấy có cái gì không đúng. Cô đảo mắt nhìn ra xung quanh, rồi sau đó từ trên giường ngồi dậy!

Đây là đâu?

Ôn Viễn ngẩng nhìn bốn phía một lần nữa, không khỏi dấy lên cảm giác quen thuộc, nhưng thủy chung không nghĩ ra đây rốt cuộc là chỗ nào. Cúi đầu nhìn quần áo trên người, vẫn là bộ quần áo ngủ cô vẫn mặc. Túm lấy vạt áo, cảm giác sợ hãi dần dần len lỏi vào tim.

Gay go rồi, chẳng lẽ thừa dịp cô ngủ đưa cô đi?

Ôn Viễn sợ hãi xoa xoa mặt, kéo theo cả chăn bông đi đến bên cửa, hơi chần chừ mở cửa phòng ra. Ngoài cửa chính là một cầu thang, xa hơn nữa chính là phòng khách, Ôn Viễn mở to hai mắt nhìn cảnh vật xung quanh, rốt cuộc đã nhớ ra đây là đâu rồi!

Đây là nhà của dì Đường! Bọn họ thừa dịp cô ngủ mà đưa cô đến nhà của dì Đường! Sự phát hiện này khiến cho Ôn Viễn vô cùng kinh ngạc, không thể nào như vậy được, dì Đường không phải đứng về phe của cô sao?

Cô đưa tay vịn vào cầu thang từ từ đi xuống lầu, đứng ở trên bậc thang, nhìn vào phòng khách không có một bóng người, hai chân không nhịn được mà phát run. Rốt cuộc cũng nghe được tiếng bước chân từ phòng bếp truyền đến, Ôn Viễn chợt quay người lại, khi nhìn thấy người kia liền muốn ngất xỉu.

Là Ôn Hành Chi.

Anh đang bê một chén canh từ trong phòng bếp đi ra, vừa lơ đãng ngẩng đầu, nhìn thấy Ôn Viễn đi chân trần đứng trên bậc cầu thang, lông mày cao ngạo của anh ngoài ý muốn nhảy dựng lên.

“Đã tỉnh rồi sao?” Anh để bát canh xuống, từ từ đi tới gần cô. Ôn Viễn cũng không lên tiếng trả lời mà anh cũng không nghĩ cô sẽ nói: “Còn khó chịu không?”

Ôn Viễn vẫn ngơ ngẩn nhìn anh, đưa một tay ra phía trước lắc lắc, hình như là muốn chạm vào anh. Nhưng chưa đưa đến một nửa lại rút về.

Cô sợ mình vẫn còn đang nằm mơ.

Ôn Hành Chi đứng ở trước mặt cô, dưới chỗ cô đứng hai bậc thang, vừa đúng tầm nhìn, viền mắt của cô ửng hồng lấp lánh ánh nước, rồi lại chợt cười lên.

Anh giơ tay lên, đưa đến trước mặt cô, bẹo vào má cô, hỏi “Có đau hay không?”

Ôn Viễn ngây ngốc nhìn anh một lát, chợt òa khóc lên: “Em còn tưởng rằng..... hu hu..... em còn tưởng rằng.....”

Tránh được một kiếp này cô cảm thấy rất may mắn nhưng đồng thời lại thấy mệt mỏi, đầu óc lại trống rỗng, lời nói ra cũng có vẻ không được mạch lạc cho lắm.

May mắn là Ôn Hành Chi đều hiểu.

“Ừ....” Anh nhẹ giọng dỗ dành cô, hai tay đặt lên thắt lưng rồi hôn lên đôi môi khô nứt của cô. Ôn Viễn sững sốt một lát, xác định cảm giác ấm áp này tới từ hôn trả lại anh, nhất quyết không thả. Ôn Hành Chi cũng tiếp nhận toàn bộ, đứng im không nhúc nhích. Cho đến khi cô bị anh hôn không còn hơi sức, mới buông ra, khẽ hôn lên tóc mai mềm mại của cô rồi nói: “Đồ ngốc.”

“Em còn tưởng rằng là mình đang nằm mơ” Cô thút thít nói: “Còn tưởng rằng em bị đưa đi rồi, em.....”

Cô ngẩng đầu lên nhìn anh, ánh mắt vừa uất ức vừa đáng thương.

“Không đâu. Ai cũng sẽ không đưa em đi đâu được cả, cho nên đây không phải là mơ đâu” Anh chạm vào trán của cô, rồi lại hôn lên chóp mũi cô nói: “Ôn Viễn, anh sẽ ở bên em.”

Cứ dỗ dành như vậy, Ôn Viễn phải mất một canh giờ mới đón nhận được sự thật là bây giờ bản thân mình đang ở thị trấn A, có Ôn Hành Chi ở bên cạnh. Hơn nữa điều trọng yếu nhất chính là, nơi này chỉ có hai người bọn họ.

Cô vừa ăn canh Ôn Hành Chi đưa tới vừa nói: “Sao chúng ta lại ở thị trấn A?”

“Anh dẫn em tới đây.”

“Làm sao anh biết em ở chỗ đó?”

“Có người nào mà anh không tìm được chứ.”

“Vậy anh dẫn em tới đây ông nội có biết không?”

“Vào lúc này thì chắc là biết rồi.”

“Ông đồng ý sao?”

“Không.”

“Nói như vậy, dưới tình huống ông nội không biết chuyện cũng không hề đồng ý dẫn em tới thị trấn A? Đây chẳng phải là..... bỏ trốn sao?”

Cô nhìn anh, có chút không dám tin nặn ra hai chữ cuối cùng.

Đây cũng là một tổng kết thật tốt.

Ôn tiên sinh liếc nhìn cô, gõ gõ vào đầu cô một cái, rồi bẻ cái bát không lên xoay người đi vào trong bếp.

Ôn Viễn cau mày xoa xoa đầu, hơi tức giận theo sát sau lưng anh nói: “Em còn tưởng rằng ông nội đã đồng ý chứ, em còn có lời muốn nói với ông nữa.”

Cô muốn nói xin lỗi ông, bởi vì khi cô đối mặt với ông cứ như gặp kẻ thù thì, không có chút dáng vẻ của con cháu gì cả. Đồng thời cô còn phải nói cho ông biết, cô sẽ cố gắng chăm sóc tốt Ôn Hành Chi, tựa như người kia chăm sóc cô vậy. Trọng yếu nhất chính là cô thật sự không muốn chia tay với anh.

“Sẽ đồng ý thôi.” Không muốn nhìn thấy cô đau lòng, anh lạnh nhạt nói: “Trong khoảng thời gian này em cứ ở lại chỗ này, những chuyện khác chờ bao giờ khỏe lại hãy nói.”

“Vậy còn anh?”

Ôn Hành Chi đưa mắt nhìn cô đầy thâm ý: “Tất nhiên sẽ ở chỗ này cùng với em, cùng nhau bỏ trốn còn được, sao có thể để em một mình ở chỗ này được chứ?”

Ôn Viễn đỏ mặt, mím môi đi ra ngoài.

Đợi đến khi Ôn Hành Chi dọn dẹp xong phòng bếp đi ra vẫn thấy Ôn Viễn ngồi ngẩn người ở trên sofa trong phòng khách. Nhìn thấy anh vội hỏi: “Em bỗng nhiên nhớ đến một vấn đề, dì Đường và chú Từ đi đâu vậy?”

Ôn Hành Chi không nhanh không chậm ngồi vào bên cạnh cô nói: “Đến thành phố B rồi, sang năm mới có thể trở lại.”

Đến thành phố B? Mắt Ôn Viễn liền sáng lên, nhớ tới nguyên nhân lần trước anh dẫn cô tới nơi này, không khỏi rên lên: “Em đang tự hỏi tại sao anh lại nói một câu khẳng định như vậy, thì ra là nhờ dì Đường đi làm thuyết khách!”

Nghe vậy, Ôn Hành Chi liền “A” lên một tiếng, chợt đưa tay từ phía sau nắm lấy eo thon của cô hỏi: “Em cảm thấy anh cũng cần thuyết khách sao?”

“Vậy đến đó làm gì?” Ôn Viễn mím môi nhìn anh hỏi.

“Không làm gì cả.” Ngón tay của anh vuốt ve da thịt trên thắt lưng của qua lớp áo mỏng, Ôn Viễn nhảy cảm run lên, sau đó nghe thấy người kia phớt tỉnh nói: “Cầu hôn thôi.”

51. Chương 51

Cầu hôn mà thôi.

Ôn Viễn bị câu này làm cho nghẹn lời, mà tại thành phố B xa xa Lý Tiểu Đường đến “Cầu hôn” cũng chợt hắt hơi một cái. Bà lấy khăn tay ra lau lau, vừa ngẩng đầu lại thấy Ôn Khác nhìn mình liền cười giải thích: “Ngại quá, bị cảm nhẹ thôi.”

“Có phải bị cảm lạnh rồi hay không?” Ông cầm một ly trà đưa vào tay bà nói: “Bà luôn luôn không chú ý đến sức khỏe của mình.”

Lý Tiểu Đường cầm cái nút nhấn nắp trà lên, nhìn chăm chú vào những lá trà chìm chìm nổi nổi trong cốc, rồi nói: “Có quý trọng bao nhiêu đi nữa thì cũng chỉ là một tấm thân tàn, huống chi ông trời đối đãi với tôi không tệ, tuy có nhiều bệnh nhưng cũng có thể sống đến bây giờ.”

“Nói gì vậy chứ?”

Chạm vào ánh mắt không đồng ý của ông, Lý Tiểu Đường cũng không sợ hãi.

Ôn Khác sinh ra vốn đã có bộ mặt nghiêm túc, lại hơn nữa đời chinh chiến nơi sa trường càng khiến cho bản thân ông có khí thế hơn, sau này lại giữ chức vụ cao trong quân đội nên cũng rất hiếm thấy có người không sợ ông. Cũng vì vậy, mà rất nhiều người trong lúc nói chuyện với ông đều không dám nhìn trực diện. Quá sắc bén, hình như chỉ cần liếc mắt một cái liền nhìn thấu toàn bộ suy nghĩ trong đầu người đối diện.

Vì vậy, Lý Tiểu Đường lại cảm thấy mình rất kỳ quái. Cơ hồ từ lần đầu tiên gặp ông, bà cũng chưa từng thấy sợ qua, thậm chí có lúc nói chuyện với ông đều rất không khách khí. Đại khái chính là không biết thì sẽ không sợ, bà khi ấy còn không biết ông là một nhân vật như vậy.

Có lẽ, nếu bà biết được thì đã tốt.....

“Tại sao lại không nói chuyện?”

Câu hỏi này đem suy nghĩ của Lý Tiểu Đường kéo trở lại thực tế, ánh mắt của bà cũng dần dần sáng tỏ, mang theo một nụ cười dịu dàng.

“Tôi nói vậy không đúng sao, con người ta phải biết cảm kích ông trời mới có thể sống lâu thêm một chút, có đúng không?”

Ôn Khác mỉm cười ngồi xuống đối diện với bà, không muốn tiếp tục cùng bà tranh cãi nữa. Tầm mắt rơi vào trên đùi của bà, liền nói: “Trước đây không lâu tôi đến thị trấn A thăm bà, nhưng lúc đó bà lại ở đây nằm viện.....”

“Tôi có nghe Mạc Tu nhắc qua. Thật ra thì không có cái gì quan trọng hơn tật xấu cả, có vào viện hay không cũng không đáng kể, nhưng Mạc Tu, ông ấy lại kiên trì.....”

“Nếu không có gì quan trọng hơn, vậy làm sao lại không chịu gặp tôi một lần?”

Ông ở chỗ đó đợi ba bốn ngày mà cũng không có cơ hội được gặp bà.

Lý Tiểu Đường sững sốt giải thích: “Đó là bởi vì tôi bị bệnh đáng vẻ rất khó nhìn, cho nên những lúc như vậy, tôi không muốn gặp người ngoài.”

Người ngoài.

Ôn Khác yên lặng trong chốc lát phân biệt rõ được hai chữ này, chỉ cảm thấy trà uống vào trong miệng đắng ngắt.

Hai người trầm mặc một lát, hình như cũng ý thức được trong lời nói của mình có chút khách sáo khiến cho ông thấy không thoải mái, Lý Tiểu Đường chậm rãi cười nói: “Lần này tôi tới đây cũng không muốn nhắc đến chuyện cũ, là có chuyện muốn nói với ông.”

Ôn Khác lại hỏi: “Nói xong rồi muốn đi sao?”

“Sao lại như vậy được.” Bà lại nói tiếp: “Ông thấy tôi đã để Mạc Tu đi dọn dẹp phòng cũ của chị gái rồi, cho nên lần này tới đây, tôi sẽ ở lại mấy ngày.”

“Nếu như bà thay nó đi cầu tình, vậy thì tôi nghĩ đời này bà cũng không về được thị trấn A rồi.” Ôn Khác chọc bà: “Tôi sẽ không đồng ý.”

“Nếu thật như thế, chuyện kia ngược lại lại dễ xử lý rồi.”

“Hả? Sao lại như thế?” Ông hứng thú chờ bà nói tiếp.

Lý Tiểu Đường vô cùng bình tĩnh nhìn thẳng vào ông không hề né tránh: “Vậy thì tôi sẽ lập tức trở về chuẩn bị đồ cưới cho Ôn Viễn, hôn lễ sẽ được tổ chức ở thị trấn A.”

“Ồ đồ!”

Ông giận quá hóa cười.

“Tôi cũng không muốn hồ đồ như vậy, cho nên hiện tại ông có thể bình tĩnh nói chuyện được rồi chứ?”

Ôn Khác vuốt ve tay vịn của cái ghế, trầm mặc một lúc lâu mới nói: “Con bé còn quá nhỏ, làm sao có thể chăm sóc tốt cho thằng Ba được?”

Lý Tiểu Đường không nhịn được cười đáp: “Người như Hành Chi còn cần người khác lo cho gia đình của nó sao? Hơn nữa ông đừng nghĩ Ôn Viễn tuổi còn nhỏ, nhưng thận trọng kỹ càng chưa chắc không thể chăm sóc tốt được cho Hành Chi đâu.”

“Bà không cần phải khen nó, cho dù nó có là người khôn khéo đi chăng nữa cũng phải có lúc hồ đồ nói không chừng chuyện như vậy chính là kết quả nhất thời thôi.” Ông cụ tức giận nói.

“Ông nói lời này mới chính là hồ đồ.” Lý Tiểu Đường bật cười nói tiếp: “Ngẫm đi ngẫm lại, cho dù Hành Chi có nhất thời hồ đồ nhưng Ôn Viễn cũng chưa chắc đã chịu.”

“Đây cũng điều mà tôi thắc mắc. Con bé từ nhỏ không gặp được bà mấy lần, làm sao bà lại biết nó chưa chắc đã chịu?”

“Ba năm trước, tôi đã sớm biết rồi.”

“Ba năm trước? Bà đã gặp con bé?”

Lý Tiểu Đường chau chau mày, nụ cười lại có chút giả hoạt: “Là Hành Chi mang tới, khi đó chắc là đã ở cùng với nhau rồi.”

Mặt của ông tự lập tức tối lại, tức giận vỗ lên trên bàn: “Cái đồ lão xược!”

Lý Tiểu Đường không sợ ông tức giận còn nói: “Cho nên ông nói Hành Chi nhất thời hồ đồ sao? Sao ông không nói thẳng ra, là ông để ý đến danh tiếng của nhà họ Ôn.”

Bị nói đúng chỗ yếu, ông cụ liền trầm mặt một lát, rồi chậm chậm thở dài: “Tôi đã sống bằng này tuổi, còn để ý đến danh tiếng mặt mũi gì chứ. Ngay cả cái này đều nghĩ không ra, thì chẳng phải sống uổng phí nhiều năm như vậy rồi không. Là sợ cho Hành Chi thôi.” Ông lại nói: “Nó mới hơn ba mươi tuổi, chuyện như vậy truyền đi thì người khác sẽ nhìn nó thế nào?”

“Ông sợ Ôn Viễn không xứng với thằng bé sao?” Lý Tiểu Đường sắc bén hỏi ngược lại: “Vậy ông nói xem, vợ của Hành Chi phải như thế nào mới có thể để cho người khác ‘hài lòng’?”

“Bà không cần phải cắt câu lấy nghĩa đâu.” Ôn Khác hơi bất đắc dĩ nói: “Mặc kệ là xứng hay không xứng, khi truyền ra ngoài chung quy cũng không dễ nghe.”

“Cổ hủ!” Lý Tiểu Đường tức giận nói.

Ôn Khác lại giận quá hóa cười, lắc đầu một cái, không thèm nói chuyện nữa.

Đúng lúc đó lại có tiếng xe lái vào trong đại viện, Lý Tiểu Đường đứng lên nói: “Mạc Tu đến rồi, hôm nay tôi về trước.”

“Hả? Phòng ốc nhanh như vậy mà đã dọn dẹp xong rồi sao?”

Ôn Khác lơ đãng hỏi, đã nhìn thấy Lý Tiểu Đường trừng mắt lên nhìn ông: “Dù sao Ôn Viễn cũng mới ở qua, có cái gì để dọn dẹp chứ.”

Một ít mặt mũi cũng không lưu lại cho ông cụ.

Ôn Khác bật cười nhìn bà nói: “Tôi đưa bà xuống.”

“Không cần đâu.” Lý Tiểu Đường đứng dậy cự tuyệt.

Ôn Khác cũng hiểu bà không muốn để cho người khác nghĩ mình là người tàn tật, đứng im tại chỗ không nhúc nhích. Lý Tiểu Đường từng bước từng bước đi tới cửa, lúc mở cửa lại hơi chần chừ, sau đó lại nghiêng người sang nhìn Ôn Khác nhẹ nói: “Tôi vẫn hi vọng ông suy nghĩ thêm một chút nữa, không vì cái gì khác, chỉ không muốn bọn nhỏ lại khổ như chúng ta mà thôi. Khổ như thế, tôi và ông phải chịu không đủ sao?”

Ôn Khác ngẩng ra, hồi lâu, ở dưới ánh đèn nhìn bà chăm chú, rồi lặng lẽ gật đầu.

Tết âm lịch càng tới gần, không khí của năm mới lại lan tỏa khắp nơi.

Năm cũ sắp qua, trên cửa của các gia đình cũng đã treo đầy đèn lồng. So với đèn lồng màu đỏ của thành phố B thì có hơi khác, đèn lồng ở nơi này được dùng hai lớp giấy dày dán mỡ bò bao lấy, mặc dù không có màu đỏ may mắn nhưng lại càng tăng thêm vẻ ấm áp. Dọc theo từng con đường nhỏ đi vào tới trong trấn, nơi đó có rất nhiều cây cầu nhỏ, trên cầu đều có tám con sư tử bằng đá ngồi xồm, sư tử bằng đá này có hình dáng rất kỳ lạ, trên miệng ngậm một móc sắt, mỗi móc sắt lại treo một cái đèn lồng màu đỏ, ban đêm được thắp lên, tỏa ra ánh sáng ấm áp ở hai bên cầu.

Thật ra thì Lý Tiểu Đường không muốn ở thành phố B mừng năm mới, cũng bởi vì nơi này không khí của năm mới so với nơi đó chân thật hơn nhiều. Tuy đã là ban đêm, nhưng phố lớn ngõ nhỏ vẫn có rất nhiều đứa bé đang chơi đùa, nhất là hôm nay tuyết lại mới vừa rơi xuống, cả trấn nhỏ càng thêm náo nhiệt khác thường.

So sánh với không khí ở đó thì trong nhà của Ôn tiên sinh có vẻ hơi vắng lạnh.

Ăn cơm tối xong, Ôn Hành Chi ngồi ở trên ghế sofa, mở laptop ra đặt lên trên đùi xử lý công sự. Mà bạn học Ôn Viễn ngồi cách anh tầm một thước đang ngồi yên xem tivi. Không khí yên bình này kéo dài khoảng mười mấy phút, Ôn tiên sinh ngẩng đầu lên, day day huyết thái dương, gọi: “Ôn Viễn.”

Ôn Viễn chỉ liếc nhìn anh không lên tiếng, rồi lại quay đầu, tiếp tục xem TV.

Đối với thái độ không thân thiện này, Ôn tiên sinh vô tình chau chau mày, vỗ vỗ xuống bên cạnh nói: “Lại đây ngồi.”

“Không đâu!”

Rất rõ ràng là người bạn học nhỏ này đang khó chịu.

Ôn tiên sinh lại trầm tư suy ngẫm.

Hôm đó anh nói cầu hôn xong, phản ứng đầu tiên của Ôn Viễn chính là đỏ mặt: “Ai nói muốn kết hôn chứ?”

Ôn Hành Chi lại thể hiện ra vẻ thương lượng rất tốt: “Cũng được, vậy em nói xem trừ việc kết hôn ở ngoài, chúng ta còn kém người ta chỗ nào cứ bù lại là được.”

Ôn Viễn liền , cái này còn phải để cô nói sao! Bản thân anh có IQ cao như vậy, vừa nghĩ chẳng phải sẽ biết ngay sao, đây là đang cầu hôn đấy, đại gia à!

Ôn tiên sinh nhìn vẻ mặt rối rắm của cô, rất khéo hiểu lòng người: “Thế nào? Ôm cũng ôm rồi, hôn cũng hôn rồi....”

Tiếp theo chính là cấp hạn chế rồi, Ôn Viễn lập tức che cái miệng của anh lại: “Không cho nói nữa!” Mặt của cô càng hồng hơn: “Ngay cả cầu hôn cũng không có, còn muốn kết hôn, nào có chuyện dễ dàng như vậy chứ.” Nhớ tới cái gì, Ôn Viễn lập tức cảnh giác :”Đợi chút..... anh nói đi Đường đi đến thành phố B hỏi cưới, bà, bà đại diện cho ai chứ?”

Ôn tiên sinh hơi trầm ngâm đáp: “Bà vẫn coi em như con gái ruột của mình , cho nên....”

Cho nên đại diện cho cô đến đó sao?

Nhà gái lại cầu hôn nhà trai? Đây là tập tục gì chứ? Thỗ lộ, thì do cô chủ động cũng coi như xong, hôm nay nếu kết hôn cũng là cô mở lời? Đây là đạo lý gì chứ?

Ôn Viễn thật muốn khóc: thà chết đi cho xong ! Có người nào giống như cô không? Vì vậy bạn học Ôn Viễn dưới cơn nóng giận bắt đầu tìm cách phản công.

Làm xong việc, Ôn Hành Chi khép laptop lại, rồi đi thẳng lên trên lầu. Ôn Viễn liếc mắt nhìn bóng dáng cao ngất của ai kia, đang muốn hành động thì người nọ đã cầm áo khoác đi xuống. Ôn Viễn vội vàng dời đi chỗ khác, không chớp mắt nhìn chăm chăm vào TV, chỉ lát sau cũng cảm thấy anh đi tới bên cạnh, rồi vỗ vỗ đầu cô.

“Mặc quần áo vào.”

“Làm gì?” Cô phồng má hỏi anh.

” Đi truyền nước.” Anh lại nói.”Đến giờ rồi.”

Nguyên do là lúc Ôn Viễn vừa tới thị trấn A thì cảm thấy cổ họng của mình không thoải mái, nuốt nước bọt cũng vô cùng khó chịu, đi khám bác sĩ nói là bị viêm họng, nên truyền nước mới có thể khỏi nhanh hơn. Trong trấn này lại có một bác sĩ già y thuật vô cùng tinh, nhà cũng chỉ cách chỗ của bọn họ hai con đường thôi.

Lúc ra cửa, liền thấy rùng mình, Ôn Viễn đi trước, tạo nên khoảng cách với Ôn Hành Chi. Ôn tiên sinh cũng không nhanh không chậm đi ở đằng sau, hai bên đường ánh đèn lồng nhu hòa tỏa lên trên mặt, nên vẻ mặt của anh cũng hết sức dịu dàng.

Cuối đường có hai đứa bé đang chơi trượt băng, Ôn Viễn vừa nhìn liền thấy lòng ngứa ngáy, cũng đi theo đến chơi một chút, nhưng không nghĩ mình đang đi giày vải hoa chân bông, vừa trèo lên băng liền đặc biệt trơn, Ôn Viễn còn chưa kịp phản ứng, đã ngã oạch ra đất. Hai người bạn nhỏ đứng ở đó nhìn cô che miệng cười, bạn học Ôn Viễn xấu hổ muốn đứng lên, nhưng băng lại trơn, cô càng gấp gấp lại càng không được. Cho đến khi năm ngón tay thon dài tay đưa đến trước mặt cô.

“Dậy rồi sao?”

Mặc dù vẻ mặt của anh vẫn bình tĩnh, nhưng Ôn Viễn vẫn nghe ra trong lời nói kia ẩn chứa sự trêu chọc. Cô ngẩng đầu nhìn anh, đang muốn nắm tay anh đứng lên thì trong đầu thoáng qua một ý niệm. Vì vậy mắt liền đảo một vòng rồi nói: ”Anh phải công em!”

Ôn Hành Chi hí hóp mắt, gõ lên trên đầu cô một cái, sau khi đỡ cô dậy, liền xoay người rồi cúi xuống: “Leo lên đi.”

Ôn Viễn nhếch môi, leo lên trên lưng của anh, sau khi ổn định tư thế, câu nói đầu tiên lại là: “Một lát nữa trở về, anh cũng phải công em đấy!”

Ôn Hành Chi không lên tiếng, chỉ đưa tay của lên vỗ vào cái mông của cô, vừa đúng đánh trúng chỗ bị ngã xuống. Ôn Viễn hét lên một tiếng, không dám lộn xộn nữa.

Bệnh nhân ở phòng khám bệnh của vị bác sĩ già vẫn không tính là ít, bởi vì này hai ngày vừa rồi thời tiết chợt lạnh xuống, lập tức người ngã bệnh nhiều hơn. Học sinh của ông đi lên phía trước tìm một căn phòng yên tĩnh cho Ôn Viễn truyền nước biển, lúc gần đi bị Ôn Hành Chi gọi lại, muốn trang bị đầy đủ thuốc truyền và dụng cụ làm ấm. Ôn Viễn thấy anh trở lại, đang buồn bực muốn hỏi vì sao, thấy anh cầm một cái dây truyền nước thật dài, lại còn mềm nữa, đưa nó cắm vào lọ thuốc truyền, như vậy thì thuốc vào trong thân thể tất nhiên sẽ không bị lạnh.

Một ông lão cũng đến đó truyền nước biển nhìn thấy cảnh này liền không nhịn được cười nói: ” Cô bé à, cháu thật có phúc đấy.”

Ôn Viễn đỏ mặt, cười cười. Vậy mà ngồi xuống ghế dài, không cẩn thận đề lên chỗ mới vừa ngã xuống, chân mày của Ôn Viễn liền nhíu lại.

Ôn Hành Chi thấy thế liền hỏi: “Sau này vẫn còn muốn trượt sao?”

Ôn Viễn méo miệng, đá đá chân anh: “Đều tại anh bắt em đi giày này, nên mới không phát huy được.”

Ôn tiên sinh từ chối cho ý kiến, khom lưng ôm cô lên, ngồi xuống đặt cô lên đùi của mình. Ôn Viễn lúc đầu còn có chút kháng cự, dù sao nơi này còn có nhiều người như vậy, nhưng ngồi trên đùi anh, lại được dựa vào trong ngực thật sự rất thoải mái, do dự một lát, liền bình tĩnh lại. Rồi từ từ, ngủ mất.

Đến khi tỉnh lại thấy xung quanh mình còn yên tĩnh hơn trước kia. Ôn Viễn vùi ở trong ngực của anh, bị áo khoác ngoài bao quanh, ấm áp không muốn nhúc nhích. Bên tai truyền đến tiếng lật sách, cô định thần nhìn lại, thì ra là tay Ôn Hành Chi đang cầm một quyển sách, Ôn Viễn liếc nhìn, không cảm thấy hứng thú liền xoay đầu đi chỗ khác

Có lẽ cảm thấy người trong ngực có động tĩnh, Ôn Hành Chi khép sách lại, cúi đầu nhìn xuống, thấy hai mắt cô đã mở to, liền nói: “Còn có một chút nữa thôi, ngủ tiếp một lúc nữa đi.”

“Không mệt nữa rồi.” Cọ cọ vào cổ áo khoác ngoài, Ôn Viễn ngả đầu lên trên bả vai của anh.

Ôn Hành Chi liếc mắt nhìn cô chăm chú một lát, rồi đưa tay vén tóc của cô ra sau tai. Lúc này Ôn Viễn chợt nhớ tới cái gì, lại ngẩng đầu lên hỏi anh: “Em có chuyện này muốn hỏi anh.”

“Chuyện gì?”

“Trước đây không lâu, em đã gặp Trần Dao.”

“Lúc nào?”

“Lúc anh ở bệnh viện chăm sóc ông nội.” Cô vừa nghịch đồng hồ của anh vừa nói.” Cô ta nói, giữa anh và cô ta, có rất nhiều chuyện em không biết.....” mắt nhắm lại, Ôn Viễn nhìn anh chăm chăm.” Có phải vậy hay không?”

“Chuyện em không biết?” Anh lại thông thả ung dung lặp lại một lần.” Không nhớ rõ.”

Nói xong, liền bị Ôn Viễn há mồm cắn vào cổ anh.

Lông mày của Ôn tiên sinh nhíu lại: “Không được lộn xộn, cẩn thận một lát nữa phải đi gỡ kim đấy.”

“Ai bảo anh không nói thật.” Cô liền mếu máo.

“Thật sự không nhớ rõ. Công việc của anh vốn đã đau đầu, còn phải xử lý chuyện của em nữa, nơi đó làm gì còn có tinh lực nhớ những thứ này? Còn nữa.....” anh đột nhiên giữ chặt hai chân của cô.” Không được lộn xộn nữa, nếu không tự gánh lấy hậu quả.”

Tự gánh lấy hậu quả?

Ôn Viễn có chút mê man nhìn anh, đợi đến lúc nhớ tới hiện tại mình đang ngồi ở đây, mới bừng tỉnh hiểu ra, gương mặt liền đỏ rực lên.

Đồ lưu manh!

52. Chương 52

Sau khi truyền dịch hai ba ngày, bệnh của Ôn Viễn cũng đã đỡ hơn nhiều.

Nhưng xét thấy Ôn tiên sinh “Không thẳng thắn, thành khẩn”, cho nên chiến tranh lạnh đơn phương vẫn không kết thúc. Hiện giờ Ôn Hành Chi vẫn không hề sốt ruột mà lại còn tăng thêm mấy phần thích thú.

Năm cũ vừa qua, tết âm lịch cũng sắp đến. Bởi vì Lý Tiểu Đường và Từ Mạc Tu khởi hành vội vàng, nên trong nhà đồ dùng cho năm mới trong nhà cũng chưa được sắm sửa nhiều, vì vậy nếu bọn họ muốn đón năm mới ở chỗ này thì phải đi lên thị trấn một chuyến để mua thêm đồ.

Sáng sớm hôm nay, Ôn Hành Chi lái xe chở Ôn Viễn đi đến siêu thị trung tâm ở thành phố W. Trên đường đi biểu hiện của Ôn tiên sinh đều hết sức bình tĩnh, cho đến lúc đẩy shopping cart đi vào bên trong, nhìn dòng người hối hả tấp nập, chân mày lúc này mới khẽ nhíu lại.

Trước đây về thị trấn A đón năm mới, đều là đêm ba mươi mới tới nơi, khi đó Lý Tiểu Đường và Từ Mạc Tu đều đã chuẩn bị xong hết tất cả mọi thứ, ngay cả sủi cảo trong đêm giao thừa anh cũng không cần động tay động chân, vì vậy rất ít khi phải bận tâm ở phương diện này.

Nhưng tục ngữ nói không sai, không tốn công làm sao ra vấn đề được. Ôn tiên sinh nhìn từng dãy bày đầy hàng hóa, ngẫm nghĩ xem rốt cuộc nên chuẩn bị những thứ gì mới không phụ đêm giao thừa đặc biệt này.

Ôn Viễn thì lại vô cùng nhàn nhã đi ở phía sau, thỉnh thoảng thuận tay lấy một số thứ từ trên kệ hàng cho vào shopping cart, Ôn Hành Chi đánh giá những món hàng mà cô đã chọn, đột nhiên mỉm cười.

Anh nhớ tới lúc trước ở nhà bà đã kể hàng năm mỗi khi đi mua đồ tết đều mang cả Ôn Viễn đi theo, không trách được hiện tại lại có kinh nghiệm như vậy.

Kết quả là, Ôn tiên sinh thả chậm bước chân, tụt lại phía sau Ôn Viễn.

Ôn Viễn muốn bỏ đồ vào shopping cart mới phát hiện không biết từ lúc nào Ôn Hành Chi đã tụt lại đằng sau, liền nghiêng đầu, phồng miệng nhìn anh hỏi: “Sao anh lại ở đi sau em?”

“Thế nào?”

Ôn tiên sinh chau mày thắc mắc, đi tới kéo cô vào bên trong, lúc này vừa vặn lại có một chiếc shopping cart khác ở sau lưng cô vượt lên. Ôn Viễn liếc nhìn, quay đầu lại chỉ vào tầng cao nhất của giá hàng nói với anh: “Em muốn uống sữa tươi, vị chuối tiêu!”

Ôn Hành Chi ngẩng đầu lên nhìn một lát, giá hàng này cao chót vót, anh duỗi thẳng cánh tay còn phải nhón chân lên mới có thể lấy xuống được. Ôn Viễn hài lòng cho sữa tươi vào shopping cart, lại chỉ vào một số đồ dùng khác, đều ở trên tầng cao nhất.

Ôn tiên sinh nhượng nhượng mày, liếc nhìn cô đầy thâm ý nhưng cũng vẫn đi lấy những món mà cô yêu cầu. Bạn học Ôn Viễn thỏa mãn nói: “Được rồi, đi sang chỗ khác thôi.”

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn hơi hỏ hê, Ôn Hành Chi liền mỉm cười nói: “Đợi tí nữa, còn có thứ quên mua rồi.”

Ôn Viễn tròn tròn mắt hỏi: “Cái gì?”

Ôn Hành Chi không lên tiếng, đẩy xe lướt qua đám người đi thẳng tới kệ hàng thứ hai đếm từ dưới lên. Ôn Viễn tò mò đi theo phía sau, chờ đến lúc nhìn thấy thứ mà anh chuẩn bị bỏ vào shopping cart, mặt liền đỏ lên như gấc.

“Anh...Anh mua cái này làm gì?”

“Tất nhiên là cần dùng rồi.” Cánh tay dài duỗi đến bên cạnh cô, Ôn Viễn nhìn người nào đó quả thật muốn chết rồi. Cái thứ bắt đầu bằng chữ D này có phải là khắc tinh của cô không? Tại sao mỗi lần tới đều phải đi đến nơi này chứ? !

“Vậy anh nhanh lên một chút!” Ôn Viễn đỏ mặt thúc giục, mua vật này còn cần phải nghiên cứu lâu như vậy sao?

“Xong rồi !”

Cô tùy tiện ột hộp vào shopping cart, Ôn tiên sinh liền cầm lên quan sát, rất có thâm ý mà nói ra mấy chữ: “Sổ nhỏ?”

Anh liếc nhìn cô, Ôn Viễn cảm thấy trên cổ thật lạnh, không thể làm gì khác hơn là vô cùng xấu hổ trả về chỗ cũ. Ôn Hành Chi chỉ vểnh vểnh môi, quyết định tự chọn. Ôn Viễn đặc biệt muốn đào ỉnh một cái hố để giấu mặt vào đó.

“Được rồi, Ôn Viễn.” Anh vỗ vỗ đầu của cô nói: “Anh sẽ không trách em đâu.”

“Em còn lâu mới áy náy!” Cô hung hăng đạp xuống chân của anh một cái, rồi ngẩng đầu, chạm vào nét cười vụt thoáng qua trong mắt anh, không nhìn được mếu máo.”Anh muốn ở trước mặt mọi người trắng trợn trêu chọc em sao! Mục đích của chúng ta là đi mua đồ tết, anh chính là cái đồ hôn quân!”

Hôn quân Ôn tiên sinh đem toàn bộ kháng nghị của cô gái nhỏ thu vào, mặt không đổi sắc ôm cô đi tính tiền: “Đây cũng là đồ tết, hơn nữa....” anh tạm ngừng, lời tiếp theo khiến Ôn Viễn muốn giết người diệt khẩu ngay tại chỗ: “Là đồ dùng cần thiết.”

Sau khi đã mua được đồ dùng cần thiết nhưng buổi tối Ôn tiên sinh cũng không có làm gì cô, điều này làm cho Ôn Viễn thở phào nhẹ nhõm đồng thời lại hơi cảm thấy kỳ quái. Không biết có phải là Ôn Hành Chi lo lắng sức khỏe của cô chưa hồi phục, sợ lại bị phát sốt mới như vậy hay không? Đợi đến lúc sức khỏe của cô bình phục hoàn toàn thì cũng đã sắp bước sang năm mới rồi.

Một năm này, Ôn Viễn cảm thấy nó trôi qua quá chậm, cũng quá khó khăn. May mắn là cuối cùng cũng đã sang năm mới, rốt cuộc cô có thể mang những chuyện không vui nhanh chóng vứt bỏ hết, nghênh đón những khởi đầu tốt đẹp hơn.

Ngay sáng sớm của ngày cuối năm Ôn Viễn đã bắt đầu ngồi vo sủi cải, mặc dù mùi vị vẫn còn kém với bà Thành nhưng tóm lại vẫn có thể ăn được. Mà vị hôn quân kia thì một ngón tay cũng không động, cô làm xong còn vui sướng hài lòng mang đến cho anh xem thử nhưng người nọ chỉ liếc mắt một cái rồi đưa áo khoác cho cô mặc vào, dẫn cô đi ra ngoài.

Ôn Viễn buồn bực, giao thừa cũng là ngày tuyết rơi nặng hạt, anh muốn mang cô đến chỗ nào chứ? Nhưng vừa thấy xe lái về hướng đông của thị trấn A trong nháy mắt liền hiểu rõ.

Đúng rồi, chắc chắn là đi thăm Lý Nhược Thu?

Núi ở phía đông thị trấn A cũng chỉ hơi cao, càng đi lên tuyết rơi càng dày, tuyết đọng ở nghĩa trang nếu so với chân núi thì phải dày hơn từ một đến hai phân.

Ôn Viễn thở hổn hển dừng lại ở phía trước mộ, nhìn phần mộ đang dần dần bị tuyết bao phủ mới phát hiện đêm ba mươi vẫn còn có người tới đây, bởi vì trước bia mộ vẫn còn một bó hoa tươi vẫn còn mới, chưa bị tuyết phủ kín.

Tay phải của Ôn Hành Chi mang theo một hộp đựng thức ăn, tay trái dắt Ôn Viễn đi đến trước mộ Lý Nhược Thu.

Anh cúi người, lấy tay phải đi những bông tuyết rơi trên bia mộ, một gương mặt trẻ trung mang theo chút ưu sầu lộ ra ngoài. Lặng lẽ đưa mắt nhìn một lát, sau đó ngồi dậy, mở hộp đựng thức ăn vừa mang tới ra, sau đó lại lấy một bình rượu, cùng ba ly rượu để xuống bên cạnh.

Ôn Viễn tròn tròn mắt nhìn anh hỏi: “Đây là....”

“Anh ở chỗ này đón năm mới nhưng chưa từng đến thăm bà lần nào.” Anh nói xong, rót đầy rượu vào ba cái chén.”Lần này tới đây, là bởi vì tối hôm qua chợt nằm mơ.”

“Mơ thấy cái gì?” Trồn trong cái áo khoác mang tới, Ôn Viễn tò mò hỏi.

“Là bà về báo mộng.” Vừa nói vừa đưa cho cô một ly rượu: “Trong mơ tóc bà đã bạc trắng, nhìn anh oán trách nói anh là đồ không có lương tâm, để cho bà phải cô đơn hơn hai mươi năm như vậy.”

“Bà nội bao nhiêu tuổi, chắc cũng tóc bạc đầy đầu rồi đúng không?”

Người nào đó không nắm bắt được trọng điểm khởi đại hỏi, nên bị Ôn tiên sinh hừ mũi coi thường.

“Anh thấy nét mặt của bà thật sự rất đáng thương, bảo bà đừng nóng giận, ngày mai sẽ lập tức đến thăm. Nhưng chưa chắc bà đã hài lòng.”

“Tại sao vậy?” Bạn học Ôn ngay thơ lại tiếp tục hỏi.

Lúc này Ôn Hành Chi lại đáp: “Bởi vì bà sợ hai người không đủ náo nhiệt, nên liền nói anh có thể tới, nhưng không thể đến một mình, nói thế nào, cũng phải mang con dâu đến cho bà xem mặt.”

Bạn học Ôn Viễn đang mải mê nghe, khi nghe đến câu được cuối cùng liền hiểu ra: “Anh...anh dừng lại....”

Ôn tiên sinh không hề bị ảnh hưởng, môi mỏng khẽ nhếch lên, tiếp tục nói: “Cho nên anh mới dẫn em tới đây.”

Mặt của Ôn Viễn đỏ lên, muốn xem cô như con cóc mà đùa giỡn sao! Tuy cô không thông minh, nhưng vừa bắt đầu nghe đã thấy có gì đó không đúng. Với tuổi của bà nội thì sao có thể đầu đầy tóc bạc được chứ. Cho nên nhất định là anh đã lừa gạt cô.

Ôn Viễn ngượng ngùng trừng anh: “Đừng cho là em không biết anh muốn làm gì?”

“Cho nên....” Anh đưa tay ôm lấy eo cô, mang rượu trong cốc rót xuống đất.” Chỉ có thể đồng ý?”

“Đồng ý cái gì?” Người nào đó vẫn tiếp tục ngay thơ.

“Nghe mà không biết rồi sao?” Anh lại nói tiếp: “Anh đang cầu hôn em đấy.”

Nghe đến hai chữ kia, Ôn Viễn suýt chút nữa là lảo đảo xuống núi.

Cô cũng không trông cậy vào người này có thể có một màn cầu hôn lãng mạn, nhưng đại gia anh cũng đừng làm đến mức trang nghiêm như vậy chứ? Ở chỗ này, ngay trước mặt mẹ chồng tương lai đã sớm qua đời. Một vấn đề nhỏ còn không dám cự tuyệt? Chứ đừng nói là vấn đề cầu hôn!

Ôn Viễn muốn khóc rồi, chui đầu vào trong ngực anh nói: “Anh cố ý.”

Ở trước mặt mẹ ruột của người ta, cô làm sao dám “Khi dễ” con trai của bà chứ. Người nào đó lại tỏ ra vô lại tiếp tục nói: “Dĩ nhiên sẽ không. Nếu bà ở đây, nhất định sẽ đứng về phía em.” Sau đó anh nâng cằm của cô lên nói tiếp: “Nếu đồng ý, thì uống hết ly rượu này đi.”

Ôn Viễn trừng anh.

Còn không phải là cố ý sao? Chén kia cũng cho đã rót xuống đất trước mộ phần của mẹ chồng tương lai, mẹ chồng đã uống hết cô dám không uống sao chứ?

“Uống rượu thì có thể!” Ôn Viễn hít một hơi, nhìn anh nói.”Nhưng về việc anh có thể tuyên bố chính thức vấn đề này đúng thời hạn hay không thì em còn phải suy nghĩ kỹ đã.”

Nói xong, hai mắt liền tỏa sáng lấp lánh nhìn anh.

Nhưng thật ngoài dự đoán, anh chỉ cười cười, giơ ly rượu trong tay cụng vào ly của cô một cái, ngay sau đó, liền uống một hơi cạn sạch.

Lúc xuống núi, cuộc khảo sát của Ôn tiên sinh chính thức bắt đầu.

Ôn Viễn để cho anh công mình xuống dưới xe, bên ngoài là bởi vì uống rượu nên chóng mặt, nhưng trên thực tế lại bởi vì cảm giác nằm ở trên lưng người này thật quá tốt. Xem ra mấy ngày bị bệnh vừa rồi đã được công quen rồi.

Cô tựa vào vai của anh, nhìn những bước chân trầm ổn kia, chợt thở dài: "Em đồng ý lời cầu hôn của anh thì có ích gì chứ, ông nội vẫn chưa đồng ý đâu."

Cô ở chỗ này vui vẻ mấy ngày, nhưng chung quy vẫn luôn vướng mắc về vấn đề này.

"Anh cưới vợ chứ không phải ông cụ."

Ôn Viễn nghe xong liền ấn vào vai anh hỏi: "Dì Đường thật có thể giải quyết sao? Ông nội sẽ nghe bà hay sao chứ?"

"Mặc kệ ông cụ có nghe hay không, dì nhỏ nhất định sẽ thắng."

"Lợi hại như vậy?" Ôn Viễn cảm thán: "Chẳng lẽ ông nội vô cùng yêu bà nội, cho nên ngay cả dì Đường cũng rất coi trọng?"

"...."

"Phải rồi, đúng là như vậy! Hai năm qua, mỗi khi vào cuối năm ông nội đều muốn tới thị trấn A thăm dì Đường đấy. Đúng rồi, tại sao không gọi chú Từ là dượng? Chẳng lẽ hai người họ không có kết hôn? Sao lại không kết hôn nhỉ?"

Nghi vấn càng ngày càng nhiều, nhưng lại không thấy Ôn tiên sinh lên tiếng, Ôn Viễn tò mò lắc lắc vai anh, nhưng lại nhận được bốn chữ: "Không được lộn xộn."

Ôn Viễn sưng sờ, nhụt chí gục đầu xuống vai anh không nói gì nữa.

Qua thật lâu, đến lúc đi gần đến chân núi thì người nọ mới mở miệng nói: "Dì út đối với ông cụ là một người rất đặc biệt."

"Đặc biệt như thế nào?"

"Đặc biệt đến...." Ôn Viễn nằm ở trên lưng anh nên không nhìn thấy mắt của Ôn Hành Chi đang híp lại, vẻ mặt cũng thật nặng nề."Ông cụ rất yêu bà, có lẽ so với mẹ của anh còn nhiều hơn."

Nghe vậy, Ôn Viễn hít vào một hơi khí lạnh, tí nữa từ trên lưng của anh ngã xuống. Ôn Hành Chi xốc cô lên ổn định lại, không nói thêm gì nữa, đến chân núi lấy xe, từ từ lái về nhà.

Trời dần dần bước vào đêm.

Thị trấn A cũng từ từ náo nhiệt, tiếng cười nói và tiếng pháo nổ từ ngoài cửa sổ truyền đến không dứt.

Sau khi ăn sủi cảo xong, Ôn Viễn ngồi ở trên ghế sofa dựa vào Ôn Hành Chi xem tiết mục cuối năm. Nửa canh giờ sau chợt thấy bên ngoài lóe lên ánh pháo hoa.

Ôn Viễn tinh mắt nhìn thấy, dán mặt vào cửa sổ thủy tinh nhìn ra ngoài, phát hiện ra pháo hoa được bắn ra từ trong thị trấn. Cô vẫn rất thích cái này, nhất thời liền hưng phấn muốn chạy ra đi. Kết quả bị Ôn tiên sinh گیر tay lên túm lại.

"Anh làm gì thế?"

"Rất nhàm chán?"

"Hơi hơi." Cô chu môi nói: "Cho nên em muốn đi ra ngoài nhìn pháo hoa!"

Ôn Hành Chi ngẫm nghĩ một chút liền đứng lên, để lại một câu chờ anh một lát rồi đi lên lầu. Lúc đi xuống lần nữa trên tay cầm một dây pháo nổ thật dài.

Ôn Viễn thấy vậy, không nhịn được cười nói: "Cái này cùng làm sao so với pháo hoa được, hơn nữa pháo nổ không phải đến mười hai giờ mới đốt sao?"

"Mười hai giờ anh sẽ không rảnh."

Ôn Hành Chi quăng ra một câu rồi đi tới trong sân. Anh xắn tay áo lên, lấy ra một điều thuốc cho lên miệng châm lửa. Sau đó đem pháo đặt ở trong sân. Ôn Viễn đứng ở một bên nhìn anh hành động nhưng trong đầu vẫn đang suy nghĩ câu mà anh mới vừa nói kia?

Anh sẽ không rảnh? Anh muốn làm cái gì chứ? Ôn Viễn vừa ngẫm nghĩ một lát thì bên tai đã vang lên tiếng pháo nổ đùng đoàng, cô hét lên rồi bịt tai lại, bạo gan nhìn anh nói: “Lưu manh, hôn quân!”

Thật bất hạnh là người kia lại nghe được.

Nghiêng đầu liếc nhìn cô một cái, chậm rãi rít một hơi thuốc rồi nhả khói ra, sau đó gọn gàng linh hoạt dập tắt điều thuốc, đi về phía người nào đó.

Nhìn ánh mắt của anh, Ôn Viễn chợt dự cảm chẳng lành, cả người liền run lên. Cô bịt tai, trốn về phía sau, cho đến người dán lên cửa, không còn đường lui nữa.

Ôn Hành Chi rũ mắt nhìn chăm chú gương mặt đang hồng rực lên của cô, sau đó chợt ghì chặt hông của cô, tiếng pháo nổ giòn giã xen lẫn tiếng tim đập thình thịch, anh bế bổng cô lên đi thẳng lên lầu hai.

53. Chương 53

Sau tết âm lịch chừng một tuần lễ, Ôn Hành Chi cùng với Ôn Viễn mới lên đường trở về thành phố B. Bảo tuyết tuy đã tan, nhưng nhiệt độ cũng không coi là quá cao.

Cảm xúc của Ôn Viễn vẫn hơi phức tạp, theo lý thuyết thì trở về thành phố B là điều tốt, chuyện này quả thật không nên kéo dài nữa. Nhưng nghĩ đến trước khi đi đã làm nhiều chuyện đắc tội với ông cụ, hôm nay trở về cũng không biết sẽ như thế nào, nên liền cảm thấy rầu rĩ.

Ôn Hành Chi tranh thủ liếc nhìn cô, giảm tốc độ xe lại: “Ngồi yên đi, nghiêng ngả như thế còn ra hình dáng gì.”

Ôn Viễn trợn mắt giận dữ nhìn anh, rồi ngồi thẳng lưng lên, ở trong lòng oán thầm còn không phải bởi vì anh sao. Cô phải cúi đầu sám hối với Phật tổ, cái tết này trôi qua cũng quá gì kia rồi, cô oán trách một câu, mà người kia lại vẫn hết sức nghiêm chỉnh hoặc là luôn trả lời bằng một câu rất đáng đánh đòn: “Có gì mà không được, tối thiểu sau này khi đi mua đồ sẽ không bị mắc lỗi như vậy nữa.”

Ôn Viễn nuốt nuốt nước bọt hỏi: “Đến thành phố B, chúng ta trở về Đông Giao hay là trở về nhà cũ?”

“Về nhà cũ trước.”

Ôn Viễn “A” một tiếng, rồi yên lặng, một lát lại lại không nhin được liền hỏi: “Dì Đường chắc vẫn còn ở đó chứ?”

Vừa nghe câu hỏi vừa chần chờ, vừa lo lắng này của cô, Ôn Hành Chi liền cảm thấy buồn cười: “Thế nào? Chẳng lẽ về sau gặp ông cụ cũng phải mời đi út đến hộ tống sao?”

Ôn Viễn méo miệng: “Nhưng không phải ở trong tình huống đặc biệt như thế này.”

“Yên tâm đi, không sao đâu.”

Đúng lúc này đèn đỏ sáng lên, nên kịp thời dừng xe lại. Nghiêng đầu nhìn thấy cô đang bĩu môi, làn da trắng ngần như gốm sứ dưới ánh mặt trời cực kỳ hấp dẫn ánh mắt của người khác. Anh đưa tay vuốt ve gương mặt mịn màng của cô, vén những sợi tóc lòa xòa ra phía sau tai. Mà Ôn Viễn cũng chợt nghiêng đầu sang nhìn anh, ánh mắt chợt sáng lên.

“Sao?” Anh không nhin được liền hỏi.

“Kể cho em nghe chuyện của ông nội và dì Đường đi.”

Phản ứng của anh lập tức liền thay đổi, bỏ tay ra quay mặt sang tiếp tục lái xe. Ôn Viễn cũng không nổi giận, xoay người tiếp tục hỏi: “Nói một chút thôi, một chút thôi cũng được, coi như là để giết thời gian!”

“Muốn giết thời gian thì tìm chuyện khác làm đi.” Sau đó lại nói: “Anh đang lái xe, không thích hợp để kể chuyện xưa cho em.”

“....” Ôn Viễn bĩu môi đáp trả: “Không muốn nói cho em biết chứ gì.”

Lần này, người kia không hề phản bác, hơn nữa còn nhúu chặt mày lại. Bạn học Ôn Viễn buồn bực, tuy nhiên từ trước đến giờ cô cũng không phải là người ỷ sủng mà kiêu, chuyện anh không muốn làm, cô sẽ không làm nũng, cái giận bắt ép anh phải làm, liền dứt khoát hất mặt sang một bên không thèm hỏi nữa.

Ước chừng lại qua nửa giờ, khi lái xe đến một trạm thu lệ phí xếp hàng mua vé, Ôn Hành Chi mới rảnh rỗi nhìn sang, liền phát hiện cô nhóc này đã ngủ từ bao giờ, cằm còn đặt lên trên hai đầu gối lên, đầu nghiêng sang một bên, cũng may đã thắt dây an toàn, nếu không thì có lẽ đã ngã xuống rồi. Ôn Hành Chi với tay ra sau lấy áo khoác ngoài đắp lên trên người cô, nhưng không ngờ tay vừa chạm vào vành tai thì lại làm cho cô tỉnh lại.

Cùng giường chung gối nhiều ngày như thế, sao anh lại không biết dáng vẻ nửa tỉnh nửa mê này của cô luôn hấp dẫn người ta phạm tội nhất. Thừa dịp cô không phòng bị, anh liền cúi đầu hôn lên cánh môi mềm mại của cô.

Bị ăn đậu hũ trong nháy mắt Ôn Viễn liền tỉnh táo lại, liền đẩy anh ra, Ôn Hành Chi thoáng buông cô ra, đem áo khoác ngoài đắp kín người cô.

“Em hỏi chuyện của ông cụ và dì Đường làm cái gì?”

“Hiếu kỳ chứ sao.”

Cô vuốt ve tay của anh nói, kiểu lấy lòng rõ ràng này khiến Ôn Hành Chi không khỏi bật cười.

Anh chưa bao giờ nói với bất cứ ai chuyện của ông cụ và người mẹ đã mất của mình, một là bởi vì tính tình của anh vẫn luôn luôn lạnh nhạt, bạn bè dù có giao tình sâu đến mấy cũng chẳng ai đi nói những loại sự tình như thế này. Huống chi, anh còn là người không bao giờ nói đến chuyện riêng trước mặt người ngoài.

Anh đã từng nghe ông cụ trong nhà nói qua, lúc hai người họ kết hôn quả thật đã xảy ra một chuyện. Chuyện như vậy không chỉ riêng ông cụ trong nhà biết, còn có một người chiến hữu của ông cũng biết nữa, nhưng rất cuộc đều không phải là người thân nhất, nói ra được tất cả đều là do ông cụ muốn cho người kia biết mà thôi. Một khi ông đã không muốn cho người ngoài biết thì người khác cho dù có sáng tỏ cũng không dám truyền ra ngoài.

Chuyện của ông cụ và dì út, anh biết được rõ tường tận vì được nghe bà Thành kể lại.

Khi đó chiến tranh vừa mới kết thúc, nhưng ở biên giới cũng vẫn chưa được yên, không bao lâu đã lại nổi lên chiến tranh tự vệ phản kích rồi. Lúc ấy Ôn Khác còn chưa vào ban tổng tham mưu, chỉ mới giữ một chức vụ nhỏ trong tập đoàn quân (*) ở quân khu B. Quân khu này nguyên vẫn đứng đầu trong đoàn quân chủ lực, sau khi chiến đấu, nhất là hai sư đoàn bộ binh của quân khu, tất cả các đội quân mũi nhọn đều được đưa ra tiền tuyến hết. Vì vậy quân khu B đã cử Ôn Khác đến tham gia vào tập đoàn quân. Cũng khó trách sau này khi nói tới trận chiến kia ông cụ vừa tự hào vừa thương tâm, bởi vì sau khi lập được chiến tích trong chiến dịch lần đó ông cụ liền được tiến cử thăng lên quân tổng

(*) Tập đoàn quân: một tập hợp bao gồm nhiều quân đoàn hoặc sư đoàn.

Nhưng dù là như thế, Ôn Hành Chi cũng hiểu, khi ông cụ nhớ lại chuyện cũ thì chỉ sợ là lại nhớ đến chuyện trước thời gian này. Bất cứ quân nhân nào ở thời đại đó, nhất là những quân nhân lập được không ít chiến công, thì những câu chuyện của họ cơ hồ ai cũng có thể viết một bộ sách vừa dày vừa nặng để hoài niệm về quá khứ hào hùng đó. Ôn Khác cũng giống như vậy.

Người vợ đầu của ông bị chết vì khó sinh, đối với người phụ nữ cùng ông đi qua thời kỳ gian nan nhất này tình thân vẫn lớn hơn tình yêu, biết được tin vợ con chết ông đang ở vùng khác chạy học tốc về, tháo mũ xuống quỳ gối trên hành lang bệnh viện che mặt khóc rống. Sau đó ông một thân một mình nuôi dưỡng đứa lớn mới được mấy tuổi cùng với đứa con vừa chào đời. Mãi đến sau này khi được điều vào quân khu

của thành phố B quân trưởng của ông lại là thủ trưởng cũ trước đây, bọn họ cũng đã mười năm không gặp nhau, thấy ông vẫn chưa kết hôn, liền đứng ra giới thiệu cho ông vài đối tượng.

Ôn Khác lại là người nghiêm nghị không hay cười đùa, trông rất dọa người, nói chuyện trầm thấp có lực, cũng không thích vòng vo. Các cô gái cho dù nể phục nhưng nhìn dáng vẻ đó của ông cũng không dám qua lại, nói theo kiểu bây giờ chính là: Người lạnh lùng như vậy dễ dẫn đến bạo lực gia đình, không thể hài hòa được!

Bị cự hai lần nên Ôn Khác cảm thấy rất mất mặt, liền trực tiếp nói cho thủ trưởng của mình để cho ông đừng mai mối nữa. Lão thủ trưởng cũng vui vẻ đồng ý, ngày đó thế cục đang căng thẳng, tất cả đơn vị đều ở trong trạng thái chuẩn bị chiến đấu. Cho nên trong quân khu cũng không có hoạt động gì, chỉ có mấy cô văn công đến biểu diễn vài tiết mục để ăn mừng mà thôi. Nhắc tới cũng khéo, hai tháng sau kể từ ngày bị từ chối Ôn Khác cũng không có thời gian để tham gia vào những hoạt động như thế này, nhưng vừa vặn lúc này lại gặp được Lý Nhược Thu. Trong tiết mục đại hợp xướng, tay cô cầm hai bông hoa đứng ở vị trí đầu tiên, nụ cười e ấp như hoa hàm tiếu. Lão thủ trưởng thấy vậy liền lập tức liền quay đầu, chỉ chỉ vào cô gái đó hỏi cảm tưởng của Ôn Khác.

Ôn khác ban đầu không có tâm tư để kết hôn, hơn nữa dựa vào kinh nghiệm sau hai lần thất bại kinh nghiệm, nên không biết nên nói gì cho tốt. Nhưng vừa đưa mắt nhìn vào cô gái ở trên sân khấu kia, những lời cay nghiệt muốn ra miệng lại nuốt trở về. Ông cười nói với lão thủ trưởng: “Ngài đừng tàn phá dây thần kinh yếu ớt của tôi nữa, người ta có thể xem trọng người như tôi hay sao?”

Lời này chẳng khác gì lời cự tuyệt cả, nhưng lão thủ trưởng nghe vào tai lại thành lời khích tướng, liền gọi điện thoại về quân khu, hỏi tên họ, trực tiếp mời người đến chôn của mình.

Nhưng không giống với suy nghĩ của ông, Lý Nhược Thu lại không giống với các cô gái khác luôn ngại ngùng nhún nhó, nói chuyện với cô rất thoải mái, tuy vậy vẫn ẩn chứa dịu dàng tinh tế. Ôn Khác nhìn cô, liền cảm thấy người như cô không giống như người không ai thèm lấy, nhưng cũng thầm thắc mắc sao đến từng tuổi này lại còn chưa kết hôn. Dĩ nhiên, khi đó Lý Nhược Thu cũng không coi là quá lứa, chẳng qua vì thời đó thường hay kết hôn sớm, nên người như cô càng thêm nổi bật hơn.

Dĩ nhiên Ôn Khác cũng không dám hỏi kỹ, vì vậy mới nhờ lão thủ trưởng điều tra giúp. Vừa hỏi, mới biết cô chưa kết hôn là bởi vì trong nhà còn có một cô em gái bị bệnh nên quanh năm suốt tháng phải uống thuốc. Vốn đã không còn cha mẹ, lại có một người em như vậy, nếu thật muốn kết hôn thì quả thật đối phương nhất định phải cân nhắc suy tính thật kỹ, do đó mới kéo dài cho tới bây giờ.

Ôn Khác đối với cô vừa đồng tình lại vừa kính nể, sau khi qua lại một thời gian, ông cũng giúp đỡ cho cô rất nhiều việc. Khi Lão thủ trưởng hỏi cảm nhận của Lý Nhược Thu đối với Ôn Khác, cô liền thẹn thùng e lệ trả lời: “Rất tốt.” Hỏi Ôn Khác lần nữa thấy ông cũng không còn cự tuyệt nữa.

Hai phe đều nguyên ý, nên tiến hành làm báo cáo kết hôn. Lúc này Lý Nhược Thu chợt nói muốn chờ thêm một thời gian nữa, bởi vì em gái Lý Tiểu Đường đang về quê, mấy ngày nữa mới có thể trở về, cô muốn đợi em gái trở lại mới làm hôn lễ. Ôn Khác cũng đồng ý, vì vậy hai người vẫn ai bận việc của người nấy, cho đến một ngày ông ở sau khán đài nhìn thấy em gái của Lý Nhược Thu..... Lý Tiểu Đường.

Khi đó ông bận rộn suốt một tuần, thật vất vả mới bớt chút thời gian ra ngoài đến gặp Lý Nhược Thu. Khi đó cô ấy vẫn đang biểu diễn trên sân khấu, cho nên ông liền ra phía sau vào phòng hóa trang đợi cô. Mới vào vào trong cũng không phát hiện, chờ ngồi ổn định rồi mới nhìn thấy ở một góc tận cùng bên trong có một cô gái đang ngồi đọc sách, đó chính là Lý Tiểu Đường. Ấn tượng đầu tiên của Ôn khác đối với bà chính là cô gái này rất bất nhã, một chân gác lên ở trên ghế đọc sách còn xem say sưa như vậy, nhưng nhìn lại lần nữa, liền thì ra chân của cô có tật.

Lý Tiểu Đường lúc này cũng ngẩng đầu lên liền nhìn thấy ông. Nghiêng đầu sang, đỉnh đạc hỏi: “Anh là ai, tại sao có thể đi vào đây?”

Ôn Khác chỉ cười cười, không lên tiếng.

Lý Tiểu Đường liền chống gậy đứng trước mặt ông, cất giọng nói thanh thúy hỏi lại lần nữa: ” Đang hỏi anh đấy.”

Nói xong liền dùng chân đá đá ông, thật ra thì không có đá thật, mà cũng không dám đá. Vì vậy ấn tượng thứ hai của Ôn Khác chính là cô gái thật lớn mật. Ông cười nói với cô rằng nếu động tác mạnh hơn chút nữa thì có thể bị ngã đấy, đừng trách tôi không báo trước.

Lúc đó Lý Tiểu Đường có lòng tự ái rất cao, cô cũng bởi vì cái chân yếu ớt này mới không vào được đại học chính quy, trong lòng đang vô cùng khổ sở, còn bị người ta giễu cợt như vậy liền trừng mắt nhìn ông mấy lần, rồi đi mất. Ngày đó sau khi về nhà lại nhìn thấy người này cô đã tức giận thế nào, lúc nấu cơm không phải uối nhiều thì cũng cho nhiều nước tương, một bữa cơm thôi nhưng Ôn Khác quả thật bị hành hạ quá mức.

Mắt Ôn Khác nhìn người ta đối xử với mình như vậy liền dở khóc dở cười, nhưng thấy nét mặt tức giận phùng má trợn mắt của cô không hiểu sao trong lòng như có một sợi lông vũ mềm mại lướt qua ngay cả chính ông cũng không thể hiểu được lý do vì sao lại như vậy.

“Không ngờ, dì Đường lúc trẻ lại nghịch ngợm như vậy.”

Sau khi nghe đến đoạn này, Ôn Viễn liền nhẹ giọng cảm thán.

Người bên cạnh cũng đáp: “Cũng khó trách bà thương em như thế, chắc có lẽ bà nhận thấy trên người em có bóng dáng của chính mình.”

Bạn học Ôn Viễn bĩu môi hỏi ngược lại: “Em mà nghịch ngợm?”

Ôn tiên sinh liền chau chau mày, không lên tiếng. Ý là cái này còn phải nói nữa sao?

Ôn Viễn lè lưỡi nói tiếp: “Này sau đó thì sao? Anh kể tiếp đi!”

“Sau này cũng không có vấn đề gì nữa cả.” Anh lại nói. “Mẹ anh tạm thời đi theo đoàn đến quân khu lân cận thành phố B biểu diễn, trước khi đi còn nhờ ông cụ chăm sóc dì út. Hai người dĩ nhiên là không hợp, nhưng ông cụ không biết làm sao lại rất quan tâm, đợi đến lúc phát hiện thì đã muộn rồi.”

“Bà nội có biết không?”

“Có lẽ là biết, nhưng có lẽ cả đời bà chưa từng hỏi ông cụ cái này.”

“Còn dì út thì sao? Bà đối với ông nội như thế nào?”

Ôn Hành Chi trầm mặc một lát, mới nhàn nhạt mở miệng: “Chỉ sợ là cũng có cảm tình.”

Ôn Viễn không nhịn được mà ho khan, thế thì cũng quá loạn rồi!

“Chỉ là bà rút cuộc thật nhẫn tâm, sau khi phát hiện tâm tư của mình liền nói với chị gái muốn đến đại học quân chính học bổ túc, cũng ở nơi đó mới quen biết với chú Từ.”

Ôn Viễn nghe xong, liền trầm mặc một lúc lâu. Dì Đường không chỉ nhẫn tâm mà còn là một người thông minh. Khi đó, đây chính là biện pháp tốt nhất rồi.

Lại chợt nghe thấy Ôn Hành Chi cười khê, cô liền nghiêng đầu sang nhìn anh, anh cười như không cười nói với cô: “Thật ra thì khi đó ông cụ và mẹ anh còn chưa thật sự kết hôn, nếu ông đổi ý, nói không chừng vẫn còn kịp.”

“Làm sao có thể!” Ôn Viễn liền mở to hai mắt nhìn anh đáp: “Coi như ông nội có chịu, thì dì Đường cũng sẽ không đồng ý!”

Về mặt của Ôn Hành Chi cũng rất phức tạp liếc nhìn cô rồi lại nhìn thẳng về phía trước, nhàn nhạt thở dài. “Ông cụ dĩ nhiên sẽ không ngu như vậy, trước tiên là quan tâm đến danh dự của mình, không có vinh dự không có danh tiếng, đời ông cũng coi như xong rồi. Mà tính tình của dì út lại quyết liệt, có lẽ em không biết, từ lúc bà cùng với chú Từ trở về thị trấn A Trấn, nhiều năm như vậy tổng cộng chỉ đến thành phố B có hai lần. Lần trước là lúc mẹ anh qua đời.”

Như vậy lần này, chính là vì bọn họ mà đến?

Ôn Viễn kinh ngạc ngẩn người nhìn ra con đường phía trước. Coi như là đã hiểu, tại sao người này lại chắc chắn như vậy khi dì Đường vừa xuất mã, liền có thể đem vấn đề của bọn họ giải quyết.

Câu chuyện của hai người họ khiến lòng của Ôn Viễn gợn lên cơn sóng không nhỏ. Nhưng chuyện của hai người họ, đã bị thời gian mấy chục năm mài dũa, có lẽ đã trở nên bình tâm tĩnh khí, cho dù có mặt đối mặt thì cảm xúc cũng sẽ không dao động quá lớn.

Mà lúc này ở thành phố B, trong nhà cũ của Ôn gia, Lý Tiểu Đường đang cầm một ly trà nóng, đứng ở trên bậc thang, nhìn Ôn Khác đang khom lưng cúi người tỉa cây, cắt lá. Tuy mới đầu tháng hai, có thể đã qua lập xuân, thời tiết ẩm áp cũng sắp đến rồi. Trước đó vài ngày trong nhà đang rối tinh rối mù, không còn lòng dạ nào mà để ý tới những cây cảnh này, bà Thành sợ cây bị hỏng nên thừa dịp thời tiết tốt vội vàng chuyển ra ngoài cho cây hít khí trời, cắt tỉa lại cho gọn. Ông cụ cũng nhàn rồi không chuyện gì làm, liền tự mình ra tay. Hôm nay Lý Tiểu Đường một mình tới đây, thấy ông đang bận, liền đứng ở một bên quan sát.

“Hôm trước tôi nhận được điện thoại của Hành Chi, nói là hôm giao thừa đã mang Ôn Viễn đến thắp hương cho chị.”

Ôn Khác chỉ ừ một tiếng, không nói gì thêm.

Lý Tiểu Đường cũng biết là ông đang tức giận vì năm mới mà thằng nhóc kia không hề gọi một cuộc điện thoại nào về nhà, liền tùm tùm cười bổ sung: “Nó nhờ tôi để ý đến ông.”

Ôn Khác lúc này mới lên tiếng: “VẬY nhờ bà nói với nó, tôi không khiến nó phải quan tâm.”

“Lời nói ngây thơ như vậy tôi không thể nói ra được, chính ông gọi điện thoại nói với nó đi.”

Ôn Khác cũng không đáp lại, tập trung cắt tỉa vô cùng nghiêm túc, Lý Tiểu Đường nhìn ông một lát, chợt thở dài nói: “Có nhiều lúc tôi nghĩ, người cả đời này ở bên cạnh mình chính là người quan trọng nhất, hơn nữa nếu muốn chết, tôi sẽ chết ở trước mặt của bọn họ.”

Ôn Khác liền không đồng ý nhìn bà nói: “Nói bậy.”

“Là thật đấy.” bà mỉm cười nói tiếp: “Tôi và Hành Chi rất giống nhau, mỗi lần đưa tiễn một người quan trọng ra đi, đều giống như đã sống qua hết một đời. Cả đời này có thể có được cái gì chứ, cái không khác đó chính là sống chết ly biệt, cho nên sao có thể nói bậy được chứ?” Bà nhìn Ôn Khác, dịu dàng nói: “Có lúc tôi thường nghĩ, có phải ông đã đi chiến đấu nhiều năm nên mới không quan tâm đến bốn chữ này rồi. Sinh, tử, cách, biệt này nói tới thì dễ dàng, nhưng chỉ có người đã từng trải qua mới biết nó có nhiều khó khăn thế nào.”

Ôn Khác lại vui đầu tiếp tục cắt tỉa, Lý Tiểu Đường không thấy rõ thái độ của ông, cũng biết là ông đang suy nghĩ, bởi vì động tác trên tay ông đã chậm lại rất nhiều. Quả nhiên, chỉ chốc lát sau ông liền lên tiếng.

“Bà nói nhiều như vậy, đơn giản chỉ là muốn cho tôi đừng nữa làm khó thằng ba nữa phải không. Mấy ngày trước còn mắng mỏ tôi, thế nào, sao hôm nay lại chợt đổi phương thức thế?”

“Ừ, tôi cũng không muốn đả động đến người có tâm địa sắt đá như ông.” bà vui vẻ nói tiếp: “Hơn nữa dù sao tôi cũng là phụ nữ, nên cũng có lý do để yếu ớt. Hành Chi so với tôi mạnh mẽ hơn. Ông biết không, từ năm đầu tiên nó đến thị trấn A thăm mộ chị, tôi cũng chưa từng thấy vẻ mặt đau lòng khổ sở của nó lần nào, chứ đừng nói đến khóc.”

Ôn khác yên lặng một lúc lâu, mới nói: “Tính tình của nó giống tôi.”

“Đúng là vậy.” Lý Tiểu Đường lại nói tiếp: “Khi chị qua đời lúc ấy nó mới là đứa bé mười hai mươi ba tuổi, trong tang lễ lại không hề khóc lóc tí nào, sau đó tôi âm thầm hỏi nó, hỏi nó có khổ sở, có khó chịu không. Ông đoán nó đáp thế nào?”

“Nói thế nào chứ?”

“Nó nói khổ sở, nói nó sợ, sợ nhất chính là về sau muốn gặp mẹ, cũng không biết tìm ở đâu.” Từ trong hồi ức quay về, Lý Tiểu Đường lại nhìn Ôn Khác nói: “Cho nên dù ông có đem Ôn Viễn đi xa đến đâu chỉ cần con bé vẫn còn, ông sẽ không thể ngăn cản được nó đâu.”

Nói đến cuối cùng có hơi nặng lời, nhưng Lý Tiểu Đường biết, thuốc không nặng toa, sẽ không thể dập tắt được nhiệt tình của ông.

Quả nhiên, Ôn Khác bỏ cây kéo trong tay xuống . Đứng lên, lặng lẽ ngẩng đầu nhìn một lát, rồi chấp tay sau lưng xoay người đi vào phòng.

Lúc đi lướt qua bà chỉ nghe một tiếng thở dài khe khẽ. Giống như là phiền muộn, lại còn như đã thỏa hiệp.

54. Chương 54

Tối gần tới, Ôn Hành Chi và Ôn Viễn mới về đến nhà cũ của Ôn gia.

Đỗ xe xong, mới vừa đi tới trong sân, đã nhìn thấy Lý Tiểu Đường và bà nội Thành đang đứng ở cửa chính. Hai bà rảnh rỗi hàn huyên với nhau, lúc nhìn ra thấy hai người họ đi vào, lập tức liền im bặt. Ôn Viễn nhất thời hơi khấn trương, theo bản năng cầm lấy tay của Ôn Hành Chi thật chặt.

Lý Tiểu Đường vui vẻ nói: “Tôi nghĩ, đứa nhỏ này chắc đang sợ lắm đây.”

“Tôi cũng thấy thế.” Bà nội Thành liền trêu ghẹo.

Ôn Hành Chi cười nhạt, vỗ vỗ bàn tay nhỏ bé của người nào đó, để trấn an.

“Còn đứng ngẩn ở đó làm gì? Tối đây cho bà nhìn chút nào.” Bà nội Thành vẫy tay gọi Ôn Viễn, cũng đã lâu chưa gặp, sao có thể không nhớ chứ. Đến gần quan sát một lượt từ trên xuống dưới, tuy biết rằng con nhóc này từ nhỏ đến lớn đều không béo, nhưng nhìn cái cằm hơi nhọn của cô vẫn thấy đau lòng không dứt: “Gầy.”

“Đâu có.” Ôn Viễn chớp chớp đôi mắt trong veo nói tiếp: “Bà sờ chỗ này thử xem, cũng sắp có bụng đến nơi rồi.”

Bà nội Thành không lên tiếng, vành mắt hồng lên, lúc này Lý Tiểu Đường lại vỗ tay của cô nói: “Mau vào nhà nghỉ đi, trời rất lạnh mà lại ăn mặc phong phanh thế, không sợ lạnh sao.”

Ôn Viễn cười ngọt ngào đáp: “Dì Đường, dì đã tới rồi ạ. Chú Từ đâu rồi?”

“Đang bận rộn ở trong bếp, mẹ cháu cũng ở trong đó, biết hôm nay các cháu trở lại, nên muốn làm một mâm đồ ăn ngon.”

“Vậy thì tốt quá.” Ôn Viễn cười cong mắt đáp: “Cháu thích ăn nhất đồ do chú Từ nấu.”

Lý Tiểu Đường liếc xéo Ôn Hành Chi hỏi: “Nhìn đáng vẻ như vậy, chắc là người này thời gian qua đã bỏ đói con bé rồi?”

Ôn tiên sinh vẫn bình tĩnh chống đỡ: “Dì cảm thấy có khả năng đó sao?”

Rõ ràng là chỉ là một câu nói bình thường, nhưng lọt vào tai người bạn nhỏ nào đó, lập tức liền sừng sốt cảm thấy có gì đó không đúng. Cô hất đầu, bịt môi miệng mắt nhìn anh.

Ôn Hành Chi còn đang muốn trêu chọc cô thì liền nhìn thấy ông cụ.

Lúc này Ôn Khác đang đứng ở cầu thang lầu hai, chuẩn bị đi xuống, thấy tầm mắt của mọi người đang đặt lên trên người mình, ngược lại càng không vội. Ông nhìn hai người kia rồi lên tiếng: “Thế nào, lập được công rồi hả ? Còn phải khiến mọi người ra cổng hoan nghênh chào đón mới được sao?”

Vừa nghe thấy giọng nói của ông nội, Ôn Viễn không nhịn được mà rùng mình. Những người khác không ai nhúc nhích , bà nội Thành quay sang nhìn Ôn Viễn, Lý Tiểu Đường cười tủm tỉm, không đáp lời, mà Ôn Hành Chi thì đang nhú mày nhìn ông cụ.

Mặt của ông cụ vẫn không nén được lửa giận, quét mắt nhìn Ôn Viễn nói: “Cháu qua đây, đi với ta đến thư phòng.”

Ôn Viễn thót tim, trong đầu còn chưa nghĩ ra là có muốn đi hay không, thì dưới chân đã tự động bước theo. Ôn Hành Chi thấy thế vội vàng giữ chặt tay cô lại, Ôn Viễn kinh ngạc nhìn anh, lại thấy anh lại không nhìn

mình mà nhìn ông cụ nói: “Chuyện đã đến nước này rồi, ngài muốn nói gì thì cũng nên nói trước mặt của con.”

Ông cụ trừng mắt liếc anh rồi xoay người đi vào thư phòng. Như vậy cũng coi như là đã chấp nhận để cho Ôn Hành Chi và Ôn Viễn cùng nhau lên lầu hai.

Trong nhà này, từ nhỏ đến lớn chuyện Ôn Viễn không thích chính là phải đi vào trong thư phòng, bất luận là của Ôn Hành Lễ hay là của Ôn Khắc. Thư phòng của Ôn Khắc tương đương với phòng tiếp khách nhỏ, phàm là nhân vật quan trọng hoặc vấn đề gì đều ở bên trong này nói chuyện, cho nên Ôn Viễn rất ít khi đi vào. Ôn Hành Lễ thì ngược lại, ông rất ít khi tiếp khách ở nhà, vì vậy thư phòng của ông trừ để làm việc thì chính là để giáo dục con cái. Ông là người văn nhã, dù cho con của mình có phạm sai lầm thì lúc nào cũng chừa lại cho chúng ít mặt mũi, cho nên bình thường không bao giờ ở trước mặt người thứ ba mà khiến trách dậy dỗ, bình thường vẫn luôn gọi vào trong thư phòng. Đối với thư phòng này, Ôn Kỳ vào nhiều hơn cô rất nhiều. Bởi vì anh so với cô luôn nghịch ngợm hơn, nên bị đánh chửi mãi cũng thành thói quen rồi.

Ôn Hành Chi hiển nhiên cũng là khách quen với thư phòng của ông cụ, vừa vào cửa, liền tìm một cái ghế dài thoải mái ngồi xuống. Ông cụ trợn mắt lên giận dữ nhìn anh, chỉ chỉ vào một cái bàn nói: “Nếu không ngại, thì tôi để cho anh ngồi đó nhé?”

“Lão ngài cũng không nói là không được.”

Ông cụ cũng hiểu vào lúc này này con trai mình chắc hẳn đang tức giận, liếc nhìn anh một cái rồi đẩy đẩy ly trà trước mặt: “Rót cho tôi ly trà.”

Ôn Hành Chi hơi ngắc đầu, nhưng vẫn không đứng dậy. Mà Ôn Viễn này giờ vẫn đứng một bên thì lại gấp gáp chết rồi, sợ ông cụ vì vậy mà lại tức giận, đang muốn đi cho châm trà cho ông, thì người bên cạnh đã đứng lên, cầm ly trà trước mặt ông cụ, đi tới trước ngăn tủ rót trà cho ông.

Ông cụ giương mắt dõi theo, rồi ngồi dựa vào trên ghế, xem ra đang hài lòng. Vì thế tầm mắt của ông bắt đầu rơi lên trên người.

“Sức khỏe của cháu như thế nào rồi?”

Bỗng nhiên thấy hỏi đến mình, Ôn Viễn tựa như phản xạ có điều kiện bật ra: “Đỡ nhiều rồi ạ.”

Ông cụ ”A” một tiếng, rồi lại gật đầu.

“Lúc này lão ngài thật đúng là thông minh”. Ôn Hành Chi đặt ly trà xuống trước mặt ông cụ, cũng không hề vội vã, nhìn ông nói tiếp: ”Nhà cũ bao nhiêu năm chưa từng có người ở qua, ngài mới dọn dẹp có vài ngày đã đem con người ta đến đó, vừa ấm lại vừa lạnh, không sinh bệnh mới là lạ.”

Đánh đòn phủ đầu còn chưa tính, hiện tại ông ngồi, anh đứng, rất rõ ràng là ở trên cao nhìn xuống nhưng vẫn cảm thấy bản thân mình đang ở thế thượng phong, vì vậy đối mặt việc làm khó dễ của con trai, phản ứng ông cụ coi như vẫn bình tĩnh, nâng ly trà lên, nhấp trà ra, khẽ nhấp thử rồi cau mày nói: “Anh pha loại trà gì vậy? Là loại tôi vẫn thường uống?”

Ôn Hành Chi cúi người xuống, hai tay chống lên bàn, chợt mỉm cười: “Nhiều ngày như vậy nhưng con vẫn muốn hỏi ngài một vấn đề.”

“Hả?” Ông cụ ngẩng đầu lên nhìn anh, vỗ bàn đáp:”Nói thử xem.”

“Lão ngài nhốt Ôn Viễn ở đó, muốn đưa cô ấy đến chỗ nào?”

“Cái này không mượn anh phải quan tâm.” Ông cụ không nhanh không chậm phản kích lại.

Trên mặt người kia cười nhưng lại như không cười, từ từ động lại nơi khóe môi, Ôn Viễn đứng ở một bên nghe, nhưng lại không khẩn trương như lúc mới vào, ngược lại còn thấy thoải mái hơn. Bởi vì, nhìn hai người đàn ông một già một trẻ đấu trí với nhau, không ai phục ai, là một việc..... thật có ý tứ. Nhất là Ôn Hành Chi, cô chưa bao giờ gặp qua người mà trong nháy mắt có thể làm cho anh không phản bác được như vậy.

“Được rồi.” Ông cụ lại nói: ”Bây giờ nói đến chuyện này cũng không có ý nghĩa gì, người thì anh cũng đã tìm được, chúng ta nên nói đến chuyện khác thì tốt hơn.”

“Ngài nói đi.”

“Tôi biết rõ, là anh đang trách tôi.” Quan sát con trai một lát, ông cụ có vẻ hơi chần chờ mở miệng: “Anh vẫn trách tôi tự tiện động vào phòng mà mẹ anh thích nhất khi còn sống, lại còn nhốt con bé vào bên trong đó nữa.”

Ôn Hành Chi nghe xong, cười như không cười đáp: “Cho nên?”

“Cho nên về điểm này tôi có thể nhận lỗi với anh....” Ông cụ trầm ngâm suy nghĩ rồi gằn từng chữ một: “Nhưng chuyện tôi muốn nói với anh chính là, không đồng ý thì chưa chắc sẽ đồng ý.”

Dứt lời, ông cụ mở đôi mắt sắc bén, tinh tế ra nhìn thẳng vào anh.

Ôn Hành Chi hình như cũng đang nhìn lại ông cụ, một lát sau liền ồ lên, nói: “Đã biết.”

Một chữ hời hợt này làm cho ông cụ muốn nổi nóng rồi, ông lại gõ gõ lên bàn, nhìn Ôn Viễn vẫn còn đang ngẩn người, cường điệu nói: “Cháu nghe rõ lời của ông nói rồi chứ hả?”

Ôn Hành Chi đầy thâm ý cười cười, lướt qua cái ghế ở trước mặt, ngồi xuống: “Lão ngài yên tâm, con còn không chu đáo đến mức này.”

Trán của ông cụ lúc này hằn lên đầy gân xanh: “Vậy bây giờ ý của anh là gì?”

“Ý của con..... chính là tôn trọng ý kiến của ngài.” Ôn Hành Chi lại nói: “Nhưng chỉ là tôn trọng thôi, chứ không phải tuân theo.”

Bạn học Ôn Viễn cũng tâm linh tương thông với ai kia rất muốn bộc bạch: thật ra thì lời này cùng với câu: “Con không đồng ý với lời kia của cha, nhưng sẽ không phản đối câu nói kia” chẳng khác gì nhau cả, dùng tiếng lóng giải thích thì chính là..... ngài nói nhầm rồi.

Ông cụ giờ phút này cũng không giận tím mặt như Ôn Viễn tưởng tượng, trái lại không hề có biểu cảm gì cả, chỉ dùng ánh mắt sắc bén nhìn chăm chú con trai mình một lát, sau đó dựa vào ghế, bưng ly trà sắp lạnh lên uống một hớp.

Cục diện này lại trở nên thú vị rồi.

Ôn Hành Chi xoa xoa mi tâm, đang muốn mở miệng lần nữa, thư phòng đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa. Cửa liền được xê dịch sau đó thấy Lý Tiểu Đường từ bên ngoài thò đầu vào.

“Nói xong rồi sao? Đến lúc ăn cơm rồi.”

Ôn Hành Chi và Ôn Viễn cũng mím chặt môi không lên tiếng, ngược lại ông cụ liền đứng lên, vờn vờn lưng cho đỡ mỏi nói: “Đi xuống ăn cơm đi. Cũng đã lâu không được nếm thử tài nghệ của lão Từ rồi.”

“Tối nay bảo đảm cam đoan đủ.” Lý Tiểu Đường lại liếc mắt vào thư phòng dặn dò: “Hai người các cháu cũng mau xuống đi!”

Mắt nhìn thấy bóng dáng ông nội biến mất, Ôn Viễn thở phào nhẹ nhõm, bộc phát hỏi: “Em...em không hiểu nổi tình huống này là như thế nào?”

Ôn Hành Chi hơi nhú mày, suy tư một lát, rồi khẽ cười. Anh vuốt ve ngón tay mượt mà của Ôn Viễn, nói sâu xa: “Có ý tứ.”

Một bữa cơm này khiến cho Ôn Viễn như lạc vào trong sương mù, ăn cơm tối xong, Từ Mặc Tu và Lý Tiểu Đường ngồi chơi không bao lâu liền trở về. Ôn Hành Chi ngẫm nghĩ một lát, vừa đứng lên, liền nghe ông cụ hừ lạnh: “Thế nào, vừa trở về lại không muốn ở một tối, cái nhà cũ này đã không còn là nhà của anh rồi hả?”

Vừa nghe Ôn Hành Chi cảm thấy mùi mờ, nhưng lập tức liền hiểu ra. Anh và Ôn Viễn đưa mắt nhìn nhau, cười đáp: “Con muốn đi lúc nào, làm phiền đi út và chú Từ lâu như vậy, muốn nói cảm ơn không được sao?”

Ông cụ xuyên cặp kính lão nhìn anh, ý muốn nói là anh cũng biết đã phiền toái đến người ta sao. Ôn Hành Chi vỗ vỗ đầu Ôn Viễn, ghé vào bên tai cô thì thầm mấy câu, sau đó liền đi ra ngoài tiễn Lý Tiểu Đường

và Từ Mạc Tu. Ôn Viễn ngồi bên cạnh bà nội Thành, bụng còn ôm một cái túi sưởi nhỏ, tự nhiên không hiểu sao mặt lại đỏ lên.

Đêm đó, Ôn Hành Chi và Ôn Viễn đều ở lại nhà cũ của Ôn gia.

Sau khi ăn xong, ông cụ cũng không tìm hai người họ nói chuyện nữa. Ôn Hành Lễ và Ôn Kỳ cũng không về nhà, thừa dịp bà nội Thành và Kiều Vũ Phân dọn dẹp phòng ỳnh, ông cụ cũng trở về phòng nghỉ ngơi, Ôn Viễn đến bên cạnh Ôn Hành Chi hỏi: "Tối nay chúng ta ở đây thật sao?"

"Thế nào?". Tầm mắt của Ôn Hành Chi đang đặt trên laptop liền ngẩng lên, xoa xoa mái tóc có chút rối của cô, toàn tâm toàn ý nhìn vào bụng nhỏ kia, rồi lại đưa tay sờ sờ hỏi: "Đau lắm sao?"

Hôm nay, lúc xe sắp lái đến thành phố B, Ôn Viễn bỗng nhiên cảm thấy phía dưới là lạ, dừng lại ở khu tự phục vụ, đi vào nhà vệ sinh mới phát hiện ra thân thích của cô lại tới thăm rồi. Mỗi lần của cô cũng không phản ứng mãnh liệt lắm, nhưng hôm nay không biết thế nào, so với trước kia lại đau đến như vậy. Nhưng vừa nói chính sự, người này lại chợt động tay động chân, nên Ôn Viễn lại phải vỗ vào tay của anh, mặt cũng hồng lên: "Đỡ hơn một chút rồi."

Ôn Hành Chi chỉ ừ rồi không nói gì, màn hình lúc này lại chợt sáng, anh quay đầu sang nhìn, vừa gõ bàn phím vừa nói: "Sinh con xong chắc sẽ khá hơn."

Ôn Viễn cảm giác được gương mặt mình hiện giờ chẳng khác gì quả trứng vừa luộc chín: "Anh, anh nói cho ai nghe thế?"

Ôn tiên sinh đặc biệt nghiêm trang đáp: "Còn nói cho người khác nghe sao?" Ngay cả trẻ con nghe cũng còn hiểu.

Ôn Viễn bấm lên tay anh đáp: "Em đang nói chính sự với anh, mà anh lại làm gì thế?"

"Tối nay trước hết cứ ở lại đây." Anh dứt khoát đáp.

"Vậy sau này thì sao?"

"Mấy ngày nữa trở về thành phố T, lúc nào rảnh sẽ trở về."

"Em cũng về cùng sao?"

Trên đầu lại bị gõ một cái, Ôn Viễn xuýt xoa che gáy lại, ngẫm nghĩ một lát, lại hỏi: "Hôm nay, ông nội nói như thế là có ý gì? Hình như ông vẫn không đồng ý."

Ôn Hành Chi chỉ ừ một tiếng, sau đó lại nhìn chằm chằm vào màn hình, một lát sau mới không nhanh không chậm nói: "Có đồng ý hay không cũng không sao cả, không phản đối là được rồi."

Ôn Viễn hơi mất hồn nhìn anh, Ôn Hành Chi nhìn thấy vẻ mặt hồng hồng đang nghiêm túc suy nghĩ trông cực kỳ ngây thơ kia, thân thể mấy ngày nay đã sớm quen thuộc với nhau bất chợt nổi lên phản ứng. Nhưng đây không phải là nơi riêng tư nên anh đành phải kìm chế lại, gõ gõ lên đầu cô nói: "Ngủ thôi, hôm nay cũng mệt lắm rồi."

Ôn Viễn che đầu, mím miệng nhìn theo bóng lưng của ai đó, tức giận đi theo anh lên lầu.

Ở trong nhà cũ, Ôn Viễn cho dù có to gan thế nào cũng không dám ngủ cùng phòng với Ôn Hành Chi. Cô trở về phòng của mình, vừa đẩy cửa ra, đã nhìn thấy Kiều Vũ Phân đang cúi người trải giường chiếu ỳnh. Giường đã được trải hai tầng đệm quân dụng dày, mắt nhìn thấy Kiều Vũ Phân còn muốn chồng thêm tầng thứ ba, Ôn Viễn liền bối vàng ngăn lại: "Đủ rồi mẹ, đã dày lắm rồi."

Thấy rõ ràng người tới là ai, Kiều Vũ Phân mới ngượng ngùng cười cười: "Cũng được, thêm một lớp đệm điện thôi, mấy ngày nay trong đại viện không khí rất ẩm, vì vậy trong nhà cũng không được ẩm cho lắm."

Ôn Viễn liền vâng dạ trả lời, rồi cùng bà đi đến bên giường trải nốt lớp đệm điện lên, hai người từ hai đầu đến lúc trải ra giữa tay không cần thận chạm vào cùng một nơi, Ôn Viễn hơi sững sốt nhưng sau đó liền rút ra, nhưng lại bị Kiều Vũ Phân bắt được: "Sao cổ tay lại bị bầm tím như vậy?"

Ôn Viễn ngượng ngùng nói: "Lúc truyền nước ấy mà, da con cũng rất dễ bị tím."

Nói tới đoạn này Kiều Vũ Phân liền hiểu, đứa nhỏ này bình thường cũng không phải là người yếu ớt, nhưng lại đặc biệt sợ đau, nhất là những lúc phải tiêm. Hơi đau một chút liền loạn cả lên, có lần tiêm mà còn bị lệch kim đến mấy lần. Nhưng Kiều Vũ Phân lại không buông tay ra như cô nghĩ, chỉ là nhẹ nhàng xoa cổ tay của cô hỏi: “Bệnh tình đỡ hơn rồi chứ?”

“Khỏe rồi, đã sớm đỡ rồi ạ.”

“Vậy thì tốt.”

Kiều Vũ Phân nói nhỏ. Thật ra thì bà đều biết rõ, biết Ôn Viễn sau khi tới thị trấn A liền bị viêm họng phải truyền dịch mất mấy ngày. Cũng vì thế mà trong lòng cực kỳ tự trách.

“Ôn Viễn, mẹ....”

“Con hiểu mà.”

Bị ngắt giữa chừng, Kiều Vũ Phân kinh ngạc nhìn Ôn Viễn.

“Con biết không phải mẹ cố ý gạt con đến đại viện cũ.” Mắt Ôn Viễn sáng ngời nhìn bà nói, sợ bà nghe không hiểu, lại bổ sung.”Sau khi sự tình bị ông nội phát hiện, mẹ vẫn không phản đối bọn con, không phải sao?”

“Đó là bởi vì....”

“Mặc kệ bởi vì cái gì, con cũng đều rất cảm kích.”

Nói xong, cô liền cười ngọt ngào, lại tặng thêm mấy phần trẻ con nghịch ngợm. Cô cũng hiểu rõ, nguyên nhân chính mà Kiều Vũ Phân không phản đối đó là vì Ôn Kỳ, nhưng cô vẫn thấy cảm kích bà, mà nguyên nhân khiến cô thấy cảm kích nếu nói ra sẽ rất phức tạp. Có lẽ là trực giác chẳng, nên cô vẫn thủy chung tin tưởng, bà vẫn hết sức yêu thương mình, cho dù sự yêu thương này của bà trói buộc cô đến sắp không thở nổi.

Mà Kiều Vũ Phân thấy Ôn Viễn như vậy, mũi đột nhiên lại cay cay, nước mắt thánh thót rơi xuống. Ôn Viễn luống cuống gọi: “Mẹ, con....”

“Mẹ không sao.” Kiều Vũ Phân vỗ vỗ vào tay của cô, ngẩng đầu lên nhìn vào tóc mái trên trán cô, vành mắt hồng hồng lộ ra trước mặt Ôn Viễn, khiến cô cũng thấy khó chịu.

“Mẹ, quá khứ có rất nhiều chuyện, là do con không hiểu chuyện. Con không nên....”

Thấy cô muốn sám hối, Kiều Vũ Phân liền chặn lại: “Ba con thường nói giả vờ hồ đồ, thật ra thì mẹ cũng vậy, lừa mình dối người cũng được, thật sự hồ đồ cũng được, vài chục năm cũng đã qua, chuyện vừa rồi của con làm ẹ chột tỉnh ra. Khi đó thật không biết nên làm sao mới tốt nữa. Mẹ đã từng nghĩ, đứa nhỏ này không phải của mình rồi sao? Thế nào bỗng nhiên lại biến thành như vậy?”

Khóe mắt của Ôn Viễn cũng bắt đầu ửng hồng, run giọng nói: “Là do con không tốt.”

Kiều Vũ Phân lắc đầu đáp: “Không nói đến cái này nữa, quá già vò rồi.” Bà lại cười nói tiếp: “Có lẽ là mẹ sắp già rồi, không thích hợp để nghĩ nhiều, lại càng không thích hợp có tâm tư khác. Chỉ cần con và Ôn Kỳ đều tốt thì mẹ liền thấy yên tâm. Có thể đồng ý với mẹ không?”

Bà vẫn không yên lòng, không yên lòng về Ôn Kỳ.

Nhưng Ôn Viễn cũng cảm thấy không cần thiết, cô nhìn Kiều Vũ Phân, cười rộ lên: “Vâng.”

Một đêm này, Ôn Viễn ngủ rất an ổn.

Sáng hôm sau liền thức dậy muộn, tay chân vừa luống cuống đi xuống dưới nhà, đã nhìn thấy Ôn Hành Chi đang đổi giày. Ôn Viễn chạy đến trước mặt anh, bị anh ôm eo cản lại.

“Em muốn đi đâu?”

Hiện tại trong lòng cô vẫn còn có chút ám ảnh, vừa thấy anh ném mình ở lại nhà cũ cũng có chút sợ. Ôn Hành Chi cũng hiểu rõ điều này liền nói: “Có một hội nghị cần phải tham gia, sẽ không về muộn đâu.”

Ôn Viễn liền "A" lên, sau đó cúi đầu rồi rầm xoắn vạt áo ngủ, Ôn Hành Chi vỗ vỗ lên mặt của cô trấn an: "Được rồi, lúc này ông cụ cũng không ở nhà, bà nội Thành và chị dâu cũng đi ra ngoài rồi, dì út sợ em buồn chán, lát nữa sẽ tới đón em."

Ôn Viễn lập tức lên tinh thần. "Thật sao?"

"Lừa em làm gì." Thay xong giày, anh ngẩng mắt nhìn cô gái nào đó đang đứng ở trên bậc thang, tâm lại động dậy, liền hôn lên trán của cô: "Phòng bếp còn có bữa sáng đấy, đợi lát nữa tự mình ăn nhé. Nhớ chưa?"

Ôn Viễn liền gật đầu, rồi tiễn Ôn Hành Chi đi, vừa ăn sáng xong, thì xe của Lý Tiểu Đường cũng vừa đến, là Từ Mạc Tu đến đón cô.

Hôm nay là ngày Lý Tiểu Đường đi kiểm tra sức khỏe, lần này bà ở thành phố B đợi lâu như vậy một trong những nguyên nhân cũng bởi vì tình trạng sức khỏe không tốt. Mặc dù trong khoảng thời gian này thân thể của bà không có vấn đề gì lớn, nhưng Từ Mạc Tu và Ôn Khác luôn không yên lòng, đây cũng lần đầu tiên hai người đàn ông này đạt được nhận thức chung, đó chính là biết coi trọng. Cũng may là chu kỳ trị liệu cũng sắp kết thúc rồi, Lý Tiểu Đường cơ hồ không thể chờ đợi được muốn về nhà ở thị trấn A lắm rồi.

Từ Mạc Tu lái xe chở hai người đến bệnh viện, đến lúc Lý Tiểu Đường sắp xuống xe, chợt giữ bà lại, do dự nói: "Nếu không, để tôi nói lại với lão Sở, để khi khác vậy."

"Đừng!" Lý Tiểu Đường cự tuyệt: "Lão Sở cũng không dễ sắp xếp thời gian tới thành phố B một chuyến, không biết lúc nào mới gặp được? Đi đi, không phải đã có Ôn Viễn đi cùng với tôi rồi sao."

Lão Sở là bạn học cũ của Từ Mạc Tu, hôm qua vừa tới thành phố B, ngày mai lại phải đi rồi, biết được hai người họ đều ở thành phố B, nói gì cũng muốn bớt chút thời gian tới gặp Từ Mạc Tu một lần.

Từ Mạc Tu đành phải cười cười, quay đầu dặn dò Ôn Viễn mấy câu, sau đó liền lái xe đi. Ôn Viễn dìu Lý Tiểu Đường chậm chậm đi lên lầu, hết cách rồi, bà lại không đi thang máy, kiên trì muốn tự mình đi.

"Xem ra chú Từ thật sự rất yêu dì."

Ôn Viễn cười khì cảm thán một câu, Lý Tiểu Đường nhìn xéo cô rồi mỉm cười đáp: "Đúng vậy a, không chỉ yêu thôi đâu, lại còn dính như sam, dính đến mức làm cho dì đây phát phiền."

Ôn Viễn: "...."

"Sao không nói?"

"Ngài thẳng rồi."

Lý Tiểu Đường vui vẻ nói tiếp: "Hành Chi cũng là một đứa bé cứng đầu cứng cổ, chắc là đã nói cho cháu biết những chuyện cũ của thế hệ trước rồi?"

"..... Nói rồi ạ." Ôn Viễn hơi ngượng ngùng, nhớ tới lúc đó ngồi trên xe nghe anh kể chuyện. "Cháu đã nghe rồi, nên thấy bội phục dì vô cùng."

"Bội phục ta?" Lý Tiểu Đường vui vẻ nói: "Thật là một đứa bé ngoan."

"Dì Đường!" Ôn Viễn không nhịn được dậm chân phản đối.

"Được rồi, được rồi." Lý Tiểu Đường vỗ vỗ tay của cô nói tiếp: "Không nói nữa, cũng đã là chuyện của hơn ba mươi năm trước rồi, không đề cập đến nữa." Lên lầu, nghỉ một lát, bà lại từ từ đi về phía trước, giọng nói không kiên không giận: "Cứ bằng lòng với hiện tại thôi, chuyện sau này, ai có thể nói trước được."

Cũng đúng.

Ôn Viễn toét miệng cười rộ lên, liền thấy bác sĩ điều trị của Lý Tiểu Đường đi tới.

Mỗi một lần bà làm kiểm tra thời gian đều tương đối dài, ước chừng mất khoảng nửa giờ. Ôn Viễn ngồi chờ ở bên ngoài cũng chán, liền quyết định đi sang bên đường dành cho người đi bộ ở đối diện bệnh viện đi dạo một chút.

Đi thang máy xuống lầu, đại sảnh chật kín người, Ôn Viễn thật vất vả mới chen được ra ngoài, nhưng lại không cẩn thận va phải một người. Người nọ lại bị rơi ra không ít thứ, vừa đụng vào toàn bộ liền rối loạn, Ôn Viễn vừa ngưỡng chừng vừa vội vàng nhặt lên, cuối cùng mới ngẩng đầu lên, thấy mặt của người kia thì không nhận được kinh hãi, gọi ra thành tên: “Trần Dao!”

Hình như Trần Dao cũng rất ngoài ý muốn khi va phải cô ở chỗ này, sau khi ngây ngẩn mất mấy giây liền đẩy gọng kính lên, quay đầu rời đi. Ôn Viễn cảm thấy cô ta có gì đó không đúng, hơi do dự một lát nhưng vẫn đi theo gọi: “Trần Dao!”

Bị chỉ mặt gọi tên, nên Trần Dao không thể không dừng bước, xoay người lại nói: “Cái người này gọi tôi lớn như vậy làm gì chứ?”

“Tôi....”

Ôn Viễn cứng họng, nhưng nhìn sắc mặt tái nhợt không đi nổi của cô ta lại thấy không yên tâm, cho nên mới gọi lại. Về phần gọi cô ta lại để làm cái gì, cô còn chưa có suy nghĩ nhiều như vậy.

Mất thấy có người nhìn về phía này, Trần Dao túm lấy cổ tay của cô, đi đến vườn hoa nhỏ phía sau của bệnh viện hỏi: “Tìm tôi có việc gì?”

Sắc mặt lại cực kỳ lạnh, Ôn Viễn cũng đã tỉnh táo lại, liền đáp: “Cũng không có chuyện gì, chẳng qua chỉ cảm thấy sắc mặt cô rất khó coi. Cô, bị bệnh sao?”

“Không có gì, thời gian trước mới làm phẫu thuật, lần này tới kiểm tra lại.”

“Rất nghiêm trọng sao?”

“Nếu tôi nói không nghiêm trọng thì cô sẽ thất vọng sao?” Trần Dao tháo kính mát xuống, nhìn cô đầy chế nhạo, chỉ là phản ứng của Ôn Viễn so với tưởng tượng của cô ta lại bình tĩnh hơn nhiều, vì thế liền cảm thấy không vui, nói tiếp: “Không có gì, phá thai mà thôi.”

“Phá thai? Cô mang thai sao?”

“Yên tâm, không phải của Ôn Hành Chi đâu.” Trần Dao tự giấu cười cười.”Tôi còn chưa có phúc phận sinh con cho anh ấy.”

Ôn Viễn nhất thời lạnh mặt đáp trả: “Cô không thể nói chuyện thật tình một chút sao?”

Sắc mặt của Trần Dao quả thật rất khó coi, nhìn kỹ, sẽ phát hiện đuôi mắt đã có nếp nhăn, dưới mắt lại có quầng thâm, trên gương mặt lại lấm tấm mụn. So với hình ảnh tỏa sáng trước đây đúng là chênh lệch quá lớn.

“Một người bạn cũ nhìn thấy tôi đã nói, tôi không khác hồi học đại học năm thứ hai là mấy. Không đi diễn thì đi quay quảng cáo, ngày ngày tìm cơ hội.” Trần Dao đột nhiên nói.”Theo cách nói đó thì chắc là đang muốn cất nhắc tôi, tôi thiếu khi đó tôi vẫn rất trẻ. Bây giờ không phải nhìn rất tệ chứ?”

Không hề cười nhạo hay khinh bỉ, vẻ mặt Ôn Viễn lại khiến cho cô ta thất vọng một lần nữa. Chỉ lạnh nhạt nói: “Gieo gió thì gặt bão thôi.”

Gieo gió gặt bão?

Trần Dao nghe câu này liền ngẩn người.

Lúc mới vừa nhìn thấy Ôn Viễn thật ra cô vẫn có ý tránh né, không muốn đối mặt với cô ấy, bởi vì chỉ cần nhìn thấy cô là cô ta lại thấy bất bình. Trên thế giới này sao lại có một số người có thể không hao tâm tổn trí mà lại có được tất cả, lại có người khác dốc hết toàn lực đều không lấy được cái mình muốn.

“Cô có biết hay không, tôi đã từng, thiếu chút nữa liền leo lên giường của Ôn Hành Chi rồi.”

“Đây chính là chuyện giữa cô và anh ấy mà tôi không biết?”

“Chẳng lẽ cô lại không muốn nghe?”

“Cô cũng đã nói là thiếu chút nữa không phải sao.”

Ôn Viễn ngoài miệng còn trả lời nhanh hơn, trong đầu vẫn còn đang suy nghĩ khi trở về nhất định phải hỏi người khác cho rõ ràng.

Trần Dao gắt gao nhìn cô chăm chăm, rồi lại chợt bật cười.

Thật ra thì có thời gian, cô ta thật rất muốn kết bạn với Ôn Viễn. Dung mạo của cô ấy rất được, nhưng cá tính lại quá độc lập, cho nên nhân duyên xác thực không được tốt lắm. Thật muốn để cho cô và Ôn Viễn trở thành kẻ địch, hơn nữa ở trước mặt Ôn Lão Gia như vậy người muốn đối phó với cô không phải là người khác, mà chính là ôn Hành Chi.

Một lần kia, cô đến thành phố S tham gia một buổi lễ trao giải. Gần tới cuối năm loại chuyện lật vật này luôn rất nhiều, coi như có không muốn, vì tiền đồ vì sự nghiệp vẫn phải đi. Cái khéo ở đây chính là, vừa tới khách sạn, cô đã nhìn thấy Ôn Hành Chi. Trong lúc bối rối cô liền đuổi theo, nhưng không kịp. Sau đó lúc trở về phòng, cô liền sai phụ tá đi thăm dò số phòng của anh. Nằm trong tay tờ giấy viết rõ số phòng kia, Trần Dao không khỏi thấy khẩn trương.

Mặc dù nhận định Ôn Viễn đang lừa mình, nhưng cô ta cũng không có tự tin người kia sẽ thích mình. Khi lên năm thứ hai đại học có một người bạn cùng phòng mê mẩn các tiểu thuyết ngôn tình, từng ở trước mặt mọi người trong ký túc xá đọc lên một câu, đại ý là cho dù nhiều năm sau, đang ở trong thế giới vàng son em đã trở thành con người tầm thường như bao người khác, cũng không còn trẻ nữa, đáng người cũng biến dạng đi, vì cuộc sống mưu sinh mà phải tính toán chi li, nhưng ánh mắt của em sẽ vẫn nhìn anh trong veo như cũ. Lúc đó cô ta cảm thấy sến không chịu được, nhưng lại cảm thấy rất khó chịu, bởi vì cô ta cũng có một người như thế, mỗi khi nhớ tới liền hận không thể trở nên sạch sẽ vì anh. Bởi vì chỉ có như vậy mới có thể xứng với anh mà thôi.

Mặc dù đã qua lâu như vậy, nhưng khi nắm chặt tờ giấy có số phòng kia, cô vẫn cảm thấy cả người tràn đầy năng lượng. Lợi dụng xì căng đan của hai người họ, lại lừa nhân viên khách sạn trẻ tuổi vẫn luôn thần tượng nam diễn viên Nhất Hào trong đoàn làm phim của mình, nói rằng người ở trong phòng kia chính là bạn trai mình, hôm nay là sinh nhật của anh nên muốn cho anh một kinh hỉ. Chỉ cần giúp cô gọi mở cửa, thì cô sẽ cho cô ta một bức ảnh có chữ ký của Nhất Hào.

Nhân viên khách sạn rất nhanh bị lừa, liền đi gọi cửa cho cô ta. Mà tất cả mọi dũng khí của cô ta vừa nhìn thấy người đàn ông kia liền bay biến hết, ánh mắt của anh vốn vẫn bình tĩnh như vậy, còn có thể nói là ôn hòa, lúc vừa nhìn thấy cô ta, thì cô ta đã tinh ý nhận ra chân mày của anh hơi nhíu lại. Anh vẫn rất lịch sự mời cô ta vào, ngồi ở sau bàn cũng không ngắt đầu lên hỏi cô ta có chuyện gì không. Nghe tiếng gõ bàn phím của anh, Trần Dao chỉ có cảm giác mình lòng của muốn nhảy ra khỏi cổ họng tới nơi rồi. Nhưng vẫn cố trấn định, mở lời: “Ôn tiên sinh, em thích anh, muốn ở bên cạnh anh.”

Những lời này đã thành công khiến cho anh phải ngắt đầu lên, Trần Dao giống như được khích lệ, liền nói tiếp: “Từ hồi học lớp mười hai, lần đầu tiên nhìn thấy anh đã mơ hồ có cảm giác này, không phải rất mãnh liệt, nhưng quả thật anh đã làm cho em nhớ mãi không quên, sau này lại được gặp anh lần nữa, trong bữa tiệc rượu đó, em rất muốn anh liếc mắt nhìn em một lần, nhưng cũng biết mình không có tư cách đó, cho nên hai năm nay em đã rất nỗ lực, trở thành như bây giờ.”

Người nọ nghe xong, động tác hơi ngừng lại một chút, ánh mắt của cô ta cũng thoáng có chút biến hóa. Cảm thấy mừng rỡ như điên, nhưng lại chợt nghe tiếng anh cười khẽ.

“Trần tiểu thư, cô bây giờ.... là người như thế nào?”

Cô ta hơi sững sốt rồi vội đáp: “Tối thiểu, là em đã thành công, đã có đủ tư cách xứng đôi với anh, không phải sao?”

Người kia lại trầm ngâm trong chốc lát, mới nói: “Có phải đang có hiểu lầm gì hay không, Ôn Hành Chi tôi khi nào đã nói qua điều kiện tiên quyết khi kén vợ phải là người thành công?”

“Em....”

Tay chân của cô ta có chút luống cuống, rất muốn mở miệng biện giải ình, lại bị anh ngăn lại: “Đây không phải là nhằm vào cô, chỉ có điều chuyện này thực sự đã quá đề cao Ôn Mỗ rồi.”

Cô nhìn anh, thật sự không biết nên nói gì, tuy nhiên lại hạ quyết tâm, nên bắt đầu cởi quần áo của chính mình ra nói: “Vậy thì tốt thôi, Ôn tiên sinh, không biết ngài có hứng thú đối với thân thể này của em hay không?”

Hai tay của cô ta run rẩy cởi quần áo của mình ra, mắt vẫn chăm chú nhìn vào mặt của anh, không muốn bỏ sót bất kỳ một biểu tình biến hóa nào. Người kia làm như sợ run lên, rồi sau đó rất nhanh lên tiếng: “Trần tiểu thư....”

Anh tiến đến phía trước, cầm lấy hai tay đang cởi cúc áo của cô ta, xúc cảm ấm áp khiến cho cô ta không nhìn được mà run rẩy, mặc dù người kia làm như vậy chỉ là vì muốn chấm dứt chuyện này. Người kia cao hơn cô ta không ít, nên cô ta liền ngẩng đầu lên nhìn anh, chỉ thấy anh cúi đầu, hai tay không chút hoang mang mà cài lại cúc áo cho cô nói: “Cô nên hiểu, không phải mỗi một lần cởi quần áo xuống cũng có thể mặc trở lại.”

Nói xong, yên lặng liếc nhìn cô, rồi xoay người trở về chỗ ngồi của mình.

“Được rồi, cô đi ra ngoài đi.”

Sáu chữ này lúc ấy khiến cho cô ta đau thấu tâm can, lúc này nghĩ đến, cũng vẫn chưa thể bình phục nổi.

Trần Dao từ trong hồi ức lấy lại tinh thần, cũng không cười nổi nữa, vỗ vỗ vai Ôn Viễn, đi mà không quay đầu lại.

Ôn Viễn quay đầu lại nhìn cô ta, rồi từ từ thở ra một hơi, có cảm giác thật thoải mái, đó chính là..... người luôn mơ ước đến người đàn ông của cô cuối cùng đã rời đi!

55. Chương 55

Vài ngày sau khi Ôn Viễn và Ôn Hành Chi trở về từ thị trấn A thì chu kỳ trị liệu của Lý Tiểu Đường cũng đã kết thúc. Rời nhà đã nhiều ngày, bà vô cùng nhớ nhà cho nên không muốn trì hoãn thêm bất kỳ ngày nào nữa, lập tức lên đường trở về thị trấn A. Mặc dù ông cụ Ôn không nói gì, nhưng trong đáy lòng chung quy là có chút không bỏ được. Từ Mạc Tu thì thấy bà mới vừa kết thúc trị liệu vẫn còn một liên khuyên bà ở lại thành phố B thêm mấy ngày nữa.

Mấy ngày nay Ôn Viễn và Ôn Hành Chi vẫn ở lại nhà họ Ôn, cũng thật kỳ lạ, ông cụ Ôn nếu không đi ra ngoài thì cũng không buồn bực ngồi trong thư phòng nữa, mà rảnh rỗi liền đến phòng khách ngồi chơi. Kiều Vũ Phân, bà Thành và Lý Tiểu Đường đang ở một bên thảo luận xem nên đan áo len kiểu nào, ông cụ thì nghiêm túc ngồi bên cạnh xem những tiết mục náo nhiệt của mùa xuân trên tivi. Ôn Viễn ngồi một bên làm trợ thủ, lúc nhìn thấy Ôn Khác vẫn không nhìn được mà hơi khấn trương.

Có một ngày, không biết người nào chuyển kênh TV, trên màn ảnh đang phát tiết mục dưỡng sinh cho phụ nữ, còn mời rất nhiều chuyên gia phụ khoa tư vấn về chuyện hôn nhân gia đình, lại nói đến vấn đề mang thai. Cả một chương trình hầu hết đều nói về việc làm như thế nào mới có thể sinh ra một baby khỏe mạnh.

Xem những vấn đề này, Kiều Vũ Phân lại không nhìn được cười kể: “Hiện tại người ta càng ngày càng để ý quan tâm, chúng ta khi đó đâu có để ý nhiều như vậy, mang bầu mà sống tốt là được rồi, tốt xấu gì cũng đều là một miếng thịt trên người mình.”

Lý Tiểu Đường tuy chưa từng sinh con nhưng cũng không kiêng dè đề tài này: “Hiện tại cũng chỉ có con gái là độc nhất, dĩ nhiên là đồ quý hiếm rồi. Chẳng qua tôi thấy bọn họ nói nhiều quá, tôi cảm thấy thân thể mình là quan trọng nhất, nếu không khi sinh con cũng mất mạng.”

Bà vừa nói xong, thì bà Thành liền phì ra cười, Ôn Viễn đang vây cạnh chân bà giúp đỡ dây len, bị dọa sợ nhảy dựng lên. Lại nghe bà Thành nói tiếp: “Tôi vẫn luôn nghe người ta nói thế này, những người phụ nữ có mộng lớn thường dễ sinh con hơn, cũng không biết là có thật không.”

Ba người họ lại mỉm cười bàn tán, ông cụ yên lặng ngồi một bên xem ti vi nhìn thoáng qua bọn họ rồi mặt không biến sắc mà đổi đôi khác. Nhưng đã là phụ nữ một khi chủ đề vừa được mở ra thì sẽ không thể dừng lại như vậy, sau đó lại thấy Lý Tiểu Đường vẫy vẫy Ôn Viễn.”Nha đầu, cháu qua đây.”

Ôn Viễn thoáng mờ mịt đi tới bên cạnh Lý Tiểu Đường, rồi bà ngẩng đầu nhìn cô, lấy tay đo đạc kích cỡ từ eo cô trở xuống, sau đó cười nói với bà Thành: “Vây theo cách nói của bà, thì thân thể này có phải còn kém xa lắm hay không?”

Ôn Viễn nghe thấy vậy, mặt liền đỏ lên, quay lại cúi đầu hô: “Dì Đường!”

Những lời này khiến cho bà Thành và Kiều Vũ Phân thoáng sửng sốt, nhưng Lý Tiểu Đường lại đáp lại cô: “Ồ!”

Ôn Viễn rốt cuộc cũng ý thức được mình ở trước mặt ông cụ gọi Lý Tiểu Đường là gì, vội nghiêm túc, trở lại bên chân bà Thành ngưỡng chừng tiếp tục giúp bà cuộn len, cũng không dám ngẩng đầu nhìn Ôn Khác.

Một lát sau, ông cụ tắt ti vi, từ từ đứng lên. Liếc mắt nhìn một đám phụ nữ bên này ghế sofa, không nhịn được phải lên tiếng nói: “Thật là càng già càng không kiêng dè rồi.” Chồng gậy từ từ đi về phía trước, thấy không có ai đoái hoài đến mình, ông cụ không chịu được lại xoay người dặn dò một câu: “Biết kém xa thì phải nhanh mà bồi bổ, đánh giặc còn phải chiêu binh luyện mã cơ mà, xem chuyên gia nói cả một buổi mà lại không nắm được cái gì!”

Nói xong, lúc này mới đi thật. Đợi đến khi nghe thấy tiếng đóng cửa từ thư phòng ở trên lầu truyền đến, mấy người đang ngồi vây quanh bên sofa cũng không nhịn được cười.

Dì Đường thì càng thêm khoa trương, vỗ tay cười nói: “Ái chà, có thể đem lời của ông ấy từ trong lòng ép ra ngoài rồi. Bà xem bắt ông ấy ghen như vậy, còn không bằng lấy người ươn ẹo ra so với ông ấy.”

Ôn Viễn nghe lời của ông cụ liền sững sờ, sau khi phản ứng kịp, một cảm giác vui sướng từ lòng bàn chân run rẩy lan dần đến đầu quả tim. Cái này đại biểu là ông nội đã đồng ý?

Ôn Viễn không kịp đợi muốn đem tin tức tốt lành này nói cho Ôn Hành Chi nghe, nhưng mấy ngày nay Ôn tiên sinh lại trở về trạng thái bận rộn như trước đây, dù người không ở thành phố T nhưng vẫn luôn muốn mở một đồng hội nghị quan trọng. Mỗi lần cô đều ngủ một giấc tỉnh lại mới nghe được trong sân có tiếng xe lái vào, vén rèm cửa sổ lên kiểm tra, thấy chính xác là xe của anh. Hoặc là trong lúc cô nửa mê nửa tỉnh, nhưng hầu như có thể cảm thấy anh đẩy cửa ra, đứng ở mép giường một lát mới nhẹ nhàng rời đi. Ngay cả chuyện của Trần Dao cô vẫn chưa có cơ hội hỏi anh đấy.

Ôn Viễn đang phiền muộn suy nghĩ thì thấy ngoài cửa đại viện vang lên tiếng còi xe. Cô thoáng sửng sốt một lát, rồi nhanh xỏ dép vào đi xuống lầu, mới vừa bước ra cửa đại viện, liền chạm mặt với người vừa từ trong xe bước xuống, hai người đều ngẩng nhìn nhau.

—— là Ôn Kỳ.

Từ sau khi trở về, Ôn Kỳ vẫn chưa về nhà lần nào. Ôn Viễn mấy ngày nay lo trong lo ngoài cũng rất ít nhớ tới người này, nên lúc này nhìn thấy anh, Ôn Viễn lại liên tưởng đến cảnh tượng trong căn phòng cũ, nhớ đến phút cô phát sốt bất tỉnh kia.

Nhớ tới mọi chuyện đã xảy ra trong căn phòng cũ, Ôn Viễn liền cảm thấy lúng túng, lại có cảm giác dường như đã trải qua mấy đời. Không biết nên chào hỏi Ôn Kỳ thế nào cho tự nhiên hơn, mà Ôn Kỳ dù sao cũng lớn hơn cô mấy tuổi, ngay từ lúc thấy cô tới giờ, anh đã trấn định lại rồi.

“Về rồi?”

Ôn Viễn vội vàng gật đầu, suy nghĩ một lát lại bổ sung: “Bệnh của em cũng đỡ rồi.”

Ôn Kỳ ngẩn ra, nở nụ cười nhạt nhòa. Anh đi lên trước, xoa đầu Ôn Viễn đầu nói: ” Đồ ngốc.”

Rất kỳ lạ là cảm giác quen thuộc trước đây lại trở về rồi.

Ôn Viễn duỗi tay muốn vỗ vào tay của anh, đang muốn phản bác, lại nhìn thấy cách đó không xa có một chiếc xe đang đi về phía bên này. Ôn Viễn nhíu mắt lại liền nhìn thấy người ở trong xe, không khỏi buồn bực, hôm nay là cái ngày gì vậy, sao những người bình thường không thấy mặt đầu đều trở lại cả thế này.

Người ngồi bên trong xe chính là Ôn Hành Lễ, ông vừa liếc mắt liền nhìn thấy hai người này. Hạ kính xe xuống, tầm mắt xẹt qua Ôn Kỳ, cuối cùng rơi vào trên người Ôn Viễn.

Nhìn ông, Ôn Viễn vẫn thận trọng như cũ, nhưng cũng không co rúm lại giống như trước đây. Cô đứng thẳng người, khéo léo cười cười với Ôn Hành Lễ.

Ôn Hành Lễ lại nhíu mày nhìn cô chằm chằm một lúc lâu, mới bẹ bẹ má cô nhưng lại không nói gì cả, xoay người đi vào đại viện.

Ôn Viễn xoa mặt hỏi Ôn Kỳ: “Ý của cha là gì vậy?”

Ôn Kỳ không kiêng dè, nói thẳng: “Chỉ vì cha bị rơi vào bẫy của chú út, thể diện trước mặt ông nội và mọi người đều bị vứt sạch rồi, còn có thể có ý gì?”

Ôn Viễn lại hỏi: “Chẳng lẽ bầu má em một cái là vì nhụt chí à?”

Ôn Kỳ trừng mắt nhìn cô, thấy khóe môi của cô đang vểnh lên, mới biết nha đầu này đang nói đùa. Nhìn cô, yên lặng một lát, mới nói: “Ôn Viễn, anh muốn nói, trước.....”

“Hả?”

Anh muốn giải thích chuyện lúc trước, nhưng có thể nhìn vào gương mặt này, Ôn Kỳ cảm thấy mình không thể nói ra mồm được, nhún nhún vai: “Thôi, cũng chẳng có gì. Đi, vào nhà!”

Anh cố làm ra vẻ không chấp nhất chỉ gõ gõ lên đầu Ôn Viễn, cô liền ôm đầu chun mũi, chợt cười gọi: “Anh...” khi cô gọi anh mắt cũng cong lên giống như vầng trăng nho nhỏ: “Không có chuyện gì đâu, quên đi thôi.”

Không có chuyện gì, quên đi.

Ôn Kỳ phân biệt rất rõ sáu chữ này, cười nhạt, rồi xoay người đi vào cửa đại viện.

Sắc trời dần dần tối xuống, gần tới lúc chạng vạng chợt bắt đầu có tuyết rơi..

Dự báo thời tiết cũng đã nói trận tuyết này rất có thể sẽ đợt cuối cùng của năm nay. Ôn Viễn ngẩng đầu, nhìn những bông tuyết đang bay đầy trời liền đưa tay hứng lấy, từ từ cho chúng rơi vào lòng bàn tay, đợi đến khi tan hết lại đưa tay đi đón cái khác, lúc này cô lại nghe được tiếng còi xe.

Nghiêng đầu nhìn ra, chính là người mà mấy ngày qua đều chưa nhìn thật kỹ. Người kia đỗ xe xong, vắt áo khoác ngoài lên khuỷu tay, từ từ đi về phía cô.

Ôn Viễn nhìn anh từ xa, không nhận được mà bủ môi. Ôn Hành Chi nhíu mày, đưa tay lên gõ vào cái trán sáng bóng của cô, thấy cô cau mày, mới chậm rãi hỏi: “Ồ đây đợi anh?”

Ôn Viễn liền đáp: “Còn lâu mới chờ anh, ai biết được mấy giờ anh mới về.”

“Không phải đợi anh, chẳng lẽ là chờ Ôn Kỳ sao?”

Ôn Viễn liền mở to hai mắt, có chút không dám tin nhìn anh hỏi: “Anh thấy rồi sao?”

Ôn tiên sinh nhàn nhạt rên thầm, vừa đưa tay lên lau đi bông tuyết trên khóe môi của cô, vừa từ tốn nói: “Trở lại thì tốt, anh còn có ít sổ sách cần phải tính với nó.”

“Tính cái gì?” Ôn Viễn vô tâm hỏi, nhưng vừa nghĩ đến chỗ anh đang khê vuốt liền lập tức hiểu ra, mặt đỏ lên giải thích: “Đây là hiểu lầm thôi! Anh ấy, anh ấy không phải cố ý!”

Mặt Ôn Hành Chi không đổi sắc đáp: “Sao anh nhìn thế nào cũng không giống như hiểu lầm?”

Ôn Viễn tức giận đáp anh một cái: “Anh còn nói được sao! Em còn chưa có hỏi đến cùng anh và Trần Dao đã xảy ra chuyện gì! Còn nữa, có phải là anh cho Ôn Kỳ vay tiền để mở công ty ở thành phố B hay không?”

“Là nó đến tìm anh.” Nắm lấy eo của cô, không để cho cô lộn xộn, Ôn Hành Chi liền giải thích. Nhưng nếu nghiêm túc nghe, thì sẽ là: “Ngoại trừ anh ra, còn có ai có thể không ngập ngừng cho nó vay nhiều tiền như vậy chứ hả?”

Ôn Viễn cũng biết mình đang cố tình gây sự, càng hiểu hơn anh làm như vậy phần lớn là bởi vì chính mình, cho nên lúc nghe Kiều Vũ Phân nhắc tới chuyện này lại vô cùng kinh ngạc. Vốn là Ôn Kỳ vì muốn cô an tâm ở bên ngoài học đại học, mà buông tha sự nghiệp ở thành phố S trở lại thành phố B ở bên Kiều Vũ Phân đã khiến cho cô rất áy náy, kết quả là tiền đều từ tay người này mà ra? Trước sau một liên lạc, không phải hai người bọn họ người kết hợp đốt lửa đi mưu hại Ôn Kỳ sao? Cô rất oan uổng có được hay không, cô mới không phước hắc những người khác như vậy!

Thấy Ôn Viễn vẫn cúi đầu không biết đứng ở đây suy nghĩ cái gì, Ôn Hành Chi âm thầm gia tăng lực độ trên eo, đến khi cô ngẩng đầu nhìn anh. Chỉ thấy anh giống như lơ đãng nhìn về phía sau, tiếp theo liền phủ áo khoác cầm trong tay lên trên người cô: “Anh không ở đây mấy ngày, hình như có không ít vấn đề muốn hỏi anh?” Thấy cô gật đầu, Ôn Hành Chi liền cười nhạt: “Vậy thì xem ra, chúng ta trước hết không vào được rồi, tìm chỗ khác nói cho rõ ràng thôi, thấy thế nào?”

Rõ ràng là ý tứ vô cùng không đứng đắn, nhưng từ miệng người này nói ra lại có thể đường hoàng nghiêm chỉnh như vậy, Ôn Viễn càng ngày càng bội phục độ dày của da mặt anh rồi. Chỉ là lời cự tuyệt không thể nào nói ra miệng được, Ôn Viễn nhón chân, nín đầu anh xuống cắn vào cằm một cái.

Ôn Hành Chi để yên cho cô tùy ý làm loạn, cuối cùng ôm cô vào lòng hỏi: “Đồng ý?”

Cô trừng mắt nhìn anh, ý kia là anh nói đấy chứ?

Ôn tiên sinh cười cười, vỗ vỗ vào mặt của cô nói tiếp: “Vậy thì tốt, trước tiên phải nói với người phía sau em một tiếng đã, để cho anh ấy đừng nữa nhìn anh chằm chằm như thế nữa.”

Người phía sau?

Ôn Viễn nghi ngờ quay ra đằng sau nhìn thử, kết quả nhìn thấy một người khiến cho cô muốn đào hầm chôn sự vọng động của mình ngay tại chỗ! Cô lại ở ngay trước mặt của Ôn Hành Lễ cùng người nào đó tình chàng ý thiếp?! Hu hu..., cô muốn chết đi cho xong, thôi đành xem như cô không tồn tại vậy, không hề tồn tại!

Dĩ nhiên Ôn Hành Lễ cũng lúng túng muốn chết, liếc mắt nhìn Ôn Viễn, cực kỳ mất tự nhiên. Đợi đến khi Ôn Viễn nghiêng đầu nhìn sang chỗ khác, rồi vùi đầu trong ngực Ôn Hành Chi, Ôn Hành Lễ vẫn chưa hết giận, cắn răng nghiêng lợi chỉ chỉ vào cái người vừa khởi xương, đầu ngón tay vẫn còn đang run rẩy!

Có thể không tức sao? Cũng không thể tưởng tượng được tên tiểu tử này đã gài bẫy ông mấy lần? Đúng là tạo nghiệt mấy đời mới có người anh em như vậy? ! Ôn Hành Lễ vô cùng đau đớn tự hỏi ngược lại mình, mà Ôn Hành Chi lại vẫy vẫy tay với ông rồi mang theo Ôn Viễn thần nhiên rời khỏi đó.

Đến Tết Nguyên Tiêu, trên những tuyến đường chính thành phố B cơ hồ chỗ nào cũng treo đèn lồng đỏ, những chữ Phúc thật lớn cũng được dán lên từ xa cũng có thể nhìn thấy được. Trong ngày đặc biệt này ánh đèn đường và đèn xe cũng vì thế mà tăng thêm chút không khí vui mừng, cho dù là kẹt xe, cũng không nghe thấy tiếng kèn chói tai nữa.

Anh lái xe chở cô về Đông Giao, giống như rất nhiều lần trước đây, họ sẽ tạt vào siêu thị, mua ít nguyên liệu nấu ăn cho lên xe, rồi chậm chậm lái về nhà. Ra tới ngoại ô thành phố xe cộ đi lại cũng không nhiều, trên đường vẫn còn đọng lại một tầng tuyết thật mỏng, tâm tình của Ôn Viễn vô cùng tốt, liền hạ kính xe xuống, đưa tay ra chơi tuyết. Ôn Hành Chi thấy vậy, cũng để yên không ngăn cản.

Trở lại chung cư, anh cho cô xuống cửa chính còn mình lái thẳng đến nhà để xe. Đợi đến anh đỗ xe xong, xách đồ trở lại, ngoài ý muốn đã nhìn thấy cô cởi áo khoác ngoài của mình ra hai tay khoanh trước ngực, chỉ mặc một cái áo len dài màu trắng trong đồng tuyết xoay vòng vòng, cực kỳ giống tiểu tinh linh không biết từ nơi nào chui ra.

Ôn Hành Chi ngẫm nghĩ một lát, ký ức chợt trở về mùa đông năm đó. Năm ấy ở núi Tước Lĩnh, cô uống say rồi không biết là cố ý hay vô ý mà hôn anh. Một khắc kia, bỗng nhiên anh lại nảy sinh ra một cảm giác rất kỳ lạ, rất lâu sau đó anh mới biết cảm giác đó gọi là động lòng.

Tựa như bây giờ.

Ôn Hành Chi lấy lại tinh thần, sải từng bước dài, đi tới trước mặt cô.

Ôn Viễn ngừng lại, mặt đỏ bừng nhìn anh nói: “Được rồi, lên lầu chứ?”

Ôn Hành Chi chỉ ừ một tiếng, rồi quay người đi về phía trước. Ôn Viễn tựa như thường ngày đi theo sau lưng anh, vậy mà lần này đi chưa được mấy bước, người đang đi phía trước lại dừng lại, sau đó nghiêng người nhìn cô, hai chiếc đèn đường ở hai bên hắt xuống gương mặt anh nhìn thật nhu hòa.

“Trước khi lên lầu chúng ta phải giải quyết vấn đề.” Anh lại nói: “Đợi đến lúc em tốt nghiệp, chúng ta sẽ kết hôn có được không?”

Ôn Viễn sợ run lên, mở to hai mắt nhìn anh. Đôi mắt kia mặc dù vẫn bình tĩnh như cũ, nhưng cô vẫn cảm thấy chút khẩn trương hay mong đợi rất hiếm gặp ở anh.

Vì vậy trong nháy mắt, mắt cười cong cong, nắm lấy tay của anh, đáp: “Được.”

56. Chương 56: Ngoại Truyện 1: Tuần Trăng Mật

Hôn lễ được tổ chức ở thành phố B, đầu tháng hai âm lịch, sau năm mới khoảng hai ba tuần.

Khách sạn do ông cụ Ôn lựa chọn, nhà có tiền hay nhà có quyền tổ chức hôn lễ đều không thể xem nhẹ được huống chi nhà họ Ôn lại vừa có tiền, vừa có quyền. Thiệp mời phát đi cũng không nhiều, đây cũng là ý của Ôn Hành Chi và ông cụ Ôn đã cùng thống nhất với nhau. Tính tình của hai người họ thật quá giống nhau, làm như vậy cũng không phải sợ người ta biết sẽ bàn tán chỉ trích, chẳng qua chỉ cảm thấy tám trăm năm không gặp tự nhiên lại đến mời cưới mới gọi là tức cười. Chủ trì cho hôn lễ cũng do ông cụ ra mặt mời, tóm lại là phong quang vô hạn.(Vô cùng rực rỡ)

Hôn lễ kết thúc được một tuần, Ôn Viễn và Ôn Hành Chi mới lên đường về thành phố T.

Mùa xuân năm nay đến sớm, cho nên khi bọn họ trở lại thành phố T thì thời tiết vẫn chưa ấm áp, liên tiếp diễn ra mấy trận bão tuyết khiến cho Ôn Viễn không muốn ra khỏi phòng. Mỗi ngày đi làm đều là Ôn Hành Chi thuận đường đưa cô đi, tan việc lại cùng nhau trở lại, buổi trưa nếu anh không tới đón, cô liền gọi đồ ăn ở bên ngoài mang tới. Lười đến bậc này mọi người cũng đều ngã mũ thần phục rồi.

Thật ra thì trong lòng của Ôn Viễn vẫn còn ảm ức.

Dù sao cô cũng chưa lớn tuổi lắm, vẫn còn ồm ồm như các thiếu nữ khác, sau hôn lễ vẫn muốn có một kỳ trăng mật lãng mạn cũng không có gì quá phận chứ? Kỳ nghỉ phép trong năm của người nào đó vào lúc này bị gạt phăng rồi, có rất nhiều hạng mục liên tiếp cần tổng giám đốc là anh tới chủ trì, nhất thời không thể sắp xếp được thời gian, cũng không thể làm gì khác hơn là kéo dài vô thời hạn. Ôn Viễn ngoài miệng không nói gì, trong lòng cũng biết không nên oán trách ?? Nhưng không chịu nổi sự quan tâm thái quá của những người khác.

Phòng tài vụ trong công ty, phụ nữ chiếm đa số, Ôn Viễn cũng không phải cùng văn phòng với tất cả mọi người. Có vài người ở ngoài mặt thì quan tâm nhưng sau lưng vẫn nói kháy: gả cho người có tiền thì có cái gì tốt, người có tiền cưới đều là phu nhân danh môn, đó là để che mắt người đời, cũng không phải là người vợ mà họ thật sự thương yêu.

Những lời này Ôn Viễn nghe rồi đều chỉ xem như gió thoảng bên tai, về đến nhà cũng sẽ không kể lại với Ôn Hành Chi, nhưng trong lòng thỉnh thoảng sẽ lẩm bầm.

Hai ngày nay cả khu Hoa Bắc lại bắt đầu có tuyết rơi.

Căn hộ ở Dịch Thủy vẫn ấm áp hơn, cả tòa nhà vẫn luôn mở sẵn máy điều hòa không khí, không cần biết bên ngoài lạnh lẽo ra sao, trong nhà vĩnh viễn vẫn ấm áp như xuân. Ôn Viễn mặc một bộ quần áo ngủ bằng nhung màu san hô, bên hông đắp một cái chăn mỏng đang ngủ rất say sưa. Cô không thể giống như người nào đó làm việc đến phát cuồng, cuối tuần vẫn còn phải đi làm.

Ôn Hành Chi mặc chỉnh tề chuẩn bị ra cửa lại quay lại phòng ngủ chính nhìn cô một lát, vừa đứng nhìn thấy cô nhóc nằm nghiêng ngủ. Nhíu mày lại, anh đi tới nắm chặt cái eo nhỏ điều chỉnh lại tư thế cho cô, lại đem chân vừa đạp ra đắp đến ngang bụng.

Ôn Viễn bị anh chỉnh lại đến tỉnh cả ngủ, tức giận rên lên rồi lại lật người qua ngủ tiếp.

Ôn Hành Chi không so đo với cô nữa, chỉ dặn dò: “Đừng có tham ngủ quá, lát nữa dậy đi nhé.”

Ôn Viễn qua loa rầm rì một tiếng, coi như là đồng ý. Nhưng cô đã quên Ôn Hành Chi luôn có biện pháp trị cái bệnh lười này của mình, cô còn chưa kịp ngủ lại, người kia liền bắt được bắp đùi của cô thăm dò vào bên trong. Ôn Viễn lửa cháy tới đít mới từ trên giường bắn ra, cúi đầu đẩy tay của anh ra mới nhớ tới mình vẫn đang mặc quần áo ngủ. Cơn buồn ngủ liền biến mất, Ôn Viễn then quá thành giận nhìn anh chằm chằm: “Đáng ghét.”

Giọng nói khiến cho người ta ngứa ngáy tâm can.

Ánh mắt của Ôn Hành Chi không để lại dấu vết mà thâm thúy thêm vài phần, nhưng tiếng nói vẫn bình tĩnh trước sau như một: “Nhớ lời anh nói chưa?”

Cô mềm mại nũng nịu ở trong lòng anh cọ cọ.

Tiến Ôn tiên sinh đi làm, Ôn Viễn lật người lại bắt đầu ngủ tiếp. Chợp mắt một cái liền ngủ thẳng tới trưa, hết cách rồi, ai bảo tối hôm qua cô bị một người không biết khắc chế giày vò đến tận khuya. Hâm cháo lên ăn bữa trưa đơn giản, Ôn Viễn mới vừa cuộn mình lên trên ghế sofa, thì điện thoại liền vang lên. Là Ôn Hành Chi gọi tới, nói là buổi chiều có một tài liệu cần dùng trong cuộc họp đã để quên ở nhà, bảo cô cầm xuống lầu cho anh, anh lập tức sẽ về ngay.

Ôn Viễn phồng má lên, tìm được tài liệu mà anh cần, rồi mặc áo khoác thật dày vào đi xuống lầu. Người kia cũng về đến nơi, mới vừa hạ kính xe xuống, nhìn thấy quần áo cô đang mặc, việc đầu tiên chính là cau mày.

“Sao mặc ít như vậy?”

Việc cô không thích nhất chính là nhìn thấy anh cau mày, môi nhếch lên, đáp: “Sao anh không tự lên trên mà lấy?”

“Nếu không bảo em đi xuống, có khi cả ngày hôm nay em sẽ ở trong nhà không thềm ló đầu ra.” Nắm thật chặt nút áo khoác của cô, anh lại nói: “Lên xe đi.”

“Đi đâu vậy?” Ôn Viễn mở to hai mắt nhìn lại bản thân, cô còn ăn mặc lười thối như thế này nữa chứ.

“Ăn cơm trưa.” Ôn Hành Chi nhìn dáng vẻ như muốn nói lại thôi của cô, còn cố ý bổ sung: “Có một nhà hàng mới mở, đầu bếp được mời từ thành phố B tới đây. Trước đây dẫn em đi ăn đồ ăn của ông ấy làm, em còn nói mùi vị không tệ. Như thế nào, có đi hay là không?”

“Đi chứ!”

Chỉ còn kém nước nhào đến bên người anh nữa thôi.

Tiệm ăn mới mở ở đường Đồng Giang, cách tòa nhà GP cũng không xa. Sau khi ăn uống no nê, Ôn Viễn đi theo Ôn Hành Chi tới GP, anh vừa vào trong phòng làm việc liền bận rộn, Ôn Viễn đi đi lại lại cho tiêu bớt đồ ăn, trốn vào trong phòng nghỉ của anh ngủ trưa, cho đến khi bị người nào đó lấy phương thức không nhân đạo lay tỉnh.

Ôn Viễn mở mắt ra, lật người, che đầu dùng sức trừng anh.

“Anh làm gì thế?”

“Ngủ hơn nửa ngày, buổi tối làm sao mà ngủ được?”

Không ngủ được không phải vừa vận tạo diện kiện cho anh sao?

Ôn Viễn nhỏ giọng nói thầm trong lòng, nhưng cũng không còn muốn ngủ nữa. Trở lại phòng làm việc của Ôn Hành Chi, ôm ly trà đứng ở cửa sổ sát đất nhìn quang cảnh tuyết rơi ở bên ngoài. Cả tòa nhà GP, cô thích nhất chính là chỗ này.

“Qua một thời gian sau anh phải đi Luân Đôn một chuyến.”

Người nọ ở sau bàn làm việc đột nhiên mở miệng nói, Ôn Viễn phản ứng một lát, mới bấu môi trả lời: “Phê chuẩn.”

Anh cũng không ảo não, chỉ nói thêm: “Cũng mua thêm một tấm vé máy bay cho em, cùng đi với anh.”

Ôn Viễn bối rối, qua một lúc lâu mới hỏi: “Tại sao lại muốn em đi cùng?”

“Bởi vì muốn cho em hả giận.”

Hả giận? Biết cô tức giận cái gì sao?

Thấy Ôn Viễn đang mở to đôi mắt vô tội, Ôn Hành Chi không nhanh không chậm nói: “Không phải vẫn tiếc việc không được hưởng tuần trăng mật sao? Hiện tại anh liền bù đắp cho em, có tính là muộn hay không?”

Tuần! Trăng! Mật!

Ôn Viễn nổi giận: “Em không đi! Anh đừng tưởng em ngốc mà lừa gạt, đi với anh ra nước ngoài một chuyến lại được xem là trăng mật rồi! Anh đang dỗ trẻ con chắc!”

Cũng không phải là đang dỗ trẻ con sao.

Ôn Hành Chi mỉm cười nhìn cô nói: “Thật không đây?”

“Không đi!”

“Em phải suy nghĩ cho kỹ vào.” Anh lại nói: “Nếu anh muốn xin nghỉ phép một tháng thì có thể phải đợi đến sang năm.”

Một tháng?

Ôn Viễn vẫn còn chưa phản ứng kịp trước những lời này của anh, Ôn Hành Chi cũng không có nhiều thời gian để ngồi giải thích, liền đứng lên đi ra ngoài. Còn chưa đi tới cửa, sau lưng đã có một người nhảy lên lưng anh, túm lấy bờ vai của anh, giống y hệt như con thỏ vậy.

Ôn Viễn hưng phấn nói: “Em đi! ! ! !”

[Truyện được đăng chính thức tại diendan]

Mặc dù kỳ trăng mật này tới chậm hơn mấy tuần, nhưng Ôn Viễn vẫn tràn đầy chờ mong.

Nhờ phúc của Ôn Hành Lễ, nên thị thực và visa của Ôn Viễn để đi Anh được cấp rất nhanh. Lấy được thị thực, trong lòng Ôn Viễn rất vui mừng, nhưng ngoài mặt vẫn cố kìm nén: “Cũng không phải là du lịch châu Âu, một ít ý tưởng mới cũng không có.”

Ôn tiên sinh liếc nhìn cô hỏi: “Vậy em muốn đi chỗ nào?”

Bạn học Ôn Viễn vô cùng hưng phấn đáp: “Đi châu Úc cắt lông dê của Tư Bản Chủ Nghĩa!”

Sau một phút trầm mặc Ôn Hành Chi liền thưởng vào mông một cái đét.

Thật ra thì với thị thực này của hai người họ đã có thể đi khắp thế giới hưởng tuần trăng mật, những chỗ này mặc dù đã bị những đôi tình nhân đi mòn cả dép, nhưng thỉnh thoảng trở về làm tục nhân cũng không tồi.

Cô cũng biết những nước này Ôn Hành Chi lúc còn trẻ đã từng đi qua rồi, nhưng cô dám chắc, lần này cùng trước kia đều không giống nhau.

Đầu tiên bọn họ đến Luân Đôn, Ôn Viễn như đang nằm mơ khi tận mắt nhìn thấy Luân Đôn và tháp đồng hồ Big Ben. Ba ngày sau lại dùng gần 20 ngày đi du ngoạn khắp nơi. Cuối cùng, lại trở về Luân Đôn.

Không ngừng đi du ngoạn trong 20 ngày, Ôn Viễn lại không hề cảm thấy mệt mỏi, ngược lại còn vô cùng hăng hái.

Ban đêm, cô nằm trên giường lớn của khách sạn sắp xếp lại ảnh chụp và bưu thiếp trong những ngày vừa rồi. Áo choàng tắm tùy tiện khoác lên người, hai bắp đùi trắng mịn lộ cả ra ngoài vẫn không hề hay biết. Tất nhiên Ôn Hành Chi cũng nhìn thấy, chỉ là gặp những tình huống đã mắt này bình thường đều sẽ không nhắc nhở cô, lại còn mặc cho tình thế phát triển thêm, xâm nhập triệt để.

Anh nằm xuống giường lớn, đang nhắm mắt lại dưỡng thần, chợt nghe Ôn Viễn mở miệng nói: “Em đột nhiên nhớ lại một quyển sách đã từng đọc trước đây.”

“Thế nào?”

“Rất nổi tiếng trên thế giới! Anh có biết trong sách viết nam chính và nữ chính đi trăng mật bao lâu không? Những hơn hai năm!”

Ôn Hành Chi cũng không thèm mở mắt ra hỏi: “Có phải sau khi trăng mật kết thúc, nữ chính còn mang thai hơn năm tháng không? ”

“Anh đã đọc rồi sao?” Ánh mắt Ôn Viễn liền sáng lên: “Nhưng đây cũng không phải là trọng điểm!”

“Vì sao lại không phải là trọng điểm?” Anh mở mắt, tròng mắt vốn là đen nhánh giờ phút này tinh mịch hơn rồi. Anh nắm eo của cô, kéo lại gần mình hơn: Đây mới chính là nguyên nhân mà thời kỳ trăng mật của bọn họ kéo dài đến tận hai năm.

Ôn Viễn bị anh nhìn có chút khấn trương, nuốt nuốt nước bọt, đang muốn mở miệng nói tiếp, thì người trước mặt lại nhanh tay kéo dây buộc áo choàng tắm của cô ra. Cả người của cô đều lộ ra bên ngoài, không nhận được mà run lên.

“Em vẫn còn chưa nói hết....”

Cô cố gắng đẩy anh ra, nhưng Ôn Hành Chi sao có thể để cho cô trốn thoát được. Một tay kìm chế hai cánh tay mảnh khảnh của cô, hai cái bánh bao ở trước ngực dù không ưỡn lên vẫn tự động đưa đến trước mặt của anh. Đương nhiên anh sẽ không khách khí mà hưởng thụ rồi. Một cái tay trượt dọc theo người cô, đánh nhanh diệt gọn cái quần lót cuối cùng. U cốc mềm mại trực tiếp cảm thụ nhiệt độ thiêu đốt người, xúc cảm cùng khoái cảm lần lượt thay đổi, Ôn Viễn không nhận được rên rỉ ra tiếng.

Hai cái tay loạn xạ túm lấy tóc anh, hai cái chân trắng nõn mềm mại vắt bên hông anh, ngay sau đó người kia liền tiến quân thân tốc, giống như rất nhiều lần trước đây, bắt đầu ngọt ngào lại một nhọc hành hạ.

Ngày hôm sau, dĩ nhiên là sẽ dậy trễ.

Mơ hồ rửa mặt xong, rồi ăn sáng. Ôn Viễn đi theo Ôn Hành Chi lên máy bay, đợi đến khi máy bay cất cánh, trong nháy mắt không có trọng lực, cuối cùng Ôn Viễn cũng từ trạng thái u mê phục hồi lại.

“Sao về gấp như vậy chứ? Em còn muốn nghỉ ngơi thêm hai ngày nữa.”

“Không vội.” Ôn Hành Chi liền đáp: “Còn có thời gian.”

Ôn Viễn lại bối rối hỏi: “Vậy chúng ta đang đi đâu?”

“Nam Phi.”

“Nam Phi....” Ôn Viễn lăm lăm lặp lại, “Đi Nam Phi làm cái gì?”

“Không phải em muốn cắt lông dê của Tư Bản Chủ Nghĩa sao?”

Ôn Viễn muốn điên rồi, lúc ấy cô chỉ tùy tiện nói thôi không được sao, lại nói Nam Phi cũng làm gì có lông dê để cho cô cắt chứ.

“Anh đừng mong gạt được em, em cũng không ngốc đến nỗi đi Nam Phi cắt lông dê đâu!”

“Cắt lông dê đúng là có chút khó khăn.” Anh cười cười, nói: “Chỉ là đào kim cương lại rất thuận lợi, như thế nào, có hứng thú hay không?”

Ôn Viễn: “....”

Thật ra thì việc đào kim cương chẳng qua Ôn Hành Chi đang nói đùa thôi.

Thị thực ở Anh đã nhờ người làm xong, anh liền chân chính mang cô đến Cape Town, thủ đô của Nam Phi. Đã qua đường xích đạo tiến vào nam bán cầu, ở Cape Town đang là mùa hè. Nơi này mang khí hậu điển hình của Địa Trung Hải, mùa hè nhiệt độ cực kỳ khô ráo, Ôn Viễn từ đông bước vào hạ, thật là có chút không thích ứng nổi. Nhưng điều này cũng không trở ngại cho việc cô rất thích thành phố Cape Town này, có đường ven biển thật dài, cái tên Nam Phi thô kệch liền bị nước biển xanh thẳm cùng với bờ cát mềm mại pha loãng hết.

Nằm ở trên bờ cát mềm mại, Ôn Viễn quả thật rất muốn ngủ. Ôn Hành Chi cũng không phải tới đây lần đầu, nhìn cô nhóc này lười biếng như mèo, trên mặt tuy không biểu hiện gì, nhưng đáy mắt lại lộ ra nụ cười dịu dàng.

Ở Nam Phi ngày thứ ba, Ôn Hành Chi liền thuê một chiếc xe chở cô đến một nơi. Đó là địa danh rất nổi tiếng, trước khi tới đây Ôn Viễn chỉ được nhìn thấy nó trên bản đồ.

The Cape of good hope, Vọng hảo giác.

Mặc dù chính phủ Nam Phi đã khai phá nơi này thành thắng cảnh du lịch, nhưng vẫn không giấu được vẻ hùng vĩ hoàn dã của vùng tây Nam Châu Phi. Mặt hướng tây chính là Đại Tây Dương mênh mông vô tận, cũng may là mùa hè, gió từ ngoài biển vù vù thổi không lúc nào dừng lại.

Ôn Viễn đứng ở bờ biển, cảm thấy cả người như bị thổi bay đến nơi rồi.

Cô quay đầu lại, vấy Ôn Hành Chi, váy dài bị gió biển thốc lên, cô bị dọa sợ liền hét lên, vội vàng túm váy lại. Ôn Hành Chi không thể nín được cười, đi tới trước mặt cô, ôm lấy cổ cô, thay cô giữ váy. Ôn Viễn ảo não cọ cọ ở trong lòng anh.

“Hối hận khi không nghe lời của anh rồi hả?”

Mặt Ôn Viễn như đưa đám ngẩng đầu lên nói: “Nhưng phải làm sao bây giờ? Làm gì đây?”

Ôn Hành Chi rũ mày đưa mắt nhìn cô một lát, rồi chợt ngồi xổm xuống. Ôn Viễn mở to hai mắt, còn chưa kịp nói chuyện, liền thấy cái váy rộng bị anh xé thành hai nửa.

Ôn Viễn quả thật muốn hét chói tai ra tiếng rồi. “Anh...Anh làm gì vậy? ??”

Ôn Hành Chi cũng không ngẩng đầu lên đáp: “Túm chắc lại, không cho gió thổi vào nữa.”

Nói nhảm! Cô cũng không phải là người ngu ngốc, không biết cái gì cả.

Liền oán thầm trong bụng, Ôn tiên sinh đi tới phía sau cô, nửa ngồi nửa đứng, lại đem váy từ phía sau xé ra. Sau đó liền lần lượt túm lại trên đùi, thế là từ một cái váy đã biến thành một cái quần. Ôn Viễn cơ hồ khóc không ra nước mắt, nhưng cũng thấy may mắn vì bên trong cô đã mặc quần dành riêng khi mặc váy?

Trải qua một bước nhọc nhằn nhỏ như vậy, Ôn Viễn có thể yên tâm lớn mật mà chạy nhảy. Cô thích chạy theo cơn gió, có ảo giác như mình bay lên. Ôn Hành Chi đứng thẳng lưng xa xa nhìn cô, cũng không dễ dàng đến gần. Anh sao lại không hiểu cô chứ, từ nhỏ đến lớn khát vọng của cô cũng chỉ có hai chữ tự do, cảm giác khó tiếp cận nhất đó, anh vẫn không nên quấy rầy thì tốt hơn.

Ngồi trên xe buýt ngắm cảnh một vòng, lại mua thêm một số bưu thiếp về những cảnh đẹp ở đây, hai người họ lại ngồi cáp treo đi lên đỉnh núi có ngọn hải đăng lâu đời nhất. Tới nơi cũng đã chạng vạng tối, ở nơi cao nhất này đưa mắt nhìn bao quát tất cả, có nhiều ánh đèn với đủ màu sắc khác nhau nổi thành một đường, xen lẫn trong gió biển thổi tới, đẹp vô cùng.

“Thật ra thì ngọn hải đăng ở nơi này đã được sửa lại, nhưng anh vẫn thích nơi này hơn.”

“Tại sao?”

Một cơn gió lại thổi tới, Ôn Viễn cảm thấy không chịu nổi, liền trốn ra phía sau Ôn Hành Chi, buồn bực hỏi.

“Bởi vì nơi này cao hơn, nhìn càng thêm xa.” Anh nói xong, liền nắm tay của cô nói tiếp: “Đứng ra trước đi.”

“Em không muốn.”

Ôn Viễn liền cự tuyệt, lại chui ra phía sau lưng anh. Ôn Hành Chi không thể làm gì khác hơn là nghiêng người qua, nắm lấy hông của cô bế cô đến trước mặt. Mặt chính của hải đăng nhìn thẳng ra Đại Tây Dương, tiếng thủy triều dào dạt vang dội ở bên tai, gió biển mạnh mẽ thổi tới, Ôn Viễn không chịu được thét chói tai: “Thả em xuống! Anh mau bỏ em xuống!”

Ôn Hành Chi cười khẽ một tiếng, ôm chặt lấy ô nói: “Ngoan một chút, em mở mắt ra nhìn trước mặt đi.”

Ôn Viễn mở mắt, tiếng gió vốn vang dội bên tai cùng tiếng sóng biển rì rào hình như không mãnh liệt như trước nữa rồi. Cô mở mắt nhìn về phía trước không biết ở đâu là điểm cuối, hải đăng sau lưng tản ra ánh sáng dịu dịu, chiếu lên mặt biển xanh trong, cực kỳ giống như người tình đang dịu dàng vuốt ve. Ôn Viễn muốn nói gì đó, nhưng lại không thể lên tiếng, chỉ cảm thấy khóe mắt khô khốc dần dần ướt át, dường như có nước mắt đang chảy ra ngoài. Rồi sau đó có một bàn tay lau nước mắt thay cô, tiếp đến, đôi tay này liền được một thứ mềm mại hơn thay thế.

Cô đón lấy nụ hôn của anh, khàn khàn hỏi “Tại sao lại dẫn em tới nơi này?”

Người kia liền cười cười, đáp: “Bởi vì cái tên của nó.”

Vọng hảo giác, Cape Of Good Hope. Ý nghĩa của nó chính là may mắn và hạnh phúc sẽ lại tới.

Ôn Viễn tin chắc, vận may cùng hạnh phúc của cô, có lẽ là đã đến từ rất sớm, hoặc cuối cùng cũng đã tới.

57. Chương 57: Ngoại Truyện 2: Đêm Thất Tịch

Tốt nghiệp đại học xong, Ôn Viễn đi làm tại một công ty tài vụ nhỏ, công việc này cũng không bận rộn gì mấy. Ôn Viễn vừa mới vào công ty được nửa năm thì bị điều đi công tác cùng với cấp trên. Địa điểm là thành phố H, vào tháng mười hai ở chỗ này thì lạnh rất dã man.

Đương nhiên là Ôn Hành Chi hy vọng Ôn Viễn không đi, nhưng bạn học Ôn Viễn luôn có tính hiếu kỳ đối với những chỗ mà mình chưa bao giờ tới, hơn nữa cấp trên rất nghiêm khắc, cho nên cô vẫn nên ngoan ngoãn đi theo. Chỉ có một tuần, ở dưới cái lạnh -20 độ trong vòng một tuần, Ôn Viễn thật sự chịu không nổi, nắm chặt thời gian, sớm hoàn thành nhiệm vụ, về thành phố T sớm hai ngày.

Trở lại thành quen thuộc, vừa bước ra khỏi cổng sân bay thì tinh thần của Ôn Viễn phấn chấn hẳn lên. Lần này cô kiên trì muốn đi công tác ngoài nguyên nhân vì cấp trên thì còn có một cái, chính là bạn học Ôn Viễn cảm thấy không công bằng! Từ kết hôn tới nay, số lần người nào đó đi công tác bỏ cô ở nhà một mình rất nhiều, vất vả lắm cô mới có cơ hội lần này, Ôn Viễn muốn cho người đó cũng phải cảm thụ được cảm giác chờ đợi một lần.

Nhưng mà, người định không bằng trời định. Khi Ôn Viễn về đến nhà là mười giờ đêm, vừa mở cửa ra thì phát hiện trong nhà không có người. Tối khuya thế này thì còn đi đâu nữa? Chẳng lẽ còn xã giao? Ôn Viễn nghĩ nghĩ rồi gọi điện thoại cho Ôn Hành Chi.

Bên kia nhận điện thoại rất nhanh, Ôn Viễn nằm sấp trên giường, uể oải hỏi: “Anh ở đâu, sao vẫn chưa về nhà?”

Mấy ngày trước vẫn luôn duy trì liên lạc qua điện thoại, nhưng do muốn tạo kinh ngạc nên Ôn Viễn không nói cho Ôn Hành Chi biết cô về nhà sớm hơn dự định. Kết quả không ngờ là anh lại làm cho cô kinh ngạc.

“Anh đi công tác ở thành phố W, hia ngày nữa mới về.” Nhìn mã vùng số điện thoại trên màn hình, Ôn Hành Chi hỏi: “Về nhà rồi?”

Ôn Viễn hơi tức giận, “Anh đi khi nào? Sao không nói với em?”

“Sáng nay vừa quyết định.” Ôn tiên sinh không hiểu được tâm tư ngây thơ của bạn nhỏ này, cố dẫn lại tính khí, hỏi: “Sao về sớm vậy?”

Đối với vấn đề này, câu trả lời của Ôn phu nhân chính là: Hừ.

Cúp điện thoại, Ôn Viễn chán nản muốn khóc, chắc chắn là ông trời muốn chinh cô, nếu không thì sao lần nào cũng đối nghịch với cô!

Phụ nữ luôn tùy hứng không có lý do, hơn nữa bạn học Ôn Viễn lại mất hứng, vì thế ngày hôm sau Ôn Hành Chi gọi điện thoại từ thành phố W đã bị từ chối, nhưng Ôn tiên sinh vẫn rất bình tĩnh còn Ôn tiểu thư thì đang buồn bực vô cùng.

Vì về sớm hai ngày nên Ôn Viễn tự cho phép bản thân nghỉ ngơi hai ngày, không đến công ty. Đến ngày thứ ba là ngày Ôn Hành Chi trở về, đồng nghiệp tiểu Hứa gọi điện thoại rủ cô cùng đi dạo phố, Ôn Viễn nghĩ dù sao cũng không có việc gì làm nên đi dạo cũng được.

Thành phố T là thành phố của các trung tâm thương mại. Trung tâm Bách Thạch nằm kế bên khách sạn Ngân Đô là khách sạn lớn nhất thành phố T, chỉ cách nhau qua một lớp kiếng. Ôn Viễn và tiểu Hứa, mỗi người đang cầm một lu nước trái cây trong lúc nghỉ ngơi, bỗng nhiên hai mắt tiểu Hứa sáng rực lên, vội vàng chạy đến trước một cửa hàng trang sức, bắt đầu chọn những món đồ đẹp. Đối với mấy thứ châu báu, Ôn Viễn không có bất kỳ khái niệm nào, cũng không thích đeo chúng. Biết tâm tư này của cô nên Ôn Hành Chi cũng không mua những thứ này cho cô. Nhưng cô lại không ngại cho tiểu Hứa vài ý kiến, cuối cùng tiểu Hứa chọn được một dây chuyền vàng 24K.

“Ôn Viễn, không mua sao?” Tiểu Hứa hỏi cô, “Tôi biết cô chỉ thích mấy món đồ chơi nho nhỏ, nhưng người phụ nữ mà không có đồ trang sức trên người thì không còn là phụ nữ.”

Ôn Viễn lắc đầu, “Tôi không thích đeo.”

“Sao vậy?” Tiểu Hứa kinh ngạc nhìn cô, “Không phải cô đeo một dây thỏ ngọc trên cổ sao? Không lẽ cô thích ngọc thạch?”

Ôn Viễn hơi quẫn, không ngờ cô ấy quan sát cẩn thận vậy. Cô luôn luôn mang dây thỏ ngọc bên người, bởi vì anh đã từng nói qua, đeo cái này là để bảo vệ bình an cho cô.

“Là người khác tặng sao? Đàn ông?”

Trong lúc Ôn Viễn đang thất thần thì tiểu Hứa đã suy nghĩ rất nhiều, Ôn Viễn ngượng ngùng gật đầu.

“Chắc là chồng rồi.” Tiểu Hứa hâm mộ cô, “Nhìn hai người kết hôn thật là ganh tị quá đi, đúng rồi, khi ngành chúng ta tổ chức liên hoan được dẫn người nhà theo nhưng lại không thấy chồng cô, mau ra mắt đi.”

Không phải là con khỉ, mà mang đi triển lãm. Ôn Viễn quẫn trí một hồi rồi nói: “Anh ấy, anh ấy khá bận. Hôm kia đi công tác về cũng chưa gặp anh ấy.”

“Vậy à.” Tiểu Hứa cũng thấy tiếc nuối.

Vì thế, bạn học Ôn Viễn không khỏi cắn chặt răng. Cô lấy điện thoại ra, thấy toàn cuộc gọi nhỡ của người nào đó. Tuy không phải cố ý không tiếp, nhưng muốn xa lánh nó một chút. Ôn Viễn hút một hơi nước trái cây rồi kéo tiểu Hứa đi về phía trước, nhưng chỉ vừa mới bước ra một bước cô đã ngắc ngứ cả người.

Qua lớp kiếng ngăn cách Bách Thạch và Ngân Đô, Ôn Viễn thấy một bóng dáng quen thuộc, anh và một người đàn ông cũng có khí chất cao ngạo đi song song với nhau ở phía trước, phía sau còn có một số người. Tuy người nọ chỉ hơi quay đầu nhưng cô liền nhận ra được, đặc biệt là khóe miệng hơi cong cong của anh, Ôn Viễn rất quen thuộc với kiểu cười đó.

Dường như người nào đó cảm nhận được cô đang nhìn chằm chằm mình nên nhìn sang bên này một chút, giữa hai hàng lông mày cũng không thay đổi, chỉ lên tiếng chào hỏi người bên cạnh rồi đẩy cửa thủy tinh ra đi sang bên này.

Nhìn người ấy đi vào mà Ôn Viễn trừng mắt, mím mím môi.

Ôn Hành Chi chỉ gạt đầu với tiểu Hứa rồi nhìn sang Ôn Viễn, cô không thể không ngẩng đầu nhìn thẳng anh.

“Anh làm gì?” Ôn Viễn hung hăng mở miệng.

Ở bên ngoài nên Ôn tiên sinh không tiện giáo huấn cô, vì thế ôn hòa hỏi: “Đi dạo phố? Có mang đủ tiền không?”

Nếu là người phụ nữ khác nghe được câu này thì sẽ nghĩ người đàn ông này rất ôn nhu hiểu lòng người, nhưng không biết Ôn tiên sinh hỏi vậy là để phòng ngừa vạn nhất, lúc trước Ôn tiểu thư có đi siêu thị mua đồ nhưng không đủ tiền đành phải gọi điện thoại kêu anh ra.

Ôn Viễn cũng hiểu được ý của anh, cô nghĩ nghĩ rồi vươn tay ra, “Không đủ, cho em ít tiền.”

Ôn Hành Chi cau mày, phá lệ bình tĩnh đưa cho cô một tấm thẻ bạc, “Về nhà sớm một chút.”

Lắng nghe kỹ thì âm thanh có hơi mờ ám. Dù sao cũng đã mười ngày không gặp cô, nói không nghĩ đến thì chắc chắn là giả. Nhưng lần này bạn học Ôn Viễn muốn giở trò xấu, chắc chắn sẽ không nghe lời như vậy.

Dạo xong Bách Thịnh, Ôn Viễn và tiểu Hứa đi dạo trung tâm khác. Tiểu Hứa vẫn còn đang đắm chìm vào Ôn Hành Chi nên phản ứng không kịp, đến khi đi thật xa mới a một tiếng rồi giữ chặt Ôn Viễn, “Viễn Viễn, đó là chồng cô?”

“Uhm.”

Ôn Viễn phá lệ trả lời chắc chắn, cũng là nên vui vẻ thừa nhận người đàn ông ưu tú như vậy là chồng của mình.

Mùa đông nên trời tối hơi sớm, mới hơn năm giờ đã bị màn đêm vây kín, không khí cũng lạnh dần. Mà ở bên trong trung tâm thương mại nên Ôn Viễn không cảm nhận được, hơi ẩm ướt quanh, cô còn mua một cái bánh quế, vừa ăn vừa chờ tiểu Hứa thử quần áo. Một lát sau, điện thoại vang lên.

Nhìn màn hình nhấp nháy, khóe miệng Ôn Viễn hơi nhếch lên.

“Alo?”

“Ở đâu?” Bên kia vang lên âm thanh của anh.

Có thể có thời gian gọi điện thoại thì xem ra anh đã hết bận rồi. Đôi mắt Ôn Viễn đảo một vòng rồi nói: “Còn đang ở cửa hàng, anh ở đâu?”

“Ở bên ngoài cửa hàng.”

Gi?

Bạn học Ôn Viễn cả kinh, nói vài câu với tiểu Hứa rồi chạy tới toilet cửa hàng. Cửa sổ toilet ngay sát đường, nhìn ra ngoài quả nhiên là thấy một chiếc xe ngừng ở ven đường, là chiếc Land Rover SUV anh thường đi trong năm nay.

“Thấy chưa?”

Giọng nói của anh khàn khàn nhưng rất rõ ràng. Anh chạy xe tới chỗ có ánh đèn, để cô nhìn thấy anh ngồi trên ghế lái.

Bỗng nhiên Ôn Viễn cảm thấy tâm tình của mình tốt lên, “Anh đậu ở đó là bị công an phạt đấy.”

“Biết rồi thì nhanh xuống đây.”

Lần này Ôn Viễn không nói không, chỉ nói: “Tiểu Hứa còn ở đây, em không bỏ cô ấy ở lại một mình mà chạy đi.”

Bên kia trầm ngâm một chút, “Vậy em nói cho cô ấy biết, chồng em đã mười ngày không gặp em, bây giờ không thể không gặp được.”

“Cô ấy sẽ không tin đâu, hơn nữa chiều hôm nay đã gặp qua rồi.”

Tuy nói như vậy nhưng khi cúp điện thoại rồi, Ôn Viễn vẫn nói tạm biệt với tiểu Hứa một tiếng, cô bùm mặt chạy ra khỏi cửa hàng trong tiếng cười nhạo của tiểu Hứa. Chạy đến trước cửa xe, Ôn Viễn vừa mới mở cửa liền cảm giác được có người bắt lấy cô. Còn chưa kịp phản ứng thì cái ót đã bị kiềm chế.

Ôn Viễn mở to hai mắt nhìn người trước mặt, tay chân loạn xạ nắm lấy bờ vai anh, chưa kịp điều chỉnh lại tư thế thì đã bị anh đè xuống hôn. Cái cảm nhỏ nhắn bị cắn một phát, nhân lúc cô kêu đau thì dễ dàng mọ miệng cô ra, càn quét vào bên trong. Lý trí của Ôn Viễn đã biến mất, chỉ có thể để anh tùy ý công thành đoạt đất, đến khi cô sắp không hít thở được nữa thì anh mới giảm lại, nhẹ nhàng hôn cánh môi cô, để cô bình tĩnh lại từ từ.

Ngưng một chút, ý thức của Ôn Viễn mới khôi phục lại. Ánh mắt cô tròn tròn, nhìn rõ biểu cảm của người trước mặt, ưm một tiếng rồi vùi đầu vào vai anh, “Làm em sợ muốn chết.”

Vừa oán xong thì cái mộng đã bị đánh một cái. Cô ngẩng đầu nhìn anh cảm tức, kết quả lại nhìn thấy một đôi mắt sâu như một vũng nước không đáy, giờ phút này bên trong chứa đầy ý cười, “Chuyện xấu làm cũng nhiều rồi, giáo huấn cũng không được nữa, chỉ còn cách trừng phạt như vậy thôi.”

Ôn Viễn mếu máo, “Ai cho anh đi công tác. Em còn tính cho anh một sự vui mừng, đâu giống như anh, nói đi là đi, nói ngày nào về là ngày đó về.”

Ôn Hành Chi nghe cô oán giận, không hề phản bác. Đợi đến lúc cô giảng giải mệt mỏi không nói nữa thì mới chịu mở miệng: “Có đói bụng chưa, muốn đi chút gì không?”

“Không muốn ăn bên ngoài, về nhà đi, anh làm cho em ăn.”

Vậy sao? Ôn Hành Chi nghĩ nghĩ rồi nói: “Cũng được.”

Bất luận là làm cái gì, tiện nhất vẫn là ở trong nhà.

Ghé siêu thị trước nhà một chuyến để mua nguyên liệu về nấu ăn. Về đến nhà, tuy nói là Ôn Hành Chi nấu nhưng nghĩ đến lúc chiều anh vừa về đã phải lao đầu vào làm việc, khó khăn lắm đến tối mới có chút thời gian mà còn phải nấu cơm, Ôn tiểu thư cảm thấy hơi chột dạ nên đứng một bên giúp đỡ. Ôn Hành Chi cũng không ngăn cản. Sau khi kết hôn tay nghề của Ôn Viễn cũng lên một chút, cộng thêm bà Thành từng ở đây nửa tháng, dốc lòng dạy dỗ cô nữa. Cho nên hiện tại bây giờ bạn học Ôn Viễn bây giờ cũng đã biết chút chút.

Nhưng mà Ôn Hành Chi vẫn đẩy cô ra, “Ở đây để anh được rồi, em đi dọn đồ trong hành lý đi.”

Ôn Viễn mếu máo nhưng vẫn nghe lời anh.

Mở hành lý Ôn Hành Chi ra thì đột nhiên Ôn Viễn nhớ tới trước khi công tác một ngày cô có được một chuyện trong công ty. Trong khoa tài vụ đa số là phụ nữ đã lập gia đình, hơn nữa trừ Ôn Viễn ra thì ai cũng đã cưới được bảy tám năm. Thường hay nói: thất niên chi dương, hôn nhân đến lúc này thì cho dù ban đầu tình cảm có mãnh liệt đến đâu tới giờ cũng không còn bao nhiêu, tốt thì có thể từ tình yêu biến thành tình thân, không tốt thì bắt đầu xuất hiện các dấu hiệu xấu trong hôn nhân. Ví dụ điển hình nhất là sự xuất hiện của... tiểu tam.

Trước khi đi công tác một ngày, cô đang ngồi trên ghế kiểm tra các báo cáo. Tranh thủ lúc rảnh rỗi đến phòng nước, nghe bên trong có tiếng khóc lóc. Sau đó nghe một người phụ nữ nói: “Anh ta, anh ta gạt tôi. Lúc dọn đồ đạc cho anh ta, tôi tìm thấy mấy sợi tóc... cô, cô nói xem, cái này còn giả được sao?”

Nghe một lúc Ôn Viễn mới biết người đang nói là chị Lý, trước mặt mọi người, có thể nói chồng chị Lý là người chồng nhị thập tứ hiếu, đưa đón bắt chặp mưa gió, nhắc tới chồng và con cái, gương mặt chị Lý không bao giờ giấu được sự hạnh phúc. Anh có ngờ, cũng sẽ có một ngày như vậy?

Phục hồi tinh thần lại, Ôn Viễn nhìn chằm chằm hành lý trước mắt. Một ý nghĩ kỳ lạ dâng lên, hai mắt Ôn Viễn tỏa sáng. Đi công tác hai ngày, chỉ có ba bộ quần áo nhưng để phòng ngừa bất cứ tình huống nào, Ôn Viễn vẫn phải kiểm tra. Cô lấy ra từng bộ từng bộ, đều được ủi ngay ngắn, đừng nói tóc, ngay cả một hạt bụi cũng không có. Ôn Viễn lại không cảm thấy hưng phấn chút nào, chỉ có thợ gọi là an tâm tồn tại trong cô.

Ngay lúc Ôn Viễn sắp buông lỏng toàn thân thì phía sau vang lên âm thanh: “Kiểm tra xong rồi, có vừa lòng không?”

Ôn Viễn mở to hai mắt quay người lại, không để ý mình đã ngồi lâu nên hai chân tê rần liền ngã xuống đất, đụng vào giường. Ôn Viễn la một tiếng, hai mắt bắt đầu hồng hồng, đau chết cô rồi.

Ôn Hành Chi đang định khởi binh vấn tội thì không nhịn được cười, anh xoay người nhìn thẳng vào cô, một bàn tay che cái ót cô kéo cô lên. Đối mặt với chủ nhân cái hành lý, Ôn Viễn hơi thiếu tự tin. Cô chớp chớp mắt, kéo góc áo anh, “Em không nghi ngờ anh, chỉ là em hơi tò mò...”

“Không phải em luôn thấy anh cứng nhắc sao, anh có thể cho em kỳ vọng gì được chứ?” Ôn Hành Chi nhẹ nhàng vuốt đầu cô, bắt đầu giáo huấn.

Ôn Viễn bĩu môi. Ánh mắt lờm lờm cái hành lý, bỗng nhiên cảm thấy trước mắt sáng ngời. Cô nghiêng người qua, lấy cái hộp có màu sắc diêm lệ trong hành lý, vừa mở ra thì nhìn thấy, đó chính là tơ lụa vang danh của thành phố W.

“Này, đây là cái gì?”

“Quà tặng.” Ý chính của Ôn tiên sinh chính là để cô tự phát hiện cái này, nhưng không ngờ lực chú ý của nha đầu lại ở đâu đâu.

Ôn Viễn kinh ngạc mở to hai mắt, “Cho em?”

Tay chân cô lạnh lẽo mở hộp, Ôn Hành Chi nhìn cô, tuy là khóe miệng có cười nhưng ngoài miệng vẫn không buông tha cô, “Nếu như em có thể tìm được cọng tóc trong hành lý anh thì quà tặng này đành phải cho người khác.”

Biết Ôn tiên sinh đang tố khổ bản thân, Ôn Viễn mím môi, “Không phải cố ý mà, đừng keo kiệt vậy chứ.”

Anh mang về hai dây tơ lụa, đủ để may sườn xám. Ôn Viễn vui vẻ hỏi Ôn Hành Chi: “Nhìn xem có hợp với em không?”

Làn da của Ôn Viễn vừa trắng vừa mềm mại. Hơn nữa đôi mắt đang ngân ngấn nước mắt nữa nên rất là xinh đẹp, rất động lòng người.

Ôn Hành Chi không vội vàng trả lời vấn đề này, anh dùng tay đo vòng eo mảnh khảnh của cô, bàn tay to rộng bắt đầu di chuyển trên eo cô, anh nói: “Cuối năm về thành phố B, ở đó có mấy người may giỏi, để ấy người đó may cho em vài bộ.”

Mặc vào, nhất định là rất đẹp mắt.

Ăn cơm tối xong, Ôn Viễn mè nhao một tí rồi đi vào phòng tắm rửa. Thật ra đêm nay cô hơi khẩn trương, mọi người đều nói tiểu biệt thắng tân hôn, tuy rằng xa nhau mới có mười ngày nhưng tóm lại là không gặp nhau đã mười ngày rồi. Trên xe bị người nào đó hôn xong, Ôn Viễn liền cảm giác được tối nay chắc chắn sẽ có chuyện.

Nhưng mà bạn nhỏ Ôn vẫn là bạn nhỏ, tuy đã được Ôn tiên sinh dạy dỗ nửa năm nhưng vẫn chưa quen thuộc. Cho nên khi nghĩ tới chuyện này thì tâm tình rất phức tạp, có chút không yên, có chút chờ mong, đầu óc rất hỗn loạn. Và kết quả của việc không tập trung chính là, khi tắm xong phát hiện quên mang khăn tắm.

Cô đứng trong phòng tắm, soi gương mắt to tròng mắt nhỏ, chẳng lẽ cứ như vậy mà đi ra ngoài? Này khác gì là tự mình đưa tới cửa? Cẩn nhắc xong, Ôn Viễn mở hé cửa, cô chen đầu ra ngoài, trong phòng khách chỉ có một cái đèn còn sáng rất mờ nhạt, nói như vậy, lúc này Ôn Hành Chi không có trong thư phòng mà đang ở phòng ngủ. Độ ẩm bên ngoài thấp hơn trong phòng tắm, Ôn Viễn hơi run mình, lớn giọng kêu Ôn Hành Chi lấy khăn tắm cho cô.

Chốc lát sau, cửa phòng ngủ mở ra, Ôn tiên sinh nhẹ nhàng đi tới phòng tắm. Trong ánh sáng mờ nhạt, anh thấy đầu của người nào đó rụt vào trong cửa. Anh cố gắng đi nhẹ nhàng không phát ra tiếng hét mức có thể, nhân lúc cảnh giác của cô không cao, nhanh chóng đẩy cửa vào trong.

Ôn Viễn thấy anh bỗng nhiên xuất hiện liền phát hoảng, a một tiếng rồi lấy khăn lông che nửa người trên, nhưng thấy không thích hợp lại che nửa người dưới, lại thấy che trên che dưới đều không được, cô dựng thẳng đứng khăn lông lại, miễn cưỡng che đi một chút.

“Anh, sao anh vào được?”

Ôn Hành Chi chau mày, “Không phải em kêu anh sao?”

Ôn Viễn khóc không ra nước mắt, “Em, em không kêu anh đi vào.”

Trong phòng tắm có một cái đèn lớn và một cái đèn nhỏ, Ôn Hành Chi tắt cái đèn lớn đi và mở cái đèn nhỏ, rồi kêu Ôn Viễn, “Lại đây.”

Ôn Viễn chậm rãi đi về phía anh, “Tự em đổi lại!”

Ôn Hành Chi lườm cô ra vẻ kiên định, lấy khăn lông trong tay cô, cô còn chưa kịp thét chói tai thì đã có khăn tắm bao lấy người cô. Ôn Viễn vội vàng chộp lại, giựt lấy khăn tắm mới ngẩng đầu nhìn anh.

Ôn Hành Chi cảm thấy động tác của cô có chút buồn cười, nhưng trên mặt vẫn không có biểu cảm nào, thấy tóc còn nhỏ nước liền lấy khăn lông lau tóc cho cô. Ôn Viễn nhẹ nhàng thở ra, phát hiện anh mặc áo ngủ, “Anh tắm xong rồi à?”

Ôn Hành Chi ừ một tiếng, “Ngẩng đầu lên, nhắm mắt lại.”

“Làm chi?” Ôn Viễn méo mào.

Ôn Hành Chi không trả lời, lấy khăn lông che mắt cô lại. Ôn Viễn không phục, hừ một tiếng, nhưng vẫn nghe lời không mở mắt. Đôi mắt vừa đóng lại thì các giác quan khác tự nhiên hoạt động rất mạnh, nhất là thính giác và xúc giác. Trong giờ phút im ắng này, chỉ có thể nghe được tiếng hít thở lẫn nhau. Động tác lau tóc cho cô ngày càng thông thả, tiếp cận âu yếm. Ôn Viễn chỉ cảm thấy độ ẩm cả người đột nhiên lên cao, đến khi cô không chịu nổi nữa thì bừng mở mắt ra.

Người đối diện cũng không hề bị cô dọa sợ, nhưng Ôn Viễn cảm giác được, trong ánh mắt anh nhìn cô, có vài ý đồ. Thân là một người khá thuần khiết và bảo thủ, khi thấy có chuyện Ôn Viễn hơi lùi bước, cô trừng mắt nhìn, lui về sau một bước, không ngờ bị anh ôm eo ngăn lại, “Tóc còn chưa khô, đi đâu?”

“Em...”

Ôn Viễn mở to hai mắt nhìn lại mình, lồi kéo nhau như vậy, khăn tắm đã bị tuột hơn phân nửa, cả người trên đều lộ ra ngoài. Ôn Viễn không khỏi há mồm trợn mắt, chưa kịp cứu bản thân thì nghe thấy tiếng đèn nhỏ bị tắt đi, mà trong cơn hoảng loạn cô đã bị người nào đó ôm ngồi lên bồn rửa mặt. Cảm giác lạnh như băng khiến cô lạnh run lên, thuận thế nắm cổ người trước mặt, trong lúc vô tình kéo gần khoảng cách giữa hai người.

Tự thể này là đang mời hôn, mà Ôn tiên sinh cũng không phụ cô, hai tay nâng cô lên, hòa cùng bản thân mình. Nụ hôn đầu tiên dừng ở cổ cô, dọc theo phần hàm dưới di chuyển xuống dưới. Ôn Viễn muốn đẩy anh ra nhưng toàn thân lại không có chút sức lực nào, chỉ thấy tim đập như muốn nổ tung, trước ngực như có con thỏ nhỏ, bị người khác nắm trong lòng bàn tay, mạnh mẽ giày vò.

Ôn Viễn chịu không nổi, ưm một tiếng. Ôn Hành Chi thả chậm động tác, ôm cô vào trong ngực, điều này có thể cho cô dừng lại một chút. Giờ phút này Ôn Viễn có thể nghe được tiếng tim đập của anh, tốc độ dường như còn nhanh hơn cô, nhưng rất vững vàng mạnh mẽ. Hơi thở của anh trầm xuống, tay ôm eo cô đột nhiên dùng sức.

“Có ý?” Ôn Viễn nghe thấy anh thấp giọng hỏi, âm thanh rất khàn.

“Uhm, là anh bắt em nhắm mắt lại.” Ôn Viễn dựa vào trong lòng anh, ai oán nói.

“Rất nghe lời.” Anh cúi đầu cười cười, “Dạng chân ra.”

“Không muốn!”

Cô kháng cự muốn đẩy anh ra nhưng hai chân bị cánh tay anh áp chế mở ra. Ôn Viễn sợ hãi kìm chặt hai chân, không ngờ anh lại chuẩn bị tốt như vậy, cô chống cự như vậy vừa vặn vặn cọt sát đùi vào eo anh, địa

phương u tối mê người mơ rộng trước mắt anh. Biết được điều này Ôn Viễn muốn tức giận, nhưng eo cô bị anh ôm rất chặt, căn bản là không thể cử động. Ôn Viễn muốn cầm cầm anh, ai ngờ anh lại chạy trốn, cái lưỡi linh hoạt của cô bị anh bắt được, quấn lấy nhau hôn hít.

Toàn bộ sức lực của Ôn Viễn lúc này đã về 0, dưới sự dạy dỗ của anh trong bóng tối, Ôn Viễn chỉ cảm thấy sợ run. Bỗng nhiên trong lúc đó Ôn Viễn a một tiếng, cô mở hai mắt ra, cầm cánh tay Ôn Hành Chi, nhìn anh đầy tội nghiệp, “Đừng đụng vào chỗ đó.” Cô sẽ thẹn chết.

Dựa vào khí lực mèo cào này của cô, dĩ nhiên là không thể ngăn được anh. Ôn Hành Chi hôn cầm cô, an ủi cô một chút, không chuyển động ngón tay, chờ đến khi nơi yếu ớt của cô chậm rãi thích ứng, một lát sau, cô run sợ nỉ non ôm chặt anh thì anh mới khàn giọng nói, “Viễn Viễn.”

“Hu hu hu...”

“Em đã chuẩn bị tốt rồi.”

Gặp người nào bá đạo vậy chưa? Ôn Viễn hít hít mũi đá anh, anh hồn nhiên không thèm để ý đến, vòng hai chân cô ôm chặt lấy eo anh, ôm cô đi vào phòng ngủ. Phòng ngủ mở đèn nên Ôn Viễn hơi thẹn thùng, ôm cổ anh cầu xin, “Ổ trong này đi, em không muốn vào phòng ngủ!”

Anh hôn cô, “Lần trước em nói bồn rửa mặt không được.”

Được rồi, lần này thì Ôn Viễn không còn xấu hổ nữa mà có thể đi chết rồi.

Đã một thời gian anh không chạm vào cô, cho nên màn dạo đầu cũng rất cẩn thận, Ôn Viễn cũng có thể cảm nhận được anh đang rất chịu đựng, hơn nữa đến nước này mà còn ngại ngừng thì cũng vô dụng, chỉ có thể hiện cô đang đạo đức giả thôi. Cảm nhận được anh tiến vào, không biết là cô chịu hưởng ứng hay là vì cái gì, nhưng cô lại hết sức phối hợp với anh,

Cô nằm ngửa trên giường, Ôn Hành Chi nhìn cô từ trên cao xuống, một bàn tay nắm lấy eo cô, một bàn tay chống vào một bên đầu cô, vừa hôn môi vừa cấp tốc chuyển động.

Ôn Viễn nắm chặt lấy gối đầu. Theo từng động tác, vòng eo của anh không ngừng chuyển động, từng dòng lửa nóng đánh úp tới, cô không chịu nổi nữa, rên rỉ ra tiếng, lại để anh nuốt hết đi.

Không thể nghe. Âm thanh kiều mị này là điều có thể khiến anh đánh mất lý trí. Ôn Hành Chi hận không thể đem nha đầu này nuốt vào bụng. Hít một hơi, cảm giác cô buột chặt sắp tới cao trào thì anh liền ôm lấy eo cô ngăn lại, dang chân cô ra đặt lên đùi. Ôn Viễn thất thần a một tiếng, hoảng hốt kéo áo anh, liền bị anh quấn lấy, theo động tác của anh mà rơi vào khoái cảm.

Không ngừng không nghỉ, phẳng phất như muốn cô chết chìm trong đó.

Trải qua lần này, Ôn Viễn đã hiểu rõ một điều. Không thể để người đàn ông đối lâu quá, bằng không thì người phụ nữ vĩnh viễn luôn chịu thiệt.

58. Chương 58: Ngoại Truyện 3

Cho tới nay, Ôn Viễn đều cho rằng mình là người theo chủ nghĩa tự do. Tuy nhiên bị người nào đó áp bức nhiều năm như vậy, ngọn lửa theo đuổi tự do của Ôn Viễn bị dập tắt không ít lần.

Trước khi chưa kết hôn, Ôn Viễn lặng lẽ an ủi chính mình: Mình đây sẽ có ngày nào đó được trở mình!

Mà sau khi kết hôn, trải qua sự đánh giá chệch lệch IQ, bạn học Ôn Viễn rốt cục cũng có một cái cảm giác, đó chính là: thời gian tự do càng ngày càng xa cách cô rồi.

Thời tiết vào cuối tháng ba, phía bắc ở thành phố T trời vẫn không tính là ấm áp. Sáng sớm lại có mưa phùn, khi hít vào đã cảm nhận được cái lạnh. Mặc dù đã qua Xuân Phân (1), nhưng bởi vì thời tiết cho nên sau sáu giờ, trời đã tối đen.

Hôm đó Ôn Hành Chi tan tầm sớm, đi ngang qua một nhà hàng nhân tiện mua cho Ôn Viễn một phần sủi cảo tôm mà cô thích nhất.

Cửa nhà mở rộng. Ôn Hành Chi thay giày, vừa vào nhà đã thấy chiếc vali lớn của Ôn Viễn mở rộng đặt ngay phòng khách. Chiếc vali này cũng đã lâu lắm rồi, nó được mua sau khi cô tốt nghiệp trung học chuẩn bị vào đại học, không biết vì sao mà nhiều năm như vậy cô vẫn không chịu đổi.

Ôn Hành Chi nhìn thấy trong chiếc vali có gì đó, bỏ phần sủi cảo tôm lên bàn. Không nhanh không chậm đi về phía phòng ngủ. Quả nhiên, cửa tủ treo quần áo đang mở toang, bạn học Ôn Viễn đang chui đầu vào một đồng quần áo, vừa ngâm nga bài hát vừa dọn dẹp trông rất vui mừng.

Tối qua anh phải tăng ca để họp, nên phải để cho cô một mình đi tàu điện ngầm về nhà. Tuy nhiên trước đó anh đã dặn dò cơm chiều không được ăn qua loa, nhưng mà bạn học Ôn Viễn vẫn vụng trộm theo đồng nghiệp chạy tới phía sau trường học cũ đi ăn đồ ăn vặt. Về nhà chậm đã không nói, lại còn mắc mưa, đêm đó thì hắt xì, sau đó bắt đầu phát sốt.

Buổi sáng lúc anh đi làm, cô vẫn còn sốt nhẹ. Sắc mặt cũng có chút trắng xanh. Buổi tối trở về thì nhìn thấy cô đã đỡ hơn nhiều rồi.

Ôn Hành Chi đứng ở một bên yên lặng nhìn cô một hồi, thấy cô không ngó ngang tới anh, anh mới từ từ mở miệng: “Thu dọn quần áo chuẩn bị đi đâu?”

Ôn Viễn ngẩng đầu, mặt mày hớn hởi nói: “Công ty em tổ chức đi thành phố A huấn luyện một lần.”

Nói là huấn luyện, nhưng mà hơn phân nửa thời gian là đi dạo chơi rồi. Nghe thấy mục đích chuẩn bị Ôn Hành Chi lập tức hiểu rõ, thành phố A ở phương nam nổi tiếng là thành phố du lịch.

Ôn Viễn nói xong lại tiếp tục vui đùa thu dọn, đợi rất lâu cũng không nghe thấy anh nói chuyện. Cô mới ngẩng đầu lên nhìn anh.

Chỉ thấy anh hơi cúi người, một tay đặt trên trán cô đo nhiệt độ, rồi nói: “Em muốn đi?”

Khoảng cách gần như vậy, lại dùng giọng nói đầy dụ dỗ, rõ ràng là muốn làm cho đầu óc của cô choáng váng mà. Ôn Viễn nuốt nước miếng, nói: “Khâu của em, người mới đều phải đi. Em... em không muốn làm người đặc biệt.”

Vẫn còn chút nóng.

Ôn Hành Chi thu tay lại, nhìn cô nói: “Mấy này nay thời tiết của thành phố A cũng không tốt. Em lại bị bệnh, vẫn nên ở nhà đi.”

“Đây là yêu cầu của công ty...”

“Công ty bên kia anh sẽ thay em nói chuyện.” Ôn Hành Chi trực tiếp đánh gãy lời nói của cô, “Trong khoảng thời gian này em nên ở nhà nghỉ ngơi cho tốt. Mấy ngày trước chẳng phải còn đang tức giận tại sao không có ngày nghỉ à?”

Ôn Viễn trở mặt nhìn anh, mãi cho đến khi anh đi ra khỏi phòng ngủ. Cô mới kịp phản ứng lại, đem đồng quần áo ném sang một bên, vội vàng đi theo anh.

Ôn Hành Chi cởi áo khác ra, đi vào trong bếp giúp cô hâm nóng lại sủi cảo tôm. Bạn học Ôn Viễn vừa nhìn thấy đồ ăn thì lập tức nhứt chí ba phần, nhưng mà khi nhìn thấy thái độ thanh thoi của anh, bạn học Ôn Viễn vừa tức vừa đánh vào một chỗ: “Dù sao đi nữa thì em cũng muốn đi. Em đi học huấn luyện mà!”

Ôn Hành Chi chỉ nghe không trả lời.

Bạn học Ôn Viễn suy nghĩ hết lý do này lý do nọ, ra sức thuyết phục cũng không được. Người ở trước mặt đã sớm nhìn thấu cô, mà còn nhìn xa trông rộng. Chỉ cần cô nhướng mày là anh đã biết cô đang suy nghĩ gì. Lời của cô trực tiếp dựa vào lời của anh mà nói: “Em đi chơi như con nít thì sao? Vừa đúng dịp trong khoảng thời gian này được nghỉ ngơi.”

“Thôi đi.” Anh mang chén đĩa đưa cho cô, không chút khách khí mà cười nhạo cô: “Lần đó đi du lịch trở về chẳng phải em kêu mệt hay sao?”

Ôn Viễn bấu môi nhận chén đĩa của anh, cúi đầu nghĩ một lát rồi nói: “Anh luôn lấy cố quang minh chính đại. Em cũng không phải anh, lực hấp dẫn lớn như vậy, không biết có trêu hoa ghẹo nguyệt hay không?”

Cô đơn thuần bề cong ý của anh, nhưng mà Ôn Hành Chi nghe xong cũng không trả lời lại. Liếc cô một cái rồi quay về phòng ngủ thay đồ.

Ôn Viễn nhìn theo bóng lưng của anh, tức giận gấp một cái sợi cỏ tằm bỏ vào miệng. Ăn đầy giận dữ, rồi nút xuống, sau đó nhìn về phía phòng ngủ mà la lớn: “Dù sao đi nữa thì em cũng sẽ đi.”

Vì vậy cái đề tài này đêm đó đã được gác lại.

Ôn Viễn ngồi xồm trong phòng khách vừa thu dọn đồ đạc, vừa dùng ánh mắt ngắm nhìn Ôn Hành Chi. Anh đang ngồi ở ghế sofa xem tin tức, mày thoáng mặt nhăn, gương mặt có chút nghiêm túc, căn bản là không chú ý tới cô.

Ôn Viễn không khỏi suy nghĩ, chẳng lẽ cô đã đá động được thái độ kiên định của anh? Trước kia khi cô muốn làm chuyện gì mà anh không cho phép, cô cũng có kháng nghị qua, nhưng mà không có hiệu quả?

Nghĩ đến chuyện này toàn thân Ôn Viễn đều nổi da gà.

Quả nhiên.

Buổi tối hôm đó, bạn học Ôn Viễn vì vẽ ‘phách lối’ của mình nên phải trả một cái giá rất đắt. Sáng hôm sau cô lén rời khỏi giường, nhưng mà khi chân đạp lên dép lên đều run lên. Đứng còn không vững, thiếu chút nữa là ngã nhào vào lòng người nào đó.

Gương mặt cô đen thui đi vào phòng tắm rửa mặt, không dám bật đèn để xem dáng vẻ thê thảm của mình. Sau khi sửa soạn đơn giản, cô mới mang theo chiếc vali mở cửa trốn đi.

Trước khi chuẩn bị, cô còn liếc trộm phòng ngủ một lần. Trên giường lớn trống không, đèn trong phòng tắm sáng trưng.

Ôn Viễn không dám ở lại lâu. Tung tăng chạy xuống lầu, đón xe chuẩn bị tới nhà ga.

Tất cả mọi người tham gia huấn luyện đều tập hợp tại nhà ga.

Bởi vì tối qua Ôn Viễn quá mệt nhọc, nên vừa lên xe lửa là ngủ thiếp đi. Đợi cho đến khi cô thức dậy, thì phát hiện đồng nghiệp Tiểu Bạch ngồi cạnh mình vẽ mặt đầy ái muội nhìn cô.

Ôn Viễn run rẩy hỏi: “Có... Có chuyện gì sao?”

Tiểu Bạch cực kỳ thần bí, cười bí ối nhìn cô, chỉ chỉ vào cổ của cô. Ôn Viễn theo bản năng cúi đầu nhìn, gương mặt liền đỏ ửng.

Cô làm bộ kéo áo, ngồi thẳng lưng nhìn ngoài cửa sổ. Cô gắng không thấy ánh mắt bất quá của Tiểu Bạch.

Lúc tới trung tâm huấn luyện ở trên đảo nhỏ đã là buổi tối. Có mấy người hưng phấn ồn ào muốn đi dạo, mà Ôn Viễn thì lại không có sức lực đó, vừa bước vào phòng liền ngã nhào xuống giường.

Lúc ăn cơm chiều, cô đã uống chút thuốc trị cảm mạo. Bây giờ thuốc phát huy tác dụng khá mạnh, hai mí mắt của cô sắp dính vào nhau rồi. Ôn Viễn gối đầu trên gối nói chuyện phiếm với Tiểu Bạch một lúc, sau đó mở sổ địa chỉ của điện thoại lên.

Tin nhắn chưa đọc: 0

Cuộc gọi nhớ: 0

Ôn Viễn nhin không được mà bấu môi, một mặt vừa oán thầm người nào đó, một mặt vừa quyết định: không gọi điện thoại cho anh ấy, thay thế thành gửi tin nhắn đã tới nơi an toàn. Mà nội dung rất đơn giản, chỉ có sáu chữ... đã tới nơi, không cần nhớ.

Tin nhắn vừa gửi đi Ôn Viễn liền vùi đầu vào trong chăn. Đợi khoảng chừng mười phút, điện thoại di động vang lên. Ánh mắt cô sáng ngời nhìn chăm chăm vào tên trên màn hình chừng mười giây, đôi mắt đen chuyển động, chống cự không nghe điện thoại.

Phải hạ uy phong của anh.

Ôn Viễn vui vẻ nghĩ.

Đúng như Ôn Hành Chi nói, thời tiết của thành phố A không hề tốt. Nhất là tòa nhà ven biển này, mấy ngày nay trời một mực mưa, so với thành phố T còn lạnh hơn. Thật vất vả mới có một ngày trời không mưa, Ôn Viễn và Tiểu Bạch cùng nhau đi ra ngoài dạo một vòng, kết quả là trời đổ mưa giữa đường.

Vì trời không chiều lòng người, bệnh cảm của bạn học Ôn Viễn lại nặng thêm. Cái mũi thở không được, sốt thì nhẹ, nhưng vẫn ho khan.

“Ôn Viễn, không sao chứ?”

Bạn cùng phòng với cô - Tiểu Bạch, lúc nửa đêm bị tiếng ho của cô làm cho tỉnh giấc, có chút lo lắng hỏi cô. Ôn Viễn vẫy vẫy tay, đi xuống giường rót một ly nước, sau đó khăn trương chui vào ổ chăn.

Cô lo lắng có thể lây bệnh cho Tiểu Bạch, cho nên rạng sáng ngày hôm sau Ôn Viễn nói với Tiểu Bạch: “Hay là mình ở một phòng thôi.”

“Tại sao?” Tiểu Bạch mở to hai mắt nhìn cô.

Ôn Viễn kéo kéo tóc, nói: “Mình sợ cậu ở đây lâu sẽ bị mình lây bệnh.”

Nghe xong nguyên nhân, Tiểu Bạch thở phào nhẹ nhõm, “Không có chuyện gì đâu. Cơ thể mình vô cùng tốt, không cần lo lắng về chuyện này.”

“Vậy thì được rồi.”

Ôn Viễn cười ngượng ngùng, không có nhắc lại chuyện đổi phòng.

Bởi vì bị bệnh nên Ôn Viễn rất ít tham gia hoạt động tập thể, cho nên thất bại trong việc huấn luyện.

Nghĩ tới chuyện này, Ôn Viễn liền cảm thấy buồn bực dùng gối che đầu mình lại. Chẳng được bao lâu, thì không nín thở nổi nữa nên chui ra. Buồn chán lấy điện thoại di động ra nghịch.

Vài ngày trước mới tới đảo thì Ôn Hành Chi có gọi tới một lần, nhưng mà đều bị bạn học Ôn Viễn từ chối không tiếp.

Hoàn toàn không do dự gì, bởi vì bạn học Ôn Viễn thực sự là bị áp bức quá lâu. Thật vất vả mới có một cơ hội, dĩ nhiên là muốn tận dụng thật tốt.

Nhưng mà xem tình hình bây giờ thì có vẻ uống cong thành thẳng rồi. Bởi vì người nào đó đã ba ngày rồi không gọi điện thoại tới.

Ôn Viễn nhìn chăm chăm điện thoại, cô không nhận được mà mím môi.

Lại nhìn chăm chăm điện thoại một lúc. Ôn Viễn ủ rũ mà ném điện thoại đi. Anh không có khả năng gọi điện thoại cho cô, bây giờ là mười giờ sáng, lúc này là thời gian anh bận rộn nhất.

Nhưng mà dường như ông trời nghe thấy tiếng lòng của cô. Khi cô mới vừa nhắc anh trong lòng xong, thì sau đó điện thoại liền rung lên.

Ôn Viễn nhìn chăm chăm vào màn hình một lúc lâu, sau đó rất nhanh mà bấm nút nghe. Giống như là sợ đối phương cắt đứt cuộc gọi.

“Alo...”

“Chịu nhận điện thoại của anh rồi sao?” Anh hạ thấp âm thanh, giọng nghe thấy có chút khàn khàn. Không giống như là đang trách móc, mà giống như có chút nuông chiều.

Ôn Viễn cuộn tròn chân ngồi trên giường, cầm đặt ở đầu gối, rầu rĩ ừ một tiếng.

Nghe thấy cô cứ hít hít mũi, Ôn Hành Chi hơi cau mày: “Bệnh cảm đỡ hơn chưa?”

“Em lại mắc mưa.” Âm điệu kéo dài, mang theo ý tứ làm nũng, “Cho nên bệnh cảm lại nặng hơn rồi.”

Đầu dây bên kia im lặng một lúc. Cuối cùng cúp điện thoại.

Ôn Viễn tròn tròn mắt, dường như không thể tin được khi nghe âm thanh tút tút...

Cúp, cúp?

Ôn Viễn chớp mắt mấy cái, rồi sao đó dùng lực mà ném điện thoại di động.

Cô bị bệnh, muốn chờ phản ứng của anh! Cô biết không thể trông mong vào anh!

Ôn Viễn tức giận dùng chăn che kín đầu mình.

Sau đó thì ngủ thẳng tới chiều.

Ôn Viễn mơ hồ mở mắt, bỗng nhiên nghe thấy tiếng đập cửa. Tiếng này có ngăn ngủi mà sức lực thì lại mạnh, Ôn Viễn phải bật người từ giường ngồi dậy.

Tiếp đập cửa vẫn tiếp tục, mà Ôn Viễn cũng tỉnh lại hoàn toàn. Cẩn thận thong thả từ bước đi tới cửa hỏi: “Ai vậy?”

Cô mới vừa mở miệng thì tiếng đập cửa lại ngừng, cả hai bên đều im lặng. Trong lúc cô run rẩy thì ngoài cửa vang lên giọng nói: “Là anh.”

Ôn Viễn chần chờ mở cửa, mặt không chút thay đổi nhìn Ôn Hành Chi đứng ngay cửa. Dường như không dám tin vào mắt mình.

Mà Ôn Hành Chi nhìn thấy vẻ mặt trắng xanh của cô, khóe miệng hiện lên một nụ cười bất đắc dĩ. Anh nhìn thấy cô trở mặt ra, bình tĩnh đẩy cửa đi vào. Cửa phòng vừa mới đóng lại, hành lý vừa mới đặt xuống. Lập tức cô gái nhỏ nào đó đã nhào vào lòng anh, âm thanh nức nở, ra sức dụi vào người anh.

Ôn Hành Chi hơi nhú mày, sau đó ôm chặt lấy cô

Ôn Viễn vẫn cho rằng Ôn Hành Chi là một người có vẻ phúc hắc. Nguyên nhân là do bị áp bức, cho nên bạn học Ôn Viễn đã bỏ qua một mặt khác của chú mình, đó chính là người đàn ông này là một người thâm trầm.

Sau khi được bón cơm và uống thuốc, bạn học Ôn Viễn ngủ say sưa. Khi thức dậy đã là tám giờ tối. Cô ngồi ngây ngốc ở trên giường một lúc, hồi tưởng lại toàn bộ mọi chuyện, sau đó khóe miệng hiện lên một nụ cười, xuống giường mang dép vào.

Ôn Hành Chi đang ngồi trên ghế sofa ở phòng ngoài. Chân mày nhíu lại nhìn chằm chằm vào laptop đang đặt trên đùi. Nghe thấy cô mở cửa, ngẩng đầu lên nhìn cô rồi sau đó cúi đầu xuống tiếp tục nhìn vào màn hình laptop.

Ôn Viễn có chút chột dạ.

Cô đưa tay xoa xoa mái tóc có chút rối, đi tới ngồi cạnh anh. Thấy anh vẫn như cũ không chú ý tới mình, cô trực tiếp xoay lại, ánh mắt chăm chú nhìn anh không chớp.

Có thể là bị cô nhìn chăm chú làm cho anh không kiên nhẫn được nữa, rốt cục Ôn Hành Chi mở miệng: “Bên kia có ly sữa. Nhiệt độ vừa đủ uống rồi đó, mau uống đi.”

“Không uống.”

Cô cuối đầu than thở, nhìn laptop của anh vài lần, nhìn không được mà oán giận: “Bản tính khó dời. Lúc này mà vẫn không quên kiểm tiền.”

Ôn Hành Chi nghe xong chỉ nhíu mày, lười phản ứng lại.

Ôn Viễn nghiêng đầu nhìn anh một lúc, hỏi: “Anh ba ngày không gọi điện cho em. Chẳng lẽ anh không lo lắng cho em sao?”

“Còn có sức lực cúp điện thoại của anh, vậy thì sẽ không có chuyện gì lớn.” Anh giáo huấn đồng thời vừa gõ phím enter. Một cuộc giao dịch được hoàn thành.

“Vậy bây giờ không phải xảy ra chuyện rồi sao? Em bị bệnh rồi đó!” Ôn Viễn dùng chân đạp anh, rốt cuộc cũng đối lấy ánh mắt của anh. Đôi mắt đầy đen tối nhìn chằm chằm cô, cười đầy mờ ám.

Trong khoảng khắc, Ôn Hành Chi đem laptop đặt một bên, thuận tay nắm lấy mắt cá chân của cô. Sau đó lại dời tiếp một tác nắm lấy cẳng chân, rồi dùng một tay kéo cô lại, đặt cô ngồi trên đùi mình. Lúc đầu Ôn Viễn vùng vẫy, nhưng mà bị anh kiềm chế, cuối cùng cũng chịu yên lặng.

Có lẽ là thuốc đã có công hiệu, sắc mặt của cô không còn trắng xanh giống như buổi sáng, đã có chút ửng hồng. Tóc của cô vẫn không dài hơn bao nhiêu, vẫn dài như hồi học trung học, lúc nào cũng rối tung quanh cổ. Còn căn nặng của cô, nuôi tới bây giờ cũng nhiều hơn lúc đi học được năm cân.(*).

(*) 1 cân = 1/2 kg

Anh dùng ngón tay cái nhẹ nhàng xoa nếp nhăn giữa hai chân mày của cô, nhìn thấy gương mặt của cô dần dần đỏ ửng. Giữa hai chân mày có chút buồng lỏng.

Ôn Viễn nhìn anh, nhỏ giọng hỏi: “Tại sao hôm nay anh lại gọi cho em?”

Đối với những vấn đề không có dinh dưỡng này, Ôn Hành Chi lựa chọn xem nhẹ.

Ôn Viễn nhìn anh, lại tiếp tục hỏi: “Nếu như em không bị bệnh, anh sẽ không tới đây sao?”

Lúc này nếu như anh không trả lời, bạn học Ôn Viễn sẽ có chút bực rồi.

“Sẽ tới.” Ôn Hành Chi nói, thừa dịp bạn học Ôn Viễn còn chưa kịp cao hứng thì anh lại nói thêm một câu, “Vài ngày nữa sẽ có một hội nghị ngay tại thành phố A.”

Bạn học Ôn Viễn nổi giận: “Mấy hội nghị nhỏ này không phải trợ lý của anh có thể tham gia thay anh sao?”

Nói xong cô cũng hiểu rõ, cúi đầu vùi đầu vào vai anh.

Ôn Hành Chi cúi đầu nhìn cô, rốt cuộc không chịu nổi cái nhìn chăm chú của anh. Cô bắt đầu không an phận, anh nắm lấy cằm của cô rồi hôn lên.

Bởi vì cô còn bị bệnh, nên Ôn Viễn có chút kháng cự với sự tiếp xúc thân mật. Nhưng mà cô đã quên, bây giờ anh không còn giống lúc cô học lớp mười một. Thân thể của anh hơi nghiêng về phía trước, hòa cùng tư thế của cô. Một bàn tay chế trụ cằm của cô, một bàn tay thì ôm vòng eo mảnh khảnh, cắt đứt hoàn toàn ý nghĩ muốn chạy trốn của cô.

Bởi vì cô còn phát sốt, nên khi hôn có chút chống cự. Nhưng mà anh cũng không sốt ruột, chậm rãi để cho cô thả lỏng từ từ tiếp nhận anh.

Vốn dĩ Ôn Viễn không đấu lại anh, lại thêm việc anh kiên nhẫn dẫn đường. Rất nhanh cô liền đầu hàng rồi. Đôi tay choàng qua vai của anh, cảm nhận điều anh mang tới mà rùng mình, rốt cục nhịn không được mà ưm ra tiếng: “Chú...”

Sau khi kết hôn cô chưa bao giờ gọi anh như vậy, Ôn Viễn có thể cảm nhận được động tác của anh dừng lại. Cách gọi này dưới thời khắc này có vẻ có chút mập mờ.

Ôn Hành Chi dừng lại một lát, sau đó đưa tay đề lấy gáy của cô, nụ hôn dời xuống dưới. Một tay cởi bỏ nút áo sơ mi, lộ ra da thịt trắng tuyết.

Nụ hôn mới vừa hạ xuống, Ôn Viễn nhịn không được mà rung lên. Lúc định đẩy anh ra.

Một âm thanh từ cửa truyền tới.

Xong rồi.

Đây là phản ứng đầu tiên của Ôn Viễn khi nghe tiếng động đó.

Cô hoảng hốt nhìn về phía cửa, chỉ thấy đồng nghiệp Tiểu Bạch đang trở mắt đứng ở chỗ đó, nhìn hai người trong phòng, không biết nên làm gì.

Mà Ôn Hành Chi lại rất bình tĩnh, anh liếc nhìn Tiểu Bạch. Lại giúp Ôn Viễn cài lại nút áo sơ mi, còn thuận tay sửa lại mớ tóc rối cho Ôn Viễn.

Toàn bộ mọi quá trình làm xong, thì Tiểu Bạch cũng phản ứng lại. Đưa tay bịt mắt, kêu to: “Mình chưa nhìn thấy gì.” Rồi quay đầu bỏ chạy như ma đuổi.

Nghe thấy tiếng la của cô, mặt mũi Ôn Viễn triệt để mất hết rồi.

(1) Xuân Phân: Vào khoảng 20 và 21 tháng ba

59. Chương 59: Ngoại Truyện 4: Mang Thai

1. Trước khi có thai

Mặc dù lúc kết hôn thì Ôn tiên sinh cũng đã hơn ba mươi tuổi rồi, nhưng đối với chuyện có con anh cũng không hề gấp gáp. Thứ nhất là anh suy nghĩ cho Ôn Viễn, bởi vì phụ nữ sau khi sinh con dù là ở trong lòng hay yếu tố sinh lý cũng sẽ có nhiều biến đổi, anh lại không muốn cô đối diện với mấy cái này sớm. Thứ hai là vì bản thân anh, mấy năm nay cuộc sống của hai người, cảm thấy cũng không hề tệ, không muốn có thêm người làm xáo trộn cuộc sống. Hơn nữa, còn là một đứa nhỏ. Mà quan niệm của Ôn Viễn với anh không giống nhau, ý tưởng của cô rất đơn giản, chính là Lưu Xuân Hỉ đã truyền thụ cho cô một câu nói: phụ nữ sinh con phải thừa lúc còn sớm.

Trong trường hợp đó Ôn tiên sinh phải là một người lý trí cỡ nào, cho dù là tiểu biệt thăng tân hôn, nên làm tất cả các biện pháp phòng tránh. Hơn nữa chu kỳ của bạn học Ôn Viễn cực kỳ đáng tin, cho nên chuyện mang thai này, dựa vào sự tích cực của một mình cô thì khả năng thành công không quá lớn. Thử vài lần bạn học Ôn Viễn cũng đành bỏ cuộc!

Thật ra thì Ôn Hành Chi cũng muốn có một đứa con, tính để mùa đông bắt đầu.

Hôm ấy, là gần cuối năm, theo thường lệ Ôn Hành Chi vẫn ở nước ngoài. Nhưng lần này bởi vì ở nước ngoài tương đối lâu cho nên anh mang Ôn Viễn đi theo. Mà nói về Ôn Viễn thì trong một năm nay cô thường xuyên nghỉ làm, nếu nghỉ nữa sẽ bị trừ sạch tiền lương. Nhưng tổng giám đốc chỗ cô lại là người quen của Ôn Hành Chi, vốn là Ôn phu nhân lại tới đây làm công việc tài vụ, cho nên sẽ tạo điều kiện cho cô.

Trên thực tế Ôn Viễn cũng không nghĩ là sẽ đi Anh Quốc, bởi vì lúc hưởng tuần trăng mật anh đã đưa cô đi một lần, chỉ vì nghĩ một tháng không được gặp nhau, cho nên bạn học Ôn Viễn có chút không đành lòng, vì vậy mà đi theo anh.

Thời gian ngồi máy bay dài, cộng thêm chênh lệch múi giờ, mặc dù lúc xuống máy bay là giữa trưa nhưng về đến khách sạn Ôn Viễn đã lăn ra giường nằm ngủ. Ôn Hành Chi thấy cô ngủ nên cũng để cô tùy ý. So với cô anh luôn luôn tốt hơn một chút, hướng chỉ mấy ngày nay lịch trình đều dày đặc, thời gian nghỉ ngơi đều không có. Trong khoảng thời gian này các công ty tài chính ở Châu Âu đều bận rộn, kinh tế đang gặp khủng hoảng, hàng loạt ngân hàng bị sụp đổ, vì vậy các đại gia ngân hàng đều phải tích cực bận rộn.

Ôn Hành Chi lăn lộn trong nghề này nhiều năm, sớm đã hình thành thói quen bấp bênh. Chẳng qua là hợp liên tục bốn tiếng thì khá hao tâm tổn sức, lúc kết thúc, gương mặt anh mệt mỏi khó giấu được. Mặc dù thời gian rất ưu ái cho đàn ông nhưng cũng sẽ lưu lại một chút ít dấu vết mà không ai có thể không để ý đến sự tồn tại của nó. Ví dụ như.....tóc bạc.

Có một buổi tối muộn anh dựa vào đầu giường xem tài liệu, Ôn Viễn nằm kế bên đọc sách. Cô vỗ vỗ anh, giống như muốn nói gì đó, vậy mà khi anh vừa cúi đầu, liền thấy ánh mắt kinh ngạc của Ôn Viễn: “Anh đừng động đây, có tóc bạc kìa.” Nói xong, cô ngồi dậy nhỏ xuống cho anh.

Trên thực tế anh không để ý, bản thân anh học kinh kế, công việc hàng năm đều liên quan đến những con số, đều là công việc hao tổn đầu óc, cho nên có xuất hiện vài cọng tóc bạc cũng là điều bình thường. Nhưng Ôn Viễn lại rất phiền muộn, cô nằm lỳ trên giường nhìn chăm chăm cọng tóc bạc trong tay rồi rầm nửa ngày, giống như vừa mới nhận thức ra được điều gì, thì ra là anh cũng sẽ già đi.

Lúc này nhớ lại Ôn Hành Chi lại cảm thấy buồn cười, mới hơn ba mươi tuổi đầu, đối với một người đàn ông có thể nói chính là lúc sung mãn nhất, làm sao mà già được.

Trở lại trong phòng khách sạn, Ôn Viễn đã không còn ở đây. Sau khi hỏi người quản lý khách sạn, thì được nói cô đang ở tầng trên cùng. Ôn Hành Chi đi thang máy lên tầng thượng, cả một tầng đều là quán rượu với nhà hàng, còn có một khoảng trống ấy đứa nhỏ chơi đùa. Ôn Hành Chi nhìn xung quanh không thấy bóng dáng của cô đâu, hỏi người phục vụ thì được anh ta chỉ chỗ.

Ở khu vui chơi của trẻ em có giọng nói của một người Anh. Ôn Hành Chi nhìn theo tầm mắt, chỉ thấy trước mặt có hai bóng dáng đang chơi đùa không biết một mỗi trên cầu trượt.

Ôn tiên sinh không khỏi mỉm cười. Không phải anh ghét bỏ Ôn Viễn ngây thơ, trong lòng anh rất rõ, cô rất thích trẻ con.

Anh nhìn đứa bé trên cầu trượt rồi nhìn sang người đàn ông đang cười bên cạnh, ông ta đi nhanh tới. Đứa bé vươn tay ra, nũng nịu kêu: “Ba, bẽ.”

Người đàn ông Châu Âu cao lớn cúi người xuống ôm bạn nhỏ kia lên, sau đó quay về phía Ôn Viễn nói tạm biệt. Mà Ôn Viễn lúc này vẫn đang ngồi trên cầu trượt, mái tóc búi có vài sợi tóc toan loạn rơi sau tai. Cô cũng không vội trượt xuống, nhìn anh đi tới chỗ cô.

“Em chơi vui không?”

Bạn học Ôn Viễn nghiêng đầu, giọng nói làm bộ giống như của một bé trai, cô giang hai cánh tay hướng về phía Ôn Hành Chi nói: “Chú, bẽ.”

May mà cô nói tiếng Trung, cho nên Ôn tiên sinh mới có thể bình tĩnh mà đối diện. Anh đi lên trước, ôm cô đi xuống.

Ôn Viễn chiếm được tiện nghi liền khoe mẽ, hỏi anh: “Ôn tiên sinh, anh nghĩ xem, nếu như có một đứa bé gọi anh là ba thì anh sẽ có cảm giác gì?”

Lúc này Ôn Hành Chi cũng không phản đối, đưa tay xuống ôm cô. Buổi tối từ từ trùng phạc cô sau, Ôn Hành Chi chợt nghĩ đến đứa bé. Anh nghĩ, nên có con rồi.

2. Lúc mang thai

Chuyện có thai đã là chuyện của năm sau đó rồi. Phản ứng thai nghén của Ôn Viễn cũng không được xem là quá nặng, về điểm này thì những người phụ nữ lập gia đình tỏ ra vô cùng ngưỡng mộ. Ở trong văn phòng có mấy người chị truyền thụ cho Ôn Viễn kinh nghiệm, đều nói sau này cô sẽ bị đứa bé hành hạ ra sao, sao đó các cô liền đi giày vò chồng của mình. Nếu nói chính xác thì mười tháng mang thai của phụ nữ chính là mười tháng làm hoàng hậu đấy.

Ôn Viễn không hề nghĩ tới cơ thể chưa tới năm mươi kg của cô sẽ như vậy mà mạnh khỏe, chẳng lẽ em bé trong bụng rất ngoan ngoãn? Vì thế Ôn Viễn rất vui mừng, thật vất vả mới có cơ hội làm khổ người khác, mà bao tử cô cũng rất mau đói, vì cơ hội này cứ thừa cơ mà lên đi thôi.

Sau khi Ôn Hành Chi biết được thì bật cười không ngừng được: “Anh thay em dọn dẹp cục diện rối rắm bao nhiêu năm nay, em còn chơi chưa đủ sao?”

“Cái này không giống vậy.”

Ôn Viễn bĩu môi, tính toán một chút, cô thật sự muốn dày vò anh đủ kiểu đến nỗi không chịu nổi nữa.

Lúc mang thai được bốn tháng thì thành phố T cũng vào tháng mười hai. Thời tiết thành phố T năm nay cực kỳ lạnh, chưa chính thức vào đông và thời tiết đã dưới bảy tám độ, mặc dù trong nhà có lò sưởi nhưng Ôn Viễn vẫn không cảm thấy đủ ấm. Cô cảm thấy kỳ lạ, phụ nữ mang thai không phải đều có thân nhiệt

cao hay sao, vậy sao cô lại lạnh. Bà Thành đến lúc sáng sớm tinh mơ để chăm sóc cô: “Có người thì như vậy, trước không sợ lạnh, sau khi có thai thì cảm thấy lạnh. Chỉ là cháu không cần phải lo, bà đã có cách.”

Cách của bà Thành, chính là dùng bông vải mới hái năm nay, làm cho cô cái áo bông.

Thấy cái áo bông này thì Ôn Viễn nói: “Ở nhà mà mặc cái này có nóng không bà?”

“Cháu cũng thật là, mới một chút đã lại lo nóng sau này còn lạnh hơn, dù sao cháu cũng không đi ra ngoài, để cho bà mặc lúc ra ngoài cũng được. Bà lại làm cho cháu vài cái khác, đổi qua đổi lại. Qua đông tính tiếp.”

Ôn Viễn nhìn chằm chằm cái áo màu hồng một lát, rồi đi vào phòng thay. Bởi vì bụng càng ngày càng lớn cho nên không thể may áo quá chật.

“Sao rồi, mặc có ấm không? “Bà Thành hí mắt cười hỏi.

Ôn Viễn vuốt vuốt quần áo mềm mại: “Thật là dễ chịu.”

“Đúng vậy, còn là tự mình làm. Bông mới hái, không có trộn cái gì, đồ mua ở bên ngoài không thể nào mà so sánh được. Chờ đến lúc cháu sinh con, bà lại làm cho vài món đồ cho em bé.”

Ôn Viễn cũng cười, hai mắt cong cong trông rất đẹp mắt.

Lúc xế chiều, cô cùng với đồng nghiệp tiểu Hứa đi dạo phố, sau đó dừng lại trong cửa hàng bán đồ trẻ em rất lâu. Mặc dù biết không cần dùng, nhưng chỉ xem một chút những thứ lặt vặt cũng cảm thấy vô cùng thú vị. Vừa nghĩ tới tương lai mình sẽ có một em bé mặc những thứ này, trong lòng Ôn Viễn bỗng mềm xuống.

Dạo phố xong tiểu Hứa lái xe đưa cô về GP, lúc trước Ôn Hành Chi có gọi điện thoại, biết được cô đi dạo phố, muốn cô tới đây về nhà cùng với anh. Bởi vì mấy ngày này thành phố T mới có tuyết rơi, dù là tiểu Hứa có cẩn thận thì Ôn Hành Chi cũng cảm thấy không yên tâm.

“Em sợ lạnh mà còn có gan đi lung tung cả ngày?”

Ôn tiên sinh chau mày dạy dỗ cô, sau đó cầm tay cô, cảm thấy không quá lạnh mới buông ra.

Ôn Viễn cười cười: “Không còn lạnh nữa rồi, anh xem.” Ôn Viễn cởi áo khóa, cho anh nhìn thấy cái áo màu hồng: “Đẹp không?”

Nhìn thì không thực sự đẹp mắt, nếu như cô thắt bím hai bên lại, nhìn kỹ sẽ thấy giống cô gái nông thôn. Nhưng màu sắc này lại càng làm cho da Ôn Viễn trắng nõn hơn, anh cười một tiếng, càng thêm xinh đẹp động lòng người.

“Là bà làm?”

“Ừ.”

Lập tức anh chỉ cười mà không nói gì.

Lúc trở về nhà thì trời đã tối, sau khi tắm xong thì nằm lên giường, Ôn Viễn làm ổ trong ngực anh viết nhật ký thì bị anh ôm lên trên đùi.

“Anh làm sao vậy?”

“Làm chút chuyện.”

“Chuyện...chuyện gì?”

Mấy tháng mang thai này Ôn Hành Chi vẫn hết sức kiềm chế, cho nên Ôn Viễn đoán nhất định là chuyện khác mà thôi. Mà tiếp theo Ôn tiên sinh liền làm cho hi vọng của cô tan vỡ.

“Hơn năm tháng rồi, cũng có thể.” Anh nói: “Anh sẽ nhẹ một chút.”

Nội tâm Ôn Viễn châm chọc: T_T sói lần này tới quá đột ngột, không biết có thể tiếp nhận hay không.

Người thông minh như Ôn tiên sinh làm sao có thể nói cho cô biết, nguyên nhân anh muốn cô, là vì sự cảm dỗ của cô?

3. Bạn nhỏ Nha Nha

Ôn Viễn sinh bạn nhỏ Ôn Tiểu Nha cũng không quá vất vả, bởi vì khung xương cô nhỏ, nên bác sĩ đề nghị cô nên sinh bằng phẫu thuật. Ôn Viễn hơi do dự một lát, bởi vì cô nghe nói sinh bằng phẫu thuật đứa trẻ sinh ra sẽ không có sức đề kháng khỏe như sinh thường, cho nên sợ con sau này có vấn đề gì. Ôn Hành Chi thì cho là nên đồng ý, quả thật là Ôn Viễn sợ là không chịu được đau khi sinh con.

Là một bé gái, nặng tám cân. Theo nguyên tắc nuôi dạy trẻ nhỏ, Ôn Viễn đặt tên cho con gọi là Ôn Tiểu Nha. Ôn tiên sinh cũng không phản đối, lão gia tử Ôn Khắc thì không đồng ý. Bởi vì họ đã đợi đứa cháu gái này quá lâu rồi, làm sao có thể tùy tiện đặt tên? Lý Tiểu Đường cũng cười cô quá tùy tiện, là tiểu tôn nữ của nhà họ Ôn, mà lại kêu tên này thì đúng là chuyện cười ọi người.

Thấy Ôn Viễn có chút rối rắm, Ôn Hành Chi nói: “Cũng không phải là không thể gọi, tên ở nhà gọi như vậy cũng được, còn tên ở ngoài thì tính sau đi, dù sao cũng là người ngoài gọi không.”

Vì vậy nhũ danh của em bé cứ quyết định là như thế. Về phần đại danh thì để lúc khác.

Ở trong bụng mẹ ngoan ngoãn đã lâu, người bạn nhỏ Nha Nha sau khi sinh thì cực kỳ ồn ào. Ôn Viễn cảm thấy nhức đầu, cho nên sự quan tâm đối với em bé cũng ít đi, đứa bé ồn ào như vậy chứng tỏ rất khỏe mạnh, vậy thì làm gì có gì xấu.

Hôm ấy, lúc bạn nhỏ đã được hơn một tuổi. Hai ngày nay Nha Nha bị phát ban, tinh thần không được vui vẻ, vì vậy cô phải cực kỳ cẩn thận. Ôn Viễn biết được bạn nhỏ này thích ăn dầu tây, nên đút cho con bé ăn. Tóc của con bé không dày, mềm mềm chớm ở vành tai. Nha Nha có làn da giống mẹ, đặc biệt trắng nõn, vuốt vuốt rất thích. Đây chính là điều làm cho Ôn Viễn cảm thấy tự hào, con bé này phần lớn đều giống Ôn Hành Chi nhất là đôi mắt, sáng ngời, cười lên rất giống tiểu thiên sứ.

Nha Nha nhìn dầu tây, muốn đưa tay cầm lấy, Ôn Viễn liền nắm lấy tay con bé, đưa đến bên miệng bé. Người bạn nhỏ này nhìn chăm chú một lát rồi há mồm cắn một cái. Trên dưới cũng có mấy cái răng, đã có thể nhai đồ ăn, chỉ là bạn nhỏ vừa mới nuốt miếng dầu tây xuống, liền mở miệng nói là chua.

“Chua quá sao?” Ôn Viễn cười cười nhìn con bé.

Nha Nha còn chưa phát âm được từ chua, chỉ có thể phát âm ra tương tự vậy thôi.

Ôn Viễn lại hỏi: “Con muốn ăn nữa không?”

“chi.”

“Không ăn nữa có phải không?”

Phát âm của bạn nhỏ này nghe không rõ giống như từ đồng âm.

Ôn Viễn nhất thời cười không thể ngừng được, tiểu gia hỏa này cũng đùa hay thật. Ôn Viễn cảm thấy bạn nhỏ này có chút thú vị rồi, lúc trước nghe các chị ở trong văn phòng nói trẻ em đến tuổi sẽ rất suy tư, nói chuyện với chúng chúng sẽ không nhớ lâu, cho nên căn bản khi cần hỏi cái gì là bạn nhỏ đều dựa vào chữ cuối cùng để trả lời. Ôn Viễn mới đầu còn không tin, nhưng đến khi thấy bạn nhỏ của mình như vậy, cô mới thấy vui.

Chợt đầu cô bị gõ một cái, Ôn Viễn trợn mắt ngàng đầu, thì thấy Ôn Hành Chi đang cúi người ngồi xuống.

“Anh làm gì vậy?” Cô xoa đầu hỏi.

“Sợ em dạy hư con.”

Ôn Viễn im lặng đặt Nha Nha lên đùi mình, tiếp tục đút dầu tây cho con bé ăn. Mắt con bé sáng ngời nhìn ba, khe cong cong hình trăng lưỡi liềm, sau đó ngọt ngào kêu ba.

Ôn Hành Chi cúi đầu nhìn con bé, cầm khăn lông nhỏ lau lau khóe miệng bé. Con bé liền dùng hai tay che kín khuôn mặt, giống như là xấu hổ. Ôn Viễn ngứa ngứa, đem tay con bé kéo xuống.

“Xem ra là đã dạy hư rồi.”

“Làm gì có?” Ôn Viễn bất mãn: “Nha Nha rất ngoan.”

“Vậy cũng chỉ có thể là di truyền.”

“Di truyền cái gì?”

Ôn tiên sinh nói với ý nghĩa sâu xa rồi liếc mắt nhìn cô một cái: “Ngày xưa lúc em gặp anh cũng như vậy.”

Ôn Viễn liền đỏ mặt: “Gạt người, đừng cho là em không nhớ thì nói lung tung.”

Nói xong cô muốn ôm bạn nhỏ đi, con bé chu chu miệng không muốn, đưa tay cho ba ôm.

Ôn Hành Chi cười cười đem con bé ôm vào trong lòng rồi mang bé đi rửa mặt. Ôn Viễn đứng một mình tại chỗ đỏ mặt lâm bầm: “Bộ dạng xinh đẹp mới nhìn được có mấy lần, có gì mà đặc biệt hơn người.”

60. Chương 60: Ngoại Truyện 5: Bé Nha Của Nhà Họ Ôn

Ôn Tiểu Nha, chính là cháu gái mà cán bộ kỳ cựu về hưu Ôn Khác Ôn Lão Tướng Quân đặc biệt yêu quý nhất, cũng là người nhỏ tuổi nhất trong nhà họ Ôn. Người bạn nhỏ này được sinh ra sau khi Ôn Viễn kết hôn được hai năm, nhưng theo lời của người cha Ôn Hành Chi của cô bé cũng chính là Ôn tiên sinh vẫn cho là hơi sớm.

Trong hai năm này, tuy ông cụ Ôn không gấp gáp lắm, nhưng mỗi nhìn thấy Ôn Hành Chi bình thần nhàn nhã hưởng thụ hạnh phúc thế giới của hai người liền giận đến nghiến răng, nhưng cũng không dám thúc giục, bởi vì ông đã sớm nắm rõ phản ứng của người này rồi, càng thúc giục thì lại càng không làm. Người sốt ruột ở đây ngoài ông cụ ra còn có cả người nghiện làm mẹ Ôn Viễn, không riêng gì vì chuyện cô thích trẻ con, mà còn là vì Ôn Hành Chi đã ngoài ba mươi rồi, cũng nên sớm có con.

Nhưng một mình cô gấp gáp như vậy khẳng định là không thể làm gì được, người nào đó từ trước đến giờ so với cô vẫn khôn khéo hơn gấp trăm lần, cho nên cho dù sau khi cưới cuộc sống vợ chồng vẫn hài hòa khác thường, cô cũng không ngoài ý muốn trúng chiêu. Ôn Viễn cũng tự giác theo anh, cho đến năm ngoái, Ôn Viễn thấy người không được thoải mái, nên đến bệnh viện kiểm tra, thì được thông báo rằng mình đã mang thai được năm tuần rồi.

May mắn mà ông trời ban cho cô lúc đó, cũng chính là người bạn nhỏ Ôn Tiểu Nha bây giờ, ông cụ Ôn không giấu nổi vui mừng. Ngày cô sinh, tuy là sinh mổ hơn nữa còn do bác sĩ nổi tiếng nhất, có kinh nghiệm nhất của bệnh viện tự mình chỉ đạo, mà ông cụ cũng vẫn không yên lòng, từ sớm đã nóng lòng cùng với Hành Chi chờ ở bên ngoài phòng giải phẫu. Lần này hai người coi như đã ở chung trên một chiến tuyến, ở bên ngoài nhìn vào, thấy hai người đàn ông tuy đáng vẻ bất đồng nhưng đều khẩn trương đứng ngồi không yên là chuyện rất hiếm thấy. Có thể làm ảnh hưởng tâm tình của hai nhân vật này, người bạn nhỏ Ôn Tiểu Nha ngay từ lúc chưa ra đời đã được định là một nhân vật quan trọng rồi.

Hôm ấy, vào cuối tháng mười hai, cũng là ngày lạnh nhất trong năm.

Ôn Hành Chi tan việc đang từ từ trở về nhà, bọn họ hiện tại vẫn ở trong căn hộ Dịch Thủy, bởi vì điều kiện xung quanh so với vùng ngoại ô luôn tốt hơn, cho nên từ sau khi có con bọn họ liền bắt đầu chuyển đến ở bên này.

Thứ sáu tan tầm đường phố rất hay bị tắc, mắt thấy mấy con đường gần đó đang có hàng xe dài đang đỗ, Ôn Hành Chi liền ấn xi nhan, vòng qua đường nhỏ trở về nhà. Trên đường đi qua cửa hàng gà chiên nổi tiếng, Ôn tiên sinh còn rất hăng hái xếp hàng mua về, vì Ôn Viễn và người bạn nhỏ đều thích ăn gà chiên.

Không thể không nói, sở thích của đứa bé này trên nhiều mặt đều rất giống Ôn Viễn. Nếu so sánh ảnh chụp khi còn đi nhà trẻ của Ôn Viễn và người bạn nhỏ Ôn Nha, sẽ phát hiện Nha Nha khi lớn lên sẽ cực kỳ giống Ôn Viễn lúc còn bé, vì thế Ôn Viễn không muốn kiêu ngạo cũng không được, liền để cho người bạn

nhỏ kiểu tóc giống y hệt kiểu tóc của cô khi còn bé. Cắt hết tóc của người bạn nhỏ đến mang tai, lại sửa tóc mái bằng ngang trán, nhìn qua trông y như cây nấm nhỏ vậy. Da của bé con cũng trắng như da của cô, mềm mềm vừa sờ vào có thể kéo ra nước được. Mặc dù vậy toàn thân cao thấp của Ôn Tiểu Nha chỉ có đôi mắt là giống với Ôn Hành Chi nhất, con ngươi đen như mực không giống thâm thúy giống ba của mình, đen nhánh sáng ngời trông vẫn đáng yêu hơn. Hơn nữa chuyện Ôn Tiểu Nha từ khi sinh ra thích làm nhất chính là cười khúc khích, đút vào miệng cô một miếng thịt, thì mắt con bé liền khê cười cong cong nhưng vành trắng khuyết vậy. Nói đến thịt, Ôn Tiểu Nha và Ôn Viễn đều cùng một thuộc tính, đó chính là thích ăn thịt. Từ lúc bắt đầu biết ăn thịt băm nhỏ, thì trong cơm của Ôn Tiểu Nha không thể thiếu được những thứ này.

Về đến nhà, Ôn Hành Chi liền đổi giày rồi đi thẳng vào trong bếp, bà Thành đang ở bên trong vò vàng nấu cơm tối, nhìn thấy anh về liền bảo thay quần áo rồi ra ăn cơm. Kể từ lúc Ôn Viễn sinh con xong, một năm thì có đến nửa năm bà Thành sống thành phố T, dù sao mời người bên ngoài cũng không thể thân thiết bằng người trong nhà. Ôn Hành Chi khê đáp ứng, nhưng chân vẫn không kim được mà đi vào phòng ăn.

Trong phòng ăn, Ôn Viễn đang cho người bạn nhỏ ăn cơm. Trước mặt có một cái chén nhỏ, bên trong là thịt bò mà bà Thành cố ý băm nhỏ rồi hầm cách thủy, hầm trong thời gian dài, vừa mềm lại ngon miệng. Người bạn nhỏ ngồi ở trên bàn ăn, mắt không chớp dõi theo miếng thịt bò, miệng ngoan ngoãn há ra, xung quanh miệng cũng bóng cả lên.

Ôn Viễn chỉ lo cho con ăn cơm, nên không nghe thấy tiếng bước chân của Ôn Hành Chi, cô để chén đĩa xuống, xoa xoa bụng của người bạn nhỏ nói: “Không thể ăn nữa rồi, ăn nhiều sẽ không kịp tiêu hóa, dẫn đến đau bụng.”

Cô và người bạn nhỏ nhìn nhau, hình như đang trưng cầu ý kiến của con bé, người bạn nhỏ hừ một tiếng, ra vẻ đồng ý, mắt lại cười lên cong cong. Ôn Viễn vừa muốn khen con gái, thì người bạn nhỏ liền chỉ vào cái chén nói: “Thịt, thịt.”

Hoàn toàn nghe không hiểu ý của mẹ mình, Ôn Viễn ngẫm nghĩ một lát, nhìn ánh mắt sáng ngời trong suốt, lại gấp một miếng thịt đưa đến trước miệng con bé. Người bạn nhỏ hí mắt cười thỏa mãn, Ôn Viễn cũng nhìn không được mà xoa xoa cái bụng nhỏ: “Mèo ham ăn, nhà chúng ta có Ôn Tiểu Nha là mèo nhỏ tham ăn rồi.”

Người bạn nhỏ cũng cảm thấy thật có lỗi, xấu hổ vùi mặt vào trong ngực Ôn Viễn, vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy Ôn Hành Chi, vội gọi: “Ba!”

Ôn Viễn lúc này mới nhìn thấy Ôn tiên sinh, gần tới cuối năm, Ôn Hành Chi cũng luôn bận rộn, hai ngày trước cô toàn ngủ thiếp đi thì người này mới trở về, hôm nay sao lại nhìn thấy vào giờ này, Ôn Viễn còn cảm thấy lý kỳ đấy. Cô đưa mắt nhìn anh, phồng má không lên tiếng. Mà Ôn Tiểu Nha lại ôm lấy cổ của mẹ, nhìn về phía ba mình cười khúc khích.

Ôn Hành Chi đi tới trước mặt hai mẹ con, hí mắt nhìn vào mặt của bé con rồi nói với Ôn Viễn: “Anh mua cả gà chiên về đây, em và bà ăn trước đi, anh trông Tiểu Nha cho.”

“Ai cần anh trông chứ, trước kia cũng không thấy tích cực như vậy bao giờ.” Ôn Viễn nghiêng người, nói với người bạn nhỏ Ôn Tiểu Nha: “Bảo bối, hôn ba một cái nào!”

Người bạn nhỏ Ôn Tiểu Nha nhoẻn miệng cười, sau đó bấu môi đi thơm ba của mình. Ôn Hành Chi hí mắt nhìn cái miệng đầy dầu của con gái, lại nhìn thấy vẻ mặt đầy hả hê của ai kia liền hiểu ra, mỉm cười ngồi thấp xuống, thừa dịp cô kêu đau liền đem người bạn nhỏ ôm lấy. sau đó liền đưa má đến gần cái miệng đang cong lên của người bạn nhỏ, vì vậy Ôn Hành Chi, Ôn tiên sinh liền vô cùng thần nhiên bình tĩnh đem mặt của mình làm... khăn giấy cho con gái.

[HOÀN TRUYỆN]